

Giới thiệu Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi

Converter: Anrea96

Edit: Kim Từ Sắc

Đời trước, Mục Diễm đối với nàng tình thâm. Nàng lại lấy mạng hắn, trợ giúp người bên ngoài phá hoại giang sơn của hắn

Đời này, Mục Diễm như cũ vì nàng hăm sâu vào tình thâm. Nàng bảo hộ hắn, cùng hắn chinh chiến dành lấy thiên hạ

Thẳng đến cuối cùng, Mục Diễm mới phát giác, hắn yêu Trầm Cẩm Huyền, cùng nàng dắt tay nhau đi đến hết cuộc đời quan trọng như tánh mạng của hắn vậy, đây lời nói tối ưu mà hắn dành cho nàng

Cũng thẳng đến cuối cùng, Trầm Cẩm Huyền mới biết được, nguyên lai sống một đời, nàng chính là vì thương hắn mà đến

Tiểu kịch trường:

"Bệ hạ ngài mau ra đây đi, ngấm ở trong ao sẽ cảm lạnh đấy"

"Nhưng là trẫm rất mệt, trên tay không khí lực."

"Vậy...ta tiến tới giúp người ra khỏi ao"

"Trẫm cùng nàng không quen, sẽ xấu hổ"

"..."

Vai chính: Mục Diễm, Trầm Cẩm Huyền | **Phối hợp diễn:** Phó Dật | **Cái khác:** Phi tần cung đấu

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bảy năm

Nước Kì, kì nguyên mười ba năm, tháng mười tuyết bay.

Một hồi tuyết rơi đầy khắp nơi, kinh thành như hòa vào màn tuyết trắng xóa, không nhiễm một tia bụi bặm

Hoàng cung, không khí ảm đạm lạnh lẽo đã khôi phục, phẳng phai lúc trước máu chảy thành sông đều là người hư không, nhưng mà Trầm Cẩm Huyền biết, những thi thể này, đều là thật.

Bảy năm

Thời gian có nhiều không?

Trầm Cẩm Huyền 17 tuổi là Minh Huyền Quận Chúa của Nước Tì, lấy thân phận hòa thân gả vào nước Kì, mục đích của nàng là mê hoặc quân chủ, lợi dụng sự sủng ái của Hoàng đế nước Kì giết chết hắn, hao tổn bảy năm, nàng rốt cuộc cũng làm xong

Năm mười ba kì nguyên, kỳ nguyên đế vong, kỳ nước đầu hàng.

Bảy năm a, Minh Huyền Quận Chúa tùy ý lớn tiếng vui cười sớm đã chết, hiện tại, thay vào đó là danh tiếng xấu Trầm thị yêu phi

Nàng tâm địa rắn rết, không biết giết chết bao nhiêu phi tần trong hậu cung muốn cùng nàng tranh thủ tình cảm, nàng rối loạn triều cương, mị hoặc kì nguyên đế tàn sát trung thần, nàng vô nghĩa vô tình, dùng thuốc độc giết chết kì nguyên đế người đối với nàng nói gì nghe nấy không một mảnh thương tiếc

Nàng bị thế nhân khinh thường, bị người dân nước Kì căm hận, nàng làm toàn bộ cũng là vì một người, vì người kia hùng tâm tráng khí, vì người kia nhất thống giang sơn hoàn thành mộng tưởng, vì hắn, nàng sẽ không hối tiếc

Nhưng là, đây cũng là vì cái gì?

Trầm Cẩm Huyền vén màn trướng, cặp mắt hoa đào xinh đẹp tràn đầy vẻ mệt mỏi và luống cuống, nàng kinh ngạc nhìn nữ nhân trước mặt- người tự xưng

là thơ của Phó Dật

"Hừ! Ngươi cho là hần yêu ngươi sao? Ha ha, thật là buồn cười, hần bắt quá là đang lợi dụng ngươi thôi, hần lợi dụng sắc đẹp của ngươi, lợi dụng sự cuồng dại của ngươi đối với hần, tựa như một dạng ngươi lợi dụng kì nguyên để vậy! Ha ha ha, ngươi biết không? Lúc chúng ta đều là đứa bé sáu tuổi, hần vì để cho ngươi tận lực vì hần làm việc mà tận lực dẫu đi, ngươi thật cho là khi hần thống nhất gian sơn thì sẽ đem ngôi vị hoàng hậu lưu lại cho ngươi? Quả thật si tâm vọng tưởng! Ngươi có biết hần nói gì về ngươi với ta không? Hần nói cảm tình của hần đối với ngươi rất thấp, hần nói ngươi ngoài trông gương mặt thì không có tác dụng gì với hần cả, ngươi bắt quá chỉ là một quân cờ ngoan ngoãn nghe lời hần mà thôi!"

Nữ nhân nói xong bừa bãi cười lớn, nhìn Trầm Cẩm Huyền ánh mắt giống như nhìn kẻ ăn mày dơ bẩn trên đường cùng một dạng, ghét, nhiều hơn là cả thương hại, càng cười càng cảm thấy Trầm Cẩm Huyền buồn cười, vì vậy không cảm được cười, phảng phất như Trầm Cẩm Huyền là một chuyện buồn cười, một trò buồn cười nhất trên đời

Tiếng cười chói tai không dứt, Trầm Cẩm Huyền lắc đầu không ngừng, nàng sẽ không tin cái nữ nhân điên dại này, nàng muốn gặp hần, đi gặp cái người kia, đi gặp cái người mà nàng vứt bỏ tất cả vì hần

Giấy dựa hạ màn, còn không có đứng vững liền bị người nắm cánh tay lôi kéo xuống đất, Trầm Cẩm Huyền trong mắt lóe lên một tia ngoan lệ, nàng muốn giết nàng ta!

Không biết khi lực ở nơi nào, còn có bệnh chưa khỏi, Trầm Cẩm Huyền đột nhiên từ dưới đất bò dậy, sau đó đem cái nữ nhân kia gục ngã, nàng muốn giết cái miệng hồ ngôn loạn ngữ của nữ nhân này!

"Giết ta...ngươi sẽ không sợ hần thương tâm sao?" Nữ nhân kia một chút cũng không sợ, mắt lạnh cùng Trầm Cẩm Huyền đối diện, trong mắt nàng lóe lên sự xem thường, cây trầm nằm trong tay nàng bén nhọn tại cần cổ non mịn của nữ nhân kia đâm ra một giọt máu hồng

Nàng cầu xin tha thứ cũng tốt, tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ cũng tốt, Trầm Cẩm Huyền đều sẽ không chút do dự đem cây trầm đâm vào cổ họng nàng, nhưng là nữ nhân này nói hần sẽ thương tâm, nàng liền không có cách nào hạ thủ được

"Không, ta muốn gặp hần, sau đó ngay trước mặt hần tự tay giết ngươi, xem hần đến cùng sẽ thương tâm hay không" Trầm Cẩm Huyền thu trầm, đầu óc rõ ràng bình tĩnh đứng lên, nàng cao ngạo nhìn xuống kẻ tiểu tam, giống như khi nàng còn là Trầm thị yêu phi trong hậu cung Kì nước

"Thân thể ngươi đều không sạch sẽ, ngươi cảm thấy hần còn có lòng với ngươi sao? Ta tới là phụng mệnh hần khiến ngươi chết" Nữ nhân kia không lưu tình nói

"Ta sẽ không tin." Trầm Cẩm Huyền cắn răng nhìn xuống sự run rẩy

"Vậy thì ngươi xem cái này đi" Nữ nhân kia cười yểu ớt theo cần cổ lấy ra một nửa mai ngọc bội

Đây là ngọc bội Trầm Cẩm Huyền tự nhiên nhận được, nó vốn dĩ là một khối hoàn chỉnh, năm đó trước khi nàng lâm gả vào nước Kì, người kia đã chia ngọc bội làm hai nửa phân nửa khắc phượng, phân nửa khắc long, là vật đính ước của bọn họ, người kia nói, đợi hần đắc thắng thống nhất thiên hạ, hần sẽ đón nàng về triều, muốn hôn tay nàng, vì nàng đưa một nửa ngọc bội khắc phượng

Nhưng bây giờ hần tại sao lại đưa cái này cho nàng ta?

Trầm Cẩm Huyền quả thật không thể tin được vào hai mắt của mình, trên mặt sự kiêu ngạo chống đỡ đã từ từ tan vỡ, mi duyên dáng thống khổ níu chặt, lắc đầu kiên trì: "Không, không! Ngươi gọi hần tới, khiến hần chính miệng nói với ta! Bằng không, . . Bằng không ta sẽ không tin! Ta không tin!"

"Ngươi thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a. . ." Nữ nhân khoe miệng quyền rũ cười đến tàn nhẫn, nàng ta thấp giọng nói." Ngươi biết không? Cha mẹ đệ đệ ngươi kì thực đã sớm chết! Là bị Phó Dật người ngươi yêu giết chết, ha ha ha ta thật sự thương hại ngươi, vì kẻ giết hại cha mẹ đệ đệ của mình mà bán đứng thân thể cùng linh hồn, vì hần mà trên tay dính đầy máu tươi, trợ hần thống nhất non sông. Thế nào, gặp báo ứng đi? A ha ha ha, thật là buồn cười, buồn cười a!"

Tiếng cười bén nhọn của nữ nhân kia liên tiếp làm Trầm Cẩm Huyền lui về phía sau, chân mềm nhũn, ngã xuống đất, vốn là trên mặt không có một chút huyết sắc nào, nay càng trắng bệch đến dọa người, càng có cảm giác trong suốt.

"Không, ta cùng mẫu thân trước đó vài ngày còn liên lạc với nhau! Nàng nói trong nhà đều tốt. Nàng, nàng nói nàng chờ ta về nhà. . . Nàng nói. . ."

"Thế nào, còn gì nữa?" Nữ nhân kia không cho Trầm Cẩm Huyền nói đã đánh vỡ lời của nàng, ánh mắt đầy ý cười nhìn Trầm Cẩm Huyền giữu cợt, nàng nói tiếp, "Ngao nữ nhi, ngươi ở Kì nước nhất định phải bảo hộ bản thân, chớ để bị ủy khuất... Ha ha ha ngươi không nghĩ tới sao cái này là Phó Dật bảo ta viết!"

"Không!!!"

Trầm Cẩm Huyền không tin, nàng không tin, nhưng vì sao nước mắt lại rơi xuống, vì sao ngực lại thống khổ như vậy?

"Phụ thân ngươi vốn là họ Vương, tay cầm binh quyền còn có tâm đối với dân, công cao chấn thủ, Phó Dật hần sớm liền muốn trừ đi, bắt quá hần thiếu lí do chính đáng, ngươi còn nhớ cuộc chiến Yên bắc cùng Tì nước ba năm trước không? Thật ra chết trận là phụ thân ngươi, ha ha ha mẹ ngươi biết sau đó thương tâm gần chết, Phó Dật lại đảo mắt phái đệ đệ của ngươi thế chức vị phụ thân ngươi, ha ha nghe nói đệ đệ ngươi chết không toàn thây, mẹ ngươi trong cơn tức giận cũng bị mất mạng! Ngươi nói... ngươi còn sống để làm gì?"

"Không. . . Sẽ không, sẽ không! Người đang gạt ta đúng không?!"

Nữ nhân kia tự nhiên không có nhào qua, nàng ta nhưong nhưong mảy dùng ánh mắt như nhìn một gốc tử, xem thường lời nói khẳng khái một mực của Trầm Cẩm Huyền, trào phúng nói: "Lừa người?" Nàng từ trong lòng lấy ra một vật, quơ quơ trước mặt Trầm Cẩm Huyền, hỏi nàng: "Đây là vật gì chứ?"

Bình phù!

Là bình phù của phụ thân

Trầm Cẩm Huyền trong nháy mắt tròn to hai mắt, nước mắt như chắt đứt tuyết từng hạt châu tuôn rơi ngã nhào

Tâm như tro nguội không gì hơn cái này.

"Người lớn lên thật đúng là xinh đẹp, nhìn bộ dạng tiêu đường thương đến ngay cả ta cũng sinh lòng thương tiếc, trách không được Phó Dật tuyển người, cho người đi quyến rũ hoàng đế vô dụng của Kì nước, ha ha hẳn thật đúng là biết sự dụng vật đến cùng" Nữ nhân cất xong bình phù, giờ tay nâng cằm Trầm Cẩm Huyền lên, thở dài than nhẹ, chỗ đáy mắt lộ sâu về hận ý cùng trào phúng

Đối với lời nữ nhân này nói, Trầm Cẩm Huyền đã không có thể nói ra lời phản bác. Nàng nhớ tới Phó Dật, nam nhân làm cho trong lòng nàng khóc ròng

Nàng vì hắn, không để ý cha mẹ phản đối khuyên can cố ý gả vào kỳ nước, nàng vì hắn, bao nhiêu nguy hiểm xem nữa thì chết, lưng đeo mang nhiều tội nghiệp nợ máu tham sống sợ chết, hết thảy toàn bộ cũng là vì hắn, vì nàng yêu hắn. . .

Trầm Cẩm Huyền không thể quên được ngày Kì nước bị diệt, ba mươi cổ thi thể hoàng gia bị đốt từ nằm trong điện, máu dần dần nhuộm đầy triều đình, bọn họ đều là thần tử trung thành vì Kì nước, vứt bỏ hơi thở, tự sát hi sinh cho tổ quốc.

Khắp nơi hồng hoa, đều có thể chiếu ra ánh hồng quang

Ngày đó, nguyên lão Ngụy thừa tướng vòng qua ba hướng thi thể, vòng qua một vòng kinh hãi, cả người cứng ngắc chậm rãi bước đi tới chỗ nàng, dưới đáy giày của hắn dính đầy máu, ở phía sau hắn lưu lại một vết dài vết chân vương máu

Ngụy thừa tướng đi tới trước mặt Trầm Cẩm Huyền, nhìn mặt nàng không chút huyết sắc nào nhưng vẫn khuynh nước, hắn căn bản cũng không nói, chỉ là nắm cổ tay của nàng giờ lên, hướng trong lòng bàn tay của nàng thả một lưỡi dao găm sau đó, hắn cầm nàng tay, trong tay của nàng cầm đao, cuối cùng máu của hắn phun tại nàng trên mặt nàng, ấm áp mà sền sệt.

Trầm Cẩm Huyền theo hắn mà té ngã, nàng mở miệng, đôi môi tái nhợt mấp máy, lại không phát ra thanh âm nào. Nàng đỡ lấy thi thể Ngụy thừa tướng, cũng không biết nàng ngồi bao lâu trong điện, thẳng đến cửa điện bị một lực mạnh đẩy ra, Phó Dật đi đến, đẩy ra đã thi thể lạnh như băng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Từ ngày đó trở đi, nàng vẫn bệnh, Phó Dật lại cũng chưa từng thấy qua, nàng cứ tưởng tân triều mới thành lập, hắn muốn chinh lý triều cương, chắc rất bận, nên không rảnh đến thăm nàng cho nên tuy rằng trong lòng tưởng niệm, nhưng cũng không trách hắn, chỉ là chờ, nàng nghĩ, dù sao cũng đã chờ bảy năm cũng không sợ chờ thêm mấy ngày

Mấy ngày nay, Trầm Cẩm Huyền, hàng đêm đều gặp ác mộng, không thể ngủ được, có thể nói trong bảy năm qua, nàng chưa từng có một giấc ngủ, cuộc sống yên ổn, nàng cũng từng nghĩ muốn vứt bỏ, cùng sự sùng ái của Hoàng đế Kì nước sống thật tốt, nhưng là nàng chỉ cần nhớ đến Phó Dật, chút thống khổ này cũng vì hắn, nàng liền cần rằng kiên trì, cần rằng đem hết thảy đều nhìn xuống, tiếp tục, trong bảy năm trung thành giết người không chớp mắt, hại người không do dự

Nhưng là...

Nghĩ đến chỗ này, Trầm Cẩm Huyền thân thể bắt đầu lung lay, giống như một đóa hoa bị gió thổi cuốn, từng cánh hoa rơi, nàng lại nghĩ: chính mình thủy chung chỉ là một quân cờ, một quân cờ bị Phó Dật đưa bỏn trong lòng bàn tay

Suy nghĩ này làm nàng hít thở không thông, đau đớn từ lồng ngực lan tràn cao thấp toàn thân, đau đến nỗi Trầm Cẩm Huyền không ức chế được run rẩy, nàng chỉ hận không thể cắn một ngụm *ngân nha. (không biết cái này là gì?)

" Phốc —— "

Máu tươi đỏ thắm tiên diễm từ trong miệng Trầm Cẩm Huyền nôn ra, cổ họng nàng không ngừng cương liệt nôn, không ngừng nôn, cảm giác kia giống như đem lục phủ ngũ tạng của nàng tất cả đều phun ra

Một lúc lâu, nàng mới bình tĩnh trở lại, hô hấp hư nhược đều phải mười phần cố sức, trong mắt hết thảy đều là tầng tầng bóng người chồng chất, tấn công, cắn nuốt nàng mãnh liệt, trong đầu nàng không thể ức chế nhớ đến dáng vẻ chết thảm của phụ thân mẫu thân đệ đệ, buồn cười nàng còn một lòng vui mừng trở về nước cùng bọn họ đoàn viên

Buồn cười!

Đáng hận hơn! !

Phó Dập a Phó Dập! Người sẽ không chết từ tẻ được! ! !

Một bên nữ nhân kia mang vẻ mặt xem kịch vui, nỗi thống khổ chỗ sâu vô pháp tự kiềm chế của Trầm Cẩm Huyền không nghi ngờ là biểu hiện lấy lòng nàng, nàng cưới đến phi thường hài lòng, khóe môi vênh lên, mơ hồ cùng một người mười phần tương tự

Tại trong nụ cười của nàng ta, Trầm Cẩm Huyền gian nan ngẩng đầu, tưởng muốn dùng ánh mắt tràn đầy thù hận đem nàng ta đâm chết, nhưng là những mảnh hắc ám ở ạt chuyển động, nàng biết nàng lửa giận công tâm, khí số đã hết

Nhưng là, nàng không cam lòng, không cam lòng liền như vậy chết đi! Nếu vào địa ngục nàng cũng muốn Phó Dập cùng chết với nàng! Muốn cho người Phó Dập yêu cùng chết!

Nàng không cam lòng!

Không cam lòng! !

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trùng sinh

Trong đầu thật là hỗn loạn, Trầm Cẩm Huyền chỉ cảm thấy ý thức đột nhiên thanh tỉnh, nhưng thân thể lại không thể cử động chút nào, thậm chí ngay cả mắt đều mở không được, cảm giác tựa như nàng bị ngũ hành hoặc ám bao vây thật chặt

Nàng trước khi chết làm nhiều việc ác nghiệp chướng nặng nề, chắc sẽ bị đẩy vào mười tám tầng địa ngục, nàng không sợ, chỉ là không biết trong cõi âm này có thể gặp được phụ thân mẫu thân đệ đệ hay không? Đại khái có lẽ sẽ không gặp được, bọn họ ba năm trước đây liền qua đời, khẳng định sớm đầu thai chuyển sang kiếp khác rồi.

Chính lúc tâm tình đang bi thương, Trầm Cẩm Huyền chỉ cảm thấy đất trời chuyển động, tại một cái lay động kịch liệt, nàng phút chốc mở ra hai tròng mắt --

Đâm vào mắt là ánh nến, tuy rằng lay động có chút yếu ớt, nhưng vẫn thấy được ánh mắt của nàng không thể khinh thường là tràn ngập đau đớn

Cau mày nhắm chặt mắt không khòe, Trầm Cẩm Huyền không chịu nổi hiếu kỳ hí mắt một đường dài tinh tế, mơ mơ hồ hồ thấy một bóng người. Mắt khô khốc khác thường, căn bản không cách nào thấy rõ được, qua một lúc lâu, nàng cảm thấy mắt đã có chút thích ứng, liền dần dần thả lỏng mi mắt mở mắt ra

Khi đó bên tai vang lên thanh âm xa xôi nàng dần dần cảm nhận rõ chân thật, rõ ràng nàng nghe được có người gọi nàng --

"Quận chúa, quận chúa? Quận chúa ngài thế nào rồi?"

Trầm Cẩm Huyền thấy người kia một tay vén màn xe liêu tể trúc, một chân giẫm lên thảm hồng mông, chân kia đạp lên, sau đó nàng tiến vào xe ngựa, đôi môi đỏ mọng không ngừng đóng mở, là nàng ta gọi nàng sao?

Nàng mở mắt rõ ràng, nhưng vì sao vẫn không cách nào thấy rõ được người trước mặt, chỉ cảm thấy thanh âm của nàng rất quen thuộc, hình như là. . .

Trầm Cẩm Huyền do dự mà há miệng, một lát mới phát ra âm thanh: "Minh, yến?"

" Là em, quận chúa người làm sao thế, tại sao lại gặp ác mộng?"

Minh Yên nhăn đôi lông mày dài lá liễu hướng mắt Trầm Cẩm Huyền mà nhìn, sao hôm nay nàng cảm thấy Quận chúa nhà nàng lạ thế?

Lần này, Trầm Cẩm Huyền cuối cùng cũng nhìn thấy rõ tướng mạo, khuôn mặt này đối với nàng vạn phần thân thiết

"Minh yến?"

Trầm Cẩm Huyền lần thứ hai khô khốc gọi cái tên Minh Yên, không có chút huyết sắc nào, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy khiếp sợ cùng khó tin.

Không đúng a...hai năm trước Minh Yên không phải vì bảo vệ sự an toàn của nàng mà chết rồi sao? thế nào hiện tại lại êm đẹp đứng trước mặt nàng?

Lẽ nào toàn bộ người chết đều có thể đoàn tụ ở cõi âm, như thế nàng hay không có cơ hội được nhìn thấy người nhà của nàng?

Minh Yến đến gần, phát hiện Quận chúa nhà nàng sắc mặt có điểm trắng bệch, làm cho nàng có chút lo lắng

Ngày hôm nay đi đường không khéo, vào đêm cũng chưa đi được đến thành, không có khách sạn bình dân, chung quanh cũng không có thôn xóm, chỉ có thể ủy khuất quận chúa phải nghỉ ngơi tá túc tại nơi hoang dã này

Bên ngoài tiếng sói tru thê lương âm trầm, thảo nào Quận chúa ngủ bất an, là bị giật mình đi?

Thật là quá ủy khuất quận chúa rồi !

Cảm giận nghĩ, Minh Yến lui về phía sau, ngồi xổm xuống ghé bên xe dưới một tia tối, lấy ra bộ trà cụ tí mĩ, nàng dùng ánh sáng của đồng lửa đốt ở bên ngoài, mở nước, động tác thuần thực pha tốt một ly trà nóng hổi, sau đó đưa trước mặt Trầm Cẩm Huyền: "Quận chúa, ngài uống ly trà đi, sẽ giúp an thần."

Nếu như này là côi âm, vì sao các nàng là trong buồng xe ngựa, hơn nữa nơi này lại có ấm trà, toát ra khói trắng chân thật, Minh Yến trước mặt cũng chân thật như vậy.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Trầm Cẩm Huyền chỉ cảm thấy đại nào thật sự đau, không có một chút manh mối, nàng muốn làm rõ hiện tại là có chuyện gì xảy ra, đang muốn mở miệng hỏi, đột nhiên cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan xinh đẹp vốn đã tái nhợt nay lại thống khổ vo thành một nắm.

Nàng đột nhiên lộ ra khuôn mặt thống khổ khó nhịn, làm cho Minh Yến sợ tới mức xém đánh vỡ ly trà trong tay, đem ly trà đặt để một bên, Minh Yến quỳ rạp xuống trước mặt Trầm Cẩm Huyền, cầm hai tay nàng huy vũ lung tung, liên tiếp gọi nàng: "Quận chúa, quận chúa ngài thế nào? Quận chúa người nói a!"

Trầm Cẩm Huyền đã ngã xuống ghé xe, nàng nhủ chắc chân mày nhìn Minh Yến, nhìn hai cánh môi đỏ mọng nhanh chóng một mở một đóng lại, Minh Yến tựa hồ gọi tên nàng, nhưng nàng lại cái gì cũng nghe không được, hai mắt nhắm lại, triệt để ngắt đi.

"Quận chúa! Quận chúa! Mau truyền thái y mang theo!!"

Hướng bên ngoài xe ngựa gào to một tiếng, Minh Yến lúc này mới phát hiện Quận chúa nhà nàng toàn thân lạnh lẽo, quả thật tựa như một chút độ ấm cũng không có thậm chí giống như bị tổn thương do giá rét, nàng đột nhiên cảm thấy kinh hãi, vội lấy tay kiểm tra hô hấp của Trầm Cẩm Huyền

May quá, còn có.

Không bao lâu, thái y đi theo xách theo cái hòm thuốc tiến vào xe ngựa, hần vì Trầm Cẩm Huyền tí mĩ chân mạch, sau đó thu hồi khăn lụa không nhanh không chậm nói: "Thân thể Minh Huyền quận chúa thường được chiều chuộng, ngồi xe mệt nhọc khó tránh ăn không tiêu. Minh Yến cô nương yên tâm, cũng không có gì lo ngại, đến kinh thành chỉ cần điều dưỡng tốt vài ngày là được"

Trùng hai mắt nhìn theo thái y li khai, chân mày Minh Yến như cũ trói chặt, ngồi xe mệt nhọc sẽ dẫn đến ngắt? Ngồi xe mệt nhọc thế nào mà nhiệt độ cơ thể lại hạ xuống thấp như vậy?!

Nhưng thái y là do Kì nước phái tới, đội ngũ lần này có 100 người, chỉ có nàng và quận chúa là người của Tí nước, nàng mặc dù có lòng nghi ngờ thì sẽ như thế nào?

Thời gian trôi qua chưa lâu, Trầm Cẩm Huyền theo như lời thái y đã dần dần chuyển biến tốt, ngay cả hai bàn tay nhỏ bị Minh Yến nắm cũng dần dần có độ ấm trở lại, ngay cả khuôn mặt mơ màng cũng nổi lên nhàn nhạt ửng đỏ, Minh Yến mới triệt để yên tâm, trong lòng chưa xót lo âu cuối cùng cũng chậm rãi lay xuống

Một lần nữa tỉnh lại, Trầm Cẩm Huyền cảm thấy cả người đều thần khí thanh sáng, ngón tay linh hoạt, đại não cũng rõ ràng. Nàng đầu tiên là hướng Minh Yến đang canh giữ bên người cười cười trấn an, thấy Minh Yến không còn khóa chặt chân mày nữa, nàng liền làm bộ thờ ơ mở miệng hỏi: "Minh Yến, chúng ta đại khái còn bao lâu nữa mới đến?"

Minh Yến nháy mắt nghĩ nghĩ, sau đó trả lời: "Bẩm Quận chúa, Lí Tướng quân nói chúng ta ngày mai có thể đến kinh thành, Quận chúa mau đi ngủ đi, Minh Yến ở nơi này coi chừng, người yên tâm đi"

Bên ngoài sắc trời đã tối đen, sợ là đã giờ Tí rồi

Trầm Cẩm Huyền chỉ nghe Minh Yến ở trước mặt nàng hỏi mấy vấn đề, nhưng một chữ nàng cũng không nghe rõ, ngốc ngốc ngẩn người tại đó.

Trong nháy mắt, trong lòng nàng không biết có cảm tưởng gì, nàng rõ ràng đã chết, nhưng hết thấy trước mắt, lại làm cho nàng không thể không tin mình vẫn còn sống

Người thực sự chết đi sẽ được được trọng sinh sao?

Để bàn tay lặng lẽ lui lên, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay, toàn tâm đầu đón nói cho nàng biết tất cả đều là sự thật, không phải là ảo tưởng ! Là chân thật!

Không nhận được tất cả yêu thương, ông trời để cho nàng trọng sinh, để cho nàng vì chuộc tội mà đến, cùng vì báo thù mà sinh!

Hận ý trong khoảng khắc lan tràn khắp lồng ngực,, Trầm Cẩm Huyền không thể không hít sâu để không chế tâm tình của nàng, nàng bây giờ đang trên đường gả vào Kì nước, kiếp trước đội ngũ đón dâu vào kinh thành là ban ngày, cũng không có lưu lại tại nơi hoang dã này, xem ra lịch sử của đời trước có chỗ bất đồng, thế nhưng cũng không có gì, chỉ ít nàng vẫn phải gả vào Kì nước, điều này nói rõ si mộng thống nhất non sông của Phó Dập vẫn không thay đổi,...

Hắn nghĩ đến thiên hạ này sao? Nàng sẽ hết lần này lần khác phá hủy!

Hắn sắp thành hôn sinh con sao? Nàng sẽ cướp đoạt tất cả!

Trước khi đi ngủ, Trầm Cẩm Huyền chợt nhớ đến một người, gián tiếp làm Kì nước diệt vong Kì nguyên đế, Mục Diễm

Người kia có một khuôn mặt trắng nõn ngũ quan tuấn đạt phi phàm, hắn am hiểu thi ca từ phú, lang rộng đến thanh sơn lục thủy, đối với việc triều đình không có một nửa hứng thú. Phụ hoàng hắn có hai đứa con, hắn là đệ đệ, vốn ngôi vị hoàng đế cũng không rơi được đến đầu hắn, ai có thể nghĩ tới khi đại ca hắn sắp kế vị lại mắc phải trọng bệnh, không thể cứu, bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Không để tâm đến chính trị, chỉ hiểu được ngắm hoa làm thơ thì làm sao thống trị tốt triều cương?

Nhưng Kì nước là một đất nước lớn, hưng thịnh mấy trăm năm không suy vong, trong triều người có khả năng vô số, có một hoàng đế không làm tốt cũng không mấy ảnh hưởng.

Lỗi sai của hắn là cùng Tì nước hòa thân nhưng sự thật vì hắn có tình cảm với Minh huyền quận chúa

Hiển nhiên khi Minh huyền quận chúa vào ở hậu cung, nguyên bản hoàng đế là một thanh liêm hiền lành thì chỉ trong vòng một năm tính tình đã đại biến, hắn trở nên hoang dâm vô độ, thô bạo vô cùng, cùng người trước quả thực là hai người khác nhau, ở phía sau cung hắn chuyên sủng Huyền phi, tại triều hắn liên tục gết chết trung thần, hắn còn mù mắt nghe theo Trầm Cẩm Huyền sử dụng tà thuật mê hoặc người khác, trọng dụng mấy vị gian thần của Tì quốc cấm ở triều đình, ngu ngốc vô cùng

Nhiều trung thần của Kì nước liên thủ chống đỡ có lẽ sẽ đến bảy năm hoặc nhiều năm, nhưng ở một hồi thu thủy chiến rõ ràng Kì nước khí số đã hết, các chiến sĩ nguyện trung với Kì nước đều chết cả, định liệu cam nguyện chấp tay đầu hàng, Lưu thừa tướng thấy như vậy thăm thiết bị trán đem hàng sách đưa lên, ba mươi vị đại thần trung thành với Kì nước cũng tự sát hi sinh cho Tổ quốc, chỉ sợ gia quyến của bọn họ cũng cùng đi...

Hết thấy chiến tranh, nguyên lai Mục Diễm giao trọng trách hộ quốc nhưng tướng quân lại là người của Tì nước, tướng quân kia chỉ huy khiến các tướng sĩ Kì nước chịu chết, làm gì còn có sức chống cự?

Nhắc tới cũng khéo, thân thể Mục Diễm quanh năm bị Trầm Cẩm Huyền hạ độc lại đang lúc chiến tranh thì mãnh liệt bạo phát, liền đi đòi nhà mà

Trầm Cẩm Huyền nghĩ đến đây, trong đầu lại một lần nữa chiếu ra ngày đó ở Sùng Gia điện

Máu chảy thành sông, máu của bọn họ chảy ra thật nhiều, quanh co lan tràn tại Sùng Gia điện trắng lè, trong điện thi thể lung tung, bọn họ đều là thần tử một lòng với Kì nước

Trầm Cẩm Huyền nhớ được nàng được người mạnh mẽ lôi đến Sùng Gia Điện, liền thấy một màn tiền diễn, đóa hoa màu đỏ đậm tươi nở đầy khắp nơi, hai mắt của nàng đều là nhan sắc nhuộm đỏ khi đó, nguyên lão Ngụy thừa tướng hơn chín mươi ba tuổi bước đi tới, hắn nhìn sắc mặt run rẩy đến trắng bệch của nàng, đi từng bước đến gần, đứng vững trước mặt nàng, hắn bắt được tay nàng đâm vào cổ của mình, hắn một bên học máu một bên nguyên rủa nàng không chết từ tế được ——

Nàng nhớ được máu của hắn phun tại nàng trên mặt, sênh sếch mà ẩm áp.

Nàng là tội nhân.

Nàng biết.

Thống khổ núp ở ghế xe, Trầm Cẩm Huyền không muốn nhớ lại quá khứ, ép buộc chính mình chìm vào giấc ngủ

Tiếng sói tru một tiếng lại một tiếng vang lên, vàng trắng cô độc, xa xôi lại dài đằng đẵng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cải biến

Sùng Đức Điện

Trước Long án

Nam nhân mặc hoa phục đang vui đầu vào phê duyệt tấu chương, ngón tay hần thon dài trắng nõn, cầm chiếc bút thật là hàm súc, dưới ngòi bút chữ viết bay múa mạnh mẽ có lực, hết sức xinh đẹp.

Viết viết, hần tựa hồ cảm thấy khát nước, liền đem cán bút lông bị hần cầm đặt lên giá bút làm từ thanh bạch ngọc khắc long vân ở trên long án hần chuyển chuyển cổ tay phải, sau đó theo thói quen đem tay trái đưa qua phía trái phía trên

Hần nắm ly trà Long Tinh tinh chế, đưa lên môi uống một hơi cạn sạch

"Khởi bẩm bệ hạ, giờ tý đã qua, người nên đi ngủ thôi ạ?"

Vang bên tai là tiếng hỏi của Ngự tiền thái giám, hần chuyển tròn mắt nghĩ nghĩ, mọi chuyện đều xử lý không sai biệt lắm, vì vậy gật đầu đứng dậy lững thững đi về hướng đông Thiên điện, sau đó hần chợt nhớ đến cái gì đó, dừng bước lại hỏi người bên cạnh "Người còn nhớ Lý Tiềm nói bọn họ đại khái khi nào vào thành?"

"Bẩm bệ hạ, ngày mai họ sẽ đến"

Bị gọi là bệ hạ nam nhân ân một tiếng, liền đi vào tẩm cung Thiên điện

**... **

Ngày hôm nay, ánh nắng tươi sáng, mùa xuân thành ba gió nhẹ, không thể nói nhiều ấm áp, nhưng cũng không hề làm mặt người đau

Con đường bên cạnh vùng ngoại ô của kinh thành, từng cảnh liễu mới mọc chập chờn có chút non nớt, nhan sắc khá ái vừa mới mẻ, Trầm Cẩm Huyền ghé vào cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài, không khí tươi mát tốt lành, nàng cảm thấy thật vui vẻ thoải mái.

Đội ngũ đón dâu trăm người vào thành, không thiếu các bách tính ở bên cạnh hiếu kì nhìn xung quanh, bọn họ có nói gì đó nhưng đều bị tiếng cô lỗ của bánh xe ngựa đè xuống, Trầm Cẩm Huyền cũng không thể nghe được, nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt mỉm cười của bọn họ liền biết bọn họ không có nói gì xấu

Sợ bị người ngoài nhìn thấy, sau khi vào thành nàng chỉ lặng lẽ xốc lên một góc của màn xe, nhìn lên đoàn người trong khu phố vừa cảm thấy xa lạ lại quen thuộc, người bán hàng rong cùng của tiệm, trong lòng nàng cảm khái

Hôm nay cũng không thể trực tiếp tiến cung, nên cần tìm một khách sạn tạm thời để nghỉ chân, trang điểm mặc trang phục chỉnh tề sạch sẽ sau mới có thể gặp hoàng đế

Lúc này chính là lúc xế trưa, tiệm cơm cùng khách sạn bình dân người đều tương đối nhiều khách, Lý Tiềm đã đi, hần chỉ nói với nàng sẽ xử lý tốt mọi chuyện, sau đó sẽ mời nàng đi ra, nhưng Trầm Cẩm Huyền cảm thấy ngồi lâu ở xe ngựa mệt mỏi sắp bằng rồi, Lý Tiềm chân trước chân sau chạy vào khách sạn bình dân có tên "Khách như mây tới", nàng chân sau liền đi vào theo, chỉ là trên đầu đội một chiếc mũ che khuôn mặt lại.

"Khách quan, ngài nhìn đi hiện tại nhiều người như vậy, chúng tôi không thể đuổi người được ạ" Nguyên lai là Lý Tiềm muốn bao toàn bộ khách sạn, nhưng lại bị cự tuyệt

Trầm Cẩm Huyền đi lên trước, nhẹ giọng nói:"Không cần phải phô trương như vậy, ở kinh thành các người đều tự có nhà, về nhà là được, chỉ cần lưu lại ba đến năm người bảo hộ chỗ này là được"

Lý Tiềm cảm thấy không thích hợp, lắc đầu

Trầm Cẩm Huyền ngược lại cũng không kiên trì, nàng còn nói thêm:"Vậy thì thêm tiền vào"

Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, lão bản không thể kiên quyết không cần bạc, hần không muốn làm theo lời Lý Tiềm, nhưng không phải ngại Lý Tiềm đưa tiền thiếu, nhưng không nói rõ ràng ra được

Quả nhiên, bỏ thêm tiền lão bản liền phát động hóa điểm kế, đem khách nhân ăn cơm khuyên dụ dỗ đi ra, nhóm ở lại khách sạn đều được sử dụng ngôn ngữ tốt đẹp nên đều được mời đi

Vì vậy, đoàn người Trầm Cẩm Huyền, thư thư phục phục vào ở tại gian phòng lớn của khách sạn này, lật qua lật lại ngủ không yên, luôn luôn cảm thấy có cái gì đó bao vây tâm nàng, dù tâm có tĩnh lặng vẫn có thể cảm nhận được. Ván giường của khách sạn bình dân bị nàng lăn qua lộn lại vang lên thanh âm kệt kệt, trên mặt đất phủ chăn đệm Minh Yến nằm, nàng cũng không muốn ồn ào đánh thức người khác, liền cố gắng không để xoay người

Nói chung, một đêm này Trầm Cẩm Huyền rất thống khổ, nàng rõ ràng rất mệt nhọc, nhắm mắt lại nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ, quả thực như là chịu hình, kiếp trước, trước khi tiến cung nàng cũng không giống như bây giờ cả đêm trằn trọc, bắt quá suy nghĩ loạn thất bát tao, nàng rốt cục tại chút bất tri bất giác chìm vào ngủ say.

"Quận chúa, quận chúa, ngài mau tỉnh lại, làm lỡ canh giờ như vậy sẽ không tốt."

Mặc dù Trầm Căn Huyền không nghĩ làm ờn Minh Yến nên tận lực không xoay người, nhưng Minh Yến không biết Quận chúa nhà nàng cả đêm trằn trọc không chìm vào giấc ngủ, cuối cùng sợ là sẽ mệt mỏi, trước hừng đông mới nghe tiếng hít thở dài dần dần bình ổn

Nàng làm sao không muốn Quận chúa ngủ no, nhưng hôm nay là ngày thành hôn của Quận chúa nàng và Hoàng đế kì quốc rất là quan trọng! Làm lỡ không được, làm lỡ không được!

"Quận chúa!"

Bên ngoài tiếng đập cửa không ngừng chứa hàm xúc giục, Minh Yến thật là căng thẳng, cảm thấy so với việc đánh thức quận chúa thì nhận trừng phạt là việc nhỏ, nhưng nghĩ đến vì lỡ giờ lành mà bị hoàng đế đâm tiếp thì việc đánh thức Quận chúa dễ dàng tiếp nhận hơn, vì vậy nàng bất chấp tất cả, bò lên giường Trầm Căn Huyền dùng sức lay vai nàng

"Àn. . . Đừng lắc, Minh Yến."

Trầm Căn Huyền thần trí không rõ, trở mình, lăn mình vào bên trong, sau đó mới mở hai tròng mắt, mơ mơ màng màng nhìn hai bên một chút, cư nhiên sau đó lại nhắm mắt lại

Minh Yến vừa nhìn Quận chúa mở mắt rồi khép lại, rõ ràng không có ý tứ rời giường, trái tim nhất thời nhảy lên như uống máu gà thỏ, nàng thật sự không thể quán được nhiều a!!

Minh Yến ôm một tia đắc tội không sợ chết liền giơ tay đánh hai cái vào mũi nàng, làm lỡ giờ lành thì sẽ bị roi đầu, hai cái chân liền bước xuống giường, đưa tay liền đem Trầm Căn Huyền kéo lên, sau đó nàng xoay mặt hướng ra ngoài lớn tiếng kêu: "Người đâu, quận chúa tỉnh, mau bưng nước qua đây!"

Vì vậy kể tiếp Trầm Căn Huyền giống như một con rối, bị người khác quăng vào thùng tắm, gột gột rửa rửa, con buồn ngủ cũng triệt để lui ra

Sau đó không ngừng tắm rửa, cọ sát người, mặc quần áo, trang điểm,...

Xử lí tốt toàn bộ, Trầm Căn Huyền nhìn bên ngoài sắc trời đã sắp hoàng hôn, nhưng mà giờ này mới chính là giờ lành

Kì thực dựa theo đạo lí từ xưa, hoàng đế không có điển lễ đại hôn, chỉ có điển lễ sắc phòng hoàng hậu, thế nhưng Trầm Căn Huyền là tình huống bất đồng, nàng vì hòa thân mà tới, Minh Huyền quận chúa của nước Ti, nhiều ít cũng phải có chút thể diện

Nước Kì cố ý làm một điển lễ đại hôn, tuy rằng hoàn toàn không nói là long trọng, nhưng đầu gì cũng cho nước Ti có chút mặt mũi

Trầm Căn Huyền mặc hi phục đỏ rực ngồi trên hi kiệu, nàng nhắm mắt đem đầu tựa ở một bên cổ kiệu, quyết định sẽ nhắm mắt dưỡng thần một hồi, liên tục hai buổi tối đều không ngủ ngon, nàng chỉ sợ tinh thần trong thoáng chốc sẽ suy giảm

Bên ngoài cổ kiệu không có tấu nhạc như nhà bình thường, cho nên phá lệ an tĩnh, trong lúc mơ hồ có thể nghe được người tiếng bước chân, bất quá cũng chỉ là mơ hồ mà thôi.

Nguyên bản thầm nghĩ nhắm mắt dưỡng thần, Trầm Căn Huyền cảm thấy trong lòng ngực trái tim phá lệ đập mạnh mẽ bang bang, bang bang, cảm giác rõ ràng ấy, hơn nữa tốc độ còn càng lúc càng nhanh.

Trầm Căn Huyền giơ tay đặt trước ngực, tinh tế cảm thụ sự rung động của tiếng tim đập, nàng không khỏi nhếch miệng cười, thật bất đắc dĩ

Thật là, cũng đâu phải lần đầu tiên giả cho hấn, tại sao lại khản trương?

Đầu đội mũ phượng, bức rèm che được gắn tiểu châu cùng sợi kim tuyến rủ xuống mắt, theo cổ kiệu nhỏ nhẹ nhàng lay động trong không gian nhẹ nhàng va chạm, phát ra âm thanh đinh đinh nhỏ

Cổ kiệu lung lay, sau đó vững vàng hạ xuống

Xuyên thấu qua bức rèm che, Trầm Căn Huyền thấy màn kiệu bị người nhắc lên, người kia đem nửa người dò xét tiến tới, hướng chỗ nàng vương tay

Trầm Căn Huyền không do dự, đưa tay đưa tới.

Bị người kia cẩn thận nâng xuống cổ kiệu, , đội hai cái chân đều đứng vững , nàng mới ngẩng đầu nhìn , chỉ thấy hai bên cung nhân thật chỉnh tề, mỗi người đều mang vẻ mặt thật nghiêm túc, ánh mắt đều không chuyển động một cái.

Nhìn lên xa xa là bầu trời xanh lam, cung điện hoa lệ thành đàn, Trầm Căn Huyền dưới chân bước đi thẳng tắp hướng tới một tòa cung điện, uy nghiêm mà long lầy, cửa lớn màu hồng, chính là Sùng Gia Điện

Cung Điện kéo thật dài, liếc nhìn lại bằng phẳng vô bán

Trầm Căn Huyền ngang ngang đầu, giơ chân lên từng bước một đi về phía trước, đi không nhanh không chậm, làn váy đung đưa trong không trung đáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành

Mỗi bước đi của nàng, trong đầu liền chiếu ra hình ảnh kiếp trước, nàng vui vẻ đoạt tính mạng người khác, nàng khi say rượu phiêu khiêu vũ, nàng nhìn mặt trăng trên trời tưởng niệm Phó Dật, nàng bị biếm vào lãnh cung bị người khác khinh dễ...

Còn có nàng vô luận làm gì đều hướng về hắn

Bởi vì nàng quyến rũ mỹ hoặc, hắn mới bị lung lạc, dưới sự cố ý dẫn đường của nàng, biến thành vị hoàng đế ngu ngốc bị người khác chửi bới, là nàng có lỗi với hắn, làm lại đời này, nàng nhất định đối tốt với hắn, bù đắp từng sai lầm, chuộc lại tội nghiệt ngập trời

Vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên tầm mắt xuất hiện thảm đỏ trải ở bậc thang, Trầm Cẩm Huyền lúc này mới ý thức được lúc này nàng đã đến cuối hoàng cung, theo từng tầng một bậc thang hướng về phía trước, nàng liếc mắt nhìn thấy được người kia ở nơi cao nhất, đầu của nàng đều nghĩ đến nam nhân đó

Cũng giống như nàng mặc hi phục, vạt áo hồng bào theo gió tung bay, thường thường lộ ra bên trong đôi giày hắc hồng, ống quần bị khóa lại ở trong giày, hướng lên trên là hai chân dài thon thả trắng tấp, hướng lên là đai lưng buộc ở bên hông eo chứa lực lượng, cuối cùng là khuôn mặt dễ nhìn

Nam nhân đứng chấp tay, tròn mắt cũng nhìn về phía nàng

Bốn mắt giao nhau, hô hấp Trầm Cẩm Huyền cứng lại, dưới chân bất động, không khỏi một trận kinh hãi

Thay đổi!

Đây không phải là hoàng đế Mục Diễm ngu ngốc đời trước, hắn cư nhiên theo lịch sử mà thay đổi!

Trầm Cẩm Huyền mang theo khiếp sợ chậm chạp mà xuất thần, mặc dù không biết chuyện phát triển theo phương hướng nào, nhưng nàng vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra Mục Diễm cư nhiên cũng sẽ không giống nhau!

Như thế biến cố xảy ra khiến nàng trở tay không kịp, nguyên lai toàn bộ có thể thay đổi, hoàn toàn không tương đồng

Trầm Cẩm Huyền giương mắt liếc trộm người đứng ở bên cạnh Mục Diễm, nàng vẫn đang cảm thấy khó tin đây quả thực quá điên cuồng!

Nhưng, cũng có chút hứng thú!

Tướng mạo Mục Diễm cũng không thay đổi, vẫn là gương mặt điển đào chúng sinh, nhưng bên trong hắn tản ra khí thế ưu nhã, hoàn toàn bất động với đời trước đáng vẻ thư sinh văn nhược, hắn hiện tại cả người thoát nhìn đều thần thái sáng láng, không giống kiếp trước nhiều năm ăn độc được mạn tính mà có vẻ bệnh.

Nói chung hắn khiến nàng không nhận ra một Mục Diễm, nàng cảm thấy có chút mới lạ mà chờ mong

Người này mang khí thế không giận mà uy, môi treo ý cười nhạt nhẽo, ánh mắt hắn lưu chuyển trong không gian làm cho kẻ khác không biết hắn đang nghĩ gì, nhìn hắn thân mang tự tin, nhìn hắn ẩn dấu sắc mặt hi giận, nhìn hắn phóng ra phi thường khí phách

Người này căn bản trời sinh là một bậc đế vương!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đánh dứt

Nhìn một chút, tâm tình càng ngày càng kích động lớn, Trầm Cẩm Huyền liền không thể ức chế rơi vào trạng thái xuất thần, thân thể nàng cùng Mục Diễm cùng nhau hoàn thành một loạt lễ nghi tế bái, cuối cùng như thế nào đưa vào động phòng nàng cũng không biết

Đội Trầm Cẩm Huyền hoàn toàn lấy lại tinh thần thì nàng đã ngồi trên hi giường rồi.

Linh hồn trở về cơ thể thân trí cũng dần rõ ràng, Trầm Cẩm Huyền cũng không nghĩ nữa, liền chỉ cảm thấy toàn thân đều ê ẩm, hơn nữa cái cổ vai hai nơi khó chịu dị thường, nàng cũng không hồ nghi mình bị nữ phượng ép tới biến hình

Đôi mắt nhìn quanh bốn phía một cái, ánh vào mắt là một mảng hồng lớn, màn màu đỏ, ngọn nến màu đỏ, tranh giáng tường màu đỏ...Toàn là màu đỏ, làm cho nàng có chút khó chịu.

Nàng biết nàng cùng Mục Diễm động phòng nằm tại Sùng Đức Điện ở Thiên điện phía đông, căn phòng hiện tại chính thể trang trí đều lấy màu đỏ làm chính, thoát nhìn hồng quang ánh huy, hơn hờ vui mừng.

Giường hơi cao một đạo rộng mênh mông, nhưng không cao bằng bình phong, có thể thấy Mục Diễm ở tại bình phong được cung nhân phục vụ cỡi quần áo, hắn lớn lên rất cao, phần vai trở lên đều lộ ra, quả thật thân thể so với trước kia cũng có chỗ bất đồng?

Trầm Căn Huyền yên lặng nghĩ tới

Không lâu sau, Mục Diễm xoay người lại, hần chỉ mặc một bộ áo màu trắng, Trầm Căn Huyền chớp chớp mắt, nhanh chóng thu hồi tầm mắt nóng cháy dính chặt vào hần

Mục Diễm cũng không nhìn nàng, hần tựa hồ không thích nhiều người, vẫy lui người bên trái phải, tự mình đi tới bên cạnh bàn, giờ tay lên trước rót ra hai chén thanh rượu, hần một tay cầm một ly rượu, chậm rãi đi đến chỗ nàng, đem ly rượu bên trái đưa tới trước mặt nàng

Trầm Căn Huyền nào dám chần chờ, nhanh chóng vươn hai tay bắt cung tất kính nhận lấy, kèm một chút liền thốt ra câu 'Tạ hoàng đế bệ hạ ban cho', nàng hiện tại không thể ức chế khăn trương, không sai, quả thực so với kiếp trước lần đầu tiên giết người khi đó còn muốn khăn trương.

Quý đạo lịch sử không có dấu vết bị thay đổi, hôn quân không hề dễ dàng bị mỹ sắc mê hoặc, thay vào đó trước mắt nàng là hoàng đế không đoán ra được tâm tình

Hần, thật là Mục Diễm sao?

Trầm Căn Huyền ở trong lòng nghĩ: Nếu như bây giờ Mục Diễm biết đòi trước hần chết ở trên tay nàng, có hay không ngay tại chỗ tử hình nàng, giúp đòi trước của hần báo thù rửa hận?

Mục Diễm cũng không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, nhắc chân giẫm trên giường bước lên, sau đó đặt mông ngồi xuống bên cạnh nàng

Cánh tay trái của Trầm Căn Huyền bị cánh tay phải của Mục Diễm chạm tới, cái chạm này là cho nàng phục hồi lại tinh thần, đảo mắt nghĩ đến hôm nay thành hôn nàng xuất thần hơi nhiều, vì vậy nhanh chóng thu liễm lại tâm tình, chuyên tâm đứng lên

Nàng cúi đầu rũ mi mắt, Mục Diễm cũng không thể nhìn thấy vẻ mặt của nàng, kì thực hần cảm thấy Quận chúa này luôn suy nghĩ viễn vong, nhưng hết lần này lần khác lại không tìm được một điểm sai lầm

Quả thật là một nữ tử thú vị

Mục Diễm xoay mặt mỉm cười nhìn nàng, đem ly rượu đưa tới trước mặt nàng

Trầm Căn Huyền đưa cánh tay tới, rõ ràng sưng sốt một chút, đập vào mắt là ngón tay hần nắm ly rượu, thon dài mà trắng nõn, móng tay đều rất êm dịu sạch sẽ, trên mặt móng là màu hồng khỏe mạnh

Chớp chớp mắt, nàng rút cục hiểu ý, nhanh chóng giờ lên cánh tay bản thân vòng qua cánh tay của Mục Diễm, hai người khoảng cách cũng vì vậy mà kéo gần lại một chút, mặt nàng giấu sau bức rèm che mặt, không thể làm gì khác hơn là dùng một tay khác nhẹ nhàng đẩy ra, mới ngửa mặt uống rượu giao bôi.

Mục Diễm so với nàng uống mau hơn, uống xong cũng không nhìn đi nơi khác, liền nhìn nàng.

Trầm Căn Huyền ngưỡng mặt cái cổ tạo một độ cung đẹp đẽ, da thịt trắng nõn mê hồ phiếm hồng, mạc danh kì diệu làm cho cổ họng Mục Diễm căng thẳng

Lúc này đây, đến phiên Trầm Căn Huyền đi hai bước đem ly rượu thả lại trên bàn, nàng lần thứ hai đi tới bên giường khi thấy Mục Diễm hướng nàng giờ tay lên, không tự chủ được, nàng cúi người xuống.

Mũ phượng bị Mục Diễm gỡ xuống, nhẹ nhàng để qua một bên, Trầm Căn Huyền nhất thời cảm thấy đầu như nhật được đại xá vậy nhẹ nhàng hơn nhiều

Mục Diễm thấy trán nàng in vài đạo dấu vết rõ ràng, làn da trắng nõn, dấu vết hồng ửng ẩn phá lệ thấy được. Hần nâng tay đặt lên, ngón tay hơi lạnh đặt vào vết hồng xoa nhẹ, một lát mới hỏi: "Đau không?"

Tiếng nói trầm thấp thoảng thoảng, nghe gọi cảm vạn phần.

Trùng sinh tới nay, nhìn thấy hần, đây là lần đầu tiên nghe hần nói, nàng bỗng nhiên liền khăn trương.

"Thưa, thưa bệ hạ, không đau!"

Con người khi khăn trương sẽ dẫn đến đại não một mảng trống rỗng, tiếp theo dẫn đến không có cách trả lời thông thuận được, Trầm Căn Huyền hiện tại là như thế, hai má đều đỏ lên, hơn nữa đỏ mạc danh kỳ diệu.

Ánh nền chập chờn, phòng màu đỏ được trang trí bày biện hiện một tầng bóng nhọt nhọt, bóng kia theo ánh nền nhẹ nhàng đung đưa

Trầm Căn Huyền mặt hồng hồng, nàng có thể cảm giác được đầu đang phát nhiệt, nàng biết nàng mặt hiện tại nhất định rất đỏ rất đỏ, nhưng một người vẫn đang nhìn nàng, nàng cảm thấy đỉnh đầu tùy thời đều có thể bị tầm mắt hần đốt cháy thành hai lỗ, nàng nhịn không được nâng mí mắt lên nhìn hần, xem hần tại sao nhìn nàng.

Trầm Căn Huyền xảo diệu tránh được ánh mắt Mục Diễm, chỉ quan sát địa phương khác của hần

Bờ môi của hắn độ dày vừa phải, môi hình đường cong rất rõ ràng, không biết khiến bao nhiêu nữ nhân chỉ là nhìn liền tim đập rộn lên.

Mũi hắn cư nhiên cũng vậy, mũi rất cao, đỉnh đạt, môi của hắn luôn treo nụ cười mỉm

Da tay của hắn thực sự rất tốt, thoát nhìn trơn trượt nhẵn nhụi trắng nõn sạch sẽ, được bảo dưỡng thật tốt khiến Trầm Cẩm Huyền đều có điểm ghen tỵ, bất quá da của nàng cũng rất tốt

Mí mắt của hắn dài và rậm, màu thuần đen, thể nhưng không cong cũng không thẳng, cứ như vậy thẳng tắp rũ, tựa hồ cho hắn bên ngoài khỏe mắt đường như về cơ sở ngầm

Ánh mắt hắn...

Trầm Cẩm Huyền chợt rơi vào vực sâu của con người thâm thúy, đen kịt một điểm

"Trầm đẹp mắt không?"

Mục Diễm nhẹ giọng hỏi, Trầm Cẩm Huyền chợt hoàn hồn, hoảng loạn lùi lại ba bước, tim nhảy như trống.

"Bệ. . ." Mới phun ra một chữ, miệng Trầm Cẩm Huyền liền bị Mục Diễm dùng môi ngăn chặn, thỉnh linh nàng trừng lớn liền thấy cặp mắt kia thâm thúy như đêm tối đôi mắt nhìn nàng tập trung, bản thân kinh ngạc, rõ ràng giống như phảng phất nàng bị mắt hắn hút vào

"Ngô. . . Ân. . ."

Bất tri bất giác hai tay Trầm Cẩm Huyền đã phóng tới cánh tay của Mục Diễm, hắn rất cao, nàng phải nhón đầu ngón chân ngưỡng mặt cho hắn hôn, đại não của nàng một lần lại một lần nhắc nhở bản thân, muốn thanh tỉnh, muốn thanh tỉnh, nàng cũng không thể như kiếp trước nhiệt tình chủ động, không, nàng căn bản không thể, một chút đều không được, vì vậy nàng cương miệng đầu lưỡi, liên tục đều không động một cái

Như thế liền có chút quý dị, hai cổ thân thể ôm nhau, bốn phiến môi dính nhau chặt, nàng mở to đôi mắt hoa đào đa tình, hắn cũng mở to đôi mắt hẹp dài thâm thúy, hắn một chút một chút tấn công thanh trì, nàng liền phản kháng đều không có, nhẹ nhàng giương cái miệng nhỏ, hào phóng nghiêng tiếp hắn, vì vậy hắn dễ dàng ném được mĩ vị nồng nàn trong miệng nàng nhưng là nàng ngoại trừ giương cái miệng nhỏ nhấn cái gì cũng không làm, còn cùng hắn mất lớn trừng mắt nhỏ hơn nữa trong mắt của nàng một mảnh thanh minh, điều này làm cho ánh mắt Mục Diễm tối dần có điểm thất bại, hắn không khỏi thoáng ly khai, dự đoán nói: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Tiếng nói của hắn càng thêm trầm thấp, hô hấp ồ ồ, đủ để đầu óc tâm của tất cả mọi người, làm cho người khác không từ chủ được dựa theo lời nói của hắn mà làm

Lông mi cong dài của Trầm Cẩm Huyền rung động không thôi, sau đó nàng thuận theo mà nhẹ nhàng nhắm mắt lại, liền che lại một mảng phản phát kiểu điểm tri xuân thủy vô hạn phong tình

Mục Diễm đưa tay phóng tới chuyển qua eo nàng, dùng bàn tay của hắn cọ cọ eo nàng không dám nắm chặt eo thon, sau đó lại dao động sau lưng nàng, nhiều lần như thế.

Đời trước Trầm Cẩm Huyền thiên kiều bá mị quyến rũ được 'Mục Diễm' cả ngày lẫn đêm nhớ thương nhưng là hôm nay không giống ngày xưa, cao thủ chân chính đang tại trước mắt, nàng không thể lộ ra kẽ hở, một điểm cũng không thể, nhưng là thân thể của nàng dần dần theo bản năng đáp lại, nàng cảm giác từ eo đến đùi đều mất lực, cả người đều biến thành mềm nhũn, tay nàng hướng về phía trên, nắm lấy vai Mục Diễm, cuối cùng vờn quanh cán cổ hắn.

Tiếng ưm mềm mại yêu kiều tự khỏe miệng Trầm Cẩm Huyền tràn ra, Mục Diễm chỉ cảm thấy tiếng thanh ngâm hoàn toàn rơi vào lỗ tai hắn, hắn đột nhiên khom lưng đem nàng ôm lấy sau đó xoay người lại đem nàng áp ngã xuống giường, hành động một mạch lưu loát khiến Trầm Cẩm Huyền cảm thấy choáng váng thời gian suy nghĩ đều không có, nàng thở hổn hển, hai tay nhẹ nhàng để tại ngực Mục Diễm

Mục Diễm trừng mắt xem nàng, liền thấy nàng bị hắn đặt ở dưới thân, cái miệng nhỏ nhấn khẽ nhếch, hướng về phía trước, khoe môi bị bôi đậm hồng sắc son, không nói xinh đẹp kiều mị đến nhường nào, hết lần này đến lần khác ánh mắt không nhiễm tầng sương mù, quả thật là vô tội

Nhưng y phục của hai vai nàng lại bị hắn kéo lộ hết, hồng giá y chặt chẽ dán tại trên người nàng, phản chiếu làn da bạch ngọc trắng hơn tuyết, đường cong xương quai xanh ưu mỹ mềm mại...

Ngây ngô, ngây thơ cùng phong tình vạn chủng tập hợp lại một chỗ, hấp dẫn vô cùng, khiến thân thể Mục Diễm một trận khô nóng

Tay hắn đưa đến đỉnh đầu nàng, độc tác chậm rãi đem trâm cài đầu rút ra, vì vậy mái tóc xinh đẹp đen thui liền bày ở trên giường, màu đen của tóc, màu trắng của da, màu đỏ của y phục, tương phản đánh vào thị giác, thực sự làm cho người ta một chút nhấn nại khó nhịn

Tay Mục Diễm dời xuống phía dưới, ngón tay linh xảo động tại trên người nàng vừa thoáng vừa nhường, y phục của nàng liền như thế bị giải khai, cảm giác mát lạnh ập vào, nàng theo bản năng muốn lấy tay che trước ngực, cổ tay mới động, liền bị kia người phát hiện, hắn bắt lấy cổ tay nàng, lên tiếng ra lệnh: "Không được nhúc nhích."

Trầm Cẩm Huyền quả nhiên không hề động, tầm mắt của hắn tùy ý chạy theo thân nàng

Bộ ngực hơi lộ ra né tránh xấu hổ trắng như bạch ngọc, từ trên xuống dưới yếu ớt phập phồng, hai luồn thịt thô xinh đẹp, đỉnh chóp là tiểu anh đào màu mình diễm, đánh vào khẩu vị người khác, hần dùng tay sờ qua vùng eo của nàng, lại xuống chút nữa chịu đựng không được xấu hổ nàng muốn khép chân, lại bị hần bắt được hai chân thon dài...

Khi hần quan sát hạ thân nàng, toàn thân nàng dần dần vì ngượng mà xuất hiện một tầng phấn mỏng, hầu kết của Mục Diễm lên xuống, thấp đầu liền ngậm lấy môi Trầm Căn Huyền, tinh tế nhâm nhi thưởng thức, môi của hần đảo qua cảm, cổ nàng. . .

Bộ ngực mềm mại bỗng nhiên có một bàn tay ấm áp đặt lên, dẫn tới Trầm Căn Huyền một trận khẽ run, nàng kỳ thực muốn nói nàng cảm thấy có chút lạnh, nhưng lại như nóng, lạnh là bởi vì nàng không có mặc quần áo, nóng là bởi vì cảm giác tâm mất Mục Diễm một điểm lại một tắc lướt qua thân thể nàng, còn có địa phương bị môi mềm tiếp xúc, cũng làm cho nàng cảm thấy nồng cháy như nhau

Mục Diễm cảm giác dưới tay chạm được da hơi lạnh, liền cúi người đến bên tai của nàng, thấp giọng nói với nàng: "Đợi chút liền không lạnh. . ."

Mặt Trầm Căn Huyền khô nóng một mảnh, cái người này, hần, hần, hần quả nhiên thay đổi, 'Đợi chút liền không lạnh' ý tứ không phải là chút nữa động tác... hết lạnh sao!

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo đỏ bừng, buồn bực nàng đem mắt không nhìn hần. Lông mi của nàng rất dài, có độ cong xinh đẹp, hiện tại nó nhẹ nhàng run rẩy, nhìn như bất an, càng như chờ mong.

Đem một đoàn mềm mại nắm trong tay, Mục Diễm chỉ cảm thấy xúc cảm vô cùng tốt, hần rất có kỹ xảo xoa bóp qua lại, một tay khác thì tiếp tục trượt xuống dưới. . .

Khó được Mục Diễm hứng thú dâng cao, lại hết lần này tới lần khác có người không hiểu phong tình.

Cửa điện bên ngoài, Viêm An biết rõ bên trong đang tiến hành như thế nào, do dự một lát, cuối cùng hai mắt nhắm chặt kiên trì kêu lên, "Khởi bẩm bệ hạ! Trường Xuân cung phái người báo lại, Dung tần sắp lâm bồn, chính là kêu khóc cầu bệ hạ qua"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đánh đứt (hai)

Nghe được tiếng kêu đột ngột trong bóng đêm yên tĩnh, thân thể Trầm Căn Huyền cứng đờ, cảm thấy mặt tựa hồ càng nóng. Nàng nghĩ nhất định mặt của nàng đã hồng hồng rồi, cùng với đáng vẻ vui mừng, đại khái giống như quả táo hồng

Thật không biết hiện tại nàng còn tâm tư muốn cái này nữa không

Mục Diễm vừa đặt hai tay vào nơi tư mật của nàng, thì cũng sửng sốt, cảm thấy lui không được mà tiến cũng không xong, nhìn về phía trước, hai mắt đóng chặt của Trầm Căn Huyền nổi lên sắc đỏ, nàng nhẹ nhàng cảm môi bản thân, cũng là một mảng nhan sắc đỏ bừng

Ánh nén chập chòn trên người nàng tạo thành một tầng tinh tế ôn nhu, trong Mục Diễm Trầm Căn Huyền đẹp không thể tả. Nàng đột nhiên mở mắt, hai người nhìn nhau, nàng quần bách ngượng ngùng lại mạng hăm ý cười, hần liền cảm thấy ngon lửa bốc lên khó chịu từ từ tiến tấn

Mục Diễm cũng ngoéo khoe môi, sau đó rút tay ra mới đi vào bằng nửa ngón cái, lấy khăn bạch ngọc đã được chuẩn bị trước lau xong liền xoay người xuống giường mặc quần áo.

Trên giường Trầm Căn Huyền liền vội vội vàng vàng cầm quần áo mặc vào, liền muốn xuống giường theo giúp Mục Diễm mặc quần áo, lại bị hần lên tiếng ngăn cản: "Không cần, ngươi sớm chút tạm nghỉ ngơi đi."

Trầm Căn Huyền không nghe theo, mặc tốt quần áo, chân liền đạp trên mặt đất, cuối đầu giúp hần mặc quần áo, tóc dài của nàng khuynh tán, ôn nhu rơi xuống trước ngực và và sau lưng, từng sợi nhẹ nhẹ thoát nhìn vô cùng xinh đẹp

Mặc quần áo từ tế, Mục Diễm nhắc chân muốn đi lại bị Trầm Căn Huyền kéo lấy ống tay áo, hần không dấu vết cau mày, quay đầu lại mặt mang ý hỏi nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng ngược mặt nhìn hần, đôi mi thanh tú nhẹ tức, sóng mắt đầy nước.

"Bệ hạ. . . Nô tì. . . Nô tì muốn đi theo bệ hạ."

Tuy rằng lúc trước Uyển tần cũng không có sanh non trong thời điểm này, nhưng nàng nghe nói đứa bé căn bản không sinh được, Trầm Căn Huyền không biết chuyện này căn cứ, chỉ là nghe nói Uyển Tần vốn là thuận sinh, lại chẳng biết tại sao đột nhiên biến thành khó sinh, nhất định là người đẻ đẻ có vấn đề, nàng không thể trực tiếp nói cho Mục Diễm, chỉ muốn cùng đi theo hần, nàng nhất định đem đứa bé Uyển Tần bảo vệ thật tốt!

Vì vậy Trầm Căn Huyền nhìn hần bằng ánh mawtskhaanr cầu, ánh mắt nàng vốn trời sinh là trong veo, hiện tại lại đáng thương nhìn hần, hần không biết

nàng muốn cùng hắn đi là suy nghĩ ở đâu, lại bị nàng nhìn đến tâm can mềm nhũn, không khỏi thất thanh cười nói: " Vậy ngươi đi theo trầm đi"

"Cảm ơn bệ hạ!" Trầm Cẩm Huyền vui vẻ ra mặt.

Cửa điện bên ngoài, Viêm An hô xong liền đứng tại chỗ đợi, hắn biết nếu bệ hạ đi, khác định sẽ lập tức đi ra, nếu một khắc đồng hồ sau bệ hạ không ra, như thế nhất định là không đi.

"Đi đi."

Làm phiền hoàng đế bệ hạ động phòng, Viêm An hô xong cảm thấy cực độ bất an, không nhúc nhích, hiện tại bệ hạ từ trong điện đi ra, đều không liếc hắn một cái, trực tiếp phân phó 'Đi đi', trong giọng nói cũng nghe không ra hi vọng, nhưng tâm Viêm An rốt cuộc cũng an vị, không nhảy loạn nữa, chỉ là... Vì sao Minh Huyền quận chúa cũng đi theo ra ngoài?

Bất luận thế nào, Viêm An biết hắn vô sự, trong lòng liền vui vẻ, đuổi theo sát bước chân hai người phía trước

Chờ Mục Diễm cùng Trầm Cẩm Huyền ngồi trên liễn xe, Viêm An một đường chạy chậm mới đuổi kịp, hắn cảm thấy ác ý thật sâu. Liếc mắt nhìn trắng sáng trên trời, Viêm An trong lòng liên tục kêu khổ, bệ hạ này cũng không phải là nô tài lâm, bôn, đâu phải lỗi sai của nô tài nha!

Trường Xuân cung, chủ điện Trường Xuân điện, chính là Dung tảo sắp sinh

Trầm Cẩm Huyền vừa mới bước vào Trường Xuân cung, liền nghe được tiếng kêu đau thật dài, dưới chân hai người không khỏi bước đi nhanh.

Vào phòng, Mục Diễm phát tay một cái ý bảo mọi người miễn lễ, hawnsws hỏi thái y túc trực tại chỗ Uyển Tàn tình huống như thế nào

" Bẩm bệ hạ, Uyển Tàn lần này thuận lợi sinh , cũng không có gì lo ngại, bệ hạ chỉ cần chờ chốc lát, là được."

Trong phòng sanh một mảnh hỗn loạn, cung nữ cầm tay Uyển tảo quỳ bên giường mặt đầy lo lắng, nghe được thanh âm của Mục Diễm vội vàng hướng Uyển tảo đang kêu đau nói!" Chủ tử, ngài nghe a, là bệ hạ! Bệ hạ tới! Ngài yên tâm đi, bệ hạ đang ở bên ngoài!"

Nghe vậy, Uyển tảo nhin không được nín thở tí mĩ nghe, quả nhiên có thể nghe được giọng nói của bệ hạ, nàng cảm thấy sợ hãi lúc này tan biến, nhưng nỗi đau dưới chân lại không giảm bớt một phần, bụng nơi đó thường xuyên đau quặn làm cho nàng 'A' kêu to một tiếng đi ra

"Đứng, nương nương, đứng là như thế, dùng sức, dùng sức!Sắp mau ra rồi! Nương nương, dùng sức a!"

Cuối dưới một người đỡ đỡ thận trọng chỉ huy, mắt thấy một tầng mồ hôi mỏng từ đỉnh đầu chảy ra, nội tâm không khỏi một trận vui sướng, cũng không dám thả lỏng chút nào, nuốt nước miếng một cái, nàng nói tiếp: "Tốt, tốt, nương nương, hiện tại ngài nghỉ ngơi một hồi, chậm rãi dùng sức, ại, liền là như thế, thả lỏng dùng sức."

"A —— "

Uyển tảo cao giọng gọi khiến Trầm Cẩm Huyền cả người run lên, nàng không tự chủ được hướng phía phòng sanh đi đến, lại bị người bắt lại cổ tay, nàng quay đầu lại xem, chỉ thấy Mục Diễm cau mày nhìn nàng, Trầm Cẩm Huyền đột nhiên cảm thấy trái tim đau xót, đời này hắn, không tin nàng, không yêu thương bảo hộ nàng...

Nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, nàng sợ lỡ thời gian, hải tử Uyển tảo sẽ sảy ra chuyện:" Bệ hạ trong cung còn có những bà đỡ nào? Bệ hạ mau kêu bọn họ đến đây, nhiều người sẽ an toàn hơn"

Trong mắt nàng chợt lóe lên đau đớn bị Mục Diễm nhạy cảm bắt được, nghe vậy, hắn cũng chỉ dùng ánh mắt ý bảo Viêm An, Viêm An hiểu ý, lập tức phái người mời bà đỡ trong cung tới

Trầm Cẩm Huyền muốn nói cái gì đúng lúc một cung nữ bưng một cái khay vội vã đi tới, khay trên đựng một chén canh thanh hoa, người cung nữ hướng Mục Diễm thi lễ, sa đó uốn người liền muốn hướng phòng sanh đi tới

"Chờ một chút."

Trầm Cẩm Huyền bất chấp cái khác, rút cổ tay bản thân trong tay Mục Diễm, liền hướng phía cung nữ đi đến: "Đây là cái gì."

Cung nữ nhìn Trầm Cẩm Huyền đột ngột xông tới, không biết vị này là ai, lại nhìn trên người nàng mặc một kiện hi phục, bỗng nhiên nhớ đến Minh Huyền quận chúa hôm nay cùng hoàng đế thành hôn, vì vậy nhân vật này à ai liền sáng tỏ, trở về nói: "Thưa chủ tử , đây là trợ sản canh."

"Ngươi, qua đây tra một chút."

Trầm Cẩm Huyền chỉ vào thái y phía sau Mục Diễm, thái y vâng meeng đi tới, đem chén thuốc tới chóp mũi, tinh tế ngửi ngửi, xác định bên trong không có các vị thuốc khác, liền nói:" Bẩm bệ hạ, canh trợ sản không có vấn đề"

Trầm Cẩm Huyền cau mày tí mĩ hỏi tường kiếp trước thái y cho rằng Yueenr tảo khó sinh hoàng tử, mơ hồ nàng nhớ là không liên quan đến thứ gì, nhưng lại nghi ngờ canh trợ sản có vấn đề, nhưng bây giờ thái y lại nói không có vấn đề, hắn nói giống như thề son sắc không có vấn đề, trái lại làm cho mọi người không nghi ngờ

Là cái gì đây?

Trầm Cẩm Huyền nhìn thái y đem trợ sản canh thả lại trên khay, ánh mắt lóe lên, nàng cầm lấy cái thìa thanh hoa đưa cho thái y: "Lại nhìn kỹ một chút cái này."

Thái y đưa tay cẩn thận tiếp nhận, giống như cảnh trợ sản một dạng tình tâm người người, chân mày hẩn không khỏi nhẹ nhàng nhăn lại, sau đó dùng ngón tay dùng sức khảy đầu của thìa, sẽ đem ngón tay bỏ vào trong miệng, trong lòng đã chắc chắc, buông thìa sau đó hẩn quỳ xuống dập đầu." Bệ hạ thìa bị bôi cây ô đầu tử, ngâm độc, phụ nữ có thai ăn có thể sẽ chết, trong đó còn có mê dược, sẽ khiến phụ nữ có thai cả người thoát lực dẫn đến vô lực sinh hạ thai nhi, lâu dài, thai nhi nhất định ngộp chết, thần có tội, cầu bệ hạ giáng tội."

Thái y ngoan ngoãn dập đầu, cung nữ bụng canh trợ sản nhất thời kinh hoảng không ngớt, 'a' một tiếng quỳ xuống: "Bệ hạ, nô tỳ cũng không biết này thìa có độc, là người tên là Kết Hoa giao cho nô tỳ, cầu bệ hạ tha mạng!"

Trầm Cẩm Huyền nhìn hai đỉnh đầu đang quỳ dưới mặt đất, trầm mặc không nói

"Người tới!" Mục Diễm hô một tiếng, ngoài cửa lập tức đi vào hai ngự tiền thiếp thân thị vệ, bọn họ bước tiến chỉnh tề, bước chân có lực, quỳ xuống lĩnh chỉ.

Mục Diễm nói tiếp: "Đem cái cung nữ cùng người nàng nói cùng nhau đưa đi cực hình tử, làm thật tốt, nhất định phải đem người chỉ điểm phía sau màn đi ra!"

"Cần tuân ý chỉ bệ hạ!"

"Bệ hạ, cầu bệ hạ tha mạng, nô tỳ nói đều là thật! Cầu bệ hạ tha mạng!" Cung nữ quỳ trên mặt đất nghe được ba chữ 'Cực hình tử' liền run lên, nước mắt tức khắc trào ra, nàng liều mạng lắc đầu cầu xin tha thứ, âm điệu thể lương vạn phần, lại chộc cho Mục Diễm như sương mù, hai cái thị vệ thấy thế lập tức đem người tới, mạnh mẽ kéo đi.

Cực hình tử, vô luận là ai tiến vào liền dừng nghỉ sống mà đi ra, cung nữ không muốn đi, nàng rơi lệ đầy mặt, không ngừng giãy dụa cầu xin tha thứ, hai thị vệ khí lực rất lớn đem nàng từ dưới đất kéo lên, lại kéo ra Trường Xuân cung, cuối cùng ném vào cực hình tử.

Cung nữ chỉ tưởng tượng tiến vào Cực hình tử đã được chiêu đãi như thế nào, nàng cảm thấy cực sợ, nhưng lại không thể đem lời đó nói ra, nàng không thể

Không bao lâu, tiếng khóc kêu biến mất dần. Trong phòng sanh chỉ còn lại tiếng kêu đau đứt quãng của Uyển tần, Mục Diễm nghĩ nghĩ, hỏi qua thái y: "Không ăn canh trợ sản, có thể thuận lợi sinh hoàng tử không?"

"Bẩm bệ hạ, nương nương thân thể rất tốt, có thể"

Mục Diễm ân một tiếng, khiến thái y đứng dậy

Lúc này, bà đỡ đã được mời tới, các nàng hướng sắc mặt đã đen của Mục Diễm thi lễ, liền vội vàng xốc màn phòng sanh, đi vào kiểm tra tình huống phụ nữ có thai

Một khắc đồng hồ sau, đột nhiên tiếng khóc to rõ thanh thúy từ bên trong phòng sanh truyền ra, lập tức liền có một cung nữ bước nhanh đi ra, mặt lộ vẻ vui mừng quỳ gối trước mặt Mục Diễm hướng hẩn bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, uyển tần nương nương sinh hạ hoàng tử!"

Tiếng nói cung nữ vừa dứt, toàn người trong điện động loại quỳ xuống, trăm miệng một lời hướng Mục Diễm chúc mừng, "Chúc mừng bệ hạ!"

Mục Diễm nghe được, nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng. Mỗi người Trường Xuân cung đều được trọng thưởng.

Trầm Cẩm Huyền cũng rốt cục yên lòng, nàng nhìn Mục Diễm khuôn mặt căng thẳng đã buông lỏng, ý cười nhẹ nhàng gọi lên trên môi lông mày hẩn, tuy rằng cũng không hiểu lắm, nhưng nàng cảm giác được hẩn rất thích làm phụ thân. Một khắc kia, băng tuyết tan rã, hoa xuân nở tốt đẹp

Lại nói Uyển tần Triệu Thanh Ngừ, nàng vừa mới sinh hoàng tử mệt mỏi mồ hôi đầm đìa, cả người khí lực mất hết, ở trên giường mềm mại thành một bãi nước, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lộ ra tái nhợt nhưng lại cười khanh khách, có chút hạnh phúc nhìn màn ấm áp bên giường

Mục Diễm chính tay nhẹ nhàng ôm nhân nhi nho nhỏ, môi càng cười tươi, biểu tình vui mừng

Tiểu hoàng tử vừa sinh ra, toàn thân màu tím đỏ nhàn nhạt, đã bị lau qua, cũng coi là sạch sẽ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại ngũ quan không rõ, bị phụ hoàng mình ôm ngực mặt vu vu ngủ sấn, trong miệng thỉnh thoảng phun ra chút bong bóng nước, rất là đáng yêu, Mục Diễm hào phóng lấy đầu ngón tay không ngừng đùa

Mặc dù tiểu hoàng tử không phải cảnh đẹp ý vui, nhưng lòng của Mục Diễm lại muốn mềm như giọt nước

Đội cung nhân lui ra, Mục Diễm cầm tay Uyển tần, ôn nhu nói: "Ngừ nhi cực khổ, ngươi vì trăm sinh hạ hoàng tử, thực sự công không phải nhỏ, truyền chỉ sáu cung, Uyển tần tấn phong thành dung hoa."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Đánh đứt (ba)

Đối với việc tấn phong lên hai cấp, Uyển dung hoa không có nhường nào nhảy nhót, nàng suy yếu cười, nói cảm ơn: "Tạ bệ hạ." Sau đó nàng chớp chớp mắt, thẳng tắp ngã vào Mịch Diễm trong mắt tràn đầy ý cười, hỏi: "Tên đại hoàng tử, bệ hạ đã quyết định chưa?"

"Tất nhiên, trăm gọi là Mịch Thụy, không biết Ngữ Nhi có thích hay không?" Mịch Diễm nói đem sườn mặt bị thấm ướt của Uyển dung hoa, dán tại gò má, ôn nhu nói sau tai nàng

"Nô tì thích vô cùng, bệ hạ, thời gian đã không còn sớm, ngài nên nghỉ ngơi. .." Đêm nay nàng không có cách nào thị tẩm, cũng không lưu lại tưởng niệm cho Mịch Diễm, nói đến đây, Uyển dung hoa bất chợt nghĩ đến cái gì, nhất thời mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ, vội vàng nói, "Bệ hạ, nô tì không biết có hay không quý rầy bệ hạ cùng Minh Huyền quận chúa? Cầu bệ hạ tha tội!"

Đôi mắt nửa híp, nghĩ đến người ngồi bên ngoài phòng sanh, Mịch Diễm nhẹ nhàng cười lên, an ủi nói, "Không ngại, Ngữ Nhi không cần tự trách, lập tức nghỉ ngơi thật tốt, trong một tháng này cần thận điều dưỡng thân thể, không cần để ý, nếu không thì sẽ có bệnh căn"

"Nô tì ghi nhớ, bệ hạ là mau chút trở lại chỗ Minh Huyền quận chúa đi"

"Uh, cũng được." Mịch Diễm nói xong, đứng dậy kéo kéo vạt áo, rất nhanh liền li khai

Trên giường, Uyển dung hoa nhìn hắc không lưu luyến chút nào mà đi ra được cung nữ xốc màn phòng sanh, trong lòng kì thực cũng không quá gọi sóng, nàng chỉ mong Minh Huyền quận chúa kia, không cần sinh khí với mình mới tốt

Năm năm trước Uyển dung hoa đang đợi gã, ca ca của nàng liền nói cho nàng biết, phải nỗ lực suy nghĩ đúng chuyện, một tia cũng không được sai, nhưng là tình cảm, làm sao có thể không chế? Nàng từ khi gã cho hắc, liền trái tim đều giao cho hắc, hắc cũng đối với nàng ân sủng không ngừng, chỉ là sủng ái, cũng không phải là yêu.

Bất quá Uyển dung hoa là một nữ tử có tính tình cực kì nhạt nhẽo, kì thực Mịch Diễm hạ một chút tâm tư trên người nàng, thời khắc ở bên người nàng lâu một chút, thì không có gì thỏa mãn hơn

Theo Mịch Diễm từ phủ Vương gia đến thâm cung, Uyển dung hoa không tranh không đoạt, không kiêu không nóng nảy, chỉ toàn tâm toàn ý đối đãi Mịch Diễm, thật là đúng là khó có được một hảo nữ tử.

Uyển dung hoa cùng đời không tranh, Mịch Diễm đối với nàng sủng ái có thừa, dài đến năm năm, nhưng là bây giờ lại có người muốn hại nàng, muốn hại hài tử của hắc cùng nàng, nghĩ đến hài tử kém chút nữa xuống suối vàng, tâm tư của hắc không khỏi trầm xuống, khí tràng đột biến, tràn đầy tức giận xen lẫn sát ý, hắc nhất định phải tra rõ này chuyện!

Mịch Diễm đi vài bước ra nội thất, liếc mắt liền nhìn thấy chỗ Trầm Cẩm Huyền đang thưởng thức trà, người này là Minh Huyền quận chúa, là nàng cứu hài tử của hắc, nhưng là nàng ngay từ đầu tại sao muốn đi theo, nàng tại sao lại biết canh trợ sản có vấn đề sinh ra hoài nghi?

"Bệ hạ." Trầm Cẩm Huyền cảm giác Mịch Diễm đang nhìn mình, xoay mặt nhìn hắc xem thử đã xảy ra chuyện gì, chính là hắc không hề chớp mắt nhìn nàng, đôi mắt tối tăm không rõ tâm tình, nàng vội vàng từ tháp quý phi đứng dậy hướng hắc thi lễ, trong lòng không hiểu hắc nghĩ gì

"Đi đi, về Sùng Đức điện."

Mịch Diễm dắt tay Trầm Cẩm Huyền đi trở về

Hai người mới đi ra Trường Xuân cung, còn chưa ngồi lên liễn xe, một tiểu thái giám vội vã chạy tới trước mặt hắc quỳ xuống giọng nói run run: "Khởi bẩm bệ hạ, Thu Đường cung Hàn Tiệp dư sinh non! Tính mạng nguy trong sớm tối! Thái y nói bào thai trong bụng e là khó bảo toàn!!"

Tối nay nhất định là nhiều sự không ngu đây

Tâm Trầm Cẩm Huyền chìm xuống, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, tùy ý Mịch Diễm nắm tay kéo vào liễn xe, nàng chỉ có một lòng nghĩ: "Hàn Tiệp dư là ai?"

Xem ra... Trùng sinh một đời thay đổi thật nhiều chuyện, cư nhiên còn xuất hiện một Hàn Tiệp dư

Trong một đêm hai phụ nữ có thai đều đồng thời sinh sản, bất quá cũng không tránh khỏi quá vừa vặn.

Đội Trầm Cẩm Huyền cùng Mịch Diễm chạy tới Thu Đường cung, Hàn Tiệp dư kia đã tắt thở, chỉ lưu lại một một hoàng tử vừa gầy vừa nhỏ sinh không

đu tháng

Trong phòng mùi máu tanh bay nồng đậm, Trầm Cẩn Huyền cảm thấy có chút buồn nôn, bất quá nàng có thể nhịn xuống. Lại nhìn trên mặt đất mười cá nhân quý chinh tề, có bà đỡ, thái y, cung nữ, thái giám, bọn họ đều ở tại Thu Đường cung phục vụ bên người Hàn Tiệp dư, còn có một phi tử khác khóc đến đỏ mắt rơi lệ

Trầm Cẩn Huyền nhìn hai mắt nàng, thấy phi tử kia chỉ nhìn Mục Diễm rơi lệ không xem bản thân

Tự bọn họ bước vào bên trong phòng, bầu không khí trong nháy mắt ngưng trọng vạn phần.

Trầm Cẩn Huyền không suy nghĩ nhiều, tự mình đứng qua một bên, nàng đầu tiên là nhanh chóng nhìn quanh bốn phía một cái, phát hiện bên trong phòng được bày biện ý tứ nhiều hơn Trường Xuân cung, từng vật nhỏ đều rất tinh xảo tỉ mỉ, gian phòng đều rất trắng lẹ, xem ra Hàn Tiệp Dư là được mười phần sủng ái của chủ tử, được ban thưởng thật đúng là không thiếu

Nhìn một chút trang trí trong phòng xong, Trầm Cẩn Huyền lại đem ánh mắt rơi xuống người nam nhân phía trước nàng

Hắn thoạt nhìn ít nhiều có chút uể oải, cũng đúng a, vốn hai người bọn họ vui mừng động phòng, cũng không biết tại sao sinh ra nhiều chuyện nhưng vậy, chuyện nào cũng cần có hoàng đế xử lý, Đại hoàng tử của hân suýt nữa bị người ta hạ độc, nhị hoàng tử cũng thiếu chút nữa đi đời nhà ma, sủng phi của hân đã tắt thở, khó trách hân sinh khí.

Bất quá nghĩ nghĩ cũng thật tốt, kiếp trước Trầm Cẩn Huyền chưa thấy qua Mục Diễm sinh khí, liền tưởng hân không sinh khí, đối mặt với nàng một thời gian vẫn không tức giận, đối với sinh khí Mục Diễm, nàng vẫn cảm thấy rất mới lạ, tuy rằng kiếp trước Mục Diễm cùng Mục Diễm đời này hoàn toàn bất đồng

Trầm Cẩn Huyền miên man suy nghĩ, Mục Diễm đã ngồi xuống thấp, hân thờ ơ nhìn lướt qua những người quý trên đất, người bị quét cảm thấy ánh mắt hân thật lợi hại, khiến cho họ vốn thấp thòm càng thêm run rẩy không ngớt.

Sau đó Mục Diễm mở miệng phá vỡ yên tĩnh trong phòng: "Nói đi, chuyện gì xảy ra"

Sinh non, Hàn Tiệp dư vô duyên vô cớ làm sao sẽ sinh non? !

Một ngum con tức giận ở tiếng nói, người nghe đều biết tâm trạng Mục Diễm phi thường không tốt, nhưng vẻ mặt của hân lại không thể hiện, không nhẹ không nhạt, phong nhẹ vân tĩnh.

"Hồi bẩm bệ hạ, Tiệp dư nương nương tự ý ăn đồ cao dược vật, dẫn đến mất máu quá nhiều, rong huyết mà chết, bọn thần lúc chạy đến nương nương đã không thể cứu, bọn thần đem hết toàn lực cũng chỉ có thể cứu hoàng tử, bọn thần vô năng, mong bệ hạ minh xét chuộc tội!" Một thái ý lớn tuổi nói xong, hân còn trịnh trọng dập đầu, quý sau lưng hân là hai gã thái y trẻ cũng vội dập đầu theo

"Đồ cao dược vật?" Dem lời nói của thái y lặp lại lần nữa, Mục Diễm cảm thấy thái dương bắt đầu "Thình thịch" "Thình thịch" mà cuồn cuộn nhảy dựng lên, chợt cảm thấy nhức đầu không thôi, "Nàng đang êm đẹp tại sao ăn đồ cao dược vật? Các người, từng người nói rõ ràng cho trẫm! Nếu người nào dám can đảm có chút giấu diếm, trượng, tề!"

Mục Diễm có tính tình rất tốt, hình tượng minh quân thân thiện đều được mọi người khắc trong tâm khảm, không nghĩ tới hân đột nhiên nóng giận kinh người, người quý ở dưới không hẹn mà cùng run run, một người trong đó lại đại cung nữ, không dám để Mục Diễm đợi lâu, liền nắm quyền dẫn đầu nói trước tiên: "Khởi bẩm bệ hạ, bắt đầu từ mấy ngày hôm trước, Tiệp dư nương nương thường xuyên phái nô tì chờ người Trường Xuân cung để tra xét tin tức đại khái khi nào lâm bồn của Uyển tần nương nương, Tiệp Dư nương nương nghĩ Uyển Tần sẽ sinh hạ hoàng tử sớm, liền, liền tự mình tìm hiểu cao thuật dân gian mà nữ y mang vào cung tới, giờ Tuất, có người đến đây báo cho Tiệp dư nương nương Uyển tần nương nương sắp lâm bồn, vì vậy nương nương không để ý nô tỳ khuyên can đã uống xong kia đồ đồ cao dược. Bệ hạ, cầu bệ hạ khoan thứ!"

Nói xong cung nữ, liền tiếp dập đầu.

Có một người mở đầu, không khí trong phòng cũng dần dần biến đổi, mỗi một người đều há mồm nói, nội dung cùng lúc lời nói của đại cung nữ hầu như giống nhau

Trầm Cẩn Huyền nghe xong, đại khái hiểu được quá trình, bất quá Hàn Tiệp dư này không khỏi quá ngốc, nàng chẳng biết từ xưa đến nay lập trường từ làm thái tử không dài lâu, nếu không có con trưởng, không có truyền vị thái tử sao? Nàng ta như thế là không có duyên cớ tự dâng mạng mình? còn suýt nữa đem hài tử giết chết

Tự tìm đường chết, căn bản không có gì đáng tiếc

Mục Diễm căn bản cũng không quan tâm sinh tử của nữ nhân, hân chỉ tùy tiện giao phó vài câu, cũng không có giáng tội đám người kia, chỉ là hai nữ y của Hàn Tiệp dư bị trừng phạt nghiêm trọng, chuyện này Mục Diễm cùng Trầm Cẩn Huyền chỉ xem chuyện này là tự làm tự chịu, qua loa thu thập, liền tính về Sùng Đức điện.

Cuối cùng kết quả xử lý là: Nhị hoàng tử được hoàng đế gọi một chữ độc nhất thịnh, giao cho Uyển Dung hoa ở Trường Xuân cung nuôi nấng

Trước khi đi, Trầm Cẩn Huyền quay đầu lại nhìn thoáng qua vị phi tử thủy chung không lên tiếng trước sau chỉ nhìn trên người Mục Diễm. Điều này làm cho Trầm Cẩn Huyền không khỏi tò mò, nàng thể hiện bộ dạng thật lòng yêu Mục Diễm, tại sao không làm cho hân chú ý?

Phàm là người nghĩ về người khác, nếu như bản thân người không tranh thủ, kết quả sẽ không như người mong muốn sao?

Đêm khuya, trong sùng đức điện.

Màn hồng nhẹ nhàng ôn nhu thả xuống, Mục Diễm nằm, Trầm Căn Huyền nằm nghiêng trong ngực hắn, đầu gối lên cánh tay hắn, đang nửa tỉnh nửa mơ

Mục Diễm tròn tròn mắt xem nóc giường, trong mũi là hương thơm quanh quẩn của nàng, hết sức tốt đẹp, không nồng đậm, trái lại tươi mát.

"Minh Huyền quận chúa, vì sao phải cùng trẫm đi Trường Xuân cung?"

Trầm Căn Huyền ừm một tiếng, không trả lời, Mục Diễm ôn nhu lại hỏi một lần nữa, nàng mới mơ mơ màng màng nói: "Ngô, chỉ là muốn cùng bệ hạ."

"Vì sao hoài nghi canh trự sản?" Mục Diễm vòng cánh tay, thân thể Trầm Căn Huyền lại dựa vào còng sắt, tựa hồ rất bất mãn chuyện hắn liên tiếp làm phiền nàng ngủ

"Ngoan, nói cho trẫm" Mục Diễm nói, dùng ngón tay vuốt ve tóc nàng

"Bởi vì... ." Trầm Căn Huyền lại động động, gờ tay lên dụi dụi con mắt, tựa hồ là triệt để tỉnh, nàng đem đầu hướng ra sau mắt tỉnh ngủ nhậm nhèm nhìn Mục Diễm đặt câu hỏi, "Nô tì nói cho bệ hạ, bệ hạ liên nguyện ý ngủ sao?"

Mục Diễm nhẹ nhàng gạt đầu coi như trả lời.

"Bởi vì nô tì ở Ti nước có nghe một vị tiên sinh kể chuyện 《 cung đình dật chuyện 》, bên trong có đoạn ngắn tương tự, nô tì liền nghĩ a, vạn nhất người cung nữ kia giống như tiên sinh kể chuyện dùng độc hạ người thì làm sao bây giờ? Vì vậy nô tì liền can nàng lại, chỉ là không nghĩ tới lại là thực sự, bệ hạ, kỳ thực... . Kỳ thực nô tì cảm thấy rất kinh tâm... ."

Trong giọng nói của nàng tràn đầy ghen ngào, như một con mèo mửa, hai cái tay nhỏ bé cũng nhéo vào cùng nhau.

Mục Diễm vô pháp không phân biệt nàng nói thật hay giả, nhưng dáng vẻ của nàng thực sự chọc người thương, đưa tay vỗ vỗ sau lưng nàng, dụ dỗ nói: "Ngoan, đừng nghĩ, ngủ đi."

Trầm Căn Huyền ghen ngào lên tiếng dần dần thả lỏng thân thể, lại đem đầu nhỏ đi xuống lui, chôn dưới vai hắn cọt cọt, ngủ thật say

Bên tai dần dần vang lên bình ôn hồ hấp của nàng, Mục Diễm bỗng nhiên nghĩ đến dáng vẻ nàng khoác giá y chậm rãi theo vào cung, nghĩ đến nàng đứng trên bậc thang ngẩng đầu nhìn hắn, tầm mắt chống lại tầm mắt hắn không thể che dấu lộ ra vẻ khiếp sợ, nghĩ đến dáng vẻ gương mặt của nàng, nghĩ đến ánh mắt đáng thương thỉnh cầu cùng đi Trường Xuân cung, nghĩ đến nàng như thế nào ngăn cản cung nữ cứu đại hoàng tử của hắn...

Trong nháy mắt đó, trong đầu Mục Diễm nghĩ rất nhiều rất nhiều, cơ hồ đem chuyện xảy ra đêm nay đều nghĩ một lần, hắn nghĩ, hoà thân quận chúa đến cùng là chuyện như thế nào? Bọn người Ti nước cất dấu tâm tư gì?

Suy nghĩ một chút, buồn ngủ kéo tới, hắn nhẹ nhàng khép lại mắt, dần dần đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Sắc phong

Sáng sớm ngày kế, một vài cung nữ dựa vào cây Ma Tước, lúi rúi trò chuyện không ngừng, mà Trầm Căn Huyền chính là nhân vật chính bọn họ đàm luận

"Nghe chuyện gì chưa, cái quận chúa nước Ti không có rơi lạc hồng, không phải tắm thân xử nữ!" Ngưu Hoa nhìn bốn bề vắng lặng, lên lên đứng bên Tiểu Hoa nói, giọng nói tràn đầy vẻ hèn mọn trào phúng

"A? Không thể nào? Đây chính là tội khi quân đấy" Nghe lời nói ấy, Tiểu Hoa một mặt bất khả tư nghị cảm thán, cũng không dám quá lớn tiếng, cuối cùng, còn nói thêm, "Hoàng đế nước Ti quả thật là to gan! Dám đem nữ tử thân thể không thuần khiết gả cho bệ hạ!"

Cũng không biết trong đầu Tiểu Hoa lại nghĩ đến cái gì, nói xong mặt nổi lên màu hồng

"Người nói căn bản cũng không đúng, Minh Huyền quận chúa không phải là không rơi lạc hồng, mà là đem qua Uyển Dung sinh đại hoàng tử nên bệ hạ trực tiếp qua Trường Xuân cung, sau lại Hàn Tiệp dư cũng sinh non, bệ hạ lại đi Thu Đường cung, cuối cùng bệ hạ căn bản là không có cùng Minh Huyền quận chúa... Ân... Cái kia..."

Nói lời này là cung nữ hôm qua trực tại Sùng Đức điện, tên là Trạng Hoa, nàng trong cung đối xử nhân thế đặc biệt cẩn thận, mặc dù đối với chuyện này

biết tương đối rõ ràng, nhưng nàng kỳ thực cũng không muốn nhiều lời, chỉ là đột nhiên trong đầu thoáng nhớ hôm qua kia hình ảnh cô gái xinh đẹp đối với nàng cười yếu ớt, lần này cư nhiên không hiểu vì sao nàng lại nói lời này

Tiểu Hoa nghe vậy gật đầu, mới rồi còn nghe cung nữ khác nói Uyển tần sinh hạ hoàng tử được tấn phong vị Dung hoa, còn Hàn tiếp dư kia, thật là làm bây, xem ra Trầm Hoa nói mới là sự thật.

Nàng nghĩ, không khỏi nói ra tiếng tới: "Nguyên lai là như thế , vị Minh Huyền quận chúa kia thật là đáng thương , đêm động phòng hoa chúc lại . . "

"Cái gì đáng thương? Muốn sống! Không nên quản nhiều, nước Ti kia vô có đem một quận chúa gả đến nước Kì chúng ta, nhất định là có tâm tư! Ai biết nữ nhân kia là tới làm chi?"

Nói chuyện lúc này, Ngũ Hoa nghe lời ngôn luận của mình bị bác bỏ, cũng không sinh khí, chỉ là mang theo phần hận nên nghe Tiểu Hoa liên tiếp cảm thán đồng tình Trầm Cẩm Huyền, trực tiếp cắt đứt lời nói của nàng

** . . **

Minh Yến sau lưng các nàng cúi thấp đầu đi, thẳng chôn mặt, thấy không rõ về mặt là như thế nào, chỉ là bàn tay trong tay áo chậm rãi nắm thành quyền, trong lòng của nàng lửa giận rất đậm, lại mạnh mẽ kiềm chế, một tiếng cũng không phát ra

Thẳng đến khi nghe các nàng lại nói về Trầm Cẩm Huyền, Minh Yến mới ngẩng đầu, ánh mắt phi thường ngoan lệ từng cái đảo qua trước mặt ba cung nữ, trong lúc bất chợt bước nhanh chân hơn, rất nhanh vượt qua mặt ba cung nữ kia, không lâu sau, liền đem ba người tên Hoa vứt xa ở sau lưng, không nghe giọng nói của các nàng

Minh Yến giống như dưới chân sinh gió trở về Sùng Đức điện, sáng sớm khó có được thấy Minh Yến buồn bực, Trầm Cẩm Huyền liền hỏi xảy ra chuyện gì, cư nhiên đi gấp gấp như vậy, nàng liền cười cười, trả lời: "Ta sợ quận chúa ngài bị đói, nha, nhanh ăn đi."

Nàng vừa đi ngự phòng lấy chút điểm tâm, lại nghe chuyện nói về Quận chúa nhà nàng, ai lại nghĩ trở về lại nghe chuyện này, thật là chọc tức nàng

Trầm Cẩm Huyền thông minh, hơi chút nghĩ, liền biết Minh Yến chắc nghe lời nói bấy bọ nào đấy. Chỉ là Minh Yến không nói, nàng liền cũng không nói, nàng nghĩ như vậy sẽ bảo vệ được nàng ý.

Ăn điểm tâm cung đình, Trầm Cẩm Huyền nghĩ đến lời hỏi hôm qua Mục Diễm hỏi nàng, không biết nàng trả lời hẳn có tin vài phần không, phỏng chừng liên ba phần đều không có đi.

Sáng sớm hôm nay khi nàng tỉnh lại, Mục Diễm người đã không thấy, cung nữ hầu hạ nàng nói bệ hạ đi vào triều sớm, nàng không khỏi tiếp tục suy nghĩ, hôm qua nàng cùng Mục Diễm không có viên phòng, người cung nữ cầm miếng vải trắng nõn như tuyết trũng hai mắt cả buổi, một bộ dáng vẻ nàng phạm tội lớn ngập trời

Trong cung người đều dài lưỡi, nàng cũng không quan tâm lời đồn đại về nàng như thế nào, về phần thân thể nàng có hay không thuần khiết, Mục Diễm tự nhiên sẽ biết.

Suy nghĩ vợ vẫn, người của hoàng đế vừa mới hạ triều tới truyền Trầm Cẩm Huyền đi tiền điện Sùng Đức cùng hẳn cùng nhau dùng đồ ăn sáng, điều này làm Trầm Cẩm Huyền trăm triệu lần không nghĩ đến, nàng còn tưởng rằng mình bị Mục Diễm quăng ra sau ốt rồi chứ.

"Làm phiền công công phía trước dẫn đường."

Người truyền lời là công công làm phiền nàng hôm qua động phòng Viêm An, Trầm Cẩm Huyền tất nhiên là nhận ra được, hẳn từ nhỏ đã là thái giám phục vụ bên người Mục Diễm, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng rất có năng lực làm việc, rất được Mục Diễm yêu thích. Vì vậy, tuổi còn trẻ liền ngồi trên lên vị trí ngự tiền tổng quản thái giám

" 'Làm phiền' một từ này nô tài thì không dám nhận, còn mời nương nương đi theo nô tài" thánh chỉ sắc phóng Trầm Cẩm Huyền còn chưa xuống tới, nhưng không quản nàng có ngồi vị trí phi hay không, người này là nữ nhân của hoàng đế, là quận chúa hòa thân gả vào Ti nước, gọi nương nương chắc là sẽ không sai.

Viêm an nghĩ như thế.

Sùng Đức điện là nơi ở của Mục Diễm, gồm hai điện, giữa là hành lang liên tiếp. Tiền điện là chính điện có bảo tọa long án, là nơi Mục Diễm phê duyệt tấu chương, triệu kiến quan lại địa phương. Phía tây điện có hai gian một lớn một nhỏ, là địa phương hẳn dùng thiện. Đông điện có một tọa bảo án thư, chỉ là một gian lớn, đây là thư phòng Mục Diễm, bên trong các loại sách rực rỡ muôn màu, trên vách tường còn treo có mấy bức họa, đều là tự tay Mục Diễm vẽ

Hậu điện của Sùng Đức điện chia thành hai gian sườn điện, đều bố trí long sàng. Bình thường hẳn liền ngủ ở cánh Đông điện, cũng là nơi hôm qua hẳn cùng Trầm Cẩm Huyền động phòng

Đội Trầm Cẩm Huyền theo Viêm An đi tới tiền điện phía tây, thức ăn đầy sắc hương vị đã bày đầy đủ lên bàn, bên cạnh Mục Diễm là bốn gã thái giám hầu thiện, hẳn đã thay long bào rườm rà, mặc một bộ quần áo mình hoàng màu vàng, trên mặt là một nụ cười yếu ớt ngồi chỗ kia, thật là văn nhã

"Minh Huyền tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an." Trầm Cẩm Huyền quay qua Mục Diễm quỳ gối thi lễ, nàng nói mỗi chữ mỗi câu rất chậm lời nói nhỏ nhẹ

phi thường tốt đẹp. Chỉ là nàng không được chức vị, cũng không biết xưng hô thế nào, chỉ có thể cả gan lấy danh hào Quận chúa của bản thân tự xưng

Ngày hôm nay nàng mặc rất đẹp, búi tóc cũng là vô cùng đơn giản, mặt trên không trang điểm chút nào, mặc dù, khi hấn ở tẩm cung, nàng không có biện pháp ăn mặc thật tốt, bất quá ngược lại có một phen phong thái khác

Mục Diễm nhìn nàng cười, giọng nói mềm nhẹ: "Dậy đi, qua tới bên người trẫm an vị."

"Tạ bệ hạ."

Trầm Cẩm Huyền rất nghe lời, ngoan ngoãn đi tới chỗ cái ghế bên cạnh Mục Diễm, kéo vạt áo ngồi xuống. Dừng bữa nàng thường thường liếc mắt nhìn Mục Diễm, trước khi hấn nhìn lại thì gục đầu xuống ăn

Nàng cúi thấp đầu lộ ra chóp mũi khéo léo đáng yêu. Chẳng biết tại sao, Mục Diễm cảm thấy nàng ở trước mặt hấn một điểm đều không câu nệ, không có gì ngoài hôm qua hấn đem nàng đặt ở dưới thân mình, nàng khi đó từng toát ra một chút khản trương. Hôm nay, Trầm Cẩm Huyền tuy rằng luôn là cúi đầu, lại cho hấn một loại tự cảm giác thiên nhiên hào phóng.

Thật là kỳ quái.

Nghĩ như thế, Mục Diễm giơ tay lên gấp một đũa món ăn bỏ vào chén cho Trầm Cẩm Huyền, liền thấy động tác nắm đũa một trận của nàng, sau đó cảm kích dường như nhìn hấn liếc xéo, động đũa gấp món ăn hấn gấp bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tinh tế nhai

Điều này làm cho Mục Diễm sinh ra ảo giác hấn đang dứt cho thỏa ăn

Nghĩ vậy, Mục Diễm không khỏi cười ra tiếng, cười như thế làm cho thái giám cung nữ ở một bên hầu cùng run lên, thầm nghĩ bệ hạ đây là thế nào, không duyên cớ lại cười đến vui như vậy

Nghe tiếng cười, Trầm Cẩm Huyền cũng nháy mắt ngẩng đầu, mặt mang nghi hoặc nhìn về phía hấn, đập vào mắt là Mục Diễm với khuôn mặt tươi cười, nàng cảm thấy nụ cười này không khỏi quá mức sáng lạn, ấm áp như ánh nắng mùa xuân, đánh vào tâm phòng bị chỗ sâu nhất, một mảnh tình cảm ấm áp

"Minh Huyền quận chúa ăn như vậy, giống như thỏ, trẫm nhìn thấy rất là đáng yêu."

Lời vừa nói ra, mọi người kinh ngạc.

Trầm Cẩm Huyền nghe vậy cũng ngốc ngốc sững sốt, đợi nàng lí giải được ý tứ ngôn ngữ sau lời của hấn, mặt trong khoảng khắc một mảnh hồng thắm, không tự chủ được lan tràn, lại tà tà dùng ánh mắt liếc Mục Diễm, sau đó lại thật nhanh gục đầu xuống, đáng vẻ hờn dỗi.

Nàng lơ đãng thể hiện hành vi quả thật vừa lớn mật vô lễ, nhưng Mục Diễm cũng không cảm thấy chán ghét, trái lại cho rằng Trầm Cẩm Huyền như thế rất tốt, sinh động, chân thực.

Trầm Cẩm Huyền cũng phản ứng kịp bản thân vừa làm cái dạng mờ ám gì, trong lòng không khỏi ảo não, đòi trước tại trước mặt hoàng đế vô lễ đã quen, đòi này cư nhiên lơ đãng đem hai Mục Diễm đối đãi lẫn lộn nhau, thật là không nên!

Giờ mặt lên lên liếc Mục Diễm, nhìn hấn như cũ cười yếu ớt, cũng không có ý trách cứ, Trầm Cẩm Huyền mới thờ phào một hơi, liền nghe hấn nói: "Minh Huyền quận chúa, trẫm đem người phong làm chính tam phẩm quý tần, thưởng danh Huyền, thưởng chỗ ở Trà Huyền các, người thấy được không?"

Lẽ nào nàng dám nói không tốt? Trầm Cẩm Huyền chậm rãi từ trên ghế đứng lên, lui về phía sau hai bước cung kính hành lễ tạ ân: "Tạ long ân bệ hạ!"

** . . *

Dùng xong đồ ăn sáng, Mục Diễm phải đến chủ điện phê duyệt tấu chương, hấn đi về phía trước, đột nhiên dừng lại phản phác cung nữ sau lưng hấn một cái nói: "Người, mang Huyền quý tần đi Trà Huyền các." Lại nhìn cung nữ kia trầm tư vài giây, hấn nói tiếp, "Liền không cần trở về, lưu ở đấy hầu hạ đi."

"Nô tỳ biết."

Nhìn Trầm Cẩm Huyền và cung nữ kia ra Sùng Đức Điện, cuối cùng xa xa biến mất tại tầm mắt, Mục Diễm thủy chung đứng chấp tay, trầm mặc không nói. Một lúc lâu, mới đứng thẳng người nói với Viêm An bên cạnh: "Đợi chút nữa người chọn lựa vài người đưa đi Trà Huyền các, bồi cảnh phải sạch sẽ."

Trà Huyền các ở mặt sau của Sùng Đức điện, cùng Sùng Đức điện chỉ cách một cung, là một tòa không có chủ cung cùng sườn cung chỉ có một sân đơn độc. Cũng là nói, nay về sau, nơi này chỉ thuộc về một người Trầm Cẩm Huyền, đây là viện tử của nàng

Đi không bao lâu, cung nữ dẫn đường trước mặt liền ngừng lại, quay đầu lại nói: "Nương nương, nơi này liền là Trà Huyền các." Nàng nói, đem thân thể dịch qua một bên, một mực cung kính khom lưng nói tiếp, "Nương nương, mời ngài."

Vừa nghe hoàng đế Mục Diễm sắc phong, nàng liền hơi kinh ngạc bản thân lại bị phân đến Trà Huyền các, nàng lại nhớ đến bảy năm kiếp trước, vẫn là không nhận được ở trong lòng cảm thán một tiếng: Cư nhiên lại là nơi này!

Ngẩng đầu nhìn, ba chữ "Trà huyền các" viết ở biển đen được treo ngang hoành. Nàng đầu tiên cất bước vào trong viện, bố trí quen thuộc đập vào mi mắt, đi vòng qua, lại đi vào trong, đi qua đình viện, Trầm Căn Huyền liếc mắt nhìn trước phòng có hai gốc cây thấp, hồi ức ồ ạt theo ký ức chỗ sâu tuôn ra, trong đầu từng trang từng trang mà lướt qua, giống như một quyển tập tranh.

Đẩy cửa đi vào bên trong phòng, đập vào mắt là hàn khí mười phần thanh lương, có một chút bụi bặm, nàng không để ý chút nào, không để ý Minh Yến rất tỉ mỉ nhìn quanh.

Trà Huyền phòng rất tốt, gồm gần hai đại tam gian, bên trong phòng lắp đặt thiết bị xa hoa tươi đẹp, chỉ là nơi này chứa một tầng bụi phong phú, giống quanh năm không có dấu hiệu người ở

Trầm Căn Huyền ở trong phòng đi một chút dừng một chút, đến tây gian, đập vào mắt là giá giường quen thuộc, chỉ là trong trí nhớ có chỗ bất đồng là mặt trên chăn không có thêu hoa, cũng không phải là mềm mềm mại

Bên phải giường đặt một bàn nhỏ trang điểm, trước bàn bày một cái ghế, nghĩ đến kiếp trước mỗi lần thức dậy nàng đều ngồi lên chiếc ghế này hảo hảo một phen trang điểm, ngắm y phục, nàng kim lòng không đậu vờn tay ra, đầu ngón tay trắng ngọc chạm vào mặt bàn của bàn trang điểm, sau sau đó nàng đưa ngón tay về phía trước nhẹ trượt, phía sau liền để lại vết dấu móng tay rõ ràng

Trong khoảng thời gian ngắn, Trầm Căn Huyền ở sâu trong nội tâm cảm khái vạn phần.

Minh Yến thấy quận chúa nhà mình làm ra những cử động như thế có chút không hiểu, nàng lại khuyên: "Quận chúa, ngài hay là trước đi ra ngoài đi, nơi này bụi quá nhiều, vung lên sợ sẽ sặc ngài."

Trầm Căn Huyền nghe cũng bất vì sở động, như trước sờ sờ chỗ này sờ sờ chỗ kia, Minh Yến còn muốn khuyên nữa thì chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng người nói chuyện, vội hỏi: "Quận chúa, ta đi ra xem một chút."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi đêm (một)

Đi qua cửa sổ, Trầm Căn Huyền nhìn ra bên ngoài thấy một đám cung nữ thái giám đi phía sau Viêm An, đoàn người bọn họ trùng điệp đi vào Trà Huyền các, xếp hàng chỉnh tề trong tiểu viện, Minh Yến mới đi ra đang cung Viêm An nói gì đó, bóng lưng nhà đầu kia, thoạt nhìn rất mừng rỡ

Nhìn như thế, trong lòng Trầm Căn Huyền đã hiểu rõ

Lấy ra khăn tay lau bụi ở đầu ngón tay, Trầm Căn Huyền ở bên trong phòng thoảng điều chỉnh về mặt một chút, sau đó mỉm cười thông thả đi ra

"Viêm công công, không nghĩ tới chúng ta nhanh như thế liền gặp mặt, bệ hạ có gì phân phó sao?", Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, người nghe vào lỗ tai chỉ cảm thấy từng chữ đều giòn giòn, như chim hoàng oanh, thật là êm tai.

"Huyền quý tần nói giỡn." Viêm An hướng về phía nàng thi lễ, lúc này mới tiếp tục vừa cười vừa nói: "Là như vậy, bệ hạ phân phó nô tài dẫn theo 30 tên thái giám cung nữ qua, để cho Huyền quý tần chọn mấy người thuận mắt, sau này liền ở lại Trà Huyền các để nương nương ngài sử dụng."

Trầm Căn Huyền nghe xong, nụ cười trên mặt rõ ràng lớn một chút, thoạt nhìn rất là cao hứng, nàng nói: "Bên ta mới còn đang suy nghĩ đây, để cho ta cùng Minh Yến và cung nữ kia, ba người thu nạp Trà Huyền các, còn không một chết. Không ngờ bệ hạ lại nghĩ rất là chu toàn làm phiền công công quay về thay ta cảm ơn bệ hạ thật tốt!"

Nói xong, Trầm Căn Huyền cũng nghiêm túc, đem 30 người tới tới lui lui tỉ mỉ nhìn một lần, cuối cùng lại chỉ để lại sáu gã thái giám, hai cung nữ.

Chính tam phẩm quý tần, bên người vốn cần có mười tên thái giám, sáu cung nữ.

Viêm An thấy, chỉ cảm thấy Huyền Quý tần này đúng là tuổi còn nhỏ, nhìn đáng vẻ bất quá chỉ 16, 17 tuổi, trách không được luôn giống như trẻ con, hần không khỏi cười lên, hỏi: "Quý tần nương nương, ngài không chọn thêm mấy người nữa sao?"

"Không cần không cần, tiểu viện này của ta, mấy người này là xử lý đủ rồi." Nghe vậy, Trầm Căn Huyền bận phát tay cự tuyệt nói, trong lời nói lộ ra nhỏ nhỏ thoả mãn.

"Tốt lắm, nô tài bây giờ về Sùng Đức điện hướng bệ hạ phụng mệnh." Viêm an nói xong, mắt hướng lại nhìn những người Trầm Căn Huyền chọn trúng phát biểu nói, "Bị quý tần nương nương lựa chọn, là các người có phúc tám đời, mỗi người cần phải cẩn thận hầu hạ. Nếu dám can đảm không trung thành, bệ hạ sẽ xử không tha!!"

Đều nói gì chủ tử như thế nào sẽ có nô tài đó, trên người Viêm An bày ra khí thế vô cùng nhuần nhuyễn, hần nói như thế thực sự làm người kinh sợ, hù tám người kia nhất tề quỳ xuống cao giọng tuyên thệ, "Nô tài xin ghi nhớ, nô tì sẽ tận trung với chủ tử!"

Viêm An, hiển nhiên rất hài lòng với câu trả lời của bọn họ, gật đầu, hần mới hướng về phía Trầm Cẩm Huyền lại thì lễ một cái, cung kính nói: "Quý tầ nương nương, nô tài xin cáo lui."

"Viêm công công đi thông thả chớ quên giúp ta cảm ơn bệ hạ!"

"Nô tài tự nhiên nhớ kỹ không quên, xin quý tầ nương nương yên tâm."

Đội Viêm An dẫn những người còn lại đi ra Trà Huyền Các, tám người kia vẫn còn quỳ, Trầm Cẩm Huyền rũ mắt từng cái đảo qua đỉnh đầu của bọn họ, nói: "Đều đứng lên đi, Minh Yên, người tỉ mỉ an bài cho bọn họ, trước bữa tối đem Trà Huyền các quét sạch sẽ"

Một bên hướng trong phòng đi, Trầm Cẩm Huyền một bên tự hỏi, thánh chỉ phong vị còn chưa xuống tới, cư nhiên liền có chuẩn bị, tại hậu cung này, phi tầ muốn cung nữ thái giám đều là bản thân đi một chuyến đến hầu uyển tuyển chọn, nào có ai để bệ hạ sai người đưa qua sau đó chọn?

Còn có sáng nay đồ ăn cư nhiên để cho nàng ở lại Sùng Đức điện cùng dùng, còn nói nàng như thỏ ở trước mặt nhiều cung nữ thái giám!

Trầm Cẩm Huyền nghĩ Mục Diễm đoán chừng là muốn làm ra 'Trẫm phi thường sủng ái Huyền Quý tầ' giả trân thế, để đem nàng đẩy tới đầu sóng ngọn gió, bị đám nữ nhân tranh giành tình nhân như lang như hổ nuốt tươi sống

Nghĩ như thế, Trầm Cẩm Huyền đột nhiên cảm giác được người kia tựa hồ nhìn rất là vô hại ôn hòa nho nhã, kì thực bên trong giấu mạch nước ngầm, đối với nàng còn tồi tại hoài nghi, nàng không khỏi cảm thấy buồn cười, dù sao nàng lại không để ý bị đẩy vào đầu sóng ngọn gió, ngược lại, hần càng đối với nàng tốt, nàng càng hài lòng

Ha ha ha, hần nhất định nghĩ không tới nàng sẽ nghĩ như thế

Bên này, trong Sùng Đức điện, Viêm An chính là đem chuyện xảy ra ở Trà Huyền các kể lại cho Mục Diễm nghe, trong lúc kể hần dùng ánh mắt len lén liếc nhìn Mục Diễm

Chỉ thấy hoàng đế bệ hạ nhà hần tay nắm bút lông một chút dừng lại đều không có, hạ bút tự thủy chí chung đều tựa hồ muốn sinh ra phong tới, trên tấu chương phê duyệt là hàng chữ nhỏ quen thuộc rồng bay phượng múa căn bản là không có phản ứng chút nào

Viêm An tâm tình buồn bực, cũng không biết lời hần nói bệ hạ nghe vào nhiều ít, nhưng cũng không dám chậm trễ, nói tiếp: "Quý tầ nương nương chuyển lời tới bệ hạ, muốn nô tài gửi lời cảm ơn bệ hạ, nàng nói bệ hạ tâm tư tinh tế, nghĩ được chu đáo, đồng thời nhiều lần căn dặn nô tài, nhất định phải cảm ơn bệ hạ thật tốt!"

Viêm an nói đến đây, người kia đang múa bút thành văn cuối cùng cũng đáp lại, hần chỉ nói: "Nga? Nguyên lai Huyền Quý tầ 'cảm ơn thật tốt', liền chỉ là đơn giản dùng miệng cảm ơn? Hơn nữa. . ." Mục Diễm nói, ngữ điệu kéo dài từ từ nghiền ngẫm, "Còn là nượn miệng của người, không thành ý a."

Nghe vậy, tâm Viêm An run lên, hần ở trong lòng không tiếng động nghĩ đến: "Bệ hạ ngài là muốn Huyền Quý tầ tạ lễ a" .

Ban đêm, bóng đêm còn không tính là đậm, Trà Huyền các cũng rất yên tĩnh.

Bên trong, Trầm Cẩm Huyền bận rộn một ngày đã ngủ. Bên ngoài viện, hai tên thái giám gác đêm câu được câu không mà thấp giọng vừa nói chuyện, để giải mệt mỏi.

Trò chuyện một chút, "Huyền Quý tầ" ba chữ liền liên tiếp bị đề cập.

Đem chủ từ ra đàm luận nếu bị phát hiện là phải bị phạt cho nên thanh âm hai người đều rất nhẹ, mặc dù lúc này là ban đêm, cũng không có thả lỏng cảnh giác, bốn cái lỗ tai thời thời khắc khắc lưu ý. Lập tức, nghe được có tiếng bước chân rất xa truyền đến, hai tên thái giám trao đổi mi mắt, ăn ý đồng thời ngậm chặt miệng.

Trong bóng đêm, Mục Diễm chân đạp ánh trăng mà đến.

Hần bước chân rơi xuống đất có tiếng, tốc độ không nhanh không chậm, nghe, liền rất ổn trọng.

Viêm An cùng ở phía sau hần, có thể thấy rõ bóng lưng của hần

Mục Diễm mặc thường phục màu vàng sắc tú có bàn long tường vân uy nghiêm. Ngọc bội tại thắt lưng, càng tôn lên vóc người cao to của hần. Phối sức theo hần đi lại thảnh thơi bị vút vào trong tâm mắt Viêm An, cuối cùng là một điểm hồng tuyến, bước chân Mục Diễm sát thực là không lớn

Đi tới trước viện Trà Huyền các, bước chân Mục Diễm dừng lại Viêm An lập tức hiểu ý, không có cao giọng thông báo. Chỉ thấy hần phát phát tay, ý bảo hai tên thái giám quỳ hành lễ trên mặt đất mở rộng cửa

Không giám sai mệnh, hai tên thái giám trong lòng run rẩy mở cửa ra, cúi đầu cung kính rồi thối lui ra hai bên.

Muộn như thế, bệ hạ sớm phải phái người báo cho Huyền Quý tầ trước, sao lại đột nhiên tới? Đừng nói hầu hạ, sợ là Huyền Quý tầ từ lâu đã chìm vào giấc ngủ rồi

Hai tên tiểu thái giám nghĩ không sai, Trầm Cẩm Huyền không nghĩ tới Mục Diễm trong đêm đột nhiên tới Trà Huyền các, cho nên sớm liền ngủ.

Cửa phòng bị Viêm An đẩy ra, Mục Diễm còn chưa động, liền nghe bên trong truyền ra tiếng cảnh giác của Minh Yến rồi lại cẩn thận giảm thấp xuống thanh âm: "Ài?"

Bên giường, Minh Yến chính là đang mơ mơ màng màng một rã rồi, đột nhiên nghe được động tĩnh rất nhỏ, run run một cái, nhất thời buồn ngủ hoàn toàn tiêu biến, đáy mắt thanh minh một mảnh. Nàng tay trái vói vào trong ống tay áo phải cầm một cái tế chuỗi, sau đó, mới thấp giọng ra tiếng

"Là trầm."

Nghe ra thanh âm cũng không phải là Trầm Cẩm Huyền, Mục Diễm hơi kinh ngạc, Viêm An mở cửa thanh âm rất thấp, động tĩnh nhỏ vô cùng, đối với người bình thường mà nói, là rất khó phát giác, huống chi còn là gác đêm trong tình huống buồn ngủ

Muốn nhìn thấy, Mục Diễm liền đi vào Tây gian, liền mơ hồ thấy một người quý trên mặt đất là nhà hoàn hồi môn của Minh Huyền Quận chúa, Minh Yến đi

Minh Yến sớm nghe âm thanh của Mục Diễm liền thu lại động tác của bản thân, vộn vàng hơi nghiêng quý gối, "Nô tỳ không biết là bệ hạ đại giá, xông tới bệ hạ, cầu bệ hạ trách phạt!"

Hắn cũng không phải bạo quân: "Cũng không trách người, đứng lên ra ngoài đi."

Minh Yến cất tiếng thanh âm run run, ngữ điệu hoảng loạn cất cao không thiếu, mười phần đáng vẻ khủng hoảng

Nghe động tĩnh Trầm Cẩm Huyền tự nhiên bị đánh thức, trong lúc mơ hồ, nghe được tiếng Minh Yến nói chuyện "Tạ bệ hạ, nô tỳ xin cáo lui."

"Àn. . ." Nhẹ ư một tiếng, Trầm Cẩm Huyền chậm rãi mở hai tròng mắt, vừa. . . Tựa hồ nghe đến hai chữ "Bệ hạ"...

Mục Diễm đem mê man trong mắt nàng thu vào đáy mắt, đáng vẻ nàng không nhận ra hắn là ai, xem vẻ mặt nghi hoặc một môi của nàng, hắn không khỏi dương môi cười, nhẹ giọng kêu: "Huyền quý tần. . ."

Một tiếng khẽ gọi đem đầu óc Trầm Cẩm Huyền rõ ràng một chút, nàng chỉ cảm thấy nam tử trước mặt tiếng nói ôn hòa trong sáng, ngôn ngữ mỉm cười thực sự êm tai.

"Bệ. . . Hạ. . . ?" Không xác định mở miệng, Trầm Cẩm Huyền là đang hoài nghi mình có hay không vẫn chưa tỉnh, chỉ là đang nằm mơ

Ánh trắng trong treo tái nhợt đầy ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, tiểu nữ tử nằm trên giường hẹp trên mặt lộ ra vẻ tràn đầy mê man.

"Là trầm." Hắn lại nói một lần nữa lặp hai chữ, sau đó cũng không chờ Trầm Cẩm Huyền phản ứng, trực tiếp khom lưng cõng giày ra, động tác rất nhanh chui vào ổ chăn bên trong nằm

Trầm Cẩm Huyền kinh hô một tiếng, hướng trong giường chui ra, lại bị một cánh tay kéo vòng eo tinh tế, hắn hơi dùng chút lực, khoảng cách giữa hai người liền bị kéo gần đến trình độ mập mờ

"Thật là bệ hạ?"

Trầm Cẩm Huyền vẫn còn có chút không quá chắc chắn, mặt hướng ra sau, đột thấy rõ gương mặt tuấn tú gần trong gang tấc vừa xa lạ vừa quen thuộc của Mục Diễm, đột nhiên hai má hồng lên, trong mắt không dám nhìn hắn, đáng vẻ thật xinh đẹp

Cuối tháng ba ban đêm vẫn là hết sức thanh lương, tay Mục Diễm cách lớp trung y đơn bạc bao trùm tại eo nàng, nàng có thể rõ ràng cảm giác được một mảnh mát lạnh

Bởi vì nàng chôn mặt, Mục Diễm nhìn nàng cũng chỉ có thể thấy đỉnh đầu đen kịt trong bóng đêm có chút nhìn không rõ, chớp mũi quanh quẩn là mùi hương phát ra của nàng, nàng đem mặt chôn trong ngực Mục Diễm, tìm tư thế thoải mái nhất xong liền ngoan ngoãn nằm trong ngực hắn, không làm ra động tác gì nữa

Mục Diễm nở một nụ cười trầm thấp, trong giọng nói lộ ra trêu chọc: "Không tin là trầm"

Hai người dựa vào vô cùng gần, mặt Trầm Cẩm Huyền nhẹ nhàng dán vào thân người hắn, nàng cảm giác được rung động tinh tế từ lồng ngực của hắn truyền tới, nàng buồn buồn ân một tiếng, lấy làm trả lời, sau đó nàng còn nói: "Bệ hạ, ngài còn không có thay y phục"

Mặc quần áo ngủ quả thật là khó chịu, Mục Diễm ngồi xuống, hình thái mặc dày hơn, kì thực hắn cũng đang đợi Trầm Cẩm Huyền nói lời này, liền nói: "Vậy người còn không mau giúp trầm thay y phục?"

Người này lúc này chưa cõng y phục liền chui vào ổ chăn nàng, nói như vậy hoàn toàn là do nàng sai?

Trầm Cẩm Huyền muốn cười Mục Diễm đánh đá, lại không dám, nàng lấy tay sờ lên bên hông hắn lấy xuống ngọc bội, hai người ở tại trên giường không có ánh sáng nhìn không rõ lắm, hai cái tay nhỏ bé sờ tới sờ lui, cuối cùng mới chạm được lỗ tròn nút thắt của ngọc bội

Nàng cúi đầu, động tác mềm nhẹ mà cẩn thận, tại eo hấn lực lợi nửa ngày, khiến cho hấn có chút ngứa nhưng có thể chịu được. Mục Diễm thấp đầu nhìn, nhưng chỉ có thể nhìn cái đầu đen kịt của nàng

Cởi xuống ngọc bội, Trầm Cẩm Huyền lại sờ qua dây thắt lưng

Cái này dây thắt lưng quần tại bên hông, muốn cởi bỏ nó Mục Diễm không đòi tư thế nàng chỉ có thể ôm eo hấn. Trầm Cẩm Huyền do dự một lát, lại phải làm phiền hoàng đế phối hợp với động tác của nàng, nếu không làm sao nàng cởi ra được?

Nàng không quyết định được, nhủ mảy do dự, trong lòng hấn sáng tỏ, lại không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Đi đêm (hai)

Cuối cùng, nàng cắn phần môi ngẩng đầu nhìn hấn, mặc dù là một màu đen, Mục Diễm cũng có thể thấy được cặp mắt hoa đào kia, doanh thủy quang rất sáng, mang theo ý tứ khẩn cầu.

Hấn lại là cười nhẹ, tiếng cười rất trầm, phảng phất như là trên cột nàng về sau sẽ được vui vẻ

Mục Diễm cuối cùng cũng chuyển động thân thể xuống, điều chỉnh tốt góc độ, sau đó hưởng thụ nàng hầu hạ. Nhưng hai người ở trên giường, không quản tư thế như thế nào, không có phương tiện khác, trên giường thật rất bất tiện, cũng tỷ như chuyển cũi quần

"Bệ hạ, ngài đem đùi nâng lên một chút." Trầm Cẩm Huyền thoát rất nghiêm túc, ngoài cửa sổ ánh trăng bị ngọn cây che lại, nàng có chút thấy không rõ trong bóng tối quần của hấn có mấy tầng, nắm quần, nàng nhẹ nhàng kéo ra --

Mục Diễm y theo lời nàng nói, đem đùi giơ lên, bỗng nhiên cảm giác mát lạnh giữa hai chân, nàng cư nhiên đem tiết khổ của hấn đều kéo xuống, bản năng, hấn nghĩ đưa tay kéo chặn che, lại không nghĩ đến Trầm Cẩm Huyền trước hấn một bước kéo chặn che lại mất.

"Bệ, bệ hạ, ngài mau mặc tiết khổ vào!"

Kỳ thực ban đêm tối như vậy, cái gì đều không thấy được, thế nhưng Trầm Cẩm Huyền mặc danh kì diệu cảm thấy xấu hổ, nàng cảm thấy tai, đỉnh đầu, gương mặt đều đang phát nhiệt, ngay cả tay của nàng lúc này không cẩn thận chạm da thịt của Mục Diễm bây giờ đều cảm thấy bốc hơi nóng

"Quá tối, trầm nhìn không thấy tiết khổ bị người ném ở nơi nào, người đây là muốn đem trẫm đông chết sao?"

Trầm Cẩm Huyền nghe vậy cũng không nghĩ gì, trực tiếp đem chặn đưa tới: "Bệ hạ ngài nhanh chóng đáp lại đi. . . A. . ."

Thanh âm của nàng theo trong chặn truyền ra, ong ong, hấn nghe cảm thấy thật tốt

Vì vậy Mục Diễm vươn tay, lực lợi chính xác nắm vai của nàng, sau đó dùng sức, đem Trầm Cẩm Huyền cùng chặn bồng bắt lại, ném lên người mình

Lần này tốt, không chỉ có chặn đắp, mũi nhân đều ở trên người, chỉ là có chút nặng a, ép hô hấp của hấn cứng lại

Mục Diễm lập tức liên tục khụ khụ, lại không quên nắm tay Trầm Cẩm Huyền đang nghĩ đi xuống, cúi người hỏi, "Người cho là trẫm tới là làm cái gì?"

"Bệ hạ, ngài mau thả ta xuống, sẽ làm đau bệ hạ đấy." Trầm Cẩm Huyền mặt lộ vẻ lo lắng, chân mảy nhẹ khóa, nhìn khuôn mặt tuần tuần ho đến đỏ ửng của hấn, thật tình sợ làm đau hấn, tình thế cấp bách nên không nghe kĩ được lời hấn nói

"Vô nghĩa, đè đau trẫm cũng không cần người lo"

Mục Diễm lại khụ hai tiếng mới dừng lại, cánh tay đang cầm tay nàng chuyển qua eo

Hấn vẫn cảm thấy eo nàng rất nhỏ, hiện tại chỉ bằng hai vòng tay, càng cảm thấy tinh tế, giống như hai tay có thể nắm chặt, hơi một chút dùng sức, là có thể bóp đứt ngay. Mà thân thể nàng hiện tại đặt trên người hấn, bộ ngực mềm mại cách một lớp trung y gián lên da tay của hấn, ấm áp, mềm mại

"Trẫm tới là muốn động phòng"

Nói xong, hấn xoay người đem Trầm Cẩm Huyền đặt ở dưới thân, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn vừa muốn há miệng nói chuyện kia của nàng

Trầm Cẩm Huyền có một cái miệng anh đào nhỏ nhắn, màu môi hồng hào, nàng lúc nói chuyện sẽ thỉnh thoảng lộ ra một điểm nhỏ răng trắng, kết hợp lại có một loại dụ dỗ, nàng còn có một cặp mắt đào hoa đa tình, đuôi mắt dài nhỏ mà hơi cong, ánh mắt thủy cong cong, con ngươi hắc bạch có chút không phân minh, nhưng lại rất là mê ly, sóng mắt luyến luyến như bắn ánh sáng bốn phía

Nàng cười mắt sẽ cong thành hình trăng non, mườì phần hoan hỉ, lông mi của nàng hơn Mục Diễm là hơi dài, cong cong kiêu kiêu, chớp động trong không gian giống như cánh bướm của hồ điệp, quả thực mê người; vành mắt của nàng nhẹ nhàng có chút màu hồng, thoát nhìn thật là kiều mị

Nghe nói người có cặp mắt đào hoa luôn là người gặp rắc rối trong chuyện tình cảm, là như thế sao?

Mục Diễm nghĩ thế nhẹ nhàng hôn lên cặp mắt xinh đẹp kia, sau đó là vành tai trắng nõn đáng yêu, lưỡi linh hoạt dò vào tai nàng chuyển động, nhẹ nhàng liếm --

"A. . ." Trầm Cẩm Huyền vô pháp ức chế, nhỏ giọng kinh hô một chút, bản thân nàng cũng không phát hiện ngữ điệu của mình lại mềm mại kiêu mị

Nàng chỉ cảm thấy địa phương bị hấn dùng môi mềm mại va chạm đều cảm thấy vô cùng ngứa, cảm giác kia giống như nước chảy mây trôi truyền khắp toàn thân nàng, làm cho nàng nhất thời mềm nhũn tựa vào trong lồng ngực hấn

Khi tiếng kinh hô của nàng truyền vào vành tai hấn, Mục Diễm hô hấp lập tức nặng thêm, hấn nhanh chóng trở mình đem Trầm Cẩm Huyền áp dưới thân. Sau đó hấn cúi đầu chôn ở cổ chứa đầy hương thơm của nàng, hơi hé miệng, hàm răng nhẹ nhàng chạm vào cần cổ nhẵn nhụi trơn trượt, hấn dùng hàm răng nhẹ cắn, sau lại dùng đầu lưỡi liếm

Mục Diễm di chuyển lên phía trước, lại một lần nữa ngậm vành tai nàng vào trong miệng, một lần nữa gặm cắn, thành công chọc cho người trong lòng cả người run lên, than nhẹ

"Ân. . . Bệ, bệ hạ. . ." Trầm Cẩm Huyền không tự chủ được co lại cái cổ, lúc này, ngón tay Mục Diễm nhân cơ hội nhẹ nhàng trượt vào, nàng liền khê hô một tiếng, lại ngước cổ lên, bộ ngực liền theo nàng vội vàng thờ dốc trên dưới phập phồng

Mục Diễm giơ lên một tay khác, nắm cầm của nàng đem môi nàng đưa tới trước mắt mình, thấp đầu liền hôn lên nơi ngọt ngào kia, lưỡi hấn lần thứ hai không cự tuyệt tiến vào trong miệng của nàng, lúc này, hấn mới đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai. . . Hấn cư nhiên như thế muốn có được nàng!

Trên người mỗi nữ rõ ràng xảy ra biến hóa, Trầm Cẩm Huyền ô ô gian nan mở hai mắt sương mù, liền thấy con người đen kịt thâm thúy đang nheo lại, liệt hỏa thiêu đốt hùng hực cháy, nàng có một loại cảm giác bị nuốt vào bụng, nhưng nhìn kỹ sự cuồng nhiệt kia, lại khiến cho tâm nàng đập mạnh rõ ràng

Trầm Cẩm Huyền nhanh chóng nhắm mắt lại không nhìn hấn nữa, chỉ run rẩy cùng hấn hôn môi

[...]

Làm tới lần cuối cùng, nàng còn tưởng rằng bản thân thần trí đã không rõ, nhưng là xuyên thấu qua hơi nước trong mắt, nàng lại vẫn có thể thấy rõ mi mắt nam nhân càng xem càng rõ ràng, càng xem gương mặt càng hồng

Hai chân thon dài run rẩy nhẹ nhàng ôm lấy eo gầy Mục Diễm, Trầm Cẩm Huyền vùng lên cái cổ, nước mắt mông lung, tựa hồ trong miệng bản thân thốt ra: "Bệ hạ. . ."

Nơi của nàng đột nhiên co rút chặt chẽ, Mục Diễm chịu không nổi kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay bắt được eo nhỏ nhắn của nàng liền liên tiếp đụng xuống vài cái, rốt cuộc cùng nàng lên tới đỉnh

Mục Diễm nghĩ cùng nàng làm một lần nữa, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt buồn ngủ mệt mỏi của nàng, chung quy chỉ là giơ tay lên vì nàng sửa lại một chút trên trán bị mồ hôi ướt sũng, chớp mắt đi vào giấc ngủ.

Sắc trời dần dần sáng, Trầm Cẩm Huyền khô khóc mờ mắt, nàng động động thân thể, cảm thấy bắp đùi nhất là nơi đó đau nhức vô cùng, hơn nữa cả người đều lộ ra cảm giác mềm mại vô lực, cũng may hôm qua Mục Diễm vẫn luôn là ôn nhu, cho nên hấn cũng không làm nàng khó chịu lắm

Quay đầu nhìn một chút, nam nhân bên cạnh vẫn còn ngủ say, Trầm Cẩm Huyền cảm thấy rất thỏa mãn. Nàng dùng tay nhẹ nhàng miêu tả mi hấn, ánh mắt hấn, còn có chớp mũi của hấn, khỏe môi. . .

Trong đầu bỗng nhiên nhớ lại cái nam nhân động tình ngày hôm qua, dáng vẻ hơi nheo của cặp mắt phượng thâm thúy, một trận then thùng nổi lên, nàng nghĩ muốn rút tay về, lại bị Mục Diễm đột nhiên chuẩn sát nắm lấy, sau đó hấn mở đôi mắt, dùng giọng khàn khàn nói: "Sờ xong liền muốn chạy?"

". . . Bệ hạ. . ." Trầm Cẩm Huyền quýnh lên, thuận thế đem mặt chôn vào ngực hấn, không nhìn tới đôi mắt mê hoặc khiến nhịp tim người khác đập mạnh liệt

Hai người không hẹn mà cùng an tĩnh lại, ai cũng không nói gì, năm tháng ở nơi này chớp mắt ôn hòa an tĩnh

Kèm theo một vụn tia sáng nhỏ xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng, Trầm Cẩm Huyền theo trong lòng Mục Diễm ngẩng đầu, cảm vẫn đang để tại trên người của hấn, ôn nhu nói: "Bệ hạ, ngài nên rời giường vào triều sớm."

"Ân." Mục Diễm thấp giọng lên tiếng, buông cánh tay nắm bả vai nàng

Trầm Cẩm Huyền ngồi xuống, chân bông theo động tác nàng mà trượt xuống, nàng tay mất lạnh lẽ nắm lại, tay nắm chân bông phóng tới trước ngực sau đó duỗi thẳng một cánh tay khác lấy quần áo, bất đắc dĩ đầu ngón tay cách y phục kia còn một khoảng nữa, nàng liền xoay người lại lấy.

Cánh xuân kiều điểm, Mục Điểm ở sau lưng nàng nhìn một cái không xót gì.

Tóc dài của nàng khoác lên lưng, khoảng cách của các sợi tóc lộ ra một mảnh da thịt nhẵn nhụi trơn trượt, đường cong bên hông ưu mỹ cân xứng, hôm qua được nơi đó chặt chẽ bao lấy khiến hần thư sướng bây giờ muốn trở về chỗ cũ vô cùng, nếu không phải thời gian lâm triều sắp tới, hần thật muốn đem nàng đặt ở dưới thân, ngoan ngoan hung hăng đâm thủng nàng!

Mục Điểm chưa bao giờ biết bản thân hần còn có thể ham muốn thân thể một nữ nhân đến vậy

Trầm Cẩm Huyền cầm quần áo mặc xong xuống giường, sau đó thấp đầu chuyên tâm hầu hạ Mục Điểm mặc quần áo.

Đội Mục Điểm mang theo Viêm An ly khai Trà Huyền các vào triều sớm ở Sùng Gia điện, Trầm Cẩm Huyền lại lần nữa chui về trong chăn ngủ một hồi dưỡng nhan mỹ dung

Chỉ là nàng còn chưa ngủ đủ, liền bị Minh Yến nhẹ giọng gọi tỉnh lại.

"Quận chúa, đội chút có thánh chỉ tới, ngài trang điểm mặc trang phục một chút đi."

Mặc dù Trầm Cẩm Huyền có một nghìn cái một vạn cái không muốn, nhưng nàng cũng biết không thể không dậy. Lại ở trên giường lăm bằm một hồi, nàng mới bị Minh Yến đỡ đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, đầu óc cũng dần dần rõ ràng hơn.

Nàng bỗng nhiên giờ mí mắt nhìn về phía nữ tử trong gương, không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười, nàng cũng có một khuôn mặt cực kỳ dễ nhìn, nàng vẫn luôn biết, kiếp trước, cũng là bởi vì gương mặt này nàng mới được Phó Dập coi là quân cờ tốt nhất nắm trong tay

Trầm Cẩm Huyền hơi nghiêng đầu, trông mắt hướng trên bàn mở môi nhìn lại, nhan sắc như vậy thật là đẹp mắt xinh đẹp...Đời trước nhan sắc nàng cũng xinh đẹp như thế...

Kiếp trước nàng gả xa cho nước Kì, trên môi là màu son tự tay Phó Dập bôi cho nàng, hần làm ra vẻ quyến luyến không bỏ được khiến trái tim nàng khi ấy điều say mê.

Bây giờ nghĩ lại, Trầm Cẩm Huyền không thể không thật tình bội phục hành động của hần, thật đúng là đủ kỹ càng!

Suy nghĩ của nàng nhẹ nhàng bay bổng, sau đó, nàng giờ lên tay trái phủ ở tay áo tay phải, ngón út tay phải nhẹ nhàng nhếch lên lại dùng ngón tay trắng nõn tinh tế mở môi chỉ hộp (hộp đựng giấy son môi). Chạm vào đầu tiên là không khí, trong hộp chỉ là một mảnh nhỏ lạnh thấu xương, nàng hơi dùng sức, đầu ngón tay liền cọ lên mảnh giấy hồng, sau đó nàng nghiêng thân người về phía trước, tới gần tấm gương phản chiếu lại động tác tương đồng của nữ tử một trong một ngoài

Theo động tác của nàng, Minh Yến trong tay nhẹ nắm sợi tóc cũng di chuyển về phía trước, tóc trượt ra tay Minh Yến, khinh khinh phiêu phiêu rơi xuống sau lưng Trầm Cẩm Huyền, trên người mặc trung y trắng đơn thuần, thoát nhìn càng thêm đen, sáng bóng

Trầm Cẩm Huyền đem mặt tiến tới mặt gương, dương môi hạ ba, môi liền hơi mở, lộ ra bên trong hàm răng trắng tinh tế, giữa ngón tay nàng nắm giấy hồng cẩn thận đặt tại trên môi, đầu tiên là chính giữa một điểm, sau đó tả hữu ngắt khai.

Nàng không bôi quá đậm, chỉ là dưới bờ môi có một tầng mỏng giấy hồng, đôi môi mơn nhẹ thành màu đỏ dẫm

Sợ là Trầm Cẩm Huyền chính mình cũng không biết một loạt động tác như thế quả thực có thể nói đẹp vô cùng, Minh Yến ở sau lưng nàng, thân là nữ tử, lại cùng sớm chiều ở chung mấy năm, cũng đã nhìn đến gốc rồi

Bên ngoài thái giám cao giọng hát nói 'Thánh chỉ đến', Trầm Cẩm Huyền đã mặc quần áo tử tế, sửa sang xong trang dung, nàng cười yếu ớt, đi ra ngoài.

Tay cầm thánh chỉ là thái giám Viêm An, hần thấy Trầm Cẩm Huyền đã ngồi xổm xuống hành lễ, liền bắt đầu cao giọng thì thầm "Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Minh Huyền quận chúa nước Tì Trầm Cẩm Huyền, tính dung uyển mềm, đoan trang nhẹ nhàng, tao nhã u tĩnh, thực thận tính thành, mềm gia duy thi, sâu an ừi tâm trầm, chiếu phong quý tẩn, thưởng danh Huyền, thưởng chỗ ở Trà Huyền các, thụ sách, khâm thử!"

Trầm Cẩm Huyền lĩnh chỉ tạ ân

Kế tiếp, một nhóm tiểu thái giám một người tiếp một người bưng đồ vào, Viêm An ở một bên một tiếng một tiếng niệm hô: "Trâm cài đầu thủy nguyệt Thanh hà, bảo châu tiểu trâm kim một ti, bảo thạch điệp hoa cô diên tử khâm phi thúy, kim một ti Đan Phượng hàm bảo bước diêu, vòng tai san hô lam hồng, dương chi hoa ngọc quyết..." (chả biết dịch đoạn này chút nào, mình chỉ sắp xếp lại chữ thôi)

Minh Yến ở một bên, mắt đều nhìn thẳng, Trầm Cẩm Huyền ngoài mặt lơ đãng, thế nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ Mục Điểm phô trương sắc phong cho nàng, không thể nghĩ ngờ là làm cho nàng kết thù oán với nhóm phi tần

Nàng trong lòng có một tia nói không rõ là tâm tình gì, chỉ là thoáng qua, tốc độ rất nhanh, Trầm Cẩm Huyền không bắt được, nàng cũng không nghĩ biết rõ ràng. Nàng sớm liền quyết định, từ lúc trọng sinh tới nay, lần đầu tiên một khắc kia thấy hần, nàng liền sẽ thủ hộ hần, trung với hần, dựa vào hần, còn có...

Lợi dụng hần.

Trầm Cẩm Huyền muốn báo thù, nhất định phải tìm một núi dựa cường đại, Mục Diễm là nhân tuyển đệ nhất cũng là duy nhất, tuy rằng lợi dụng cái từ này thực sự không dễ nghe, nhưng năng thực sự cần lực lượng của hắn, không thì, chỉ dựa vào lực lượng của một mình nàng không biết có cướp đoạt được hạnh phúc của người kia được không?

Mục Diễm. . . Ta sẽ vẫn đối tốt với ngươi, chỉ có một điều kiện, đó chính là giúp ta, giúp ta đem toàn bộ hạnh phúc của người kia tiêu diệt toàn bộ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mài mược

Đang xuất thần, Minh Yến ở phía sau nhẹ nhàng đâm một chút lên eo tinh tế của Trầm Cẩm Huyền, nàng chợt phục hồi lại tinh thần, đã nhìn thấy Viêm An một mặt không hiểu nhìn mình, lập tức hắn vừa cười vừa nói: "Nương nương, nếu không có chuyện quan trọng khác, nô tài trở về Sùng Đức điện phục mệnh?"

"Tốt, công công về đi, Minh Yến." Trầm Cẩm Huyền hướng về phía Viêm An gật đầu, sau đó kêu một tiếng Minh Yến.

Minh Yến hiểu ý, lấy ra hà bao chuẩn bị trước đi tới kín đáo đưa cho Viêm An, sau đó đi về đứng phía sau Trầm Cẩm Huyền

"Nô tài tạ nương nương khen thưởng."

Viêm An cười yếu ớt đem hà bao nhét vào trong lòng, khoát khoát tay, dẫn một đám người trùng điệp ly khai.

Trầm Cẩm Huyền giương mắt nhìn thoáng ngày dần dần qua, bầu trời xanh, đám mây giống như cây bông một đoàn một đám ôm lẫn nhau, lấy mất người khó mà phát giác tốc độ chậm rãi di động, biến đổi hình dáng.

Nàng xem một hồi, dần dần bên môi nở nụ cười, sau đó che tay áo đánh cái ngáp dài, cảm thánh chỉ đi vào trong nhà.

Tất cả đồ vật đa dạng lớn nhỏ bày đầy phòng nàng, nàng ở bên trong chọn mấy cái thích, những đồ còn lại giao cho Minh Yến ghi sổ thu vào

Trầm Cẩm Huyền vui ở trên ở tháp mỹ nhân, nhọt nhọt ngủ một lát, thẳng đến Ngọ thiện mới chịu tỉnh

"Minh Yến!" Nàng sờ bụng bước ra bên ngoài cửa hô vài tiếng, đều không nghe đáp lại, qua thật lâu, một người cung nữ đáng đáp thanh tú sạch sẽ đi đến.

"Khởi bẩm nương nương, Minh Yến tỷ tỷ tại xí hiên, nương nương có việc phân phó nô tỳ là được."

Tiểu cung nữ cúi đầu, Trầm Cẩm Huyền kỳ thực thấy cũng không rõ ràng, nhưng nàng còn nhận ra: "Ngươi là người trước hầu hạ bệ hạ?"

Tại sao ngày đó hắn lại mang cung nữ này đến Trà Huyền các?

"Thưa nương nương, đúng ạ"

Không có nói nhiều, an an tĩnh tĩnh, nhìn dáng vẻ nàng ta cũng tốt, lại ở bên hầu qua bệ hạ, khẳng định so với cung nữ khác ổn trọng hiểu chuyện, nếu là trung thành, ngược lại có thể trọng dụng.

Trầm Cẩm Huyền nghĩ nghĩ, hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Thưa nương nương nô tỳ là Tràng Hoa, đoá hoa, màu sắc rực rỡ."

"Tràng Hoa, thật là một cái tên dễ nghe. Sau này ngươi liền cùng Minh Yến cùng nhau ở bên cạnh ta, như thế đối với Minh Yến cũng tốt có thể chiếu cố lẫn nhau, mấy ngày nay, ngươi liền cùng nàng học một ít những gì ta yêu thích, ngươi đã rõ ràng chưa?"

Tràng Hoa gật đầu, trả lời: "Nô tỳ rõ ràng, nô tỳ sẽ ghi nhớ ổn thỏa, sẽ hầu hạ nương nương thật tốt"

"Uh, ngọc thiện đã làm xong?"

"Thưa nương nương, đã làm xong"

"Đi, đi thiện phòng"

Tràng Hoa nghe vậy đáp ứng, đưa tay đỡ Trầm Cẩm Huyền đi xuống từ tháp mỹ nhân

Trà Huyền các so với Đông cung Lục viện, tuy rằng diện tích nhỏ, nhưng là bên trong cái gì cũng có, sân, hoa viên, phòng bếp nhỏ, cái gì đều được mang đến, nhưng so với Hoàng Hậu nương nương ở Vĩnh Yên cung được bố trí tề toàn, thì thoát nhìn giống như học trò nghèo chỉ được một sao nửa điểm

Trầm Cẩm Huyền cũng không để ý đến điều này chút nào, nàng cũng thật đói, ăn thật nhiều món ăn mỹ vị, tại lúc nàng đang dùng bữa, Minh Yên một tay ôm bụng run rẩy đi vào, Trầm Cẩm Huyền liền biết nàng ăn đồ ăn hỏng dẫn đến đau bụng, cũng không trách cứ nàng, chỉ là căn dặn nàng sau này cùng Trảng Hoa ở cùng nhau thật tốt.

Ngo thiện qua đi, sau bữa ăn Trầm Cẩm Huyền cùng Trảng Hoa liền đi tản bộ tại sân viện tử của nàng, Minh Yên bị nàng khuyên trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt

Hai người lững thững đi tới hậu viện, cách một gian phòng đóng chặt cửa sổ, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng người nói chuyện --

Ở đây một đồng vật lại một đồng lợn xộn, bên trong rất bẩn lại rất loạn, cho nên người bên trong nói chuyện, đại khái tưởng rằng Trầm Cẩm Huyền sẽ không đi tới chỗ này, cho nên mới không chút nào không che không dè, "Ai. . . Kết Hoa thật đáng thương, vô tội mất một cái mạng."

Một giọng nói khác lập tức vang lên:" Vì Sở làm như vậy cũng là một chuyện bất đắc dĩ, mệnh nó tài chúng ta căn bản không đáng giá, dùng mạng nàng cùng Kết Hoa hai cái mạng, đổi được bảy miếng ăn của nhà nàng ta, như vậy buồn bán đã rất có lời rồi"

Kết Hoa

Trầm Cẩm Huyền tại trong đại nào suy nghĩ, rất nhanh liền tìm được người có cái tên quen thuộc này, là người muốn hạ độc hại Uyển dung hoa cùng hoàng tử trong bụng mà cung nữ Trường Xuân cung khai ra.

Thế nào nghe ý của bọn họ Kết Hoa bị khai ra là vô tội?

Bảy miếng ăn.

Trầm Cẩm Huyền thoáng nghĩ, liền hiểu rõ, nàng nghĩ chuyện đại khái là như vậy:

Vì Sở, cung nữ đưa canh trợ sản cho Uyển dung hoa uống lại bị Trầm Cẩm Huyền ngăn lại, nàng lúc đó nói canh trợ sản là do Kết Hoa giao cho nàng ta, như vậy liền đem tội danh đẩy lên đầu Kết Hoa, nhưng bệ hạ dưới con nóng giận cũng không tin lời nàng ta nói, cũng đem nàng ta và Kết Hoa đưa đến cực hình tử, cho nên nàng ta giả họa cũng không thành

Bất quá mặc dù đem tội danh quy hết trên đầu Kết Hoa, vào cực hình tử, Kết Hoa đầu óc sẽ không hiểu, khẳng định sẽ biện giải cho mình? Đến lúc đó người đứng đằng sau cũng sẽ bị đưa vào

Nếu căn cứ vào nội dung của hai người kia nói, Vì Sở chỉ là con rối, đứng ở phía sau lưng Vì Sở là người lấy tính mạng bảy miếng ăn nhà Vì Sở để y hiếp nàng ta. Vì vậy, Vì Sở vô luận như thế nào cũng không thể nói được kẻ điều khiển hạ độc rốt cuộc là ai

Trầm Cẩm Huyền nghĩ đến chỗ này, cho rằng hành động giả họa Vì Sở là dư thừa, tự dung hại một người vô tội, Vì Sở cứ nghĩ Kết Hoa sẽ thừa nhận chính nàng ta là người hại Uyển dung hoa sao?

Nghĩ rõ ràng, Trầm Cẩm Huyền cảm thấy tinh thần vì chi rung lên

Nếu như nàng vì Mục Diễm bất được kẻ có ý đồ hại chết đại hoàng tử Mục Thụy cùng Uyển dung hoa, như thế hào cảm hân đối với nàng ít nhiều gì nhất định sẽ được thăng một chút.

Hạ quyết tâm xong, Trầm Cẩm Huyền lúc này hành động, nàng không nghi ngờ lời nói của cung nhân trộm đạo trong gian nói ra, bởi vì ngôn luận cung nhân truyền với nhau đều là sự thật. Thế nhưng khi phụ trách phá án hỏi thăm bọn họ, bọn họ lại sẽ nói không biết, chuyện này bất quá họ sợ tương lai mình bị trả thù nên đây là cách tự bảo vệ chính mình, cho nên Trầm Cẩm Huyền cũng không muốn cho hai cung nhân đó biết lời nói của bọn họ đã bị nàng và Trảng Hoa nghe được

Hai người lặng lẽ đi ra một khoảng cách, Trầm Cẩm Huyền phân phó Trảng Hoa đừng để lộ ra chuyện, sau đó nàng và Trảng Hoa cùng đi ra.

Sùng Đức điện.

Mục Diễm đang xử lý một đồng tấu chương, bên ngoài đột nhiên có người thông báo Huyền quý tần cầu kiến, hần nghĩ nghĩ nói:" Để cho nàng đi vào"

Sùng Đức điện là địa phương quang trọng hần xử lý triều chính, hậu cung phi tần hiển nhiên sẽ không chủ động đặt chân, đây là quy củ mà hần vô tình thành lập, trước có phi tử được thịnh sủng bị ủy khuất trực tiếp liền chạy đến Sùng Đức điện khóc nháo xin Mục Diễm làm chủ cho nàng. Lúc đó còn có một đại thần đang nghị sự, phi tử đó khóc một phen nước mắt nước mũi, không để ý chút nào bộ mặt lễ nghi, Mục Diễm tức giận vô cùng, trực tiếp đem phi tử kia biếm lãnh cung.

Từ đó về sau, hầu như phi tần trong hậu cung đều biết nơi đây là cấm kỵ của Mục Diễm, gặp phải chuyện tày trời cũng không thể chủ động đến Sùng Đức Điện tìm hần, cũng sẽ không đặt chân nơi này.

Trầm Cẩm Huyền cũng không biết, mặc dù nàng biết, nàng đại khái cũng sẽ tới.

Không bao lâu, nàng liền đứng ở trong điện, hướng về Mục Diễm phía sau long án hành lễ, sau đó nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn, không nói, thẳng đến Mục Diễm cho cung nữ thái giám trong điện lui hết, nàng mới mở miệng nói: "Bệ hạ, nô tì có thể giúp ngài tìm được hung thủ đích thực có ý đồ sát hại Uyển dung hoa cùng đại hoàng tử"

Nàng nhìn vào ánh mắt hắn, ngược mặt nói mỗi chữ mỗi câu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc

"Nga?" Mục Diễm nhìn nàng, hắn cảm thấy hứng thú với dáng vẻ toát ra của nàng, khóe môi treo một nụ cười nhợt nhạt thản nhiên

Trầm Cẩm Huyền đón ánh mắt nhìn thẳng của hắn, sau đó cắn môi một cái, thanh âm mềm nhũn ngọt ngào yểu ớt mui phần: "Bệ hạ cho rằng nô tì tại đây đang làm trò cười xuất khẩu cuồng ngôn không biết tự lượng sức mình phải không?"

Khi nói chuyện trong giọng nói dần theo chút ủy khuất vì bị người khác khinh thường.

Mục Diễm bị nàng quấy trong lòng đột nhiên mềm nhũn, xuống phía dưới nói: "Đều đã chạy đến Sùng Đức Điện rồi, liền nói rõ chuyện này ngươi đã mui phần nắm chắc, nói đi, ngươi muốn trầm làm như thế nào?"

"Bệ hạ chỉ cần lưu lại tính mạng Sở Vi, sau đó đem bảy miệng ăn nhà nàng an toàn đưa vào cung, Sở Vi tự nhiên đem chân tướng báo cho bệ hạ" Trầm Cẩm Huyền như vậy nói

"Chuyện dễ" Mục Diễm đem Lý Tiềm kêu tới, ra lệnh: "Lý Tiềm, trầm ra lệnh cho ngươi mau chóng tra ra nơi ở của gia đình cung nữ Sở Vi Trường Xuân cung, sau đó đem cả nhà nàng an toàn đưa vào cung"

Lý Tiềm quỳ xuống lĩnh mệnh: "Thần tuân ý chỉ bệ hạ!"

Đội Lý Tiềm lui ra ngoài, Mục Diễm lại đem Viêm An gọi đến, hắn lệnh cho Viêm An ngay bây giờ đến cự hình ti đem Sở Vi đưa đi, phái người bảo vệ tính mạng của nàng.

Phân phó tốt toàn bộ xong, Mục Diễm dùng một đôi mắt hàm chứa ý cười nhìn nàng đang đứng ở góc phòng, có lí do thì ở lại, không có lí do thì liền trốn tại góc phòng không cho người khác nhìn thấy, hành động như thế, không nghi ngờ là viết lấy lòng Mục Diễm

Nữ nhân của hoàng đế bệ hạ, nam nhân khác căn bản không xứng để nhìn thấy.

"Quý tần đối với việc trầm an bài có thấy hài lòng không?"

Trầm Cẩm Huyền cười theo góc âm u của phòng bước ra ngoài, mặt của nàng dần dần lộ ra ngoài ánh sáng, Mục Diễm có thể nhìn thấy nàng đang hướng về phía trước khóe mắt cùng khóe môi đều đang dương lên

Nàng hơi ngửa mặt nhìn lại Mục Diễm, gật đầu hồi đáp: "Thoả mãn, nô tì tự nhiên phi thường hài lòng. Kế tiếp làm như thế nào chắc hẳn bệ hạ ngài đã có suy tính, nô tì bây giờ trở về Trà Huyền các, đã làm phiền bệ hạ xử lí chính sự, mong rằng bệ hạ thứ tội."

"Chậm đã, không cần phải gấp trở lại, Viêm An đi làm công chuyện, không thể mãi mực cho trầm, ngươi liền thay hắn, coi như đây là xử phạt làm phiền trầm"

Trầm Cẩm Huyền tự nhiên mừng rỡ, có thể cùng Mục Diễm có cơ hội ở cùng nhiều thời gian, vì vậy nàng không chút che dấu tâm tình của nội tâm, vui vui vẻ vẻ đi tới bên cạnh hắn, ngoan ngoãn đi tới mãi mực.

Kì thực Mục Diễm khiến Trầm Cẩm Huyền mãi mực cũng được con là trừng phạt.

Mãi mực là một việc rất hao tổn thời gian, nhưng lại phi thường có chút kĩ xảo, lực lượng phải nhẹ, tốc độ phải chậm, thời khắc duy trì ngay ngắn, còn phải đứng thẳng đánh vào nghiêng mực, không thể nghiêng mãi hoặc thẳng đẩy, mãi mực dùng nước, thả thiếu chút nhiều, mãi mực phải đậm nhạt vừa phải, không thể quá nồng cũng không quá nhạt, nói chung là một việc cần phải hao tổn thể lực

Trầm Cẩm Huyền vốn được nuông chiều, thân thể yếu đuối, lúc đầu còn có dáng vẻ, hai khắc sau liền rõ ràng không được, nàng ngược lại cũng không miễn cưỡng, buông thõng mãi đưa từ bàn tay trái qua tay phải, theo cổ tay ẩn ẩn vào vai

Trong lúc mãi mực Trầm Cẩm Huyền vẫn thường thường giương mắt ngắm Mục Diễm, hắn từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế giống nhau, mi mắt rũ xuống khi viết chữ. Theo góc độ của nàng nhìn sang, lông mi của hắn càng dài, gò má có thể nói hoàn mỹ.

Nàng nhìn, không khỏi ngây dại.

Mục Diễm đột nhiên dừng lại bút, mang trên mặt ý cười tựa đầu chuyển hướng Trầm Cẩm Huyền: "Đẹp mắt không?"

"Ân!" Nặng nề gật đầu một cái, nàng tựa hồ cảm thấy không đủ lại tăng thêm khẳng định nói: "Phi thường xinh đẹp! Bệ hạ ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang, anh tuấn tiêu sái, mắt ngọc mày ngài, mặt như quan ngọc!"

Trầm Cẩm Huyền một hơi niệm năm từ ngữ còn cảm thấy không đủ, trong đầu bỗng nhiên thoáng qua một câu của Sách tiên sinh(người kể chuyện) ở nước Tì của nàng, vì vậy nàng không cần (phải) nghĩ ngợi thốt ra: "Bệ hạ ngài mắt như điểm nước, da thịt nõn nà!"

"Ha ha, Huyền quý tần, trăm ngược lại không biết người đọc đủ thứ thi thư, trong bụng tràn đầy kinh văn a."

Mục Diễm cao giọng cười to, chỉ cảm thấy người đứng trước mặt thực sự bé nhỏ đáng yêu, liền đưa tay đem nằng một phen kéo tới

Đột nhiên bị kéo Trầm Cẩm Huyền trọng tâm bất ổn, trực tiếp ngã vào trong ngực hắn, Mục Diễm cho nằng cơ hội nói chuyện đều không có, thấp đầu liền ngậm cái miệng nhỏ nhắm mềm mại nói chuyện của nằng vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hứa hẹn

Trầm Cẩm Huyền "Ngô ân" hai tiếng, hai tay nhẹ nhàng đẩy lồng ngực của Mục Diễm hai cái, nhìn thấy hắn không có chút ý tứ nào buông nằng ra, liền không giãy dụa nữa, thuận theo vùi ở ngực hắn, mặc cho hắn hôn môi, thỉnh thoảng, trúc trắc đáp lại.

Đợi tới khi Mục Diễm cuối cùng đem hô hấp trả lại cho nằng, hai má của nằng đã đỏ hồng xụi lơ tại ngực hắn, cặp mắt hoa đào mê ly câu hồn đoạt tâm người khác, thấy Mục Diễm lại cúi thấp đầu chuẩn bị hôn, nằng vội lấy tay chặn môi, nghiêm túc nói: "Bệ hạ, vạn nhất có người đến thì làm thế nào? Làm như vậy coi không được."

Nằng không muốn đời này Mục Diễm bị đại thần trong triều nói hắn trầm mê nữ sắc, ban ngày tuyên dâm, không lo chính sự, nằng cần phải bảo vệ hắn thật tốt, không phải sao?

Giữa tay bị hô hấp tràn đầy ám áp của hắn ác ý liếm một chút, Trầm Cẩm Huyền 'ba' một cái mặt đã có một chút hồng, thu tay về nũng nịu sáng giọng: "Bệ, bệ hạ ngài. . . Ngài. . ." Áp úng nửa ngày nằng nói không ra lời muốn nói

Kì thực nằng muốn nói, hoàng đế bệ hạ so với kiếp trước còn, còn, còn... Còn gì nữa nhỉ!

** . . *

Mặt trời chiều ngã về tây, tà dương đỏ sẫm chiếu vào tường trong cung, khiến mặt tường mang một nhan sắc màu lửa đỏ càng thêm tiên diễm, ngói lưu ly kim sắc cao đỉnh đầu bị ánh tà dương chiếu vào càng phát ra lưu quang đạt thái.

Đường vào các cung tương thông lẫn nhau giao hòa, một cung nữ đang bước đi nhanh về phía trước, thường thường thối lui đến tường thấp đầu nhường đường, đợi cho các chủ tử đi rồi, nằng mới tiếp tục đi, quẹo trái quẹo phải, cuối cùng cũng đi vào Thu Đường cung, Thiên điện.

Mỹ nhân đang ngồi trên tháp là người mà Trầm Cẩm Huyền đêm đó thấy ở chính điện của Thu đường cung, chỉ im lặng nhìn Mục Diễm mà không làm gì để lại ấn tượng, cung nữ vội vã sau khi hành lễ hướng nằng bẩm báo: "Chủ tử, bệ hạ phái người đem Sở Vi ở Cực hình ti mang đi!"

Hàn quý nhân nghe vậy động tác trên tay hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn đem ly trà đưa đến bên môi, nhấp một ngụm, sau đó mới há mồm hỏi: "Mang đi đâu vậy?"

Cung nữ nhìn thấy ly trà trong tay nằng hết sạch, vì vậy đứng lên lấy ấm trà vững vàng rót vào chén, ngoài miệng cũng không làm lỡ chuyện mà bẩm báo: "Vĩnh Yên cung của hoàng hậu nương nương."

Về mặt Hàn Quý nhân có thể nói là lơ đãng, nằng ta nghĩ nghĩ, môi đỏ mọng nhẹ nhàng mở đóng phun ra hai chữ: "Vô phương (không có việc gì)"

Sở Vi nếu như đem nằng ta khai ra, cũng đã sớm khai rồi, cần gì chờ tới bây giờ? Hoàng đế làm thế nào tra, cũng bắt quá là bạch dụng công thôi(Ý nói làm chuyện vô ích). Đợi đến lúc Sở Vi chết, chuyện này liền cho qua, dù sao cũng chỉ là cái chết của phi tần, hao tổn lâu dài, hoàng đế bệ hạ là quý nhân hay quên, tự nhiên sẽ không còn nhớ đến chuyện muốn tra rõ nữa.

Phi Tần không trọng yếu, đã chết, giá trị càng hạ

Hàn Quý nhân, nằng cùng vị kia Hàn Tiệp dư là nửa thân tỷ muội, về phần vì sao là nửa thân, không phải bởi vì một chữ đích, một chữ thứ sao, không sai, Hàn Quý nhân là thứ muội muội xui xẻo.

Hàn quý nhân từ nhỏ liền bị đích ti ti của nằng ta khinh dễ áp chế, vốn tưởng rằng khi vào cung có thể dựa vào nhan sắc để ổn định thánh tâm, từ này về sau nằng dần trở thành chủ nhân, cũng để cho ti ti nằng ném thứ tư vị hai mươi năm nằng ta chịu đựng khổ cực!

Lại không nghĩ rằng ti ti của nằng dựa vào phụ thân có tâm tư, ngay cả hoàng đế cũng bắt công cho ti ti, hơn một năm trong thời gian đó ti ti của nằng đã ngồi lên vị trí tam phẩm Tiệp dư, càng cao tính tình càng ngang ngược, nằng ta bởi vì chỉ là một quý nhân nho nhỏ nên luôn bị chèn ép

Hàn quý nhân không phục, lệnh ti ti sao có vận khí tốt như vậy, cư nhiên lại có hỉ mạch, mắt thấy bụng Hàn Tiệp dư càng ngày càng lớn, nằng ta rốt cục nhìn không được mà xuất thủ.

Nhưng Hàn Quý nhân không ngờ chuyện kì thực đã sớm lệch hướng theo tính toán của nàng ta, hướng về phía nàng ta không có cách nào biết trước được.

Lý Tiềm làm việc bảo đảm tốc độ phi thường, hắn rất nhanh tra rõ thân thế Sở Vi, cùng với nơi ở của nàng, chỉ là chờ hắn dẫn người mời gia đình Sở Vi vào cung, mới biết nguyên lai bảy miệng ăn trong nhà sớm đã đi nơi nào, hắn cơ hồ hỏi tất cả người quen biết gia đình đó, họ đều nói không biết, nói nhà bọn họ nửa đêm đã rời đi, ai cũng không biết dời đi đâu.

Một tướng quân canh giữ kinh thành tìm một gia đình rất dễ dàng, nhưng tìm người ở kinh thành, há chỉ là một chữ khó?

Hắn vốn định hỏi cung phục mệnh nhưng lại cảm thấy có điều kì lạ, sai người tỉ mỉ kiểm tra lại phòng, sau khi gia đình kia chuyển đi hiện tại trong phòng lại rất sạch sẽ ngăn nắp, đồ dùng cần thiết đều không thiếu, thậm chí thuốc hạ của hắn lục soát trong bình rượu tìm được một chút tiền dư, chuyện này quả thật không thể hiểu

Nơi đây làm gì có gia đình dọn nhà, mọi thứ ở đây đều minh bạch, rõ ràng.

Có câu trả lời Lý Tiềm không dám trễ nãi, nhanh chóng hỏi cung phục mệnh.

Trong Sùng Đức điện Mục Diễm nghe xong bẩm báo không mặn không nhạt cho Lý Tiềm lui ra, sau đó đi tới thiên điện, vừa nhìn, đã thấy bé con nằm trên tháp mềm của hán ngũ ngon, trên người đắp một kiện áo choàng do cung nữ sẵn sóc

Hắn thấy nàng ngủ thật sự yên ổn, không khỏi trông mắt nhìn kĩ hai mắt nàng, gương mặt thủy nộn phiếm phần đào, hai hàng lông mi như trắng rằm, mi mắt giống như quạt nhỏ hương bồ, mũi quỳnh khéo léo, môi anh đào hồng hào mê người.

Thật ra lúc Mục Diễm đẩy cửa điện đi tới Trầm Cẩm Huyền đã tỉnh, cũng không biết làm sao nên đành giả bộ còn đang ngủ, nàng biết hắn vẫn đang nhìn nàng ngó chừng, bị nhìn như thế rất dễ phát hiện là đang giả bộ, hoặc,... Hắn đã phát hiện.

Tâm tư của Trầm Cẩm Huyền lo lắng, lặng lẽ mở nhanh một con mắt, sau đó cái gì cũng không thấy rõ, nhanh chóng một lần nữa khép mắt lại.

"Lại dám lừa trẫm."

Mục Diễm giả bộ sinh khí, khom lưng xuống ở trên trán nàng đánh nhẹ một chút.

Trầm Cẩm Huyền nghe ra trong giọng nói của hắn nhận nhận ý cười, mờ ánh mắt có chút mông lung, "Ngô" một tiếng hai tay chồng lên nhau che địa phương bị đánh, cặp mắt đào hoa ụy ụy khuất khuất nhìn hắn, dùng thanh âm ôn nhu kiều mị lên án nói:" Là bệ hạ làm ồn trước, nô tì còn muốn ngủ, mới không phải lừa bệ hạ."

Mục Diễm bị nàng liếc mắt tâm liền mềm nhũn, môi dất một nụ cười yếu ớt, khom lưng giơ tay lên cách hai bàn tay trên trán của nàng khẽ búng một chút." Theo người nói người sai là trẫm?"

Lúc này mà bé con còn quả trách hắn làm nàng thức dậy, xem ra tinh thần nàng đã có nửa điểm thanh khí sáng khoáng sao giờ lại còn có ý tứ muốn ngủ tiếp nữa?

Mục Diễm búng sau liền thu tay về đứng thẳng eo, Trầm Cẩm Huyền nhìn rất chuẩn, đưa tay bắt lại bàn tay của hắn, có thể nói là cầm được vừa nhanh vừa chuẩn.

Hai tay mềm không xương nhẹ nhàng cầm bàn tay hắn, sau đó nàng đem trán của bản thân tiến tới trước tay hắn, ngọt ngào nói:"Bệ hạ, xoa xoa."

Mục Diễm chưa từng gặp một phi tử làm nũng như thế, cảm thấy thú vị mới lạ, dù sao mỹ nhân ôn hương nhuyễn ngọc sống sắc thom ngát, hắn tự nhiên sẽ không từ chối, vì vậy liền y theo lời nàng nói, xoa xoa cho nàng.

Xoa, hắn nhìn kĩ đầu ngón tay trên cái trán trắng nõn trơn bóng của nàng, đã hồng một điểm, thật đúng là rất mềm mại, hắn thế nhưng nửa phần dùng sức đều không có.

Trầm Cẩm Huyền ngủ trên người có chút phát nhiệt, tay Mục Diễm lại lạnh lạnh, nàng nắm trong tay cảm thấy thật thoải mái, ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm trên trán nàng một vòng cực kì thoải mái. Thanh lương sáng khoái làm cho nàng nhìn không được hí mắt một cái, tiếp tục đem trán hướng tay hắn tiến tới, hai tay duy trì không thay đổi nắm cổ tay hắn.

Hắn nhìn không khỏi cảm thấy buồn cười, biết nàng ngủ nên nóng, liền đập chân ngồi vào bên cạnh tháp mềm, dùng một tay khác không bị nàng nắm cầm lấy áo choàng đắp lên người nàng xóc lên để sang một bên." Còn cảm thấy nóng?"

"Ngô. . ." Trầm Cẩm Huyền mở con mắt nửa híp, lắc đầu, "Bệ hạ, Lý Tiềm trở về rồi sao?"

Mục Diễm giang hai tay ôm nàng vào ngực hắn cọ cọ, ân một tiếng coi như trả lời.

Tinh thần Trầm Cẩm Huyền tăng nhanh mười phần, biết chân tướng sắp sẽ bị công bố, thủ phạm có ý đồ sát hại Uyển Dung Hoa cùng đại hoàng tử phía sau màn sẽ bị bắt được, nàng cảm thấy bản thân không thể không có công. Tuy vận khí của nàng tốt, trùng hợp nghe' Lặng lẽ nói' của cung nhân, nhưng việc này dầu gì cũng là công lao lớn nhất của nàng, không phải sao?

Nàng đem mặt của bản thân cọ cọ trong lòng Mục Diễm, nhếch miệng cười cười nói: "Đội hung thủ quy án, bệ hạ ngài nhất định phải thưởng cho nô tì!"

Trong lòng Mục Diễm trầm xuống, sắc mặt cũng buồn bã, trên mặt cười vẫn vẫn đậm phong khinh, một tia cũng không thay đổi, hần hỏi: "Nghĩ muốn cái gì?"

Nghĩ đòi thưởng chẳng qua là Trầm Cẩm Huyền thuận miệng mà nói ra thôi, nàng một điểm cũng không coi là thật, nhưng Mục Diễm đã đặt câu hỏi, nên nàng cần phải nghiêm túc suy nghĩ, một lát cũng không lên tiếng.

Mục Diễm thấp đầu nhìn gò má rơi vào trầm tư của nàng, trong lòng mặc danh kì diệu cảm thấy buồn lòng.

"Ngô. . ." Trầm Cẩm Huyền không nghĩ ra được mình muốn thưởng cái gì, nàng cái gì cũng không thiếu, cái gì cũng không cầu, mi mắt chớp động trong không trung bỗng nhiên lóe lên tinh quang, xoay mặt qua nghiêm túc nhìn Mục Diễm: "Bệ hạ, nô tì nghĩ muốn bệ hạ một câu hứa hẹn."

"Nói nghe một chút"

"Tương lai nếu người nhà nô tì quy thuận bệ hạ, bệ hạ có nguyện ý thu vào?"

Trầm Cẩm Huyền đã sớm nghĩ tới vấn đề người nhà của nàng, nàng tự tin có thể thuyết phục được vị hoàng đế không có hứng thú đối với việc phụ thân thanh liêm chính trực của nàng vứt bỏ chức quan vinh quang ở nước Tì đến nước Kì, chẳng qua là thời gian, còn có đến lúc đó Mục Diễm có nguyện ý thu vào hay không

Nàng rất buồn rầu, nếu như lúc đó Mục Diễm không nguyện ý thu vào, hiện tại lúc này có ý tứ thử hần, đương nhiên nếu quả thật có thể từ miệng của hần một câu vàng lời ngọc bắn ra nước bọt rơi xuống đất thành câu hứa hẹn thì chuyện không thể nào tốt hơn

Mục Diễm trong nháy mắt mười phần không hiểu, hần hoàn toàn không rõ tiểu nhân nhi trong lòng đang nghĩ gì, có ý tứ gì, hiện tại nàng lại đột nhiên nói muốn Đoan vương cha nàng ở nước Tì tìm nơi nương tựa ở nước Kì, lại nương tựa tại chỗ hần rốt cuộc là sao?

Nàng là gian tế, nhưng như thế cũng không cần phải trắng trợn gây chiến, nâng người nhà nàng đến nước Kì làm gian tế đi?

"Thế nào lại nói ra lời này?" Mục Diễm nhẹ nhàng thu liễm ý cười, hần cười làm thời gian trôi giống như một cơn xuân phong, khóe miệng nhếch lên lại khiến người nhìn cảm lạnh lãnh thấu xương.

"Bởi vì nô tì đã gả cho bệ hạ, liền là người bệ hạ, tuy nói nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, nhưng nô tì đối với phụ thân mẫu thân cùng đệ đệ tưởng niệm vô cùng, nô tì, nô tì không thể như nữ tử nhân gian thường thường trở về nhà nhìn, liền không thể là nữ tử tận đạo hiếu. nô tì luôn là. . . Bất an, bệ hạ. . . Nô tì thực sự rất bất an. . ."

Trầm Cẩm Huyền thử căn cứ vào tính chất của hần để nói dối, nhưng từng lời nói ra lại đâm vào nội tâm của nàng, nàng nói, nước mắt không thể khắc chế rào rào đổ xuống. Kiếp trước phụ thân mẫu thân đệ đệ chết thảm, nàng cư nhiên nhiều năm hoàn toàn không biết gì cả, quả thực uống làm người, trọng sinh sống lại nàng cứ nghĩ đến ba người trong nhà nhưng hình dáng, bộ dạng đã không còn nhớ rõ nữa rồi, chuyện đó càng làm nàng liên tiếp thống khổ tự trách.

Trùng sinh tới nay rất nhiều chuyện đều không giống nhau, vạn nhất chiến tranh xảy ra sớm thì chuyện sẽ như thế nào?

Nàng quả thực không dám tưởng, nàng phải nhanh một chút đem phụ thân mẫu thân đệ đệ đón đi, tới bên cạnh nàng, nàng không thể lại để cho bọn họ gặp chuyện không may, không thể, không thể. . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Công bố

Trầm Cẩm Huyền hoàn toàn bị lời nói của mình làm cho nhập tâm, nàng rơi vào tự trách thấu xương, tưởng niệm trong lòng khó mà kiềm chế, nàng đem đầu vùi vào eo của Mục Diễm khóc không có điểm dừng.

Mục Diễm nhũn mày, trên người nàng dần dần truyền ra khí tức bi thương tự trách, đồng thời càng ngày càng đậm, đối với lời nói của nàng, hần vốn không tin, lý do như vậy không khỏi quá mức gượng ép, nhưng là nàng lại khóc rất thê thảm, phảng phất, phảng phất như là nàng đã mất đi người nhà của mình vậy, tiếng thấp nghẹn ngào truyền vào lỗ tai hần, khiến trái tim hần không khỏi co lại, nhẹ đau một chút.

"Ngoan, đừng khóc, trầm. . . Đáp ứng nàng."

Nàng vẫn khóc, giống như không nghe được lời hần nói, Mục Diễm nghe tiếng khóc của nàng, nhìn nàng vừa kéo lui thân thể, có chút bận tâm.

Thân thể nàng nhỏ như vậy, hiện tại vui trong ngực hân khóc không thở được, hân thật là lo lắng.

Mục Diễm đem hai tay vòng qua nách nàng, hơi dùng sức, liền đem bé con đang khóc xách lên, để cho nàng ngồi trên đùi mình, lúc này mới ôn nhu tiếp tục dỗ nàng: "Huyền nhi, nghe lời, đừng khóc."

Cảm giác hôn mê thình lình đêm Trầm Cẩm Huyền dọa giật mình, bản nay đưa tay bám vào vai Mục Diễm, trong mắt nàng còn có những giọt lệ trong suốt, nàng chớp mắt nhẹ giọng gọi: "Bệ hạ..."

Mắt đầy nước mắt đáng thương nhìn hân, cặp mắt hoa đào trời sinh mang theo một chút men say, bị nước gột rửa sáng sủa không ngớt, phản phát thuần túy giống như một viên hắc bảo thạch, thẳng làm cho hai mắt người nhìn trở nên mê mẩn

Tuy rằng khóc rất chặt vật, nhưng chất vật này làm cho người ta triu mến, Mục Diễm bị thanh âm hàm chứa tiếng khóc gọi 'Bệ hạ' tâm lập tức mềm, hân không khỏi cảm thấy tiểu nhân nhi trước mặt là khắc tinh của hân, tâm hoàng đế vững như bàn thạch cư nhiên chỉ vì một câu khế gọi của nàng mà mềm lòng, bởi vì nàng khóc mà đáp ứng điều kiện vốn dĩ không nên hứa hẹn, nàng không phải tới khắc hân, thì tới đây để làm gì?

Mục Diễm nghĩ như thế, giờ tay lên vì nàng chà lau nước mắt, hân không biết đối với nàng tốt, ôn nhu, nàng trong lòng tự trách áy náy lại càng nhiều, cảm xúc này không ngừng bành trướng, làm cho hân lau nước mắt của nàng không ngừng. Nàng tiếp tục khóc, nhào vào trong ngực hân, đem mặt vui vào cổ hân khóc, có nước mắt chảy vào cổ áo của hân, hân cảm giác được, chợt nghe nàng nói: "Bệ hạ, ngài đối với nô tì thật tốt, nô tì thật vui vẻ, thật vui vẻ. ."

Nội tâm Trầm Cẩm Huyền thật lòng phát ra một trận mừng rỡ

"Ngốc."

Mục Diễm nghe vậy bật cười, theo môi mỏng ở không trung phung ra một chữ, sau đó giờ tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, giúp nàng thuận khí.

"Nô tì ngốc, cũng chỉ ngốc với bệ hạ thôi"

Trầm Cẩm Huyền rốt cục ngẩng đầu lên, bản thân lung tung cầm tay áo lau khô nước mắt, sau đó lại lấy ống tay áo lau cổ áo Mục Diễm, nàng giống như là đang cọ nước mũi vậy.

Nàng rốt cục dừng khóc, hân nhất thời cảm thấy một trận yên tâm, thấy nàng như thế, nói dễ nghe một chút là không câu nệ tiểu tiết, nói khó nghe một điểm là động tác thô lỗ, Mục Diễm ách nhiên thất tiểu, mang theo một chút bất đắc dĩ cùng ý tứ dung túng, hân tùy ý cho nàng lau áo hân

Hiện tại, nàng ở trong mắt hân, thấy thế nào đều là đáng yêu, như thế nào sẽ cảm thấy thô lỗ đây?

** . . **

Khi ánh tà dương cuối cùng bị màn đêm cắn nuốt, Vĩnh Yên cung phái người đến nói Hoàng Hậu nương nương mời Hàn quý nhân

Thu Đường cung cách Vĩnh Yên cung một khoảng, Hàn Quý nhân phẩm cấp thấp, không có liễn kiệu, chỉ phải đi bộ tới, thừa dịp, nàng ta liền hỏi chuyện tiểu thái giám truyền lời: "Không biết Hoàng hậu nương nương có chuyện gì quan trọng?"

Tiểu thái giám đối với nàng ta cuối người, cũng không tỉ mỉ trả lời, lời nói chỉ lấy lệ: "Bẩm nương nương, nô tài không biết."

Hàn Quý nhân không được sủng cũng không phải là chuyện nửa ngày một ngày, bị lời nói lạnh nhạt sớm đã thành thói quen, khi ở nhà thì chịu, thời gian tiến cung cũng cần phải nhẫn, nhưng nàng hôm nay đã là nữ nhân của hoàng đế bệ hạ, vô luận cao thấp vẫn là chủ tử, nào có nô tài nói chuyện với chủ tử như vậy?

Nàng ta trong lòng bốc lửa, lại nhẫn nại không phát tác, cũng không nói gì, dù sao thái giám này là trong cung của hoàng hậu nương nương

Ánh lửa của lồng đèn đem bóng người chiếu rất lâu, nửa chiếu tại trên bức tường hoàng cung, Hàn quý nhân nhìn cái bóng của mình, nghĩ lại lúc ban đêm lời cung nữ thiếp thân nói với nàng ta, trong lòng đột nhiên liền thấy khản trương.

Nhưng nghĩ lại Sở Vi kia hiếu thảo dường như rất rõ ràng, liền tự an ủi mình, dần dần lại yên tâm đứng lên, nhưng là mơ hồ, ở sâu trong nội tâm lại có cái gì đó co rúm lại, sợ hãi, toàn bộ điều bị nàng ta đè ép lại.

"Nương nương, đến rồi, ngài mau vào đi thôi." Thẳng đến khi cung nữ thấy Hàn Quý nhân đi đến cửa cung Vĩnh Yên vẫn bất động, liền ra nhắc nhở.

Hàn quý nhân lúc này mới hồi phục lại tinh thần, thẳng thẳng lưng lưng, nhắc chân đi vào Vĩnh Yên cung.

Bên trong chánh điện của Vĩnh Yên cung, Trầm Cẩm Huyền viên mặt vẫn còn có chút ửng hồng như đang chờ người, chờ rất lâu. Mà Sở Vi, nàng ta suy yếu quý gối tại Ương điện, đáng về đó, Hàn Quý nhân chỉ liếc một cái, sau đó nghiêm túc hành lễ đối với hoàng đế và hoàng hậu, ngay tại lúc này, Sở Vi đang quý rạp dưới đất đột nhiên bạo phát, nàng ta về mặt dữ tợn đánh về phía Hàn quý nhân --

Hàn quý nhân nhất thời không kịp chuẩn bị, bị nàng ta đánh vừa vặn, hai người nhất thời té trên mặt đất, tấm cung của hoàng hậu chỗ nào cũng trải thảm thật dày, chắc hẳn té cũng không đau, lúc này đã thấy hai tay Sở Vi thoáng qua trong không trung ở gần cổ Hàn quý nhân nắm lấy bóp xuống, trên tay liền mạng dùng sức --

"Vi sao, vì sao! Ngươi tại sao muốn làm như vậy, ta đều dựa theo lời nói của ngươi mà làm, ta không có phản bội ngươi, tại Cực hình ti bị dẫn vật thể nào ta cũng không có đem ngươi khai ra, nhưng vì sao ngươi, đến cùng tại sao muốn giết bọn họ?!!"

Lời nói phản hận đến xương tủy vang vọng trong phòng, mỗi chữ đều run run, nàng ta nói cực nhanh, rõ ràng hô hấp đều không thông thuận, nhưng khí lực nàng ta lại rất lớn, Hàn Quý nhân gãy dựa đều không ra, thẳng bị nàng ta bóp cổ đến ánh mắt trợn trắng, nhưng nàng ta rõ ràng đã thương tích đầy mình tại sao lại có khí lực lớn như vậy.(chỗ này ta chém)

Sở Vi thật đau, toàn thân nàng ta đều đau, ngón chân móng tay của nàng ta đều bị rút, mười ngón tay bị đâm đến nỗi đếm không đếm hết nhưng lỗ kim nhỏ, lưng của nàng ta bị vô số vết roi đánh, ngực nàng ta bị đốt đến đỏ bưng, nàng ta sống không bằng chết, muốn chết cũng không thể, nàng ta kém một chút nữa đã giết Uyển dung hoa cùng đại hoàng tử, nhưng mà thân thể lại đau, nàng ta đã ngu dại hại chết Kết Hoa là một người vô tội, chỉ vì nàng ta muốn bảo vệ bảy người kia, cũng không sánh bằng đau lòng, nàng ta hiện tại thực sự thực sự thật đau a!

Sở Vi chảy nước mắt, trong mắt đều là hận ý.

Trầm Cẩm Huyền bỗng nhiên bị kích thích, nước mắt nhanh chóng tràn ra viền mắt, theo hai gò má như ngọc của nàng không tiếng động mà chảy xuống, nàng ở trong lòng nhẹ nhàng hô hoán gọi: Sở Vi...

Ở trên người Sở Vi nàng thấy được mình ở kiếp trước, tuy rằng hai người bọn họ tính chất đều rất bất động, thậm chí căn bản cũng không giống một phần nhỏ, nhưng các nàng cũng vì người mình yêu mà bản thân nguyện bỏ ra toàn bộ, không tiếc vứt bỏ đạo đức của mình, không tiếc tay nhiễm máu tươi người vô tội, không tiếc tự tay giết chết người đối với bản thân mình tốt nhất...

Nàng khóc vô thanh vô tức, Mục Diễm trong lòng lo lắng trong một chút bùng lên, chợt cảm thấy đau lòng.

Về mặt trên mặt nàng giống như bị nghiền nát, hân trong nháy mắt thấy được sự sâu sắc tuyệt vọng của nàng đối với thế giới này, sẽ chết đi, hân bị ý nghĩ của bản thân dọa giật mình, liền muốn đi tới bên cạnh nàng, đem nàng ôm vào trong ngực hân, vào lúc này hân nghĩ muốn cảm thụ hô hấp của nàng, tiếng tim đập của nàng, nhiệt độ cơ thể của nàng!

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ của hân mà thôi.

"Đem nàng ta bắt lại."Mắt thấy Hàn Quý nhân sắp bị bóp chết, hoàng đế ngồi trên địa vị cao ung dung xuất khẩu

Dưới này hai tiểu thái giám sợ hãi nhanh chóng tiến lên kéo Sở Vi trên người Hàn quý nhân xuống, lại e sợ Sở Vi một lần nữa nhào qua chọc bệ hạ tức giận, bọn họ không dám buông tay, vẫn nắm lấy cánh tay của nàng ta.

Quần áo trên người Sở Vi không tính là dày, hai tiểu thái giám đều biết cái gì dính trên tay, khí lực không khỏi lạng lẽ chùn xuống

Hôm nay khí lực Sở Vi cũng không có sức mà dùng lại, nàng ta biết Hàn Quý nhân nhất định sẽ chết, liền tính không tự tay giết chết nàng ta nhưng nhất định sẽ chết, nghĩ như thế cũng không đem hận ý trong lòng nàng được giảm bớt, nhưng Sở Vi bây giờ khí lực trên người một chút đều không có, chỉ có thể bị người ta giữ.

Người đè nặng trên người đã bị bắt, Hàn Quý nhân chặt vật vội vả lui người lại mãnh liệt ho khan. nàng ta cũng chảy lệ, bất quá chỉ là phản ứng của cơ thể sắp chết mà thôi, nàng ta ở trong lòng nghĩ đến: Không xong!

Nàng ta điều chỉnh thân thể, liền muốn hướng tới chỗ Mục Diễm muốn nói cái gì đó, nhưng mà lại khụ khụ không ngừng, thẳng đến khi Mục Diễm người luôn trầm mặt ngồi bên cạnh Lưu hoàng hậu bỗng nhiên mở miệng phản phó xuống phía dưới:"Đem miệng Hàn quý nhân chặn lại."

Hoàng đế thấy phía dưới rối cuộc đã yên tĩnh, hân dùng dư quang liếc mắt đến chỗ Trầm Cẩm Huyền, thấy nàng chỉ ngốc lăng nhìn Sở Vi, cũng không có khóc nữa, liền mệnh lệnh cho Sở Vi đem chuyện từ đầu đến cuối tỉ mỉ nói một lần.

Chuyện xảy ra nửa tháng trước là như thế này --

Sở Vi nguyên là tiểu cung nữ chẳng mấy thu hút trong cung Hàn Tiệp dư, Hàn tiệp dư tính tình tuy có chút tiểu thư, thế nhưng lại rất hoạt bát tùy ý, cũng không có tính mười phần nghiêm khắc của chủ tử, cũng bình thường sẽ không khắc khe, Sở Vi rất thích tính tình của nàng.

Cho đến một đêm, vốn nàng ta đã đi vào giấc ngủ thì đột nhiên đau bụng, liền đi nhà xí, khi trở về phòng thì thấy gian phòng của Hàn Tiệp dư nương nương bỗng nhiên ánh nến sáng lên, nàng ta không nhìn được hiểu kì, cho rằng nương nương khả năng đã có chuyện, ma xui quỷ khiến nàng ta đi đến, chợt nghe đến bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, nàng ta ngừng một hồi thì phát hiện Hàn quý nhân đang khuyên nhủ Hàn Tiệp dư!

Chuyện này liên quan đến hoàng tử, nàng ta thực sự bị dọa giật mình, che miệng lại đứng ở bên cửa sổ tiếp tục nghe trộm, trong lòng suy nghĩ ngày mai nhất định phải đem chuyện này nói cho Viêm An công công.

Nhưng vào lúc này, lại nghe được bên trong Hàn quý nhân quát lớn một tiếng: "Ai!"

Nguyên lai ánh nến đem bóng Sở Vi chiếu vào cửa sổ, rất rõ ràng, nàng ta nghĩ muốn chạy, nhưng là đã không kịp, Hàn quý nhân đã nhanh chân bước ra ngoài đem nàng ta bắt được, kỳ quái là nàng ta cũng không có bị xử lý, vài ngày tiếp theo nàng ta sống trong sự sợ hãi, nhưng chẳng có chuyện gì phát sinh, khi đó nàng ta may mắn cho rằng chỉ cần mình không đem chuyện này nói ra, Hàn quý nhân luôn luôn hiền lành dịu dàng sẽ bỏ qua cho nàng ta, nhưng vào một ngày, nàng ta bỗng nhiên bị Hàn quý nhân gọi vào phòng, cũng bắt đầu từ ngày đó, cuộc đời của nàng ta thay đổi long trời lở đất.

Hàn quý nhân đột nhiên lấy tính mạng của người nhà uy hiếp nàng ta, muốn nàng ta không chỉ cần phải bảo mật chuyện đó, mà còn muốn nàng ta mấy ngày qua hãy ngoan ngoãn y theo lời của Hàn Tiệp dư đi Trường Xuân cung hầu hạ, đồng thời mỗi ngày sau khi đi về từ Trường Xuân cung phải bẩm báo tin tức lại cho nàng ta (Hàn quý nhân)

Cũng vào lúc này Sở Vi mới biết được, nguyên lai mấy ngày nay sóng yên biển lặng đều là dấu hiệu của cơn bão sắp tới, Hàn quý nhân chỉ là thừa dịp này để điều tra ra nhược điểm của nàng ta, sau đó thì tìm ra được người nhà của nàng ta.

Sở Vi là một hài tử phi thường hiếu thuận, nàng ta chính là vì người nhà mới vào cung, nàng ta cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể hàm chứa nước mắt mà đáp ứng.

Vì người nhà của nàng ta, nàng ta đã làm một chuyện tình khiến cho bản thân mình đều bị phi nhỏ

"Tiệp dư nương nương cũng là bị Hàn quý nhân đầu độc bất tỉnh đầu óc." Sở Vi lúc này còn giả thích một chút.

"Hàn quý nhân nói nếu như Hoàng Hậu nương nương vẫn không có thai, thời gian dài như vậy hài tử kia (Hài tử của Hàn Tiệp dư, vì lúc đó hàn tiệp dư và hàn quý nhân đang mưu tính giết chết đại hoàng tử con của Uyển tần) nhất định sẽ được lập làm thái tử, như thế, Hàn tiệp dư nhất định sẽ trở thành thái hậu" Sở Vi nói đến chỗ này, Lưu Hoàng hậu đang ngồi trên địa vị cao kia siết chặt nắm tay, mặt sắc như đao quét qua miệng đang bị nhét vải của Hàn quý nhân, thẳng đến khi thân thể Hàn quý nhân run lên.

"Lúc đầu, việc nguy hiểm này Tiệp dư nương nương không hề đáp ứng, cơ hồ là kiên quyết cự tuyệt, nàng ấy không muốn bẩm báo với hoàng đế, vì Hàn quý nhân là thân muội muội, nhưng Hàn Tiệp dư đến cùng vẫn không chịu được mỗi ngày Hàn quý nhân đều đến nhắc tới, giống như thối miên vậy, thời gian lâu, nàng ấy cứ như vậy đáp ứng."

Cuối cùng Sở Vi cực kì mệt mỏi, nàng ta càng nói thanh âm càng nhẹ, thế nhưng tốt xấu đều đem mọi chuyện tỉ mỉ kể lại một lần.

Về phần cung nữ Kết Hoa có chút đầu óc ngu dại kia, hoàn toàn là vì Sở Vi theo bảo năng muốn bảo toàn tính mạng mà nói vậy, lại không nghĩ đến lại hại nàng một mạng, nàng ta hối hận vô cùng

Mất nhìn thấy chuyện mình làm từng cái bị công bố ra. Hàn quý nhân sợ run cầm cập, nàng ta không nghĩ chuyện sẽ bại lộ lại cực kì đơn giản như vậy, nàng ta muốn nói, nhưng không thể nào nói được.

Ở Thu đường cung biết chuyện của nàng ta chỉ là mấy người cung nhân, nàng ta nhưng lại không đem chuyện này phong tỏa

Không có biện pháp, chỉ tiết quyết định thành bại.

Mục Diễm cuối cùng lạnh giọng hạ lệnh: "Đem độc phụ này đưa đi cực hình tử, trong vòng một năm không được giải thoát!"

Cực hình tử.

Người trong cung đều sợ địa phương này, người nào nếu tiến vào, thì từ đó muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Cực hình tử có nhiều loại hình cụ đủ bày đầy ba gian phòng, dẫn vật tay chân người ta có một trăm loại, bên trong người hành hình trải qua huấn luyện tỉ mỉ, bọn họ sẽ dùng hình cụ, sẽ liên tiếp không ngừng dùng thủ đoạn để dẫn vật phạm nhân, hơn nữa còn biến đổi đa dạng không lặp lại tái diễn. Bọn họ luôn nắm chắc thỏa đáng, đã khiến nhiều phạm nhân nếm bao nhiêu là khổ, rồi lại hết lần này đến lần khác giữ lại nửa cái mạng, như thế ngày qua ngày, liên tục mà quay lại, lại thực sự làm cho người ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sợ tới

Hàn quý nhân bị hai thị vệ kéo dẫn đi, miệng nàng ta bị chặt bởi đòn vải, nàng ta nghĩ muốn nói, nhưng chỉ có thể phát ra những thanh âm nhỏ nghẹn ngào, thậm chí ngay cả tiếng nghẹn ngào cũng thấp, khàn khàn, không có cách nào làm cho người ta chú ý, giọng nói của nàng ta bị Sở Vi bóp đến hổng rồi. Nàng ta mười phần không cam lòng, trừng mắt nhìn người đang ngồi trên địa vị cao kia, ánh mắt ác độc.

Tại lúc nàng ta sắp bị lôi ra khỏi phòng, nàng ta nghĩ muốn tỉ mỉ liếc mắt nhìn người nam nhân kia, nhưng mà nước mắt lại cản trở tầm mắt của nàng ta, nàng ta tại lần cuối cùng cũng không thấy rõ mi mắt của hắn

Sở Vi từ lâu đã té xỉu trên đất, lúc này trong điện chớp mắt an tĩnh dị thường

Chuyện này cuối cùng cũng hạ màn, Lưu hoàng hậu cảm thấy an tâm, tầm mắt của nàng ta theo phương hướng của chuyện qua trên người Trầm Cẩm Huyền đang ngồi, nhẹ nhàng coi thường nhìn nàng một cái, trong đầu nghĩ tới cảnh lúc chàng vạng hoàng đế dẫn nàng cùng với bản thân hắn vào trong

cung, nói Sở Vi có chuyện tình, công lao đều là của Huyền quý tần, quan trọng nhất là lúc đó hai người bọn họ tay trong tay, vô cùng cực kì thân thiết, hoàn toàn không đem vị hoàng hậu như nàng ta để trong mắt, giống như đâm một nhát vào tim nàng ta vậy.

Khi đó Lưu hoàng hậu nhìn kĩ Huyền quý tần vài lần, phát hiện nàng đúng là một tiểu mỹ nhân thông minh, hơn nữa đặc biệt là cặp mắt hoa đào kia, khóe mắt nhiễm một tầng mưa lất phất đầy mem say giống như lấp đầy mắt say kia đầy sóng nước, thật đúng là chỉ cần một cái chớp mắt cũng có thể bắt đi tâm hồn của người.

Đem hành động không dấu vết thu hồi, Lưu hoàng hậu phân phó cung nữ thiếp thân: "Mộc Mỵ, đem Sở Vi đến thái y trị liệu cho tốt."

Hoàng đế thấy thế rất thoả mãn, thân hình đứng dậy muốn rời khỏi chỗ ngồi, Lưu hoàng hậu liền vội vàng cùng hắn đứng dậy, mở miệng giữ người: "Bệ hạ, trời đã tối, bên ngoài đường đi đã nhìn không thấy rõ, không bằng đêm nay bệ hạ ngủ tạm tại cung nô tì đi?"

Lưu hoàng hậu là thê tử chỉ phúc vì hôn của Mộc Diễm, thái hậu cùng mẫu thân Lưu hoàng hậu quan hệ rất tốt, bao nhiêu năm trước các nàng đã nói nếu mỗi người có một nam một nữ liền kết làm thân gia, thân càng thêm thân, lúc trước thái hậu cuối cùng cũng gả cho thái thượng hoàng, mà mẫu thân Lưu hoàng hậu gả cho Lưu thừa tướng trong triều, quả thực môn đăng hộ đối.

Khi Mộc Diễm còn là Vương gia, Lưu hoàng hậu liền là Vương phi của hắn, nguyên bản thanh mai trúc mã sẽ dễ nảy sinh tình cảm, nhưng Mộc Diễm hết lần này đến lần khác lại không cảm thấy vui mừng, vợ chồng bọn họ thành thân nhiều năm, cũng không bằng cha mẹ bọn họ tương thân tương ái, chỉ bất quá tương kính như tân bình bình đạm đạm mà thôi, Mộc Diễm làm hoàng đế, Lưu thị làm hoàng hậu quan hệ càng thêm không bằng lúc trước, nhưng cũng rất hòa hợp.

Mộc Diễm cũng đối với vị hoàng hậu này của hắn rất hài lòng, nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa vừa thông minh nhưng không ghen tị, đem hậu cung cai quản ngay ngắn rõ ràng, nhiều ít cũng có cực khổ.

Tại trong ánh nến ấm áp con người luôn phá lệ dễ ôn nhu, Mộc Diễm chớp mắt do dự.

Trầm Cẩm Huyền ngồi ở dưới nghe lời này, gương mặt đi qua nhìn hai người bọn họ, chỉ thấy Mộc Diễm quả nhiên dừng lại, một chân ngồi trên cao đứng vững, chính là thâm tình nhìn Lưu hoàng hậu trầm tư, hắn có phải hay không qua đêm tại Vĩnh Yên cung

Dựa theo Lưu hoàng hậu nghĩ, nàng ta đều đem lời nói đến mức này, nàng ta cho rằng trong mắt Huyền quý tần đã có điểm tự giác, sẽ xem thời gian sau đó hướng nàng ta cùng hoàng đế hành lễ cáo lui, nhưng bên dưới kia Huyền Quý tần chỉ dùng cặp mắt hoa đào như say không say nhìn nàng ta cùng hoàng đế, liền không nói ra câu mà nàng ta muốn nghe.

Đây không phải rõ ràng là muốn cùng nàng ta tranh hoàng đế sao?

Lưu hoàng hậu lại cảm thấy một trận đau đầu.

Trầm Cẩm Huyền ngồi trên ghế ngồi, nàng suy nghĩ một chút, Mộc Diễm đã dùng chân rồi, như thế ý tứ qua đêm ở Vĩnh Yên cung đã quá rõ ràng, chỉ cần hắn muốn, nàng sẽ thành toàn, vì vậy thu hồi sự không tình nguyện trong lòng, nàng đứng lên hành lễ chào từ giả nói: "Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương, nô tì xin cáo lui."

Lưu hoàng hậu chờ nàng nói câu này đã lâu, nhanh chóng đáp ứng để cho nàng trở về, sau đó hàn huyên dặn dò nàng đi đường cẩn thận.

Vì vậy, Trầm Cẩm Huyền dẫn Trạng Hoa ly khai Vĩnh Yên cung, trước khi đi nàng liếc mắt thật sâu xem xét hoàng đế, trong lòng đưa ra quyết định.

"Trạng Hoa, người đi mượn Hoàng hậu nương nương vài người, không quản mấy người, đều nhớ phải đặc biệt dặn họ, để cho họ mỗi người cầm một ngọn đèn."

Trạng Hoa hiểu ý: "Nương nương chờ chốc lát." Nói rồi, một bước đi trở về cánh cửa của Vĩnh Yên cung.

Hai tiểu thái giám gác đêm ở Vĩnh Yên cung, nghe lời nói ấy, trong lòng đều hiểu rõ. Huyền quý tần này sợ bóng tối.

Lưu hoàng hậu cùng Mộc Diễm nắm tay nhau đi vào tấm điện ngồi xuống, bên ngoài đã có người báo cung nữ Trạng Hoa bên người Huyền Quý tần trở lại, cầu kiến Hoàng hậu nương nương.

Lưu hoàng hậu sau khi nghe xong trong lòng liền căng thẳng, nàng ta nghĩ bản thân phải ra hỏi Trạng Hoa là có chuyện gì, nhưng hoàng đế cũng không cho nàng ta cơ hội này, cũng chưa ngồi nóng đít, thì đã nghe hoàng đế dẫn đầu hướng ra bên ngoài cất giọng nói: "Để cho nàng ta đi vào."

Trạng Hoa đi vào trong điện, hành lễ đối với hoàng đế cùng Lưu hoàng hậu, sau đó nhanh chóng nói mấy câu rõ ý đồ quay lại

Mộc Diễm sau khi nghe xong, liền không cần suy nghĩ, trực tiếp đứng dậy hướng Lưu hoàng hậu nói: "Trẫm ngược lại đã quên Huyền quý tần sợ tối, như vậy đi, trẫm đưa nàng ấy về Trà Huyền các sau đó trở lại, hoàng hậu không cần chờ trẫm, trước tiên ngủ đi."

Sau đó trở lại?

Lưu hoàng hậu trong lòng cười nhạo, đúng là không cần chờ.

Trạng Hoa thấy thế trong lòng thì vui một chút, nàng hướng phía mặt của Lưu hoàng hậu biểu hiện đã dần dần cứng nhắc vội vã hành lễ một cái, sau đó

bước nhanh đi phía trước Hoàng đế dẫn đường

Sau đó Mộc Mơ đi tới đóng kỹ cửa, biết nương nương nhà nàng ta hiện tại trong lòng đang rất tức tối căm giận, nàng ta cũng không thể tránh được, chỉ phải ôn nhu khuyên như: "Nương nương, thời gian không còn sớm, đi ngủ đi?"

Lưu hoàng hậu nghe được thanh âm của nàng ta liền nhắm mắt đóng lại tâm trạng đang cuộn cuộn của mình, bình tĩnh lại tâm tình, lạnh giọng phân phó: "Làm cho Hàn quý nhân vĩnh viễn câm miệng."

Mộc Mơ liền nói: "Nương nương yên tâm."

Bên ngoài chỗ nữ đang xuất thần chờ người, tiếng bước chân từ phía sau nàng vang lên,, tại trong màn đêm yên tĩnh làm cho người nghe phi thường rõ ràng.

Trầm Cẩm Huyền tự nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Mục Diễm hướng phía nàng đi tới, mỗi bước chân của hắn đều lộ ra sự thành thực và ổn trọng, ánh trăng mờ lung chiếu vào đôi mắt phương thâm thủy của hắn, càng lộ rõ vẻ thần bí.

Hai người bốn mắt giao nhau, nàng giờ lên khoe môi hương hắn cười đến sáng lạn, đợi hắn đến gần, nàng mềm tiếng gọi: "Bệ hạ..."

Mục Diễm đi tới nắm tay nàng trong tay, cảm giác lạnh như băng có chút cứng, hắn đem hai bàn tay bé nhỏ bao trong tay mình, cười nói: "Trầm không biết là nàng sợ tối như vậy."

Ý tứ lời nói này của hắn là hoàn toàn biết Trầm Cẩm Huyền vì sao sợ tối, rõ ràng là muốn trong lòng hắn sinh ra một ý nghĩ thương xót sau đó đưa nàng về Trà Huyền Các. Hắn đem nàng kĩ lưỡng nhìn rõ ràng, lại hết lần này đến lần khác cứ làm theo ý của nàng, dù sao hắn cũng ném qua tư vị của nàng, đúng là mỉa vị.

Rốt cuộc bị phát hiện là nói dối gạt người, Trầm Cẩm Huyền nhìn không được đỏ mặt, ngón tay vô tình hay cố ý nhẹ nhàng cào lòng bàn tay của hắn, nói làm bầm: "Bệ hạ tại sao lại không biết? Nô tì chính là sợ bóng tối, bệ hạ không cùng Hoàng hậu nương nương đi ngủ sao? Lúc này người ra đây làm gì? Chẳng lẽ là tự mình đem đèn lồng tới đưa cho nô tì?"

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi thủy nộn đỏ đong đong mở mở nói một tràng dài, Mục Diễm thực sự muốn cười, hắn bắt quá chỉ trêu ghẹo nàng một câu mà thôi, nàng lại liền gục đầu xuống nói không ngừng.

Nhìn một cái, gan của bé con này đã bắt đầu to rồi.

"Nàng nói thật đúng, trầm tới để đưa đèn lồng" Nói xong, buông tay nàng ra làm bộ muốn xoay người trở về Vĩnh Yên cung.

Trầm Cẩm Huyền nếu cho hắn trở về như thế này đúng là người ngu., nàng lấy tay kéo vạt áo của hắn, dịu dàng nói: "Bệ hạ. . . Nô tì trong lòng rất sợ, bệ hạ cùng nô tì trở về được không?"

Tiếng nói của nàng dường như dính mật đường, dính dính ngọt ngào, rất mềm nhu.

Lúc này Mục Diễm mới quay đầu lại, chặn ngang đem nàng ôm lấy, Trầm Cẩm Huyền trở tay không kịp, nhỏ giọng kinh hô sau đó cánh tay vòng qua ôm thật chặt cổ hắn, đem bản thân hướng về vai hắn dán vào, rất sợ hắn mất thăng bằng sẽ đem nàng vứt xuống, nếu như vậy thì coi như thảm.

"Bệ hạ, nếu người chỉ ôm như thế, thì buông nô tì xuống đi, nô tì có thể tự đi."

Trầm Cẩm Huyền vịn vào cổ Mục Diễm, sau đó nàng đem môi sát vào tai hắn, vành tai và tóc mai liền như thế chạm vào nhau.

Dù hắn không đi nhanh, nhưng phía sau tự giác sẽ đi cách một đoạn xa, duy trì một khoảng cách rất tốt, bầu trời lúc này tối đen, cũng không ai thấy rõ nàng có những hành động mờ ám, nàng càng lớn mật, mềm mềm ngáy ngáy ghé vào lỗ tai hắn cùng hắn nói chuyện to nhỏ, hơn nữa còn là một lời một lời đáp lại.

Hô hấp ấm áp chậm rãi rót vào mũi nhĩ nhạy cảm, sắc mặt Mục Diễm dần dần sâu sắc, ôm lấy nàng môi cười đến tà mị không ngớt, kéo mỏng nàng một bàn tay tràn đầy ý tứ ác trêu chọc, làm cho nàng không khỏi duyên dáng kêu to một tiếng, nói hắn thật xấu.

Mục Diễm bật cười, rốt cuộc người nào không thành thật quyến rũ trước đây?

"Chờ đây, trầm một hồi sẽ thu thập nàng!"

Nương theo hô hấp càng ngày càng dồn dập của hắn, thanh âm bị hắn đè thấp phá lệ khàn khàn trầm thấp gọi cảm đầy mỉa hoặc, ẩn trong đó là hàm ý chứa uy hiếp.

Trầm Cẩm Huyền đột nhiên cảm giác không ổn, hiện tại nàng nhận sai có kịp không a?

Rẽ vào một góc, cung nhân nói đã đến Trà Huyền Các, trong lòng bé nhỏ của nàng bất an dường như uốn xoay thân thể, bộ ngực mềm mại của nàng bị bản thân chen trước ngực hắn, hắn chỉ cảm thấy giờ phút này cả người đều bị nàng cọ ra lừa rồi.

"Mở rộng cửa!"

Hai tiểu thái giám nghe thanh âm của hoàng đế không dám chậm trễ, song song đẩy cửa ra, chỉ thấy Mục Diễm giống như gió một chân nhảy vào, trong lòng còn ôm Huyền Quý tần nhà bọn họ.

Hai tiểu thái giám lúc này đã xác định người được ôm chính là chủ tử, liền tưởng đến tương lai bọn họ phú quý không ngớt, liền đổi mặt che miệng cười trộm một chút, lúc này mới tiếp tục đứng ở trước cửa ngoan ngoãn canh giữ.

"Ai yêu! Bệ hạ. . ."

Bị ném lên giường mỡ nữ nào đó nhanh chóng muốn dựng tay chân hướng giường bên trong trèo xuống, lại bị một bàn tay bắt được còn đập giấy nắm cổ tay, Mục Diễm ngẫm có ý muốn, thanh âm mang theo lửa nồng nhiệt vang lên, khàn khàn nghe thật mê người: "Còn muốn chạy?"

Nói xong đem giày trên hai chân nàng tháo xuống vứt trên mặt đất, sau đó đem tư thể quý đem thân thể nhỏ bé trở mình, ngay chặn người dưới thân.

Trầm Cẩm Huyền hai má đã bắt đầu hồng, ngoài miệng thì người khách, vội vàng lên tiếng cầu xin tha thứ: "Bệ hạ, ngô. . . Cầu bệ hạ tha nô tì. . ." Thanh âm nhỏ kia có thể nói là nặng ra nước, rõ ràng là muốn đòi hán khi dễ!

Mục Diễm nhìn không nổi, thấp đầu ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn mềm ngọt của nàng, tinh tế mà gặm cắn.

Thời gian một lúc trôi qua, khi hán lựa chọn các loại trêu đùa, Trầm Cẩm Huyền sớm đã biến thành một bãi nước xuân, nhưng Mục Diễm vẫn không cho nàng thỏa mãn, nói cái này là trừng phạt của hán dành cho nàng.

Mặc dù nói là nghiêm phạt nàng, nhưng đối với Mục Diễm nhãn nhện cũng là mười phần khó cực.

Trên trán của hán toát một tầng mồ hôi tinh tế, nằm ở trên người nàng, đem tiểu hoàng đế đặt tại nơi mềm mại kia, nhẹ nhàng cọ cọ qua lại, nhưng hết lần này đến lần khác lại không chịu đi vào, hán hạ quyết tâm nhất định phải để cho nàng biết muốn ăn mà không ăn được là tư vị gì.

Trầm Cẩm Huyền nằm ở trên giường, mắt đẹp của nàng nửa mở nửa khép mông mông lung lung, nàng biết hán đang đặt tại phía dưới nàng, nàng đã bị chọc cho động tình rồi nên cảm thấy trống rỗng vạn phần, nàng giang hai tay ôm cổ Mục Diễm, kéo hán lại gần, sau đó giọng cao vòng eo, đem bộ ngực trắng nõn hướng trên ngực hán cọ cọ, nàng nhìn không được thấp giọng mở miệng gọi hán: "Bệ hạ. . . Bệ hạ. . ."

Mục Diễm bị nàng cọ hầu như thật muốn tiến vào, khẽ cắn môi lại nhìn xuống, chỉ phát thâm âm hỏi nàng: "Ân? Nói, nàng muốn trầm làm như thế nào?"

Hán theo động tác của nàng ghé vào cạnh đẹp kia, mùi mồ hôi nhiễm một tầng nước đã trở nên đậm, thật dễ ngủ, hán lè lưỡi lại bắt đầu liếm vành tai nàng, làm cho nàng cả người run rẩy phát khóc, xen lẫn thanh âm nức nở là thanh âm run rẩy giống như dính gạo nếp!" Bệ hạ, ta sai, ngô. . . Cầu ngài. . . Bệ hạ. . ."

Tinh dần vật Trầm Cẩm Huyền đến cùng, ý nghĩ thú vị tà ác của Mục Diễm cũng thể nhẫn nại, lại rất muốn nghe lời cầu xin tha thứ của nàng.

Mục Diễm rốt cục thỏa mãn, động thân tiến nhập vào nàng.

Trong thời gian ngắn, không khí của cả phòng đều trở nên tối, sách sách tiếng nước tràn ngập hai lỗ tai, ân hử mềm giọng lưu luyến bên môi. . .

Đêm nay liền là một đêm cảnh xuân tràn đầy nồng nhiệt

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hầu quân không chu toàn

Ngủ một giấc đến tỉnh, Trầm Cẩm Huyền cũng cảm giác được trong phòng có tiếng mưa râm râm, ngày hôm nay sợ là muốn mưa rồi.

Nàng chợt dạ liếc mắt xem xét Mục Diễm đang đắp nửa chiếc chăn, nàng vội vàng đem chăn từ trên người mình đắp lên cho hán, sau đó còn sờn sóc dịch lại góc chăn, đều do vị hoàng đế này không muốn ngủ cùng nàng một chiếc chăn, vì thế nàng đặc biệt yêu thích đoạt chăn a...

Bụng kêu một tiếng, Trầm Cẩm Huyền bị đói nên tỉnh táo, hôm qua sốt ruột xử lý chuyện của Sở Vi, bữa tối của nàng cùng Mục Diễm đều quên dùng, trách không được sẽ bị đói.

Không bằng trước hết để cho phòng bếp nhỏ làm một chút điểm tâm, đợi chút nữa khuyên Mục Diễm ăn một chút điểm tâm, miễn hán vào triều sớm lúc đói bụng.

Trầm Cẩm Huyền nghĩ như thế, tay chân nhẹ nhàng vòng qua Mục Diễm, xuống giường mặc quần áo.

Đội y phục mặc xong nàng vốn định cách cửa gọi Minh Yến, lại không nghĩ nàng còn chưa mở miệng, ngoài cửa ngược lại vang lên tiếng nói chuyện, "Khởi bẩm bệ hạ, giờ mọ đã tới, ngài nên vào triều sớm!"

Là Viêm An.

Viêm An đứng bên ngoài tuy là nóng ruột, nhưng cũng không dám kêu quá lớn tiếng. Thường ngày bản thân Mục Diễm sớm đã thức dậy, xuân hạ thu đông, cũng không có thay đổi, thế nào hôm nay kêu nhiều tiếng như thế bên trong vẫn không thấy có động tĩnh gì nhỉ, thật là kì quái!

"Viêm An?"

"A, là nô tài, nương nương, bệ hạ ngài ấy..." Huyền quý tần đều dậy rồi, bệ hạ thế nào còn không có dậy, chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện? Viêm An nghĩ đến đó, trong lòng căng thẳng.

Trầm Cẩm Huyền cũng thấy không thích hợp, Mục Diễm có thính lực và tính cảnh giác rất cao, Viêm An cũng gọi lớn tiếng như vậy, vì sao Mục Diễm còn không có tỉnh. . .

Cảm giác không tốt, nàng vội và bước đi mấy bước về Tây gian, chân đạp trên giường hẹp còn không có đứng vững, vron tay liền hướng người đang nằm bất động tìm kiếm cái mũi --

Thẳng đến khi hô hấp chậm rãi phả vào ngón tay, tảng đá treo ở trong lòng Trầm cẩm Huyền mới nặng nề hạ xuống, nhìn gò má Mục Diễm nổi lên ửng đỏ không bình thường, nàng vẫn cảm thấy trong lòng còn sợ hãi.

Nguy hiểm thật, hân vẫn còn sống. . .

Bất quá triệu chứng này của hân, hình như bị sốt đi?

Trầm Cẩm Huyền rốt cục cũng khục khịt, dùng bàn tay xoa qua lại gò má Mục Diễm, mũi đau xót, suýt nữa thì khóc lên.

Dưới bàn tay là da thịt nóng đến độ phỏng tay, Trầm Cẩm Huyền không còn để ý tới cái gì khác, nhanh chóng hướng ra ngoài hô to: "Viêm an, tuyên thái y! Lại phái người đi Sùng Gia điện báo cho các vị đại thần biết bệ hạ sinh bệnh, hôm nay không vào triều sớm!"

Thời gian đội thái y tới, Trầm Cẩm Huyền ngồi thẳng ở bên giường, nàng làm chân nâng lên, đem chăn dịch tới cầm Mục Diễm, sau đó hai tay nắm bàn tay hân, khom lưng nằm trên ngực hân, nhắm mắt lại tĩnh tế nghe nhịp tim của hân.

Nàng nằm đến xuất thần, Minh Yến khi nào đi vào cũng không biết, "Quận chúa, em hầu hạ ngài mặc quần áo rửa mặt chải đầu nha, đội chút thái y sẽ tới rồi."

Đội Lí thái y mang theo cái hòm thuốc vội và chạy tới Trà Huyền các, Trầm Cẩm Huyền đã mặc quần áo tử tế, làm tốt đầu tóc, nàng lẳng lặng ngồi ở bên giường, nhìn Mục Diễm với dáng vẻ, vẻ mặt chuyên chú, lúc Lí thái y quỳ xuống hành lễ tiền triều thì nàng khoát khoát tay, thấp giọng nói: "Thái y còn không mau chạy tới đây nhìn xem bệ hạ hiện tại như thế nào."

"Vi thần tuân chỉ."

"Thế nào?" Thái y này nắm cổ tay Mục Diễm bắt mạch đã lâu, chân mày thủy chung nhíu chặt, không nói được một lời, Trầm Cẩm Huyền đứng ở một bên chờ thật sự rất sốt ruột, nhin không được lên tiếng hỏi.

Thái y phản phát giống như không nghe nàng hỏi, chỉ nhắm mắt lại giống như đang suy nghĩ sâu xa.

Trầm Cẩm Huyền chỉ là sốt ruột, cũng không giận, vận ngón tay tiếp tục chờ.

Lại qua một thời gian sau, thái y mới lui về phía sau vài bước quỳ gối trước mặt Trầm Cẩm Huyền bẩm báo:" Hồi bẩm nương nương, bệ hạ cũng không đáng lo ngại, chỉ là nóng rần lên thôi"

Bệnh nóng rần lên này nói nặng kì thực cũng nặng mà nhẹ cũng không nhẹ, nhưng người này là hoàng đế a, hơi sai lầm một chút sẽ dẫn đến mất đầu, thái y cũng không dám có một chút lừa gạt, sợ đi làm lâu lỡ thời gian, thực ra là sợ chẩn bệnh lầm.

Bình thường chỉ cần xem bệnh cho hoàng đế bệ hạ, đều có hai ba thái y đi cùng nhau, nhưng hôm nay thời gian vẫn còn sớm, chỉ có một mình ông mới có tư cách xem bệnh cho bệ hạ, vì vậy, ông không thể không cẩn thận lại cẩn thận.

Trầm Cẩm Huyền sau khi nghe xong, cuối cùng là triệt để thờ phào nhẹ nhõm, đi hai bước ngồi trở lại bên giường, nắm lấy cổ tay hân đặt vào cạnh thân mình hân, sau đó đem chăn cẩn thận đắp lại, mới không hiểu hỏi: "Như vậy bệ hạ làm sao lại hôn mê bất tỉnh?"

"Hồi bẩm nương nương, bệ hạ làm việc lâu ngày không nghỉ ngơi, thân thể vất vả lâu ngày thành tật, may là thân thể bệ hạ cường tráng, thường xuyên rèn luyện, đột nhiên phát sốt khó mà thừa nhận, liền ngất đi ngủ không tỉnh."

Nga, vậy là nói vị Mục Diễm hoàng đế này bình thường ngủ quá ít, nóng rần tạo thành cơ hội cho hân ngủ

Trầm Cẩm Huyền không tiếng động nghĩ thầm, nhất thời lại cảm thấy trong lòng thương yêu không dứt.

"Vậy được, người trước đừng về thái y viện, liền ở tại Trà Huyền các đợi đi, đợi chút tự mình chỉ huy bọn họ sắc thuốc."

"Vi thần tuân chỉ."

Lí thái y lĩnh mệnh được Minh Yến đưa vào phòng bếp nhỏ của Trà Huyền các, phân phó tên thái giám tới thái y viện cầm thuốc về, chờ đến tên thái giám kia trở về, quả thực ngồi ở trong phòng bếp nhỏ nghiêm túc nấu thuốc.

Huyền quý tần này thật đúng là người cẩn thận, khiến ông một thái y chính phẩm đi nấu thuốc, chắc là sợ Trà Huyền các có kẻ tiểu nhân hãm hại?

Nắm giữ lực đạo cầm quạt hương bồ, Lí thái y sai một cung nữ lấy băng ghế ngồi xuống tiếp tục nghỉ, xem đáng về trúc được gánh nặng như là rất lo lắng quan tâm đến an nguy bệ hạ của Huyền Quý Tần, chỉ mong là không có sự việc nào xảy ra.

Lí thái y ngồi một mình ở phòng bếp nhỏ nấu thuốc, trong đầu nghĩ một chút sự việc lớn xôn không muốn nghĩ, đột nhiên cảm thấy chuyện này không như ông nghĩ, ông liền lắc đầu, cũng không nguyện nghĩ nhiều nữa, chỉ chuyên tâm nấu thuốc.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên từng trận tiếng nói chuyện, nghe thanh âm giống như còn có Hoàng hậu nương nương?

Suy nghĩ trái phải trong chốc lát, Lý thái y quyết định không đi ra lộ diện, ông được cam đoan không được dòi tằm mắt khỏi ẩm sắc thuốc này rồi.

Trong phòng, Trầm Cẩm Huyền cũng nghe bên ngoài viện truyền đến thanh âm, chân mày không khỏi nhăn một chút, nghĩ đến các phi tần nghe tin tức bệ hạ bệnh ở Trà Huyền các, lập tức chạy đến vấn an, thật đúng là đủ ân cần, bên ngoài bầu trời vẫn còn xầu, nghe Minh Yến nói, còn có mưa nhỏ nhỏ bay, cái này cũng không thể nào ngăn cản các nàng muốn tới lấy lòng bệ hạ, đúng là tuyệt thật.

Bất quá từ chuyện này có thể biết, bên trong hậu cung truyền tin tức không chậm chút nào.

Nàng sờ thái dương, cảm thấy nhức đầu không thôi, đám oanh oanh yến yến liu riu người qua kẻ tới kia, chỉ có thể làm nhiều loại thanh tĩnh mà thôi.

Mục Diễm ngủ trên giường hình như cũng bị tiếng ồn ảnh hưởng, hần nhú nhú mày, mở mắt.

"Bệ hạ, ngài tỉnh?"

"Ân. . ." Mục Diễm chỉ phát ra một đơn âm, cảm dương dương tự đắc dùng ánh mắt ý bảo Trầm Cẩm Huyền hần khát, muốn uống nước.

Trầm Cẩm Huyền tự nhiên hiểu, vội vàng đi tới bên cạnh bàn rót nước đem qua, lại cảm thấy cái lạnh xuyên thấu từ trong ly trà, nàng liền kêu Hòe Hoa tới, để cho nàng ấy phân phó người bên ngoài đi đun nước nóng.

Chắc hẳn Mục Diễm rất khát, chắc sẽ không soi mói quá nhiều, nên nàng liền bùng qua.

Đợi hần chậm chạp uống xong một ly trà, sau đó lại nằm xuống, hần nhìn Trầm Cẩm Huyền tỉ mỉ dịch góc chăn cho hần, cảm thấy thật là tốt, nha đầu này được phá lệ đoạt chần nghiêm trọng, ôm nàng ngủ ba canh giờ, nàng liền cho hần đông lạnh ba canh giờ, hần biết rõ nàng lừa hần đoạt chần, nhưng vẫn muốn ôm nàng ngủ, đúng là tự làm bậy không thể sống.

Nghĩ đến, không khỏi bật cười.

Nam nhân có bệnh bộ dạng đều suy yếu, đường cong trên khuôn mặt phá lệ nhu hòa, hai gò má phát nhiệt, ửng đỏ một tầng, hần cười cười đối với nàng ôn nhu cưng chiều, cùng với một chút bất đắc dĩ.

Lúc này, bên ngoài thái giám cao giọng hô: "Hoàng hậu nương nương đến ——"

Trầm Cẩm Huyền vội vã sửa sang lại quần áo và tóc, sau đó đi tới cửa đón, vừa nhìn đến làm nàng bị dọa giật mình, cừ thật, tổng cộng tới bảy tám vị phi tần, mỗi người mặc nào làn xanh, đỏ, đây là cách đi thăm bệnh? Căn bản là tới tranh sủng a.

Yên lặng oán thầm vài câu, Trầm Cẩm Huyền đoan đoan chính chính đi tuốt ở đằng trước Lưu hoàng hậu hành lễ: "Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thánh an."

"Mau dậy đi, bệ hạ thế nào?"

"Thái y nói chỉ là nóng rần, cũng không có gì lo ngại, Hoàng hậu nương nương yên tâm."

Lưu hoàng hậu nghe nàng nói xong, gật đầu liền đi vào trong, nàng ta chỉ ở trong lòng nghĩ: Tốt, người cái người dụ dỗ hoàng thượng, buổi tối hôm qua trăm phương nghìn kế đem bệ hạ câu qua đây, lại không chiều cổ tốt, tìm một cơ hội phải phạt người thật tốt mới được!

Phi tần phía sau thấy hoàng hậu đi vào trong, có hai người theo sát phía sau là Hiền phi cùng Di Chiêu viện, các nàng lần đầu thấy Trầm Cẩm Huyền, tuy rằng ngoài mặt chỉ liếc nhìn một cái, nhưng cái nhìn kia chứa sự xem xét tỉ mỉ, trong lòng các nàng đều vang lên thanh âm cảnh báo, thầm nghĩ ngày tháng sau này, Huyền quý tần nhất định là một kinh địch.

Đi vào trước Trầm Cẩm Huyền ba người còn dư bốn người, theo thứ tự là Ninh tần, Sở tần, Cảnh quý nhân, Diệp Phân nghi, các nàng nhất tề hành lễ với

nàng: "Tần thiếp tham kiến quý tần nương nương, quý tần nương nương thánh an."

Trầm Cẩm Huyền nhìn khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của các nàng, tư vị trong lòng có thể nói là nghìn vạn đủ vị, làm cho nàng không biết rốt cuộc là tư vị gì: "Đều đứng lên đi."

Trong lúc đó hai mắt của nàng nhìn nhiều nhất là Diệp phân nghi, đó là một tiểu mỹ nhân cùng dạng với Uyển dung hoa đều an tĩnh thư nhĩ, hai người này kiếp trước cũng vì tính tình gần giống nhau, quan hệ rất tốt, khi nàng hại chết Uyển dung hoa, Diệp phân nghi này đối với nàng hận thấu xương, có thể thấy được là một người trọng tình cảm, giống như Uyển Dung hoa, đáng giá để kết giao.

Diệp phân nghi nhìn thấy được ánh mắt dò xét của Trầm Cẩm Huyền, ngược mắt lên cùng nàng đối diện

"Ta nhìn ngươi cùng Uyển tần tí ti rất giống nhau, khí chất cử chỉ đều giống, ngươi là gì trong cung? Trầm Cẩm Huyền khẽ mỉm cười, đến gần bên cạnh nàng, vô cùng thân thiết tiếp lời.

"Tần thiếp sao dám cùng Uyển tần nương nương đánh đồng, tần thiếp ở Thước Ương cung Diệp phân nghi."

Nàng là ai Trầm Cẩm Huyền đã sớm biết, chỉ bất quá là quá trình làm quen mà thôi, Trầm Cẩm Huyền gật đầu, lúc này mới đi vào phía Tây gian.

Bốn vị phi tần tự nhiên cũng đi vào theo.

"Bệ hạ thân thể vốn rất khỏe mạnh, thế nào đột nhiên lại bị sốt?" Di chiêu nghi hỏi rõ ràng, hai chân mày lá liễu xoắn lại với nhau, tựa hồ chỉ là đơn thuần nghi hoặc.

Bị hỏi Mục Diễm nhíu nhíu mày, hần ho nhẹ một tiếng tựa hồ muốn nói gì đó, Trầm Cẩm Huyền nhìn bộ dạng cực kì khó chịu của hắn, dẫn đầu đoạt đáp: "Đều là khuyết điểm của nô tì, là nô tì chiếu cố không chu toàn."

Mục Diễm nhìn nàng một cái, chẳng biết tại sao, hần liền là cảm giác đến dụng tâm này của bé con, nàng nhìn hắn khó chịu khi nói, cho nên mới cướp trả lời, bé con này mới chân chính đau lòng cho hắn

"Huyền quý tần hầu quân không chu toàn, phạt chép 《Nội Huấn》 ba lần!"

Di chiêu viện nhìn hành động nhận sai đang tự trách của Trầm Cẩm Huyền, có thể nói là phạt không chút lưu tình.

Nàng ta là người có quyền lợi cùng Hoàng hậu chấp chương sáu cung, vì vậy trực tiếp ra lệnh phạt Trầm Cẩm Huyền.

Nàng ta cũng giống như kiếp trước. Cha nàng ta trong triều là Hộ bộ Thượng thư, nàng ta có chút tài năng, ở phía sau cung lớn lối, không có chút nào thu liễm tính tình. Trước khi Trầm Cẩm Huyền tiến cung, hoàng đế cũng có chút sủng ái nàng ta.

Di chiêu viện luôn luôn tự cho là mình xinh đẹp, bây giờ nàng ta rất không quen nhìn Huyền quý tần này, cho nên mới có ý định làm khó nàng.

Tình hình thân thể hoàng đế bệ hạ nàng ta biết rất rõ, vô duyên vô cớ tuyệt đối sẽ không nóng rần lên, không nghĩ tới a, lại còn mượn cơ hội này để phạt Huyền quý tần chép ba lần 《Nội Huấn》, a sao lại không biết tận dụng cơ hội này được...

Lưu hoàng hậu khó có được cơ hội nhìn Di chiêu viện thuận mắt, nàng ta phạt Huyền quý tần thế cũng là hợp ý nàng đi? Phóng chừng còn là ý của Ninh Tần cùng Sở tần nữa.

Đối với kết quả nghiêm phạt này, Trầm Cẩm Huyền hoàn toàn lơ đãng, chờ Mục Diễm tốt hơn sẽ nói đỡ cho nàng, đến lúc đó nàng có thể vang dội đánh vào mặt Di chiêu viện, cố sao mà không làm, nàng chỉ lặng lẽ nháy mắt với Mục Diễm hai cái, ý tứ là kêu hắn giúp nàng, sau đó đáp ứng trách phạt.

Tại lúc tiểu nhân đang đắc ý tự nhiên có một người tát vào mặt y một bát nước lạnh giống như dội một cái tát vào mặt chẳng phải như thế sẽ càng tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Uy cháo

Lý thái y mạo hiểm bưng chén được tủa khói trắng đi đến, bởi vì không tiện, chỉ có thể hướng các vị phi tần trong phòng gật đầu lấy làm cấp bậc lễ nghĩa, sau đó ông cầm chén thuốc bưng đến trước giường đưa cho Lưu hoàng hậu, lại dặn dò vài câu: "Bệnh này không thích hợp một nhọc, ăn uống đều phải kiêng kị" các loại món ăn kiêng thì nói cho Trầm Cẩm Huyền nghe, sau đó liền mang theo hòm thuốc của mình cáo lui.

Hoàng đế bị bệnh tại Trà Huyền các, một lúc không thể quay về Sùng Đức điện, lại muốn ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày, không cần dặn Huyền quý tần thì cần dặn ai?

Lí thái y cũng không biết cử chỉ vô tâm của ông lại đưa cho Trầm Căn Huyền không ít thù hận.

Hoàng đế cư nhiên lại bị bệnh ở Trà Huyền các, thời gian này Hoàng đế và Huyền quý tần sẽ sống cùng nhau hay sao? Huyền quý tần này thật là làm cho các nàng cảm thấy từng trận ngột ngạt.

Bên này Di chiêu viện trong lòng oán hận, bên kia Lưu hoàng hậu một muỗng nhỏ một muỗng nhỏ đút thuốc cho hoàng đế, còn lại Trầm Căn Huyền thì lôi kéo Diệp phân nghi lặng lẽ nói chuyện nhỏ,(diendanlequydon) trong phòng cũng coi như là hài hòa.

Đội Lưu hoàng hậu đút xong một chén được, Mục Diễm lúc này biểu lộ ý tứ buồn ngủ. Trầm Căn Huyền nhìn thấy, phi thường muốn cảm chắc cơ hội nhanh chóng mời các vị nữ nhân này trở về chỗ mình nghỉ ngơi một chút, nhưng lời muốn nói lại nghẹn ở trong cổ họng, thứ nhất nàng hiện tại không có thân phận vị phi, thứ hai nàng cũng không phải là sủng phi kiều ngạo đến vô pháp vô thiên, nào có phần để nói 'Lệnh đuổi khách'? diendanlequydon

Hỏi: Sủng phi là cái gì? Đáp: Sủng phi trong hậu cung có thể mặc nhiên đi trong cung chọc phá các phi tần khác tâm phiền ý loạn, còn có thể được hoàng đế sủng ái độc nhất vô nhị, được bình an vô sự.

Vị trí lên càng cao nhưng cũng không bằng Lưu hoàng hậu, xem ra chỉ còn cách nàng phải mau chóng trở thành sủng phi thôi.

Bất quá, hoàng hậu quả nhiên là hoàng hậu, nghệ thuật quan sát sắc mặt đúng là hạn nhất, nàng ta vừa nhìn thấy vẻ mặt của Mục Diễm, liền lập tức ngẫm hiểu, lui về sau hai bước ly khai bên giường, chủ động chào từ giả nói: "Bệ hạ, ngài nghỉ ngơi thật tốt, nô tì lui trước."

"Cung tiễn Hoàng hậu nương nương." Trầm Căn Huyền nghe vậy lập tức không kịp chờ đợi hành lễ, giống như sợ Lưu hoàng hậu đổi ý không đi vậy.diendanlequydon

Lưu hoàng hậu đã cáo lui, ai còn có thể tiếp tục lưu lại nơi này? Vì vậy chúng phi tần nói lời từ giả xin cáo lui đồng loạt vang lên.

"Huyền quý tần, ngài phải chiếu cố bệ hạ cho thật tốt."-diendanlequydon- Nàng ta tiến lên nhẹ đỡ lấy lễ của Trầm Căn Huyền một phen, còn thân mật cầm lấy tay nàng, sau đó dẫn đầu đi về phía trước, không nhìn tới đám phi tần đang làm lễ cáo lui với Mục Diễm, mà là vừa đi vừa dặn dò:"Hiện tại thân thể bệ hạ không tiện hành động chỉ có thể tu dưỡng tại Trà Huyền các của ngài, trong những ngày này ngài phải cẩn thận cảnh giác, hơn nữa phải ghi nhớ các món ăn kiêng kỵ, vạn vạn không thể để xảy ra chuyện gì! Hiểu chưa?"

"Nô tì cẩn tuân giáo dục của Hoàng hậu nương nương, mời Hoàng hậu nương nương yên tâm."

Trầm Căn Huyền hào phóng cầm lại tay Lưu hoàng hậu, đáp lại cho nàng ta mỉm cười nhợt nhạt, ánh mắt thụ giáo, giọng thành khẩn, nội tâm lại vì Lưu hoàng hậu cùng với chúng phi tần sắp rời đi mà cảm thấy vui thích.

Lưu hoàng hậu tại trong nụ cười của nàng loáng một cái có chút thất thần, sau đó gạt đầu, đi theo nàng ta là một đám cung nữ thái giám ở phía sau cùng li khai.

Vui đi, bản cung ngược lại muốn nhìn ngài có thể vui mừng bao lâu.

Trầm Căn Huyền cũng không biết Lưu hoàng hậu hoàn toàn vận vẹo hàm nghĩa nụ cười khế kia của nàng, nàng tới chào hỏi Di chiêu viện cao ngạo, thừa lại mấy phi tần cấp thấp đến cáo từ nàng đều phát tay một cái ý bảo phải đi đi nhanh lên, chỉ có Diệp phân nghi nàng giữ nàng ấy lại, vừa cười vừa nói:"Chờ thân thể bệ hạ tốt rồi, ta sẽ tìm ngài, chúng ta lại cùng đi vấn an Uyển ti tỉ, được không?"-ddlqd-

Diệp phân nghi trong thời gian ngắn tiếp xúc với nàng khó có thể lí giải được sự bất đồng này, nàng thật thích Uyển Dung Hoa, cũng thích Huyền quý tần, vì vậy Diệp phân nghi cũng liền nhẹ nhàng cười khế, ôn nhu với nàng:"Được ạ."

Sau đó bản thân hành lễ cáo lui.

Đối với nguyên nhân sinh bệnh của hoàng đế kỳ thực Diệp phân nghi một điểm đều không nghĩ đến, nàng cho rằng lăng phí thời gian đi làm chuyện tình không được cảm ơn, không bằng chui vào trong tay ngủ nướng, như thế không phải hữu dụng sao, dù sao ngủ nhiều một chút không phải là dưỡng nhan mỹ dung? Đi thăm hoàng đế có thể được gì? Gì đều không có, lại bị người ta chọc ghét bỏ.

Nhưng là, Uyển Dung hoa đang ở tháng lại phải người truyền lời cho nàng nhất định phải đi Trà Huyền các nhìn xem, không thì thế nào Uyển Dung hoa cũng lo lắng cho mà xem

Không có biện pháp a, nàng không khỏi làm gì khác hơn là ủy khuất bản thân đi một chuyến, Uyển Dung hoa thật đúng là người ngốc, giao phó một lòng cho người kia, nàng ấy tưởng niệm, nàng ấy thống khổ, nàng ấy vui thích đều cùng người kia có quan hệ, nhưng người kia thì thế nào? Hắn có khả năng biết Uyển dung hoa yêu hắn một năm...nhiều năm sao?-ddlqd

Uyển Dung hoa thật là một nữ tử tốt, chỉ đứng sau lưng im lặng chăm chú nhìn hắn, yêu hắn, không cầu hắn nhớ, không cầu hắn lợi, nàng ấy chỉ yêu hắn không dám hi vọng xa vời, chỉ là yêu hắn mà thôi.

Mà thôi a.

Diệp phân nghi nghĩ tới cô gái xinh đẹp điểm tinh mạnh khỏe kia, trong lòng buồn vô cớ không ngớt.

Bước đi, nàng chợt nhớ tới tại Trà Huyền Các khi Di chiêu viện làm khó Huyền quý tần, nàng không khỏi chậm lại bước chân, mắt hạc lóe lên một tia ý cười bồn chồn.

Xem ra người kia muốn hãm sâu vào hấn mà không mản đến hoàn cảnh a, ngô... Chỉ là không biết hấn nhất thời cao hứng, hay là thật lòng ái mộ Huyền quý tần đây. Bất quá, bất luận là loại nào, cuối cùng cũng là làm khổ Uyển dung hoa.

Ai . .

Thiếp thân cung nữ đi sau lưng Diệp phân nghi mất nhìn chủ tử nhà nàng một hồi lác đầu một hồi thờ dài, cũng không biết trong đầu chủ tử đang nghĩ gì, nàng liền tò mò đánh giá bóng dáng yêu điệu, không khỏi trong lòng buồn bực.

Nói như thế nào phía sau chủ tử nhà nàng đều được coi là dung tư thượng đẳng, nhưng vì sao lại không được sủng đây? Hết lần này đến lần khác chủ tử của nàng căn bản không để ý, -diendanlequydon- thật là hoàng đế không vội thái giám đã vội a.

Trà Huyền các.

Tiểu viện của mình rốt cục khôi phục thanh tịnh, Trầm Cẩm Huyền một thân dễ dàng giống như trúc được gánh nặng, phía sau nàng hai bên là Minh Yên cùng Trạng Hoa chủ tớ ba người nhất tề hướng trong phòng đi vào.

"Minh Yên một hồi người đi đến phòng bếp nhỏ phân phó vài tiếng, nấu chút cháo cùng mấy món thanh đạm." Nàng nói, một tay sờ bụng, như thế nào bận rộn một hồi nàng cũng đã quên mình bị đói mà tỉnh.

"Ai, em biết, em sẽ đến phòng bếp nói với bọn Tiểu Kiệt Từ".ddlqd

Trầm Cẩm Huyền ân một tiếng làm cho Minh Yên nhanh chóng đi phòng bếp, đợi nàng đi vào trong phòng đi tới bên giường, đã thấy Mục Diễm chớp mắt đang ngủ, hấn ngủ luôn làm cho nàng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, chỉ là giữa lông mày hấn có điểm mệt mỏi làm cho nàng cảm thấy có một chút tức giận, đám nữ nhân kia trang điểm trét phấn đều bay vào mũi nàng, ý không ở trong lời nói, nhưng lại quá rõ ràng! Còn muốn thừa dịp Mục Diễm bị bệnh mà đến thăm để hấn để ý các nàng, đúng là một lũ ngốc nằm mơ giữa ban ngày.

Nàng tức một hồi, -diendanlequydon- ở trong lòng mới phát giác Diệp phân nghi cũng bị nàng mắng, nàng biết tại sao nàng ấy lại tới, vừa rồi có chút tức giận nên đã đem Diệp phân nghi trút giận, ngô...Lỗi quá...

Bất quá nếu nói đến đây, nàng không thể không lại nhắc đến một người, người kia là Lưu hoàng hậu.

Nàng một lòng say mê Mục Diễm, bất luận nàng yêu là đúng hay sai, thủ đoạn thế nào, đều không thể thay đổi được mình yêu Mục Diễm chuyện này là thật.

Kiếp trước, Mục Diễm qua đời sau, lưu hoàng hậu thương tâm gần chết, nếu không phải là muốn tự tay giết chết Trầm Cẩm Huyền nàng, sợ là sớm liền theo hấn đi rồi.ddlqd

Ung dung thờ dài, Trầm Cẩm Huyền ghé vào trên người Mục Diễm, cách chần ôm lấy hấn eo, buồn ngủ ập đến...

"Quận chúa, quận chúa, chớ ngủ trước a, dùng xong đồ ăn sáng rồi ngủ tiếp."

Là Minh Yên.

Giơ tay lên xoa bóp mí mắt, Trầm Cẩm Huyền mở mắt, quả nhiên thấy Minh Yên trừng mắt đem thức ăn đặt ở trước mặt nàng, đề nặng thanh âm thấp giọng gọi nàng.

Nàng lúc này mới phát hiện bụng đói, liền nhận sự giúp đỡ của Minh Yên mà đứng lên.

Hai bắp đùi đều đã tê rần, nếu là theo thói quen hằng ngày, Trầm Cẩm Huyền là muốn trong tiểu viện đi dạo hai vòng, nhưng hôm nay không giống như trước kia a, không nói đến bên ngoài trời đang mưa phùn, chính là hoàng đế đang bệnh còn nằm trên giường nàng đây, -ddlqd- nàng cần phải hầu hạ để Mục Diễm ăn một chút gì.

Minh Yên bưng một chén chè hạt sen ngân nhĩ đứng ở một bên hầu, ngồi ở bên giường, Trầm Cẩm Huyền nhẹ giọng kêu: "Bệ hạ, bệ hạ, dậy ăn chút gì đi?"

"Ân. . ."

Mục Diễm không muốn ăn gì cả, hấn một chút khẩu vị cũng không có, hấn cảm thấy đầu giống như biến lớn, mí mắt cũng đặc biệt nặng, hiện tại chỉ muốn ngủ, những việc khác cũng không muốn làm, " . . Không ăn."

Nghe thanh âm hữu khí vô lực của hấn, Trầm Cẩm Huyền biết được liệu đã có tác dụng rồi.

Nhìn hấn như thế, trong chớp mắt nàng nghĩ chịu theo ý tứ của hấn, lòng nói nếu như hấn không muốn ăn thì không ăn. Mục Diễm bị ốm đau dần vất nằm vô lực trên giường, nàng nhìn hấn thế tựa hồ rất không có sức chống cự, mười phần thương tiếc, nhưng là vừa nghĩ tới bữa tối hôm qua hấn lại không dùng, sáng nay lại không có chút gì vào bụng, dạ dày của hấn làm sao mà chịu nổi, khôi phục lại lòng dạ cứng rắn, nàng tiếp tục gọi hấn.

"Ngoan, bệ hạ đây ăn một chút cháo, mùi vị rất ngon." Nàng biết Mục Diễm đã tỉnh, liền không mở mắt mà thôi, vậy dứt khoát không nói lời gì, đưa tay kéo vai hắn, một phen kéo hắn lên.

Mục Diễm hiện tại bởi vì được lực phát tác, cả người mềm nhũn một chút khí lực đều không có, chỉ có thể thuận thế dựa trên vai nàng, một đầu tóc đen bóng, mang theo mùi mồ hôi từ Mục Diễm phát ra chính là độc nhất vô nhị của hắn xông vào chóp mũi của nàng, nàng cũng không cảm thấy khó ngửi, trái lại mùi phần yêu thích.

Hít hít mũi, Trầm Cẩm Huyền một tay choàng ở eo Mục Diễm, một tay đỡ lấy đầu hắn, không cho hắn nằm xuống lại, lúc này Trầm Hoa vội vàng đem gối mềm tơ vàng tới, đỡ vào phía sau lưng Mục Diễm.

Làm cho Mục Diễm cẩn thận dựa vào trên gối mềm, -diendanlequydon- Trầm Cẩm Huyền xem mắt hắn vẫn chưa từng mở, không khỏi bật cười, thế nào người lớn lúc sinh bệnh lại giống như bộ dạng của tiểu hài tử vậy, uống thuốc không cần dụ dỗ, khi ăn ngược lại khó thế.

Minh Yến trên tay bưng chén cháo qua, Trầm Cẩm Huyền mở môi nhẹ nhàng đựng vào thìa cháo, cảm thấy không nóng liền đưa đến môi Mục Diễm, nếu nóng thì lại thổi mấy hơi.

Mục Diễm nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng mà run, hắn đột nhiên cảm giác môi chạm được một mảnh nhẵn mềm, còn có chút ấm áp hắn biết là cháo, liền thuận theo hơi há mồm.

Đúng là thế, thìa cháo được đưa vào trong miệng hắn, có thể cảm thấy cháo có vị rất ngon, nhưng hắn lại cảm thấy từ miệng nuốt xuống có phần khổ sở, nghĩ đến đây hắn mới biết nguyên nhân mình còn chưa rửa mặt sút miệng.

Vừa nghĩ tới còn không có rửa mặt, mà lại ăn cháo, trong lòng hắn liền không chút dễ chịu, đối với thìa cháo thứ hai Trầm Cẩm Huyền đưa, hắn quyết định ngậm miệng không ăn. diendanlequydon

"Bệ hạ khó chịu ăn không vô sao?"

Trầm Cẩm Huyền thu hồi tay cầm thìa, đem chén cháo đưa cho Minh Yến, sau đó rút ra khăn tay, tỉ mỉ lau khô một chút cháo dính trên môi Mục Diễm.

Chậm rãi nhẹ lắc đầu, -diendanlequydon- Mục Diễm rốt cục mở mắt, chẳng qua là nửa mở, thoát nhìn suy yếu cực kỳ. Hắn nhìn người trước mắt đối với hắn phát ra thanh âm ôn nhu nói nhỏ, trong lòng liền một trận ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Uy cháo (hai)

"Trầm muốn lau mặt sút miệng."

Mục Diễm nói xong lời này, chỉ cảm thấy gò má tựa hồ càng ngày càng nóng lên, hắn một lần nữa nhắm mắt lại.

". . ."

Trầm Cẩm Huyền nghe vậy khẽ run, quay mặt hắn để sát vào, giống như một đứa trẻ hiếu kỳ nhìn hắn, hoàng đế bệ hạ có dáng vẻ này, hình như là xấu hổ a.

"Bệ hạ không muốn tiếp tục ăn cháo, là bởi vì không có sức miệng?"

Mặc dù không mở mắt, Mục Diễm cũng có thể cảm thấy được nàng đang rất gần hắn, nên không muốn nói nhiều chỉ muốn ngủ thôi, cái gì mà không ăn cháo a, bé con này thật là nhiều chuyện...

"Àn."

Không tình nguyện đáp một tiếng, hắn yêu thích sạch sẽ có gì sai sao? Lẽ nào các người đều không sút miệng mà ăn?

Bên tai truyền tới thanh âm nín cười của Trầm Cẩm Huyền, Mục Diễm trong lòng hơi phát điên.

"Minh Yến, Trầm Hoa, đứng đó làm gì, còn không mau đi chuẩn bị."

Trầm Cẩm Huyền che miệng quay qua một bên cười rục rờ, chuyển lời phân phó xong, lại nhìn dáng vẻ hoàng đế bệ hạ một bộ tức giận, tâm không khỏi chột nôi lên ý đùa giỡn, liền hỏi: "Bệ hạ, mặt ngài thế nào càng ngày càng hồng, sao uống thuốc rồi mà vẫn không thấy tốt?"

Thanh âm chưa hạ xuống hết, nàng còn thực sự giữ bàn tay dán lên trán Mục Diễm, kì thực được rất hiệu quả, da thịt dán vào truyền tới độ ấm không giống lúc đầu nóng phồng tay như vậy.

"Huyền quý tần được một tác lại muốn tiến thêm một thước!" Mục Diễm cắn răng trợn mắt nhìn nàng, nổi giận.

Cười hần còn chưa tỉnh, lại còn tiến thêm một bước trên ghẹo hần!

Trầm Cẩm Huyền 'xì' vui vẻ một chút, không thấy Mục Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, nàng tiếp tục được một tác lại muốn tiến một thước: "Bệ hạ, ngài hiện tại trông người đáng vẻ một chút cũng không đáng sợ, nô tì trái lại cảm thấy cực kỳ xinh đẹp, hậu cung đẹp ba nghìn, nào có ai giống như bản thân bệ hạ xinh đẹp động lòng người?"

Đó là nàng bây giờ không nhìn thấy đáng vẻ khi cười của nàng.

Mục Diễm trong lòng nghĩ như thế, hầu như là muốn thốt ra, lời đến khóe miệng, nhưng vẫn bị chặn lại, khẽ mỉm cười, khí thế vẫn đậm phong khinh kia lập tức ngưng tụ tại trên người hần, hần lạnh lùng nói: "Huyền quý tần lại đem trâm cùng nữ tử so sánh với nhau, dám phạm thượng, thực là cả gan làm loạn!"

Ngôn ngữ mang theo ý cười, mặt mày ôn nhuận, nơi nào có nửa phần bộ dáng sinh khí.

"Bệ hạ ai kêu ngài lớn lên tuấn đạt như thế, nô tì không thể nhìn được mới khen như thế."

"Nga? Nói như thế ngược lại là lỗi của trâm?" Bé con này lại tự cho là đúng cáo trạng trước.

Mục Diễm ngồi dựa vào trên giường, tóc dài lộn xộn ở phía sau tán ra, hai gò má ửng hồng, mí mắt tựa hồ rất nặng, hần luôn nửa híp mắt, đầu hơi nghiêng qua một chút, một bộ hữu khí vô lực, căn bản là đáng vẻ 'Mỹ nhân lúc bệnh' a.

Thanh âm nói chuyện của hần khàn khàn xé rách, lại mang chút trầm thấp gọi cảm.

Nhưng thanh âm như vậy vẫn rất êm tai, Trầm Cẩm Huyền cũng không muốn đùa hần nữa, nàng liền vội vàng nói: "Là lỗi của nô tì, đều là lỗi của nô tì, bệ hạ chớ nói chuyện, nô tì đưa cho bệ hạ chén nước, để cho bệ hạ thấm giọng."

Nói xong, đứng dậy đi tới bên bàn rót nước, nàng không biết người đang nằm trên giường kia tầm mắt nhìn thẳng đuổi theo bóng dáng của nàng, đáy mắt là một mảnh trống khiến người ta không biết hần đang suy nghĩ gì.

Uống một chén nước ấm, Mục Diễm cảm thấy cổ họng đã bớt nóng rực, lúc này, Minh Yến cùng Trầm Hoa đã bung dụng cụ rửa mặt vào, vì vậy chủ tớ ba người Trầm Cẩm Huyền tí mĩ hầu hạ hoàng đế bệ hạ rửa mặt, súc miệng, ăn cháo.

Mưa râm sáng sớm rốt cuộc cũng dừng, Mục Diễm lần thứ hai chìm vào giấc ngủ vì thế nàng kết thúc công việc chăm sóc, cả người Trầm Cẩm Huyền đều mệt mỏi cuối cùng nàng cũng có thể ngủ một giấc, nàng cởi áo khoát ngoài, kéo một chiếc chăn khác nằm bên cạnh Mục Diễm lúc này đã đi vào giấc ngủ, đầu nhỏ khẽ tựa nhẹ vào vào vai hần, không đến một hồi, liền vào mộng đẹp.

Trong mộng một viện hoa đào nở rộ, bạch y nam tử dưới tàng cây đứng chấp tay, trên vai y là từng cánh hoa rơi xuống, y xoay người khí sắc tái nhợt, trên mặt lại là ý cười nhợt nhạt.

Mắt xéch hẹp dài nhẹ nâng, rất nhanh liếc mắt quét y đang đứng cách mấy bước xa, trên mặt Trầm Cẩm Huyền là sự cẩn thận cảnh giác, Phó Dập thấy thế vội vã, áp ứng nói: "Minh Huyền quận chúa, chớ sợ, ta cũng không phải là kẻ xấu. . ."

Ngày đó, y thân mang trọng thương che mặt mọi người lặng yên tiến vào Đoan vương phủ tỉnh dưỡng, đang tản bộ trên đường thì trong gió có hương hoa đào liền một đường lần theo tìm tới viện của nàng, vì vậy thiếu nữ xinh đẹp bị kinh sợ sau đó lớn tiếng quát lên, tự biết mình mạo phạm nam tử liền tràn đầy áy náy mềm giọng giải thích.

Quân tử đoan chính, ôn nhuận như ngọc.

Một khác kia, nhiều đóa hoa đào chỉ làm nền, trời xanh mây trắng chỉ là phụ.

Phó Dập, y một bộ dạng tập trung vẽ tranh phong cảnh đều rơi vào con người của Trầm Cẩm Huyền, sau đó một đường thông suốt, cho đến khi đáy lòng nàng có một bí ẩn nhỏ, một góc mềm mại nhất.

Nhưng là, đột nhiên cuồng phong loạn vũ, hình ảnh cấp tốc chuyển biến, Kim Loan điện, long y*, Phó Dập khoác hoàng bào, quân tử ôn nhu không còn thấy nữa, chỉ nghe hần cao giọng hạ lệnh: "Giết!"

* áo của vua

Cảnh trong mơ lại chuyển, binh lí hoang mang chiến mã rối loạn trên chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, nàng chỉ thấy một phen sáng loáng của loạn đao hướng phía phụ thân nàng ngồi trên lưng ngựa bỏ tới --

Máu tươi văng khắp nơi.

"Không! ! !"

Trầm Cẩm Huyền kinh hô một tiếng, mở hai mắt ra, nước mắt rơi lã chã

". . . Thấy ác mộng?"

Thanh âm của Mục Diễm tại trên đầu vang lên, Trầm Cẩm Huyền nghẹn ngào một tiếng, tỏ vẻ hần đã đoán đúng, sau đó nàng lấy tay lau nước mắt, sau đó mới xoay người sang chỗ khác

Chỉ thấy Mục Diễm sắc mặt rõ ràng đã khá nhiều, chỉ là trên mặt hần còn lưu lại trên mặt một chút nhập nhèm buồn ngủ, chắc là hần bị nàng đánh thức.

Mục Diễm nhìn vành mắt phỉm hồng của nàng , đem chăn xốc lên một góc, hướng nàng mở rộng tay, sau đó nói: "Lại đây."

Trầm Cẩm Huyền bữu môi, bỏ qua chăn của mình bản thân nàng chui vào chăn của hần, cùng với mùi vị của hần, lẫn lộn cùng nhau, chỗ nào cũng có mùi vị của hần, nàng rất thích.

Mục Diễm đem chăn đắp tốt, một tay choàng lên vai nàng, một tay khác nhẹ phủ lên đầu nàng khẽ vuốt, dưới tay là mái tóc dài mềm mại, uyển chuyển, hần nắm một chút tùy ý thường thức.

Bên ngoài, phù hoàng hôn, mưa bụi lất phất lại rơi

Chân trời hướng Tây ánh lửa hồng của mặt trời đã biết mất sau đám mây, toàn bộ bầu trời là âm trầm, mưa nhỏ nhẹ nhẹ thỉnh thoảng rơi, hoàng cung trắng lè bị nước mưa ôn nhu gội rửa, nhưng việc bản bên trong vô pháp rửa sạch.

Phòng trong, hai người im lặng, ai cũng không nói chuyện.

Mục Diễm nhìn nóc giường, Trầm Cẩm Huyền nhắm mắt lại, trong tay hần nắm lộn tóc của nàng, trong tay nàng nắm trung y của hần, hần cũng không hỏi nội dung của cơn ác mộng là gì, nàng cảm thấy như thế thật mỹ mãn, liền tiếp hướng trong ngực hần cọ cọ.

" Trầm một thân ra nhiều mồ hôi, nàng ngược lại cũng không ngại."

"Ừ, không ngại." Nói, xong còn hít mũi một cái.

Mục Diễm bật cười, vỗ vỗ vai của nàng: "Đứng lên đi, trầm phải về Sùng Đức điện xem tấu chương một chút."

" Thái y nói bệ hạ phải nghỉ ngơi hai ngày thật tốt" Trầm Cẩm Huyền không buông tha hần còn vòng cánh tay ôm thật chặt.

"Vậy đi Noãn Ngọc trì tắm rửa?"

"Tốt a".

Trầm Cẩm Huyền vừa nghe đến liền vui vẻ, ngoan ngoãn buông hần ra ngồi xuống, Mục Diễm theo đứng dậy, nhịn không được giờ tay nhéo nhéo mũi nhỏ của nàng, chọc cho nàng hừ hừ hai tiếng nói hần liên tục khinh dễ người.

Chơi đùa đã rồi, hai người rời giường mặc quần áo.

Đi tới Noãn Ngọc trì, Trầm Cẩm Huyền chân trần đứng ở bên cạnh ao, trong hương khói trắng vụ, cặp mắt hoa đào kia càng lộ vẻ men say, nhìn hơi nước mờ ảo lượn lờ trong ao, tóc dài nàng thả xuống, che tới bắp đùi, hơi nước trong ao lan tràn đến chân của nàng, nàng giơ lên đầu ngón chân đá đá, hơi khói theo động tác của nàng mà bốc lên xoay tròn, hốt hoảng mà tán ra chạy trốn.

Trầm Cẩm Huyền quay đầu lại nhìn một chút, thấy Mục Diễm còn chưa tới, liền không đợi nữa, nàng đi về phía trước hai bước, tới bên trong ao đứng vững, sau đó dùng đầu ngón chân dò xét dò nước ấm, cảm thấy rất thoải mái, liền nhắc chân nhảy vào trong ao, mực nước chỉ tới bắp chân của nàng, đi xuống thêm đá trong nước, mực nước dần tăng, xuống lần nữa, đợi đi hết ba tầng thêm đá, mực nước đã dần lên tới rốn nàng.

Cái ao này đều dựa theo thân của Mục Diễm đo đạc mà làm, nàng nếu có ngồi xuống, thì mực nước cũng không vượt quá đầu?

Bốn phía giống như ảo mộng ôn nhu ấm áp nhẹ nhàng tán loạn khắp nơi, Mục Diễm theo màng trường chậm rãi đi ra, hần nhìn tiểu nhân nhi đang đứng ở trong ao, vung tay lên vỗ mặt nước, bọt nước bắn bốn phía, hần không khỏi cảm thấy buồn cười, đi vào trong ao, đi sau lưng của nàng đem nàng ôm vào trong ngực.

"Bệ hạ đến chậm nha, nô tì thế nhưng chờ thật là lâu." Nàng để cho hần ôm, thanh âm mềm mềm làm nũng, giờ tay hoàn toàn đặt lên cánh tay đang ôm hông mình.

Mục Diễm luôn bị nàng lên án, rõ ràng là nàng quán quít lấy hần không muốn hần nhìn nàng cởi quần áo, chờ nàng thoát xong nàng lại cười khanh khách khách đem hần ném qua một bên, bản thân lại chạy trước, hiện tại lại còn trách hần chậm, thật sự là cố tình gây sự, rồi lại khiến hần không thể trách được.

" Nàng thật là!"

Hơi thở ấm áp chiếu vào, hân mang theo ý cười nói nhỏ truyền vào trong lỗ tai của nàng, nàng không khỏi một trận co rúm lại.

"Bệ hạ, người xem a, nước cao như thế, nô tì sẽ bị chết chìm!"

Nàng nói, lại vỗ một cái vào mặt nước.

"Chuyện này rất dễ?" Mục Diễm môi cười quyền rũ cười tới mức có thâm ý, hân dắt cổ tay của nàng đi tới một mặt bên cạnh ao, sau đó thân nhiên ngồi xuống, nước chỉ tới xương quai xanh của hân, sau đó hân đem Trầm Cẩm Huyền kéo xuống, lại là để cho nàng ngồi ở trên chân hân.

Mặt Trầm Cẩm Huyền 'bùng' một cái màu hồng lan tràn, dùng cả tay chân giằng co: "Ngô, không được, nô tì cần phải tắm, bệ hạ xấu lắm..."

Nàng đưa lưng về phía hân, tóc dài hiện lên trên mặt nước, không tốt, vì vậy Mục Diễm bóp ở eo nàng, càng làm cho nàng dễ dàng đối mặt với hân, nhìn thấy mắt phượng thâm thúy của hân, cùng khoe miệng không có hảo ý kia của hân, Trầm Cẩm Huyền càng cảm thấy được mặt hồng luống cuống, tay vỗ chân đá không chịu ngồi xuống.

Mục Diễm nào có để nàng như ý? Hân chỉ lấy một tay ôm eo nàng cũng đủ để cho nàng hết giằng dụa, lại dùng một bàn tay khác đem đầu nàng áp xuống, dễ dàng đem cái miệng nhỏ phát ra thanh âm mềm mềm ngọt ngọt kia ngăn chặn, chỉ chừa lại một chút để cho nàng phát ra thanh âm nhỏ từ khoe miệng, khiến cho mê hoặc tai của hân, tâm hân.

Tay chân không ngừng đá lung tung dần dần mềm xuống, hai tay nàng bắt tri bác giác leo lên cổ Mục Diễm, mở cái miệng nhỏ nhắn khiến cho đầu lưỡi của hân tự do thâm nhập vào thành trì của nàng, cướp đoạt mật ngọt trong thành của nàng, thỉnh thoảng, nàng còn trúc trắc đáp lại hân, dùng cái lưỡi thom tho nhẹ nhàng liếm môi mỏng của hân, cũng sẽ run rẩy dỏ vào trong miệng của hân, nếm lấy mùi vị của hân. Mỗi khi vào lúc này, Mục Diễm cảm thấy bị nàng rõ ràng trúc trắc đáp lại hết lần này tới lần khác lại hết sức quyền rũ người khác đáp lại tạo ra một ngọn lửa bùng lớn.

Tay hân sớm đã trượt xuống dưới nước, ngón tay linh hoạt xâm nhập vào thành viện của nàng, nàng ngược mặt, ôn nhu mời hân lưu tình, nàng không biết đáng về của mình bây giờ, càng làm cho người khác nghĩ muốn khinh để nhiều hơn.

Mái tóc ướt nhẹ áp vào khuôn mặt của nàng, phản chiếu lên làn da trắng như tuyết, cánh môi đỏ sẫm, trong mắt nàng hàm chứa nước thu, trong miệng phát ra từng tiếng cầu xin khoan dung càng làm cho nàng kiều mị xinh đẹp.

Mục Diễm ngậm lấy cái cằm nhỏ với đường cong duyên dáng của nàng, dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn, dưới thân đang bị nàng chặt chẽ ấm áp bao lấy, hân đã đủ chậm đủ nhẹ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thỉnh an

Khi Trầm Cẩm Huyền lại một lần nữa bị ấn ngã bên cạnh ao, nàng cũng đã sắp hôn mê rồi, mơ mơ màng màng nàng gian nan chỉ hỏi Mục Diễm một câu: "Bệ hạ... Ngô... Nói lần này là tắm rửa mà..."

Mục Diễm nhẹ cười ra tiếng, gạt sợi tóc trên mặt hân, dưới ôn nhuận phát lực: "Lập tức sẽ xong!" Nghe được đáp án, Trầm Cẩm Huyền mặt hồng không còn lo lắng, liền mệt mỏi vào giấc ngủ

Hoàng đế bệ hạ đã nói là làm, hai trận kết thúc Mục Diễm rửa sạch cho Trầm Cẩm Huyền một thân sáng khoái nhẹ nhõm. Chờ hân đem nàng rửa xong cũng không ôm nàng trở về Trà Huyền Các, chỉ đem nàng tới Thiên điện ở Noãn Ngọc trì, nơi đó có bố trí giường, có thể cho nàng nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao đã ngủ cả ngày, Mục Diễm đi không lâu Trầm Cẩm Huyền liền tỉnh, nàng ngồi xuống, cảm thấy eo cùng bắp đùi bủn rủn vô lực, lại nhìn chung quanh cũng không thấy Mục Diễm, liền hỏi cung nữ đứng bên cạnh: "Bệ hạ đâu?"

"Bẩm nương nương, bệ hạ đi Sùng Đức điện."

"À... Trầm Cẩm Huyền nghĩ nghĩ, phân phó nói: "Tới đây, mặc quần áo cho ta."

Người kia trong giấc mộng, Trầm Cẩm Huyền không nghĩ chậm trễ thời gian nữa, nàng trở về Trà Huyền các viết một phong thư

Phụ thân mẫu thân đại nhân* dưới gối

*Từ dùng xưng hô đối với người ở trên tỏ ra kính trọng yêu mến.

Kính bẩm người, nữ nhi đã tới nước Kỳ mấy ngày, hỏi thăm đến mẫu thân phụ thân, đã hơn mấy tháng, nữ nhi đối với mẫu thân phụ thân cùng đệ đệ rất là nhớ thương, nữ nhi bất hiếu, cố ý gả cho hoàng đế nước Kỳ, ném mẫu thân phụ thân ra ngoài vạn dặm, cảm thấy khó mà làm tròn chữ hiếu, cảm thấy

áy náy sâu sắc, tự trách mình không ngót. Song lúc này hối hận thì vẫn vậy, không có cách nào thay đổi được tình trạng này.

Tuy bề hạ cùng nữ nhi yêu thương lẫn nhau, ân ái không hết, nhưng nữ nhi đối với phụ thân mẫu thân đệ đệ nhớ thương không ngừng, ngày gần đây càng thêm nghiêm trọng, đầu đầu suốt đêm mà khó ngủ, sợ rằng tính mạng sớm chấm dứt rồi!

Hiện tại sâu sắc chờ mong phụ thân mẫu thân cùng đệ đệ đến nước Kì gặp mặt lần cuối, vì an ủi nội tâm hồ thẹn của nữ nhi

Trong thư không thể nói đầy đủ, chỉ mong người tức tốc tới nước Kì.

...

...

Minh Yến bụng hộp thức ăn đến đã thấy quận chúa nhà nàng cầm trên tay trang giấy chưa viết khô mực, chu miệng thôi, nàng cười cười, đi tới trước bàn đem hộp đựng thức ăn đặt xuống, nói: "Quận chúa, cơm nước đều đã nấu xong rồi."

Đem bức thư bỏ vào phong bì chưa đề tên, Trầm Cẩm Huyền chuẩn bị hoàn hảo, liền đi ra ngoài." Đi thôi"

Trong Sùng Đức điện, Mục Diễm dần xếp tốt cho Trầm Cẩm Huyền ở Noãn ngọc trì sau đó liền trở về trong điện phê duyệt tấu chương, hần không nghĩ tới nhanh như vậy hần và nàng đã dính một chỗ với nhau, sau khi nghe nàng nói rõ nguyên nhân đến, hần cầm lá thư nhìn một chút, cười nói:" Trầm nhìn nàng nói dối gạt người càng ngày càng thuận miệng hơn."

"Bệ hạ kia là ghét bỏ nô tì?" Đem cơm nước nóng hằm hằm bung ra cái bàn nhỏ, Trầm Cẩm Huyền hỏi hần.

Mục Diễm xem xong bỏ lại vào trong phong thư, đặt lại một bên.

Nói thế nào đây, hần vẫn cảm thấy lí do nàng muốn giữ lại cha mẹ đệ đệ ở nước Kì cũng không đầy đủ, thậm chí có chút bậy bạ, nhưng hần đã đáp ứng, tuyệt không đổi ý, nói chính xác hơn là hần không muốn đổi ý, chỉ là không hiểu mục đích của bé con mà thôi.

Nàng làm như thế, không phải là tương đương vứt bỏ nước mình sao?

"Bệ hạ?"

Trầm Cẩm Huyền bày xong cơm nước, ngồi vào tháp mềm bên kia, cách bàn nhỏ nhẹ khẽ gọi hần một câu.

"Ăn, ăn đi, đợi chút trẫm sẽ gọi người đến truyền thư." Mục Diễm nói xong động đũa.

Trầm Cẩm Huyền há miệng, cũng không nói gì, động đũa gấp hai đũa cơm tẻ đưa tới miệng, nhưng ăn thì cảm thấy không ngon.

Nàng tới Sùng Đức điện tìm hần thật ra là có ý tứ. Một là hần vẫn chưa dùng bữa tối, nàng lo lắng hần bị đói; hai là nàng cần hần phái người giúp nàng truyền tin đến nước Tì, làm như thế sẽ tránh cho tin tức bị thuộc hạ của Phó Dật chặn lại.

Nàng biết hần không tin nàng.

Nhưng nàng không thể đem nguyên nhân nói cho hần được. Nàng cũng không thể nói:Bệ hạ, ta muốn thân nhân lưu lại ở nước Kì nguyên nhân là ta biết Phó Dật muốn hãm hại gia đình ta...

A, thật đúng là có thể như thế nói!

Trầm Cẩm Huyền hạ quyết tâm, buông chén đũa, nàng vươn tay cầm tay đang gấp rau của Mục Diễm, không cho hần thu hồi lại, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói:" Bệ hạ, nô tì sợ dĩ cố ý giữ lại người nhà ở nước Kì không vì cái gì khác, chỉ vì nô tì biết hoàng đế bốn quốc* có ý tứ diệt trừ toàn bộ người nhà của nô tì, cha mẹ đệ đệ nô tì nếu ở lại nước Tì, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm."

* Từ này chỉ hoàng đế của nước mình, chính là hoàng đế nước Tì

"Nàng thế nào lại biết được?" Mục Diễm đưa khủy tay đặt lên bàn, mặc cho tay nàng nắm lấy tay hần.

"Nô tì... Nô tì mơ tới!" Trầm Cẩm Huyền nhìn khuôn mặt đối diện của Mục Diễm sự nghiêm nghị đã nói lòng không ít, liền nói ra lời này, nàng tựa hồ liên tưởng đến ác mộng kia, giọng nói lộ rõ sự bi thương tuyệt vọng thống khổ, sắp khóc" Nô tì là mộng thấy... Hoàng đế bốn quốc hạ lệnh giết chết cha mẹ đệ đệ của nô tì. . . Còn có chiến trường. . . Nô tì thấy, thấy một cây đao xông thẳng tới... Bỏ về phía phụ thân. . ."

Nói xong, nguyên bản khuôn mặt màu hồng phấn bây giờ đã trắng bệch một mảnh, nàng bỗng nhiên buông tay hần ra, trực tiếp quỳ ở trước mặt hần.

Mục Diễm chỉ nghe được "Đồng" một tiếng, đầu gối của nàng đã quỳ trên mặt đất, tuy rằng dưới đất có lót thảm, nhưng thân thể nàng nhỏ yếu như thế, chắc là rất là đau. Hần chỉ cảm thấy cử động hướng hần quỳ của nàng đâm vào ngực hần cứng lại, lại chợt nghe nàng nói thêm:" Bất luận bệ hạ tin hoặc không tin, nô tì đúng là mơ tới, nô tì thề rằng tin còn hơn không tin, nô tì là nhất định phải đề phòng, nô tì. . . Nô tì không thể mất đi bọn họ. . ."

Tuy nói Mục Diễm không tin quý thần, nhưng nằm mơ gì đó, từ trước đến nay rất mơ hồ. Nàng luôn là nửa đêm thấy ác mộng, hần đều biết, hơn nữa loại

tình cảm này không thể nào giả mạo mà thể hiện. Phản phát ngày đó nàng giống như là mất đi bọn họ, chân thật bi thống (bi thương+ thống khổ), thật nhiều nước mắt, cũng làm cho hần dao động không ngớt, vì vậy hần một lời đáp ứng.

Ngày hôm nay, hần lại một lần bị nàng dao động lần nữa, hần biết là hần đã tin rồi.

Mục Diễm đang muốn tới đỡ nàng đứng dậy, lại nghe nàng nói: "Bệ hạ, nô tì trừ ngài, không có người nào có thể dựa vào được, nô tì . . . Chi có ngài."

Nàng ngẩng mặt lên, hai giọt nước mắt tròn vo trong suốt hạ xuống, rơi vào tấm thảm, rất nhanh thì tan rã không thấy.

Hần chợt nhớ tới dáng vẻ rơi lệ ngày ấy của nàng nhìn Sở Vi, nguyên lai khi đó nàng xuyên qua Sở Vi để nhìn chính bản thân mình, lúc đó có lẽ khẳng định là nàng cực sợ, đối với giấc mộng như thế.

Ánh mắt của nàng như đĩa nước thời gian phá lệ mà sáng sủa, nàng chân thành nhìn hần, không chút e dè nói 'Nàng chỉ có hần' . Mục Diễm cũng không nhìn được nữa, hần đi xuống mềm thấp đem Trầm Cẩm Huyền quý trên mặt đất nâng nàng dậy, kéo vào trong lòng.

"Trầm tin, trầm tin nàng."

Hai bàn tay nhỏ nhỏ nắm áo bào bên hông hần, nàng chôn ở trong ngực hần cổ họng phát ra tiếng nức nở, hần nhắm mắt lại, ôn nhu xoa.

** . . . **

Bất tri bất giác đã cuối tháng tư.

Hàn khí của đầu Xuân rút đi, thay cho áo bông, trong cung cây cỏ muôn màu khoe sắc, , ngự hoa viên các đóa hoa thi thau cùng nở rộ, ánh nắng tươi sáng lại không gắt, có thể nói là phong cảnh tốt vô hạn.

Trầm Cẩm Huyền nghiêm nhiên trở thành nhất chi độc tú* ở hậu cung, hưởng sự sủng ái, vinh hiển của đế vương.

* Chắc là tương đương với một mình độc sủng**chóp mắt** mình cũng không biết nữa.

Trong một tháng, hoàng đế ngoài đi Vinh Yên cung của hoàng hậu một lần, cung của Di chiêu viện một lần, Trường Xuân cung của Uyển Dung hoa ba lần thì những ngày còn lại đều tại Trà Huyền Các của nàng qua đêm, ngay cả chuyện đơn giản như phi tần cũng không thể đặt chân đến Sùng Đức điện, nhưng hoàng đế lại đặc quyền cho phép Trầm Cẩm Huyền tùy ý ra vào, nàng thường thường sẽ đưa cơm cho hoàng đế, thường thường đến Sùng Đức điện tới chờ hoàng đế cùng nàng về Trà Huyền Các nghỉ ngơi, thường thường cái này thường thường cái kia, quả thực nhận bao nhiêu hận thù và ghen tị đến nỗi không thể không nhấn chìm nàng.

Hôm nay Trầm Cẩm Huyền tâm tình rất tốt, mẫu thân nàng đã hồi âm sẽ nhanh đến kinh thành nước Kì, tâm tình nàng có thể không tốt sao? Bởi vì tâm tình tốt, nàng nhìn chỗ nào cũng thấy đẹp, trên đường đi Vinh Yên cung thảnh an, dáng vẻ nàng hơn hờ không biết khí lạnh của các phi tần đang tỏa ra.

Chờ nàng đến Vinh Yên cung, nhìn bên trong đã ngồi vài người, nàng cũng không để ý, chỉ đối với Lưu hoàng hậu hành lễ:" Nô tì thỉnh an hoàng hậu nương nương"

Những ngày gần đây Lưu hoàng hậu đã quen bị Trầm Cẩm Huyền mang cho nàng ta bao nhiêu kích thích, nàng ta cười để cho nàng đứng lên, chỉ thấy nàng sau khi ngồi xuống bụng lên tách trà đặc trên bàn, nhấp một ngụm, tốt qua mức.

" Gặp chuyện tốt gì mà Huyền muội muội lại cao hứng như vậy?"

" A?" Trầm Cẩm Huyền thả ly trà trong tay xuống, nhìn sáng phía Lưu hoàng hậu cặp mắt đào hoa mỉm cười câu người, "Hoàng hậu nương nương đã nhìn ra?" Giọng nói nhẹ nhàng, nàng nói giờ tay lên đặt lên mặt mình, giả bộ sờ sờ mặt, cảm thấy sờ càng ngày càng mềm mại, nàng phục hồi lại nghi hoặc nói tiếp:" Rõ ràng như vậy sao?" (chị Huyền à chị thật là vô sỉ)

Làm như đang hỏi Lưu hoàng hậu cũng là đang tự nhủ một mình, nói chung là một bộ dáng vẻ tiểu nhân đắc ý, làm cho người trong phòng đều tức đến vận khăn tay.

" Ha ha không phải sao, trên mặt đã hiện rõ ràng, khóe miệng đều nhếch đến tận mang tai rồi." Lời nói này nếu phát từ trong miệng cười khác chính là trào phúng, nhưng theo trong miệng Diệp phân nghi nói ra, tại sao lại mang ý tứ vô cùng thân thiết mà trêu ghẹo đây?

Diệp phân nghi ngồi xéo đối diện Trầm Cẩm Huyền, hai người bọn họ quan hệ đã khá thân thiết, đều là Trầm Cẩm Huyền tự mình chủ động tới làm quen, động chút là chạy tới Thước Ương cung lôi kéo Diệp phân nghi nói chuyện phiếm. Lại nói tiếp, hai người bọn họ đại khái trong cung là người duy nhất không phân chức vị, xưng hô ti muội.

Trầm Cẩm Huyền nghe xong mặt lại càng vui mừng, thật đúng là lấy tay sờ lên khóe miệng, sờ xong đối với Diệp phân nghi đồ đồ cái miệng kiêu mị giận dỗi:" Ti ti là nói ta miệng rộng đúng không."

Diệp phân nghi dùng khăn che môi cười khanh khách, " Đúng vậy ý tứ của ta là như thế đó."

" Hừ, ti ti khinh dễ người ta." Trầm Cẩm Huyền hừ nhẹ một tiếng, cùng Diệp phân nghi cười đến vui tươi hơn hờ.

Phi tần rõ ràng biết trong hậu cung rất ít có tình cảm chân thành khấn khít, có người nhìn thấy trong lòng không có tư vị gì, ứa ra nước chua, lòng nói Huyền quý tần này tốt số được ông trời quan tâm, cái gì nàng đều có, hoàng đế sủng ái, tỷ muội tình thân, nếu là ngày nào đó lại cho nàng một cái hoàng tử công chúa, đúng là viên mãn?

Thật là càng nghĩ càng giận, nhưng các nàng tức giận, cũng chỉ dám lén lén sau lưng sinh khí, lén lén ghen tị, ngoài mặt còn phải tôn trọng nàng, nịnh hót nàng.

Trầm Cẩm Huyền từ trước đến nay xem thường người khác nịnh bợ nịnh hót, nàng thích tự mình chủ động đi kết giao, tỷ như Diệp phân nghi cùng Uyển dung hoa, nàng không thích ai cũng dùng nghĩ tới gần nàng.

"Huyền quý tần có chân mày lá liễu, cặp mắt đào hoa, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, diện mạo thật xinh đẹp, còn hơn cả Đát Kì." Không biết Di chiêu viện đã nghe các nàng nói bao lâu mới lờn lờ, thút tha từ ngoài phòng đi đến, trước không thỉnh an Lư hoàng hậu, ngược lại tiến tới chỗ Trầm Cẩm Huyền cất lời.

Chợt nghe qua giống như một lời nói khích lệ, ngấm ngấm lại kì thực câu này bên trong chứa ngầm ý trào phúng, Chu U vương vì tán thưởng vẻ đẹp ấy đã tự tay phóng hỏa đùa giỡn chur hầu, Trụ vương cũng nói gót với tình trạng 'Đát Kì là của dang vọng, Đát Kì là của phạm nhân giết người', đây không phải là ngầm trào phúng nàng là hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân là kẻ gây tai họa sao?

Trầm Cẩm Huyền cười, lòng nói Di chiêu Viện này nhìn giống như là người hiểu biết a, chỉ thấy nàng giờ tay đặt dưới chiếc cằm khéo léo, cười rất chi là sáng lạng, rồi lại nghe nàng ngao nghễ nói: "Đây là chuyện tự nhiên, nô tì bẩm sinh dung mạo xinh đẹp, nhìn Di chiêu viện nương nương, tuy so với nô tì kém một chút, nhưng cũng coi là mi thanh mục tú, ngũ quan đoan chính, đại khả nương nương không cần tự ti mặc cảm."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cung nữ

Di chiêu viện đang hành lễ thỉnh an Lư hoàng hậu, nghe vậy thân hình tinh tế uyển chuyển kia ngừng lại một chút, nàng ta âm thầm cắn răng, đúng là dung mạo nàng ta dưới Huyền quý tần một bậc, vì thế nàng ta không có biện pháp khiến da mặt trắng nõn biến thành màu đỏ, so với tiểu tiện nhân kia diện mạo xinh đẹp da trắng, nàng ta hận đến mức vật chặt khăn trong tay, chợt nghĩ tới thánh trước phạt nàng chép 《Nội Huân》 ba lần, nàng còn chưa có nộp lên, liền vừa cười nhẹ nhàng, bản thân vừa đi tới chỗ phía trước ngoài xuống: "Nhìn một chút trí nhớ bản cung thật là kém a, kiểm điểm đều đã quên, bản cung phạt Huyền Quý tần chép 《Nội Huân》 đã chép xong?"

Thế này, cho dù bản cung lớn lên so với người kém một chút, nhưng chức của người sẽ cao hơn ta sao? Người thấy bản cung mà không hành lễ thỉnh an?

A, trong hậu cung người không thể mãi làm người siêu phàm xuất chúng được! Chờ không lâu nữa theo tính tình của hoàng đế bệ hạ đã sủng người đủ, Huyền quý tần, ha ha, huyền*, đến cùng bất quá cũng chỉ là cây cỏ!

* Tên của chị Huyền ý là cô huyền

Di chiêu viện dương dương tự đắc nghĩ.

"Ôi, nô tì mới là người có trí nhớ không tốt này, đều đã đem chuyện này quên. Trầm Cẩm Huyền càng cảm thấy buồn cười, nàng nhìn khuôn mặt muốn phát hỏa của Di chiêu viện, vốn gương mặt xinh đẹp bây giờ có chút vẩn vơ, nàng chặn lại lời nàng ta muốn nói, nói tiếp: "Nô tì quên không còn một mảnh a, đã quên nói với ngài, cũng may mà ngài nhắc, ngược lại đã nhắc nhở nô tì, bệ hạ khoan hồng độ lượng, sớm đã miễn phạt cho nô tì rồi."

"Người. . .!"

Di chiêu viện nắm tay phải giữ ly trà, các đốt ngón tay mảnh khảnh đều đã trắng bệch, nàng ta phí hết cả lực mới kiềm chế được xúc động không đem ly trà ném trên đầu nhỏ của Trầm Cẩm Huyền, nụ cười khô khốc dạt trên khóe môi cười cười: "A...bệ hạ thật có tấm lòng rộng lượng..."

"Tốt tốt, nếu bệ hạ đã miễn phạt cho Huyền Quý tần thì không cần nhắc lại nữa, hoa nở ở ngự hoa viên rất đẹp, các người nếu có ý, liền đi thưởng thức đi, bản cung thân thể không khỏe, tất cả giải tán"

Lư hoàng hậu đỡ trán, giờ cánh tay lên.

Mộc Mơ nhìn thấy, tiến lên vứng vàng đỡ lấy. Chủ tớ hai người mắt không chớp tâm không phiền, đi vào nội thất, cũng không để ý tới tiếng chúng phi tần nhát tề chào từ giả xin cáo lui.

Trầm Cẩm Huyền đứng lên, hướng về phía Diệp phân nghi đi tới, cùng nàng ấy cầm tay, nàng cười xinh đẹp: "Tỷ tỷ, chúng ta đi nhìn Uyển tỷ tỷ đi, chỉ qua mấy ngày nữa là ti ấy ở đây tháng rồi."

"Đúng vậy, ba ngày nữa ti ấy sẽ không còn ở cử nữa." Diệp phân nghi đưa tay cầm lại tay nàng, rất ấm, lại liếc mắt nhìn nàng mặc quần áo, cười nói:

Ngươi như thế nào không sợ lạnh, còn mặc quần áo chỉ có một tầng."

Trầm Cẩm Huyền đưa tay bóp tay nàng ấy cách một tầng quần áo, giống như không phải một tầng mà là hai đến ba tầng, nhưng tay nàng nóng không kém, lòng bàn tay còn có chút độ mồ hôi: "Rõ ràng là tỷ tỷ ngươi chịu rét không nổi."

Hai tỉ muội trêu chọc lẫn nhau, rất nhanh thì đã đến Trường Xuân cung, hôm nay Uyển dung hoa đã dọn vào Chủ điện của Trường Xuân cung, nơi này có phong cảnh đứng nhất nhì trong hậu cung, trong hậu cung chỉ có Uyển dung hoa là có hai hoàng tử, nàng ấy bị rất nhiều người kiên kỵ, hận còn có cả hâm mộ, may mà hoàng đế đối với hai đứa con trai nhỏ bé bảo vệ vô cùng cẩn thận, cho nên mới nói địch ý đều không thể nào bay loạn đến Trường Xuân cung. (sao đoạn này ghét thế nhỉ, anh hoàng đế đúng là hoa tâm)

Đại hoàng tử Mục Diễm sinh ra rất thuận lợi, vẫn luôn rất khỏe mạnh hoạt bát, Nhị hoàng tử Mục Thịnh thì không như vậy, so với Đại hoàng tử nhỏ hơn hai vòng, phát dục giống như không toàn diện, bởi vậy, Uyển Dung hoa phá lệ để ý đến bé nhiều hơn, Đại hoàng tử cũng rất dụng tâm, nói chung nàng ấy đối với hai vị hoàng tử đều đặt tâm tư nhiều hơn vài phần.

Lúc này đây, Trầm Cẩm Huyền cùng Diệp phân nghi hai người đi vào, thấy nàng ấy tự chính mình uy Nhị hoàng tử bú sữa, trong phòng cũng chỉ có cung nữ thiếp thân ở bên người hầu hạ.

Cung nữ bên ngoài đi tới trong lòng ôm Đại hoàng tử, Trầm Cẩm Huyền mắt nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Nhị hoàng tử nô lực hút ở địa phương kia nhìn thật lâu, thẳng đến khi Uyển dung hoa không chịu nổi liền xoay người quở trách nàng: "Huyền nhi ngươi sao lại... Sao..."

Uyển dung hoa da mặt mỏng, không biết phải nói thế nào.

Diệp phân nghi đang đưa ngón tay dài nhọn nhẹ đâm vào gương mặt nhỏ non nớt của Đại hoàng tử, nàng ấy cũng không có chú ý đến Trầm Cẩm Huyền nên không biết Uyển dung hoa nói cái gì.

Trầm Cẩm Huyền lơ đãng, ngồi ở trên ghế ngoài bàn, trên mặt Đại hoàng tử hôn mấy cái, cọ lên trên mặt đã đầy nước bọt của bé, Diệp phân nghi ghét bỏ không đâm vào mặt của bé nữa.

"Ta là tò mò nuôi con bằng sữa có ý vị gì." Nàng làm người hai đòi, còn có gì làm nàng không mở miệng được, huống chi trong phòng lại không có người ngoài, nàng cũng không giấu diếm.

"Ha ha cái này mà ngươi cũng hiểu kì, đúng là tâm tình của tiểu hài tử." Diệp phân nghi vừa nghe liền hiểu, nàng ấy cười ra tiếng đi tới, tay liền đối đối tượng đến đâm trên mặt nàng, ngược lại phát hiện hai má nàng cùng Đại hoàng tử đều mềm mại giống nhau, liền hỏi: "Ngươi làm thế nào mà bảo dưỡng vậy? Da trắng trơn tuột như vậy, trách không được Di Chiêu viện ghen tị ngươi, nàng ta yêu cái đẹp như vậy, nghìn vạn bảo dưỡng chăm sóc so ra với người cũng kém bảy đến tám phần."

Diệp phân nghi nghĩ đến dáng vẻ của Di Chiêu viện ở Vĩnh Yên cung liền cảm thấy buồn cười, Di Chiêu viện vì dung mạo của mình mà kiêu ngạo, ý vào phụ thân nàng ta làm quan lớn hậu thuẫn ở phía sau, trong cung cũng coi như là người ương ngạnh đứng một đứng hai, ít khi đem nàng ta thành chọc tức tới bộ dạng như vậy, nàng ta trước kia khinh để Uyển dung hoa không ít lần, Diệp phân nghi nhìn nàng ta bị chọc tức trong lòng đã nghiêng.

Vì sao Diệp phân nghi lại không bị Di Chiêu viện làm nhục, rất đơn giản, bởi vì Phụ thân của Diệp phân nghi chức quan cao hơn phụ thân Di Chiêu viện

"A...sinh ra đã xinh đẹp sao." Trầm Cẩm Huyền hắc hắc cười lên, rồi mới lên tiếng: "Ấn a, muốn xinh đẹp cần phải nghiên cứu ra phương pháp ăn..."

Trầm Cẩm Huyền gọi câu chuyện lên, đứng dậy nói một đồng thức ăn để đạt được diện mạo xinh đẹp hiệu quả, nàng nói rất nhanh, vừa nhanh vừa nhiều, làm cho các nàng không thể nhớ được, thật muốn lấy giấy bút ghi vào.

Dứt lời, Trầm Cẩm Huyền uống đủ ba tách trà ấm

Dung mạo của bản thân là điều kiện, nhưng là để trở thành sủng phi ắt không thể thiếu điều kiện trọng yếu, nàng làm sao lại không để tâm nghiên cứu đây?

Người nào trong hậu cung gốc lâu đều cảm thấy tĩnh mịch, hơn nữa Uyển dung hoa cùng Diệp phân nghi là nữ tử điềm tĩnh như thế. Khó có được một muội muội như Trầm Cẩm Huyền, thời gian lớn tĩnh mịch đã giảm đi không ít.

Diệp phân nghi thân thể yếu lại sợ lạnh, đối với hai người Trầm Cẩm Huyền cùng Uyển dung hoa rất tốt, nhưng thật chất nàng là người đối với người khác lạnh nhạt, lại đối với các nàng ôn nhu, làm nũng nói khoang dung, ai nếu có đôi lời nói xấu đến các nàng, nàng cũng có thể không đem mặt mũi Lưu hoàng hậu mà trừng phạt người kia.

Lúc đầu, Uyển dung hoa cùng Diệp phân nghi cũng thương lượng qua, người nói nàng là một quý tần tam phẩm, nịnh bợ hai người bọn họ thì không có khả năng, lời kéo lòng người, nàng làm sao lại phải đối xử thật lòng với các nàng?

Sau lại, nàng gọi các nàng là tỷ tỷ, các nàng nhận nàng như muội muội.

Ba người tụ lại, thời gian phá lệ trôi mau, Trầm Cẩm Huyền cùng Diệp phân nghi từ Trường Xuân cung cùng với cung nữ đi ra thì trời đã tối, nói nơi này cách Thước Ương cung cũng gần, Trầm Cẩm Huyền nói trước sẽ đưa Diệp phân nghi về, sau đó nàng sẽ trở về sau. Diệp phân nghi đáp ứng, hai người hướng về phía Thước Ương cung mà đi.

Màn đêm buồn bã, ánh trăng mờ nhạt, Minh Yến cùng Thuồng Hoa mỗi người cầm một cây đèn ra khỏi Trường Xuân cung đi theo chủ tử mình.

Bốn người đi đến Thuộc Ương cung thì gặp hai người, một cung nữ và một tên thái giám, hai người này cũng rất hiểu lễ nghi, cách một đoạn nữa liền thôi lui đến chân tường đồng loạt hành lễ nhường đường, chuyện này ngược lại không có chuyện gì phải chú ý tới, nhưng mà...

Trầm Cẩm Huyền đi mấy bước luôn cảm thấy nơi nào đó có điểm quái dị, nàng nghĩ ngợi, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng kinh hãi!

Đã thấy hai người kia đã quẹo vào một đường nhỏ đi tới cung khác, nhìn lại không thấy gì cả, Trầm Cẩm Huyền vội kéo Diệp phân nghi khiến Minh Yến cùng Thuần Hoa thôi tắt đèn lồng, bốn người chặt bước đuổi kịp.

Thái giám cung nữ trước mặt cố ý đi đường vòng, đi được ước chừng hai khắc, cuối cùng lại đi vòng hai lần ở Dao Hoa cung, Trầm Cẩm Huyền nghĩ nghĩ, nhớ tới kiếp trước ở Dao Hoa cung được phân ra thành hai sườn điện của Cảnh Quý nhân cùng Ninh tần.

Kiếp trước hai người này đều không làm ra sóng to gió lớn gì, kiếp này....là muốn không giống sao?

Đỉnh đầu ánh sáng êm dịu của ánh trăng tương phản với bóng đêm của màn đêm, có một chút lộng lẫy, nhưng không bằng ánh sáng rực rỡ của con người.

Diệp phân nghi lúc đầu nghi hoặc không thôi, không biết Trầm Cẩm Huyền là đang làm gì, nhưng Diệp phân nghi đi theo lập tức phát hiện bên trong huyền cơ, cung nữ cùng tên thái giám kia, thái giám bên trái so với cung nữ thấp hơn nửa cái đầu, nhìn nàng ta khom lưng rút cổ còn cao hơn thái giám kia nửa cái đầu, nếu là đứng thẳng, chắc là cao bằng đầu?

Trong hoàng cung khi nào có cung nữ thân cao như thế?

Rõ ràng người kia chính là một nam tử!

Diệp Phân nghi khản trương cực kỳ, bàn tay nàng đã toát một tầng mồ hôi dày, nàng cảm thấy nàng cùng Trầm Cẩm Huyền sẽ phát hiện một chuyện phi thường lớn.

Trầm Cẩm Huyền cảm giác đến nàng ấy đang khản trương, dùng một bàn tay khác vỗ vỗ sau lưng Diệp phân nghi, ý bảo nàng ấy thoải mái, tiếp theo quay đầu với Minh Yến nhỏ giọng phân phó: "Minh yến, em vào xem "

Minh Yến lĩnh mệnh, đem đèn lồng giao cho Thuần Hoa, lách mình mất cái thì các nàng không nhìn thấy người nữa, Diệp phân nghi trong lòng phi thường kinh ngạc, Minh Yến này không đơn giản, nàng lại để một người dị quốc có võ công đến gần hoàng đế như vậy, này...

Nàng nhìn gò má của Trầm Cẩm Huyền coi như ngậm miệng khẽ cười, lại yên lòng, nàng ấy là một nha đầu tốt, thật thà của nàng ấy kì thực rất mãn cảm, nhưng nếu nàng ấy thật có ý này, công phu Minh Yến giỏi như thế, cùng với sủng ái của người kia, làm việc gì cũng dễ như trở bàn tay, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu?

Diệp phân nghi tiếp tục suy nghĩ chuyện nha đầu này đối với nàng thổ lộ cảm tình, một điểm đều không e dè, nàng đã cảm thấy trong lòng ảm rất ảm, sau khi gả cho người kia, vào cung nàng chưa bao giờ ảm lòng như vậy.

Trong cung Dao Hoa

Tiểu thái giám dẫn cung nữ cao hơn quá đầu của mình dè dặt né qua tầm mắt mọi người, đem 'nàng' nhét vào phòng ngủ dành cho hạ nhân của bản thân, sau đó tên thái giám cũng không li khai, liền hướng tới cửa ngội, cánh tay vòng đầu gối tận lực thu nhỏ thân hình, hẩn thẳng tai trùng mắt to cảnh giác xung quanh.

Bên trong phòng, cung nữ vóc dáng cao đứng thẳng thắt lưng, tay giơ lên gạt mũ cùng tóc giả biến hóa nhanh chóng thành một nam nhân lông mày thô to, mắt to, da xanh đen, thân thể cường tráng.

Là Cảnh quý nhân.

Nàng ta mặc một kiện lụa mỏng tơ vàng quần dài thêu hoa, trên mặt chỉ trang điểm một chút, đôi mắt trong vắt hàm chứa thủy quan, hàm răng khê cắn môi dưới, diễm đam đáng yêu muốn nói nàng ta ngày đêm tơ tưởng đến nam nhân trước mặt.

Hai người thâm tình nhìn nhau, ai cũng không nói nói, thẳng đến trên mặt Cảnh quý nhân rơi lệ, nam nhân giống như phục hồi lại tinh thần, vài bước đi mau đứng trước mặt nàng ta, đưa tay lau nước mắt của nàng ta.

Cảnh quý nhân bắt lại tay y, đem khuôn mặt đặt vào trong lòng bàn tay của y, nhắm mắt lại nhẹ nhàng cọ cọ.

Nam nhân tựa hồ cũng thật là khổ sở, y nhắm mắt lại, tinh tâm cảm thụ hô hấp của nàng ta phả vào bàn tay y, cảm thụ mi mắt thân dài của nàng ta nhẹ chạm qua cảm thấy hơi ngứa, nàng là Mạn Dương, Mạn Dương của y...

Y nghĩ đến trong đầu toàn là nàng, liền thấp giọng lên tiếng: "Mạn dương. . . Mạn dương. . ." từ ngữ ảm tình, từ ngữ run rẩy, từng chữ khiến trong lòng Cảnh Mạn Dương co rút lại đau đớn.

Nàng ta theo giường đứng lên, ở trước mặt của y ngừng mặt, không cho nước mắt rơi, rồi nhắm mắt lại

Nam nhân phủ ở trên mặt nàng ta, dè dặt hôn xuống.

...

Trên nóc nhà, Minh Yến nuốt ngụm nước bọt, phía dưới nàng cũng không dám nhìn, đem mái ngói không tiếng động để trở lại, một hành động như thế làm cho nàng phác giác nhắm mắt lại, nàng phát huy khinh công, không có khiến cho người Dao Hoa cung chú ý, trở về đầu hiểm chỗ Trầm Căn Huyền ẩn thân.

"Quận chúa, cung nữ là nam, y. . ." Minh yến nghĩ tới hình ảnh vừa thấy, nhìn không được lại nuốt ngụm nước bọt, lúc này mới tiếp tục nói: "Y cùng Cảnh quý nhân. . ."

Nói đến chỗ này, trong lòng bốn người ai mà không hiểu.

Trầm Căn Huyền cũng biết

Khi nàng cùng nhóm cung nữ thái giám lúc này đi thoáng qua, nàng vô ý nhìn thoáng qua mặt đất, dư quang khoe mắt quét chân cung nữ cùng thái giám, bất quá nàng cũng không quá chú ý, tiếp tục đi đường của nàng.

Nhưng chỉ có một cái liếc mắt đó, để cho nàng luôn cảm thấy có gì không thích hợp.

Nàng nhìn không được tí mĩ nghĩ, tâm nói đâu có chỗ nào không đúng

Cặp chân kia...

Một tiểu cung nữ làm sao có chân to hơn cả thái giám?!

Cho nên nàng nhanh chóng quay lại nhìn thoáng qua. bóng dáng cao kia, rộng kia, bước chân kia!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bắt kẻ thông dân

Diệp phân nghi nghe Minh Yến hồi báo cảm thấy hốt hoảng không ngớt, chính sát là thay Cảnh Quý nhân hốt hoảng, nàng thầm nghĩ chuyện này kinh thiên động địa như thế sao bọn họ lại dám làm?

Khi nàng nhìn ra cung nữ kia là nam, liền biết chuyện này không thể nào tưởng được, hiện tại được sát thực, phỏng đoán khả năng là chính sát, trong thời gian ngắn Diệp phân nghi không khỏi có chút mơ hồ.

Nàng cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy đáng buồn.

Buồn cười là người kia cao cao tại thượng như thế lại bị phi tann của mình cho đội nón xanh, đáng buồn là người khác vứt bỏ, mà Uyển Dung hoa lại còn coi như bảo bối tận đáy lòng. (ý là Cảnh quý nhân thì xem thường n9 đi ngoại tình, còn chị Uyển thì trân trọng n9 như bảo bối)

Thực sự buồn cười, thực sự đáng buồn.

Khoe miệng Diệp phân nghi không khỏi giương lên, cười đến châm chọc, sau đó nàng hỏi: "Hiện tại, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trầm Căn Huyền nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện liên quan đến mặt mũi hoàng đế hoàng thất thì tuyệt đối không thể để cả hậu cung đều biết, vì vậy nàng chỉ khiến Minh Yến đi mời Mục Diễm qua, "Nhớ kỹ Minh Yến, em chỉ cần nói ta có chuyện rất là quan trọng muốn nói cho bệ hạ biết, tốt nhất là để cho bệ hạ đi một mình, nhất định phải nhanh."

Nếu như Mục Diễm tới chậm, bọn họ làm xong xui xỏ sạch chứng cứ thì làm sao? Vì vậy cần phải bắt gian tại trận.

Minh Yến lặng yên không một tiếng động li khai, ba người còn lại thì cầm tay ta ta cầm tay ngươi, liếc mắt đi đến đầu hiểm của Dao Hoa cung, mang theo tâm trạng thấp thòm bất an yên lặng cùng đội --

Trên đỉnh đầu, ánh trăng lén lút di động, lấy mắt thường căn bản khó mà phát giác.

Khi Mục Diễm được Minh Yến dẫn chạy tới, Trầm Căn Huyền nhìn khuôn mặt dưới ánh trăng trở nên mát mẻ tuần dật, bỗng nhiên cảm thấy một trận khản trương, nàng nghĩ nghĩ, cuối cùng đem loại khăn trương này quy kết thành sợ hãi biết mình bị đội nón xanh sẽ bị thương tâm, sẽ tức giận sẽ không vui.

Kỳ thực thương tâm căn bản không có, chỉ là có chút sinh khí thôi.

Phải biết rằng, phạm là một nam nhân, chỉ cần bị đội nón xanh, hẳn sẽ không chút thương tâm, nhưng lại cảm thấy chuyện này đối với hắn vô cùng nhục nhã, huống chi Mục Diễm còn là một hoàng đế?

Nhưng lúc này nhìn hắn không ra một chút tức giận, chỉ là bên môi ngày thường luôn treo nụ cười nhạt bây giờ đã không còn.

Trầm Cẩm Huyền đem chuyện từ đầu đến cuối ba hai câu nói hết với hắn, nhìn thấy môi hắn mím càng ngày càng thẳng, nàng thực sự nhìn không được, giờ tay lên nắm lấy tay áo của hắn nhẹ nhàng kéo.

"Không sao."

Mục Diễm cảm nhận được động tác nhỏ của nàng, bỗng nhiên gọi lên một chút ý cười, sau đó đem bàn tay nàng cầm ngược lại, còn dùng lực nhéo nhéo một chút, tỏ vẻ hắn không có chuyện gì, để cho nàng yên tâm không cần lo nghĩ.

Được Minh Yến dẫn đường, năm người bọn họ đi thẳng tới chỗ tiểu thám giám canh chừng ngoài cửa.

"Bệ. . . Hạ? !"

Tiểu thái giám kia đúng là bị dọa giật mình, "Gã" xa xa thấy có người đi tới, chính là ở trong lòng nghĩ nghĩ làm cách nào cho người kia rời đi, tỉ mỉ nhìn lại một lần nữa, mới nhìn rõ ràng người bước đi chính giữa là hoàng đế Mục Diễm, khuôn mặt âm trầm kia làm cho 'Gã' nhất thời ngã xuống đất, khuôn mặt ngẩng ra sau --

'Gã' vẫn ngồi canh chừng ở trước cửa, mượn ánh trăng che lại thân hình, hiện tại trực tiếp hướng phía sau ngã xuống trong phòng, 'gã' cũng không kịp cảm thấy đau đớn, lập tức đứng lên quỳ ở một bên dập đầu.

Tiểu thái giám sau khi phát ra thanh âm, mới làm cho mọi người bừng tỉnh đại ngộ: thì ra tiểu thái giám thân hình kiêu nhỏ này mới thật sự là cung nữ.

Diệp phân nghi thấy Trầm Cẩm Huyền định vào trong phòng thì vội kéo nàng lại, nàng không hiểu nhìn sang thì nàng ấy nhẹ nhàng khẽ lắc đầu, ý bảo nàng không nên đi vào, miễn cho thấy ô mắt không nên nhìn.

Trầm Cẩm Huyền hiểu được ý tứ của nàng ấy, khẽ mỉm cười lại, ngoan ngoãn lui về bên người Diệp phân nghi, hai người đứng ở ngoài cửa cùng nhau chờ.

Chỉ có một người Mục Diễm, hắn đi vài bước liền đi vào trong phòng.

Chỉ thấy trong phòng trên giường, hai người Cảnh quý nhân vừa vặn làm xong việc, nàng ta còn vui ở trong ngực người nam nhân kia không muốn rời đi, hai người lặng lẽ nói nhỏ với nhau, nghe được tiếng cửa mở thì cùng nhau nhìn lại, đón nhận ánh mắt của Mục Diễm.

Hắn lướt qua tên thái giám giả mạo, dùng ánh mắt lạnh lùng liếc về phía hai người trên giường mắt như mũi tên nhọn, lại nghe hắn nói: "Thế nào, thấy trẫm còn không xuống giường hành lễ?"

Cảnh quý nhân rõ ràng co rúm lại một chút, vẻ mặt không thể tin được, nguyên bản hai gò má đỏ bừng nhưng sau khi nhìn thấy Mục Diễm thì trắng xanh một mảnh, nàng ta liền cái yếm cũng không mặc, làm sao có thể. . . Làm sao có thể xuống giường hành lễ?

Cảm thụ được người trong lòng đang sợ hãi, nam nhân nhắm đen đột nhiên không sợ, y đầu tiên lấy chân đạp lên người hai người, trong chân vang lên tiếng sột soạt, sau đó y xuống giường, quỳ trên mặt đất: "Ty chúc tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an."

Mục Diễm nhìn thoáng qua nam nhân quỳ gối trước giường hướng hắn hành lễ, nguyên lai là thị vệ hoàng cung.

Hắn nghĩ, mắt quét trên lưng y, ánh mắt cao thượng nhìn trên lưng lỗ lỏ của nam nhân thấy được mấy vết cào màu hồng, ánh mắt hắn híp lại, tăng thêm vài phần thâm thúy, tựa như không nhìn thấy đấy, khiến người khác khó mà nắm lấy, dần dần ngưng tụ lại hai phía, làm cho người ta không cách nào có thể nhìn thẳng ánh mắt sắc bén ấy.

Hắn đứng, y quỳ, hắn trên cao nhìn xuống, y quỳ rạp trên mặt đất, hắn khí thế tràn đầy, y âm thầm không phục.

Khiến Mục Diễm không nghĩ tới chính là, nam nhân này lại còn hướng hắn vọt tới, nhìn nam nhân chợt bộc phát sát khí kinh người, hắn đột nhiên cảm thấy chuyện này thật cực kì thú vị.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai đạo nhân ảnh quần áo cùng nhau.

Cảnh quý nhân sớm đã qua loa mặc quần áo, thấy hai người đánh nhau chân liền mềm nhũn ngã nhào trên đất, bất lực hoảng loạn hồi hận. . . Nhiều loại tâm tình rắc rối phức tạp, chỉ có khóc mới có thể giải tỏa được.

Nàng ta không nên mạo hiểm, không nên làm cho Phương Vũ tới..

Bên ngoài Trầm Cẩm Huyền nhìn vào trong phòng thấy đánh nhau, cũng không kịp nghĩ nhiều, nói với Minh Yến cùng Thuyền Hoa đốt đèn lồng liền vén

váy đi vào, Diệp phân nghi tất nhiên là đuổi theo.

Căn phòng hạ nhân không lớn, trừ bỏ một ván gỗ kê làm giường, một cái bàn tròn nhỏ, cơ hồ cái gì đều không có, ngược lại cũng không rộng rãi, thế nhưng Mục Diễm không có ý định động thủ, hấn híp mắt không vội không nóng nảy né tránh hai chiêu sau đó chớp thời cơ liền trở tay ngoạn độc một chưởng đánh qua, liền đem nam nhân "Đông" một tiếng đánh bay đến bên giường, trước mặt Cảnh quý nhân.

Cảnh quý nhân thấy thế nức nở liền bò về phía trước, đem người từ dưới đất ôm đến đặt lên đùi của nàng ta tay lung tung vì y chà lau khỏa miệng tràn ra tới máu tươi: "Phượng Vũ? Ô ô. . . Phượng Vũ chàng không sao chứ, Phượng Vũ..."

Như vậy thì càng thú vị.

Mục Diễm mắt lạnh nhìn toàn bộ.

Trầm Cẩm Huyền chạy vào trong phòng khi hấn đã đứng ở vị trí lúc đầu, nàng thấy hấn bình an vô sự lông tóc không tổn hại, không khỏi thở dài một hơi, liền yên lòng, lại nhìn Cảnh quý nhân, nàng ta vẫn kêu khóc gọi Phượng Vũ tỉnh lại, không để ý chút nào đến sự hiện diện của bọn họ.

Thẳng đến khi Phượng Vũ mở mắt, cố sức cầm lấy tay nàng ta, Cảnh quý nhân mới ngừng hô, nàng ta để y nằm xuống, liền tiếp dập đầu ba cái, lại ngẩng đầu nhìn hấn, trên trán đã chảy ra máu, nàng ta không quan tâm đau đớn chỉ khóc cầu khẩn nói: "Cầu bệ hạ buông tha Phượng Vũ, toàn bộ mọi tội lỗi nô tì tình nguyện một mình gánh chịu!!"

"Khụ, khụ. . . Mạn Dương nàng. . . Không được, nói vậy!" Phượng Vũ che ngực, khuỷu tay chống đỡ, ánh mắt sáng quắc nhìn bóng lưng Cảnh quý nhân, y lại nuốt xuống một ngụm tinh ngọt(máu) ở trong cổ họng, mới có thể nói tiếp, "Bệ, hạ. . . Là ty chức có tội. . . Khụ khụ. . . Khụ. . ."

Hai người đều nỗ lực bảo vệ đối phương không bị thương tổn, tình cảnh này thấy thế nào cũng cảm thấy thật quái dị, giống như người làm sai không phải Cảnh quý nhân cùng Phượng Vũ, mà là Mục Diễm muốn chia rẽ đôi uyên ương tình cảm tương thân tương ái này, điều này làm cho Trầm Cẩm Huyền cảm thấy trong lòng không biết có tư vị gì.

Chính là Mục Diễm không phải vậy, hấn ngay cả sinh khí đều xuất phát từ bản náy để vương, mà không phải là lấy thân phận là trượng phu.

Phi tử cũng chỉ là một phi tử, hấn kiên quyết không vì một phi tử hồng hạnh xuất tường* mà cảm thấy thế nào, huống chi nhìn tình huống hiện tại, về mặt này còn ần dẫu một câu chuyện xưa, khẳng định không phải đơn thuần Cảnh quý nhân cảm thấy đêm dài trong khuê phòng lạnh lẽo mới cùng thị vệ tình thông.

*Ngoại tình

Nếu không phải tên thị vệ được gọi là Phượng Vũ này có hành động hành thích vua, hấn căn bản sẽ không đụng đến bọn họ.

A...ngược lại có can đảm.

Mục Diễm mặt không chút thay đổi nhìn hai người trên đất, đôi mắt giống như một hồ nước sâu thăm dần dần khôi phục gió êm sóng lặng.

Xem ra hai người bọn họ cứ nghĩ hấn sẽ hạ lệnh giết, hoặc chỉ là giết một trong hai người, cho nên không phải muốn cùng chết, nói đúng hơn là muốn 'Người sống ta đi chết' các loại

Tình yêu sao...

Mục Diễm đem tầm mắt chuyển tới trên người Trầm Cẩm Huyền, nàng luôn luôn phá lệ sợ lạnh, khí trời cuối tháng tư, thái dương ló dạng ảm áp hơi nóng, nàng vẫn mặc dày như vậy.

Hấn nghĩ đến nhóm phi tần trong cung giữa tháng tư đã bắt đầu tận lực mặc mỏng lại thiếu, đem kiểu thái* trước sau hiện lộ ra, thường thường tại ngự hoa viên hoặc các cung khác trên đường hấn cùng với các phi tần ' Ngẫu nhiên gặp nhau', hấn nhìn cảm thấy cũng đẹp, nhưng lại rất bất đồng với nàng.

*Dáng người, phong thái

Hấn cũng từng đi đến cung của các phi tần khác, nhưng mà sờ sờ xoa xoa qua đi nhưng thủy chung cảm thấy không thể khơi mào ham muốn của hấn, tựa hồ khẩu vị của hấn bất tri bất giác bị bé con này làm cho hư rồi, hấn chỉ cảm thấy cùng nàng hoàn toàn thỏa mãn, hấn tựa hồ đối với mùi vị của nàng đã nghiện rồi.

Mục Diễm vẫn luôn thích sủng một phi tử thời gian dài, chờ chán rồi thì đổi người khác tiếp tục sủng, hấn vẫn luôn là như thế, lúc này đây, hấn cảm thấy bé con này thường ngày luôn được hấn sủng ái có chút không giống các phi tử khác, đồng thời lại cảm thấy sự khác nhau này hình như là rất lớn.

Hấn sinh ra ở nhà đế vương, từ nhỏ đã được giáo dục, nữ nhân vừa đẹp nhưng cũng rất hư vô, mà nữ nhân càng đẹp thì sẽ càng thích hợp làm đồ chơi.

Tình yêu...

Tình yêu sẽ làm một người vì một người khác vứt bỏ người nhà nguyện chết sao?

Rõ ràng giữa bọn họ chỉ có tình ái.

Lẽ nào...cái này gọi là tình yêu?

Mục Diễm nhủ mảy, hấn tự mình trầm tư buồn bực, Cảnh quý nhân cùng Phương Vũ nhìn hấn như thế giống như bị dày vò vạn phần.

" Các ngươi đem nguyên nhân chuyện này nói ra. "

Hai người nghe vậy giật mình chốc lát, Phương Vũ hiểu được Mục Diễm đây là có ý tứ buồn tha cho hai người bọn họ, Cảnh quý nhân thiên ân vạn tạ vội vàng đem chuyện nàng ta cùng Phương Vũ nói liên tục ——

Nguyên lai Cảnh Mạn Dương khi còn bé có cùng Phương Vũ quen biết, khi đó nàng còn là thiên kim tiểu thư Cảnh phủ, y còn là nhi tử con của hộ vệ Cảnh gia, nàng ta bị nuôi nấng trong một mảnh đất nhỏ, y thì vui vẻ ra ngoài đường phố rộng lớn, y chỉ ngẫu nhiên đi qua gian phòng trong viện nàng, liền nhìn thấy nàng ngồi ở dưới tàng cây bởi vì học đàn phạm lỗi mà bị phạt thấp giọng khóc nức nở.

Tiểu cô nương phấn điệu ngọc mài, ngay cả nước mắt đều trong suốt trong sáng tròn vo, một viên tiếp một viên theo hai mắt thật to rơi xuống, thật là vô cùng đáng yêu.

Phương Vũ so với Cảnh Mạn Dương lớn hơn ba tuổi, nhìn không được đi tới nhỏ giọng an ủi nàng, lại xem mười ngón tay mềm mại mập mạp bị mười đầu roi đỏ bùng, Phương Vũ chợt cảm thấy thương tâm yêu thương không dứt, lập tức hùng hồn đưa ra các món đồ chơi, trò chơi lật vật đồ nàng hài lòng.

Khi đó Phương Vũ tám tuổi liền nghĩ: Tiểu cô nương này lớn lên nhất định rất xinh đẹp, đáng vẽ khi khóc chọc cho người ta triều mến, đáng vẽ khi cười làm cho tim người khác đập rộn lên.

Từ đó về sau, hai tiểu nam hài nữ hài thường xuyên giấu trên giấu dưới phí hết tâm tư len lén gặp mặt, Cảnh Mạn Dương thông qua Phương Vũ biết cảnh đẹp đặc sắc bên ngoài.

Cùng Mục Diễm cùng Lưu hoàng hậu khác biệt, Cảnh Mạn Dương cùng Phương Vũ mới chân chính là thanh mai trúc mã hai đứa nhỏ vô tư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bắt kẻ thông dân (hai)

Một năm kia, Cảnh Mạn Dương đến tuổi cập kê.

Phương Vũ không thể quên được, y không thể quên được đêm đó tiểu cô nương dùng lực mạnh đẩy cửa phòng của y, sau lưng của nàng là ánh trăng sáng tỏ mát lạnh, trong mắt của nàng vẫn động lệ, nàng cắn môi nhào vào trong ngực y, một đêm kia nàng khóc thật đau lòng.

Nàng nói, nàng muốn vào cung.

Hoàng cung a, cuộc sống trong hoàng cung là dạng gì nhỉ?

Phương Vũ không biết, y chỉ biết y là con trai của một hộ vệ ở Cảnh phủ mà thôi, hơn nữa y rất có khả năng là thừa kế nghề của cha, tiếp tục làm hộ vệ cho Cảnh phủ, đúng thế y chỉ là một hộ vệ. Mà nam nhân trong hoàng cung kia, lại là người đệ nhất ở nước Kì, hoàng đế đệ hạ luôn được người dân nước Kì bọn họ kính ngưỡng tôn trọng.

Vì vậy y nói: "Tiểu thư, chúc mừng ngài."

Cảnh Mạn Dương chợt cứng đờ, nàng từ trong ngực y ngẩng đầu, lời y vừa nói là có ý tứ gì.

Phương Vũ rũ mi mắt xuống lui về phía sau một bước, không nhìn đến ánh mắt của nàng, cung kính xa cách tựa như y chưa từng kêu nàng là Mạn Dương, chưa từng sờ qua đầu nàng đồ nàng không khóc, tựa như. . . Tựa như giữa bọn họ thật chỉ là quan hệ thiên kim tiểu thư cùng hạ nhân hộ vệ.

Cảnh Mạn Dương giống như bị người khác tát vào mặt, nàng cắt nát môi dưới, loạng choạng lui về phía sau, nhưng y mong muốn cùng y giữ khoảng cách: "Phương Vũ, huynh...Huynh nói như thế là có ý gì?"

Phương Vũ nhìn làn váy lay động càng lùi càng xa của nàng, quả thực tim như bị đao cắt, vùi đầu nhìn xuống đất về mặt thống khổ mà ẩn nhẫn.

Thanh âm êm ái của nàng lần nữa vang lên, y khẽ cắn môi hồi đáp: "Tiểu thư, Phương Vũ chúc mừng ngài sắp vào cung làm phi, sắc trời đã tối, xin mời tiểu thư sớm trở về phòng nghỉ ngơi."

" Phương Vũ....Huynh biết trong lòng ta có ý nguyện gì không?"

Y thấp đầu không nói.

Cảnh Mạn Dương đi lên phía trước, hai tay đem khuôn mặt của y nâng lên, ép buộc y nhìn nàng: "Khi chúng ta năm tuổi lần đầu gặp mặt, huynh nói huynh gọi là Phương Vũ, Phương trong ngăn nắp gọn gàng, Vũ trong khí vũ phi phạm, lúc ấy khi mười bảy tuổi huynh nói mười ngày càng sẽ xinh đẹp, huynh nói sau khi lớn lên liền cưới muội, lúc mười mười tuổi huynh len lén dẫn muội chuồn ra phủ xem pháo hoa, trên đường trở về muội đang ngủ huynh liền len lén hôn muội, mười mười ba tuổi huynh đã tự tay chạm khắc một chiếc trâm gỗ hoa mai cho muội, bây giờ vẫn còn" Nàng nói, giọng nói bình bình đạm đạm, lại mang theo hơi âm rung rung, từ trong lồng ngực lấy ra một cây trâm được nàng tỉ mỉ che chở giữ gìn.

Cây trâm có khắc hoa mai im lặng nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của nàng.

Cây trâm này y khắc hơn một tháng, không biết khắc hư bao nhiêu cây trâm, cuối cùng khắc ra ba cây trâm y nhìn không khác biệt lắm, mà trong này chỉ có một cây đẹp hơn so với hai cây còn lại, y chọn ra thấp thòm mong đợi đưa cho nàng, lại không thấy nàng dùng qua, y còn tưởng là nàng đã tiện tay vứt bỏ, lại không nghĩ nàng lại còn giữ, hơn nữa còn giữ gìn tốt như vậy.

Phương Vũ nói không ra lời.

Dù vậy... thì sao?

"Tiểu thư, vật đó không đáng bao nhiêu tiền, nên ném đi."

Còn giữ làm cái gì?

Cảnh Mạn Dương thất vọng, nàng nâng tay lên, nhưng thủy chung lại không thể đánh lên mặt Phương Vũ, nàng luyến tiếc.

"Phương Vũ, muội không nghĩ sẽ vào cung, huynh dẫn muội trốn đi được không?" Nàng nắm thật chặt cây trâm gỗ khắc hoa mai, nhẹ giọng khẩn cầu.

Phương Vũ buông lỏng hai tay nắm thành hai nắm, vì quá dùng lực mà run run, nhưng lại bị ống tay áo rộng che lại, ai cũng không nhìn thấy.

"Phương Vũ, muội không muốn vào cung, huynh dẫn ta đi được không?" Nàng hơi buông tay các ngón tay ra.

". . ."

"Phương Vũ, muội không muốn vào cung, huynh dẫn ta đi được không?" Nàng hơi buông tay các ngón tay ra.

". . ."

Cây trâm gỗ hoa mai 'Đình đình' một tiếng rơi xuống đất, vòng hai vòng, cuối cùng không hề động, hết thấy đều kết thúc, không hề động, cây trâm trên mặt đất giống như một viên ngọc nhỏ, không biết lăn đi nơi nào.

Cảnh Mạn Dương nản lòng thoái chí, xoay người rời đi, đi cực kì thong thả.

Thẳng đến khi nàng bước vào tiểu viện của nàng, y cũng không có đuổi theo, nàng ngược mặt ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời cao, tùy ý gió đêm đem nước mắt nàng thổi khô.

Không biết sau lưng của nàng, xa xa, rất xa, Phương Vũ vẫn luôn đứng ở đó, y theo nàng mà ngược cổ, nhìn về ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng kia.

Ánh trăng sẽ cảm thấy cô độc sao?

Nó có bầu trời sao làm bạn.

Phương Vũ dừng một chút, theo thân cây sau lưng trượt xuống, mặt chôn giữa hai đầu gối, trong tay y nắm cây trâm gỗ khắc hoa mai.

Vốn tưởng rằng hai người sẽ nhìn xuống đau khổ cùng tưởng niệm lẫn nhau cho đến khi Cảnh Mạn Dương vào cung làm phi, lại không dự đoán được Cảnh phu nhân lại phát bệnh cũ mà qua đời.

Mưa to tầm tã làm toàn thân Phương Vũ ướt nhẹp, y chạy nhanh vào tiểu viện của nàng lúc này toàn bộ hạ nhân đã lui xuống, chỉ thấy nàng lẻ loi một mình đứng ở trong viện chờ y đã lâu.

Một cái chớp mắt kia, tâm Phương Vũ cơ hồ đều muốn vỡ.

"Mạn Dương. . . Không khóc."

Y chế trụ đầu nàng, nhẹ nhàng hôn xuống, dè dặt, nụ hôn giống như lông chim nhẹ nhàng chạm vào môi nàng.

Môi của nàng mềm mại, hô hấp thơm ngọt, y chạm vào liền không thể nào rời khỏi, tích góp mười năm tình cảm lúc này bạo phát, y làm theo bản năng điên cuồng gặm cắn hút lấy hương vị nồng nàn trong miệng nàng, thanh âm nghẹn ngào của nàng đều rơi vào trong miệng y, bị y nuốt vào trong bụng.

Đây là lần thứ hai hôn nàng, thời gian cách bốn năm

Đáng thương cho bọn họ cái tốt chưa được tì mĩ hưởng thụ ảm áp của đối phương, còn chưa kịp nói chuyện với nhau, liền tiếp nhận điều bất ngờ từ Cảnh Lão gia.

Vì vậy, ba miệng ăn nhà Phuong gia bị đuổi ra khỏi Cảnh phủ, Cảnh Mạn Dương bị giam giữ chờ đến ngày tiến cung!

Cảnh Mạn Dương không chịu ăn cơm nhằm chống cự sự an bài tiến cung của Cảnh Lão gia, nhưng Cảnh lão gia lại dùng ba nhà Phuong gia uy hiếp còn sợ nàng không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Sau khi tiến cung, Cảnh Mạn Dương đúng là một băng sơn mỹ nhân độc nhất vô nhị, được Mục Diễm sủng ái một thời gian, đoạn thời gian đó, nàng quả thực muốn tìm đến cái chết nhưng là nàng không thể, nếu là nàng tự sát cha nàng nhất định sẽ không bỏ cho qua Phuong Vũ, vì y, nàng chỉ có thể cắn chặt răng sống sót.

Dần dần hoàng đế bỏ quên mỹ nhân không cười này, nàng không cảm thấy thất lạc, chỉ cảm thấy giải thoát, nàng gần như là không quan tâm đến thế sự, chỉ tĩnh tâm vì Phuong Vũ cầu phúc.

Một đêm, Cảnh Mạn Dương mơ mơ màng màng mở mắt ra thì thấy ở bên giường là nam nhân mà nàng ngày nhớ đêm mong, nàng cho rằng là mình nằm mơ, nhưng vẫn mừng đến chảy nước mắt, nàng đem mặt vùi vào ngực y, một câu một câu lâm bẩm 'Tuồng niệm y', sau lại bị y hôn môi đến hít thở không thông, nàng mới kinh ngạc phát hiện nguyên lai không phải là mơ mà là thật, y thực sự tới!

"Huynh, huynh làm sao có thể vào cung?"

Tuy rằng Phuong Vũ có võ công, nhưng tuyệt đối không có khả năng lướt qua tầng tầng lớp lớp tường cung được thủ vệ canh giữ nghiêm ngặt, cuối cùng bình an vô sự không gây là động tĩnh gì lạng lẽ vào cung, chuyện này,...

Trong đêm đen Phuong Vũ cười ôn nhu với nàng, đưa tay kéo nàng vào trong lòng, vì nàng giải tỏa nghi vấn.

Thì ra, từ nửa năm trước hoàng cung tuyển thị vệ, Phuong Vũ liền nhân cơ hội này thành công vào cung, nhưng thị vệ căn bản không được vào hậu cung, y căn bản không có biện pháp liên lạc với Cảnh Mạn Dương lúc này đã trở thành Cảnh quý nhân, thẳng đến đêm nay y mới có cơ hội, trước khi leo tường vào y cũng từng do dự, vạn nhất y bị phát hiện, liền sẽ liên lụy đến Cảnh quý nhân, làm liên lụy đến Mạn Dương của y, đây không phải là kết quả y muốn, tuyệt không phải.

Nhưng vừa nghĩ tới nàng không được hạnh phúc, nàng bị người khác xem thường, vừa nghĩ tới hiện tại nàng đang bị bệnh, người kia cũng không đến thăm một chút, tâm của y giống như bị nắm vững một cách chặt chẽ, giống như tay nhỏ của nàng nắm lấy tâm y, làm cho y đau đớn tột cùng, không thể nhẫn nại được, liền nhẹ nhàng trở mình vào hậu cung.

Phuong vũ chưa từng vào qua hậu cung, tự nhiên không biết đường đi, thật đúng là lão thiên gia chiếu cố y, y vòng chuyển đi dạo vài vòng thì tìm được Dao hoa cung, trong quá trình ấy lại không bị người ta bắt.

Lúc này ở Dao hoa cung chỉ có một mình Cảnh quý nhân, y lúc này nhìn thấy nên không đi nhằm phòng, làm cho tì nữ gác đêm hôm mê, Phuong Vũ không kịp chờ đợi liền đi vào gặp tiểu cô nương của y

Tiểu cô nương của y gầy, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt khi ngủ rất bất an, đôi mày thanh tú nhẹ nhíu, y thực sự nhìn không được, giơ tay lên nhẹ khẽ vuốt lên mi tâm của nàng. Nàng cứ nhiên ngủ chưa sâu, lông mi run rẩy sau đó liền mở cặp mắt lưu ly bảo thạch ra.

Cũng từ đêm đó, bọn sẽ thường thường gặp mặt một lần, để giải tỏa sự nhớ nhung trong lòng, có thân phận Cảnh quý nhân giúp đỡ, Phuong Vũ ra vào hậu cung vừa đơn giản lại an toàn hơn nhiều.

Như vậy, quan hệ này từ khi bắt đầu đến lúc bị Trầm Cẩm Huyền phát hiện, đã duy trì được hai năm.

Đội Cảnh Quý nhân khai báo xong, Trầm Cẩm Huyền cùng Diệp phân nghi cùng với Minh Yến và Thuyền Hoa liền hoảng sợ, hoàng đế bệ hạ bị đội nón xanh cư nhiên đã hai năm...

Diệp phân nghi nghĩ đến chỗ này, không khỏi liếc mắt nhìn bóng lưng của Mục Diễm, trong lòng cười thầm, đây căn bản là báo ứng của hắn, ha ha, nếu không phải bản thân hắn ở đây, nàng thật muốn ngửa mặt lên trời mà cười to ba tiếng, để bày tỏ nội tâm không có cách nào kìm chế sự hài lòng vui vẻ.

Còn lại Trầm Cẩm Huyền làm bộ liếm liếm môi, cũng liếc mắt nhìn Mục Diễm, rung động trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán, nàng lại nghĩ đến phòng vệ của hoàng cung thực sự là không được, đây chỉ là tư thông thì thôi đi, nếu như là ám sát, vậy phải làm thế nào?

Đội chuyện này qua đi, nàng sẽ cùng Mục Diễm nói chuyện.

Cảnh quý nhân khai báo xong hết thì bất an nhìn Mục Diễm, trong lòng nàng mười phần khản trương cùng sợ hãi, nhưng lại không hề run sợ. Mà Phuong Vũ dựa vào nàng cũng tròn mắt nhìn Mục Diễm, chờ lời nói của hắn. Vô luận là giết hay bị lăng trì, chỉ cần hắn có thể tha cho Mạn Dương một mạng, dù cho y chịu tội một mình cũng vui vẻ chịu đựng. Nếu thực sự không được, có thể chết cùng Mạn Dương, đó cũng là một loại hạnh phúc, hai người bọn họ cứ như thế mà lên lút lo lắng.

Rõ ràng yêu nhau, lại không thể gần nhau, thống khổ như vậy thực sự rất dằn vặt người.

Trong khoảng thời gian ngắn trong phòng ngoài trừ ba cung nữ bên ngoài không dám nhìn thẳng Mục Diễm, bốn người còn lại đều chăm chú nhìn hắn, trong đó có một đạo ánh mắt đến từ Trầm Căn Huyền, hắn có thể cảm nhận được trong tầm mắt tràn đầy ấy là sự quan tâm cùng lo lắng cho hắn, điều này làm cho trong lòng hắn có chút ấm.

Hai năm a. . .

Mục Diễm nghĩ nghĩ, rồi cuộc cũng mở miệng: "Như vậy đi, ngươi về nhà trước dưỡng thương, chờ ngươi thương thể tốt rồi sau đó vào cung chịu tội, nếu có người ngăn cản ngươi, đưa ra vật này là được." Hắn nói xong, tháo xuống trang sức màu vàng khảm dương chi bạch ngọc ném qua.

Phương Vũ nhìn đau nhanh chóng đưa tay lên lao đảo tiếp được, thứ này mà rơi vỡ y luận như thế nào cũng không chịu tội nổi.

"Ty chức cần tuân thánh chỉ."

Tuy rằng không hiểu hoàng đế bệ hạ đang suy nghĩ gì, nhưng nhìn dáng vẻ của hoàng đế tựa hồ không có ý làm khó y cùng Mạn Dương, điều này làm cho y có chút ngoài ý muốn, lại có chút phẫn nộ, điều này nói rõ tuy Mạn Dương là phi tử của hoàng đế nhưng căn bản cũng không đủ ảnh hưởng tâm tình của hoàng đế bệ hạ, cho dù là một chút, hoàng đế cũng không tức giận, đại khái là bởi vì phi tử cũng không phải là thê tử.

"Nếu sau khi thương thể của ngươi đã lành mà không đến, như thế trầm nghĩ kết cục của Cảnh quý nhân... Nhất định sẽ rất thảm." Mục Diễm nói xong, thuận lợi dắt tay Trầm Căn Huyền đang đứng bên cạnh đi ra ngoài, Minh Yến mang theo đèn lồng theo sát phía sau.

Diệp phân nghi liếc mắt xem xét Phương Vũ cùng Cảnh quý nhân, cũng đi ra ngoài, lại nhìn Mục Diễm, hắn đã nắm tay Trầm Căn Huyền đi thật xa, nhanh đến mức đã đến cửa cung của Dao Hoa cung, Diệp phân nghi trong lòng nói quên đi, liền cũng lười đuổi theo xin cáo lui, đơn giản chậm lại bước chân, tận lực chậm rãi đi ra ngoài.

Dao hoa cung cũng thật đủ vắng vẻ, ngay cả một thái giám gác ở cửa cung cũng không có, nghĩ đến chuyện này chắc có lẽ do Cảnh Quý nhân có ý phân phó, vừa lúc làm cho đám nô tài lười biếng kia có ý muốn nhàn hạ.

Bệ hạ hắn cứ như vậy đem sự tình kết thúc?

Đoán chừng là không khả năng, làm cho Phương Vũ kia dưỡng thương tốt lại về cung thỉnh tội, hắn không sợ y nhân cơ hội này chạy sao? Vừa lúc có ngọc bội kia cũng đủ cho y chạy đại giang nam bắc chắc vẫn còn dư dầy.

Đúng rồi, hay là bệ hạ thay Cảnh quý nhân khảo nghiệm Phương Vũ?

Diệp phân nghi nghĩ đến chỗ này, liếc mắt nhìn dáng người xa xa đang nắm tay người thân hình kiêu nhỏ kia, không khỏi cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tiệc đầy tháng (một)

Giải quyết xong chuyện này, thì bóng đêm đã bao trùm, cũng may lúc ở Trường Xuân cung Trầm Căn Huyền đã ăn bữa tối rồi mới về, không thì nhất định đã đói đến mức ngực đắng lưng, cả người chắc mềm đến nằm úp sấp rồi.

"Bệ hạ, nô tì cảm thấy bệ hạ không giống như đang thương tâm, cũng không tức giận." Nàng do dự một lát, vẫn là đem nghi vấn trong lòng hỏi ra, sau đó nhìn gò má của Mục Diễm chờ hắn trả lời.

"Trầm vì sao phải sinh khí?"

"Bởi vì. . ."

Trầm Căn Huyền rồi rầm, nàng cũng không thể nói 'Bởi vì bệ hạ ngài bị đội nón xanh a'! Lời này sao nàng dám nói ra khỏi miệng?

Mục Diễm cười, hắn nhéo nhéo bàn tay mềm mại dần dần có nhiệt độ của nàng, chủ động thay nàng giải tỏa nghi vấn: "Trầm không cảm thấy thương tâm cũng không cảm thấy sinh khí là bởi vì Cảnh quý nhân nàng chỉ là một phi tử."

"Chỉ là. . . Một. . . Phi tử?"

Trầm Căn Huyền chậm chạp lặp lại.

Như vậy phi tử là cái gì? Đối với hắn phi tử căn bản không xứng làm nữ nhân của hắn sao? Cho nên hắn cũng không cảm thấy bị đội nón xanh (cắm sừng)? Cho nên hắn mới không tức giận sao?

Đây mới là đế vương a, cho nên mới nói hần sinh ra đã là đế vương, trọng sinh lại lần đầu nhìn thấy hần, nàng không phải là nghĩ thế sao?

Như thế. . . Trầm Cẩm Huyền nàng đến cùng là mất mát khổ sở cái gì?

Nàng chợt nhớ tới không biết ai đã nói qua với nàng, hoàng đế bệ hạ thích mới mẻ, chờ người mang cho hần sự mới mẻ đi qua, cũng chính là thời gian người kia thất sủng.

Mục Diễm, nguyên lai kiếp này ngươi hỗn đản như thế!

Trầm Cẩm Huyền cắn cắn môi, trong lòng cười nhạo: Vậy thật vừa đúng, hoàng đế hỗn đản bạc tình xứng với mị chủ yêu phi kiếp trước của nàng, thật là vừa vặn a.

Khi hai người cùng nhau trở về Trà Huyền các, Trầm Cẩm Huyền cảm thấy gót chân có chút đau, ngày hôm nay đi cũng không nhiều, nhưng thân thể của nàng lại quá yếu ớt. Nàng ngồi ở bên giường Minh Yến giúp nàng rửa chân, chân mảy nhỏ vặt lại. Mục Diễm nhìn thấy, hỏi nàng: "Thế nào lại nhũ mảy, là nơi nào khó chịu?"

Hần đã hoàn tất việc rửa mặt, đang nằm trên giường, hiện tại dùng một khuỷu tay chống đầu, nghiêng người xem nàng.

"Ngô. . . Gót chân có chút đau. . ."

Khi nói chuyện, Minh Yến đã giúp nàng lau chân bị nước làm ướt.

Mục Diễm nhìn hai bàn chân nhỏ của nàng được Minh Yến bao bọc trong vải gấm, gót chân với đường cong xinh đẹp, ngón chân mịn màng trắng nõn, thật là đáng yêu, hần nghĩ trong đầu đúng là một nữ nhân xinh đẹp, làm người ta thật khó kìm được.

"Lại đây" Dứt khỏi mạch suy nghĩ, Mục Diễm đổi thành ngồi xếp bằng ở trên giường, hướng về phía Trầm Cẩm Huyền đang được Tràng Hoa cời ra búi tóc vẩy vẩy tay, "Trầm giúp nàng làm."

Minh Yến nghe vậy cuối đầu len lén cười một chút, sau đó bưng chậu nước cùng Tràng Hoa đồng thời lui xuống.

Trong phòng không có người bên ngoài, Trầm Cẩm Huyền nghe lời mà đi tới, nàng không có ngồi ở trên giường, mà đem giày của Mục Diễm để qua một bên, ngồi xuống chỗ chân đạp lên giường, như vậy động tác của hần sẽ thuận tiện hơn.

Mục Diễm hiểu ý, câu môi cười cười, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên mái tóc đen mượt của nàng, trong tay là cảm xúc mềm mại không chán ghét, một cỗ mùi hương quen thuộc xông vào mũi, có thể nói ba nghìn tóc đen ghép lại thành lòng người.

Hần nhìn không được cúi người xuống, tại đỉnh đầu nàng nhẹ hôn một cái, sau đó chớp mũi chôn ở mái tóc của nàng hít một hơi thật sâu, hương thơm trên người nàng, hần thực sự rất thích.

Trầm Cẩm Huyền nhân cơ hội giơ cánh tay lên ôm lấy cổ hần, không cho hần thẳng lưng, Mục Diễm buồn bực, liền nhìn theo cánh tay của nàng thấp đầu xuống, liền thấy nàng hướng hần ngẩng đầu lên, cặp mắt đào hoa tràn đầy thủy quang, khóe mắt men say rất đậm. Chỉ nhìn một chút, hần cảm thấy hầu kết chuyển động.

Cánh tay lấy lòng, Trầm Cẩm Huyền dễ dàng đem đầu hần kéo xuống chạm vào môi nàng, do dự, đầu lưỡi hồng nhỏ liền lộ ra, nàng một chút một chút thử nhẹ nhàng liếm môi hần giống như là một con mèo con vậy.

Đầu lưỡi của nàng đào qua môi hần, tí mỉ miêu tả hình dáng đôi môi, co rúm lại ngưng ngưng quyến rũ..

Hần lại không phối hợp, mím môi híp mắt xem cằm nàng, cổ nàng, cái yếm nhỏ màu hồng nhạt nằm trong trung y bạch sắc như ẩn như hiện.

Cái tư thế này làm Trầm Cẩm Huyền khó xử cực kì, liếm một hồi cũng không thấy Mục Diễm đáp lại, thu hồi đầu lưỡi liền muốn thôi, cánh tay vừa buông cổ của hần ra đã bị hần nắm lấy khuôn mặt ửng đỏ, hần cuối đầu, đầu lưỡi mạnh mẽ nhấn nạt linh hoạt cạy mở tiến vào trong miệng nàng, để cho nàng nức nở muốn chạy trốn lại trốn không thoát.

Mục Diễm dùng một tay nắm cằm nàng, một tay khác theo cổ áo rộng thùng thình dò vào, đi thẳng đến trước ngực của nàng.

Môi răng cắn bó tạo ra từng trận tê dại làm cho Trầm Cẩm Huyền nhẹ nhàng run rẩy, hai cánh tay nhỏ bé bất lực bầu vịu ở cánh tay hần, giống như đang bắt lấy cánh tay hần thỉnh cầu hần dùng sức vuốt ve, càng đi sâu vào.

Mục Diễm mở mắt, ánh mắt tối lại, tư thế này đối với hần kì thực rất mệt, vì vậy hần bắt lấy eo nàng, cánh tay hướng về phía trước dùng sức nhấc lên, liền mang bé con ôm đến bên giường, hần đỡ nàng ở giữa hai chân của mình, hai cánh tay vòng sau lưng nàng.

Như vậy, đầu Trầm Cẩm Huyền tựa vào trên vai của hần, nghiêng đầu qua bên trái có thể thấy được cằm hần, nàng mở cái miệng nhỏ nhắn, dùng răng nhẹ nhàng cọ xát cằm của hần.

"Bệ hạ. . . Không nên cử động, nô tì. . . Nô tì hầu hạ ngài!" Nàng bỗng nhiên từ trong ngực của hần ngồi xuống, chuyển thân thể đối mặt với hần, mặt nàng đã ửng đỏ một mảng, tươi như hoa đào.

"Nga?" Mục Diễm nhìn nàng, bỗng nhiên cười đến tà tứ lại mị hoặc, hấn dựa vào đệm giường, làm ra bộ dạng mặc cho người khác định đoạt.

Khi hấn đang mỉm cười nhìn chăm chú nòng nân, thì Trầm Cẩm Huyền dùng răng nhẹ nhàng cắn môi dưới, ngón tay quấn ờ eo trung y đem nút cài còi ra, tựa hồ như là hạ quyết tâm nàng nhắm mắt lại, run rẩy còi ra trung y, nàng nhưng là không đem cái yếm nhỏ còi ra, như thế liền nằm xuống, cạ ở trước mặt Mục Diễm, tay do dự tìm kiếm trên người hấn, còi ra trung y của hấn, lại còi, lồng ngực của hấn lộ ra trước mắt nàng, khuôn mặt vốn đỏ bừng của nàng càng thêm rĩ máu.

Mục Diễm thờ dốc dần dần lớn, dục vọng trong thân thể kêu gào bị hấn tận lực áp chế, mắt hấn híp lại nhìn kĩ nàng, nhìn gò má trắng nõa của nàng bây giờ đã là một mảnh đỏ rực, nhìn thân thể của nàng ở trên giường biểu hiện nửa tiến nửa lùi mang theo dụ hoặc, hấn chỉ cảm thấy đặc biệt mê người.

Trầm Cẩm Huyền ở trong mắt Mục Diễm, quả thực là cực kỳ xinh đẹp.

Trầm Cẩm Huyền nhìn nơi nào đó giữa hai chân hấn liền nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy không sai biết lắm, vì vậy đến tột cùng không đem tiết khó của hấn còi ra, nàng bỗng nhiên ở trước mặt hấn ngừng đầu, chu môi làm nũng chơi xấu nói: "Bệ hạ, chân người ta thật đau, không muốn động." Nói xong, khép lại cặp mắt đào hoa như say không say, cái miệng nhỏ khê nhếch, mặc cho hấn thương thức.

Mục Diễm thấp giọng cười mắng: "Nói không giữ lời, bỏ dở nửa chừng, trẫm phải giáo huấn nàng thật tốt mới được." Nói xong, bàn tay chế trụ lấy đầu nàng cuối người hôn xuống.

Nửa đường bãi công, Trầm Cẩm Huyền tự biết đuối lý, vì thế ân cần phối hợp. . .

** . . . **

Đêm hôm đó Mục Diễm ôm Trầm Cẩm Huyền giáo huấn một trận, hai buổi tối tiếp theo đều không khách khí với nàng chút nào, thường thường chơi đùa làm nàng ngủ thẳng đến mặt trời đã lên cao mới tỉnh, cũng may mỗi ngày hấn đều phái người đến Vĩnh Yên cung phân phó một câu, cũng đỡ cho nàng khi tỉnh dậy liền hoảng hốt sửa soạn đi thỉnh an Lư hoàng hậu.

Bất quá thân thể nàng càng ngày càng mềm nhũn, lúc nào cũng buồn ngủ.

"Nương nương hôm nay là tiệc đầy tháng của Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử, chúng ta không thể đến muộn." Trạng Hoa sau khi đi vào lại phát hiện Trầm Cẩm Huyền vốn rời giường nay lại nằm trở lại, vội vàng đi tới bên giường ôn nhu dỗ nàng.

Nếu Trạng Hoa không nói câu này, nàng thật đúng là quên mất. Cánh tay từ trong chăn móng vuron ra, Trầm Cẩm Huyền nhỏ giọng nói: "Trạng Hoa, đỡ ta đứng lên."

"Vâng" Trạng Hoa đáp lời, đem nàng từ trên giường nâng dậy, tỉ mỉ hầu hạ nàng rửa mặt súc miệng.

Lúc này, Minh Yến từ bên ngoài đẩy cửa vào, liếc mắt nhìn khuôn mặt Trầm Cẩm Huyền dính một chút nước, không hiểu hỏi: "Quận chúa, người sao những ngày gần đây lại luôn muốn ngủ vậy?"

Trầm Cẩm Huyền dựa vào cánh tay Trạng Hoa đi tới bàn trang điểm, nhìn gương vuốt những sợi tóc ở bên thái dương, tự động lờ đi câu hỏi của Minh Yến, nàng cũng không thể trả lời: Bởi vì những ngày gần đây mỗi đêm hoàng đế bệ hạ đều đem nàng lật qua lật lại đến nửa đêm mới ngủ được.

"Minh Yến, quà mừng chuẩn bị xong chưa?" Nàng nói sang chuyện khác.

Minh Yến tuy trong lòng tò mò, nhưng cũng không dám hỏi lại: "Yên tâm đi quận chúa, đều chuẩn bị xong."

Trầm Cẩm Huyền 'ần' một tiếng, quay lại nhìn Trạng Hoa đang xếp búi tóc cho nàng nói: "Đơn giản một chút là được." Nhân vật chính của hôm nay không phải là nàng, nhất định không thể đổi khách thành chủ được.

Trạng Hoa hiểu ý, gật đầu đáp ứng. Cung nữ này khéo tay, lại an tĩnh làm chuyện rất cẩn thận, theo thời gian Trầm Cẩm Huyền nhìn ở trên dưới đều thích, người này có thể làm cung nữ thiếp thân dùng để nói chuyện rất thoải mái.

Ngược lại, không phải nói Minh Yến không tốt, chỉ là nàng ấy vào cung thời gian quá ngắn, đối với rất nhiều chuyện xử lý cũng không bằng Trạng Hoa, bất quá nói cho cùng, Minh Yến vẫn là tri kỉ bên người Trầm Cẩm Huyền, cho nên lư Minh Yến ở giữ nhà, tốt hơn là cho ra ngoài chiến đấu thương tích đầy người, này đều là chuyện thường.

Chờ Trầm Cẩm Huyền đến, Sùng Đức điện đã bày món ăn đầy bàn, trong điện đã có rất nhiều người, đều là trọng thần cùng gia quyến nhà bọn họ, theo tiếng thái giám đứng ở cửa đại điện, Trầm Cẩm Huyền khẽ nâng cằm, vịn tay Trạng Hoa bước vào điện.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều hướng về phía nàng nhìn qua.

Liền thấy Trầm Cẩm Huyền mặc một bộ y phục mỏng lam sắc song thù làm bằng sa tanh, quần dài thuần trắng chấm đất, đôi mắt hoa đào mỉm cười trong không gian giống như sau chớp chớp, khuôn mặt trắng nõn tròn mịn, miệng nhỏ đỏ hồng, búi tóc được vén lên cao bằng một cây trâm bạch ngọc có chuông reo, cần cổ thon dài, dưới là xường quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện bên trong áo, vòng eo nhỏ nhắn lay động theo bước chân, cổ tay trắng nõn đung đưa theo lụa mỏng.

Nàng chậm chậm mà đi, nhìn không chớp mắt, lại lộ ra một cổ lười biếng, chức danh sủng phi đúng là không dễ làm.

"Nhìn thấy không, gần đây hoàng đế bệ hạ sủng ái Huyền quý tần, là một quận chúa đến từ nước Ti."

"Nếu là người nước khác tới, bệ hạ còn đối với nàng sủng ái đến trình độ như vậy."

Người mở miệng trước tiếp tục hạ giọng: "Này có cái gì, dung mạo của nàng đẹp như vậy, chỉ cần có một thể tử như thế, thì người nam nhân nào có thể vứt bỏ? Bất quá hoàng đế bệ hạ cũng không phải là người vì mỹ sắc mà bị mê hoặc, đại khái chờ bệ hạ sủng chán rồi sẽ bị văng vè."

Trầm Cẩm Huyền chỉ coi trong điện như chốn không người, trên người nàng cũng không tụ tập nhiều ánh mắt quan sát, tự nhiên hào phóng hành lễ với hoàng đế và Lư hoàng hậu đang ngồi ở địa vị cao kia.

Từ lúc nàng đi vào điện đến nay, hầu như người nào cũng nhìn đến sủng sất, nàng cố ý trang điểm đơn giản, nhưng lại không biết bộ dạng sạch sẽ thuần túy cùng mềm mại kiều mị, lại hấp dẫn bao ánh mắt của mọi người, hơn nữa còn là ánh mắt của nam nhân.

Mục Diễm đột nhiên cảm giác phiền muộn, nguyên nhân bé con thuộc về hắn không duyên không cớ bị một đám người nhìn chăm chăm, nhìn tầm mắt bọn họ dính nàng không rời, hắn nhìn không được muôn tuyên cáo quyền sở hữu với bé con.

Chợt nghe tiếng cười từ nam nhân ngồi ở địa vị cao kia, trong điện bỗng chốc yên tĩnh lại, ngay sau đó giọng nói ôn nhu tự nhiên trong miệng hắn thốt ra: "A... Sao tới muộn như thế, chẳng lẽ là tham ngủ?"

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tiệc đầy tháng (hai)

Trầm Cẩm Huyền giờ lên mí mắt nhìn hắn, trong cặp mắt thâm thúy kia không biết đang suy nghĩ cái gì, nàng câu môi khẽ mỉm cười nghiêng nước nghiêng thành: "Bệ hạ, nô tì cũng không muộn!"

"Được rồi, lại đây ngồi bên trái." Tay phải Mục Diễm khoát lên trước bàn yến, cười yếu ớt nhìn nàng.

Một bên tiểu thái giám nghe vậy nhanh chóng cầm ghế đi tới đặt chỉnh tề, sau đó lùi về vị trí lúc trước.

Trong điện, những người tham gia yến tiệc đều nhìn thấy hai người nói chuyện tuy trong thời gian ngắn như lại vô cùng thân thiết, trong lòng bọn họ không ngừng cảm thán: Quả nhiên lời đồn không phải là giả, Huyền quý tần này đúng là được thịnh sủng của hoàng đế a.

Chúng phi tần từ lúc nàng vào điện đã cảm thấy trong lòng buồn bã, hiện tại nghe hoàng đế nói muốn nàng ngồi bên cạnh, bàn tay càng ra sức vịn khăn, trong lòng một trận đổ kị, ghen tị đồng loạt bốc lên.

Trầm Cẩm Huyền nhìn cũng không nhìn người bên ngoài, chỉ bước lên bậc thang đi lên.

Nàng trong tiếng nhạc đàn trúc phe phẩy làn váy khoe môi xinh đẹp hướng về phía hắn đi tới, vành mắt đào hoa nhiễm một tàn hồng nhạt, ánh mắt lưu động như nước mùa xuân, cướp lấy lòng người.

Hình ảnh này, làm Mục Diễm động tâm không thôi.

Hắn không để ý người khác sẽ nghĩ như thế nào, chỉ tùy theo tâm của mình giờ tay lên, nghênh đón nàng lại đây.

Trầm Cẩm Huyền không để ý đến ánh mắt chăm chọc sau lưng mình, chỉ là đem bàn tay trắng nõn mềm mại không xương đặt vào bàn tay đang hướng về phía nàng, sau đó theo động tác của cánh tay hắn ngồi xuống ghế, hai người nắm tay nhau ở trên bàn yến, phá lệ làm người khác chú ý.

Vinh sủng như thế tuyệt không phải trở thành người xưa*

* Ý nói Huyền quý tần được sủng ái như thế chắc chắn sẽ không bị lãng quên trở thành người cũ bị vứt bỏ.

Khăn tay của chúng phi tần đều bị cắn nát.

Hành động vốn đơn giản này của Mục Diễm lại đưa tới không ít thù hận cho Trầm Cẩm Huyền, bất quá nàng căn bản không để ở trong lòng, sử dụng mưu kế, tâm kế cũng không thể làm khó nàng, quyền rũ hoàng đế các nàng càng so với nàng kém hơn, ghen tị sao, mặc dù bị ghen tị, nhưng nàng lại thích, thích cảm giác tất cả mọi người ghen tị.

Hơn nữa, nàng sẽ làm cho các nàng ghen tị còn hơn thế nữa.

Dưới điện là nhóm vũ cơ đang đi vào, trong lúc nhất thời tay áo tung bay, tựa hồ trong điện là những đóa hoa Hồng Liên kiều diễm, làn váy một tầng lại một tầng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, giống như một đóa hoa trắng xinh đẹp chờ đợi nở rộ.

Khúc mỹ nhân nhảy múa, ngược lại hấp dẫn không ít lực chú ý.

Trầm Cẩm Huyền có suy nghĩ muốn ăn món ngon trên bàn, tầm mắt nâng lên nhìn thoáng qua, liền nâng tay phải lên nắm đôi đũa gấp một miếng đưa lên môi, mở cái miệng nhỏ nhắn cắn một miếng nhỏ

A... Thật ngon.

Nàng neho mắt về mặt có chút thỏa mãn làm cho Mục Diễm kim lòng không được giương lên khoe miệng, hiện tại ai cũng so với từng cái nhãn mặt từng nụ cười nhất cử nhất động của nàng đều hấp dẫn hẳn hơn.

Một khúc nhảy kết thúc, vũ cơ liền lui ra, bàn nhỏ thức ăn ngẫu nhiên cũng bị Trầm Cẩm Huyền ăn xong, nàng nâng mắt nhìn lướt qua những người ngồi ở phía dưới, đối diện với tầm mắt nhìn qua của Di Chiêu viện. Bốn mắt giao nhau, Trầm Cẩm Huyền nháy đôi mắt xinh đẹp hướng nàng ta mỉm cười, giống như khoe khoang khiến cho người ta phải lóe mắt.

Di Chiêu viện nhìn nụ cười của nàng giận không nhẹ, nàng ta phí hết khí lực mới đề xuống con tức giận không lật bàn, chỉ thấy nàng ta nhẹ nhàng đứng dậy, nàng ta vén áo thi lễ, nói: "Bệ hạ, nô tì nghe nói đã lâu, Huyền quý tần tài mạo song toàn, hôm nay vừa thấy, dung mạo xinh đẹp của Huyền quý tần đúng là danh bất hư truyền, chỉ là lại không biết tài nghệ thế nào? Không bằng, liền thừa dịp tiệc đầy tháng của hai vị hoàng tử làm cho mọi người mở rộng tầm mắt một chút?"

Bầu không khí trong điện bởi những lời nói đơn giản của nàng ta trở nên vô cùng khẩn trương, người nào không biết, Di Chiêu viện nổi danh sở trường về ca múa còn có năng lực thi họa* điên từ, làm thơ mọi thứ đều hoàn hảo, ở kinh thành được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân, hôm nay, lại muốn cùng Huyền quý tần độ sức

* Thi họa: viết chữ, vẽ tranh

Trò hay sắp mở màn, ai còn có tâm trạng ăn uống tiệc tùng? Toàn bộ người tham gia bữa tiệc đều nhìn Huyền quý tần, chờ câu trả lời của nàng.

Nhưng lúc này lại thấy Trầm Cẩm Huyền cũng không vội trả lời, nàng trước đề đưa xuống, lại rút khăn tay ở thắt hông chậm rãi lau môi, từ bên trái khoe môi bắt đầu, từ từ nhẹ lau bên phải, như thế lặp lại hai lần, khăn tay kia cũng không thấy nàng đeo lại ở thắt lưng, mà bị nàng tiện tay đặt trên bàn tiệc, động tác nàng tạo nhả giống như một con mèo trắng cao quý.

Dù vậy vẫn ung dung đưa khuỷu tay khoát lên cánh tay vịn của chiếc ghế, Trầm Cẩm Huyền lại không tiếp chiêu, ngược lại đem quả cầu đá trở lại: " Lúc trước nghe danh ti ti là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, có thể nói cầm kỳ thư họa, ca từ thi phú mọi thứ tinh thông, đáng tiếc a, muội còn chưa từng thưởng thức qua, không bằng. . . Trước hết mời tỷ tỷ biểu diễn? Cũng để cho muội mở rộng kiến thức một chút, phong thái tài nữ đệ nhất kinh thành."

Đối với việc nàng không đáp ứng, Di Chiêu viện trong lòng cười một tiếng, nghĩ nàng cũng chỉ là một túi da đẹp mắt, đã là một túi da*, thì không đủ để uy hiếp nàng ta

*Túi da: ý là Huyền quý tần chỉ là một cái xác xinh đẹp không có đầu óc.

Không quản trong lòng nghĩ như thế nào, trên mặt Di Chiêu viện vẫn cười hiện lên má lúm đồng tiền không thay đổi: "Nếu Huyền muội muội đã nói đến nước này, như vậy bệ hạ, nô tì liền cả gan dâng lên một khúc vũ, ăn mừng tiệc đầy tháng cát tường của hai vị hoàng tử."

Mục Diễm 'ừ' một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Được đáp ứng, Di Chiêu viện từ sau cái bàn đi ra, từng bước chân giống như sinh hoa, đi tới giữa điện, thướt tha uyển chuyển hướng về phía hoàng đế Lưu hoàng hậu thi lễ một cái. Sau đó, hai đầu gối nàng ta hạ xuống, vòng eo bên sườn xoay, một tay đặt ở trước ngực, một tay giơ cao khỏi đỉnh đầu, dáng người yêu mị mê hoặc lòng người, nhìn nửa cánh tay giơ lên kia của nàng ta, vạt áo hạ xuống, lộ ra một đoạn cánh tay tuyết trắng tinh tế bên trong, năm ngón tay đóng khép, tạo thành hình hoa, đợi khi tiếng nhạc du dương của đàn trúc vang lên trong chớp mắt cánh hoa nở ra, giống như một bông hoa tươi chờ nở rộ.

Ngay sau đó, hai cánh tay Di Chiêu viện thay đổi thành hình vòng, hai tay chậm rãi chạm nhẹ cùng sườn mặt cùng cằm, ngón tay hỗ trợ lẫn nhau giống như những cánh hoa nhỏ, nguyên bản ánh mắt lúc này rủ xuống ung dung nhìn về phía Mục Diễm mị mắt như tơ...

Nàng ta gọi lên môi đẹp, làn thu thủy* vừa hàm chứa lệ xấu hổ vừa rụt rè, vừa muốn cự tuyệt vừa muốn ngênh đón

* Làn thu thủy: ý chỉ ánh mắt của người con gái đẹp, long lanh giống như nước mùa thu.

Tay áo voa mỏng lúc này giống như nước nhẹ nhàng hạ xuống, đem gương mặt nửa che nửa hiện, làm cho người ta hứng thú nhìn thêm.

Thật đúng là câu người.

Trầm Cẩm Huyền dời đi tầm mắt, liếc mắt nhìn Mục Diễm, chỉ thấy hân cao hứng nhìn người đang múa dưới đài kia, nhìn hết sức chuyên chú.

Đúng là nam nhân...

Trầm Cẩm Huyền cầm lấy một bình rượu, uống liền sáu chén nhỏ, sau đó dưới ánh mắt của Mục Diễm và toàn bộ người trong đại điện --'

Mũi chân điểm nhẹ, nhảy lên một cái, giống như hồ điệp tung bay, một chân trước của nàng rơi xuống mặt đất, mũi chân còn lại điểm nhẹ, uốn gối, dáng người yếu điệu giống như được phác họa, eo nhỏ mềm mại xoay quanh, xiêm váy trái phải mở rộng, đồng thời cái chân thon dài cân xứng trên mặt đất hướng ra ngoài, tất cả mọi người theo nàng động tác nhìn về phía mắt cá chân lộ ra, hô hấp liền không thông.

Nàng lại không để cho người ta nhìn đủ, tức khắc thu hồi cái chân kia, đầu ngón chân chạm vào một chân khác, cổ tay theo chân nhỏ lướt lên, bỗng ngã người về phía trước, eo mềm mại ngửa ra sau, làm cho người ta chỉ muốn lại mà ôm lấy.

Tiếp theo, Trầm Cẩm Huyền xoay eo từ bên trái về ra nửa vòng tròn, đem thân thể đứng thẳng lên, cầm lên làn váy, một tay ở dưới eo chậm rãi đưa lên đỉnh đầu, làn váy một lam một bạch theo động tác xoay tròn của nàng mà tung bay, tầng tầng lớp lớp, giống như mộng đầy vẻ huyền ảo, nàng bỗng nhiên khom lưng lại hai cánh tay rũ xuống giờ lên cao giống như những gợn sóng, tay trái chẳng biết lúc nào đặt lên cổ tay phải, nhẹ nhàng lôi kéo, cổ tay trắng nõn liền lộ ra, thoát nhìn rất mềm mại giống như nữ vị, tay phải đặt vào sườn má phải, mu bàn tay kề bên cảm hưởng về bên phải từ từ trượt xuống.

Nàng theo động tác ở tay mà nhìn sang, khoe mắt đào hoa tràn ngập men say, tà tà liếc mắt qua, chống lại cặp mắt sắc bén của Mục Diễm đang dần dần tối lại, nàng chợt giương lên khoe môi cười nhạt, trong nháy mắt đó giống như nắng ấm xuyên qua từng tầng mây đen, chỉ nhìn làm làm cho tim đập thình thịch.

Nàng say, trong mắt thủy ý càng đậm, tựa hồ tràn đầy lệ, lại như mang theo ý cười bốn cợt.

Dịu dàng cầm tay áo thả ra, động tác chậm mà lại rất mềm mại, eo nhỏ ở trước mắt mọi người đong đưa, đong đưa làm cho lòng người say đắm, đã ngã ngà say, nhưng nàng cũng không để ý, nàng thờ ơ, hết thấy toàn bộ cử chỉ của nàng đều khiến người khác để ý, làm cho người ta khắc sâu trong tâm khảm.

Cuối cùng khi múa xong, trên chiếc mũi khéo léo của nàng có một tầng mờ hôi mờ, nàng ngay cả khi múa kết thúc cũng lười thu tay lại, sau đó hướng về phía hán đang ngồi ở trên cao kia vươn tay. Cánh tay nàng đưa ra, tay còn lại không chút sức lực mà rũ xuống, tựa hồ đang đợi người đến nắm.

Mục Diễm hí mắt một cái, không do dự liền đứng lên, hai ba bước xuống bậc, nhưng cũng không đi về phía trước, âm thanh trầm thấp khàn khàn của hán vang lên trong điện yên tĩnh, hán hướng nàng ra lên: "Qua đây."

Trầm Cẩm Huyền rơi vào hồ nước sâu trong mắt hán, khó mà kiềm chế, theo lời đi qua.

Nàng thật là uống say, mỗi bước đi tựa hồ giống như đạp trên hoa, lung lay sắp đổ giống như đóa hoa đào kiều diễm, cuối cùng, nàng bị một người kéo vào trong lòng.

"A...Bệ hạ, ngài có vừa lòng không?" Nàng ngẩn khuôn mặt câu hồn lên, cười đến xinh đẹp yêu mị. Mục Diễm thật muốn đem nàng xát nhập vào lòng ngực mình, ti mỉ hôn lên đôi môi đỏ tươi phiếm thủy quang của nàng, hán cũng chưa từng quên lần giao hợp gần đây, nhưng lại cố gắng nhịn xuống ý niệm trong đầu: "Vừa lòng, phi thường vừa lòng."

Cũng không biết là đối với người nào vừa lòng.

Trầm Cẩm Huyền lại lộ ra nụ cười say lòng người, sau đó liền được Mục Diễm nâng lên ngồi về vị trí cũ. Nàng bị rượu làm say nên thần trí không đủ tỉnh táo, cả người đều mềm mại vô lực, còn một chút ý thức, nàng không quên mở mắt nhìn xuống đám người, tìm kiếm Di chiêu viện, sau đó hướng về nàng ta như mộng như ảo câu môi cười.

Di chiêu viện nghiêng răng chống đỡ.

Đúng là đặc biệt, tiệc đầy tháng của hai vị hoàng tử, lại biến thành hai vị nương nương giao đầu, bất quá thật đúng là đặc sắc a, đặc sắc!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, tinh thần mọi người lập tức khôi phục lại, người trong yến tiệc đều dâng lên ca ngợi kính phục tự tận đáy lòng.

Trầm Cẩm Huyền nghe xong, nở một nụ cười mềm mại dịu ngoan đưa mắt nhìn sang, cái nhìn làm cho lòng người mềm lại.

Chuyện này liền làm cho Mục Diễm bất mãn, hán đem bàn tay nàng nắm thật chặt, vẫn còn cảm thấy không đủ, hán bỗng nhiên không muốn để người khác nhìn nàng, ai, cũng không được.

Ý niệm mới vừa nghĩ, lại bị hán đè xuống, phục lại tinh thần nghĩ: hán không phải là người hầu của nàng cần gì phải để ý?

Tâm tư suy nghĩ, bàn tay liền buông lỏng.

Trầm Cẩm Huyền cảm giác được hán có dấu hiệu buông tay, hướng về phía hán nhìn sang, môi dưới bác gác khẽ mím, mi mắt thật dài hạ xuống không rõ ý tứ, hán nghiêng mặt, nàng không nhìn rõ vẻ mặt của hán, lại có một cảm giác không thích hợp.

Mi mắt dài cong xinh đẹp chớp động, nàng bỗng nhiên tự động rút tay ra.

Bàn tay nắm bỗng nhiên không còn, Mục Diễm theo bản năng xoay người lại, chỉ thấy bé con khẽ cắn môi mím, nhìn mình giống như lên án rất ủy khuất.

Hắn tới gần nàng, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Trầm Cẩm Huyền lại cắn cắn môi, mới trả lời hắn: " Vừa rồi.... Nô tì cảm thấy, ngài không quan tâm đến nô tì."

Bộ dạng của nàng tựa hồ đã bị hắn vút bỏ rồi, đáng thương ủy khuất vạn phần, cặp mắt đào hoa nồng đậm men say sóng nước lân lân, giống như muốn rơi lệ.

Nhưng nếu nếu như nhìn kỹ, lại không thấy có chút nước mắt nào? Nhưng lại hết lần này tới lần khác khiến tâm Mục Diễm đau, rất đau.

Nàng nói qua, nàng chỉ có hắn.

Hắn cũng đã nói, hắn tin tưởng nàng.

Là thật tin tưởng sao?

Mục Diễm ở trong lòng không tiếng động hỏi mình, lúc nàng nói 'Chỉ có hắn' trong đó liệu có mấy phần thật giả?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Phương vũ

Ngoài mặt Lư hoàng hậu thủy chung treo mỉm cười đoan trang, giống như đang thưởng thức ca vũ ở dưới điện, nhưng tỉ mỉ nhìn lại không khó phát hiện kì thực ánh mắt không tập trung, khóe môi cứng lại, nụ cười đã trở nên cứng nhắc, trong lòng nhất định là đang tức giận vô cùng.

Trước kia nhóm phi tần được hoàng đế sủng ái cũng không sủng ái đến mức độ này, hắn cư nhiên lại có ý đặc biệt cho phép Huyền quý tần ngồi ở bên cạnh hắn trước đông đảo quần thần tham gia yến tiệc, việc này đúng là vinh hạnh đặc biệt, trong hậu cung trước nay chưa bao giờ có đặc quyền như thế.

Lư hoàng hậu cứ nghĩ Huyền quý tần mang thân phận Quận chúa nước Tì, hoàng đế sẽ dần dần xa cách nàng, nhưng nàng ta thật sự không nghĩ tới, hoàng đế sủng ái như vậy, lại càng có khuynh hướng sủng ái đến nghiện.

Xem ra hiện nay, Huyền quý tần trong lòng hoàng đế chiếm vị trí không tầm thường.

Di chiêu viện đúng là phế vật, khiêu khích không thành cũng thôi đi, lại còn bị khiêu khích, cho Huyền quý tần cơ hội để nàng trở thành mười phần nổi bậc.

Dư quang khóe mắt của Lư hoàng hậu nhìn thoáng qua Mục Diễm đang tới gần Trầm Cẩm Huyền, trong lòng lại một trận nghiêng răng nghiêng lợi, bàn tay đẹp đẽ nắm chặt tay ghế, khớp xương đều trở nên trắng, có thể thấy được dùng lực rất lớn.

Mục Diễm bỏ qua suy nghĩ phức tạp qua một bên, nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Trầm Cẩm Huyền, đưa tay nắm lấy tay nàng, cười nói: "Ngốc, trẫm sao lại không quan tâm đến nàng? Huyền nhi chớ nghĩ nhiều."

"Bệ hạ. . ."

Nàng gọi hắn như thế đã một thời gian, thanh âm luôn mềm mại ôn nhu, có một loại mơ hồ không rõ, vờn vát không dứt được.

"Ngao, không phải là thích ăn ngô sen sao? Trẫm mới sai người làm thêm, ăn đi." Nhịn xuống ý niệm muốn vò mái tóc của nàng, Mục Diễm ôn nhu dụ dỗ.

Trầm Cẩm Huyền biết hắn cố ý nói sang chuyện khác, công tâm* sao, nàng phải hiểu được tiến lui thỏa đáng.

* Công tâm: đánh vào tư tưởng.

Vì vậy ánh mắt sáng lên, trông mắt của nàng liền tìm ngô sen trên bàn tiệc, quả nhiên thấy chính giữa bàn là đĩa ngô sen mà nàng thích nhất, cầm chiếc đĩa gấp qua: "Bệ hạ, ngài cũng ăn a."

Mục Diễm nhận nhặt 'ừ' một tiếng, đưa tay cầm lấy chiếc đĩa của nàng gấp một miếng, đưa đến môi mỏng tinh tế nhai nuốt chậm sau đó khẳng định nói: "Không tồi."

Lúc này, Trầm Cẩm Huyền mới thu hồi tầm mắt đặt trên môi hắn, vui vẻ ăn.

Xong một màn ca vũ, chính chủ trong tiệc đầy tháng là hai vị hoàng tử được hai bà vú ôm vào trong điện, Đại hoàng tử Mục Thụy tinh thần sáng lạng, hai mắt to tròn đen nhánh nhìn đông nhìn tây, con người linh chuyển, cánh tay nhỏ nhẹ nhàng quơ, mười phần vui vẻ. Nhị hoàng tử Mục Thịnh rõ ràng so với

ca ca mảnh mai không ít, hai mắt bé nửa khép, tay cũng không động, xem ra cũng là một hài tử tốt.

Tuy nói là làm lễ tóc máu* nhưng cũng không thể để dụng cụ cắt gọt dán chặt vào da đầu non mềm của hai vị hoàng tử, bất quá chỉ làm có dáng vẻ, một bà vú lớn tuổi cầm dao, trước cắt một dùm tóc máu của Đại hoàng tử, giữ trong lòng bàn tay, rồi chuyển cho cung nữ thiếp thân của Uyển Dung hoa Dương Qua đang đứng bên cạnh trông, bà vú mặt mang ý cười xoay lại chỗ khác để đặt vị Nhị hoàng tử cắt tóc sau đó cũng đưa cho Dương Qua.

*Tóc máu: tóc của trẻ sơ sinh (trẻ được ba tháng tuổi)

Dương Qua trước đem tóc bị cắt xuống của Đại hoàng tử đặt vào lụa tơ tằm gói kĩ, lại để vào trong chiếc hộp tinh xảo, nàng mới đặt xuống, lúc này, bà vú liền đem tóc của Nhị hoàng tử qua, Dương Qua vội vã tiếp nhận, lại dùng vải tơ tằm gói kĩ lại, bỏ vào trong hộp tinh xảo khác.

Căn cứ vào tập tục dân gian, lấy đuôi tóc máu làm thành bút lông, gọi là bút lông máu, còn gọi là bút trạng nguyên, tương truyền thời cổ đại có thí sinh mang theo bút lông máu của bản thân lên kinh dự thi, liền đậu Trạng Nguyên, bởi vậy bút lông máu từ đó có cái tên khác là 'bút Trạng nguyên'.

Lại có tương truyền bút làm bằng tóc máu của trẻ sơ sinh sẽ giúp chúng trừ tai giải ách*, trừ tà mà tránh điềm dữ, thân thể khỏe mạnh kéo dài tuổi thọ, cũng có thể mang đến hồng phúc, bởi vậy, có nhiều nơi xem bút lông máu là bùa hộ mệnh của trẻ sơ sinh.

*Trừ tai giải ách: Trừ tai họa điềm hung.

Hết lễ tóc máu, bà vú liền ôm hai vị hoàng tử nhận lời chúc phúc từ mọi người.

Uyển Dung hoa vừa mới hết tháng ở cử một bên chú ý tỉ mỉ, không để cho bọn họ sờ hoặc chạm vào Nhị hoàng tử, bé thân thể yếu ớt, vạn nhất nhiễm bệnh gì thì sẽ không tốt, Đại hoàng tử bên kia có vú nuôi chú ý rồi. Bất quá dù sao là các con của hoàng đế, mặc dù nhìn rất đáng yêu, muốn đưa tay sờ để dính một chút không khí vui mừng, nhưng ai đâu cũng có chút cổ kị, vạn nhất xảy ra chuyện gì, thì không biết hình phạt nặng như thế nào.

Trầm Cẩm Huyền kêu Trạng Hoa một tiếng, Trạng Hoa tức khắc hiểu ý, đem hạ lễ chuẩn bị xong tặng ra ngoài, hạ lễ nguyên là đồ cưới của Trầm Cẩm Huyền, mang từ nước Tì đến, đã từng nàng cùng đệ đệ cũng mang vòng khóa được đổi từ nghìn vàng lượng để lấy may mắn sống lâu, bản thân nàng luyện tiếc những gì liên quan tới người nhà, nhưng kiếp trước nàng có thẹn với Uyển Dung hoa, trên nguyên tắc, tâm tư nàng muốn đưa khóa vàng sống lâu này cho hai đứa bé, thật tình mong ước hai vị hoàng tử sống lâu trăm tuổi, khỏe mạnh yên vui.

Uyển dung hoa mỉm cười hướng nàng nhìn qua, Trầm Cẩm Huyền vội vàng giơ lên một ly rượu, sau đó toét miệng cười có điểm ngốc hồ hồ, sáng khoái uống một hơi cạn sạch để bày tỏ lòng chúc phúc.

Biết nàng đang say, Uyển dung hoa có chút lo lắng, liếc mắt nhìn hoàng đế ngồi bên cạnh nàng, chỉ thấy hần đã đưa tay lấy bầu rượu để xa một chút, Uyển dung hoa lúc này mới yên lòng được.

Phi tần quần thần chúc phúc xong, hoàng đế bệ hạ tiếp nhận hạ lễ, yến tiệc đầy tháng lúc này kết thúc.

Trầm Cẩm Huyền tới yến tiệc không có liễn kiệu, định đi bộ về Trà Huyền Các nhưng lại bị Mục Diễm phái người lấy liễn kiệu đưa trở về, thân thể mê man thực sự không dễ chịu, uống một chén canh giải rượu Minh Yến bụng tới nàng liền ngủ.

Trước khi ngủ nàng tỉ mỉ nghĩ nghĩ, thực sự nghĩ không ra vì sao tại yến tiệc Mục Diễm lại có ý định muốn xa cách nàng, Trầm Cẩm Huyền không biết mình làm sai chỗ nào, có lẽ...Hần đối với thân phận Quận chúa nước Tì của nàng trong lòng vẫn còn nghi ngờ.

Đại khái, chắc là chuyện đó đi.

Buồn ngủ cộng thêm men say mãnh liệt kéo tới, Trầm Cẩm Huyền mê man đi vào giấc ngủ.

Lúc Mục Diễm tới, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lúc ngủ của Trầm Cẩm Huyền đỏ bừng, nàng nằm nghiêng hướng mặt ra bên ngoài, tóc dài đen nhánh rối tung, có vài sợi rơi xuống trước mặt, được hần ôn nhu cẩn thận vén sau tai nàng.

Bé con ngủ rất trầm, hô hấp nhẹ nhàng, cái miệng nhỏ nhắn mở ra một khe hở nhỏ, môi đỏ mọng ướt át, phối hợp với cánh tay bên hông lộ ra một đoạn thịt, trắng nõn làm rực sáng ánh mắt người nhìn.

Mục Diễm lại nghĩ tới kĩ thuật nhảy câu người của nàng ở yến tiệc, đưa tay đem ống tay áo của nàng kéo lại, che một mảnh trắng nõn kia. Lúc này, Viêm An đi tới, nhỏ giọng bẩm báo: "Bệ hạ ở Sùng Đức điện có một thị vệ cầu kiến, y cầm cái này."

Là ngọc bội đêm đó hần ném cho Phương Vũ.

Mục Diễm đưa tay tiếp nhận, tiện tay đặt ở đầu giường Trầm Cẩm Huyền, dẫn đầu đi ra ngoài.

Tại Sùng đức điện, Phương Vũ đã dưỡng thương thể tốt, đứng tại đây y chờ đã lâu.

Thực ra y sớm đã tới rồi, bất quá nghe nói trong cung tổ chức tiệc đầy tháng của hai vị hoàng tử, y liền không dám làm phiền, liền vẫn chờ, thẳng đến buổi chiều khi yến tiệc đã kết thúc, lúc này mới vào cung cầu kiến.

Phương Vũ giữ ngọc bội hoàng đế ném cho y, dọc theo đường đi quả thực không trở ngại, đi đến Sùng Đức điện, đáng tiếc Mục Diễm chân trước mới đi Trà Huyền các, y chân sau đã đến.

Xa xa nhìn thấy bóng dáng mình hoàng sắc đi tới, Phương Vũ thối lui, quỳ trên mặt đất: "Ty chúc tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an."

"Dậy đi." Mục Diễm nói, dưới chân không ngừng bước, vừa vào Sùng Đức điện đã khôi phục diện mạo nghiêm chỉnh sạch sẽ ngày xưa. Đằng sau, Phương Vũ bước đi theo sát.

Trong điện râm mát, mới vừa đi, một tầng mồ hôi mỏng đã biến mất dần, mát mẻ khác thường.

Mục Diễm thân ở địa vị cao, trông mắt nhìn Phương Vũ đứng ở dưới, cũng không nhìn ra nguyên nhân gì, lớn lên không anh tuấn bằng hắn, thân phận cũng không tôn quý bằng hắn, võ công cũng không cao bằng hắn, Cảnh quý nhân tại sao lại thích y? Mạo hiểm cùng y tư thông, vứt bỏ tính mệnh của người nhà chỉ vì bảo vệ y bình an, một nữ nhân, vì một người nam nhân không sợ chết.

Mà cái nam nhân này, cũng vì nàng cam tâm tình nguyện mà chết.

Hắn cho Phương Vũ cơ hội chạy trốn, thậm chí còn đưa ngọc bội cho y làm giấy thông hành, vì sao y lại không muốn cơ hội được sống này?

Vì Cảnh quý nhân.

Đáp án rõ ràng, nhưng Mục Diễm lại vẫn không hiểu.

"Vì sao không trốn?" Hắn theo thói quen đem tay phải đặt nhẹ nhàng ở Long án, ngón trỏ không tự giác gõ nhẹ trên mặt án, tạo ra âm thanh nhỏ có tiết tấu "Độc độc độc".

Phương Vũ ngẩng đầu, nhìn về người nam nhân chí cao vô thượng ngồi ở địa vị cao kia, nghĩ cũng biết người này nhất định là bạc tình vô tâm, không hiểu tình yêu nam nữ, vì thế nên mới hỏi ra nghi vấn này.

Lúc đầu, y cũng bởi vì hoàng đế không để Cảnh quý nhân ở trong lòng mà tức giận bất bình, nhưng đợi y trở về nhà sau tí mĩ suy nghĩ, lại cảm thấy làm như vậy mới đúng là hoàng đế, thậm chí là khó tránh khỏi, thân là đế vương y không nghi ngờ nam nhân này là một minh quân, thân là một nam nhân hắn đã định trước phụ lòng với đám nữ nhân trong hậu cung.

Hắn làm như thế mới không bị hậu cung làm bận tâm, không bị nữ nhân bắt lấy tâm đế vương, thân là con dân của hắn, Phương Vũ tự đáy lòng kính nể tôn trọng hắn, nhưng mà, đám nữ nhân trong hậu cung kia, vô luận là tự nguyện vào cung hay bị cưỡng ép vào cung, đều rất đáng thương, bởi vì các nàng chỉ có duy nhất một trọng phụ để dựa vào nhưng lại không thể dựa vào, nam nhân này lại càng không phải là trọng phụ của các nàng.

Phương Vũ nghĩ đến đây, thu hồi chút tạm niệm trong lòng, cao giọng trả lời: "Khỏi bẩm bệ hạ, bởi vì ty chúc yêu Mạn Dương."

Yêu một người là cảm giác gì?

Mục Diễm hầu như là muốn hỏi ra lời, lời đến khóe miệng hắn lại nghẹn trở về.

Hắn đây là làm sao? Tại sao lại bị một chút tình cảm này mang phiền nhiễu?

"Bệ hạ?" Phương Vũ thấy hắn lâu không nói, hô một tiếng.

Trong đại điện rất an tĩnh, chỉ có hai người bọn họ, Mục Diễm không nói, cũng không biết đang nhìn cái gì, hắn tựa hồ là đang trầm tư, lại càng giống như là mê man.

Hì giận vốn không hiện lên mặt hoàng đế, nay ở trước mặt Phương Vũ lại xuất thần như vậy,, điều này làm cho Phương Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, bỗng nhiên, y nghĩ tới một người——

Đêm đó, nữ tử kia đứng sau lưng hoàng đế, nàng ấy có một cặp mắt đào hoa phi thường xinh đẹp, còn có vật quen thuộc của hoàng đế trên người.

Nữ tử đó là Huyền quý tần đi?

Giờ đây hoàng đế sùng ái phi tần nào nhất, chắc chắn là Quận chúa hòa thân nước Tĩ?

Nghĩ nghĩ, Phương Vũ trong lòng chắc chắn, nếu y đoán không sai, đại khái hiện tại hoàng đế chính là bởi Huyền quý tần mà mê man, y cả gan hỏi: "Bệ hạ người đã đang nghĩ đến Huyền quý tần nương nương sao?"

Mục Diễm bị chữ 'Huyền' làm cho thần trí đang phiêu đảng gọi về, hắn đem tầm mắt một lần nữa đặt ở trên người Phương Vũ, tùy tiện phỏng đoán thánh ý là trọng tội, nhưng cái chết, cái người này cũng không sợ. Bất quá, hắn cũng rất muốn nghe một chút y kế tiếp muốn nói cái gì.

Vì thế, Mục Diễm dùng vẻ mặt ý bảo Phương Vũ nói tiếp.

"Bệ hạ, ty chúc cho rằng, khả năng là người đã yêu Huyền quý tần nương nương."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Không không chế được

Phuong Vũ sau khi nói xong nhìn không được nuốt ngụm nước miếng, đáng về do dự của hoàng đế rất giống y trước đây.

Y vì thân phận địa vị mà tự ti, không dám thừa nhận y yêu Mạn Dương, tự cho là vào cung làm phi là con đường sống tốt nhất cho nàng, kết quả làm Mạn Dương tổn thương không nói, còn dẫn đến Mạn Dương vào cung không hạnh phúc, Phuong Vũ hối hận, cũng tự trách thật sâu, y cứ nghĩ nếu trước đây dẫn Mạn Dương chạy trốn đến chân trời góc bể, khẳng định sẽ sống tốt hơn còn hơn là hai năm sống trong chờ đợi lo lắng.

Yêu sâu đến cỡ nào, mới có thể mạo hiểm không buông tha trong hai năm?

Nếu như lúc đó không phải bị hoàng đế phát hiện, cuộc sống như thế còn có thể duy trì liên tục bao lâu, còn muốn duy trì cuộc sống đó bao lâu?

Phuong Vũ không biết.

Y nhìn nam nhân đang đứng ở địa vị cao kia cùng với vẻ mặt rất quen thuộc mà y từng có.

Huyền quý tần vì hòa thân mà đến, mang thân phận quận chúa nước khác, hoàng đế hoài nghi không dám tin vào nàng cũng là chuyện thường tình, nhưng là bệ hạ a, lẽ nào ngài không nhìn thấy trong mắt nàng đối với ngài quan tâm cùng lo lắng sao?

Phuong Vũ há miệng, còn chưa kịp nói liền bị Mục Diễm cắt đứt.

"Người đâu, đem người này mang đi Kính sự phòng." Mục Diễm giơ giọng phân phó, đứng dậy đi xuống bậc thang, mắt lạnh nhìn về mặt kính ngạc của Phuong Vũ bị thị vệ đẩy đi, sau đó hắn cũng đi ra Sùng Đức điện, xa xa nhìn thoáng qua mặt trời đỏ ánh chiều tà ở tận chân trời, lại phân phó nói: "Bãi giá đến Dao Hoa cung."

Mấy ngày qua, trong lòng Cảnh quý nhân thấp thỏm, nàng tin tưởng Phuong Vũ sẽ quay lại, nàng cũng...mong y quay lại.

Đang hết sức xuất thần, hoàng đế bệ hạ lặng yên không có tiếng động bước vào phòng, thẳng đến khi vật áo mình hoàng sắc đập vào mắt, Cảnh quý nhân mới hồi phục lại tinh thần, vừa ngước mặt lên, người đang đứng trước mặt không phải là Mục Diễm sao?

Vội vàng bước xuống thắp nến hành lễ, Cảnh Quý nhân biết, nhất định là Phuong Vũ đã dưỡng thương tốt nên đã quay lại, sâu trong nội tâm nàng không biết tại sao, lên kút thờ ra một hơi.

Mục Diễm nhắc chân đi lên, ngồi trên thắp nến của Cảnh quý nhân, hắn không lệnh cho Cảnh Quý nhân đứng dậy vẫn duy trì tư thế hành lễ, không đầu không đuôi nhẹ giọng nói: "Sùng Đức điện của trẫm, có thiếu một tên thái giám."

Cảnh quý nhân nghe vậy, phút chốc trừng lớn đôi mắt hạnh ngập nước ngẩng đầu nhìn về phía hắn, mặt đã tái nhợt. Trong nháy mắt kia, ánh mắt thoáng qua của nàng khó có thể che dấu được những cảm xúc: Kinh ngạc, phẫn hận, hối hận, tự trách, đau lòng. . .

Đại khái chính là những cảm xúc đó đi, Mục Diễm phân tích ở trong lòng.

"Nếu như ngươi nguyện ý, trẫm có thể đem ngươi thưởng cho y, không muốn, vậy ngươi cứ tiếp tục làm Cảnh quý nhân đi." Mục Diễm ngồi ở trên thắp nến khom lưng đưa tay về phía trước, đem Cảnh quý nhân nâng lên.

Chân có chút run, là bởi vì hành lễ hơi lâu, Cảnh quý nhân lưng lay sắp ngã, nước mắt thoáng qua, theo gò má rơi xuống, hai giọt lệ cuối cùng tụ lại gần nhau, ngưng tụ thành một giọt rơi xuống, không biết rơi đến nơi nào.

Mục Diễm nâng một tách trà mở nắp ra, đưa tới bên môi uống một ngụm nhỏ, kiên trì đợi nàng trả lời.

"Nô tì nguyện ý, tạ bệ hạ thành toàn." Cảnh quý nhân quỳ trên mặt đất bái đại lễ.

Ngồi trên thắp nến, tâm Mục Diễm liền cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Khi sắc trời đã tối, Trầm Cần Huyền tĩnh ngủ, nàng cảm thấy đầu có chút đau, kêu một tiếng Minh Yến thì không có ai trả lời, lại kêu Tràng Hoa. Trong chốc lát, Tràng Hoa đẩy cửa bước vào, đi tới bên giường ân cần thăm hỏi: "Nương nương, người tỉnh?" Vừa nói vừa đem màn lụa mỏng treo lên.

Ừ một tiếng, Trầm Cần Huyền xoa mi tâm sau đó đưa tay ra, Tràng Hoa vội vã đỡ, đem thiên hạ mềm nhũn trên giường nâng lên.

"Bây giờ là giờ nào?" Mang theo buồn ngủ cùng giọng mũi, tiếng nói chuyện tuy nhỏ nhưng nồng đậm êm tai.

"Bẩm nương nương, giờ Tuất* ạ." Tràng Hoa trả lời, đưa giày qua cho Trầm Cần Huyền, lại đỡ nàng xuống giường, đợi nàng ngồi xuống bàn trang điểm, mới mở miệng hỏi nàng: "Nương nương, có cần búi tóc không ạ?"

*Giờ Tuất: từ bảy giờ đến chín giờ tối.

Dù sao đến giờ này, cũng không có chuyện cần phải ra ngoài. Trầm Cẩm Huyền nghĩ nghĩ, lười biếng gật đầu, sau đó nửa híp mắt mặc cho Tràng Hoa chải vuốt tóc dài cho nàng, hỏi: "Minh Yến đi đâu rồi?"

Tay trái Tràng Hoa nâng một lọn tóc dài, tay phải cầm lược gỗ nhẹ nhàng chải xuống nói: "Ồ phòng bếp nhỏ, nàng ấy vừa mới dự tính người sẽ tỉnh, nói muốn đi làm chút thức ăn cho người."

Hai người đang nói chuyện, Minh Yến liền đi vào trong phòng trên tay bưng món điểm tâm mới làm cùng với cháo nhân táo long nhãn, nàng nhìn thấy Trầm Cẩm Huyền 'A' một tiếng, hồi phục tinh thần đồng thời nói: "Quận chúa người đã tỉnh, ăn chút gì đi?"

Nghe nàng nói, đồng thời chớp mũi người được hương thơm của cháo cùng với điểm tâm ngọt, Trầm Cẩm Huyền vươn tay chạm vào bụng, quả thật cảm thấy có chút đói, liền kêu Tràng Hoa ngừng động tác chải đầu, liền đi tới tháp mềm ngồi xuống.

Trên bàn nhỏ đã dọn xong một chén cháo cùng với hai đĩa điểm tâm nhỏ, đều là Minh Yến am hiểu thức ăn vặt, khẩu vị mở rộng Trầm Cẩm Huyền ăn cháo sạch sẽ, điểm tâm cũng ăn nhiều hơn một chút.

Cháo nhân táo long nhãn nếu dùng lâu dài có thể làm cho làn da của người bóng loáng thủy nộn, nàng thích nhất vừa ăn ngoan vừa đường nhàn, mà Minh Yến nấu cháo lại rất ngon, nàng ấy biết nàng thích ăn, nên ở phương diện này cũng tốn không ít tâm tư.

Ăn no rồi Trầm Cẩm Huyền cùng Minh Yến đi dạo bên trong tiểu viện sau bữa ăn, nàng và Minh Yến nói chuyện đông tây không thiếu, kỳ thực phần lớn thời gian là Minh Yến nói, nàng nghe. Minh Yến vốn là người hoạt bát, quan hệ cùng cung nữ thái giám trong cung tương đối tốt, bình thường luôn có thể nghe chuyện thú vị không ít trong cung.

Miệng Minh Yến oa oa nói, Trầm Cẩm Huyền mỉm cười nghe, liền đột nhiên cảm giác được tựa hồ đã lâu không nghe Minh Yến lời nhai, trong lòng liền ảm áp, nhện không được dùng chân ngẩng đầu nhìn lên --

Ánh trăng đêm nay là trăng non, quanh thân tản ra ánh sáng mờ nhạt yếu ớt, ánh trăng thanh lương phân tán trong viện, thường thường bị gió đêm thổi liền hoảng hốt một cái trốn ở ngọn cây, làm cho lá cây nhuộm một tầng ánh sáng bạc.

Màn đêm đen kịt lốm đốm đầy sao trời, cực kì giống với ánh mắt thâm thúy của người kia.

Đêm nay, hắc không tới.

Buổi chiều Trầm Cẩm Huyền ngủ quá nhiều dẫn đến đêm khuya trực tiếp mất ngủ, nàng ở trên giường lật qua lật lại làm thế nào cũng ngủ không được, dứt khoát ngồi dậy không ngủ, bọc chăn mỏng ngồi trên tháp mềm, nàng lấy ra túi hương mới may một nửa, để trong lòng bàn tay nhìn một chút, cảm thấy rất thoải mái, cái này nàng muốn tặng cho mẫu thân nàng.

Mục Diễm tự mình phái người đưa tin nên đã sớm an toàn đưa tin tức đến Đao Vương phủ, Đao vương phi bị một câu "Sợ mệnh hết rồi" cùng "Một lần cuối" của Trầm Cẩm Huyền làm dọa, được tin này ngày ngày hận không thể xuất phát ngay đến thăm nàng. Đao vương gia tuy rằng biểu hiện tình tảo đậm nhiên, còn trấn định chỉ huy Đao Vương phi thu thập hành lý nhưng trên thực tế cũng là lòng như lửa đốt, Trầm Cẩm Huyền lúc nhỏ cùng Trầm Sở Hiên quan hệ với cha vô cùng thân thiết, Trầm tiểu vương gia cũng không hỏi ti mỉ, nói chung khi bọn họ nhận được tin tức thì ngày thứ hai đã xuất phát, nên chỉ mấy ngày là có thể tới.

Trầm Cẩm Huyền chỉ cần vừa nghĩ rất nhanh sẽ gặp lại người nhà, trong lòng liền kích động không dứt, kiếp trước, sau khi nàng gả đến nước Kì cũng không có trở về, bây giờ...Bây giờ thật khó nhớ lại bộ dạng của người nhà...

Một giọt lệ 'lách tách' rơi trên túi hương, Trầm Cẩm Huyền nhanh chóng nhện xuống cảm xúc chua xót đau đớn đang bành trướng trong lòng, giơ tay lên lau nước mắt, ngón tay run rẩy nghĩ phải tiếp tục động tác trong tay. Nhưng mà tầm mắt lại càng trở nên mờ mịt, không thể nhìn rõ được hạ châm chỗ nào, Trầm Cẩm Huyền rất sợ may sai, liền vội vàng đem túi hương đặt sang một bên, kéo chăn mỏng đã trượt xuống đầu gối che lại mặt.

Cửa phát ra tiếng vang nhỏ, Trầm Cẩm Huyền theo thanh âm ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy Mục Diễm khoác ánh trăng mà đến đang bước nhanh tới trước mặt nàng, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy?"

Trầm Cẩm Huyền nắm thời cơ, tội nghiệp nghẹn ngào một tiếng, sau đó tay nắm chăn buông ra nhào qua ôm eo hắn, "Bệ hạ. . . Nô tì còn tưởng rằng ngài sẽ không trở lại. . ."

Tóc dài nhu thuận dán ở sau lưng nàng, Mục Diễm giơ tay lên xoa, lại xoa cái đầu nhỏ đang chôn ở ngực mình thật thanh cười lên: "Nguyên lai là nhớ trầm, tốt lắm, đừng khóc, không thì sáng mai mắt sẽ sưng thành cây hạnh đào đấy."

Hắn nói xong, đưa tay nâng mặt nàng lên, nước mắt dính vào ngón tay hắn ướt nhẹp, lạnh lạnh, nhưng hô hấp của nàng lại rất ảm áp.

Mục Diễm nâng mặt nàng lên, rũ mắt xuống nhìn nàng, hai mắt khóc giống như thỏ, chớp mũi khéo léo hồng nhỏ, còn có hai cánh môi đỏ mọng mềm ngọt ngào, trong tay là làn da trơn mềm vô cùng, bốn mắt giao tiếp sau hắn chậm rãi cúi người xuống, môi mỏng điểm trên trán nàng, bao trùm lên mi mắt run rẩy của nàng, còn có chớp mũi đáng yêu, cuối cùng, một ngậm ngậm môi của nàng tình tứ thâm nhi thưởng thức.

Trầm Cẩm Huyền nhón chân bước lên tháp, cứ như vậy, nàng cao hơn Mục Diễm một chút, cánh tay nàng vòng ở cổ hắn, hơi thấp đầu, đem môi của

mình dâng cho hấn, nàng xấu hổ cẩn thận lộ ra đầu lưỡi, đưa vào trong miệng hấn, khiêu khích hấn chủ động, nhiều lần lưu luyến trên răng môi hấn.

Tiếng thở dốc dần dần nặng thêm, Trầm Cẩm Huyền hơi giương cái miệng nhỏ lui ra rồi đi môi hấn, cặp mắt hoa đào mê ly đọng đầy sương mù, hồ hấp của nàng cùng Mục Diễm liên tiếp cùng nhau, không phân rõ lẫn nhau, nàng đẹp như thế, làm say lòng người như thế, Mục Diễm giờ tay đặt lên gò má của nàng, ngón tay cái qua lại cọ xát lên mi mắt nàng.

Trầm Cẩm Huyền nắm bàn tay của hấn, nhắm mắt lại hôn lên ngón tay của hấn, yêu say đắm vô cùng.

Mục Diễm cảm thấy từng nụ hôn của nàng rơi vào trong tim hấn, mang đến cho hấn một mảnh mềm mại, còn có cực nóng, cùng đau đớn, tựa hồ theo cổ sâu ở đáy lòng châm lửa, thiêu đốt cả người hấn, khiến hấn tâm cũng bắt đầu đau.

Đều là nàng, toàn bộ, đều là nàng.

Đem Trầm Cẩm Huyền ôm ngang lên, vài bước liền ném lên trên giường, đột nhiên động tác Mục Diễm trở nên rất thô bạo, hấn cơ hồ là dùng phương thức xé đi trung y cùng với cái yếm còi ra, nàng hoàn toàn bày ra trước mặt hấn, toàn thân nhiễm một tầng đỏ nhàn nhạt, hấn đỡ lấy bàn thân to lớn của mình, liền đẩy vào thân thể khô khốc của nàng.

Trầm Cẩm Huyền ngoan ngoãn nằm ở dưới người hấn, thậm chí nâng cao vòng eo tinh tế hòa theo động tác thô bạo cuồng loạn của hấn, làm cho hấn càng thuận tiện càng xâm nhập tiến nhập nàng, xò xuyên qua nàng, bụng dưới truyền đến cảm giác đau đớn chậm chạp, nàng cũng không nói ra, không ngăn lại, cứ như vậy một mặt thừa nhận hấn, cho hấn.

Điên cuồng như thế không biết dày cơ bao lâu, động tác bên hông Mục Diễm cũng không ngừng, hấn ngẩng đầu, tơ máu trong mắt hướng về phía trước nhìn, thấy mắt của nàng nhẹ nhàng khép lại, mi mắt cong cong xinh đẹp nhiễm một tầng lệ quang, tóc mai của nàng bị nước mắt làm cho ướt nhem, càng thêm đen thui bóng loáng, cuối cùng hấn mới nhìn đến gương mặt đã rút đi sự hồng hào bây giờ trở nên tái nhợt.

Thiên, hấn cư nhiên làm nàng bị thương!

Dừng lại toàn bộ động tác, Mục Diễm hoảng hốt lui ra ngoài, hấn tiện tay kéo một bên chăn đắp lên người nàng, lại đem nàng ôm vào trong ngực, lúc này mới nhẹ giọng gọi nàng: "Huyền nhi, huyền nhi, nàng mau mở mắt..." Lại không chiếm được đáp lại.

Lão Thiên, hấn cư nhiên mất khống chế, hấn sao có thể mất khống chế?

Trong lòng Mục Diễm tràn đầy hối hận

Hấn làm sao có thể bởi vì yêu nàng mà làm tổn thương nàng?

Hấn làm sao có thể hèn yếu như vậy?

Nếu nàng là gian tế nước Ti phải tới, nếu tất cả nhu tình của nàng đều là giả, như thế hấn sẽ để nàng yêu hấn, rồi không được hấn, trung thành với hấn, như thế không phải tốt sao?

Mục Diễm nắm tay thành nắm, hận không thể đánh bản thân một trận, hấn thậm chí quên gọi cả thái y đến, thẳng đến khi nghe được tiếng to gan của Viêm An ngoài cửa, hấn mới sai người đi gọi thái y.

Vén chăn lên giúp Trầm Cẩm Huyền đang hôn mê mặc quần áo, trong lúc đó, hấn vừa cẩn thận kiểm tra thân thể nàng một chút, thật tốt không có ra máu, không thì hấn nhất định phải đem mình đánh một trận.

Đem chăn đắp lại cho bé cưng, Mục Diễm cảm thấy như trút được gánh nặng.

Phương Vũ nói không sai, hấn yêu nàng.

Không có gì cần phải lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Có thai

Ngày hôm sau, trong cung truyền ra hai việc lớn, thứ nhất: Bởi vì Sùng Đức điện của Hoàng đế bệ hạ thiếu một tên thái giám, nên liền biến tên thị vệ gác cửa cung thành thái giám, hơn nữa, Cảnh quý nhân khi thị tẩm chọc giận bệ hạ, dưới cơn nóng giận bệ hạ thưởng Cảnh quý nhân cho tên thái giám kia. Thứ hai: Người được sủng ái nhất hiện nay Huyền quý tần đã có thai, với lại bởi vì sơ xuất của hoàng đế bệ hạ mà thiếu chút nữa đã dẫn đến xảy thai.

Rõ ràng hai việc lớn này tương đối làm người khác chú ý, cho nên tin Cảnh quý nhân được ban thưởng cho tên thái giám chưa kịp phát triển liền bị tin

Huyền quý tần mang thai đẻ xuống.

Lúc này, chính điện Trường Nhạc cung.

Di chiêu viện đã ném vỡ vài ly trà cùng với ba bàn điểm tâm tinh xảo, nếu như nàng ta tiếp tục dùng sức vật khăn trong tay, sợ rằng còn muốn thêm một chiếc khăn lụa, cho dù là như thế, cũng không đủ để cho nội tâm của nàng ta bình tĩnh trở lại.

Thánh sùng, dung mạo, hiện tại ngay cả hoàng tử đều có!

Lão Thiên vì sao lại quan tâm nàng như thế?

"Xệt xệt", khăn trong tay Di chiêu viện rốt cuộc cũng bị nàng ta xé rách.

Ở một bên cung nhân phục vụ kinh hồn bạc giá, Bích Hồng vẫy vẫy tay, hai tiểu cung nữ nhanh chóng thu thập sạch sẽ các mảnh vỡ nhỏ trên đất, sau đó lui xuống, trong phòng chỉ còn lại Bích Hồng cùng Di chiêu viện: "Nương nương, chờ để chuyện này chọc giận hại thân thể, không đáng giá đâu ạ."

Bích Hồng là nha hoàn hồi môn của Di chiêu viện, chủ tớ hai người cũng đã có nhiều năm tình cảm.

"Bích Hồng. . ." Di chiêu viện đưa tay che ở bụng, trên mặt vốn phần nộ cùng ghen ghét dần dần suy sụp xuống, "Người nói, vì sao cuối cùng ta cũng không có hài tử?"

Vào cung một năm rưỡi, hoàng đế cũng có một đoạn thời gian rất sủng ái nàng ta, khẳng định mỗi tháng đều có hơn phân nửa thời gian là ngủ lại tại Trường Nhạc cung, trước khi Huyền quý tần tiến cung, nhất định người được sủng ái nhất chính là Di chiêu viện nàng, vì sao, vì sao lại không có hài tử?

"Nương nương, người yên tâm đi, hài tử nhất định sẽ có."

Nắm ngón tay co quắp, bàn tay nắm chặt quần áo, Di chiêu viện chậm rãi lắc đầu: "Người lẽ nào không thấy được thái độ của bệ hạ đối với Huyền quý tần sao? Hắn nhìn nàng như vậy.... Tựa như đáng yêu Uyển Dung hoa nhìn hắn. Ta cũng vậy nhìn như vậy hắn. Bích Hồng, không có khả năng, không có. . ."

Mùi Bích Hồng đau xót, suýt nữa rơi lệ, nàng nửa quỳ ở trước mặt Di chiêu viện, đưa tay cầm lấy tay nàng ta, phủ nhận nói: "Sẽ không, nương nương, Huyền quý tần cho dù có hoàng tử cũng không thể thế nào, nàng thủy chung là người của nước Tì, chỉ bằng một điểm này, hài tử nàng sinh ra bệ hạ nhất định cũng sẽ không coi trọng, nương nương, nghìn vạn phải bảo trọng thân thể thật tốt."

Di chiêu viện hàm chứa lệ, vẫn là lắc đầu.

Cho dù nàng là người nước Tì thì thế nào? Bệ hạ nếu chú ý, sớm đã chú ý.

Đồng dạng phiền não sốt ruột còn có Lư hoàng hậu ở Vĩnh Yên cung.

Giống như lạc vào cõi thần tiên, trong tay Lư hoàng hậu cầm lệch lạc châm cùng vài thiêu, châm thẳng tấp dâm vào trong da tay trong bụng nàng ta, đâm đến đau lòng như thế, làm cho chân mày của nàng ta vặn lại cùng nhau, tức khắc ngón tay đã nhỏ một giọt máu tươi

* Câu này chưa hai ý: Châm đâm vào tay làm cho Lư hoàng hậu đau, cũng là tin tức Huyền quý tần mang thai làm cho nàng ta đau lòng. Đâm vào trong bụng nàng, từ 'bụng' chỉ Lư hoàng hậu vẫn chưa mang thai nên đau lòng.

Nàng ta là hoàng hậu của nước Kì, tuyệt đối sẽ không đưa tay vào trong miệng làm ra hành vi tầm thường kia, nàng ta chỉ gợn tay, tình tâm chờ cung nữ hầu hạ.

Lư hoàng hậu nhìn cung nữ thiếp thân Mộc Mộc, nàng đang tỉ mỉ lau đi giọt máu cho mình, lòng mi rừ xuống, vẻ mặt động tác đều lộ ra sự cẩn thận tỉ mỉ, nhưng chung quy không phải là quan tâm cùng đau lòng.

Ở nhà tỷ phu đối với tỷ tỷ, chính là tốt không có gì để nói, lúc đó nàng tuổi còn nhỏ, vẻ mặt tỷ tỷ ôn nhu hạnh phúc vì tỷ phu may mắn hà bao, không cần thận tâm vào ngón tay ngấm dẫn đến tỷ phu đau lòng cũng chỉ trích, rõ ràng là chỉ trích, nhưng tỷ tỷ nghe vào không thương tâm cũng không ủy khuất hai gò má hết lần này lần khác đỏ bừng, không có né trách cho tỷ phu kiểm tra vết thương, vợ chồng hai người, yêu nhau ngọt ngào.

Hắn đâu?

Rõ ràng nàng ta mới là thê tử của hắn, rõ ràng bọn họ cùng nhau lớn lên, vì sao hắn lại đối với bất kỳ một phi tần nào trong hậu cung đều ôn ngôn nhuần ngữ hòa nhã tương hướng*, đối với nàng ta lại luôn luôn vạn dặm xa cách, cùng nàng tương kính như tân*? Khi còn bé hắn cũng vô cùng thân thiết cầm lấy bàn tay của nàng ta, nói muốn dẫn nàng ta đi chơi.

*Ôn ngôn nhuần ngữ hòa nhã tương hướng: nhẹ lời mềm giọng hòa nhã với nhau

*Tương kính như tân: tôn trọng nhau như khách.

Lẽ nào, cũng bởi vì nàng ta là thê tử của hắn, cho nên hắn mới đối với nàng như thế sao?

Đúng vậy. . . Hấn vẫn luôn không muốn cưới nàng ta, trước khi thành hôn hấn đã nói, không phải mệnh lệnh của mẫu thân không thể không tuân theo, mà là mệnh lệnh khó từ chối mà thôi.

Kỳ thực không nghĩ vẫn tốt, đang thù hằn, thường thức cảnh đẹp, lại nghe chuyện tình thú vị của nhóm nữ nhân ngu xuẩn kia, cuộc sống từng ngày cứ như vậy trôi qua đi, nhưng lại nghe chuyện liên quan đến người kia, hơn nữa hấn cùng với Huyền quý tần, Lưu hoàng hậu liền không dừng được tâm tư trong lòng.

Nàng ta tương hoàng đế cùng Huyền quý tần ở chung chỉ là tạm thời, hấn vẫn sẽ không sửa bản tính đối trá ôn hòa như ngọc, chắc sẽ không thật lòng đối đãi đối với Huyền quý tần?

Lưu hoàng hậu không xác định, đã từng, trong hậu cung giai nhân đẹp lại nhiều, đều được hấn đối xử bình đẳng, nàng ta cũng không cảm thấy hốt hoảng, hiện nay nàng ta mới hiểu được, người nào hấn cũng bạc tình vô tâm, chỉ trừ Huyền quý tần thì những nữ nhân khác hấn đều đối xử bình đẳng.

Ung dung thờ dài, Lưu hoàng hậu ép buộc bản thân không muốn lại nghĩ đến tình cảnh chộc người bị thương, nếu như có thể buông xuống, thì chứng đau ngực của nàng ta cũng là tâm bệnh nghiêm trọng, mỗi lần hô hấp như thế đều dẫn đến đau đớn, nàng ta cũng không nghĩ một người cô đơn chịu đựng.

Chính là...

Hoàng đế bệ hạ của ta a, ngài được hạnh phúc cũng không quan hệ đến ta, nhưng nhất định ta phải phá hủy.

Trầm Cẩm Huyền dựa vào trên giường, mặt mỉm cười, trên người nàng đắp ngang một tấm chăn nhỏ, hai cánh tay trắng nõn mảnh khảnh cách chắn che ở bụng, nàng vẫn cảm thấy không thể tin được, kinh hi như vậy, nàng lại có hài tử!

"Minh Yến thái y cũng không chán làm chứ?"

Một bên Minh Yến đang sắp xếp lại đồ thì nghe nàng hỏi, liền thất thanh cười: "Quận chúa, người lại nghĩ tới chuyện gì, chắc chắn sẽ không, yên tâm đi ạ."

Thì ra là sự thật, nàng thực sự sắp làm mẫu thân?

Trầm Cẩm Huyền vui vẻ ra mặt, lòng bàn tay xoa bụng qua lại, mặc dù bây giờ vẫn chưa có cảm giác gì, thế nhưng vừa nghĩ tới việc nàng sắp làm mẫu thân, sau đó nàng cùng hấn dưỡng dục đứa bé, nàng đã cảm thấy thật vui vẻ.

Hồi tưởng lại một chút quá trình đêm qua, nàng cảm thấy thật may mắn, hoàn hảo, hoàn hảo nàng cùng tiểu bảo bối không có gặp chuyện không may, không thì nàng thực sự không biết phải làm như thế nào, nàng khẳng định cả đời cũng sẽ không tha thứ cho bản thân, và hấn...

"Nương nương, Uyển dung hoa cùng Diệp phân nghi đến thăm người." Trạng Hoa đi vào, luôn ăn nói cẩn thận, trên mặt cũng nhiễm một tia ý cười, khoe môi nhẹ nhàng giờ lên.

Trầm Cẩm Huyền nghe vậy hướng về phía Trạng Hoa nhìn, môi cười đến mặt mày cong cong, "Mau để các nàng tiến vào."

"Nhìn một cái a, người sắp làm mẫu thân có cái gì không giống nha." Diệp phân nghi đi vào thân thiết cầm lấy tay nàng, ngồi ở mép giường cười hứng thú nói, "Bất quá còn chưa nói, Uyển dung hoa dùng năm năm mới sinh hạ một đứa con trai, người lại ngược lại, hơn một tháng liền có, lão Thiên thật đúng là thiên vị người."

"Tỷ tỷ!" Trầm Cẩm Huyền mỉm cười quát một tiếng, ngược lại không sợ Uyển Dung hoa nghe rồi sẽ mất hứng, nàng ấy là một người trí thức hiểu lễ nghĩa khoan dung rộng lượng, sẽ không vì chuyện này sinh ra khúc mắc trong lòng, không thì, nàng cũng không đối với nàng ấy ngày càng áy náy, nghĩ muốn bồi thường.

Uyển Dung hoa ngồi trên ghế được Minh Yến cảm tới, đối với hai người vừa trêu ghẹo vừa đấu võ mồm sớm đã thành thói quen, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là dịu dàng cười, dặn dò Trầm Cẩm Huyền: "Sau này nhất định phải rất chú ý, phải dặn Minh Yến, Trạng Hoa một khác cũng không thể nói lòng tâm, người cũng không cần phải đi ra ngoài, ở tại Trầm Cẩm Huyền các dưỡng thai thật tốt, ta cùng Diệp nhi sẽ thường thường đến thăm người, người trước liên lạc với cung nhân đều phải dọn dẹp quét dọn sạch sẽ, ở phương diện này không thể khinh thường."

Uyển dung hoa biết được chuyện sinh nở đêm đó có người cố ý hại nàng cùng hài tử, may mà nhờ Trầm Cẩm Huyền ngăn cản, cứu nàng một mạng, hơn nữa còn cứu hài tử của nàng một mạng, nói Trầm Cẩm Huyền là ân nhân cứu mạng của nàng một điểm cũng không quá đáng, nàng đã chịu nhận mình là tỷ tỷ, nàng chắc chắn sẽ đối tốt với nàng ấy, xem nàng ấy như muội muội mà đối đãi: "Nhớ nghĩ rồi chứ?"

Trầm Cẩm Huyền gật đầu, "Nhớ kỹ, đều nhớ kỹ."

Nhìn bộ dạng của nàng nhất định là vào tai này ra tai kia, Uyển dung hoa bắt đầu đi, xoay mặt phân phó cho Minh Yến cùng Trạng Hoa, nói lại lời nói một lần nữa, giống như là tính toán rất cẩn thận rõ ràng, Minh Yến cùng Trạng Hoa từng cái đều nhớ kỹ.

Trầm Cẩm Huyền chỉ là mỉm cười nhìn Uyển Dung hoa, đợi nàng nói xong, liền phân phó cho Minh Yến rót cho nàng ấy một ly trà thông cổ họng.

"Tỷ tỷ, nếu sau này ta làm mẫu thân, lẽ nào cũng như tỷ tỷ sao? Nói chuyện đảo lộn, nói không ngừng nghỉ."

Diệp phân nghi nghe xong như có điều suy nghĩ, sau đó gật đầu nghiêm túc nói: "Thật có khả năng."

Ba tí muối kéo đông kéo tây trò chuyện vui vẻ một trận, thẳng đến xế chiều Diệp phân nghi mới cùng Uyển Dung hoa ly khai Trà Huyền các.

Bên ngoài vẫn là vàng thái dương, sau giờ Ngọ (sau 1h chiều) ánh nắng chiếu vào cửa sổ, hiện lên chói chang, ảm áp.

Trầm Căn Huyền đã ngồi ở trên giường một ngày, cảm giác mộng ngồi đều đau, không để ý lời khuyên can của Minh Yến cùng Trảng Hoa, nàng vén chăn lên, cứng rắn muốn đi ra ngoài một chút, nàng còn chưa có ra khỏi phòng, liền có một người cất bước vào trong phòng, là Mục Diễm.

Buổi sáng lúc hán đi nàng vẫn chưa tỉnh, lâm triều không thể bỏ, tuy rằng hán vừa đau lòng vừa lo lắng, nhưng cũng chỉ dặn dò Minh Yến chăm sóc tốt cho nàng, liền đi vào triều. Cứ bận việc này đến việc khác, đến bây giờ mới được nhàn rỗi.

Trầm Căn Huyền trừng mắt nhìn, chợt lại rũ mắt xuống, không nhìn lại hán, ngốc lăng lăng đứng tại chỗ bất động. Mà Minh Yến cùng Trảng Hoa vừa thấy hoảng đề tới, sớm đã lui ra ngoài.

Thường ngày hán vừa đến Trà Huyền các, vô luận nàng đang làm việc gì, khẳng định là sẽ buông việc trong tay, lập tức đi qua nghênh đón.

Nhìn nàng chậm chậm đứng đó, lòng Mục Diễm trầm xuống, hôm qua hán không thể không chế được, thậm chí còn cố ý gây sự, thiếu chút nữa làm bọn họ mất đi đứa bé, nàng có phải là đang trách hán, oán hán?

Vừa nghĩ tới nàng có thể hận hán, hán đã cảm thấy trái tim đau đến không thể hít thở.

"Huyền nhi." Hán đến gần nàng, nghĩ muốn đưa tay kéo nàng vào lòng.

Tròng mắt của Trầm Căn Huyền nhìn góc áo đung đưa của hán, bỗng nhiên ngược mặt lên, cặp mắt đào hoa trong trẻo đầy nước mắt, cắn cắn môi, nàng cau mày hỏi: "Bệ hạ, ngài không thích nó tí sao? không muốn chúng ta có đứa bé sao?"

Tay che ở bụng, hai viên nước mắt tròn vo rơi xuống.

Lòng Mục Diễm bị nàng khóc đến nát, hán đem nàng ôm sát vào lòng, mặt vùi vào gáy nàng, hít vài ngụm thật sâu, hương thơm của nàng, mùi của nàng, được hán hít thẳng vào lồng ngực: "Làm sao có thể, Huyền nhi, ta làm sao lại không muốn đứa bé? Quả thật ta rất yêu đứa bé."

Tay Trầm Căn Huyền còn đặt ở bụng nhỏ, nàng không có ý thức nhận ra xung hô thay đổi của Mục Diễm đối với nàng (trầm thành ta), nàng chỉ biết là trong lòng có một tia "Không xác định" rốt cục cuối cùng biến thành "Xác định".

Nàng rốt cục có thể xác định Mục Diễm thực sự đã yêu nàng.

Rút tay bị kẹp giữa hán và nàng ra, Trầm Căn Huyền ôm lại ở eo Mục Diễm, ní non nói: "Bệ hạ, chúng ta có hài tử. . ."

"Ân".

Mục Diễm thấp giọng lên tiếng, gờ tay nhẹ nhàng xoa lên mái tóc mềm đen thùi sau lưng nàng.

Đến bữa tối, Mục Diễm không ngừng gấp rau vào chén Trầm Căn Huyền, hán chợt nhớ chuyện sáng sớm có người bẩm báo, không khỏi cau mày cười, nói cho nàng: "Người nhà của nàng đã đến kinh thành rồi."

"Thật?" Trầm Căn Huyền mừng đến mặt mày cười sáng sủa, cặp mắt đào hoa cong thành một đường cong liễu nguyệt, sắp gặp được người nhà, buông chén đũa đứng lên, có chút hoảng hốt đi hai bước, thẳng đến khi Mục Diễm đứng ở bên cạnh nàng đỡ lấy cánh tay của nàng, nàng mới dừng lại, nhìn hán ánh mắt lại hỏi một lần: "Thật?"

Mục Diễm không biết một người có thể lo lắng cho người nhà đến trình độ như nàng vậy, nhìn ánh mắt phiếm hồng ngạc nhiên của nàng, hán đột nhiên cảm giác được nhưng nghi kị trước kia đều là dư thừa, nếu như nàng không có tốt, làm sao lại để người nhà của nàng trải qua nguy hiểm đến nước Kỳ đây?

Lần thứ hai ôm bé cưng vào lòng, Mục Diễm trả lời nhiều lần: "Đúng vậy trầm không lừa nàng."

Trầm Căn Huyền vừa cười vừa khóc, không ai có thể lí giải được tâm tình hiện tại của nàng, nàng cũng không muốn người khác hiểu, chỉ muốn ở trong lòng một lần, một lần cảm tạ trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gặp lại (Một)

Editor: Lạc Du.

Ngoài Kinh thành, trên con đường thôn dã, một chiếc xe ngựa đang chạy tới, xe ngựa được kéo bởi hai con ngựa cao lớn, thùng xe được trang hoàng đẹp đẽ sang trọng, ngồi bên trong là một vị phụ nhân có dung mạo xinh đẹp, nhưng sắc mặt của bà lại tiêu tụy, tái nhợt, đôi mày thanh tú nhẹ chau lại, ánh mắt nhìn xa xăm tràn đầy lo lắng.

Phía trước xe ngựa, hơn ba mươi vị hộ vệ thời khắc cảnh giác, trước mặt, có hai nam nhân đều cười hai con ngựa tốt, trong đó người nam nhân tuổi hơi lớn gương mặt ôn hòa, nếu nhìn kĩ thì ở đuôi lông mày sẽ nhìn thấy sự xơ xác tiêu điều đầy lệ khí, mà bên cạnh ông là một người nam nhân trẻ hơn, tướng mạo cũng thuộc dạng tuấn tú, cùng với người nam nhân lớn tuổi kia có bảy tám phần tương tự.

Đi trong một thời gian dài, kinh thành xuất hiện ở tầm mắt của mọi người, trong buồng xe phụ nhân xinh đẹp cảm nhận được tốc độ chậm lại, liền nhẹ giọng kêu: "Sở Hiền?"

Thiếu niên phía trước nghe thấy được, lập tức ghim ngựa giảm tốc độ, đi tới một bên thùng xe, lúc này mới lên tiếng: "Mẫu thân."

"Đến Kinh thành rồi?" Phụ nhân xinh đẹp kia đưa tay vén rèm, nhìn về phía con trai bà, trong cặp mắt đào hoa kia tràn ngập lo lắng.

"Đúng vậy, mẫu thân người yên tâm đi, rất nhanh chúng ta có thể nhìn thấy ti ti."

"Vây là tốt rồi."

Trầm Sở Hiền nhìn màn xe nhẹ nhàng hạ xuống, chân mày chột nhếch lại, kẹp chạy bụng ngựa cười về bên cạnh phụ thân trầm giọng nói: "Phụ thân, nếu vạ nhất ti ti có mệnh hệ gì..."

Đoan vương nước Ti nghe vậy hai tay liền căng thẳng, dây cương phát ra thanh âm 'Ch' rất nhỏ.

Kinh thành gần ngay trước mắt, nữ nhi thân sinh của ông đang ở bên trong, ông quả thật không nhịn được nghĩ muốn thúc ngựa đi vào, mấy tháng rồi ông không nhìn thấy nữ nhi bảo bối, không biết có khỏe mạnh không?

Trong hoàng cung.

Tại Trà Huyền các, khó có khi Trầm Cẩm Huyền lại dậy sớm như vậy, nàng sai Minh Yên chải đầu cho nàng, vấn cho nàng kiểu tóc Lăng Vân kế, nhưng sau đó nàng lại nghĩ trong thư nàng nói dối là bệnh tình nguy kịch, lần này phải làm sao mới tốt, nói rõ như thế nào với mẫu thân đây?

Nhìn bé cưng kích động đến chân tay luống cuống, Mục Diễm một phen kéo nàng qua ôm trong lòng: "Tốt lắm, không nên hốt hoảng, ngoan, bọn họ sẽ không trách cứ nàng."

"Thật vậy chăng?" Thực sự sẽ không trách cứ nàng sao. . .

Trầm Cẩm Huyền giống như là một hải tử làm sai chuyện rất sợ gặp cha mẹ, nàng biết chuyện của kiếp trước chỉ có một mình nàng biết, nhưng nàng vẫn rất sợ hãi, sợ hãi bị bọn họ chán ghét.

"Đúng vậy, hơn nữa, nàng còn có đứa bé a." Nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng dán vào bụng nàng, Mục Diễm mỉm cười dỗ dành nàng: "Đây chính là 'Kim bài miễn tử' của nàng, bọn họ nhất định sẽ vô cùng cao hứng."

Nào có phụ thân nào ví hải tử của mình như thế?

Nhưng mà Trầm Cẩm Huyền lại cảm thấy sự bất an trong lòng đã thoáng bình tĩnh đi một chút.

Kỳ thực về chuyện người nhà của nàng, thực sự làm cho Trầm Cẩm Huyền khổ não một trận, cuối cùng vẫn quyết định đưa người nhà tới nước Kỳ, tốt nhất là đừng nên kinh động đến các quan đại thần trong triều của nước Kỳ, dù sao bọn họ chỉ là đến thăm nữ nhi, không có liên quan gì đến quốc sự.

Đối với điểm này, Mục Diễm rất tán thành.

Đã quyết định không kinh động đến người nào, như vậy không thể để Đoan vương chờ rồi trực tiếp đi vào cung, chỉ có thể để Trầm Cẩm Huyền xuất cung hội hợp cùng với bọn họ mà thôi.

Vốn nàng định sẽ mang theo Minh Yên đi cùng, hết lần này lần khác Mục Diễm lại muốn đi theo cùng, nói cái gì là lo lắng nàng cùng hải tử, Trầm Cẩm Huyền khuyên không có kết quả, chỉ có thể cùng hẩn giống như tên trộm bí mật chuẩn ra cung.

Có hoàng đế bệ hạ đồng hành, ngược lại cũng không tính là tên trộm, người biết sẽ rất ít.

Mục Diễm an bài xe ngựa đứng ở bên ngoài cửa phía Tây, đã chờ sẵn ở đó rồi.

Nói thật, Mục Diễm còn chưa thấy qua Đoan vương cùng Đoan vương phi, chờ hẩn ngồi vào xe ngựa, loại cảm giác khẩn trương vì sắp gặp nhạc phụ nhạc mẫu lặng lẽ sinh ra, đây là lần đầu hẩn có cảm giác này, mới lạ mà thú vị, xa lạ lại chờ mong.

Bánh xe lăn trên mặt đất tạo ra thanh âm rõ ràng dứt khoát, không chút tiết tấu, khiến cho hai người ngồi trong xe ngựa phải vênh tai lắng nghe, thẳng đến

khi thanh âm kia dần dần biến mất, hai người nhìn không được nhìn nhau cười.

Trầm Cẩm Huyền hít sâu hai lần, hướng phía Mục Diễm gật đầu.

Lúc này màn xe bị sốc lên, Mục Diễm dẫn đầu khom người đi ra, đứng vững, sau đó hất quay đầu tiếp Trầm Cẩm Huyền.

Cánh tay trắng nõn mịn màng đặt lên bàn tay hắc, Mục Diễm nhẹ nhàng cầm lấy: "Xuống đây đi, Huyền nhi."

Trái tim của Trầm Cẩm Huyền đập liên hồi, nàng khom người lộ ra thân thể, liền nhìn thấy ba người mà nàng ngày nhớ đêm mong đang đứng ở bên xe ngựa, khuôn mặt vẫn chưa thấy rõ nhưng mũi nàng đã đau xót, ngay sau đó nước mắt đỏ xuống.

"Cha, nương, tiểu Hiên. . ."

Niềm vui gặp lại người nhà khiến Trầm Cẩm Huyền không quan tâm đến thứ khác, nàng nhảy xuống ngựa chân còn chưa đứng vững, liền hướng phía Đoàn vương phi nhào tới. Khi mùi hương quen thuộc vừa xa lạ quanh quẩn tại chớp mũi. Trầm Cẩm Huyền cọ cọ mặt chôn sâu vào trong lòng Đoàn vương phi, lại một lần nữa trong lòng nàng thành kính cảm tạ trời xanh cảm tạ đã cho nàng cơ hội một lần nữa.

Nước mắt của Đoàn vương phi cũng giống như Trầm Cẩm Huyền đồng loạt rơi xuống, bà ôm lấy con gái của bà, giờ tay lên không ngừng xoa lưng của nàng, khóc cũng là nước nỡ, thở không ra hơi.

Nữ nhi lớn như vậy vẫn là lần đầu rời xa nhà, hai nước cách biệt, bao nhiêu lần trong mộng bà đều khóc cho đến tỉnh, nghĩ nàng có ăn ngon không, mặc có ấm không, sống có hạnh phúc không?

Biết rõ nơi đó là hoàng cung của nước Kỳ, ăn mặc đều được lựa chọn cẩn thận, đồ dùng đều tinh xảo đắt giá, nhưng Đoàn vương phi vẫn không nhìn được mà lo lắng.

Con gái của bà có hạnh phúc không? Bà không dám nghĩ tới, người nữ nhi gả là hoàng đế, hoàng đế nước Kỳ đứng đầu Ngũ quốc, bà không biết vì sao trước đây nữ nhi lại quyết tâm gả tới đây, đúng là tội nghiệt mà.

Khi Đoàn vương phi nhận được lá thư gửi tới, bà quả thật muốn hai cánh tay của mình lấp thêm cánh chim để bay đến nước Kỳ, bay đến bên người con gái của bà.

Hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc bà cũng nhìn thấy nữ nhi bảo bối của mình rồi.

Đúng là trời còn thương, nước mắt Đoàn vương phi vẫn không ngừng, bà sờ sau lưng Trầm Cẩm Huyền, giống như ốm đi không ít thịt.

Quả thực đã dọa Mục Diễm giật mình, động tác của bé con đúng là nhanh thật, khi hắc không phản ứng kịp nàng đã nhanh chóng thoát khỏi bàn tay hắc rồi chạy đi, nếu như té thì làm sao?

Mất thấy Trầm Cẩm Huyền vững vàng chui vào trong lòng mẫu thân nàng khóc nghẹn ngào, thần kinh căng thẳng của Mục Diễm trong nháy mắt mới thả lỏng, sau đó hắc nhìn về phía nam nhân trung niên đang đứng ở một bên kia, nghĩ: Nên...Xưng hô như thế nào đây, Đoàn vương? Nhạc phụ?

Đoàn vương đứng ôm nữ nhi cùng với thê tử nên không nghĩ nhiều như vậy, tất cả lực chú ý của ông đều đặt tại người nữ nhi, thấy Trầm Cẩm Huyền khóc nhưng tinh thần lại rất sáng lạng, Đoàn vương cảm thấy thoáng yên tâm, mới dòi tầm mắt nhìn về phía Mục Diễm.

Hai người nam nhân bốn mắt giao nhau, Mục Diễm nhanh chóng chấp tay ôm quyền, khom lưng thi lễ: "Tiểu tể tham kiến nhạc phụ!"

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhất thời nhìn lại, ngay cả Trầm Cẩm Huyền cùng Đoàn vương phi cũng nức nở nhìn sang, chỉ thấy nam nhân tôn quý nhất thiên hạ đang hơi luống cuống đang hướng về phía phụ thân nàng thi lễ, tự xưng là tiểu tể.

Đường đường là Đoàn vương nước Ti kiến thức rộng rãi cũng nhất thời có chút giật mình, kém một chút nữa chân đứng không vững của ông đã muốn né tránh lễ của Mục Diễm, nhưng cuối cùng ông vẫn đứng chấp tay, họ nhẹ sau đó hừ một tiếng, coi như đáp lại.

Kỳ thực Đoàn vương có chút hoảng, ông không nghĩ hoàng đế nước Kỳ lại coi ông là nhạc phụ, ông còn cho rằng phải hành lễ, điều này làm cho ông ít nhiều có chút thụ sủng nhược kinh*, rồi lại nhìn không được bắt đầu tán dương và an tâm.

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Đúng là nữ nhi của ông đang hạnh phúc, nàng kiên trì gả cho nam nhân quan tâm nàng, cho nên, Mục Diễm thân là hoàng đế mới có thể chú ý quan tâm đến bọn họ, coi người thân của nữ nhi là người nhà mình.

Khóe môi mỉm cười của Đoàn vương rốt cuộc cũng thư giãn một chút, ông đưa tay đỡ một cánh tay của Mục Diễm, một tay kia vỗ vỗ vai hắc.

Trầm Cẩm Huyền nhìn cái người nam nhân kia, mũi hắc cao thẳng, mi mắt dài nhưng không cong, rũ xuống thẳng tắp trước mắt, nhìn giống như hắc đã đứng thật lâu, khóe miệng hắc nhẹ nhàng giương lên, chính là bởi vì tự tay phụ thân nàng nâng lên mà cảm thấy sung sướng, hắc không hiểu những lễ nghi này, bởi vì hắc là hoàng đế, nhưng mà hắc lại vì nàng, hướng phụ thân nàng cúi đầu, còn chân thành xưng hô là 'nhạc phụ'.

Lần thứ hai nàng rơi lệ, bởi vì hắc, đơn giản là hắc.

"Bệ hạ. . ." Trầm Cẩm Huyền mở miệng nhẹ nhàng gọi, giọng nói chứa nồng đậm giọng mũi cùng tình cảm cảm động.

Nghe tiếng nàng Mục Diễm liếc mắt nhìn sang, hẳn thấy nước mắt đang chảy trên mặt của bé cung, phỏng chừng cũng là nước mũi, chớp mũi đỏ đỏ khéo léo đáng yêu, môi mông hoi giương lên tạo thành độ cong xinh đẹp, nàng nhìn hẳn, hẳn nhìn vào trong mắt nàng, nhìn vào trong cặp mắt đào hoa đoạt đi lòng của người khác.

Nhưng vai của hẳn đang bị Đoan vương vỗ vỗ, hẳn cũng chỉ có thể hướng phía nàng khẽ mỉm cười, bày tỏ an ủi.

Thẳng đến khi bị xem nhẹ sự tồn tại, Trầm tiểu vương gia rốt cục không nhìn được, vì tìm lại cảm giác tồn tại, cậu bước một bước lên phía trước, giơ tay gọi: "Tỷ phụ!"

Lúc này, Mục Diễm mới đem tầm mắt dời tới trên người Trầm Sở Hiền, thiếu niên trước mắt này cùng Đoan vương có bảy tám phần giống nhau, quả thực là phiên bản thu nhỏ khi còn trẻ của Đoan vương, ánh mắt sáng ngời, lông mi dài nhỏ, rất tuấn đạt, bất quá hấp dẫn hẳn nhất chính là tiếng kêu "Tỷ phụ" kia.

Hắn hướng về Trầm tiểu vương gia cười gật đầu, rất muốn nói hai tiếng chào với cậu, nhưng vẫn nhìn được, không thì chắc bị mọi người chê cười rồi.

Mục Diễm nói với mọi người đã sắp xếp chỗ ở rồi đừng lỡ mất thời gian, về phần Trầm tiểu vương gia sau khi về sẽ trò chuyện tiếp, bọn họ lúc này mới nghĩ phải về nhà trước, không thì có khả năng phải đứng ở đây trong chốc lát.

Ba nam nhân ở chính phòng nói chuyện đàm luận, Trầm Cẩm Huyền cùng Đoan vương phi thì vẫy lui hạ nhân ở tại trong sương phòng nói chuyện.

Ngồi đối diện nhau, lúc này Trầm Cẩm Huyền mới tỉ mỉ nhìn mẫu thân nhiều năm không gặp, nàng lớn lên rất giống mẫu thân, mà đệ đệ của nàng lại giống cha nàng, một đôi lông mày trắng rậm lá liễu, một đôi mắt hoa đào tự tiểu phi tiểu đầy nước, trên khóe mắt là một chút men say, chỉ là hiện tại vàng mắt đỏ ngầu, xuất hiện quần thâm đen nho nhỏ.

Đoan vương phi đã ba mươi bảy, năm tháng vẫn chưa lưu quá nhiều dấu vết trên khuôn mặt của bà, nhưng mấy ngày nay đi đường xa xa xôi, khó tránh khỏi xóc nảy, trong lòng lại nhớ thương nữ nhi, đêm khuya cũng cũng khó mà ngon giấc, vì vậy tiêu tụy không ít.

Trầm Cẩm Huyền cẩn thận nhìn xem, rất sợ sẽ quên đi, nàng giống như là đem diện mạo của Đoan vương phi khắc sâu trong lòng, mẹ con hai người liên tiếp ghen ngào, một lát, mới song song ngừng nước nôi.

"Nương, nữ nhi bất hiếu. . ." Hai tay như cũ vẫn bị Đoan vương phi nắm trong tay, Trầm Cẩm Huyền quỳ gối trên mặt đất, giọng nói khàn khàn: "Nương, nữ nhi làm người lo lắng hại người bạn tâm, nữ nhi bất hiếu, trong thư là nữ nhi giả bệnh nặng, chỉ là. . . Chỉ là nữ nhi thật sự sợ người không muốn đến nước Kỳ để gặp lại nữ nhi, mới, mới. . ."

Đoan vương phi nào có chỗ nào sinh khí, bà cao hứng mừng rỡ còn không kịp, vội vàng kéo Trầm Cẩm Huyền từ dưới đất lên, bà rung rung mỉm cười nói: "Hải tử ngọc, mau đứng lên, nương làm sao lại không đến thăm con, chỉ là ngại thân phận của phụ thân con, chúng ta không có phương tiện tới thôi, bây giờ thì tốt rồi."

Nói xong, Đoan vương phi liền nhớ tới hành động của Mục Diễm trước cổng lớn, bà lại một lần nữa cười lên, nói tiếp: "Nương nhìn hẳn đối với con cũng không tệ, ai...Chỉ sợ sẽ không được lâu dài."

"Sao ạ?" Trầm Cẩm Huyền lại một lần nữa ngồi bên cạnh Đoan vương phi, trong lòng nghĩ tới người kia, trên mặt cũng không nhìn được dịu dàng vài phần: "Nương yên tâm, ta tin chàng, cũng tin bản thân mình."

Đoan vương phi nghe nàng nói lời này, cười đến mi mắt cong cong gật đầu nói: "Tốt, tốt, tốt, đây mới là nữ nhi của ta."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Gặp lại (hai)

Trong chính phòng, Mục Diễm làm hoàng đế lần đầu tiên ngồi ở bên dưới, nhưng hẳn lại cam tâm tình nguyện, lúc này, hẳn háng giọng một cái, giải thích chuyện bệnh tình nguy kịch mà Trầm Cẩm Huyền viết trong thư: "Bởi vì Huyền như rồng niệm phụ mẫu cùng tiểu vương gia, trầm..." Hẳn theo thói quen xưng là "Trầm" nhưng mới phát ra âm đầu lại nuốt trở về, chuyển lời biến thành: "...Ta mới ra hạ sách này, mong rằng nhạc phụ ngài chế trách chứ."

Cho dù Mục Diễm đổi lời rất nhanh, nhưng dựa vào thánh lực nhạy bén của Đoan Vương có thể không nghe thấy sao?

Đoan vương cười nhẹ lên, mặt mày ôn nhuận mà nhu hòa, ngay cả sự xơ xát tiêu điều đầy lệ khi cũng giảm đi không ít, ông xoa xoa tay, ngâm cười nói: "Việc này cứ như vậy cho qua đi, không cần nhắc lại. Bệ hạ đã dùng bửu chử? Bản vương nhớ thương nữ nhi nên sốt ruột vào kinh vẫn chưa dùng ngọc thiện, không bằng, để Vương Phi tự mình xuống bếp làm vài món?"

"Huyền nhi cũng sốt ruột gấp phụ mẫu, chúng ta cũng chưa dùng qua ngọc thiện, chỉ là Vương Phi đi đường mệt nhọc...."

"Ai, không có cách nào, nàng khẳng định cũng nghĩ vì Huyền nhi mà làm một bữa cơm, huống chi còn có bản vương giúp đỡ." Đao vương đánh gãy lời nói của Mục Diễm, sau đó đứng dậy, "Bản vương đi gọi Vương phi, hai người các người trò chuyện một chút đi."

Mục Diễm cũng không tiếp tục ngăn cản nữa, hần đứng lên đưa Đao vương tới cửa, sau đó xoay người trở lại ghế ngồi, cùng Trầm tiểu vương gia hàn huyên, trọng tâm câu chuyện đều vây quanh Trầm Cẩm Huyền.

Trò chuyện một chút hần chợt nhớ tới quên chưa nói tới việc Trầm Cẩm Huyền có thai cho Đao Vương biết, âm thầm cười một tiếng, trong lòng hần nghĩ bản thân tại sao lại rối loạn như thế chứ, cư nhiên vội vàng đem chuyện trọng yếu như vậy quên mất, bất quá cũng không cần sốt ruột, thời gian còn rất nhiều.

Không cho Trầm Cẩm Huyền giúp đỡ, hai vợ chồng Đao vương cùng Đao vương phi kẻ trước người sau vào đại phòng bếp.

Bị giữ bên ngoài Trầm Cẩm Huyền liền bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là vào chính phòng tìm Mục Diễm và đệ đệ.

Câu chuyện tình yêu của cha nương luôn làm cho Trầm Cẩm Huyền hâm mộ và hướng tới, tuy rằng phụ thân thân phận là Đao vương, nhưng thủy chung trong phủ chỉ có một người là mẫu thân nàng, cả cuộc đời bọn họ chân chính là một đôi người.

Năm đó, Đao vương phi 14 tuổi, một ngày ngồi xe ngựa đến nhà đi làm khách, kết quả khi đi thì vô tình gặp tiệc mới khai trương, tiếng pháo đột nhiên vang lên làm cho ngựa hoảng sợ.

Ngựa bị hoảng sợ rống to một tiếng tại đầu đường chạy loạn, xa phu bị hất xuống ngựa, lúc đó Đao vương phi thật sự kinh hãi, một khuôn mặt nhón hần hoa dung bấy giờ trở nên thất sắc, tái nhợt trắng bệch, nàng ở trong buồng xe bị con ngựa chạy loạn mà kinh hoàng, còn đụng phải trán, còn nhiều lần suýt chút thì bị văng ra khỏi thùng xe, cũng may hai tay vẫn nắm chặt lấy ô cửa sổ, mới có thể bảo đảm không bị hất ra.

Màn xe nhanh chóng bị gió thổi bay cao, trong buồng xe thiếu nữ đã sớm kinh hoàng thất sắc, ngay tại lúc nguy cấp, lại phát hiện một đứa bé đang đứng giữa đường, ngay cả Đao vương phi cũng sợ hãi, nếu móng ngựa vô tình bước qua, đứa bé còn có mệnh sống sao?

Nàng run rẩy, theo động tác lắc lư của buồng xe mà quỵ xuống, mặt hướng ra bên ngoài, cuối cùng đứng ở bên ngoài thùng xe, chỗ của xa phu điều khiển ngựa.

Thanh âm của màn xe giương lên cùng tiếng gió thổi 'Vù vù' cùng nhau truyền vào lỗ tai của Đao vương phi, nàng vừa khản trương vừa sợ, cắn môi dưới tái nhợt, quỵ vào chỗ ngồi của xa phu, cắn chặt răng đưa tay nắm lấy dây cương.

Một lần hai lần vẫn không tới, nàng không thể làm gì khác hơn là buông móc thùng xe tay di động về phía trước, chuyện tình trong nháy mắt xảy ra, lay động kịch liệt khiến Đao vương phi chưa kịp hét một tiếng đã hướng về một bên hung hăng ngã xuống, mà trước mặt lại sợ đứa bé đang ngã nhào trên đất khốc, Đao vương phi nhắm chặt hai mắt chờ đợi đau đớn đến, lại không nghĩ ngã vào trong lòng ngực ấm áp.

Đao Vương hầu trẻ tuổi có thể nói giống như người từ trên trời giáng xuống, hần vững vàng giữ chặt chỗ ngồi trên ngựa, đầu tiên là xoay người ôm tiểu cô nương đang run rẩy thoát hiểm, sau đó nhanh chóng nắm lấy dây cương, dùng sức ghim ngựa.

Móng trước của con ngựa chịu lực giữ không trung, há mồm kêu gào một tiếng, sau đó "Lạch cạch" hạ xuống móng trước, bốn chân đạp đạp trái phải, dừng lại vững vàng.

Đao vương phi sợ hãi, sau khi bị ôm nàng theo bản năng giờ tay níu chặt vật ở trước ngực của người kia, cố hết sức đem mặt vùi vào trong lòng người kia.

Sự lắc lư tra tấn người dừng lại, ngửi vào mũi chính là một cỗ mùi hương xa lạ mà dễ ngửi, Đao vương phi ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên thì bị hút vào con người đen kịt.

Đao vương ý thức được hành động đường đột của bản thân làm tiểu nữ nhân trong ngực hoảng sợ, cánh tay ôm hông tinh tế của nàng vội vã buông ra, tiểu nữ nhân cả người mềm nhũn, căn bản không có cách nào đứng thẳng, lại trực tiếp ngã xuống phía dưới.

Hần không thể làm gì khác hơn là ôm trở lại, lần này trán của nàng đụng vào lồng ngực kiên cường của hần, vừa đúng chỗ bị thương khi ở thùng xe.

Thấp đầu nghẹn ngào một tiếng, nước mắt Đao vương phi chực trào ra, xung quanh người vây xem càng nhiều, nàng đã mười bốn, không thể tùy tiện để người khác nhìn thấy dung mạo được, huống chi là lúc đang khóc? Nàng nắm góc áo người kia, có ý định chôn mặt vào lòng người kia.

Nhận thấy được động tác lớn mật của tiểu cô nương, Đao vương câu môi như nàng mong muốn.

Thoáng khom lưng, cánh tay vòng qua hai chân nàng dùng lực nâng lên, liền đem tiểu cô nương ôm ngang: "Người cứ yên tâm giấu mặt, ta dẫn người đi quán."

Một giọng trầm thấp vang lên, vành tai bạch ngọc của Đao Vương phi lúc trẻ hồng lên, chớp mũi lại một lần nữa chứa đầy mùi vị của hần, nàng chỉ buồn buồn "Ngô" một tiếng, liền thuận theo sau đó thẹn thùng hướng trong ngực hần chôn sâu vào.

Về sau, Đoàn vương cầu hôn, nhưng đính hôn ba ngày lại được ngự phong đại tướng quân, lập tức biên cương, bảo vệ lãnh thổ quốc gia, thù hờ nhân dân sống ở biên cương.

Đánh một trận, cả năm năm.

Lúc Đoàn vương còn trẻ là 14 tuổi kiên trì chờ đợi đến năm 19 tuổi, đợi đến Đoàn vương đắc thắng trở về.

Một năm kia, mười dặm hồng trang, cả nước cùng vui.

Chuyện tình của Đoàn vương cùng Đoàn vương phi được nhân dân nước Ti làm đề tài say sưa nói chuyện, cũng trong trời đất không có biết bao người hâm mộ ước ao có được tình yêu như vậy.

Trầm Cẩm Huyền nghĩ tới những câu chuyện vô số lần về chuyện xưa của cha vương mình, nàng đều có thể đọc lâu lâu.

Nụ cười rực rỡ trên khuôn mặt hân hoan như ánh mặt trời, chợt nàng lại nghĩ đến Mục Diễm, trong lòng ngọt ngào càng sâu, phảng phất giống như được bồi mật vậy.

Nhẹ tay khẽ vuốt bụng...

Ai nha! Lại quên đem chuyện mình có thai nói với mẫu thân rồi!

Trầm Cẩm Huyền ngừng chân quay đầu liếc nhìn phương hướng phòng bếp, nghĩ thầm chờ chút nữa dùng bữa sẽ nói, thời gian còn dài mà.

Bên này, trong chính phòng không khí có chút quái dị.

Mục Diễm cùng Trầm tiểu vương gia dù sao cũng mới gặp gỡ, hai người cũng không quá quan tâm tìm đề tài để làm sinh động bầu không khí này, hainam nhân đang trong ranh giới lúng túng, ai cũng nghĩ nên nói cái gì mới tốt đây.

"Tiểu Hiên nhỏ tuổi hơn Huyền nhi bao nhiêu?" Mục Diễm vân vân ly trà, hỏi.

Ngồi ở đối diện, khuỷu tay của Trầm tiểu vương gia chống lên tay ghế, ngón trỏ để tại chóp mũi gãi gãi, trả lời nói: "Tỷ tỷ so với ta lớn hơn một tuổi."

"Nga?" Đặt ly trà xuống, Mục Diễm lại hỏi: "Trương lai có tính toán gì không?" Đây coi như là lời nói khách sáo của hắn đi?

Trầm tiểu vương gia không cần nghĩ ngợi liền trả lời: "Sau này muốn đi tòng quân."

Nước Ti vẫn luôn chiến loạn không ngừng, căn cơ xây dựng đất nước không vững chắc, trải qua 80 năm vẫn còn chưa vững, tòng quân bảo vệ quốc gia chikém một chút nói là mộng tưởng của những nam nhi đầy nhiệt huyết.

Mục Diễm nghĩ nghĩ, tòng quân a.

Mấy trăm năm qua nước Kỳ đã được mở rộng rất nhiều, đứng đầu ngũ quốc, quanh năm không có loạn lạc, nếu sau này Trầm Tiểu vương gia tòng quân ở nước Kỳ, đại khái không có giặc mà đánh.

"Tỷ tỷ người cũng biết?"

Trầm tiểu vương gia lắc đầu, lòng nói tỷ phu này đúng là năm câu không rời tỷ tỷ của cậu.

Giống như....Đột nhiên không có đề tài gì nữa?

Mục Diễm nâng tay lên bưng ly trà, chuẩn bị uống một ngụm trà tiếp tục trò chuyện.

Nhưng vào lúc này, Trầm Cẩm Huyền đi đến, nhất tề hai nam nhân trong phòng đứng dậy nghênh đón, bởi vì sự xuất hiện của nàng mà trong lòng hai vị nam nhân đều mười phần cảm kích.

Trầm Cẩm Huyền đi tới trước mặt Trầm tiểu vương gia, giơ một tay lên so sánh trán của hai người, khóe mắt đầy ý cười, nói: "Tiểu hiên cao hơn."

Nàng nhỏ giọng ôn nhu nói, đầu ngón chân nhón lên một chút xem thử nàng cùng Trầm tiểu vương gia khác bao nhiêu, lông mi cong cong vênh vênh chớp chớp nói, "Đều đã cao như thế...."

Nàng nhìn thấy, vẫn còn kém một khoảng cách nhỏ.

Trầm tiểu vương gia đưa hai tay nâng tay nàng, miễn cho vạn nhất trọng tâm không ổn nàng lại ngã xuống, nghe được giọng nói của nàng thì nàng tay phải vỗ vỗ đỉnh đầu, cười trừ ghẹo nói: "Tỷ tỷ sao người lại không cao, hình như còn rụt lại a."

"Có cao mà, là người lớn quá cao mà thôi, ngộ...ngược lại cùng bề hạ không sai biệt lắm."

Lúc này, bị nêu tên Mục Diễm mới tới gần hai tỷ đệ, hắn tận lực đứng ở bên cạnh Trầm tiểu vương gia, cùng so sánh thì hắn cao hơn hai ngón tay.

Trầm Cẩm Huyền theo đỉnh đầu của hắn, tầm mắt chuyển qua khuôn mặt, liềncùng hắn bốn mắt nhìn nhau, lại không nói được sự nhu tình ngọt ngào, liếc mắt đưa tình.

Tỷ tỷ có thể được hạnh phúc, Trầm tiểu vương gia thân là đệ đệ cũng rất hài lòng và yên tâm, tuy rằng cậu và người nhà vẫn không biết được tại sao lúc trước Trầm Cẩm Huyền lại cam tâm tình nguyện vâng theo thánh chỉ, gả cho hoàng đế nước Kỳ mà nàng chưa từng gặp mặt, thế nhưng hiện tại kết quả tốt là được, như thế bọn họ cũng sẽ yên lòng.

Có Trầm Cẩm Huyền xen vào, bầu không khí trong phòng nhất thời sôi nổi hơn nhiều.

Ba người trò chuyện với nhau thật vui, thẳng đến khi Đoan vương phi qua gọi ba người dùng bữa thì bọn họ mới ngừng trò chuyện.

Sắc trời ứng đỏ, Trầm Cẩm Huyền ôm cánh tay Đoan vương phi, hai mẹ con đi trước, Mục Diễm và Trầm tiểu vương gia thì đi phía sau, ánh mắt của Mục Diễm luôn nhìn sau lưng Trầm Cẩm Huyền, còn Trầm tiểu vương gia sao, chỗ nào trong nhà cũng nhìn một chút.

Đến phòng ăn, trên bàn đã bày xong bữa ăn tiêu chuẩn sáu món một canh, món ăn đầy mùi thơm, làm cho người khác mở rộng khẩu vị, đây là thành quả mà hai vợ chồng Đoan vương phi dọn một canh giờ mà thành.

Lần cuối cùng nẫu thân vì nàng làm cơm ăn cơm cùng Trầm Cẩm Huyền cũng không nhớ rõ, nói chung là vô cùng vô cùng xa xôi, làm cho nàng không cách nào nhớ lại.

Năm người đều ngồi vào vị trí của mình trước bàn ăn, dùng bữa không có những lễ nghi phức tạp, chỉ là người một nhà dùng bữa, tràn đầy ấm áp hòa thuận vui vẻ.

Cơm xong, nha hoàn bà tử nhanh nhẹn dọn mâm chén đĩa trên bàn.

Mục Diễm háng giọng một cái, đưa tay nắm lấy cánh tay mềm mại của Trầm Cẩm Huyền đang ngồi bên cạnh, cười yếu ớt tuyên bố: "Nhạc phụ nhạc mẫu, ngự y trong cung đã chuẩn đoán, Huyền nhi đã mai thai rồi."

Vợ chồng Đoan vương nghe được tin đại hỉ, rất muốn nói, chỉ là miệng còn chưa mở đã bị Trầm tiểu vương gia đoạt trước: "Ta đây chẳng phải là sắp làm cậu sao?"

"Ha ha, tốt!" Lời nói của con làm cho Đoan vương cao giọng cười to, trong lúc nhất thời, bầu không khí phòng trở nên hơn hớn vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Bị đâm

Dùng xong bữa tối, rặng mây đỏ đã rút đi, tấm màn đen dần dần phủ xuống, đã đến thời gian Mục Diễm hồi cung, vợ chồng Đoan vương cùng Trầm tiểu vương gia tiễn đến tận cổng lớn. Về phần Trầm Cẩm Huyền, nàng cố ý lưu lại ở chỗ này để có nhiều thời gian bồi cha mẹ cùng đệ đệ, chỉ cần trở về cung truyền tin Huyền Quý tần muốn chuyển tâm dưỡng thai, thì sẽ từ chối được toàn bộ những người đến thăm, chuyện phi tần mỗi ngày cần vào Vĩnh Yên cung thỉnh an cũng chỉ cần Mục Diễm nói một tiếng là già quyết.

Vợ chồng Đoan vương cùng Trầm tiểu vương gia chỉ nói đơn giản hai câu liềnlui qua một bên, đem không gian cùng thời gian cho Mục Diễm và Trầm Cẩm Huyền.

"Bệ hạ, mỗi ngày xem tấu chương cũng không được quá muộn, phải dùng bữa đúng giờ..."

Tay của Trầm Cẩm Huyền bị Mục Diễm cầm trong bàn tay, nàng vừa nói chuyện, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay hắn, trong lòng dần dần sinh ra cảm giác không muốn xa rời, nàng đang ngược khuôn mặt xinh đẹp lên nhìn kỹ vào mặt hắn, đôi môi nhỏ hồng kiêu diễm khép mở thổ lộ những lời dạn dỏ ôn nhu nhỏ nhẹ.

Mục Diễm theo ánh mắt nhìn vào môi nàng, lại nhìn về phía ánh mắt của nàng, đối với những lời căn dặn hạn chế làm việc của nàng, hắn đều không cảm thấy phiền, đều đáp ứng từng cái: "Uh, tốt..."

Phụ hoàng cùng mẫu hậu hắn đi dạo chơi Sơn Thủy ở nước Kỳ, mỗi lần đi đều mười vạn căn dặn, hiện tại nhìn bé con trước mặt, cư nhiên loáng thoáng thấy được hình bóng của mẫu thân, Mục Diễm cảm thấy ấm lòng.

Nhìn xuống xúc động muốn ôm bé con vào lòng, Mục Diễm thấp đầu đặt trán mình lên vai Trầm Cẩm Huyền, hai cánh môi mỏng đến gần tai nhỏ của nàng, thấp giọng nói: "Hiện tại ta nghĩ thật muốn ôm nàng..."

Nhất định hắn không biết thanh âm của bản thân trầm thấp gọi cảm đến mức nào, giọng ngậm ý khàn khàn, mang theo sức mạnh đầu độc lòng người

khác, nhẹ bay bổng quán chặt trong lỗ tai TrầnCần Huyền, làm cho hai má nàng có hai bông hoa đỏ, trái tim cũng đậplệch nhịp.

"Bệ. . . Bệ hạ. . ." Rút cổ một cái, TrầnCần Huyềnmuốn nói phụ mẫu và đệ đệ nàng đang nhìn, há mồm nói nhưng chỉ là ôn nhu gọi hân.

Ở gần cổ của nàng hít một hơi thật sâu hương thơm nhàn nhạt của nàng, Mục Diễm đứng thẳng thân thể, sau đó tại trên trán TrầnCần Huyền nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn: "Được rồi, ta đi đây."

Sau khi nói xong, hân buồng TrầnCần Huyền ra, hướng về phía vợ chồng ĐoanVương cùng Trầntiểu vương gia ôm quyền thi lễ, lúc này đã nói qua lời tạm biệt, cho nên lần này hân cũng không nói chuyện, thấy Đoan vươngnhưống hân gặt đầu, Mục Diễm liền xoay người một chân đạp lên xe ngựa, vén rèm xe ngồi vào trong xe.

Xa phu gió roi, tiếng vó ngựa vanglên, TrầnCần Huyền vô ý thức bước hai bước, sau đó lại đứng lại, thẳngđến khi xe ngựa rẽ vào một con đường khác không nhìn thấy nữa, nàng mớithư hồi tâm mất.

Đoan vương phi cầm lấy tay nàng, vỗ vỗ.

TrầnCần Huyền cầm lại tay bà, giương lên một khuôn mặt tươi cười, cặp mắtđào hoa chớp chớp tựa như vàng trắng non trên trời: "Nurong, chúng ta mau chút vào thôi."

Cũng liền trong nháy mắt đó, trước nhà xuất hiện mấy hắc y nhân che mặt, tay mỗi người cầm một trường đao, đao sắc bénđưới ánh sáng thanh lương của vầng trăng càng hiện rõ những đạo bạchquang, nhân số nhiều, trong một thời gian ngắn khó mà đếm hết, chỉ làbao vây đám người TrầnCần Huyền, nhìn lại cổng lớn của trạch viện, cũng có rất nhiều hắc y nhân đứng đó.

Một phen Đoan vương kéo thế tửvà nữ nhi bảo vệ sau lưng, Trầntiểu vương gia cũng lập tức chấn mộtbên khác của mẫu thân cùng tỷ tỷ, cùng cha cậu làm tư thế đưa lưng vào nhau.

Chỉ là hai người bọn họ không có vũ khí trong tay, duy chỉcó nắm chặt hai nắm tay, bầu không khí ngưng trệ một thời gian, địch ta đều bất động.

Trầntiểu vương gia từ bên hông rút ra một cây sáo làm bằng xương của chim vũ, để tại bên môi thổi, âm thanh vang dội xé rách bầu trời yên tĩnh, nhờ gió thổi truyền ra rất xa.

Lúc này,nguyên bản mười hộ vệ canh giữ trạch viện liền hiện thân, mỗi người bọn họ cầm một cây sáo làm bằng xương đeo bên hông, cùng Trầntiểu vương đặt trên môi thổi, trong thời gian ngắn tiếng sáo đột ngột mãnh liệt.

Những thích khách kia biết bọn họ đang truyền tín hiệu, không bao lâu nữrchắc viện binh sẽ tới, cũng không giám làm lỡ chuyện, trong đó dẫn đầu bốn người làm tư thế trợ thủ, các thích khách còn lại thì nhanh chónggiờ đao ra chiêu, quá trình diễn ra vô thanh vô thức, chỉ nghe tiếng đao kiếm va chạm, trong màn đêm tối thỉnh thoảng lóe lên những ánh sáng vụn nhỏ.

Đoan vương cùng Trầntiểu vương gia chỉ để ý bảo vệ TrầnCần Huyền cùng Đoan vương phi nên không có ý tham gia, mười ba tên thích khách trái phải hỗ trợ lẫn nhau, lấy bọn họ làm trung tâm tạo thành một cái vòng nhỏ, người bị giết ngã xuống đất kéo dài không dứt.

Đoan vương mang tới tổng cộng là ba mươi ba người hộ vệ, hai mươi người phân tán bảo vệ bốn phòng trong trạch viện, những hộ vệ này đều được Đoanvương tỉ mỉ chọn lựa huấn luyện ra, một người nhưng có sức mạnh giốngnhư ba người, nếu ba mươi ba hộ vệ tập hợp đủ, bảo vệ bọn họ chu toàn là chuyện không thể nói chơi, hiện tại chỉ cần chống đỡ một hồi, là được.

TrầnCần Huyền biết hộ vệ phụ thân mang đến có thực lực như thế nào, cho nên nàng kì thực cũng không quá nhiều lo lắng, chỉ là bảo vệ thật chặt Đoan vương phi.

Những người này là ai phái tới trong lòng nàng biếtrõ, nghĩ đến tử sĩ của Phó Dập một đường từ nước Ti đuổi tới nước Kỳ,những tử sĩ này đều có thể giết chết Đoan vương, vừa trừ được mối họalớn của y, vừa có thể giả họa vu oan cho Mục Diễm.

Thật sự là tính toán khôn ngoan.

Cánh tay ôm Đoan vương phi của TrầnCần Huyền dần dần nắm thành quyền, ánh mắt nàng trở nên sâu thẳm, lại nghĩ đến một ngày ám sát không thành công, thân phận tử sĩ bại lộ, như thế sẽ làm cho Phó Dập giống như chóngáp phải ruồi đến lúc đó sẽ có ích cho nàng.

Bản thân Đoan vương nguyện trung thành với vị vua trẻ tuổi nước Ti, nếu biết vị vua mà mình trung thành muốn giết chết cả nhà mình, không biết Đoan vương sẽ phản ứng thế nào đây?

Nếu như một chút này không đủ cho ông thất vọng cùng đau khổ, như thế nếu thích khách thương tổn đến nữ nhi của ông thì sao đây?

TrầnCần Huyền âm thầm cân nhắc, thực sự cảm thấy lấy việc này để đã kíchvào ông, lúc nàng đang suy tính, ba mươi ba hộ vệ đã tập hợp đầy đủ,mười ba hộ vệ bị thương nhiều hay ít đều nhất thời lùi vào trong, hainười tên lúc này đã tiến lên thế chỗ, hiện trường một mảnh hỗn chiến.

Xem ra Phó Dập là muốn diệt tận gốc, biết chuyện này Đoan vương dẫn theo ba mươi ba tên hộ vệ, vậy nên đã đem số thích khách tăng mấy lần, may màMục Diễm lựa chọn trạch viện ở nơi yên tĩnh, tương đối xa, xung quanhkhông có nhiều hộ gia đình, cũng không làm kinh động.

Hỗn chiến duy trì liên tục không ngừng, làm rùm ben như vậy chắc chắn Phó Dập muốn làm cho mọi chuyện trên nên lớn hơn, Đoan vương của nước Ti ở

nước Kỳ bị đâm, chỉ cần tin tức này truyền ra sẽ làm cho danh dự của nước Kỳ bị mất trái của chuyện này ảnh hưởng.

Hoàng đế nước Kỳ muốn giết vương gia nước khác để cướp binh quyền, ai biết nước Kỳ đang tính toán những gì, chuyện này nếu có người đồn bậy, quân tâm bốn nước nhất định sẽ bất ổn!

Quả nhiên là tin toán đúng dịp.

Trầm Cẩm Huyền hung hăng cắn răng, mắt thấy thích khách cứ vào hai thì ngã ba ngày càng nhiều, ban mười hộ vệ trong đội quân thép quả nhiên không tầm thường, lần này nàng nghĩ muốn cố ý bị thương để kích thích Đoan vương, nhưng mưa tên lại đánh bất ngờ, không phân biệt được địch ta, mưa tên liền hạ xuống, trong lòng nàng kinh hãi.

Xem ra Phó Dập sớm đã hạ lệnh, ám sát đội thứ nhất không thành, thì cung thủ được giấu phía sau sẽ tiếp ứng, trong hỗn chiến không có cách nào phân biệt địch ta, thì thống nhất bắn chết, nhất quyết không để một ai sống sót.

Không có tám chắn làm sao ngăn chặn được mưa tên đây?

Trầm Cẩm Huyền hoảng sợ thất sắc.

"Nương, cuối xuống." Kéo tay Đoan vương phi, Trầm Cẩm Huyền cúi người che dấu thân hình, sau đó nàng mới tới gần phụ thân thần kinh đang buột chặt, gọi một tiếng phụ thân.

Hai tay Đoan vương nắm chặt, ông tỉ mỉ quan sát phương hướng của các mũi tên, xung quanh những mũi tên đều có ẩn dấu một người, bao gồm nóc phòng trong trạch viện, liếc mắt nhìn sang bọn thích khách, bị bọn người này gắt gao bao vây, mang theo hai nữ tử yếu ớt đột phá vòng vây xát muối thành công hầu như là số không, ông không thể đánh cuộc tính mạng của nương tử và nữ nhi được, tuyệt đối không thể tùy tiện đột phá vòng vây.

Đoan vương không biết những người này do ai phái tới, có thể là người ở trước mắt ông tự xưng là 'Tiểu tể', bất quá lí do là vì sao? Nếu như hắn muốn giết bọn ông thì có rất nhiều cách, tại sao lại áp dụng cách ám sát đàn nhất với quy mô lớn để người khác phát hiện đây?

Do người khác?

Là ai?

Nước Yên?*

Mấy năm trước nước Yên tấn công nước Ti, ông lĩnh binh đánh đuổi, làm cho nước Yên trực tiếp đầu hàng, làm cho nước Ti và nước Yên trở thành ngang hàng.

*Nước Yên: trong bản convert ghi là Yên Bắc nhưng QT dịch là nước Yên, nên nếu có người nào đọc convert thì đừng thắc mắc nhé!

Đoan vương âm thầm suy nghĩ, đáp án lung lay bất định, bất quá chuyện này cũng không quan trọng, hiện tại chuyện quan trọng nhất là bảo vệ người nhà ông bình an vô sự.

Ánh mắt của ông nhìn chung quanh một chút, bọn họ bị bao vây cách cổng lớn năm thước, nếu có thể thối lui đến chân tường, lấy mặt tường cao làm hậu thuẫn, dính mũi tên sẽ không thương tổn, chỉ cần cẩn thận phòng thủ không để cho cung thủ tiến vào gây thương tích, cứ rút lui như thế ngược lại cũng không phải là chuyện không thể.

Còn dư lại mấy hộ vệ không nhiều, sau khi hạ quyết tâm Đoan vương liền không do dự, trực tiếp hạ lệnh phá vòng vây, các hộ vệ còn lại nghe lệnh, tạo thành nhóm ba người bắt đầu phá vòng vây.

Khoảng cách phía sau tường cao càng ngày càng gần, hộ vệ ngay gần mũi tên càng ngày càng ít, ngay cả nhóm lúc đầu đột phá ba người bây giờ chỉ còn lại một người, trong tay Trầm tiểu vương gia đã sớm cầm trường đao do hộ vệ đưa tới.

Nhưng mà tình huống lại xảy ra đột biến, một mũi tên tiến thẳng bay về phía Đoan vương phi, bén nhọn tiếng xé gió truyền vào tai Đoan vương, ông định đưa tay tiếp, nhưng lại chậm một giây, mũi tên theo lỗ trống không xuyên qua bàn tay đi qua ——

Trầm Cẩm Huyền nghĩ cũng chưa nghĩ liền che chở trước mặt mẫu thân, kêu lên một tiếng đau đớn.

Còn tốt.

Mũi tên đã vượt qua chướng phong của Đoan vương, sức mạnh giảm đi, vẫn chưa đi sâu và da thịt.

Trán Đoan vương nổi gân xanh, Đoan vương phi kinh hô một tiếng đỡ lấy Trầm Cẩm Huyền, Trầm tiểu vương gia giương đao chém xuống một cánh tay của thích khách, trên người cậu có rất nhiều vết thương bị đao chém, mùi máu tươi tràn ngập, mắt Trầm Cẩm Huyền tối sầm, chỉ là hai tay vô ý thức bảo vệ bụng.

Mất thân bản thân tiểu nhi tử rất khó chống đỡ, Đoan vương bình tĩnh quyết định, một phen kéo tiểu vương gia qua, trong tay thấm ướt, ông cảm thấy đau lòng, nếu không phải vì bảo vệ thể tử và nữ nhi, ông làm sao nỡ để nhi tử mạo hiểm, hiện tại an nguy của thể nữ con trai đều nguy trong sớm tối, hai tay Đoan vương cầm đao, điên cuồng chém giết, thầm nghĩ phải bảo hộ bọn họ bình an.

Ba mươi bangười hộ vệ trong đội quân thép chỉ còn lại bảy người, cùng Đoan vương cộng lại vây thành một vòng, mọi người có lòng không đủ lực, mỗi người đều đã bị thương trầm trọng, chỉ bằng một chút chấp niệm cuối cùng chống đỡ.

Đột nhiên tình thế đại chuyển, số lượng mưa tên rõ ràng giảm bớt, cũng không nhiều bằng lúc đầu, mũi tên không hề như mưa rào bay loạn, thanh âm thì thể người rơi xuống rõ ràng đến dị thường, hai tay Đoan vương trở tay chấp đao đồng thời cắt cổ họng của hai người, sau đó liền thấy trước mắt thích khách còn lại không nhiều đều ngã xuống đất.

Chiến sự lắng lại.

Một người lướt qua đông đảo thi thể nằm trên đất đứng trước mặt Đoan vương, quỳ xuống đất tạ tội: "Thuộc hạ Viêm Thành cứu giá chậm trễ, mong rằng Đoan vương thứ tội."

Người tự xưng Viêm Thành quỳ xuống, phía sau hắn là mười hai người đồng loạt quỳ xuống, chính là bọn họ lấy tốc độ siêu ngấn tiêu diệt những cung thủ giấu mình trên nóc nhà cùng trên cây, quả thực quay lại không có tiếng động!

Đoan vương âm thầm kinh hãi sau đó mời bọn họ mau chóng đứng dậy, ông ôm lấy Trầm Cẩm Huyền thần trí không rõ đi vào nhà, Đoan vương phi đỡ lấy Trầm tiểu vương gia đi ở phía sau.

Viêm Thành theo sát, nhỏ giọng mệnh lệnh cho một người nhanh mời ngự y đến.

Ánh trăng chiếu vào, máu tươi biến thành sông Hồng.

Đây, chính là sự bắt đầu một âm mưu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chữa trị

Tiếng sáo vang lên, trong lòng Mục Diễm liên căng thẳng, lập tức nghĩ muốn xa phu ghim ngựa quay lại xem thử có chuyện gì, nhưng chỉ có hai mảnh môi động đập, lời vẫn chưa nói ra.

Mà thôi, có gì mà phải đa nghi.

Sau khi rời Mục Diễm bí mật trở về cung, hắn lập tức hạ lệnh cho Viêm Thành dẫn người đến ngoại ô nhìn xem, sau đó liền tập trung chui vào núi táu chươg nhỏ, tĩnh tâm phê duyệt táu chươg.

Chỉ thấy hắn đang đọc một quyển táu chươg, hai hàng lông mày của Mục Diễm chau lại, mi tâm nhăn thành một dấu vết thật sâu, ánh nến trong chao đèn lung lay chiếu vào gò má của hắn, chột sáng chột tối.

Đúng lúc này, có một người cấp tốc đi đến, nói là đoàn người Đoan vương gặp phải thích khách, Huyền quý tần bị thương đã dẫn tới hôn mê.

Mục Diễm nghe xong đập bàn, hỏi: "Nàng bị thương có nguy hiểm đến tính mạng không?"

"Bẩm bệ hạ, theo thuộc hạ nhìn thấy, nương nương cũng không nguy hiểm đến tính mạng, thương thế cũng không nặng lắm, mong bệ hạ an tâm."

Lúc đó tiến vào y thấy được, một đoạn dài mũi tên lộ ra, cắm vào thịt cũng không sâu lắm, chắc chắn sẽ không chết, ngược lại là Trầm tiểu vương gia, trên người cậu có một mũi tên bị bẻ gãy đại khái còn bốn mũi tên, hơn nữa trên thân thể vết thương vô số do đao kiếm gây ra, sợ là chắc chắn đã bị trọng thương.

Trong Sùng Đức điện rơi vào một mảnh yên tĩnh quý dị, khiến người khác sinh lòng thấp thỏm.

Mục Diễm lại một lần nữa ngồi xuống, tay phải của hắn vô ý thức đặt trên long án, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ, 'Đốc đốc' thanh âm rất nhỏ lại rất yếu ớt: "Kể lại chuyện xảy ra."

Vì vậy người kia liền kể lại ngắn gọn những chuyện mà mình biết cho hắn nghe.

Sau khi nghe xong Mục Diễm tỉ mỉ nghĩ nghĩ, cảm thấy chuyện này thực sự rất kì lạ, ai là người phái thích khách đến ám sát Đoan vương? Trong đầu của hắn thoáng qua rất nhiều đáp án, từ từ tỉ mỉ chọn lựa, Mục Diễm chợt nghĩ khả năng lớn nhất là hoàng đế nước Tì Phó Dập, tiếp theo mới là nước Yên.

Nhân số thích khách nhiều lên tới trăm người, dọn dẹp hiện trường cũng tốn rất nhiều sức lực, xem ra kẻ đứng sau là muốn chuyện này truyền đi, tốt nhất là truyền thật nhiều phiên bản đa dạng, mới có thể làm cho nước Kỳ có ý đồ bịt kín việc ám sát Vương gia nắm trọng binh của nước khác, rắc tâm sắp đặt

tội danh hãm hại cho nước Kỳ.

Qua chuyện này, một nhà Đoan vương tới nước Kỳ có thể không còn là bí mật nữa.

Tại Sùng Đức điện phê một núi tấu chương, trong lúc đó trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh của bé con đánh gãy tâm tư của hắn, lo lắng an nguy của nàng, lo lắng an nguy hài tử trong bụng của nàng, cảm giác nóng ruột nóng gan lại khó nhịn như vậy, thế nhưng, hắn không thể đi, công việc trong triều không thể trì hoãn, lâm triều không thể lỡ, hơn nữa. . .

Liếc mắt nhìn một số con, mi tâm Mục Diễm nhăn lại càng sâu.

Hơn nữa việc sụp cửa đập chiêu mộ lương thực giúp đỡ nhân dân gặp thiên tai càng thêm cấp bách.

Giống như tất cả đều tụ thành một chỗ, đập chứa nước đang tốt làm sao vô duyên vô cớ bị sụp đây?

Hai mắt Mục Diễm hiện lên tơ máu, trên mặt lộ ra một chút mệt mỏi, hắn dùng nước lạnh rửa mặt đem đồng nghi vấn lưu lại trong đầu, tự động thủ sủa xong xong đáng vẻ, sau đó liền cất bước đi ra Sùng Đức điện, người phía sau liền theo sát.

Ở Sùng Gia điện

Đạo mắt đã đến giờ hoàng đế lâm triều, trong điện đã có một số đại thần phá lệ đến sớm đang đứng không biết nói gì, chỉ là bộ mặt đều ngưng trọng, trong lời nói thường có hai chữ 'Tha phò'*, xem ra vì chuyện sụp cửa đập gây ra lũ lụt mà lo lắng.

*tha phò: cửa đập bị vỡ.

Ngoại ô tại Trạch viên nơi ở của một nhà của Đoan vương, thi thể lung tung trước cổng lớn đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là trên đất vẫn còn có vết máu rất khó để xóa hết, đồ nước vào vẫn còn có dấu vết, động tĩnh đêm qua không lớn không nhỏ, tính toán nơi xa xôi như vậy cũng không có mấy người nhà tồn tại nhưng chỉ sợ ít nhiều người cũng nhìn thấy chuyện xảy ra đêm qua cùng kết quả, chuyện xảy ra này có thể trở thành đề tài bàn luận mới nhất của bách tính kinh thành.

Bên trong nhà, Dương ngự y đang ở bên giường vì tiểu vương gia đang hôn mê băng bó vết thương, trán của ông đã có một tầng mồ hôi dày, làm việc đã liên tục hai canh giờ nhưng vẫn chưa kết thúc.

Bên giường là một người có khuôn mặt nghiêm túc đứng bên cạnh, vì Dương ngự y không ngừng dùng vải trắng lau đi mồ hôi.

Đêm qua, vốn Dương ngự y đã sớm đi vào giấc ngủ, đột nhiên có mười hai ánh vệ tự đưa ra bài tử của hoàng đế nói Huyền quý tần bị thương, chờ ông dẫn đệ tử giống như bị xách đến trạch viện, liền bị cảnh tượng trước mắt làm giật mình.

Trong viện ngoài viện không biết có bao nhiêu thi thể của người chết, tuy rằng lúc này là đêm khuya, nhưng ánh trăng âm trầm chiếu vào vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Này, tại kinh thành làm sao lại có chuyện này xảy ra? Nương nương trong cung làm sao lại chạy đến đây?

Trong đầu là hoàng loạt nghi vấn, nhưng không cho ông suy nghĩ kĩ liền bị kéo vào phòng, liền nhìn thấy Huyền quý tần nương nương nửa ngất nửa ngủ nằm lì ở trên giường, mái tóc đen mượt trở nên lộn xộn.

Dương ngự y vội quỳ gối chỗ chân đạp giường, mở rượu y được bậc người bắt đầu làm việc, trước ông vận may bắt mạch xác định bào thai trong bụng của Trầm Cẩm Huyền không đáng lo ngại, sau đó mới bắt đầu kiểm tra vết thương bị trúng tên.

Mũi tên từ sau vai bắn vào, vết thương không sâu, rút mũi tên ra là được, nhưng mà khi cắt quần áo định rút ra thì phát hiện mũi tên cong thành lưỡi câu, trán Dương ngự y lập tức toát mồ hôi lạnh, ông lấy trong rượu y được một bình trắng, rắc rất nhiều bột phấn trong miệng vết thương, lại sai người đem một mảnh vải nhét vào miệng Trầm Cẩm Huyền, lúc này mới bắt đầu rút tên.

Tên có lưỡi câu, nguyên lai miệng vết thương nhỏ sau khi rút ra lại thành một lỗ thủng, máu liền ứa ra.

Trầm Cẩm Huyền vì đau mà tỉnh lại đau dẫn đến hôn mê, mặc dù thuốc gây mê làm cho không cảm nhận được gì, cũng may cung tiến vào trong thịt không sâu, nhanh chóng xử lý vết thương sau lưng, Dương ngự y liền đại công cáo thành, kết quả một tiếng 'Tốt' vừa dứt lời, liền lại bị một người xách vào căn phòng cách vách, này vừa nhìn, nhưng làm cho Dương ngự y bị dọa giật mình.

Khuôn mặt tái nhợt của Đoan vương phi đập chần cho Trầm Cẩm Huyền, cũng vội vàng đi theo, lại bị người ngăn ở ngoài phòng.

Thương thế của Trầm tiểu vương gia rất nặng, Đoan vương không cho bà vào xem.

Đoan vương phi hít sâu mấy hơi, nước mắt tại trong hốc mắt vòng rồi lại vòng cuối cùng đổ rào rào hạ xuống, bàn tay dài nhỏ của bà dính chặt vào cánh cửa đang đóng kia, khóc không dứt.

Trong phòng, sau khi xách Dương ngự y vào, Đoan vương nghe được tiếng khóc liền đi ra ôm thê tử vào lòng an ủi, nghĩ muốn nói những lời an ủi nhưng miệng lại không nói được lời nào.

Đoan vương phi hướng trong lòng trượng phu khóc một lát thì đẩy người vào phòng: "Mau vào đi. . . Cùng, cùng con trai."

Đoan vương theo lời, xoay người vào phòng.

Dương ngự y tỉ mỉ kiểm tra vết thương trên người của Trầm tiểu vương gia, nghiêm trọng nhất là vết đao chém trước ngực và vết thương bị mũi tên bắt vào, vết đao kia theo ngực trái đến sườn eo, quả thực muốn chém người thành một nửa, may là, vết thương cũng không tính sâu, không thối tạt đã bị tổn thương rồi, Dương ngự y xem vết thương bị trúng tên, bốn mũi tên và một mũi tên bị bẻ gãy đều ở trên ngực, sâu cạn không rõ, chỉ cần tiến thêm một chút thì dễ dàng mất mạng.

Dương ngự y kiểm tra hoàn tất, thần trí hoảng hốt giảm xuống không ngớt, nhanh chóng nói ra mấy vị thuốc: "Mau đi lấy thuốc, sau đó nấu ra hai chén bưng tới."

Viêm Thành nháy mắt ra dấu cho thủ hạ của hắn, người kia lập tức đi ra ngoài.

Từ trong hòm thuốc, Dương ngự y lấy ra hộp nhỏ đựng nhân sâm, lấy ra hai miếng nhét vào trong miệng đóng chặt của Trầm tiểu vương gia, mũi tên lấy ra trễ sẽ tiếp tục dẫn đến nguy hiểm, trước hết lấy chỉ khâu lại vết thương bị đao chém kia, hơn nữa vết thương này lại gần trái tim, muốn đạt được, phải tránh khỏi chỗ thương đó, phải dùng đến đao, chỉ là Dương ngự y không ngờ tới ngoại trừ Huyền Quý tần còn có một vị bị thương càng nghiêm trọng hơn, cho nên lúc này dùng thuốc tê cho Huyền quý tần ông cũng không tiết kiệm.

Lần này thì xong, không có thuốc tê không biết có đau đến chết không nữa?

Mồ hôi trên trán của Dương ngự y lại chảy ra, trái tim đập một trận do dự.

Đoan vương đứng bên cạnh vừa nghe xong, ý muốn giết người đều có, ông nhanh chóng khom lưng đến bên tai tiểu nhi tử nói: "Tiểu Hiên, vì nương con, nhất định phải qua khỏi!" Nói xong viên mặt đã ứng đỏ, quanh quẩn ở mũi máu của con ông, Đoan vương khẽ cắn môi, rồi hướng Dương ngự y nói, "Bắt đầu đi."

Tiêu độc cho công cụ, Dương ngự y kêu bốn người đè lại cánh tay của Trầm tiểu vương gia, mười hai ám vệ trong phòng trong đó có hai người điểm nhẹ ngón chân đi tới giường đè cánh tay đè chân của Trầm tiểu vương gia.

Dương ngự y thấy đã đến lúc, xác định nhân sâm đã ngâm vào, liền động thủ bắt đầu.

Lúc này bắt đầu, cho đến hừng đông mới kết thúc.

Bốn mũi tên đều bị rút ra, dưới đệm là vết mau và mồ hôi lạnh của Trầm tiểu vương gia, mũi máu tươi tràn ngập trong phòng, bị hạ nhân bưng một chậu máu lại một chậu, chén thuốc bị chia làm bốn lần rót vào miệng của Trầm tiểu vương gia, hiện tại còn lại nửa chén, nhân sâm cũng thay đổi hai lần, sợ hơi thở của cậu sẽ tắt.

Lúc này Dương ngự y mới bắt đầu khâu lại vết thương trên người Trầm tiểu vương gia, tác dụng của thuốc tê đã không còn, bây giờ cũng không còn thuốc tê, chỉ có thể cắn răng mà chịu.

Trầm tiểu vương gia cũng không nhớ rõ mấy lần bị tỉnh vì đau, mỗi lần đều là nỗi đau sắp ngất, bên tai cậu là câu nói kia, là thanh âm của cha cậu, căn bản không nghe rõ, nhưng lại luôn quần lấy tai, quần tại đầu, cậu nghĩ muốn nghe rõ, nhưng không có chút sức lực nào để tìm tòi nghiên cứu.

Sợi chỉ theo da thịt xuyên qua, cả người Trầm tiểu vương gia giật một cái, không bị khống chế liền dấy dụa, liền bị bốn người tiến tới áp chế, đệm chằm dưới thân bị mồ hôi lạnh của cậu thấm ướt.

Cuối cùng mũi chằm kết thúc, Dương ngự y đưa tay cầm kéo nhỏ cắt chỉ.

Đau đớn ồ ạt nện xuống, bóng tối ập tới, lần thứ hai Trầm tiểu vương gia rơi vào hôn mê.

Hai tay Dương ngự y dính máu đầm đìa, rửa tay xong, thở dài một hơi, cũng cảm thấy cả người đều mỏi mệt: "Tốt tốt, cuối cùng cũng tốt."

Tảng đá nặng trong lòng Đoan vương cũng hạ xuống, ông ngẩng đầu, lại gượng tay lên che mắt, hít một hơi thật sâu.

Đoan vương phi ở bên ngoài nghe được đầu gối liền mềm nhũn, muốn ngã xuống, người thị vệ lúc đầu không cho bà vào phòng kia đỡ lấy bà, môi bà động đậy, tiếng 'Cảm ơn' kia không nói nên lời, chỉ là dùng ánh mắt cảm kích, lao vào phòng, cùng Đoan vương ôm nhau an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Thảo luận

Dương ngự y mở phương thuốc, tỉ mỉ phân phó cho những người hầu sắc thuốc như thế nào, Trầmtiểu vương gia một phần, phần còn lại là Trầm Căn Huyền, vợ chồng Đoanvương đứng ở một bên vừa nghe vừa nhìn, đợi ông phân phó xong liền đứngdậy tiến lên hai bước cảm tạ.

Lúc này, Dương ngự y đã biết đượcnày thân phận của hai người, ông liền nói không dám không dám, songphương vừa nói chuyện vừa đi đến chính phòng, vợ chồng Đoan vương tiếndương ngự y trở về.

Bên ngoài sắc trời đã sáng choang, dươngquang chói mắt, chiếu vào vết máu đã khô, hồng lan âm thầm lan tràngiống như những đóa hoa hồng sắc u ám nở trên mặt đất, vô luận không córễ vẫn liền nhau một mảnh.

Trực giám của Dương ngự y nói chuyện này không đơn giản, thâm nghĩ trong lòng vội vàng cáo từ đi về nhà.

Vợ chồng Đoan vương thìn theo bóng dáng của ông, thẳng cho đến khi khôngnhìn thấy nữa vợ chồng Đoan vương mới xoay người quay về.

Đoanvương phi dựa vào lòng trượng phu, bước chân không vững vàng, cả đêm lo lắng nghiêm túc đề phòng, hiện tại mỗi bước chân của bà đều giống nhưgiẫm lên cây bông, vết máu trên đất làm bà hoa mắt, đẩy cửa vào phòngthì mùi máu tươi của nhi tử nhi nữ của bà là xông vào mũi, hai bàn taykhông khỏi nắm chặt áo bào của Đoan vương.

Cánh tay mạnh mẽ cólực ôm lấy eo của thê tử, Đoan vương vuốt ve vành tai của bà, hạ xuốngnhững lời ni non nhỏ vụn, ôn nhu khuyên giải an ủi: "Nàng đi ngủ một lát đi, ta sẽ trông chừng các con."

Đoan vương phi 'ừ' một tiếng nhỏ, lấy làm đồng ý.

Hiện tại bà không muốn suy nghĩ nữa, chỉ muốn nghĩ ngơi tốt có sức thay trượng phu, trông chừng hai đứa bé thật tốt.

Bên này vừa hạ triều Mục Diễm phi ngựa không ngừng vó mà chạy tới, nhẹ taynhẹ chân đi đến bên giường, liền thấy bé con của hần nằm lì trên giường, hai tay một trên một dưới đặt ở dưới trán, mái tóc đen mượt trảingiêng trên bà vai, chân đắp đến eo thon, nơi nào đó sau vai, áo trung y thật mỏng lộ ra một mảnh huyết sắc đỏ tươi, như một đóa hoa mai đỏ nởtrên mặt tuyết.

Mục Diễm chỉ cảm thấy trái tim co rút lại mà đầudồn, từ lâu chân mày đã nhăn lại cùng nhau, lần đầu tiên hần vì quyếtđịnh của mình mà cảm thấy hối hận, đêm qua vì sao hần lại không quay lại xem nàng có an toàn không?

Trong lòng ngũ vị tạp trần*, Mục Diễm vron tay ra.

*Ngũ vị; năm vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn) hỗn hợp lại với nhau.

Ngón tay thon dài với những khớp xương rõ ràng dừng lại giữa không trung,hướng về miệng vết thương của Trầm Căn Huyền, do dự chậm chạp không tiến tới, tiếp theo dõi đi hướng của bàn tay, cuối cùng đầu ngón tay đặt lên thái dương của nàng.

Từng sợi tóc bị mồ hôi làm ướt dính, dántrên gương mặt của nàng, chiếu lên làn da tuyết trắng, cổ tay Mục Diểnvừa chuyển, lấy tay nhẹ nhàng cọ vào mặt trái gương mặt của nàng.

Bé con của hần ngay cả ngủ đều nhăn lại lông mày, ngủ không an ổn, lòng Mục Diễm thương yêu không dứt.

Lông mi thật dài cong cong vểnh vểnh run rẩy, cánh tay bị đè ép đến đầunhức, nghĩ muốn xoay người lại nhưng bị đau đến hừ ra tiếng, trực tiếptĩnh vì đau.

Mục Diễm thấy nàng tỉnh, cặp mắt hoa đào mở ra, trên khóe mắt tạo ra một độ cong càng thêm kiều mị, chợt nhớ tới thân thểyếu ớt của nàng, nhất định sẽ đau hơn những người bình thường, liền càng đau lòng hơn. Hần cuối người xuống, một bên người nghiêng qua, tránchạm trán nàng, lạnh lạnh, bởi vì lúc trước vội xuất cung nên mồ hôi raquá nhiều.

Trầm Căn Huyền nhìn mặt hần trong gang tấc, vô lựccười một tiếng, nguyên bản môi hồng nhuận bây giờ đã trắng nhợt hơn nửacòn rách da, cười một tiếng liền động vào vết thương trên môi, đau đónlâm nàng 'ừ' một tiếng hút không khí, đau đốn trên lưng cũng lập tứckéo đến, bây giờ nàng cảm thấy rất khó nhin, nước mắt tràn đầy trong hốc mắt, nàng chớp mắt, lông mi run run giống như Hồ điệp vỗ cánh.

Mục Diễm nhìn nàng, lòng ngực giống như có một thứ vô hình nắm lấy, đau đốn làm cho hần hít thở không thông, phần nộ, tự trách, góp vào tim hần,môi roi trên mi mắt Trầm Căn Huyền, hô hấp ấm nóng phả trên trán nàng,thật là ấm áp.

Rời khỏi mặt nàng Mục Diễm lộ ra đầu lưỡi liếm liếm môi, vị mặn.

Hần ngồi ở mép giường, đỡ nghiêng Trầm Căn Huyền ngồi trên đùi mình, tayhần bao lấy tay nàng dưới ống tay áo, cuối cùng bàn tay nóng hổi chekhuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ngón tay của hần vô tình hay cố ý cọ xátlên mặt nàng.

"Ngaoan, ngủ tiếp đi, ngủ liền hết đau."

Thanh âm Mục Diễm nhẹ nhàng, sợ làm ảm ỉ đến nàng, càng giống như từ một địa phương xa xôi nào đó thổi qua, thúc giục người ngủ.

Vốn đầu óc bây giờ của Trầm Căn Huyền rất hỗn loạn, suýt nữa liền bị hần dụ dỗ ngủ mất, nàng trừng mắt nhìn, ngón tay chỉ có một chút lực nhỏ túmlấy y phục của hần.

"Ừ, " Mục Diễm không sờ mặt nàng nữa, mà đưa tay nắm lấy bàn tay mềm nhũn của nàng, hỏi: "Thế nào?"

Trầm Cẩm Huyền nhin đau cử động đầu gối nhích dần tới bụng hấn, thẳng đến khi đầu gối lên bụng hấn mới thôi, đối với động tác nhỏ của nàng, Mục Diễm cười nhạt, trong lòng trong nháy mắt bị một cảm xúc không biết tên lấp đầy.

"Bệ hạ, " thanh âm phát ra của nàng có cảm giác vô lực mềm yếu, gọi hấn một tiếng mềm nhũn, nói tiếp: "Bệ hạ đau lòng hay không đau lòng?"

Ngược lại Mục Diễm không nghĩ tới Trầm Cẩm Huyền sẽ hỏi về vấn đề này, bé con này ra bài cứ không theo lẽ thường, làm hấn có chút buồn cười, nhưng hấn vẫn thành thật trả lời: "Đau lòng."

Thanh âm của hấn giảm thấp xuống, hai chữ phun ra nhẹ giống như là không phải đang nói chuyện, nhưng mà Trầm Cẩm Huyền lại ngồi gần hấn liền nghe được.

Nàng nhắm mắt lại, chẳng biết lúc nào một tay nhẹ nhàng khoát lên bụng: "Bệ hạ, may là ta không chết."

Hiện tại Trầm Cẩm Huyền cảm thấy rất may mắn, tuy rằng đêm hôm qua nàng có ý nghĩ muốn cố ý bị thương để kích thích Đoan vương, thế nhưng khi theo bản năng chịu một mũi tên cho Đoan vương phi, trong nháy mắt đó nàng vô cùng sợ hãi, ý thức giữa ranh giới thanh tỉnh cùng không rõ, nàng rất sợ, cảm thấy nàng hoàn toàn quên mất dáng vẻ của Mục Diễm..

Lúc đó, khát vọng được nhìn hấn một lần vượt qua hết thảy mọi thứ.

"Nói bậy bạ gì đó!" Mục Diễm chau mày, tay nắm bả vai nàng cũng xiết chặt một chút, ý thức được hấn có khả năng luống cuống, thờ dãi mấy lần mới nói: "Nàng chỉ là bị một vết thương nhỏ, nghĩ muốn chết còn rất khó."

Hấn tức giận.

Trầm Cẩm Huyền xoay mặt qua, trợn mắt nhìn vào mắt Mục Diễm, cặp mắt tự tiểu phi tiểu chống lại mắt phượng thâm thúy hàm chứa lửa giận của hấn.

Bốn mắt giao nhau, hai người không nói chuyện, thế nhưng trong lúc này không tiếng động thẳng có tiếng động.

Nhìn bé con của hấn, trong lòng Mục Diễm vẫn còn sợ hãi, trời biết hấn khi nghe tin nàng bị thương thì có cảm thụ gì.

Có lẽ là trống rỗng đi, bởi vì bây giờ hấn không thể hỏi tường lại, ngay lúc đó hấn đã phản ứng như thế nào.

Chỉ biết lúc đó chân Mục Diễm mềm nhũn, khi đó hấn đập bàn, đầu gối đều đang run rẩy, tựa hồ trái tim như ngừng đập, trước mắt là một mảnh đen thui, nghe được thương thế của nàng không nguy hiểm đến tính mạng, sau đó hấn liền ngã ngồi xuống ghế.

Hấn theo thói quen đặt tay lên long án, ngón trở càng không ngừng đánh mặt bàn, giống như toàn bộ phản ứng lúc đó đều không có phát sinh qua, hấn chỉ có thể để chuyện ấy rakhỏi đầu, hấn phải hiểu rõ ràng, không thể bị tâm tình của chính mình khống chế.

Sau khi nghe xong, tốc độ gõ bàn của hấn chậm lại, sau đó lòng chợt yên tĩnh, Mục Diễm tinh táo phân tích một hai, đề xuống xúc động nghĩ muốn lập tức chạy tới ngoại ô thăm Trầm Cẩm Huyền, tiếp tục phê duyệt tấu chương, lấy cái này làm nguyên nhân để mình ở lại.

Thẳng đến khi tới thời gian lâm triều, cùng các đại thần một phen thương nghị phương pháp giúp dân gặp thiên tai trong việc vỡ đê, cuối cùng, lâm triều kết thúc, hấn liền tự mình giục ngựa, chạy như bay đến đây.

Tuy rằng biết nàng bình an không có chuyện gì, nhưng vẫn không thể nào khắc chế được sự lo lắng đối với nàng, chỉ có tận mắt nhìn nàng, hấn mới có thể yên tâm.

Từ khi biết nàng bị thương trái tim trong ngực hấn giống như là tung ra ngoài, bay đến bên cạnh nàng, thắt chặt hấn, làm cho ngực hấn trở nên đau đớn.

Nắm bàn tay mềm mại của Trầm Cẩm Huyền, Mục Diễm thấp đầu hôn từng ngón tay của nàng, dáng vẻ rũ dôi mất hành động yêu thương, rất là mê người.

Trầm Cẩm Huyền nhin không được cười, ý cười ôn nhu quyến luyến đạt tới tận đáy mắt.

Dáng vẻ của hấn thật đẹp mắt, nàng nhìn như thế nào cũng không cảm thấy đủ.

Trầm Cẩm Huyền cứ như vậy nhìn hấn, khiến trong lòng Mục Diễm ngứa ngáy, hơn nữa bên tai lại nóng lên.

Ngón tay hấn nhẹ nhàng cọ lên môi nàng, đi lên nhẹ nhàng phủ lên đôi mắt của nàng, giọng nói khàn khàn: "...Đừng nhìn." Long mi của nàng chạm vào bàn tay của hấn, lòng lại càng ngứa hơn, nhiệt độ bên tai nhiễm đến khuôn mặt, hấn có thể cảm giác được.

"Bệ hạ. . ." Bị che mắt Trầm Cẩm Huyền tỏ vẻ bất mãn, nàng bắt được tay hấn kéo xuống, Mục Diễm sợ làm đau nàng, căn bản không dám cùng nàng phản kháng, không thể làm gì khác hơn là bị nàng nhìn thấy.

Không ngăn được ánh mắt của nàng, Mục Diễm dứt khoát che hai mắt mình lại, cầm hấn ngẩng lên, cái cổ thon dài, nổi bậc lên hầu kết, đường cong uyển mĩ, tay hấn đặt ở trên mi mắt, nhưng không có cách nào ngăn trở được đôi tai đang đỏ bừng của mình.

Trầm Cẩm Huyền nhìn thấy, ý cười trong mắt liền đậm, nàng không ngờ tới sẽ có một ngày hoàng đế người được vạn dân kính ngưỡng sùng bái, lại có dáng vẻ ngượng ngùng này.

"Bệ hạ, ngài thích nhi nữ hay là nhi tử?"

Tay Mục Diễm vẫn không lấy xuống, nhưng khóe môi của hắn lại giương lên, trả lời: "Đều thích."

"Bệ hạ có nghĩ muốn nhiều hài tử không?" Trầm Cẩm Huyền nắm lấy áo bào của hắn, vắn vắn, mắt vẫn nhìn thẳng không rời cầm cùng cái cổ của hắn.

Mục Diễm liếm liếm môi, không chút suy nghĩ tiếp tục trả lời: "Muốn cùng nàng có một trai một gái." Sinh con đau như vậy, hắn cũng không muốn đẻ nhiều, nếu có thể một trai một gái là tốt nhất, nếu sinh không được, cũng chỉ cần hai hài tử thôi, hai đứa bé không tịch mệnh, có thể cùng nhau làm bạn.

Ý nghĩ của hắn cùng ý nghĩ của Trầm Cẩm Huyền không mưu mà hợp, nàng gật đầu khẳng định nói: "Nô tì cũng nghĩ như thế."

Mục Diễm cảm thấy độ ấm trên mặt dần dần khôi phục bình thường, hắn thả tay xuống sờ sờ tóc nàng, mi mắt mỉm cười, ôn nhu như nước: "Tốt, ngủ một lát đi."

"Không được, đệ đệ của nô tì như thế nào? Mẫu thân phụ thân đâu?" Hai đôi mày thanh tú của Trầm Cẩm Huyền lại nhăn lại cùng nhau.

"Thương thế của Trầm tiểu vương gia rất nặng, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, hiện tại nhạc phụ đang coi chừng cậu ấy, nhạc mẫu đã đi nghỉ ngơi rồi."

Nghe được bốn chữ "Thương thế rất nặng" chân mày Trầm Cẩm Huyền liền nhăn lại càng sâu, "Nô tì phải mau chóng đến thăm đệ ấy."

Mục Diễm vuốt chân mày của nàng, chỉ nhẹ giọng nói: "Tốt."

Tuy rằng hắn hết sức cẩn thận, nhưng cẩn thận hơn vẫn làm cho Trầm Cẩm Huyền đau một chút, hắn lại khoát lên trên người nàng một tầng áo khoác, mới đưa tay bế bé con đang nắm lấy vạt áo của hắn từ trên giường lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lưu lại vết sẹo

Người coi chừng ngoài cửa là Viêm Thành, hắn nghe được có tiếng người tới, nhất định là Mục Diễm, nhưng mà bước chân trong không trung có chút nặng, hắn đoán rằng khả năng lớn là Huyền Quý tần đã tỉnh, hiện nay đang được chủ tử của mình ôm, tiếng bước chân càng ngày càng gần cửa, quả nhiên tình cảnh hẳn tương tự trong đầu không sai biệt lắm.

Tóc dài của Trầm Cẩm Huyền hạ xuống, giống như một dòng suối đen mượt, khuôn mặt tái nhợt vùi vào lòng Mục Diễm, chân nàng không mang giày, dưới trường bào lã đôi chân trắng nõn tinh tế, nửa ẩn nửa hiện.

Viêm Thành không dám nhìn lâu, nhanh chóng rũ mi mắt xuống, nhưng vẫn thấy được mái tóc đen dài cùng đôi chân tuyết trắng kia.

Đề xuống kinh diễm trong lòng, Viêm Thành cung kính đợi hai người tới sau đó mở cửa rồi nhẹ nhàng khép cánh cửa lại đi sau hai người, mi mắt thùy chung đều không có nâng lên.

Hai gian phòng ngay cách bởi một vách tường, đi không tới vài bước thì đến, Mục Diễm đi tới chỗ cửa sổ bỗng nhiên dừng lại, hắn trầm giọng ra lệnh: "Tra, tra rõ là ai."

Nhìn thấy Viêm Thành hắn mới hạ mệnh lệnh tra rõ chuyện này, bởi vì Mục Diễm biết Viêm Thành sẽ phân tích được chuyện này có tính nghiêm trọng đến cỡ nào, loại coi trọng này, Mục Diễm không muốn để người khác nhận lệnh điều tra chuyện này ngoài Viêm Thành.

Mà bất kể là ai, đều phải nên vì chuyện này mà nỗ lực đạt hiệu quả tốt nhất.

Viêm Thành lĩnh mệnh lui ra bắt đầu triển khai điều tra.

Mục Diễm tiếp tục ôm bé con đi thêm mấy bước, sau đó quẹo vào căn phòng cách vách.

Ngồi bên giường là Đao vương với hai mắt đầy tơ máu, ông vốn không ngờ mình lại ngủ, nghe được tiếng của Mục Diễm nói chuyện ở cửa sổ, ông liền tỉnh.

Cũng khó trách ông không chịu đựng được, chạy gần một tháng từ nước Ti đến kinh thành nước Kỳ an toàn, còn chưa kịp nghỉ ngơi thật tốt một đêm, liền gặp phải thích khách, tiểu nhi từ thân chịu trọng thương, thân kinh của ông khuôn trương cao độ so với tình huống thức đêm còn muốn tiêu hao nhiều năng lượng hơn nữa, có thể duy trì trạng thái đến bây giờ đã là tốt lắm rồi.

Mục Diễm đi tới bên người ông, nằm trong ngực hân Trầm Cẩm Huyền trước nhìn khuôn mặt đầy uể oải của Đao vương, lại không nháy mắt một cái nhìn Trầm tiểu vương gia ở trên giường, nàng túm lấy vật áo của Mục Diễm thật chặt, giống như có thể xé rách bất cứ lúc nào.

Trên mặt Trầm Tiểu vương gia không có chút huyết sắc nào, tóc dài bị cậu đặt ở dưới thân, mấy lọn tóc bị mồ hôi làm ướt dính vào mặt, trắng đen rõ ràng, một khuôn mặt ngủ không có sức sống, trên người cậu là chiếc áo trung y sạch sẽ bây giờ đã nhiễm một màu huyết sắc.

Trầm Cẩm Huyền tỉ mỉ nhìn lồng ngực của Trầm tiểu vương gia, dù như thế vẫn không nhìn ra một chút pháp phòng của lồng ngực và nhịp thở. Tình huống hôm qua quả hôn loạn, nàng cũng không biết cậu khi nào tham chiến nữa.

Hận ý trong lòng điên cuồng lớn lên, kém một chút nữa là nàng lại một lần nữa mất đi đệ đệ, còn kém một chút nữa thôi, Trầm Cẩm Huyền dù có tính toán trăm ngàn lần cũng không nghĩ tới Phó Dập lại nắm lấy cơ hội lần này ám sát người nhà của nàng, y cư nhiên một điểm cũng không tha.

Như vậy, chờ đến thời cơ, nàng cũng tuyệt đối sẽ không khách khí, những việc Phó Dập làm, đều bị nàng vững vàng ghi tạc đầy lòng, một ngày nào đó, nàng sẽ trả lại cho y tất cả!

Hận ý bành trướng, cháy hết đáy mắt.

Mục Diễm cảm giác bé con trong lòng có biến hóa, tầm mắt nhìn Trầm Cẩm Huyền, lại nhiên thấy khuôn mặt nghiêng của nàng, mắt đang chăm chú nhìn Trầm tiểu vương gia, hẳn không thể nhìn rõ vẻ mặt của nàng, nhưng lại có thể nhìn thấy hận ý của nàng đối với kẻ làm thương người nhà đệ đệ của mình, hình như bé con biết kẻ chủ mưu đứng sau là ai...

Nghĩ tới lúc nàng nói tới ác mộng kia, lẽ nào bé con lại quy tội lên đầu hoàng đế nước Ti Phó Dập sao?

Không quản như thế nào, đầu sỏ gây nên chuyện này phải nhận nghiêm phạt thích đáng.

Hắn ổn định tâm trạng, nói: "Nhạc phụ, ngài đi ngủ một chút đi?"

Nghe vậy Đao vương gio tay xoa mi tâm, hai ngón tay dùng sức捏捏, ông nhìn đáng về Mục Diễm liền biết hắn khẳng định là tối không ngủ, hạp triều liền lập tức chạy tới đây. Lắc đầu, Đao vương từ chối hảo ý của hắn, để cho hắn mau chóng mang Trầm Cẩm Huyền về phòng cùng nhau nghỉ ngơi thật tốt, sau đó chuyện khác thì quyết định sau.

Trầm Cẩm Huyền nghe được tiếng nói của Đao vương mới phục hồi lại tinh thần, bẹp bẹp miệng, âm thanh mang theo tiếng khóc gọi: "Phụ thân..."

"Nghe phụ thân nói, nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi, đệ đệ con đã có tachăm sóc rồi." Đao vương vừa nói chuyện vừa đứng dậy, vươn tay sờ sờ đỉnh đầu của Trầm Cẩm Huyền: "Nghe lời."

Mục Diễm cũng không kiên trì, dù sao Trầm tiểu vương gia vừa mới từ quý môn quan đi dạo một vòng ra, hẳn ôm bé con thật chặt, lại cùng Đao vương nói hai ba câu, liền rời khỏi gian phòng.

Hiện tại Trầm Cẩm Huyền cũng biết thể hiện kiên trì là điều dư thừa, nhưng nàng thực sự đau lòng cho Đao vương, nhưng thương tích trên người nàng không nói, trong bụng còn có hài tử, không thể thay Đao vương, không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn môi, gio tay lên ôm lấy cổ Mục Diễm, không còn chút sức lực nào nằm ở trước ngực hắn, mũi chưa sót.

Thương ở lưng trên, khẳng định nằm là không được, Mục Diễm không thể làm gì khác hơn là tiếp tục để cho bé con nằm úp sấp.

Cái tư thế này cực kỳ không được tự nhiên, nguyên bản lúc ngủ mê man cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ thanh tỉnh liền thấy nằm úp sấp như thế này có cảm giác khó chịu.

"Bệ hạ... ép tôi đau..."

Trầm Cẩm Huyền lắc lắc mặt, tóc dài bị ngón tay Mục Diễm ôn nhu vén qua một bên, cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt chu lên, môi dưới có chỗ cực kỳ đỏ tươi, là khi nàng trị thương căn môi làm rách da, tựa như một điểm hoả mai rơi xuống.

Lúc nàng làm nũng thanh âm nói chuyện của nàng luôn là ngọt ngọt, giống như là những lời đều cùng nhau tụ một chỗ, làm cho người nghe tâm liền mềm nhũn.

Mục Diễm biết nàng nói ép ở chỗ nào, nhưng hắn không nghĩ ra còn tư thế nào tốt cho nàng nữa, không thể làm gì khác hơn là cất lên thanh âm khàn khàn: "Ta giúp nàng xoa xoa?"

Mặt Trầm Cẩm Huyền liền nhiễm một tầng phấn hồng Trầm Cẩm Huyền nũng nịu liếc mắt với hắn, nàng đang đang hoàng tổ khổ cùng hắn, sao người này lại không đang hoàng nhỉ?

"Hừ, " nàng dè dặt động cánh tay, "Bệ hạ cũng ngủ một lát đi?"

Mục Diễm ngồi ở mép giường, nhìn vết thương đã nhuộm một vòng lớn vết máu trên quần áo, hần nhủu nhủu mảy, trong mắt là ý đùa giỡn lại bị sự lo lắng cùng đau lòng thay thế: "Đề ta nhìn vết thương nàng một chút."

Giọng nói nhẹ nhàng không ít.

"Uh, " Trầm Cẩm Huyền tự nhiên làm theo, nàng nói: "Nhất định là lưu lại sẹo rồi."

Tuy rằng lúc đó có tiệm thuốc tề, nhưng đau đớn vì mũi tên bị rút ra vẫn cảm giác được, nàng có thể nghĩ tới, sau khi rút khỏi định sẽ có một lỗ thủng lớn, xấu xí hơn nữa còn có để lại sẹo.

Mục Diễm cầm cổ áo của nàng cẩn thận cởi ra, đầu vai nhỏ nhỏ trắng mịn, những sợi tóc trên cổ thuận theo trượt xuống, tiếp tục cởi trung y mỏng xuống, liền thấy vải trắng băng bó chỗ bị thương.

Máu thấm ướt thuốc cùng tầng tầng vải trắng, đã nhanh nhuộm vải trắng thành vải đỏ.

Nhìn vết thương ghê người kia, tay nắm lấy quần áo không tự chỗ mà run rẩy, hai hàng lông mày nhăn càng ngày càng sâu.

Hắn dùng một tay khác, hai ngón tay nắm một góc của vải trắng, tận khả năng nhẹ nhàng chậm chạp cởi ra.

Da thịt không rõ chỉ có máu chảy.

Liếc mắt một cái Mục Diễm không nghĩ nhìn một lần nữa, buông ra hai ngón tay khiến vải trắng hạ xuống, tỉ mỉ mặc lại quần áo cho Trầm Cẩm Huyền.

"Lưu lại sẹo cũng không sao, ta không ngại." Lúc này hắn mới trả lời câu nói lúc đầu của nàng.

Đối với việc lưu lại sẹo hay không, Trầm Cẩm Huyền rất để ý.

Tuy rằng vết sẹo lưu lại ở đầu vai, căn bản nàng không nhìn thấy, nàng nhìn không thấy nhưng Mục Diễm lại thấy được, vết sẹo kéo dài ngưng thành một chỗ, nghĩ nghĩ liền rất xấu xí.

Mặc dù không phải sợ bị hắn ghét bỏ, chẳng qua là cuối cùng cảm thấy rất khó coi...

Thấy nàng không nói, Mục Diễm khom lưng thoát giày, chân dài hai bước trèo lên giường, nửa người trên hướng sau dựa vào, hắn nhẹ khép lại mắt: "Ngoan, ngủ một lát đi."

Trầm Cẩm Huyền không trả lời hắn ngay, một lát mới mềm nhu "Àn" một tiếng, nguyên bản lúc này nàng đã bị vây vào trạng thái nửa tin nửa mê.

Mục Diễm vốn định chờ nàng ngủ say sau sẽ trở về cung xử lý chính sự, tiếc rằng hắn cũng rất mệt mỏi, híp híp mắt liền ngủ.

Sau khi tỉnh ngủ, mặt trời đang chiếu gay gắt, đã vào lúc giữa trưa.

Ánh nắng chiếu vào trong phòng, chói chang chiếu vào trong mắt.

Mục Diễm dùng sức trừng mắt nhìn, để làm giảm đi sự khô khốc, hắn rũ mí nhìn bé con, nàng ngủ rất trầm, chân mày không nhăn lại giống như buổi sáng hắn tới nhìn thấy, có thể nhìn ra giấc ngủ này rất an ổn.

Mặt nàng đặt giữa hai tay chồng lên nhau, thời gian dài sẽ làm khuôn mặt trở nên đau đớn, cánh tay cũng sẽ tê dại.

Nhưng mà Mục Diễm không biết làm gì.

Hắn nhìn kĩ mặt nàng hồi lâu,, liền dời hai chân đi.

Đội Mục Diễm mang giày tính rời đi, cửa phòng lại bị người đẩy ra, lập tức có một người đi vào, chính là Đao vương phi. Bà bưng một chén thuốc đến như mực, phía trên chén còn tỏa ra khói trắng.

Bà nhìn thấy Mục Diễm đang ngồi bên giường, cười yếu ớt hướng hắn gật đầu.

Mục Diễm vội vàng từ giường đứng lên, chờ Đao vương phi đến gần bên giường tay cầm theo chén thuốc, hô một tiếng "Nhạc mẫu".

Đao vương phi mỉm cười đáp lại, tay cầm chén thuốc ngồi vào chỗ Mục Diễm vừa ngồi, ôn nhu nói: "Huyền nhi, huyền nhi. . ."

Trầm Cẩm Huyền ngủ được vô cùng sâu, chỉ cảm thấy bên ta có một đạo thanh âm ôn nhu từ xa truyền tới, dường như rất mờ mịt.

"Huyền nhi, tỉnh tỉnh, uống thuốc rồi ngủ tiếp." Đao vương phi đã sớm thấy vết máu trên bả vai nàng, tâm can đều tại phát đau, vì vậy giọng nói càng thêm mềm nhẹ, ngay cả âm lượng cũng không tự chủ thấp đi.

Đại não nặng nề, Trầm Cẩm Huyền luôn cảm thấy thanh âm rất quen thuộc, để cho trong lòng nàng nghe tràn đầy chua xót.

Là mẫu thân. . .

Nhưng mà mẫu thân không phải đã qua đời rồi sao?

Nhận thức này khiến trong lòng Trầm Căn Huyền vô cùng đau đớn, bên tai lại vọng gọi mềm mại đi xa, hắc ám quanh thân càng đậm, nàng cảm thấy có cỗ lực lượng bắt đầu kéo nàng đi, là lực lượng cực kì hung ác tàn bạo, hơn nữa đột nhiên có gió lạnh thấu xương, đập vào mặt nàng rất đau, trong bóng tối lộn xộn kia là tiếng khóc bi thương gọi nàng, nàng cực sợ....

Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?

Tại sao nàng lại ở chỗ này?

Nơi đây lại là nơi nào?

Trong bóng tối Trầm Căn Huyền mờ mịt luống cuống, thanh âm kêu khóc kêu to càng rõ ràng, nàng còn thoáng nghe được tiếng đao thương va chạm ồn ào, nghĩ muốn thoát ra, lại không biết mình đứng ở đâu, nghĩ muốn làm tan đi hắc ám, nhưng cánh tay không có cách nào giờ lên được.

Đột nhiên nàng nghĩ mình đã chết, như vậy, nàng bây giờ là đang xuống địa ngục sao?

Trầm Căn Huyền hoảng hốt không dứt, nàng không phải là trọng sinh sao, nàng không phải là vừa mới nói chuyện với Mục Diễm sao?

Đúng vậy, Mục Diễm, hoàng đế bệ hạ của nàng.

"Mục Diễm. . ."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vỡ đập

Tại sao gọi như thế mà người vẫn bất tỉnh, Đoan vương phi sớm đã phát hoảng, nhìn hai đôi mày thanh tú của nữ nhi nh陷 lại một chỗ, trên trán cũng bắt đầu chảy mồ hôi ròng ròng, hô hấp dần dần yếu ớt, bà lại gọi vài tiếng, nhưng không thấy Trầm Căn Huyền mở mắt, quay đầu muốn gọi người đi mới đại phu, mới phát hiện trong phòng vốn Mục Diễm đứng ở bên cạnh bà, chẳng biết lúc nào khi bà để chén thuốc lên giường đã không thấy.

Đoan vương phi há mồm muốn phát ra tiếng, liền nghe được bên tai truyền đến vài tiếng lẩm bẩm suy yếu.

Bà nhanh chóng khom lưng ghé lỗ tai qua tỉ mỉ lắng nghe, chợt nghe chính miệng con gái gọi một tiếng Mục Diễm.

Nước mắt Đoan vương phi chảy xuống, Dương ngự y kia không phải nói nữ nhi không có chuyện gì sao, thế nào, thế nào bây giờ nhìn lại như muốn....Muốn đi đây?

Bà lão đảo đứng lên, ra ngoài muốn đi tìm Mục Diễm, nhưng mà vừa mới đi năm bước xa, cửa liền bị lực mạnh đẩy ra, Mục Diễm người bà muốn tìm vội vàng đi tới, há mồm liền hỏi: "Nàng tỉnh chưa?"

Lắc đầu, Đoan vương phi mím môi môi roi lệ: "Người mau tới nhìn xem nàng, con bé đang gọi người."

Trong lòng Mục Diễm căng thẳng, đỡ Đoan vương phi về bên giường, liền nhào tới trước người Trầm Căn Huyền, quả nhiên chợt nghe tiếng nàng vô ý thức nói mê,

"Ta ở đây, ta ở nơi này, Huyền nhi."

Nàng kêu từng tiếng, hần một câu đáp lại.

Trong bóng tối, có người hỏi Trầm Căn Huyền: "Người tại sao lại trở về?"

Trước đây người này sau khi chết oán khí khá lớn, rơi vào mười tám tầng địa ngục trải qua khổ nạn vẫn không chịu đầu thai, chỉ muốn hóa thành lệ quý thảo phạt kẻ thù, người đáng thương tất có chỗ đáng trách, Diễm Vương chỉ có thể cho nàng ném trải lại khổ nạn của mười tám tầng địa ngục một lần nữa, nhưng lại làm cho oán khí của nàng ngày càng lớn hơn, âm khí ở địa ngục vốn rất nặng, nếu cứ để nàng tiếp tục ở lại địa ngục thì chắc chắn oán khí sẽ ngày càng tăng thêm?

Diễm Vương không có cách nào, lại không muốn để nàng hóa thành lệ quý, nàng có tội, nhưng tội này không đến mức phải hồn tiêu phách tán, liền không để cho nàng uống canh Mạnh bà, cho nàng một lần nữa sống lại.

Trong cuộc sống khó phân biệt thật giả, đi cả đời giống như là một giấc mộng.

Sao nàng lại rơi xuống địa ngục một lần nữa?

Trầm Cẩm Huyền không biết là ai đang nói chuyện, nàng muốn hỏi một chút lời của hắn có ý tứ gì, lại vào lúc này nghe thấy một giọng nói khác, thanh âm kia trầm trầm, ấm áp, là Mục Diễm.

Mục Diễm đang gọi nàng.

Nàng tìm theo phương hướng phát ra thanh âm, hướng thẳng chỗ đó nhìn tới, tuy rằng đều là hắc ám, tất cả đều là hắc ám, thế nhưng nàng có thể cảm giác được, nàng đang đến gần hắn.

Trầm Cẩm Huyền "Xoát" một chút mở mắt, ánh nắng chói chang chiếu vào mắt nàng.

"Nàng rốt cuộc cũng chịu tỉnh!" Mục Diễm tức giận vô cùng, tay hắn nắm thật chặt đệm giường, lúc nói chuyện có thể nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Trầm Cẩm Huyền tựa hồ cũng không biết mình bị sao, nàng hép mắt chớp chớp, cảm thấy đã thích ứng với ánh sáng mờ mờ mắt hắn, cặp mắt hoa đào trong veo như nước như muốn rơi lệ, nàng cũng không để ý đến Mục Diễm, mà chỉ nhìn Đoàn vương phi đứng bên Mục Diễm đang khóc đến hoa lệ đầm mưa, mềm nhu gọi một tiếng mẫu thân.

Đoàn vương phi bị một tiếng gọi mẫu thân của nàng làm cho nước mắt của bà càng rơi nhiều, nghẹn ngào đáp lại nàng.

Bị nàng không để ý, Mục Diễm càng thêm tức giận, lúc này, Dương ngự y bị xách tới mang theo rương y được bước nhanh đến bên giường, muốn hành lễ với hắn, Mục Diễm nhìn thấy chỉ lạnh lùng nói: "Khám kê cho nàng xem xảy ra chuyện gì!"

Vừa rồi tại sao gọi Trầm Cẩm Huyền mà nàng lại không tỉnh, trán đỏ mồ hôi lạnh, hô hấp từ từ yếu ớt, đến cuối cùng nói mê cũng ngừng, hô hấp mỏng, khiến cho hắn một lần tra xét không thể cảm nhận được!

Dương ngự y quỳ gối chỗ chân đạp giường, bị con thịnh nộ của Mục Diễm dọa giật mình, không dám qua loa chút nào, tỉ mỉ kiểm tra vị Huyền quý tần bảo bối này.

Mà Mục Diễm thấy Dương ngự y quỳ ở chân đạp giường, đứng dậy đi qua một bên, hắn nghĩ tới mình mới vừa kinh tâm động phách, bỗng nhiên nhắc chân đi ra ngoài.

Đi thẳng tới một thân cây trong viện, Mục Diễm dùng chân dương quyền vung xuống.

Nắm nắm phá tan không khí, thẳng đến thân cây cứng cáp.

Vỏ cây thô ráp, một quyền của hắn nhất định sẽ làm tay tróc da.

Mục Diễm chỉ là muốn phát tiết một chút, cũng không nghĩ làm bị thương bản thân, vì vậy, trên tay mang theo hỏa khí không vung quyền lên thân cây khô nữa.

Hắn hít sâu vài lần, cảm thấy nội tâm như sóng cuộn biển gầm dần dần bình tĩnh lại, mới quay đầu hướng trong phòng đi về.

Phòng trong, Trầm Cẩm Huyền áp hai cái cánh tay đã đau tê dại khó nhìn, vai mờ hồ phát đau, thật giống như có người bẻ tay nàng, nàng không nghĩ muốn nằm sấp nữa, đổi thành nằm nghiêng.

Dương ngự y tỉ mỉ kiểm tra qua cho nàng, căn bản không có chuyện gì, vết thương không sao, tắm rửa cho thịt da hồi lại là được. Ông thay đổi thuốc, cũng rắc bột thuốc cầm máu, lại khám cho thai nhi trong bụng nhưng cũng không có chuyện gì, uống mấy đơn thuốc dưỡng thai bồi bổ sẽ càng khỏe mạnh.

Thật không biết tại sao lại bắt ông mang đến đây trong khi không có chuyện gì xảy ra.

Trầm Cẩm Huyền an ủi Đoàn vương phi hai câu, nhìn thấy Mục Diễm đi tới, toét miệng hướng hắn cười.

"Bệ hạ. . ."

"Ừ." Mục Diễm nhột nhột đáp một tiếng, mắt nhìn về phía Dương ngự y.

Dương ngự y đeo rương y được lên vai, nhận thấy được tầm mắt của hoàng đế rơi trên người ông, quỳ xuống ngay tại chỗ, cao giọng bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, quý tần nương nương chỉ cần tĩnh tâm tĩnh dưỡng hai tháng, là sẽ khỏi hẳn. Trước đó, chớ để miệng vết thương dính nước. Nương nương vốn bị thương ngoài da thịt, cũng không ảnh hưởng đến bào thai trong bụng, mời bệ hạ, cùng nương nương an tâm."

"Đi xem Trầm tiểu vương gia đi." Những chuyện ông nói hắn cũng biết.

"Vi thần tuân chỉ." Dương ngự y nói, mắt nhìn dưới mặt đất muốn lui ra, Đoàn vương phi cùng ông đứng dậy, quay qua Trầm Cẩm Huyền nói: "Ta đi nhìn đệ đệ của con."

Trầm Cẩm Huyền gật đầu nhìn theo.

Người đầu đi ra, cửa vừa mở ra đóng lại, Mục Diễm liền tiện tay bung chén thuốc qua ngồi ở mép giường: "Nhanh, uống hết thuốc đi."

Trầm Cẩm Huyền liếm liếm môi, nhìn cái chén được đen thui bị từng muỗng nhỏ đưa tới trên môi, há mồm uống vào.

Thuốc đắng dã tật, tự an ủi mình như thế, ngược lại nàng uống rất có tự tự.

Mục Diễm uy được cũng rất tự tự, một chén rất nhanh liền thấy đáy, một muỗng cuối cùng nuốt xuống, Trầm Cẩm Huyền chép miệng một cái, giường lên cái cảm khó chịu, cặp mắt đảo hoa đây sương mù.

Thấy dáng vẻ này của nàng, một tay Mục Diễm đặt ở bên sườn tai nàng, một tay cầm cái chén không, hẩn cúi người, ngậm môi nàng, đầu lưỡi liếm môi nàng có chút lạnh, không giống với mùi vị ngọt thường ngày, được đắng chát cũng dính vào đầu lưỡi của hẩn.

Trầm Cẩm Huyền lộ ra đầu lưỡi, cũng không để ý, cùng Mục Diễm trêu chọc đầu lưỡi lẫn nhau, chỉ tiến quân thần tốc dò vào trong miệng hẩn, lúc này mới cùng hẩn đầu lưỡi trong miệng dây dưa cùng nhau.

Khô sở lan tràn, Mục Diễm không lùi chút nào, ôm lấy nàng không cho nàng lui ra ngoài.

Đầu lưỡi cực kỳ một môi, nàng nghĩ muốn rút về, lại hết lần này đến lần khác cũng không được, ngó ân vài tiếng để bày tỏ kháng nghị, nguyên bản hai mắt nhắm lại hơi mở, ánh mắt hẩn nhìn vào, trái tim vừa nổ lớn vừa nhảy.

Gương mặt tràn đầu vết đỏ, Trầm Cẩm Huyền nhìn không được khe nhử mảy, ánh mắt từ từ mê ly.

Ánh mắt của nàng dâng lên một tầng nước chốc ghẹo người, tiếng nước nhỏ nhỏ vụn từ trong mũi hử ra, mê hoặc người đến lấy.

Mục Diễm luôn không chịu nổi vẻ mặt này của nàng, hai mắt nàng ngậm tình, tựa hồ giống như không có kiên nhẫn mời gọi, rồi lại như lùi một bước ngưng ngưng.

Hẩn vòng quanh cái lưỡi đình hương cùng nàng tiến vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, trắng trơn quấy phá một phen, sau đó bỗng nhiên lui ra ngoài.

Lúc này cái miệng nhỏ nhắn của Trầm Cẩm Huyền hơi mở, sắc môi xinh đẹp, gương mặt trắng nõn ứng hồng, nàng nháy mắt một cái, giống như hử một tiếng, là đang oán trách hẩn sao.

Mục Diễm không biết đủ, nhưng điều kiện thân thể của nàng không thể đáp ứng đủ cho hẩn.

"Ngoan." Bàn tay xoa xoa mặt nàng, Mục Diễm cười dỗ nàng, trong ánh mắt đầy tia sáng giống như là cát ngôi sao, làm cho người ta không đòi mắt được.

Đòi mắt Trầm Cẩm Huyền cắn cắn môi, hử nhẹ một tiếng.

Để chén thuốc lên cái bàn tròn trong phòng, Mục Diễm đi trở về bên giường, giọng nói có chút bất đắc dĩ nói: "Trong người của nàng đang mang thai, lại đột nhiên bị thương, làm sao trẫm có thể yên tâm rồi kinh đây?"

"Rời kinh?" Trầm Cẩm Huyền chỉ kém từ trên giường nhảy lên.

Mục Diễm ngồi trở lại mép giường, nhìn ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của nàng, gật đầu, giải thích nói: "Vỡ đập làm xảy ra lũ lụt, đập chứa nước sụp xuống, diện tích ngập nạn khá lớn, tình hình thiên tai rất nghiêm trọng, hôm nay lâm triều trẫm cùng các quan đại thần khác thương nghị, quyết định tự mình hộ tống vật tư giúp dân nạn, trấn an nhân dân gặp nạn, công việc trong triều tạm thời giao cho thừa tướng xử lý."

Hẩn nói chuyện trong triều, không tự chủ xưng hô liền biến trở về thành "Trẫm", sợ là bản thân hẩn cũng không chú ý tới.

Kiếp trước chưa bao giờ xảy ra chuyện vỡ đập, làm cho bốn nước còn lại rất ghen tị với nước Kỳ quanh năm mưa thuận gió hòa.

Trầm Cẩm Huyền suy nghĩ chốc lát, hỏi Mục Diễm: "Bệ hạ lúc nào xuất phát?"

"Bảy ngày sau."

Hiện tại là đang chuẩn bị vật tư cứu trợ.

Mục Diễm vừa nói chuyện, nghĩ đến bảy ngày sau sẽ cùng bé con tách ra một đoạn thời gian, trong lòng bắt đầu tuôn ra ý nghĩ không muốn, thật muốn mang nàng cùng nhau đi.

Nhưng mà không được, người nhà bé không tới mang bé con đi cũng không có chuyện gì, nhưng bây giờ người nhà nàng tới nước Kỳ thăm nàng, kết quả người lại bị hẩn mang đi?

Như thế không hợp quy củ.

Tâm sự xoay chuyển khá mau, nghĩ tới đây, trong lòng Mục Diễm không khỏi thảm than một tiếng.

Trầm Cẩm Huyền so với hần tốt hơn nhiều, nhưng cũng có một chút không tốt, nàng lặng một chút, mới mềm nhu há miệng gọi hần: "Bệ hạ. . ." Bộ dạng muốn nói lại thôi, biểu lộ tình cảm không có cách nào che giấu được.

Tâm Mục Diễm đều muốn mềm, đưa tay bóp bóp cái mũi nhỏ của nàng, "Trẫm rất nhanh thì trở về." Để an ủi bé con của hần, đồng thời, cũng an ủi bản thân mình.

Được, lần này tốt, còn không có xuất phát, mà đã bắt đầu nói đến lúc trở về.

Trầm Cẩm Huyền phốc một chút cười ra tiếng, nghiêm trang nói: "Bệ hạ ngài cứ yên tâm đi, không cần lo lắng nô tì cùng hài tử."

Giọng nói nàng có chút lực, chỉ ít không có như trước yếu ớt. Đây là chuyện tốt, trong lòng Mục Diễm rất thoải mái, nở nụ cười nhận lời nàng: "Tốt, trẫm không lo lắng."

Rõ ràng là nàng dặn dò hần không cần lo lắng cho bản thân, nhưng Trầm Cẩm Huyền lại bẹp bẹp có miệng nhỏ nhắn, ủy khuất lại hờn dỗi mà nói: "Vậy nô tì cũng sẽ không lo lắng cho bệ hạ, nô tì cũng sẽ không cho hài tử lo lắng cho ngài."

Lời này nói ra thật thú vị, hài tử còn ở trong bụng nàng, thế nào lại biết lo lắng?

Mục Diễm cười, nhin không được lại bóp cái mũi nhỏ của nàng, ngoài miệng nói: "Hài nhi của trẫm tự nhiên sẽ nhớ trẫm."

Trầm Cẩm Huyền bị bóp mũi hừ hừ, dùng ánh mắt lên án hần: "Mũi của nô tì bị bệ hạ bóp đến hư rồi, " tiếng nói chuyện của nàng mang theo làm nũng, đáng yêu khác thường, "Đưa bé kia sinh ra cũng không có mũi nữa!"

"Ngốc, " Mục Diễm phản bác lại lời nàng buông lỏng tay ra, "Nàng không có mũi nhưng trẫm có, cho nên hài nhi của trẫm tự nhiên cũng sẽ có mũi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trẫm đáng về

Hai người nói chuyện có chút hạ thấp giọng nên nội dung không có người nào nghe được, khi sắc trời đã dần dần trở nên tối đen. Mục Diễm mới hôn hôn trán Trầm Cẩm Huyền, mới hồi cung.

Ngược lại hần rất muốn ở lại với Trầm Cẩm Huyền, nhưng chỉ cần một ngày không rời kinh, những tấu chương trong triều hần phải tiếp tục phê duyệt, một ngày cũng không thể nghỉ, bằng không sẽ mệt càng ngày càng nhiều.

Trước khi đi, Mục Diễm quay lại phân phó Viêm Thành vài câu, lệnh cho hần phải bảo vệ tốt mọi người trong ngôi nhà này, nếu có người nào bị một chút thương tích, Mục Diễm nhất định sẽ không tha.

Sau khi Mục Diễm đi, trong phòng liền trở nên yên tĩnh, Trầm Cẩm Huyền suy nghĩ nửa thì lại ngủ quên chốt cửa phòng lại bị người đẩy ra, nàng mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn sang, nguyên lai là mẫu thân của nàng.

"Đệ đệ của con tỉnh rồi, mới uống thuốc ăn một chút cháo, hiện tại đang ngủ."

Đoan vương phi đi tới ngồi xuống bên giường, nhìn Trầm Cẩm Huyền đang nằm trên giường mở to mắt không ngủ, đưa tay kéo chăn đã trượt tới hông nàng, đắp lại trên vai Trầm Cẩm Huyền, động tác cực kì cẩn thận, rất sợ chạm vào vết thương của nàng: "Ta ghé thăm con một chút, sao còn chưa chịu ngủ?"

Trầm Cẩm Huyền cười đến khóe môi giường lên, nói với bà: "Con đang đợi mẫu thân đến thăm con đây." Bỗng nhiên nghĩ đến cả ngày không thấy phụ thân, liền hỏi: "Phụ thân đâu ạ?"

Đoan vương phi thấy con gái bà cười, cũng không khỏi cười lên: "Nha đầu ngốc, chờ cái gì, phụ thân của con còn đang ngủ." Trượng phu mệt như thế nào bà biết rất rõ, cũng không muốn làm ồn ào để cho ông nghỉ ngơi, ngay cả cơm tối cũng không gọi ông dậy ăn, chờ cho ông ngủ một giấc đầy đủ, thức dậy dùng thiện cũng không trễ.

Đến lúc đó, bà sẽ hâm nóng thức ăn lại cho ông.

"Bệ hạ cũng rất cực khổ, ban ngày thì ở cùng con, chỉ sợ buổi tối hồi cung cũng phải bận rộn đến đêm khuya." Chưa cho Trầm Cẩm Huyền cơ hội nói chuyện, Đoan vương phi cười yếu ớt nói tiếp: "Bất quá nhìn hần đối với con dụng tâm để ý như vậy, mẫu thân cùng phụ thân con cảm thấy thật an tâm, phụ thân con cũng rất hài lòng đối với hần."

Bà dừng một chút lại tiếp nói: "Hôm qua mẫu thân với phụ thân con cùng xuống bếp làm cơm, kỳ thực cũng muốn để hần nhìn thấy, để hần học tập một chút của phụ thân con, tuy phụ thân con có địa vị thấp hơn hần, nhưng đầu gì cũng là một vương gia nước Tì không phải sao?"

Nếu nói đến mỗi một người Vương gia đều sẽ có Sườn phi, tiểu thiếp thành đàn?

Lại nói đến thiên hạ này, nữ nhân lập gia đình không trở thành tiểu thiếp thì cũng đấu với tiểu thiếp?

Đúng là Đoan vương có phúc, gặp được Đoan vương, hơn nữa lại gả cho ông, bà cứ nghĩ nữ nhi vào hậu cung của nước Kỳ, cả đời liền bị hủy hoại bởi nam nhân kia, lại không nghĩ đến, cũng không phải như thế.

Trầm Cẩm Huyền vẫn cười, người có thể thời thời khắc khắc nghĩ đến hạnh phúc của nàng, sợ rằng trên đời này cũng chỉ có phụ thân và mẫu thân mà thôi: "Mẫu thân ~, cảm ơn người!"

"Nha đầu ngốc, đột nhiên cảm ơn mẫu thân làm gì?" Đoan vương phi cười hỏi.

Mũi Trầm Cẩm Huyền chưa xót, làm nũng nói: "Cảm ơn mẫu thân đã sinh con ra, yêu thương con, nhớ đến con."

Đoan vương phi nghe vậy trong lòng liền ấm lên, Huyền nhi của bà đã trưởng thành, hiểu chuyện hơn, điều này làm cho bà cảm thấy rất cao hứng.

"Cô nương ta cũng phải cảm ơn con, cảm ơn Huyền nhi đã đỡ mũi tên giúp mẫu thân." Bà không muốn hỏi tương lại một màn kia, hiện tại trong đầu của bà vẫn nhớ hình ảnh nữ nhi cản lại mũi tên, trong lòng bà rất khó chịu, đau đến hoảng sợ.

Đoan vương phi tình nguyện để bản thân trúng mũi tên kia, cũng không muốn nữ nhi đang mang thai của bà ngăn cản, nhưng lúc đó Trầm Cẩm Huyền phải ứng rất nhanh, Đoan vương phi cũng chỉ có thể đưa tay đỡ lấy thân thể mềm yếu của Trầm Cẩm Huyền.

Trầm Cẩm Huyền cũng không cần bà cảm ơn, nhú nhú mày, đôi môi bất mãn nói: "Mẫu thân, đây là chuyện nữ nhi phải làm."

"Tốt tốt tốt, " Đoan vương phi không nhớ trước kia con gái bà lại hay làm nũng như thế, tựa hồ từ lúc nàng mười tuổi đã là một đứa bé hiểu chuyện, cũng chỉ có lúc nàng ở bên cạnh Mục Diễm hành động làm nũng mới trở thành thói quen, ngược lại như thế làm nàng giống như một tiểu nhân nhi đang còn nằm trong lòng bà vậy: "Huyền nhi của mẫu thân là tiểu anh hùng."

Trầm Cẩm Huyền không cần suy nghĩ, tiếp lời bà nói: "Có phải đệ đệ là đại anh hùng của mẫu thân không?"

"Được rồi, các con đều là hảo hán tử của mẫu thân." Nhắc tới tiểu nhi tử, trong lòng Đoan vương phi không có tư vị gì, nghĩ đi nghĩ lại cũng may tiểu nhi tử không có vết thương nguy hiểm đến tính mạng, chăm sóc tốt, qua một thời gian sẽ trở về là một hảo tử hoạt bát nóng nảy thẳng thắn như lúc trước.

Nghĩ như thế, trong lòng bà liền dễ chịu không ít.

Trầm Cẩm Huyền nhìn vẻ mặt của mẫu thân, khoảng cách chỗ chân mày của Đoan vương phi có một chút biến hoá nhỏ, tự nhiên tránh không được ánh mắt của nàng: "Mẫu thân yên tâm, rất nhanh đệ đệ sẽ khỏe lại."

Nhưng mà vừa nói chuyện, thanh âm của nàng cũng trầm xuống, trông mắt chớp một cái, trong mắt lóe lên hận ý giết người.

Việc người nhà của nàng ở lại nước Kỳ, bây giờ, việc Trầm Cẩm Huyền cần làm, cũng chỉ có thể đợi.

Tâm của nàng bình tĩnh lại, tiếp tục suy nghĩ, chỉ chờ tới lúc người của Mục Diễm tra ra những thích khách kia thuộc về người nào, lấy việc Trầm Cẩm Huyền cùng Trầm tiểu vương gia đều bị thương, nhất định Đoan vương sẽ vì chuyện Phó Dật nỗ lực tiêu diệt người một nhà của ông, mà nản lòng thoái chí.

Đến lúc đó, Trầm Cẩm Huyền lại nói bóng nói gió, không sợ không giữ lại được Đoan vương ở nước Kỳ.

Hai mẹ con hàn huyên chuyện đông tây nam bắc một hồi, ngược lại cũng không tốn quá nhiều thời gian, chủ yếu hai người bọn họ đều nghĩ đến Trầm tiểu vương gia cách vách, trò chuyện cũng chưa hết hứng.

"Mẫu thân ở ngay cách vách, có chuyện gì thì gọi mẫu thân." Đoan vương phi không yên lòng dặn lại một câu, Trầm Cẩm Huyền nghe vậy cười đến mi mắt cong cong: "Nữ nhi đã nhớ, mẫu thân người nhanh nhanh đi xem đệ đệ đi."

Kỳ thực ngoài cửa đã có người trông chừng cho Trầm Cẩm Huyền, một nha hoàn, một ảnh vệ, hơi có động tĩnh một chút ảnh vệ liền có thể nghe, cho nên không cần phải gọi.

Đoan vương phi đi tới cách vách nhìn một chút, Đoan vương đã tỉnh, ngược lại ông không đi thăm nữ nhi một ngày không gặp, mà là trực tiếp đi tới gian phòng của nhi tử.

"Đã tỉnh?" Bà đi tới, thấy sắc mặt của tiểu nhi tử đã tốt hơn một chút, nhất thời cảm thấy yên tâm, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: "Thiếp đi tới phòng bếp hâm nóng thức ăn cho chàng."

Đoan vương vươn tay hướng về phía bà, đợi bà ngoan ngoãn đưa tay đặt vào tay mình để ông cầm, "Không cần đâu, cũng không có đói lắm, lại đây."

Ông nói, trên tay dùng một chút lực.

Đoan vương phi nhỏ giọng kinh hô, bị ông kéo nên trở tay không kịp, lao đảo một bước nhào vào người ông, theo bản năng tay còn lại bắt lấy vai ông, cảm thấy cánh tay ông đang ôm hông mình, bà liếc nhìn trên giường, không có đánh thức con trai, lúc này mới quay mặt khiển trách ông: "Mau buông tay, nếu đánh thức nhi tử thì sao!"

Bà đã khóc, viền mắt hồng hồng, cặp mắt hoa đào giống như thoa một lớp son hồng nhạt, nhiều năm qua sự ngượng ngùng trong mắt cũng không giảm đi chút nào.

Đoan vương đặt tay lên eo mềm mại của thê tử, cố nén xúc động muốn bóp hai cái, chuyển thành xoa mặt bà, "Khóc?"

"Ừ.." Đoan vương phi không có thói quen ở trước mặt nhi tử thân mật với trượng phu, tuy rằng nhi tử đang ngủ, bà cũng không dám nhìn vào mắt trượng phu, chỉ hàm hồ ừ một tiếng.

Đoan vương rất thích nhìn dáng vẻ xấu hổ của bà, trăm lần nhìn vẫn thích.

Ông canh giữ nhi tử một ngày, xác định tiểu nhi tử không có chuyện, hiện tại ngủ một giấc đủ, chỉ cảm thấy trong lòng rất thỏa mái, liền nghĩ muốn trêu chọc thê tử.

Đôi tay đang nắm bông muốn rút trở về, Đoan vương nhú mồm, tay trượt xuống dưới cổ có những sợi tóc đen mượt, ngón út nhẹ nhàng đặt trên sườn quai xanh tinh xảo của bà, thấp giọng nói: "Làm cho nàng lo lắng, là ta không tốt."

Ông xuất chinh đánh giặc nhiều năm, địch nhân nhiều không đếm hết, mọi nơi ông đều rất cẩn thận, không muốn ảnh hưởng đến thê tử nhi tử của ông, không nghĩ đến chuyện đi lần này vốn là bí mật, lại bị người khác lợi dụng chui vào lỗ trống hoàng hành.

Đoan vương không muốn ông nói lời tự trách này, vội vàng áp ngón tay nhỏ dài lên môi ông, cau mày không để cho ông nói bậy. Nhưng mà, ngón tay vừa chạm đến đôi môi của ông, thấy sự áy náy trong mắt ông liền biết thành trêu chọc, bà liền hối hận, nghĩ muốn rút tay về, lại bị Đoan vương trước một bước bắt được.

"Tốt, không nói nữa, Huyền nhi thế nào rồi?"

Thấy trượng phu chỉ nắm lấy tay bản thân, ngược lại Đoan vương phi cũng không giẫy ra nữa, nói với ông: "Đều tốt, nhưng mà..." Đoan vương phi kể lại chuyện buổi sáng kêu Trần Cẩm Huyền không tỉnh, đơn giản nói một lần với Đoan vương, bây giờ nói đến việc này trong lòng bà vẫn còn sợ hãi.

"Ừ ——" Đoan vương cân nhắc, mày cũng nhăn lại, "Vô duyên vô có chắc chắn sẽ không như thế, Dương ngự y kiểm tra không có vấn đề gì, nhưng cũng không thể xem nhẹ chuyện này, yên tâm, chắc chắn vì phu sẽ bảo vệ tốt hài tử của chúng ta."

Nói đến lời này có chút mất mặt, Đoan vương phi không có hảo ý cười lên, Đoan vương vội vã đổi giọng, nhiều lần cường điệu nói: "Nhất định, nhất định (sẽ không có chuyện)."

Tất nhiên bà tin tưởng ông.

Ôn nhu cười đứng dậy, Đoan vương phi nói: "Thiếp đi hâm nóng các món ăn, đợi chút."

"Tốt." Ông biết mình nếu kiên trì không ăn, nhất định thê tử sẽ không bỏ qua cho mình, Đoan vương liền gật đầu đáp ứng, buông tay để thê tử đi vào phòng bếp.

Sau khi Mục Diễm trở về cung, trực tiếp đi tới Vĩnh Yên cung.

Đã mấy ngày Lưu hoàng hậu không thấy được Mục Diễm, nàng ta đang ngồi trên bàn trang điểm để Mộc Mơ chải mái tóc dài, tâm tư không biết trôi dạt phương nào. Nàng ta còn rất trẻ, rất đẹp, mặt như hoa đào, nhưng đôi mắt đã già đi rồi.

Từ trong gương Mộc Mơ thấy gương mặt của nương nương nhà nàng, liền biết nhất định nương nương đang nghĩ đến hoàng đế bệ hạ cùng với Huyền quý tần người được sủng ái nhất hiện nay.

Huyền quý tần này thật là được trời cao ưu ái, cư nhiên có thai, nếu là một công chúa thì thôi đi, nhưng nếu như là một hoàng tử thì không tốt chút nào, lúc này nàng đang được thịnh sủng không suy, hài tử vẫn chưa ra đời, mà hoàng đế bệ hạ đã sủng ái như thế, muôn vạn che chở, bệ hạ còn tự mình hạ thánh chỉ, trong khoảng thời gian này không được tùy tiện ra vào Trà Huyền Các, càng thêm cự tuyệt những người đến để chúc mừng.

Ngay cả việc đến Vĩnh Yên cung để thỉnh an cũng miễn, là một hoàng đế, Mục Diễm cũng không để Hoàng hậu chính thê ở trong lòng, hẳn chẳng may mấy quan tâm đến cảm thụ cùng tình cảnh của nương nương.

Mộc Mơ càng nghĩ càng phần nộ, từ nhỏ nàng liền đi theo Lưu hoàng hậu, khẳng định quan hệ rất thân cận, chỉ sợ trong cung này chỉ có một người như nàng nghĩ đến Lưu hoàng hậu.

"Nương nương, trời đã tốt rồi, nên ngủ thôi." Nàng không đành lòng để nương nương tiếp tục khổ sở suy nghĩ, làm như vậy chỉ làm tổn thương chính bản thân nương nương mà thôi.

Tâm tư bị kéo trở về, Lư hoàng hậu giờ tay lên đỡ đỡ trán, nhắm mắt lại ân một tiếng.

"Bệ hạ giá lâm!"

Thanh âm bén nhọn của thái giám cắt đứt sự yên tĩnh của Vĩnh Yên cung, lúc đầu nghe, Lư hoàng hậu hoài nghi bản thân có phải tưởng niệm thành bệnh, tai không khỏi sinh ra ảo giác, mặc dù hoài nghi, nàng vẫn không nhin được sờ sờ gò má cùng thái dương.

Rất tốt, nàng cũng không có vụng về, nhưng sao lúc này hoàng đế lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trăm dáng vẻ (2)

Lư hoàng hậu kích động nhìn vào gương vài lần, trong gương là một nữ tử đang che dấu phiền muộn, đôi mắt tràn đầy vui mừng có một phen sinh động linh khí, nhưng Lư hoàng hậu lại cảm thấy không được tốt, đột nhiên nàng ta cảm thấy hối hận, hối hận đêm nay nên sớm rửa mặt để phát hiện ra.

Nhưng đêm dài mệnh mạng, nếu không ngủ sớm một chút, một người, thì làm sao có thể vượt qua?

Mộc Mơ thấy Lư hoàng hậu vẫn chưa chuẩn bị nghênh giá, ngược lại lại nhìn gương nhưu mảy, nàng rất sợ nương nương nhà nàng làm lỡ thời gian nghênh giá, liền nhắc nhở: "Nương nương, chúng ta phải đi nghênh giá."

Lư hoàng hậu nghe nàng nói cũng không buồn, khoe môi mừng đến gương lên, Mộc Mơ đã nói như vậy, nhất định không phải là ảo ảnh, nàng ta vừa thâm giữu cốt bản thân, đối với hành động đột nhiên đến của hân, thế nhưng lại cảm thấy thất kinh, quả thật là luống cuống.

Nhưng lại kìm nén không được, trong lòng kích động khác thường.

Bệ hạ chưa từng đột nhiên qua đêm ở Vĩnh Yên cung, hôm nay đến, là muốn gặp nàng rồi hả?

Lư hoàng hậu được Mộc Mơ nâng lên, đi cực nhanh ra bên ngoài.

Nghĩ đến nam nhân mình nhớ đang từng bước đi về phía mình, phong thái hiên ngang của hân, tư thế bước đi trên đường cũng là một loại cảnh đẹp.

Lư hoàng hậu ngồi trên hậu vị đã nhiều năm, thực sự rất nhiều năm, khi Mộc Diễm còn là thái tử, nàng ta còn là thái tử phi, đã nhiều năm như thế, lần đầu nàng ta vì trượng phu mình đến tẩm cung mà thích đến viền mắt đỏ lên.

Nàng ta biết hân yêu thích cái gì, cũng không ăn mặc quá phận, tối nay khuôn mặt rửa sạch của nàng ta càng có dáng vẻ sạch sẽ, nhưng như vậy càng lộ rõ vành mắt đỏ của nàng ta.

Mộc Diễm còn chưa đi tới, đã thấy được.

Hoàng hậu hiền lương đoan trang của hân, xử lí hậu cung ngay ngắn rõ ràng, thoát nhìn rất mãnh mai nhưng lại rất kiên cường có thể làm mọi thứ, rất ít khi ở trước mặt hân khóc, không đứng gần như là chưa từng ở trước mặt hân khóc, tại sao hôm nay hai mắt lại hồng hồng, Mộc Diễm vô ý thức đi nhanh hai bước, đưa tay vững vàng đỡ lấy nữ nhân đang muốn quý xỏ xuống hành lễ, ôn nhu hỏi: "Sao vậy? Hoàng hậu... Vì sao lại khóc?"

Có lẽ chưa từng ôn nhu với Lư hoàng hậu như vậy, Mộc Diễm hỏi có chút trúc trắc dừng lại. Trong lòng Lư hoàng hậu tuy rằng bi thương, nhưng cũng vui vô cùng, nhưng vui càng nhiều, buồn càng sâu.

"Nô tì không có chuyện gì, nô tì, nô tì nhớ bệ hạ, vừa nhớ thì được gặp ngay, nên ngực hơi đau..." Nàng tháo xuống sự luống cuống, nhưng thế thì tính sao, tuy nàng không mắc bệnh, nhưng nàng lại thực sự đau, sau khi thấy hân, nàng lại càng đau hơn!

Mộc Diễm nghĩ muốn buông cánh tay đang đỡ Lư hoàng hậu ra, nhưng viền mắt của nàng ta lại hồng hồng, sắc mặt có chút trắng bệch, trong ánh mắt của nàng ta có sự kinh hỷ làm cho hân không thể hạ quyết tâm hành động.

Thôi cứ đỡ đi.

Trên đường Lư hoàng hậu được Mộc Diễm đỡ trở về nội thất, đám người Mộc Mơ cũng không đi theo vào, chỉ đứng ở cửa giúp bọn hân đóng cửa.

Mộc Diễm đỡ nàng ta ngồi trên giường, nhìn mắt hồng của Lư hoàng hậu giống như con thỏ nhỏ, môi phân khê cắn, rút đi sự vui mừng không hiện ra ngoài thường ngày của nàng, nhìn như vậy, lại cũng có chút chọc cho người ta thương tiếc.

Mặc dù trong lòng hân có yêu thương, nhưng chung quy cũng không phải là tình yêu.

Nhưng Mục Diễm vẫn mềm giọng nói nhẹ bên tai Lưu hoàng hậu, chân mày cau lại giống như là đau lòng, đỡ nàng ta nằm ngang trên giường động tác lại rất cẩn thận, sau khi vào phòng còn đi mời thái y, không thể nhìn ra được toàn bộ đều là Mục Diễm trước kia, những việc hắn làm giống như là có tình cảm sâu nặng với Lưu hoàng hậu vậy?

"Người nằm đi, trẫm tối là muốn nói với người một việc."

"Bệ hạ, muốn nói chuyện gì?" Trong lòng Lưu hoàng hậu chưa xót khó nhìn, nhưng lại mạnh mẽ kìm nén vành mắt đang bắt đầu đỏ xuống, nàng ta nháy mắt một cái, giả vờ hỏi.

Nàng ta làm hoàng hậu thật sự quá lâu, trước mặt mọi người nàng ta không làm ra bất cứ hành động luống cuống nào với kẻ dưới, bởi vì ở sâu trong nội tâm nàng ta sẽ không tha thứ cho hành động đó xảy ra.

Cũng không biết lúc này nàng ta khóc, có bao nhiêu thái giám cung nữ nhìn thấy, nếu là truyền ra ngoài Vĩnh Yên cung, ở sau lưng nàng ta giờ trò cười nhạo, đây thật đúng là điều sỉ nhục.

Lưu hoàng hậu cứ như thế yên lặng suy nghĩ, rốt cuộc cũng khôi phục một chút thần thái thường ngày, chỉ là sắc mặt vẫn có chút trắng bệch, cộng với một đầu tóc đen dài, càng làm cho khuôn mặt của nàng ta càng trắng hơn.

Mục Diễm nhìn mi nhìn thần thái yếu ớt khó gặp của Lưu hoàng hậu, vươn tay ra vuốt ve gò má của nàng ta, ngoài miệng nói: "Vỡ đập dẫn đến nạn lụt chắc hoàng hậu cũng đã biết đến, trẫm cùng các vị thần sau khi thương nghị quyết định sẽ tự mình vận chuyển vật phẩm đến nơi bị lũ lụt do vỡ đập, công việc trong triều tạm thời giao cho cha người xử lý."

"Trong lúc trẫm không có ở đây, toàn bộ công việc hậu cung đều phải làm phiền hoàng hậu phí tâm." Mục Diễm nói xong, chân mày vẫn chưa dần ra, làm cho Lưu hoàng hậu cảm thấy hắn đang vì tình hình thiên tai mà buồn rầu.

Lưu hoàng hậu rất ít khi được hắn thân mật đụng chạm, nàng ta không muốn thấy dáng vẻ buồn rầu của hắn, mạnh mẽ nhẫn nại xúc động muốn đưa tay lên vuốt lên mi tâm kia, chỉ ôn nhu nói với hắn: "Bệ hạ yên tâm, nô tì nhất định không làm cho bệ hạ thất vọng."

"Rất tốt." Mục Diễm rất hài lòng, chủ động cầm tay Lưu hoàng hậu tiếp tục nói, "Lần này trẫm xuất hành chỉ sợ là phải hơn một tháng, trong lúc chỗ này, Huyền quý tần cùng hai người trong bụng của trẫm, mong rằng hoàng hậu có thể cẩn thận che chở, hoàng hậu, trước khi trẫm trở về, người... Có thể bảo hộ hai người bình an được không?"

Hắn nói, giống như là đang hỏi, nhưng thực tế là đang uy hiếp nàng, trong chớp mắt ấy, Lưu hoàng hậu không biết phản ứng như thế nào, nên dùng vẻ mặt gì đối với hắn, không biết phải trả lời câu hỏi của hắn như thế, nàng ta còn nghĩ rằng muốn rút ra khỏi bàn tay đang nắm kia.

"Vậy....Bệ hạ yên tâm, Huyền muội muội đang mang hài tử của ngài, nô tì tuyệt đối sẽ không để thai nhi trong bụng cùng Huyền muội muội xảy ra bất cứ sai lầm gì, bệ hạ chẳng lẽ không tin năng lực của nô tì sao?"

Lưu hoàng hậu quyến rũ ra khóe môi, đôi mắt đầy nước cười đến cong lên.

Mục Diễm nhìn thẳng chằm chằm vào ánh mắt của nàng ta, cũng dương môi cười: "Sao thế được? Trẫm chưa bao giờ hoài nghi người..." Hắn buông tay nàng ta ra, đứng thẳng lưng, "Trẫm vẫn luôn cảm thấy rất yên tâm về người, tốt, trẫm trở về Sùng Đức điện phê duyệt tấu chương, tối nay sẽ trở lại thăm người."

Mục Diễm nói xong, dọc dục chớp mắt, cuối cùng mới khom lưng xuống, tại trên trán Lưu hoàng hậu ấn xuống một nụ hôn nhẹ, sau đó liền không quay đầu mà rời khỏi.

Hắn vẫn là bộ dạng khi đó, khí vũ hiên ngang, ngay cả tư thế đi đứng cũng là một cảnh đẹp.

Hắn đều không ở lại chờ cho thái y tới.

Lưu hoàng hậu nhìn bóng lưng Mục Diễm nhũn nhũn, đến khi hắn đã bước ra khỏi nội thất, nàng ta không nhìn thấy nữa, sau đó, nàng ta một tay che ngực, nhắm mắt lại, hai hàng lệ liền tuôn rơi.

Ủy khuất vô cùng lớn cùng đau đớn mang theo ghen ghét cùng oán khí bỗng nhiên kéo tới, để cho nàng ta không thể xoay người lại nằm nghiêng, thậm chí co lại hai đùi, tùy ý để dòng lệ lạnh lạnh không ngừng chảy xuống, ướt cả một mái tóc ở bên mặt.

Trên đường về Sùng Đức điện, Mục Diễm tỉ mỉ nghĩ về chuyện đập đột nhiên bị vỡ.

Theo quy cũ mà nói, đập chứa nước một năm tu sửa hai lần, nếu có vấn đề nhất định sẽ báo lại, sau đó sửa chữa lại, và rồi sẽ không có chuyện vỡ đập như sự việc hôm nay. Gần hai năm nay đập chứa nước luôn được tu sửa lại, nhưng lại không có vấn đề, xem ra đã có người biết rõ vấn đề nhưng cũng không giải quyết.

Như vậy, hàng năm triều đình phát ngân lượng tu sửa toàn bộ đều dùng để nuôi heo.

Vừa nghĩ tới thủ hạ, thần tử được giao trọng trách, sự tin tưởng, lại là một lũ tham quan tham ô là tai họa cho dân chúng, Mục Diễm liền giận không chỗ phát tiết. Lần này hắn quyết định muốn đích thân đi tới nơi vỡ đập, thứ nhất là an ủi dân chúng, thứ hai là một phá hủy một ổ chuột tham ăn.

Đề bảo hộ dân chúng nước Kỳ, nhất định phải có vận làm chúng.

Nghĩ hết chuyện vỡ đập, lại nghĩ đến chuyện nhạc phụ Đoan vương của hần bị đâm, quanh năm làm hoàng đế trực giác nói cho hần biết, chuyện này tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Viêm Thành đã đi thăm dò, đoán chừng rất nhanh sẽ có kết quả.

Chờ một chút, liền tốt.

Sùng Đức điện cùng Trà Huyền các tuy cùng một con đường nhưng lại cách xa nhau, Mục Diễm đi tới, xa xa nhìn thấy ánh sáng yếu ớt của cửa viện, là đèn lồng mà thái giám cầm trên tay gác đêm.

Hần chợt nhớ tới nha hoàn hồi môn của Trầm Căn Huyền, ánh mắt to kia, tính tình cũng đặc biệt hoạt bát...Hình như nha hoàn đó gọi là Minh Yên.

Trong lòng tính toán, liền dứt khoát rẽ vào con đường đến Trà Huyền các.

Trước mặt, một nữ tử mặc y phục hồng nhạt đi tới, theo sau là bốn người cung nữ thái giám.

Phía sau nàng là ánh đèn lồng, ánh sáng cũng không sáng lắm, lại làm cho toàn thân nàng được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, đi đến như vậy, ngược lại còn gây sự chú ý hơn với việc ánh trăng phát ra ánh sáng thê lương.

Nữ tử này là Lý Mỹ Nhân, vào cung vì một lần tuyển tú, nhưng đã là chuyện ba năm trước đây rồi.

Bản thân có một bộ dạng xinh đẹp, lại là người mới nhưng mới vào cung đã bị bệnh, mà chậm chạp không được Mục Diễm sủng hạnh, một bên nàng ta lo lắng nên làm bệnh tình ngày càng nặng thêm, bệnh tình nặng thêm lại càng khiến cho Mục Diễm không đến gần nàng ta, đúng là rất tốt, lo lắng ưu thương đến nỗi không xuống giường được.

Thật là bị bệnh đến ba năm.

Lý Mỹ Nhân tự nhận mình là lớn lên xinh đẹp, nếu không phải trước đây bỏ lỡ cơ hội, nàng ta khẳng định sẽ không rơi vào kết quả như ngày hôm nay, vào cung ba năm, hiện tại ngay cả cung nữ thái giám đều dám lén nhìn, trong hậu cung này sợ không ai còn nhớ được có một người như nàng ta.

Ba năm qua, Lý Mỹ nhân nghe không ít những phi tần được sủng ái đều bị thay thế bởi người khác, một người tới lại bị một người khác tới thay thế.

Đối với chuyện này nàng ta xem như mây khói, Lý Mỹ nhân đều cười lạnh một tiếng, các nàng không nắm giữ được thánh tâm, không thể kéo dài thịnh sủng lâu dài, đó là kết quả các nàng tu hành không đủ, nếu có thể cho nàng ta một cơ hội, như vậy...Nàng ta sẽ kéo dài sự thịnh sủng ấy, là người được sủng ái lâu dài duy nhất tại hậu cung!

Chính là đang nghĩ như thế, cơ hội lại đến.

Gần đây, thân thể nàng ta giống như có kỳ tích xuất hiện càng ngày càng tốt, trọng yếu hơn là, người đứng đầu thịnh sủng hôm nay Huyền quý tần đang có thai, không có điều kiện thị tẩm.

Bệ hạ có thể nhện một ngày hai ngày, nhưng nếu thời gian lâu thì sao?

Phi tần trong hậu cung đều là người đã từng hưởng thịnh sủng, nhưng cũng bởi vì thời gian trôi qua mà bị bỏ quên sao?

Lý Mỹ nhân cảm thấy, nàng ta đây là đang có thiên thời địa lợi, ngay cả ông trời cũng đang âm thầm giúp nàng ta.

Đêm nay, Mục Diễm mới từ Vinh Yên cung đi ra, nàng ta liền dùng tài sản tích lũy không nhiều của mình thu mua tiểu thái giám, liền đi con đường tắt đến nói cho nàng biết.

Bây giờ Lý Mỹ nhân còn đang cao hứng nghĩ nhất định hoàng đế sẽ về Trà Huyền các, như vậy, chỉ cần nửa đường nàng ta thành công chặn lại bước chân của hần, chỉ cần có thể chặn đứng hoàng đế một đêm, nàng ta không sợ sau này hần sẽ không nghĩ đến nàng ta!

Thời gian chờ không dài, xa xa, Lý Mỹ nhân đã nhìn thấy nam nhân mà không biết bao nhiêu lần nàng ta mơ tới, từng bước một, hướng nàng ta đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lý Mỹ Nhân

Cái tin tức hiện nay bản thân hoàng đế bệ hạ không vui vì phi tần trang điểm quá diễm, đã truyền khắp từng góc ngách của hậu cung, cho nên trên mặt

Lý Mỹ Nhân chỉ thoa một ít phấn trang điểm, tuy nhiên lại không che đi sắc mặt tái nhợt, nhưng như thế lại càng làm cho nàng ta có vẻ yếu đuối.

Lý Mỹ Nhân đi tới, một tiểu cung nữ cẩn thận ở bên dìu đỡ, nàng ta có một vong eo nhỏ nhắn mềm mại giống như là một giọt nước được tái sinh bên hồ hay một cây dương liễu dài và hẹp, ở trong gió dao động qua lại không bình thường làm cho người dùng ánh mắt khóa tại eo nhỏ kia của nàng ta.

Giống như lúc đầu nàng ta không nhìn thấy người trước mặt cùng chắn đường với mình là hoàng đế, đợi khoảng cách nàng ta cùng Mục Diễm tương đối gần, nàng ta mới lộ ra vẻ mặt hoảng sợ hành lễ, có thể nói là thi lễ đến lung lay sắp đổ.

"Nô tì tham kiến bệ hạ, bệ hạ thánh an." Thanh âm kia từ giữa cánh môi hồng nhạt no đủ tràn ra, nhu mì đầm đậm, vòng quanh lỗ tai không chịu tan đi.

Trong mắt đen tối của Mục Diễm không rõ ý cười, hắn tự mở miệng nói: "Đứng dậy đi."

Như vậy, Lý Mỹ Nhân chỉ để ý tránh lui hơi nhường đường đi, để hoàng đế muốn đi qua là được, nào biết hai chân sau đứng thẳng của nàng, bàn tay trắng nõn nà đỡ lên vị trí thái dương. Ngón tay nàng ta hơi mở, nhẹ nhàng đặt lên một bên mi mắt, đôi mắt vô lực chớp động hai cái, nhìn thân hình kia, cuối cùng cũng muốn ngã.

Nữ nhân xinh đẹp ngã xuống, sao có thể không đỡ?

Mục Diễm bước một bước lớn, cánh tay duỗi ra một cái, liền để mỹ nhân sắp ngã ôm vào trong ngực, hạ thấp giọng hỏi nàng ta: "Sao lại thế này?"

Thanh âm của bản thân hắn hiểu rõ, vì vậy tận lực giảm thấp giọng nói.

Hai người dựa vào gần nhau, thân thể cường tráng của Mục Diễm đáng lên cơ thể trong ngực lúc này là Lý Mỹ Nhân, làm cho nàng ta không ức chế được mà run rẩy, không gian quanh chớp mũi đều là mùi vị của hắn, hắn lại dùng giọng mềm nhẹ quan tâm nghe vào trong tai, nàng ta chỉ cảm thấy quả tim giống như là đang phát run.

Lý Mỹ Nhân nâng mắt lên, nhút nhát nhìn về phía Mục Diễm, mi mắt dài cong trên dưới đều vệt sáng, sau khi cùng hắn bốn mắt đối nhau, tim nàng ta nhảy như trống.

Ánh mắt kia thật là mê người, khi nhìn đi vào giống như tạo thành một cổ lực lượng, thẳng hút người nhìn vào trong, hai gò má của nàng ta đỏ ửng, thờ dốt ngẩn ngơ liền đứng lên: "Bẩm bệ hạ, ngực nô tì có chút ngọt ngát, đầu cũng mê man..."

Lý Mỹ Nhân nũng nịu nói xong, cắn khước môi, ánh mắt sáng lên giống như muốn rơi lệ, cánh tay mềm mại không xương chẳng biết lúc nào đã kéo vạt áo hoàng đế, đáng vẻ đầm đậm đáng yêu làm cho lòng người tan ra.

Mục Diễm cũng phát hiện, gần đây hắn càng thích nữ nhân có dáng vẻ mảnh mai một chút.

Nhận thấy Lý Mỹ Nhân đang làm hành động mờ ám nắm lấy quần áo của hắn, tròn mắt Mục Diễm liếc mắt nhìn, sắc mặt lại tối vài phần. Tay của nàng ta rất trắng, trong ánh sáng ảm áp, càng phát hiện ra nó trắng nõn, hắn rất ghét khi phi tần động một chút là dính lấy mình, cũng chẳng biết tại sao, gần đây lại chẳng để ý.

Mục Diễm không hề đồ, tự nhiên biết nữ nhân này chờ hắn đã lâu, vốn nghĩ muốn để Minh Yến thu thập mấy bộ quần áo cho Trầm Cẩm Huyền, để nàng hầu hạ mấy ngày, nhưng lại có ánh mắt liếc nhìn ở Trà Huyền các khiến cho hắn bị chặn lại rồi.

Ngẫm lại từ đêm Trầm Cẩm Huyền bị thương hắn cũng chưa làm chuyện đó, hắn cũng không làm chuyện kia với ai, hiện nay ôn hương nhuyễn ngọc đang trong ngực, ngược lại thật có chút ý tứ.

Nghĩ như vậy, Mục Diễm hỏi nàng ta: "Ngươi ở cung nào, trẫm đưa ngươi trở về."

Lý Mỹ Nhân mừng rỡ trong lòng, nhịp tim lại vừa nhanh vài phần: "Bẩm bệ hạ, nô tì ở Lăng Nguyệt các của Bích Tiêu cung, bệ hạ... Thực muốn đưa nô tì trở về?"

Giống như sợ hắn đổi ý, tay nhéo quần áo hắn nhìn không được rụt lại.

Quần áo đều bị nàng kéo chặt, Mục Diễm nhẹ cười ra tiếng: "Trẫm miệng vàng lời ngọc, sao lại giả được?"

Đi đường không tốt ôm lấy lẫn nhau, Mục Diễm nói xong, cánh tay trên vai Lý Mỹ Nhân trượt xuống, thuận thế bắt được tay nàng ta: "Đi thôi."

Lý Mỹ Nhân mang theo xấu hổ cùng khiếp sợ ừ một tiếng, tùy ý để hắn nắm dẫn đi, Mục Diễm bước đi nửa bước chân, Lý Mỹ Nhân càng thêm có can đảm nhìn hắn, thật là một lang quân quân tử như ngọc, tuần mĩ độc nhất, trên thế gian không có người thứ hai.

Phía sau hai người là khoảng cách dưới là mấy cung nữ thái giám, trừ bỏ Viêm An, đều đang xoay chuyển tâm tư tính toán.

Lòng nói ngày lành của Huyền quý tần cũng sẽ chấm dứt thôi, vị bệnh mỹ nhân này nhưng thật đúng là giỏi tính toán, chọn thời gian Huyền quý tần có thai không thể thị tẩm, liền tự đề cử mình.

Viêm An liếc mắt xem xét thân thể gầy gò yếu đuối của Lý Mỹ Nhân, nhìn thấy sườn mặt của nàng ta tràn đầy si mê nhìn hoàng đế bệ hạ, trong lòng không khỏi cười nhạo lên.

Hắn ở bên cạnh chiếu cố hoàng đế đã nhiều năm, cũng coi như lí giải cách đối đãi nữ nhân hậu cung như thế nào của hoàng đế, càng xinh đẹp, hoàng đế sẽ không có chuyện dễ dàng mang thai, Viêm An cũng không cho là Lý mỹ nhân này có thể đoạt đi sự sủng ái của Huyền quý tần, hân hậu hạ hoàng đế đã nhiều năm, lần đầu tiên thấy hoàng đế bệ hạ vì ai mà không tìm ra phương hướng, ngoài Huyền quý tần, còn có thể là ai đây?

Xa xa khẽ thở dài, đều là một nữ nhân đáng thương.

Tất nhiên Mục Diễm không biết tâm tư thay đổi của những người bên cạnh như thế nào, hân nắm tay Lý mỹ nhân, rất nhanh liền đến Lăng Nguyệt các.

Lại nói Trà Huyền các cũng gọi là các, nhưng cùng Lăng Nguyệt các lại bất đồng, Trà Huyền các là một các riêng, chỉ có một sân đơn độc, mà Lăng Nguyệt các, lại là một trong bốn các nằm chính giữa cùng với hai sườn điện, cho nên không cách nào so sánh được.

Lý mỹ nhân mời người đến căn phòng đơn sơ của nàng ta, thấy Mục Diễm nhìn kỹ phòng của nàng, trong lòng không khỏi vui rạo rực, chỉ cần nàng được sủng, còn sợ không thể chuyển ra khỏi gian phòng đồ nát này sao, bất quá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Sau khi Mục Diễm vào phòng, hơi thở hoàn toàn xa lạ đánh tới, hân liền theo thói quen nhìn nơi này vài lần, cũng không biết Lý mỹ nhân đang suy nghĩ cái gì.

Hai người ngồi xuống lưng tựa trò chuyện một lát, hai cung nữ hầu hạ hai người rửa mặt lần lượt đi đến, ngược lại cũng là hai nữ tử đáng yêu mềm mại, Mục Diễm tùy tiện liếc mắt liền biết các nàng đã trang điểm thay qua y phục, đều này làm cho trong lòng hân ít nhiều có sự chán ghét.

Nô tài đúng là to gan lớn mật lại vọng tưởng bò lên long sán?

Ánh mắt ngay sau đó của hân liếc mắt nhìn trên người Lý mỹ nhân, thôi, dùng sao cũng chỉ là đồ chơi mà thôi, quần áo kẻ dưới như thế nào, hiện tại không cần hân tự mình chỉ điểm.

Lý mỹ nhân phát hiện không ra tâm tư của hoàng đế, nàng ta chính là đang tung tăng tốt, đầu tiên là tích cực cùng hai cung nữ kia chuyện tàm vì Mục Diễm hầu hạ, sau đó lại nhắc tay tới trước người hân: "Bệ hạ, để nô tì hầu hạ người rửa mặt."

Đây là việc Trầm Cẩm Huyền thường làm, tiểu nhân nhi vì hân làm những việc này nhưng lại rất vui vẻ, còn nói cái gì "Phu quân của bản thân tự nhiên muốn chính mình hầu hạ rồi." Lời nói này, hân chỉ cười nàng tâm tính tiểu hài tử, nhưng vẫn thỏa mãn nàng.

Tay Lý mỹ nhân đều muốn đưa lên người Mục Diễm, ánh mắt Mục Diễm trầm trầm, cự tuyệt nói: "Không cần, thân thể người có bệnh nhẹ, để cho các nàng hầu hạ là được." Cung nữ hầu hạ chính là cung nữ hầu hạ, về phần phi tần sao...

Hân ngoại lệ, chỉ có thể là một mình nàng.

Trong lòng lại nhớ đến bé con, liền phát hiện lời nói hành động cử chỉ cùng nàng có chút giống nhau.

Mất lại tí mĩ nhìn, không phải không giống?

Lần này, cuối cùng Mục Diễm cũng biết, thảo nào lúc đầu hân không chống cự được sự đụng chạm của Lý mỹ nhân, nguyên lai hoàn toàn bởi vì nàng ta mô phỏng theo Trầm Cẩm Huyền, làm cho hân cũng không có cách nào chống cự được cảm giác quen thuộc ấy.

Đều là của bé con.

Mục Diễm nghĩ đến bé con trong lòng, nhin không được gương lên khóe môi uyển chuyển cười.

Vốn bị cự tuyệt Lý mỹ nhân có chút mất mát lại nhìn thấy nụ cười của Mục Diễm, trong lòng lại kích động nổi lớn. Cự nhiên bệ hạ ở trước mặt nàng ta lại cười đến ôn nhu như vậy, nhất định là đối với nàng ta cũng người bên ngoài bất đồng, nàng ta biết chính mình nếu làm theo như lời mẫu thân nói, có thể hạnh phúc đến cuối đời.

Lại qua thời gian không lâu, sau khi hai người rửa mặt xong, bản thân Mục Diễm đứng ở bên giường, động thủ cởi quần áo trên người ra. Hân thực sự quá mức tuần mĩ, động tác cởi quần áo cũng làm cho nhịp tim nàng ta tăng tốc, Lý mỹ nhân giống như đang mong đợi, có chút khát khao.

"Bệ, bệ hạ, nô tì tới. . ." Mục Diễm nghe vậy chân mày liền nhíu lại, liếc mắt xem xét Lý mỹ nhân không lâu.

Khí thế của hân nói đến là đến, liền tiếp làm cho Lý mỹ nhân sợ tới mức không dám động, nàng nhìn hoàng đế trước mặt âm tình bất động, trong lòng thầm hỏi hân, sao có thể bởi vì vui sướng mà để đầu óc mê muội được?

Chớp chớp mắt, một bộ dạng sắp khóc.

Mặt Lý mỹ nhân trắng một tầng, vẻ mặt sắp khóc, mang theo sự lên án nhìn hoàng đế, phảng phất giống như bị hân khinh dễ, ủy khuất mà lại không dám làm càn.

Mục Diễm hít mắt thâm thúy càng làm cho người ta giống như tiến vào một cái đầm trong đôi mắt hân, lúc này lệ khí toàn thân đã thu liễm, không để ý đến nàng ta nữa, thấp đầu tiếp tục cởi quần áo.

Học rất tốt, nhưng suy cho cùng cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bất quá Lý Mỹ Nhân như vậy, ngược lại cảnh tỉnh cho Mục Diễm.

Đúng là Lý Mỹ Nhân hiểu rất rõ về bé con của hắn, ngay cả bộ dạng đáng thương làm nũng nịu ta đều biết, rõ ràng cho thấy ở Trà Huyền các có kẻ không đủ ngậm miệng.

Vốn Mục Diễm không đề sự tranh đấu của nữ nhân trong hậu cung ở trong lòng, có lúc hắn còn mừng rỡ nào nhìn xem kịch vui, về người hầu hạ ở Trà Huyền các, ngược lại hắn cũng không đặc biệt để ý qua, Mục Diễm nhớ kỹ an nguy của bé con, trong lòng tính toán ngày mai nhất định sẽ bảo Viêm An đi dọn dẹp tốt một chút.

Suy nghĩ, tốc độ trên tay cũng không chậm, thoát xong quần áo, hắn ngồi xuống trên giường, lúc này mới nhìn đến Lý Mỹ Nhân đang đỏ mặt kia, vẫn còn ngượng ngùng đứng đó.

Mục Diễm không giận, dù sao Lý Mỹ Nhân như thế, Mục Diễm vừa nhìn, còn khiến cho hắn thấy cảnh đẹp ý vui chỉ mở miệng hướng nàng ta ra lệnh: "Qua đây."

Lý Mỹ Nhân không do dự, nhắc chân liền đi tới. . .

Ngoại ô, tư trạch của Mục Diễm.

Trầm Cẩm Huyền rất muốn ngủ nhưng lại không thể, hơi có chút đông tác liền bị đau đến tỉnh, rõ ràng mi mắt bị vây đến không mở ra nổi, hết lần này đến lần khác lại không thể chìm vào giấc ngủ, đây đúng là tư vị khó chịu dẫn vật nặng, một lòng chỉ muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, như lại bị đau, cảm giác buồn ngủ liền tan biến.

Nàng nghĩ trái lại cũng tốt, bất đắc dĩ nghĩ chắc có lẽ lúc trước ngủ nhiều quá bây giờ không ngủ được.

Trầm Cẩm Huyền mạnh mẽ đi vào giấc ngủ không thành công, không làm gì khác hơn là mở to đôi mắt đào hoa quyền rũ cười như không cười, xuất thần nhìn tấm màn lụa mỏng được Đoàn vương phi thả xuống.

Cũng không biết trong cung bệ hạ đang làm gì, nhưng dường như mẫu thân có nói, hắn vội vàng đi xử lý tấu chương?

Trầm Cẩm Huyền cảm thấy có chút không quá chắc chắn, ai biết hiện tại hắn đang làm cái gì, nói không chừng đã không có ở Sùng Đức điện. Nghĩ như thế, trong lòng bắt đầu có cái gì đó ứa ra, nàng liền nghĩ ở trong đầu trên không trung có rất nhiều bong bóng, lần lượt đâm thủng, đâm một cái lại một cái, đâm cho đến khi lộn xộn mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Thu nạp

Ngày mai, vào lúc sáng sớm, trong cung lại có người truyền ta ta truyền hắn, truyền qua lại lẫn nhau về chuyện thú vị xảy ra đêm qua.

Nói là hoàng đế bệ hạ của chúng ta rốt cục không có ở lại nghỉ ngơi tại Trà Huyền các hoặc Sùng Đức điện nữa, mà là chuyện trong năm khó gặp, rõ ràng vào thời gian này không phải ngày mười lăm trong mỗi tháng, lại đi đến Vĩnh Yên cung của hoàng hậu, nói thẳng ra là làm cho hoàng hậu cảm động vì được yêu thương, vành mắt đều hồng hồng, nếu không phải hoàng đế bệ hạ khuyên, sợ rằng còn muốn rơi lệ nhiều hơn.

Chuyện này nếu là thật, người trong cung cũng như coi đây là trò cười cùng đồng tình một chút mà thôi, nào biết chuyện rất buồn cười lại ở phía sau, hoàng đế bệ hạ lại đi, nào có chuyện như thế?

Một đám tiểu thái giám cùng cung nữ giống như kẻ trộm tụ tập thảo luận chuyện này, kẻ về mặt mờ mịt, có người khó nhịn cười trộm, có người đồng tình, nhưng đều đề thấp thanh âm, còn thường ngẩng đầu lên nhìn một chút có người quản sự tới đây nhìn thấy bọn họ không.

Trong đó có một tên thái giám đang kể chuyện nói đến chỗ này, nuốt một hớp nước miếng, tiếp tục nói: "Như vậy cũng còn chưa xong đâu!" Gã nói rất kích động, âm lượng lơ đãng nên đề cao một chút, người một bên nghe gã nói đều cả kinh kêu gã nói nhỏ một chút, còn có người giục gã tiếp tục.

"Hoàng đế bệ hạ một đường đi tới Sùng Đức điện. . ." Tiểu thái giám kể chuyện giống như găng sức, không tiếng động nuốt một ngụm nước miếng, gã cảm thấy nhưng người đang chờ gã kể chuyện có một vẻ mặt rất thú vị, gã cũng chỉ ngừng lại một hồi, tiếp tục nói: "Phía trước Trà Huyền các, đúng lúc này! A, các người biết Lý Mỹ Nhân không? Là tiểu mỹ nhân bị bệnh trong một lần tuyển tú đó, nàng a! Đi đi đến đi đến...."

Tiểu thái giám thẳng kể chuyện đêm hôm qua Lý Mỹ Nhân làm thế nào chặn bệ hạ tại cửa Trà Huyền các, quá trình đi đến Bích Tiêu cung đều nói rất tường tận, nói đến nổi nước bọt bay tùm lùm, cuối cùng, gã còn vươn tay vỗ vào đùi mình một cái, kích động đến tai cũng hồng, làm như sau lưng đổ mồ hôi làm gã rất mệt nhọc: "Lý Mỹ Nhân có dung mạo đẹp phi phạm, tư thái yếu điệu, thân thể phát hương, cùng bệ hạ chúng ta đều đã rửa mặt xong ngay

cả quần áo cũng coi hết nhưng các người thử đoán đã xảy ra chuyện gì?"

Thấy gã đóng miệng, một tiểu cung nữ có vẻ đẹp không tẻ vội vàng hỏi gã: "Chuyện gì xảy ra, người nói may đi."

Tiểu cung nữ môi hồng răng trắng, mắt lại tròn vo rất tươi ngon mọng nước, làm cho người yêu thích hết sức, tiểu thám giám kể chuyện cười hi hi, không thừa nước đục thả câu nữa, nói: "Hoàng đế bệ hạ lại đi!"

Trong một đêm, giữa một canh giờ, vút mặt mũi của hai nữ nhân trong hậu cung, một trong đó còn là Hoàng hậu nương nương, hoàng đế bệ hạ quả nhiên cao tay.

Minh Yến phúc một tiếng nhẹ bật cười, sau đó, lặng tiếng rời khỏi đoàn người.

Đến Hoán Tẩy đường, lấy quần áo đã giặt xong, nàng mang theo nụ cười thoáng trở về Trà Huyền các, lại không nghĩ, sớm có người chờ nàng.

Cùng lúc đó, buổi lâm triều đang được tiến hành ở Sùng Đức điện.

Chỉ nghe một vị thần tử ra khỏi hàng cung kính nói: "Bệ hạ, Đaoan vương nước Ti tới đây bí mật, lại thực sự xảy ra chuyện, ngày đầu tiên đến nước Kỳ ngày đêm đó liền bị ám sát, chuyện này sợ có điểm kỳ lạ."

Vết máu lớn như bãi nước không nói, chỉ là xung quanh ngoại ô chỉ có thừa thớt hai ba gia đình sinh sống, Mục Diễm đều biết, chuyện này không thể gạt được, chỉ là bên ngoài làm sao có thể truyền vào bên trong, ngược lại hẳn lại không biết, bất quá đã có một thần tử nói, nhất định chuyện này không dễ nghe.

Khi Đaoan vương tới nước Kỳ, ngay cả người nước Ti cũng bảo mật, nên chỉ có hoàng đế nước Ti Phó Dập cùng hai ba đồng liêu biết được, dù sao cũng không phải là một chuyện dễ dàng, liên quan đến hai nước, có thể chuyện của Đaoan vương rất bí mật, nhưng cẩn thận mấy cũng sơ sót.

Ngồi trên địa vị trên cao kia, Mục Diễm mặc long bào mình hoàng sắc, ngồi ngay ngắn ở trên long ý, tai nghe thần tử nói, nhẹ nhàng gật đầu, hỏi người kia: "Chuyện Đaoan vương đến kinh thành trăm đã biết, nếu có liên quan đến chuyện bị ám sát, nói rõ cho trăm nghe."

Thần tử kia nghe vậy, chắp tay khom lưng hơi chút vái chào, không hề lòng vòng, nói thẳng ra: "Thần suy đoán, là có người muốn gán họa cho bệ hạ, cho nước Kỳ, thần hoài nghi..." Y nâng mi mắt lên, đối diện với ánh mắt đoán không ra của Mục Diễm, đây là vua của y, là người để y nguyện ý trung thành, y tất nhiên phải tin hẳn, thu hồi sự băn khoăn trong lòng, nói tiếp: "Thần hoài nghi, chính là nước Ti. Chỉ là, không biết Đaoan vương đã sớm biết chuyện để phối hợp, hay là cơ bản không biết chuyện này."

Nếu Đaoan vương phối hợp, như thế sẽ giữ lại một mối họa, dù sao đã có chuyện ám sát, chẳng bằng trực tiếp trừ khử.

Còn nếu như Đaoan vương không biết chuyện, như vậy nói rõ ra là nước Ti muốn trừ bỏ Đaoan Vương công cao chấn thủ này. Sớm biết Đaoan vương nước Ti thiện chiến, có dừng lại không mất mưu lược, nếu có được, có thể vì nước Kỳ vì bệ hạ, ngược lại cũng coi như là một chuyện tốt.

"Ừ ~~~" Mục Diễm không biểu lộ cảm xúc ừ một tiếng dài, hẳn cũng không vội tiếp lời, mà là nhìn tỉ mỉ nhóm triều thần bên dưới một lần, lúc này mới đáp lại lời của Giang Cầu: "Lời nói này cũng là vì trăm suy nghĩ, trăm đã bắt đầu phái người đi thăm dò, tin tưởng hai ba ngày, có thể biết được kết quả, chuyện đến lúc đó lại bàn lại."

Giang Cầu lĩnh lời nói lui vị trí của bản thân, y đứng ngay ngắn mới nhớ tới gần nhất có người nói với y, gần đây hoàng đế sùng Huyền quý tần, là nữ nhi của Đaoan vương, là Minh Huyền quận chúa của nước Ti.

Y liếc mắt nhìn hoàng đế, lòng nói xem chuyện Đaoan vương có thể đến kinh thành, cùng Huyền quý tần không thoát khỏi liên quan, chỉ là hoàng đế bệ hạ đây là sao, lại vì một nữ nhân mà mạo hiểm?

Nghĩ lại, trong lòng của Giang Cầu cười nhạo bản thân, mới vừa rồi còn sợ hoàng đế khiển trách mình hồ ngôn loạn ngữ khơi thị phi hai nước, hiện tại lại nghĩ hoàng đế có bị nữ nhân mê tâm hồn mất đi sự sáng suốt, thật đúng là đủ rồi.

Nhìn dáng vẻ bày mưu tính kế tự có tính toán của mình của hoàng đế bệ hạ, y không thể không giễu cợt bản thân một câu, lo lắng vớ vẩn.

Có lẽ, bệ hạ đã có tâm tư thu nạp Đaoan vương rồi.

Tiếp theo là chúng thần ồn ào thảo luận chuyện vỗ đáp nên giải quyết như thế nào.

Bên này triều đình thảo luận kịch liệt, bên kia, Trầm Căn Huyền thành thoi được một nhà hoàn tên là Tiểu Thúy hầu hạ uống thuốc dưỡng thai ăn cháo.

Tiểu Thúy lớn tuổi hơn nàng một chút, bất quá cũng không lớn bao nhiêu, Trầm Căn Huyền thừa dịp rảnh ăn cháo, thanh âm mềm nhẹ hỏi nàng ta: "Tiểu Thúy, người năm nay bao nhiêu tuổi?" Nàng không nhớ kiếp trước Đaoan vương phủ lại có một nha hoàn tên Tiểu Thúy, thực sự rất xa lạ.

"Thưa quận chúa, nô tì hai mươi mốt." Tiểu Thúy ngoan ngoãn cung kính trả lời, nhìn giống như là một người thành thật.

Trầm Căn Huyền nuốt một ngụm cháo vừa đủ ấm, nằm lý ở trên giường tiếp tục mềm giọng hỏi nàng ta: "Người vào Đaoan vương phủ bao lâu rồi?"

"Thưa quận chúa, thời gian không dài, hai tháng."

"A...?" Trầm Cẩm Huyền xoay chuyển giọng a một cái, quán vào trong lòng Tiểu Thúy một trận run rẩy.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, dòi mắt qua, thì ra là Minh Yến, Trầm Cẩm Huyền vui mừng một chút, gọi nàng ấy: "Minh Yến, em làm sao tới đây?"

Cơ bản Minh Yến không biết quận chúa nhà nàng bị thương, chỉ biết được Trầm Cẩm Huyền đi gặp người nhà nàng là Đao vương gia cùng Đao vương phi, hiện nay đến gần nhìn lại, đau lòng nước mắt liền rơi, khóc hỏi: "Quận chúa, người thế nào, bị thương có nghiêm trọng hay không, thái y đã xem qua chưa, thái y nói thế nào?"

Nàng chen đến bên giường há mồm vừa khóc, lợi dụng điều đó Tiểu Thúy có chút hoảng đứng qua một bên.

Trầm Cẩm Huyền hơi nghiêng liếc Tiểu Thúy người vẫn ngoan ngoan kính cẩn lễ phép kia, mới ôn nhu dỗ Minh Yến: "Tốt tốt, ta không sao, yên tâm đi, nhìn em kìa, ta vẫn chưa ăn xong cháo, còn không đến dứt ta?"

Tiểu Thúy nghe vậy đưa tay đưa chén cháo cho Minh Yến vẫn đang lau nước mắt nước mũi.

"Người tiếp tục dứt quận chúa ăn đi, ta phải trở về ngay, nhưng phải cẩn thận đừng để nóng mà dứt cho quận chúa, nghìn lần phải tỉ mỉ cẩn thận." Phàm là chuyện có quan hệ với Trầm Cẩm Huyền, Minh Yến không nhịn được nói nhiều vài câu, rõ ràng cũng là nhỏ tuổi, nhưng điểm này lại giống như lão bà già.

Sau khi nhiều lần dặn dò, Minh Yến mới nhanh chóng ra khỏi phòng, tìm nơi rửa tay, nàng sợ trên tay nàng không sạch sẽ, vụn nhát hơi lơ là một tí, lây vào người quận chúa thì sẽ không tốt, vì vậy quá trình tẩy rửa phá lệ rất tỉ mỉ nghiêm túc.

Rửa sạch tay xong, ngược lại Minh Yến không vội trở về xem quận chúa nhà nàng, nàng ta người hỏi Vương gia Vương phi ở nơi nào, sau khi biết liền đi qua.

Vợ chồng Đao vương đang ở căn phòng cách vách phòng Trầm Cẩm Huyền, đêm qua Đao vương không ngủ, mới vừa rồi được Đao vương phi chăm sóc, hiện tại cũng coi như là có tinh thần, đang ngồi bên ghế nhìn thê tử dứt cháo cho nhi tử vừa mới tỉnh.

Tối hôm qua ông đã đến thăm nữ nhi lúc nàng ngủ, bị thương nhưng không nặng, nhưng cũng không thể xem vết thương, dù sao vết thương Trầm Cẩm Huyền là trên lưng, chỉ mặc một trung y, nàng đã gả cho người khác, ông liền nghĩ nhiều cách để thăm hỏi sức khỏe nữ nhi, nói cho cùng lại không có phương tiện, huống chi nữ nhi gả không phải là người khác, mà là hoàng đế?

Đêm qua Đao vương phi canh chừng cũng có thỉnh thoảng ngủ, tinh thần cũng không đến nỗi nào, mắt nhìn nữ nhi từ càng ngày càng khỏe hơn, trong lòng bà vui mừng, động tác dứt cháo trên tay cho con trai càng tỉ mỉ cẩn thận hơn.

Hôm nay ý thức của Trầm Tiểu vương gia cũng thanh minh hơn, nhìn dáng vẻ của phụ thân mẫu thân biết bọn họ lo lắng rất nhiều, may mà, cậu không sao, chỉ cần thời gian cậu có thể hoàn toàn hồi phục.

Vì vậy người làm mẫu thân dứt cháo cho con trai rất hài lòng, làm còn trai ăn cháo cũng rất hài lòng.

"Vương gia, Vương phi, Minh Yến cầu kiến." Thanh âm giòn giã từ đầu phòng truyền vào, Đao vương đứng lên nói: "Ta đi ra xem một chút."

Minh Yến vừa thấy Đao vương đi ra, đầu gối mềm nhũn liền nghĩ quỵ xuống, lại nghĩ đến trong viện đều là ám vệ của hoàng đế bệ hạ, vụn nhát bọn họ nghĩ nhiều cong cong queo queo cũng không tốt? Nhưng lại nghĩ đến nàng là nhà hoàn hồi môn của quận chúa, chiếu cố chủ tử không tốt quý với lão chủ tử là việc nên làm, vì vậy phanh một tiếng liền quỵ xuống, xen lẫn tiếng khóc là giọng nói tự trách: "Vương gia, là nô tì chiếu cố không tốt quận chúa, xin Vương gia và Vương phi trách phạt!"

"Đứng lên đi, chuyện xảy ra bất ngờ, ngại lại không có ba đầu sáu tay thế nào lại trách mắng trên người người, trở lại chiếu cố tốt quận chúa đi." Về mặt Đao vương khắc sâu sự sáng suốt nói nàng mau đứng dậy, dưới đầu gối là sàn nhà, tiểu cô nương quý lại rất dứt khoát, sợ đầu gối sẽ đau mấy ngày đây.

Minh Yến là do Đao vương cứu sống, từ nhỏ vì tương lai bảo vệ tốt an nguy của Trầm Cẩm Huyền mà học tập võ công cùng khinh công, võ công của nàng tuy không phải là thiên phú, chỉ có thể xem là sơ sơ, nhưng bù lại nàng lại có thiên phú rất lớn về khinh công, trên đời ít có người đạt đến trình độ như nàng.

Đao vương nhìn nàng học võ, ngược lại không uổng tâm tư, chỉ muốn tương lai nếu nữ nhi của ông nếu có gặp nguy hiểm, có thể để nàng trên lưng Minh Yến cũng dễ dàng chạy thoát.

Lại nói trong hoàng cung âm mưu trùng trùng, làm một chuyện gì xấu, muốn hỏi thăm chuyện gì, đi vô tung vô ảnh cung dễ dàng làm việc hơn.

Trước đây Trầm Cẩm Huyền gả đến nước Kì, làm cho tính toán của Đao vương có chút lộn xộn, nhưng có Minh Yến làm của hồi môn, ông cũng yên tâm chút ít.

"Tạ vương gia không trách." Minh Yến cuối đầu tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Giúp ta

Sau khi Minh Yên cuối đầu liền đứng lên, nói: "Quận chúa ở trong cung vẫn chưa chịu ủy khuất gì." Thực ra nàng cũng chỉ muốn nói với vợ chồng Đoan vương cái này thôi.

Đoan vương ừ một tiếng, tỏ vẻ ông đã biết, để Minh Yên lui ra, bản thân lại vào phòng nghỉ tử.

Đối với sinh hoạt khi vào cung của nữ nhi, lần này thấy Mục Diễm trong lòng ông yên tâm không ít. Muốn nói nữ nhân hậu cung có thể làm mưa làm gió, nhưng đó lại không sánh bằng hoàng đế. Chỉ cần hoàng đế thật tình đối tốt với nữ nhi, để nữ nhi trong lòng, cái khác liền không cần lo lắng. Huống chi nữ nhi nhà ông, cũng sẽ không duyên không có để người khác khinh dễ, ông nhiều ít có thể hiểu rõ.

Trầm Cẩm Huyền ăn xong một chén cháo, Minh Yên cũng trở về, nàng điều chỉnh tư thế một chút, trước hết để cho Tiểu Thúy lui xuống, đợi sau khi đóng cửa lại mới hỏi: "Làm sao em tới được, là bộ hạ?"

Minh Yên gật đầu, từ từ nói đến: "Sáng sớm hôm nay có một người tên là Viêm Linh cô nương đến tìm em, nói bộ hạ hạ mật chỉ, muốn em thu thập mấy bộ quần áo nhanh chóng đi cùng nàng, quận chúa, người không biết tối hôm qua trong cung xảy ra hai sự kiện buồn cười như thế nào đâu, hiện tại trong cung truyền nhau đến phát điên rồi."

Nàng ấy nói, ngôn ngữ lộ ra một chút thích thú cùng hứng phấn.

Trầm Cẩm Huyền giương mắt nhìn nàng, người quen có thể bên người hầu hạ, nàng cũng hài lòng, nghĩ đến Mục Diễm vẫn còn nhớ thương nàng, nàng liền nghĩ, trong lòng liền ấm vu vu, cũng không đáp lời Minh Yên, chỉ chờ nàng ấy tiếp tục nói tiếp.

Minh Yên đi qua đi lại nói tới nói lui, dùng từ rõ ràng, lời ít mà ý nhiều, trong chốc lát liền kể từ đầu đến cuối quá trình cho quận chúa nghe, nghe được, trong lòng Trầm Cẩm Huyền cũng cảm thấy cao hứng.

Lưu hoàng hậu không được tâm Mục Diễm, Mục Diễm vứt bỏ mặt mũi của nàng ta cũng là trong dự liệu của nàng.

Nàng biết trong lòng Mục Diễm rất ghét bị trói buộc, bị uy hiếp cưỡng ép, hết lần này lần khác thái hậu lại ép hoàng đế cưới Lưu hoàng hậu. Trong lòng hẳn khó chịu, tự nhiên sẽ không đối tốt với Lưu hoàng hậu, thời điểm tâm tình tốt, cũng sẽ cho Lưu hoàng hậu sắc mặt tốt, nói không chừng trong lời nói lạnh lùng còn có một chút ấm áp, nếu hẳn tâm tình không tốt, nhất định ngay cả sắc mặt cũng không muốn cho Lưu hoàng hậu.

Trầm Cẩm Huyền quá rõ Mục Diễm.

Còn có Lý mỹ nhân, người này hoàn toàn xa lạ, chỉ dùng tai để nghe qua, Trầm Cẩm Huyền cũng biết Lý mỹ nhân cất giấu tâm tư gì, hôm nay tự rước lấy nhục, nàng cũng vui vẻ nghe truyện cười.

Bất quá. . . Khiến Trầm Cẩm Huyền không nghĩ đến chính là, Lý mỹ nhân sẽ trở thành chuyện cười.

Cư nhiên Mục Diễm lại không hưởng dụng mỹ nhân, không phải quần áo đều đã cởi ra rồi sao, thế nào lại đi?

Trong lòng Trầm Cẩm Huyền nghi ngờ, nhưng cũng không có đáp án, cùng không để chuyện này liên tưởng trên người mình. Chủ yếu là nàng tự nhận không có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể để cho hoàng đế bộ hạ vì nàng thủ thân như ngọc. Nếu tính hẳn có tình yêu với nàng, thủ thân là không thiết thực, thật đúng là nàng không nghĩ qua.

Nhưng nếu là thực sự cùng Mục Diễm lưỡng tình tương duyệt, hẳn lại sung hạnh người bên ngoài, ít nhiều nàng sẽ cảm thấy khó chịu.

Trầm Cẩm Huyền rừ rừ mi mắt, bản thân tự an ủi: Dù sao nàng là tội chuộc tội, tự nhiên muốn xếp Mục Diễm ở hàng thứ nhất, đời này chỉ cần Mục Diễm tốt, nàng liền tốt, chỉ cần Mục Diễm cảm thấy thích, như thế những khó chịu cùng ủy khuất của nàng tính là cái gì, dễ dàng áp xuống.

Như vậy, Mục Diễm không sung hạnh Lý mỹ nhân.

Sự biến chuyển của hí kịch này làm cho Trầm Cẩm Huyền thể phào nhẹ nhõm, trong lòng vừa quyết định vì lợi ích toàn cục mà tạm nhân nhượng hoàn toàn không gặp, nàng muốn là sung phi độc nhất vô nhị trong hậu cung, làm sao có thể dễ dàng tha thứ người bên ngoài cùng nàng tranh sủng?

Huống chi nàng yêu sự sủng ái của hoàng đế bộ hạ, đương nhiên không thể chia sẻ, cho dù là một chút, cũng không thể.

Trầm Cẩm Huyền tỉ mỉ nghĩ nghĩ liền quyết định.

Cho đến ban đêm, Mục Diễm mới xuất hiện, hẳn trước đi gặp vợ chồng Đoan vương, để bày tỏ cấp bậc lễ nghĩa, sau đó mới vào phòng của Trầm Cẩm Huyền, sau khi vào phòng vừa nhìn thấy bé con kia đang được Minh Yên đỡ đi trong phòng, nhưng tâm hẳn lại hoảng sợ: "Nàng sao lại xuống đất!" Hẳn bước nhanh tới đỡ lấy cánh tay của nàng, xông vào mũi đều là mùi vị của nàng, hương tóc cũng với hương thơm cơ thể hòa vào nhau, hẳn cảm thấy mùi

huong nồng một chút, liền hỏi nàng: "Gội đầu?"

Trong thanh âm ngầm ý có sự tức giận nho nhỏ vì nàng không ngoan ngoãn nghe lời.

Trầm Cẩm Huyền thấy hấn tới, lúc này cười tựa như một đóa hoa, mềm giọng gọi một tiếng: "Bệ hạ ~"

Nàng cười lộ lên rất đẹp, rất trẻ con, Mục Diễm rất thích, nhìn nàng tinh thần đã tốt hơn lúc đầu, hấn giống như chiếm được một sự thả lỏng không biết trước, lại bởi vì nàng không biết cẩn thận quý trọng bản thân mà gương mặt mất bình tĩnh.

Trầm Cẩm Huyền thích nhìn bộ dạng này của hấn, từng mắt nhìn đã lâu, chọc cho Mục Diễm thất bại chỉ biết than nhẹ một tiếng: "Nàng nha, không để cho người khác bớt lo, tới đây, ngồi xuống."

"Ừm, thương tổn trên bả vai, cũng không phải là đùi, nằm nghiêng trong lòng rất chán..." Trong miệng Trầm Cẩm Huyền làm bầm oán trách, nhưng vẫn ngoan ngoãn tùy ý để hấn nâng đến ghế tròn ngồi xuống.

Mục Diễm kéo một cái ghế tròn khác, tới gần nàng ngồi xuống, gần như đầu gối hai người dính vào nhau.

Nắm lấy tay phải của Trầm Cẩm Huyền, lời nói của hấn có chút thành khẩn: "Lỡ như bị đụng vào, khẽ động đến vết thương ra máu thì như thế nào?" Tay nàng mềm, hấn một phen thưởng thức, dùng chút lực bóp ngón tay của nàng. Khi nói chuyện thì mắt lại nhìn tay nàng, tay nho nhỏ bị hấn nắm trong tay, trắng nõn cực kì, Mục Diễm rất thương yêu, liền nắm đến bên môi, ôn nhu hôn lên mu bàn tay của nàng.

Trầm Cẩm Huyền nhận được nụ hôn của hấn, trong lòng lại nghĩ hấn có làm thế với Lý mỹ nhân hay không?

"Bệ hạ..." Mục Diễm theo tiếng nói ngược mắt lên nhìn, trong mắt tràn đầy nghi vấn, hấn nhìn nàng như vậy, trái lại nàng không biết nói gì cho phải.

"Sao?"

Rút tay về để trước ngực, Trầm Cẩm Huyền tâm tình không tốt, tùy tiện nói một câu: "Nô tì. . . Tay không sạch sẽ."

"A - -" Mục Diễm cười khê, một tay xách ghế, đứng dậy dời về phía trước, sau đó hai chân bao trọn chân nàng, thân nghiêng về phía trước, khoảng cách hai người lúc đó liền được kéo gần, hấn mới nói: "Trẫm cũng không ghét bỏ, qua đây, trẫm nghĩ muốn hôn nàng."

Trong lòng mất thăng bằng của hấn dục hòa không hề che giấu, giọng ra lệnh của hấn mềm mại mà bừa bãi.

Mặt Trầm Cẩm Huyền phớt phơ, một tầng hồng hồng trên gương mặt nàng, càng trở nên kiều diễm động lòng người, khóe mắt nàng hơi có ý cười phủi men say, chỉ biết là nàng đứng lên, sau đó qua ngồi ở trên đùi Mục Diễm, hai tay khoát trên vai cổ hấn, từ trên cao nhìn xuống hấn, nhìn thẳng vào hấn.

Mái tóc dài rối tung vì động tác cúi thấp đầu của nàng mà trượt đến bên tai cùng khuôn mặt, Mục Diễm mang theo ý cười, một tay đỡ lấy eo nàng, một tay vén tóc nàng ra sau tai, lộ ra lỗ tai xinh xắn khéo léo của nàng.

Vết thương của Trầm Cẩm Huyền ở bên trái sườn vai, vừa nâng tay sẽ động đến vết thương, đau đớn làm cho sắc mặt nàng trắng vài phần, nhin xuống tiếng hừ nhỏ, nàng rũ mắt nhìn Mục Diễm, nhìn đôi môi mỏng khêu gợi của hấn.

Đêm qua Lý mỹ nhân cũng hôn qua hấn?

Một chút hoảng hốt, chờ Trầm Cẩm Huyền lấy lại được tinh thần, ngón tay phải đã đặt trên môi hấn, nhìn trong mắt hấn là ý cười trêu ghẹo, nàng không thu hồi tay lại, chỉ chậm chạp hỏi hấn: "Bệ hạ, Lý mỹ nhân có chạm qua nơi này không?"

Nàng hỏi thật bá đạo, rất mắc mắc, còn có một chút phần nộ bị giấu đi.

Mục Diễm nhìn không được híp mắt nhìn xuống, theo lời nàng hỏi tưởng lại chuyện đêm hôm qua---

Lý mỹ nhân nghe mệnh lệnh đi tới trước mặt hấn, trong mắt tràn đầy sự ngượng ngùng, sau đó, Mục Diễm nắm lấy cổ tay của nàng ta, liền đặt người ở dưới thân, một tiếng kinh hô mềm mại bay vào lỗ tai của hấn, đủ kiều mị, nhưng thật giống cũng không phải kiều mị như thế.

Hấn cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ vui đầu vào thoát y phục của nàng ta, tay của Lý mỹ nhân chẳng biết lúc nào đã để trên vai hấn, hấn giương mắt nhìn nàng ta, chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta bất lực thờ đốc, đôi mắt nửa nhắm ngậm xuân thủy, quả nhiên là diễm đam đáng yêu kiều mị động lòng người.

Tay Mục Diễm không chút khách khí đặt ở nơi mềm mại của Lý mỹ nhân, ác ý mà tràn đầy sức quyến rũ vuốt ve, nhìn đoàn tuyết trắng cùng với đỉnh hồng nhuận, hấn chợt nhớ tới Trầm Cẩm Huyền, nghĩ nàng bây giờ đã ngủ chưa, vết thương còn đau hay không?

Hấn từ trước đến nay nhất tâm nhị dụng, dù cho trong lòng suy nghĩ một chuyện, cũng hoàn toàn không quan hệ đến chuyện đang làm, động tác trên tay cũng chưa dừng lại, lật người Lý mỹ nhân qua, Mục Diễm không muốn thấy mặt nàng ta, tính toán từ phía sau tiến nhập, tay hấn chống bên người, đập vào mắt là tấm lưng tròn tuột xinh đẹp của Lý mỹ nhân.

Vết thương ở bả vai của bé con giống như đập vào mắt hấn làm cho hấn kinh hãi, nhất định sẽ lưu lại sẹo, hấn đều sẽ không quan tâm, nhưng đầu óc của

nàng giống như tiểu hài tử, Mục Diễm cau mày, nghĩ thầm khẳng định nàng còn chưa ngủ, thân thể xinh đẹp yếu ớt của bé con làm sao có thể chịu được vết thương này?

"Bê, bê hạ?" Người ở trên bỗng nhiên ngừng động tác, Lý mỹ nhân không hiểu, chịu đựng sự ngượng ngùng gọi hân.

Mục Diễm cũng đã xoay người ngồi ở bên giường, cũng không quên kéo qua một nửa chăn đắp trên người Lý mỹ nhân; "Trẫm chợt nhớ ở Sùng Đức điện có một tấu chương không nhìn thấy, người ngủ trước đi, không cần chờ trẫm."

Liên như vậy, hân mặc quần áo tử tế sau liền rời đi.

Mục Diễm hồi tưởng có chút xuất thần, Trầm Cẩm Huyền nhìn thấy, biết được hân đang nghĩ đến Lý mỹ nhân kia, vốn nàng được cung chiều thành quen, kiếp trước ngang dọc ương ngạnh thời gian lâu, hiện nay phản ứng đầu tiên là muốn giết Lý mỹ nhân kia, Trầm Cẩm Huyền kinh ngạc vì ý nghĩ của bản thân, nhanh chóng đề xuất tâm tư rục rịch, nghĩ lại nghĩ cái khác.

Nàng thấp đầu lộ ra đầu lưỡi phấn nộn liếm láp môi của Mục Diễm, chợt dùng sức, cắn hân một chút.

Mục Diễm bị đau hừ nhẹ một tiếng, giơ tay lên chế trụ đầu nàng, dễ dàng đoạt lấy quyền chủ đạo, đầu lưỡi bá đạo tiến vào cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch đón ý hòa theo hân của nàng, vòng quanh cái lưỡi tiến lui tiến quấy qua lại.

Nước bọt thơm ngon của nàng bị hân nuốt vào trong bụng, hân cảm thấy không đủ, đầu lưỡi trong miệng nàng càng tàn sát bữa bãi.

"Ưm...Ừ..." Trầm Cẩm Huyền nhin không được tiếng ô ô nhỏ vụn từ yếu hầu tràn ra, thẳng ôm lấy lồng ngực.

Nhất thời Mục Diễm không chịu được tiếng ngấm mềm mại xinh đẹp của nàng, dục hỏa bùng nổ gặm nhấm môi lưỡi của nàng, thẳng đến khi tay của Trầm Cẩm Huyền từ cổ chuyển xuống trước ngực hân, hân mới buông tha nàng.

Trầm Cẩm Huyền chỉ cảm thấy rốt cuộc đầu lưỡi cũng được tự do hiện tại một hồi tê dại, đầu lưỡi có chút đau nhin không được trừng mắt nhìn đầu sỏ gây nên.

Nàng đỏ mặt, trong mắt hàm chứa nước, đáng vẻ trừng người lại rất đẹp mắt.

Mục Diễm nhìn thấy trong lòng một trận phát nhiệt, lại thực sự yêu thương nàng một phen, thẳng gặm cắn môi lưỡi của nàng không còn cảm giác, giữa hai chân là vật cứng chạm vào Trầm Cẩm Huyền.

Vật giữa hai chân hân, quả thực hân đã lâu không làm, nhưng so sánh với động tình đêm qua, căn bản không tính là giống nhau, quả thật hân đã bị bụng dưới kêu gào cuồng loạn đến mất lý trí rồi, nghĩ muốn nàng, nghĩ muốn hung hăng tiến nhập vào nàng, nghĩ muốn cho nàng ngấm thật lớn tiếng, hân quả thật bị nàng dẫn dắt đến điên.

"Huyền nhi..." Mục Diễm nói mơ hồ không rõ, tiếng nói trầm thấp khàn giọng, hai mảnh môi mỏng của Mục Diễm dán lên cần cổ trắng nõn đầy hương của nàng, thờ hồn hên giải thích: "Ta không chạm nàng ta, ta chỉ nghĩ muốn nàng, Huyền nhi, nàng dùng tay giúp ta... Có được không?"

Hân nói, bắt được tay phải của nàng đến giữa hai chân hân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chờ mong (h)

Trầm Cẩm Huyền nghe được nội dung nói chuyện của hân, mờ đôi mắt đào hoa vạn phần mê ly, mặc dù biết đêm hôm qua hân nửa đường rời đi, nhưng nàng lại không biết đến cùng là hân có chạm qua Lý mỹ nhân kia hay không, trong lòng rốt cuộc suy nghĩ không có giới hạn. Hiện tại, nghe hân nói vậy, nàng chỉ cảm thấy khối đá lớn chân chân chính chính rơi xuống đất.

Liên tùy ý để hân dắt tay, cuối cùng dừng lại nơi giữa hai chân hân.

Mục Diễm bị bàn tay mềm mại chạm vào trong chớp mắt kia, cảm giác giống như cả người có một dòng điện cực cao, hân chui vào cần cổ nàng, thật cẩn thận di chuyển, ngay cả tay hân cũng không dám dùng quá sức, rất sợ tác động đến vết thương của nàng, làm nàng đau.

Chạm có chỗ tốt, tay nàng mềm như thế, ấm như thế, không có kẻ hở bao lấy hân, động tác trên dưới gian nan cũng làm cho hân có cảm giác khác với nữ nhân khác, còn muốn thoải mái hơn, đều bởi vì nàng.

Mục Diễm không lưu dấu vết trên cổ Trầm Cẩm Huyền, mà ở trước xương quai xanh của nàng lưu lại vài dấu đỏ tím, thân thể nàng trắng nõn mềm mại, dựa vào hân gần như vậy...

Lúc đầu Trầm Cẩm Huyền không nghĩ nhiều như vậy, một bộ không muốn tiếp tục, nàng sợ có người tiến vào, "Bệ, bệ hạ. . ."

"Ừ?" Mục Diễm hết sức chuyên chú nhắm nháp nàng, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ khàn giọng ừ một tiếng.

"Có người tới thì làm thế nào... Ngài, ngài nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. . ."

Mấy chữ 'Nhanh lên một chút' này, Trầm Cẩm Huyền thế nào cũng nói ra, nàng nhắm mắt lại, lông mi run run, Mục Diễm giương mắt nhìn thấy, cầm tay nàng nhưng vẫn duy trì không nhanh không chậm, lúc nhanh lúc chậm.

"Sẽ không có ai tới, ngoan." Hắn khàn giọng dụ dỗ, lại thấy cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của nàng phiếm thủy quang, đôi mắt càng thêm sâu thẳm hơn: "Bảo bối, lần sau....Giúp ta..."

Hắn chỉ tưởng tượng tình cảnh ấy, liền nhiệt huyết sôi trào nhện không được muốn một lần nữa, lại một lát nữa, cuối cùng sợ nàng mệt mỏi, kêu lên một tiếng đau đớn sau tại trong tay nàng phóng ra.

Nói không phiền lụy là giả, cổ tay Trầm Cẩm Huyền đau nhức cực kỳ, chỉ ngồi để Mục Diễm sau khi ăn mặc chỉnh tề chà lau cho nàng, hắn mới kết thúc câu nói kia, nàng làm như không có nghe thấy.

Lau khô từng ngón từng ngón, Mục Diễm mới gọi người bưng nước đến, lại rửa tay cho bé con một cái, cuối cùng mới ôm Trầm Cẩm Huyền lên giường an trí thỏa đáng.

Bé con sợ cùng hắn, nằm nói chuyện không bao lâu với hắn, thì hừ hừ hai tiếng nhỏ liền nhắm mắt lại ngủ,

Về mặt lúc ngủ của Trầm Cẩm Huyền rất điềm tĩnh, rất trẻ con, Mục Diễm nhìn lòng liền mềm, hôm nay hắn coi như đã thấy rõ ràng, hắn thích nàng như vậy, hắn thích mắt, hắn thích miệng cười, thích nàng vì hắn tỉ mỉ chuyên chú may quần áo, thích tiếng nói mềm mại của nàng khi hướng hắn khoan dung, hắn thích toàn bộ, không chỉ lòng hắn yêu thích nàng, ngay cả thân thể đều cực kỳ yêu thích nàng, chỉ một mình nàng đã thỏa mãn rồi.

Mục Diễm hô một cái vào gò má đang ngủ của Trầm Cẩm Huyền, sau đó tay chân nhẹ nhàng xuống giường.

Chợt nhớ tới giọng nói và bộ dạng lúc ban đầu bé con nói đến Lý mỹ nhân, rõ ràng là có mắt mác ủy khuất còn có một chút tức giận, ghen tị của nữ nhân làm hắn ghét nhất, xem ra chuyện này muốn ngoại trừ bé con rồi, nàng ăn vị chua của hắn, đáng về kia, thực sự rất đáng yêu.

Thôi, hiện tại hắn đã yêu sủng nàng, vậy thì cứ chuyên tâm mà sủng đi, sau này, chỉ cần trong lòng hắn có nàng, thì sẽ không có nữ nhân nào khác.

Mục Diễm khép tốt lại y phục đã lỏng, lại xoay người đắp kín mềm cho bé con, lúc này mới im lặng rời đi.

Sau khi trở về cung, Mục Diễm chợt nhớ tới vài ngày chưa thấy hai đứa con trai của hắn, vì vậy rẽ phải đi đến Trường Xuân cung.

Trong Trường Xuân cung ngoại trừ thái giám cung nữ gác đêm tĩnh, không ai trẻ như vậy không ngủ, Mục Diễm không để ai phát hiện, trực tiếp vào phòng ngủ nghỉ ngơi của hai vị hoàng tử, ở bên là hai tiểu cung nữ phục vụ cả đêm nhanh chóng hành lễ, không quên hạ giọng, cũng không hướng về hai vị hoàng tử.

Đại hoàng tử Mục Thụy cho dù ngủ cũng có tinh thần hơn Nhị hoàng tử Mục Thịnh, trắng trắng mềm mềm khẩu khí rất khỏe mạnh, không biết có phải đang nằm mơ hay không, hai cái tay cứ múa máy hai cái, cái miệng phẩn nộn cũng khẽ động, Mục Diễm thấy thế trong lòng liền thích, vươn một ngón tay không ngừng đùa với đứa con lớn của hắn.

Đứng ở một bên cung nữ nhìn lên liền thấy, lòng nói hoàng đế cứ như vậy, Đại hoàng tử nhất định sẽ tỉnh.

Quả nhiên, đôi lông mày nhỏ của Mục Thụy cau lại, đôi mắt to đen như mực không mở, ngược lại há mồm oa một tiếng khóc lớn, này một tiếng tại trong đêm yên tĩnh vừa to vừa rõ, ảnh hưởng đến đệ đệ bé Mục Thịnh nằm sát bên cũng khóc oa oa lên.

Hai đạo tiếng khóc bén nhọn lại làm cản, Mục Diễm xoay người ôm đứa nhỏ, tư thế ôm hài tử của hắn cũng không tiêu chuẩn, chỉ đặc biệt cố ý gắng sức, rất sợ làm đau cánh tay bé nhỏ giống như búp bê: "Tốt tốt, Tiểu Thịnh không khóc nha, không khóc không khóc."

Một trong hai cung nữ đó nhanh chóng ôm lấy Đại hoàng tử Mục Thụy, ôn nhu dụ dỗ, một cung nữ khác lên liếc nhìn Mục Diễm, bị cung nữ ôm Đại hoàng tử trừng mắt liền nhắc chân bước nhanh đi ra ngoài, nàng muốn đi mời vú nuôi, hai hoàng tử uống sữa sẽ tiếp tục ngủ.

Vú nuôi chân trước vừa bước vào, Uyển Dung hoa khoát áo khoác chân sau đi vào, nhìn thấy hoàng đế cũng ở đây, liền vội vàng hành lễ, bị Mục Diễm miễn lễ, đi tới trước mặt hắn tiếp nhận Nhị hoàng tử: "Sao bệ hạ lại tới đây?"

Trong phòng này nhiều người, tuy rằng không ai nhìn nàng, nhưng nàng cũng hiểu được là không có ý tứ, hơn nữa Mục Diễm còn ở đây, liền xin miễn tội ôm Nhị hoàng tử trở về phòng nàng, nghĩ muốn cho bé bú sữa.

Mục Diễm đồng ý cho Uyển Dung hoa đi, bên này vú nuôi cũng phải cho Đại hoàng tử bú sữa, hắn lại không tiện nhìn, liền cùng Uyển Dung hoa đi ra ngoài.

Thế nào thì Uyển dung hoa cũng thích hợp để hắn nhìn hơn vú nuôi, vì vậy Mục Diễm nhắc chân liền bước vào phòng nàng.

Trên giường, quần áo Uyển Dung hoa trên vai được cời tới bên hông.

Mục Diễm mắt nhìn nhi tử bú sữa, cũng không nghĩ quá nhiều, tối nay hẳn không cần nữ nhân: "Trẫm làm xong việc liền đến nhìn hai bọn họ, lại đánh thức bọn họ, còn quấy rầy người."

Uyển dung hoa sao không biết hẳn? Nàng cười cười, mềm giọng nói: "Mỗi đêm hai vị hoàng tử đều sẽ tỉnh, bệ hạ khổ cực, phải chú ý thân thể."

"Ừ, Uyển nhi yên tâm." Mục Diễm nhàn rồi đi đến bên giường ngồi xuống, thuận miệng hỏi nàng: "Trẫm muốn đi xử lý chuyện vỡ đập, hoàng hậu đã nói cho các người chưa?"

"Nói rồi ạ, hôm nay đi thỉnh an sớm đã nói, bệ hạ định khi mặt trời mọc thì xuất phát?" Uyển Dung hoa nhìn hẳn lấy tay nắm chân con, trong lòng liền mềm mại đi rất nhiều, hẳn chính là như vậy, thân là hoàng đế cũng không có cái gì hạn chế, nàng thích hẳn ở điểm này, nếu hẳn là một người bình thường, nghĩ cũng là một công tử phong lưu.

Bây giờ trong lòng Mục Diễm nghĩ, nghĩ sau này hải tử của hẳn cùng Trầm Cẩm Huyền ra đời, cũng không rứt rứt như vậy, tiếng khóc cũng to rõ như vậy, khi bú sữa đáng vẻ cũng thỏa mãn như vậy. Nghĩ đến nàng, nghĩ đến đứa bé của bọn họ, sự ôn nhu trong mắt của Mục Diễm giống như muốn nhỏ ra, giọng nói không tự chủ mềm nhẹ đi: "Còn vài ngày nữa, sao, sợ lúc đó không tiễn trẫm được?"

Uyển dung hoa biết hẳn đang cảm thấy hứng thú, cũng không để ý đáp lại hẳn, thấy nhi tử đã ăn no, liền trước cầm quần áo mặc lên, sau đó bắt đầu dỗ con trai ngủ.

Mục Diễm ở bên cạnh nhìn một chút, buông chân nhi tử, nói với Uyển dung hoa: "Được rồi, để người ôm bé xuống đi, tối hầu hạ trẫm đi ngủ."

Uyển Dung hoa gọi Dương Qua tiến vào, cẩn thận đưa Nhị hoàng tử cho nàng: "Để người trực đêm nhìn cho kĩ, lại gọi người vào hầu hạ bệ hạ rửa mặt."

Dương Qua đưa tay tiếp nhận Nhị hoàng tử, nói với nàng: "Nuông nuông yên tâm, nô tỳ đi đây." Sau đó khom lưng với hai vị chủ tử rồi lui ra, trong chốc lát, hai cũng nữ bưng dụng cụ rửa mặt đi tới, nhanh nhẹn hầu hạ Mục Diễm súc miệng rửa mặt, chuyện cời y phục đương nhiên là để nuông nuông của các nàng làm rồi.

Đội hai người đều nằm xuống, Mục Diễm nhắm mắt lại nói câu: "Ngủ đi." Chân mày Uyển Dung hoa cũng không cau một cái, ừ một tiếng thấp, liền khép lại mắt.

Chớp mắt, đã ba ngày sau.

Sùng Đức điện, Mục Diễm đang vui đầu vào đồng tấu chương, hẳn tính toán sớm làm xong công việc ra cung thăm Trầm Cẩm Huyền.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài một tiểu thái giám bước vào hành lễ nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Viêm Thành cầu kiến."

"Truyền." Mục Diễm dừng bút, ngược mắt thấp giọng nói. Sau đó hẳn lại duỗi thân, tay sửa sang lại vạt áo,, bưng lên một ly trà nóng, làm thông cổ họng.

Viêm Thành là một trong bảy vị quan, là thủ lĩnh âm vệ thiếp thân của hẳn, tuy rằng bản lĩnh cùng thủ đoạn điều tra đều rất nhanh, nhưng cũng không phải là chuyên môn, vì người điều tra tin tức của bốn nước là Viêm Nhữ, nhưng cũng là một trọng những trợ thủ đắc lực của hẳn.

Sau khi được Viêm Thành cung kính làm lễ, Mục Diễm cao giọng mở miệng hỏi: "Tra ra kết quả chưa?"

Ở phía dưới Viêm Thành đứng thẳng nửa cuối đầu nói: "Khởi bẩm bệ hạ, hành tung của nhóm người này che dấu cực kỳ bí ẩn, lại cũng không còn người sống, ty chức...Chỉ có thể xác định bọn họ đến từ nước Tì, một đường cùng Đoan vương gia về kinh thành. Cụ thể nghe lệnh ai, Viêm Thành vô năng, vẫn chưa tra ra, mời bệ hạ giáng tội!"

Sau khi trả lời liền quỳ xuống, Viêm Thành cúi đầu đợi trách phạt.

Ngày đó, sau khi hẳn lĩnh mệnh lui ra, trực tiếp đi hỏi lính bảo vệ cửa thành, nhận được tin tức hai ngày trước có nhiều người vào thành, so với bình thường trên dưới trăm người, loại sự tình này xưa nay chưa có, quan trọng nhất là, bọn họ vẫn chưa ra khỏi thành.

Nhóm dưới một trăm người kia khẳng định là thích khách đến ám sát Đoan vương.

Viêm Thành nhận ba người thủ hạ, theo con đường đi của Đoan vương tìm kiếm, xác định sau khi nhóm người Đoan vương rời khỏi nước Tì, nhóm người đó liền đi theo phía sau.

Thích khách nước Tì, vâng mệnh muốn giết Quốc hữu Chiến thần* Vương gia.

*Quốc hữu chiến thần: chiến thần của nước mình.

Sau khi Viêm Thành tỉ mỉ sưu tầm các tin tức liên quan đến bọn thích khách, không có kết quả, hẳn cũng không dám dừng lại, cực nhanh trở về kinh thành, bẩm báo Mục Diễm.

"...Nước Tì." Mục Diễm cân nhắc, tay phải vô ý khoát lên trên long án, ngón trở bắt đầu điểm nhẹ lên mặt bàn. Hẳn lại nghĩ:

Nước Ti đối với nước Kỳ ta, đến cùng là cát giầu tâm tư giữ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Kết quả

Gần tới sập tới, Mục Diễm đi tới tư trạch (nhà riêng) ở ngoại ô, như lần đầu đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu của hắn, chỉ là lần này không đơn giản chỉ là tới bày tỏ lễ nghi, hắn muốn nói nói cho ông biết kết quả về chuyện thích khách Viêm Thành tra xét được

Vào căn phòng của Trầm tiểu vương gia, mới phát hiện bên trong chỉ có một mình Đoan vương, nghĩ đến Đoan vương phi ở trong phòng Trầm Cẩm Huyền, ngược lại cũng không sao, dù sao Đoan vương mới là người mấu chốt.

Mục Diễm tự mình động thủ khép cửa lại, đi tới bên trong nhìn trên giường Trầm tiểu vương gia cũng tỉnh, hai cha con vừa nhìn chính là đang nói cái gì, bất quá khi hắn đi vào thì nhất tề nhìn lại hắn.

Tinh thần khí sắc của Trầm tiểu vương gia đều đã khá hơn, chút ít thoát nhìn không hề tái nhợt không có chút sức lực nào, cậu động động môi lưỡi, hô với Mục Diễm một tiếng ti phụ.

"Ai, người nghỉ ngơi thật tốt, ta cùng cha người có chút chuyện cần ra ngoài." Mục Diễm cười nhạt, nói đến đây thì quay đầu nhìn Đoan vương đang ngồi, "Nhạc phụ..."

Đoan vương đoán chuyện ám sát hắn tra được cái gì, lên tiếng trả lời đứng lên, dẫn đầu cất bước đi ra ngoài.

Đến khi trong viện bốn bề vắng lặng, Đoan vương dừng bước, xoay người nhìn Mục Diễm.

Viêm Thành cùng đi sau lưng Mục Diễm, hắn vừa nhìn thấy Đoan vương gia ngừng lại, liền nhanh chóng tiến lên một bước, sau khi hành lễ liền báo kết quả điều tra bên ngoài cho Đoan vương gia, nửa điểm không mang theo tổ giác.

Trong đó không có một câu nói, cũng không có một chữ ám chỉ việc ám sát lần này đích thực là người của hoàng gia nước Ti.

Mặc dù, Viêm Thành cho rằng nhất định là hoàng đế nước Ti muốn mượn cơ hội này để loại trừ Đoan vương công cao chấn thủ, sau đó giả họa cho nước Kỳ, cho chủ tử của hắn.

Nhưng hắn lại không thể biểu lộ tâm tư cùng tâm tình của mình ra, bởi vì hắn là thủ hạ của Mục Diễm, nếu như chút tâm tư này hơi chút tiết lộ ra ngoài, cũng có thể bất lợi đối với chủ tử của hắn.

"Nhạc phụ, chuyện này ngài nghĩ như thế nào?" Mắt nhìn mặt Đoan Vương ngày càng không có vẻ mặt gì, Mục Diễm vẫy lui Viêm Thành, hỏi.

"Người nha? Người nói trước đi, người cho rằng là như thế nào." Đoan vương vẫn đang không biến sắc, hỏi lại Mục Diễm.

Mục Diễm gọi lên một nụ cười nhạt, thu lại một thân lệ khí làm cho hắn thoát nhìn ôn nhu như ngọc, tác phong nhanh nhẹn, hắn chỉ mỉm cười nói: "Đoan vương nước Ti, cùng hoàng gia khác họ, không có đất phong ở kinh thành, tại triều có thực quyền, hành sự quang minh, đối với người khác ôn hòa, kính yêu bách tính, danh vọng trong lòng dân khá cao, chiến công vô số, được gọi là Chiến thần tướng quân." Hắn nói xong, mi mắt lại nhu hòa xuống, coi như áp lực bức người lúc nói chuyện căn bản không phải hắn.

Đoan vương nghe được, trong lòng kinh hãi, nhất thời im lặng.

"Nhạc phụ, ta đi xem Huyền nhi trước." Mục Diễm khôi phục giọng điệu vẫn đậm phong khinh, khi nhìn thấy nhạc phụ gật đầu, hắn mới chậm rãi rời đi.

Đoan vương nhìn bóng lưng hắn, khẽ than lắc đầu.

Liên quan đến chuyện nhà, Đoan vương cho rằng cần phải nói cho thê tử ông biết, cũng đúng lúc Đoan vương phi tìm ông, hai vợ chồng sống vai mà đi, Đoan vương thuật lại từ từ lời nói của Viêm Thành. di_ên☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

"Ta đã sớm biết hắn không đơn giản, mới đầu cũng kinh hãi, người này thật không đơn giản." Nắm tay thê tử, Đoan vương cảm khái vạn phần.

'Hắn' cùng 'Người này' từ trong miệng của ông, chính là chỉ Mục Diễm.

Vừa rồi trong lòng Đoan vương kinh hãi, là vua của một nước khả năng cực lớn là có lòng hoài nghi với ông, lần này thiếu chút nữa cả gia đình ông đã mất mạng bởi hung thủ đích thực, có thể là vì ông tận trung với vua; kinh hãi một chút là bởi vì 'Con rể' này không phải người bình thường.

Nếu như các đời vua cũng gần giống như Mục Diễm, như vậy sự hưng thịnh không suy của nước Kỳ cũng dễ dàng lí giải được, đại nghiệp đế vương,

khó ví như lên trời, thân là đế vương, há chỉ cần tài trí hơn người?

Mục Diễm a Mục Diễm, nếu hỏi ai có thể nhất thống thiên hạ, từ nay về sau Đao vương chắc chắn sẽ dẫn đầu nghĩ đến Mục Diễm hân.

"Vương gia?" Đối với sự cảm thán vô duyên vô cớ của trượng phu, Đao vương phi tỏ vẻ không hiểu, bất quá trọng điểm bà quan tâm cũng không phải chỗ này, liền hỏi: "Hiện nay Vương gia tính như thế nào?" Bà không phải người ngu, tự nhiên nghe được trong lời nói Đao vương chỉ ai.

"Thương thế của Tiểu Hiên, một chốc cũng không khỏi hân. . ." Đao vương cầm tay thê tử đi về phía căn phòng của nhi tử, nói lời này nhưng không biết trong đầu đang suy nghĩ gì.

Bất quá lời này có ý, trong thời gian ngắn bọn họ không thể trở về nước Tì.

Kỷ thực, Đao vương phi cũng có ý này. Nếu chỉ là một mình bà, liền sẽ cùng trượng phu lên núi đao xuống biển lửa, đó cũng là sự vui vẻ chịu đựng cam tâm tình nguyện, nhưng chuyện này còn dính líu đến hải nhi của bà, nhi tử của bà chưa đến hai mươi tuổi, bà không thể để cho cậu cùng bọn họ mạo hiểm, phạm chuyện gì có thể xúc phạm đến cậu, dù cho chỉ một chút, Đao vương phi đều không nguyện ý, đều không cho phép.

Bà nghĩ như thế, hôm nay nữ nhi của bà cũng có một gia đình chồng đủ tốt đủ cường đại, chỉ cần Mục Diễm nguyện ý, liền có thể bảo vệ nữ nhi của bà bình an một đời, nhưng nhi tử Trầm tiểu vương gia của bà thì không giống như vậy. Nói như thế nào đây, lý tưởng của Trầm tiểu vương gia là rong ruổi chiến trường, vậy cậu sẽ chết ở sa trường, Đao vương phi cũng có thể làm được rung rung nước mắt tiếp thu. Nhi tử của bà có thể vì nước chiến đấu, vì quốc vong thân, là người lưu danh nghìn năm, nhưng chuyện khiến Đao vương không thể tiếp nhận, đó chính là Trầm tiểu vương gia hi sinh một loại phương thức, 'Vì nước hiến thân thể.'

Nhi tử bà, nhi tử bà vô tội, tuyệt đối, không thể bởi vì chính trị mà uống mạng.

"Phu quân. . .Chàng sẽ bảo vệ Tiểu Hiên vô sự đúng không?"

Nghe vậy, Đao vương nhin không được cúi đầu xoay mặt nhìn thê tử của ông, nhìn đôi mày thanh tú cau lại, nhìn đôi mắt sóng nước lân lân sâu trong đáy mắt cất giấu một chút sự không tín nhiệm, ông nhướn mi hỏi: "Thế nào, chẳng lẽ nàng cho rằng ta sẽ để nhi tử của chúng ta mạo hiểm sao?"

Đao vương phi nhìn thẳng vào ông, cuối cùng, bà chớp chớp mắt, cuối cùng mỉm cười ra.

Hai phu thê tự biết nữ nhi bọn họ cùng hoàng đế bệ hạ của nàng thân thiết, tự nhiên sẽ không làm chuyện chán ghét đi vào làm phiền, song song vào phòng của Trầm tiểu vương gia, lại thấy cậu đang ngủ.

Ban đêm yên tĩnh, ánh nến tự nhiên, mặt nhi tử ngủ rất thoải mái, hai phu thê liền tiếp ngắm nhìn, liền tiếp nhìn nhau cười.

Cách vách, Mục Diễm cời đi vớ cùng áo khoác nằm ở trên giường, nằm nghiêng cùng Trầm Cẩm Huyền thành mặt đối mặt, hân cười yếu ớt cảm thụ tay nàng mang đến cho hân một chút ngửa. đi⇒đàn⇒kê⇒quy⇒đ⇒ôn.

Tay Trầm Cẩm Huyền phủ ở trước ngực Mục Diễm, ngón trở về vòng vòng, nàng nghe hân nói, mở to đôi mắt mù sương hỏi thẳng hân: "Đó chính là hoàng đế nước Tì làm?"

"Ừ, vô cùng có khả năng." Bất được tay đang trên đùa trước ngực hân, Mục Diễm cầm lại bàn tay, sau đó vươn một tay khác về phía nàng, làm bộ muốn phủ lên ngực nàng, không có hảo ý lại cười nói: "Để cho trẫm ở chỗ này vẽ vài vòng đi."

Khuôn mặt đỏ lên, Trầm Cẩm Huyền yêu kiều hừ một tiếng, càng phát hiện Mục Diễm không đứng đắn tại nơi mềm mại kia, nàng xấu hổ sảng giọng: "Nó thì đang nói chính sự với bệ hạ mà."

"A?" Vẫn dễ dàng bao lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng bàn tay to, bàn tay chủ nhân lại không có ý thức, hân rũ mắt nhìn mục tiêu của hân, bốn ngón tay cuộn lại chỉ có một ngón trở duỗi ra, nhẹ nhàng đâm vào nơi mềm mại của nàng.

Mục Diễm nhìn kĩ, nơi ngón tay đâm xuống chính là hồng tâm.

"A. . . Bệ hạ. . ." Mặt của Trầm Cẩm Huyền hồng đến cổ, khuôn mặt của hân gần trong gang tấc, lông mi rậm đen hạ xuống, để cho nàng nhìn không thấy trong mắt hân là ý cười cùng tình yêu, môi hân bắt giác cong lên, rất không đứng đắn, hân hiện tại có chút hư hỏng, ngón tay kia lại chạm vào nàng, để nàng cảm thấy quần bách ngượng ngùng, giọng nói không khỏi mang theo sự khẩn cầu mềm mại, đáng thương đáng yêu.

Mục Diễm giương mắt nhìn nàng, quả thực yêu cực kỳ đáng yêu này của nàng, tay hân từ chạm chuyện thành cầm, dùng tay mềm mại của nàng bao bọc bàn tay hân, hân cảm thấy thỏa mãn, nhin không được néo néo.

Con người của hân giống như hồ sâu yên tĩnh đầy sự thần bí cùng nguy hiểm, hết lần này lần khác làm cho nàng không thể dời tầm mắt, Trầm Cẩm Huyền giống như bị hân hút lấy linh hồn, nghe giọng nói trầm thấp khàn khàn của hân: "Có qua mà không có lại...Không lẽ phép."

"A ưm...Bệ hạ, ta sai. . . A. . . Ngài, ngài đại nhân có đại lượng, đêm nay buông tha cho ta đi....tay người ta thật mệt..."

Trầm Cẩm Huyền không biết tại sao Mục Diễm lại nghiện như thế, từ sau lần trước dùng tay giúp hân, hân mỗi lần đều muốn dùng tay nàng hoạt động một phen, hiện tại không phải cổ tay nàng đau, mà đến vai đều nhức rồi.

Bé con mềm giọng lên án hần, cặp mắt đào hoa nửa say mộng lung, giống như phảng phất nhiễm một tầng hơi nước, môi đỏ mọng kiều diễm, để cho người nhắm nháp.

Mục Diễm cười xấu xa thu tay về: "Tốt, không đùa nàng, nhìn nàng, ta nhìn không được đùa." Hần nói nhưng là lời nói thật, mỗi lần hần hơi chút trêu chọc nàng, nàng liền có dáng vẻ động tình không thôi, gương mặt ửng đỏ, thờ hồng hộc, sóng mắt đầy nước, kiều ngâm không ngừng, hết lần này lần khác cái miệng nhỏ nhắn nói không muốn, nhưng lại giống như nàng đang thỉnh cầu, làm sao hần có thể chịu được? Nguyên bản chỉ có ý định đùa, kết quả mỗi lần đều phát triển trở thành. . .

Bé con của hần chính là đang quyến rũ hần.

Mục Diễm nheo nheo mũi nàng, cùng nàng quay về trọn tâm câu chuyện: "Nếu thật là Phó Dập chỉ điểm, nàng cảm sau này thân phụ thân ông sẽ làm như thế nào?"

Là trở về giao binh phù cho nước Tì, lĩnh đất phong, biểu hiện lòng trung thành, hay là rời xa nước Tì tìm minh quân khác, hay hoặc là...

Dứt khoát ngược lại?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thương thảo

Editor: Lạc Du.

Trầm Cẩm Huyền hồi tưởng một chút, nàng chỉ nhớ rõ Đoan vương là người làm cho người đối diện đặc biệt yêu thích, đối với dân chúng cũng đặc biệt hòa nhã, nàng biết phụ thân dừng mãnh thiện chiến, thành danh lúc thiếu niên, ghét ác như thù, kiếp trước một đời trung tâm ái quốc có kết cục không tốt đẹp, đời này... Trong tay Trầm Cẩm Huyền thương thức ngón tay của Mục Diễm, lại hạ quyết tâm phải bảo hộ phụ thân nàng được bình an sống lâu.

"Ta cũng không biết phụ thân sẽ nghĩ như thế nào, nhưng ta không muốn ông về nước Tì, nói đó quá nguy hiểm, ta không muốn ông và mẫu thân đệ đệ vào trong đầm rồng hang hổ, bệ hạ... Ta sợ bọn họ sẽ xảy ra chuyện, ta không muốn bọn họ gặp chuyện không may..."

Trầm Cẩm Huyền nói xong, cắn môi.

"Yên tâm đi, trẫm sẽ không để cho bọn họ có chuyện gì." Mục Diễm nhìn mắt nàng đã dính vào một chút buồn ngủ, chớp mắt cũng có vẻ vô lực, liền lên tiếng dụ dỗ nói: "Ngoan, ngủ đi, ngày mai trẫm tới đón nàng hồi cung."

"A... Vì sao?" Trầm Cẩm Huyền nhấc lên mí mắt mê mang mềm giọng hỏi hần, rồi lại không đợi hần trả lời tự mình đáp: "A, đúng rồi, ngày mốt bệ hạ đi đến cửa đập." Hoàng Đế bệ hạ xuất hành, phi tần phải đưa tiễn.

Vừa nghĩ tới bắt đầu từ ngày mốt sẽ có một đoạn thời gian không nhìn thấy hần, nàng cũng có chút ghen lòng.

"Nàng đúng là có tâm để nhớ." Mục Diễm a một tiếng bật cười, nắm tay nàng.

"Bệ hạ." Trầm Cẩm Huyền khẽ gọi hần, ôm lại tay hần, mân mê cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, mơ hồ nói không rõ ràng: "Hiện tại ta cảm giác luyến tiếc bệ hạ, phải làm sao đây?"

Mục Diễm chỉ coi như nàng đang vui đùa với mình, cũng không coi là thật: "Được rồi, nghe lời mong chóng ngủ đi, chờ nàng ngủ trẫm sẽ về cung, nàng nhớ trước buổi trưa ngày mai phải cùng phụ thân và mẫu thân nàng thương lượng một phen, hỏi họ sau này tính như thế nào, nhưng mà trẫm xem thương thế kia của đệ đệ, phải hai tháng mới hoàn toàn tốt, ngược lại cũng không vội, chỉ là quyết định lưu lại, như vậy sớm có kết quả tốt." Sờ sờ gò má trắng mịn mềm mại của nàng, Mục Diễm mỉm cười: "Tốt, ngủ đi."

Trầm Cẩm Huyền giơ tay lên phủ lên tay hần, nhắm mắt lại mang theo yêu thương cọ cọ vào bàn tay chai sạn của hần, nàng triều mến nhìn kỹ Mục Diễm, nặng nề ngủ.

Ngày kế, sáng sớm

Một đêm không mộng寐 làm cho tinh thần Trầm Cẩm Huyền sáng lạng để Minh Yến mặc quần áo từ tế cho nàng, không để ý đến lời khuyên của Minh Yến, cố ý ra khỏi phòng đi tìm phụ thân mẫu thân.

"Phụ thân, mẫu thân..." Đi vào gian phòng của Trầm tiểu vương gia cũng không như nàng mong muốn nhìn thấy phụ thân mẫu thân. Trầm Cẩm Huyền chụp huyệt, đi đến bên giường hỏi chuyện Trầm tiểu vương gia bây giờ đã có chút sức sống: "Tiểu Hiền, phụ thân mẫu thân đâu?"

"Làm sao vậy?" Trầm tiểu vương gia nhìn thấy dáng vẻ tinh thần phấn chấn của tỷ tỷ, nhìn không được đùa vài câu: "Trong lòng tỷ tỷ chỉ có phụ thân mẫu

thân, lại quên đệ đệ đang bị thương lên chín tần mây rồi?"

Trầm Cẩm Huyền cười khanh khách, ngồi vào mép giường gật đầu thật mạnh: "Đúng vậy ~! Há chỉ quên đến lên chín tần mây, phải là chưa từng nhớ thương đệ đệ bị thương."

"Hoá ra là như thế, ôi a, tâm của đệ thật đau..." Trầm tiểu vương gia thống khổ cau mày.

Nhìn bộ dạng này của cậu, Trầm Cẩm Huyền cũng ra vẻ hoang mang, chớp mắt vô tội nói: "Ô? Nói như vậy, ta đây luôn hỏi thăm sức khỏe người bị trọng thương, hiện tại người nằm liệt giường, là ai vậy?"

"Chính là tại hạ, Trầm Sở Hiên." Trầm tiểu vương gia thu hồi vẻ mặt thống khổ, đổi thành hình tượng công tử nho nhã lễ độ, còn kém không chấp tay ôm quyền làm lễ ra mắt, chỉ nghe cậu cười đùa nói: "Tại hạ là đệ đệ mà Trầm Cẩm Huyền yêu thương nhất, mong rằng vị tỷ tỷ xinh đẹp này cũng chiều cô đệ chu toàn."

"Đệ đó, thật là càng lớn càng không thành thật! Khi còn bé là đáng về tiểu bao tử thật đáng yêu, làm cho người ta yêu thích không buông tay, trước kia đệ rất mũm mĩm, thời gian giống như một cái nháy mắt, đệ đã lớn như vậy rồi..."

Nếu như không tính kiếp trước, Trầm Cẩm Huyền gả vào nước Kỳ, liền tính đây là lần đầu nàng cũng người nhà tách ra, tự nhiên cũng dẫn đến vị tỷ tỷ này lần đầu không ở cùng đệ đệ. Đừng nhìn hai tỷ đệ bọn họ kém một tuổi, nhưng từ khi con bé đã quan hệ đặt biệt tốt.

Hôm nay, Trầm Cẩm Huyền than thở cảm khái một phen, cũng khiến Trầm tiểu vương gia nghe vào trong lòng liền cảm thấy ấm áp: "Nháy mắt? Chẳng lẽ tỷ tỷ sống ở trong mộng?" Nhưng cậu vẫn không nhìn được trêu ghẹo một câu, lúc này mới không trêu đùa hiểu kỳ hỏi: "Sáng sớm, tỷ tỷ tìm phụ thân mẫu thân làm gì?"

Trầm Cẩm Huyền trừng ngang cho cậu một cái xem thường, ngược lại nàng không như phụ thân mẫu thân gạt Trầm tiểu vương gia, trực tiếp nói cho cậu: "Lần này phải người đến giết cả nhà chúng ta, có thể là Hoàng Đế bệ hạ." "Hoàng Đế bệ hạ" trong miệng nàng tự nhiên chỉ Hoàng Đế bệ hạ nước Tì, Phó Dập.

Nghe vậy, Trầm tiểu vương gia cau mày, tròn mắt như là đang suy tư, cậu trầm ngâm nói: "Um... Cũng có khả năng." Bây giờ cậu vẫn chưa tiếp xúc qua việc của triều đình, nhưng mà cậu lại biết danh vọng danh tiếng của phụ thân bên ngoài như thế nào, từ xưa vì thân chi đạo, tối kỵ công cao chấn chủ, quyền lớn áp quân chủ, tài năng lấn áp chủ, chỉ là phụ thân là người chiếm công cao, quyền lớn vượt đến hai điều.

Dù cho trong tay phụ thân cậu nắm giữ binh phù thống lĩnh trăm vạn lính tinh nhuệ, tại triều đình cũng có vài vị đi theo ủng hộ, diệt trừ phụ thân cậu tất nhiên sẽ náo động không bình thường, này không chỉ có triều đình, càng có thể sẽ khiến nước Yên rục rịch mượn cơ hội này để chiếm lấy quốc thổ của nước Tì, dù vậy, Hoàng Đế bệ hạ vẫn muốn diệt trừ cha cậu.

Trầm tiểu vương gia tiếp tục trầm tư, sợ là Hoàng Đế bệ hạ cho là giang sơn thiếu một Vương gia tướng quân cũng không quan trọng gì, dù sao nước Tì vẫn có tướng quân đánh giặc, quả thật cũng không cần phụ thân cậu, Hoàng Đế bệ hạ đã xuất thủ với cả nhà cậu, tất nhiên không đạt mục đích không bỏ qua.

Trong tư tưởng của Trầm Tiểu vương gia, nhất định chuyện này là do Phó Dập làm.

Điều này cũng không có gì kỳ lạ, cậu còn nhỏ, hơn nữa tỷ tỷ cậu đã nói, cậu nghĩ rõ, giương mắt nhìn tỷ tỷ hỏi nàng: "Vậy phụ thân nghĩ như thế nào? Về sau chúng ta phải làm như thế nào?" Cũng không biết rõ bây giờ nước Tì với bọn họ có thể đã là hổ to chưa, còn muốn mở mắt to đi vào đoid làm thịt sao? Dựa vào trình độ trung thành của phụ thân, thật đúng là chuyện không phải không thể được.

Trầm tiểu vương gia nghĩ đến chỗ này, không khỏi cảm thấy nghẹn lòng.

Cậu cần phải nghĩ ra biện pháp, khiến cha cậu không thể mang theo cậu và mẫu thân đi về chịu chết.

Trầm Cẩm Huyền nhìn đáng về cau mày suy tính của đệ đệ, cảm giác rất thú vị, này cùng với cậu tự hỏi khi còn bé hoàn toàn khác nhau, cậu thật đã trưởng thành, giữa hai lông mày toát lên sự u buồn, tuy rằng không nồng đậm, nhưng cũng là thực sự hiểu được tư vị đau buồn.

Đối với nhận thức này, nàng không biết nên cảm thấy bị thương hay là vui mừng.

"Phụ Thân nghĩ như thế nào ta cũng không biết, cho nên ta tới đây không phải để hỏi sao? Nhưng mà..." Trầm Cẩm Huyền dừng một chút, mắt không biết nhìn tới đâu, vẻ mặt nghiêm túc mà kiên định, giọng nói lãnh khốc mà quyết tuyệt: "Bất luận thế nào, ta nhất định sẽ không để cho đám người kia làm thương tổn người nhà." Ngay cả đệ chịu vết thương kia, ta cũng sẽ đòi lại vì đệ, gấp bội!

Mặt sau cậu nói kia, là nàng ở trong lòng không có tiếng động nói ra.

Trầm tiểu vương gia ngơ ngẩn, vừa đúng lúc này, cửa bị đẩy ra, đi theo sau phu thê Đoan vương là Tiểu Thúy và Bích Chi, trong tay Tiểu Thúy bung một cái mâm đàn mộc màu tím sậm, vừng vàng đặt hai chén cháo dưỡng sinh cùng chén thuốc xuống bàn, còn lại Bích Chi bung hai phần ăn sáng dễ tiêu.

"Phụ thân, mẫu thân." Trầm Cẩm Huyền đứng lên, cùng Trầm tiểu vương gia kêu lên tiếng.

Đoan vương phi hàm chứa ý cười đi tới trước mặt Trầm Cẩm Huyền, đỡ lấy cánh tay của nàng, giận giữ nói: "Sao lại chạy ra khỏi phòng, thương thể của con còn chưa khỏe, đừng luôn xuống đất đi lại, nếu đụng vào thì như thế nào?"

"Dạ dạ dạ, nữ nhi biết sai, ai nha, thơm quá à..." Trầm Cẩm Huyền cười đến mười phần trẻ con, thấy rằng không không nhìn thấy mắt, chỉ lắc cánh tay mẫu thân làm nũng xin khoan dung.

"Con đó." Đoan vương phi bất đắc dĩ cười cười, từ ái nói: "Chờ người làm, để Bích Chi mang tới ăn."

Trầm Cẩm Huyền giong giả đáp ứng, ngồi vào phía trên vị trí của mẫu thân, lúc này mới hướng về phía Đoan vương đã ngồi vào ghế kêu một tiếng phụ thân, hiện tại phụ thân mẫu thân đã ăn cơm rồi, đến phiên nàng cùng đệ đệ hai cái người bị thương ăn, Trầm Cẩm Huyền cũng không vội, chỉ cùng Đoan vương trò chuyện việc nhà, cái gì mà nàng cảm giác hôm nay vết thương đã tốt hơn nhiều, cái gì mà chút nữa Mục Diễm sẽ đón nàng vào cung.

"Ngày hôm nay?"

Đêm qua Mục Diễm đi có chút trễ, Trầm tiểu vương gia cùng phu thê Đoan vương đều ngủ, hẳn liền không quấy rầy bọn họ, hơn nữa còn có chuyện vỡ đập, Mục Diễm và Trầm Cẩm Huyền cũng chưa từng nói qua chuyện này với Đoan vương, vì vậy nghe được nàng nói hôm nay sẽ bị đón vào cung, không chỉ có Đoan vương hết sức kinh ngạc, ngay cả Đoan vương phi cũng hỏi một câu: "Tại sao lại không đợi mấy ngày nữa? Đường tốt vết thương về cung cũng không trễ."

Thâm cung là nơi nguy hiểm ngủ đông, trên người nữ nhi bà vốn đã bị thương, nếu gặp phải cái gì bất trắc, vậy phải làm sao? Tốt xấu gì chờ thân thể tốt, có thể vui vẻ, khi trở về ứng phó những chuyện li tình cũng tốt hơn.

"Ngày mai bệ hạ muốn xuất cung, còn không biết lúc nào trở về, con nhất định phải xuất hiện, không quay về không được." Trầm Cẩm Huyền mỉm cười giải thích.

"Bệ hạ muốn xuất cung?" Đoan vương phi ngược lại tiếp nhận chuyện nữ nhi nói ra.

"Dạ, mấy ngày trước ở cửa đập phía Nam mưa to, dần dà lâu ngày tạo thành họa, họa đến dồn dập chính là nước tồn làm đập bị sụp, nghe bệ hạ nói xưa nay chưa có tình hình nào nghiêm trọng như vậy, cho nên hẳn mới đích thân muốn hộ tống vật tư đến nơi giúp dân gặp nạn, trấn an nạn dân, cùng người dân vượt qua tai nạn."

Trầm Cẩm Huyền nói xong, tiếp nhận cháo Bích Chi đưa tới, múc một muỗng ăn vào trong miệng, chỉ cảm thấy gạo nấu ăn vào miệng liền muốn tan, táo được lột vỏ ninh nhuyễn ăn vào rất ngọt thơm, cháo cũng không phải là màu trắng, vì táo được nghiền nhỏ nấu cùng với cháo, cho nên hương vị có chua có ngọt, ăn ngon hết sức.

Nhìn nàng một muỗng một muỗng ăn ngon lành, Đoan vương phi cười càng thêm từ ái, từng muỗng từng muỗng tỉ mỉ nuốt cho Trầm tiểu vương gia đang miễn cưỡng dựa vào giường, ngược lại không quên nói tiếp với Trầm Cẩm Huyền: "Vậy con nên xuất hiện, bệ hạ cũng khổ cực." Thân thể sống an nhàn sung sướng, cũng không biết đến nơi thiên tai có thể ở được hay không, nhưng mà có lòng với bách tính, giúp nạn dân thiên tai, không cần nghĩ cũng phi thường một nhọc.

"Dạ." Nói thực không ai ngừng nói, nhưng mà thời điểm cả nhà ở cùng nhau cũng không chú ý những thứ này, Trầm Cẩm Huyền nuốt xuống một ngụm cháo nói: "Mẫu thân yên tâm, nữ nhi người ở trong cung không ai dám khinh dễ đâu."

Đoan vương phi không cho là đúng: "Có bệ hạ bên cạnh con là chuyện khác, hẳn không ở lại là một chuyện khác, con nên cẩn thận một chút, nhất định phải để Minh Yến nửa bước cũng không rời."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thương thảo (hai)

Editor: Lạc Du.

Trầm Cẩm Huyền ngoan ngoãn đáp ứng, cười đến vui mừng: "Nữ nhi đều đã nhớ kỹ, sẽ phá lệ cẩn thận chú ý, mẫu thân yên tâm đi... Mẫu thân người thật tốt." Tiếng nói ngọt ngào, ý tứ làm nũng mười phần.

Đoan vương phi chỉ cho là nữ nhi ngại bà cảm râm, tay vỗ vai nàng nói: "Tốt tốt, mẫu thân không ăn, ăn nhiều một chút, không đủ phòng bếp làm thêm."

Bà thật không biết Trầm Cẩm Huyền là thật lòng cảm thán mẫu thân thật tốt, đối với nàng thật tốt, nàng cảm thấy mẫu thân làm nhảm nhí luôn dặn dò nhiều thật xinh đẹp, thật đúng với câu trêu ghẹo của Trầm tiểu vương gia làm nàng mỉm cười, để cho nàng sống lại giống như trong mộng không phải sự thật.

Rũ mi mắt, Trầm Cẩm Huyền che dấu sự chua xót trong mắt.

Sau khi hai tỷ đệ ăn cơm xong, để cho Bích Chi và Tiểu Thúy hầu hạ súc miệng, một nhà bốn người ngồi chung một chỗ vui vẻ, Trầm Cẩm Huyền nóng

lòng, lại không quên chuyện Mục Diễm nói với nàng, muốn hỏi một chút sau này phụ thân tính như thế nào, nhưng lại không tiện nói thẳng, liền uyển chuyển hỏi: "Phụ thân, chắc bề hạ đã nói chuyện kia cho phụ thân rồi?"

Nhắc tới chuyện kia, chân mày của Đoan vương gần như là phản xạ có điều kiện nhú lại, trầm thấp ừ một tiếng.

"Vây..." Trầm Cẩm Huyền không biết tâm tư của phụ thân, xem ra con đường muốn ông lưu lại ở nước Kỳ không thuận lợi: "Người nghĩ như thế nào?"

Nàng biết về việc kia Viêm Thành chỉ tra được thích khách là người nước Tì, nhưng không điều tra triệt để được rốt cuộc người nào trong hoàng gia phái tới, phụ thân nàng chắc cũng không tin nhiệm lời nói của Viêm Thành.

Quả nhiên, Đoan vương cho lui hạ nhân xuống, lúc này mới trầm giọng nói: "Chuyện này không đơn giản, phụ thân cũng chưa nghĩ ra." Ông mơ hồ suy đoán, trong lòng lại nghĩ đến người phải đi điều tra vẫn chưa trở về, chuyện này ông kiên quyết không muốn nghe lời một phía của Mục Diễm, còn phải chờ một chút.

Trầm Cẩm Huyền nhìn phản ứng của phụ thân nàng, lúc này đã cảm thấy khó làm, Trầm tiểu vương gia lại vào lúc này nói: "Nhi tử cho rằng, chuyện liên quan đến tính mạng cả nhà, phụ thân cần phải cân trọng cân nhắc, chuyện ám sát đã lòi đuôi, tất nhiên sẽ không bỏ qua."

Hoặc là không làm, hoặc diệt cỏ tận gốc, đại khái là để vương có phương pháp xử sự, nói chung, Trầm tiểu vương gia cho rằng Phó Dật sẽ không dễ dàng bỏ qua cho gia đình cậu, chỉ cần binh quyền của phụ thân cậu còn, người ủng hộ vẫn còn, danh vọng trong nhân dân vẫn cao như cũ, như vậy, y nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ, hơn nữa, cậu là con trai, nếu Phó Dật giết không được Đoan vương, cũng nhất định sẽ giết nhi tử của Đoan vương.

Nghĩ đến đây, Trầm tiểu vương gia nhìn không được âm thầm cắn răng.

Cậu nghĩ như thế không phải không có đạo lý, có thể nói tương lai Trầm tiểu vương gia là một Đoan vương khác, này không đơn thuần là phương diện tướng mạo, mà là phương diện quyền lực.

Đoan vương không ngốc, sau chuyện này sẽ càng không ngốc, tương lai, ông sẽ vì bình an của nhi tử mà giao binh phù cho Trầm tiểu vương gia, tất nhiên ông muốn bảo vệ nhi tử của mình.

Như thế, ngược lại Đoan vương không phải người thứ nhất Phó Dật muốn diệt trừ, mà còn có Trầm tiểu vương gia, so với tuổi hơn bốn mươi của Đoan vương, Trầm tiểu vương gia chỉ mới mười sáu, có khả năng, càng thêm không thể lường trước được.

Đoan vương nghe Trầm tiểu vương gia nói, cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ gật đầu, ông mới nói: "Ba người không cần lo lắng, trong lòng ta các con mới là trọng yếu nhất, ta nhất định sẽ cân nhắc các con trước, chuyện này ta đã phái người đi thăm dò, chỉ còn chưa tra ra kết quả, thương thế của tiểu Hiên cần một đoạn thời gian điều dưỡng, cũng không vội, cũng không thể chỉ nghe theo một người, ba người nói có đúng hay không?"

Đối với thế tử nhi tử nhi nữ của ông, từ trước đến nay Đoan vương không nói nặng lời.

Kỳ thực, lời nói của Trầm tiểu vương gia có một loại tác dụng đánh thức, lúc trước Đoan vương không nghĩ tới nhi tử của mình lại bị người khác tính toán, ngầm lại, thật làm cho ông vừa nghĩ đã sợ.

Nói vậy, là khi còn bé Trầm tiểu vương gia bị bắt cóc một lần, cũng không đơn thuần là bắt cóc tống tiền, mục tiêu chính là mạng nhỏ của Trầm tiểu vương gia, may mà, lúc đó Đoan vương đuổi theo kẻ bắt cóc, cuối cùng thành công cứu được nhi tử của ông, ông chỉ nghĩ là cừ nhân tới báo thù, vẫn chưa nghĩ nhiều.

Mà bây giờ hồi tưởng lại, kết quả lại là khiến ông không rét mà run.

Này coi như là Đoan vương tỏ thái độ, Trầm Cẩm Huyền hơi yên lòng một chút, tán thưởng nhìn thoáng qua Trầm tiểu vương gia.

Trầm tiểu vương gia không biết tại sao được tán thưởng, nhưng vẫn ngạo nghễ giương cằm, chọc cho tỷ tỷ cậu nở nụ cười tươi sáng.

Chuyện này coi như đã thương lượng xong, cả nhà hàn huyên chong lặt, vui sướng, dễ dàng, càng nhiều là trọng tâm câu chuyện là hài tử trong bụng Trầm Cẩm Huyền.

Đoan vương phi vừa nghĩ tới sau chín tháng có thể lên chức bà ngoại, liền cao hứng, bà chẳng biết lúc nào cầm ra một cái yếm nhỏ, đặt ở trước mặt Trầm Cẩm Huyền, vui vẻ nói: "Con thấy thích không?"

Biết được Trầm Cẩm Huyền có thai không phải là chuyện ngày một ngày hai, cái yếm tinh xảo xinh đẹp liền làm xong, tại trong tình huống hỗn loạn xảy ra rất nhiều chuyện, bởi vậy có thể nói Đoan vương phi rất yêu ngoại nữ ngoại tôn chưa ra đời này.

Tiếp nhận cái yếm nhỏ, Trầm Cẩm Huyền nhìn kỹ, một tay nâng, một tay xoa xoa: "Mẫu thân, người làm lúc nào thế, tại sao lại không nhìn thấy, thật là đẹp, hài tử nhất định sẽ thích, chờ hài tử ra đời, chuyện thứ nhất là muốn cho hài tử mặc vào, người thấy như thế nào?" Nàng nói xong, giọng nói chứa tiếng khóc.

Miếng vải màu thuần đỏ, bên cạnh có một khe hở lộ ra sắc lụa, cái yếm nhỏ có dáng vẻ giống như một loại bình hoa, nhưng mà tính ra giống bình hoa nhất, viền vòng tròn. Mặt trên của cái yếm nhỏ dùng kim tuyến thêu một bông hoa, ở trên đỉnh viền đường cong bằng kim tuyến, vừa nhìn, nút thắt giống như là một đường cong, nút kết rõ ràng...Phía dưới dùng kim tuyến thêu bốn chữ: Cát tường như ý. Trong đó chữ "Cát" lớn nhất, "Ý" lớn thứ hai.

Là một chữ phứt tạp, nếu như thêu lớn, ngược lại khó coi.

Trầm Cẩm Huyền nhìn tỉ mỉ, nhìn theo một đường kim tuyến, ngón tay nàng chạm vào cái yếm nhỏ, chỉ cảm nhận được đường kim tuyến nhô ra, vài màu hồng tron tru.

Đoan vương phi biết nữ nhi nhất định sẽ thích, lại không nghĩ nàng sẽ thích đến khốc như vậy.

Phản ứng của Trầm Cẩm Huyền, đúng như Đoan vương phi dự liệu, thấy nữ nhi thích, Đoan vương phi cũng cao hứng, ngôn ngữ trong lời nói nhẹ nhàng hơn, ý vui cũng càng đậm: "Con thích là tốt rồi, mẫu thân đều ngồi trong phòng con và đệ đệ con, vậy sao không có thời gian rảnh được, nhắc tới cũng là đúng dịp, mỗi lần mẫu thân thêu con đều ngủ."

Vậy thật là đúng dịp, Trầm Cẩm Huyền nghĩ, trong lòng liền vui rạo rực, ngoài miệng cũng là giọng nói ngọt ngào: "Cảm ơn mẫu thân."

Ngược lại Đoan vương không thể quan tâm phản ứng của Trầm Cẩm Huyền, ông chỉ nhìn phía nữ nhi và thê tử cười ôn nhu như nước, bà cười luôn thần kỳ, luôn xua tan lệ khí trong lòng ông, làm cho ông có một loại thân thiết, khiến cho sự quay cuồng giống như biển dữ của ông đều có thể dần dần bình tĩnh, đây chính là thê tử của ông, là thê tử kết tóc hai mươi năm của ông, cũng chỉ có mình bà.

"Tỷ tỷ cho rằng hài tử là con trai hay con gái?" Đối với phản ứng quá khích của Trầm Cẩm Huyền, Trầm tiểu vương gia chỉ xem là quả lần đầu rồi nhà tỷ tỷ nhận được mà thôi, cũng không thêm đề ý, nhưng trong lòng cũng lên lên đau lòng.

Trầm Cẩm Huyền phủ trên bụng vẫn chưa hiện rõ, cuối thấp đầu: "Ta cho rằng, là nam hay nữ đều là bảo bối." Chợt nghĩ đến phụ hoàng của hài tử trong bụng, nàng liền nói tiếp: "Bệ hạ cũng nghĩ giống như vậy."

"À?" Trầm tiểu vương gia bị động tác của tỷ tỷ khiến trong lòng liền mềm mại, chỉ cảm thấy thần thái xoa bụng cùng đôi mắt mỉm cười, thấy thê nào cũng cực kỳ giống mẫu thân của hai tỷ đệ, quả nhiên là người làm mẫu thân, Trầm tiểu vương gia giờ lên khước môi, cười có chút ôn nhu, lại có chút hư hỏng, cậu hỏi Trầm Cẩm Huyền: "Làm sao tỷ tỷ biết tỷ phu nghĩ gì?"

Ngụ ý là hài tử dù là nam hay nữ Trầm Cẩm Huyền chấp nhận, làm sao có thể nói Mục Diễm có chấp nhận hay không?

Không chừng, Mục Diễm còn trọng nam khinh nữ nữa?

"Hừ." Trầm Cẩm Huyền liếc ngang Trầm tiểu vương gia một cái, trả lời chắc chắn: "Bởi vì ta biết!" Nàng nhìn khuôn mặt đệ đệ nở nụ cười, sắc mặt cũng tốt hơn. Biết thương thê của cậu rất nặng, thời khắc đều chịu khổ, liền nói: "Phụ thân, mẫu thân, con về phòng trước, để Minh Yến thu thập trước."

"Tốt, chúng ta cũng đi ra ngoài với con, cho đệ đệ của con ngủ." Đoan vương phi nói xong, Đoan vương đứng trước mặt Trầm tiểu vương gia, dùng tay đặt lên trán cậu, xác định độ nóng không cao, mới thở eo, ôn nhu nói: "Tiểu Hiền ngủ đi."

Trầm tiểu vương gia cũng mệt, ừ một tiếng liền nhắm mắt, nghe lời ngủ.

Ba người đợi cậu ngủ mới đi ra ngoài, đi vài bước Đoan vương phi còn đỡ cánh tay của Trầm Cẩm Huyền, trái lại Đoan vương đi sau lưng hai người, chờ thê tử nữ nhi đẩy cửa vào phòng, ông vẫn đứng ở bên ngoài nói: "Hai người nói chuyện chút đi, ta đi thư phòng đọc sách."

Mục Diễm làm việc kín đáo, trong đại viện ngay cả thư phòng cũng chuẩn bị, trong thư phòng sách không ít, tuy nói Đoan vương không thích đọc sách, nhưng có mấy quyển binh thư đúng khẩu vị của ông.

Hiện tại thê tử và nữ nhi muốn nói chuyện, ông cũng không nghĩ lại tiếp tục nói chuyện nữa, bởi vậy mới nói đi thư phòng đọc sách.

Trầm Cẩm Huyền và Đoan vương phi đầu còn sức để biết trong lòng ông nghĩ gì, không nói hai lời để Minh Yến khép cửa phòng lại ngăn cách với Đoan vương, hai người dắt nhau đi vào trong phòng.

"Minh Yến, cất cái này đi." Trầm Cẩm Huyền ngồi vào bên giường đưa cái yếm cho Minh Yến, thấy Minh Yến cất xong, nàng lại phân phó: "Đừng mang y phục mấy ngày trước mang tới, đều để lại ở đây, dọn dẹp một chút lấy một chút thuốc là được." Sau khi hỏi cung nàng không muốn để người khác biết mình bị thương, miễn cho có vài người bịa đặt.

Minh Yến đáp ứng, tay chân lạnh lẽo đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Hồi cung

Editor: Lạc Du

"Mẫu thân, tại sao trước kia con không thấy qua Tiểu Thúy?" Trầm Cẩm Huyền lờ lững kéo tay mẫu thân, đột nhiên hỏi.

Trong lòng Đoan vương phi buồn bực tại sao nữ nhi lại để bụng một đứa nha hoàn, đoán chắc tay chân Tiểu Thúy kia không sạch sẽ hay làm chuyện gì không tì mị, bà ngược lại cũng không để ý lắm, chỉ nói: "Tiểu Thúy cũng không phải là người trong vương phủ chúng ta, nàng là do chúng ta xuất phát đến nước Kỳ được đệ đệ con cứu, mẫu thân nhìn nàng ta không có chỗ dựa, thực sự rất đáng thương, liền giữ bên người hầu hạ, thế nào, nàng làm sai chuyện gì sao?"

Trầm Cẩm Huyền chỉ nghe không nói, giống như cảm thấy có chỗ nào không đúng: "Làm sao mẫu thân lại để một người không phải người trong vương phủ đi theo?"

"Ngược lại cũng không có ý định mang nàng ta theo, là như vậy..." Đoan vương nhìn nàng hiểu kỳ, liền đơn giản nói rõ ràng mọi chuyện.

Hoá ra Tiểu Thúy kia mới tuổi trẻ mà đã thành quả phụ, ở trên đường bán món ăn lại bị lưu manh đùa giỡn, trùng hợp ngày đó gặp Trầm tiểu vương gia và huynh đệ bằng hữu đi uống rượu, và lại từ nhỏ Trầm tiểu vương gia lại có ác cảm với kẻ xấu nên được cậu cứu.

Khi Trầm tiểu vương gia hỏi thăm cuộc sống của Tiểu Thúy, biết nàng ta không có chỗ che mưa, không ăn no, dứt khoát đưa người về vương phủ.

Sau khi đến vương phủ, Tiểu Thúy hai ba câu nói rõ ràng cho Đoan vương phi mình ở trên đường gặp bất hạnh, thân thể lại bị thương, hai hàng lệ rơi không dứt, đáng về thật đáng thương.

Vốn Đoan vương phi thiện tâm liền thấy nước mắt rung rung muốn nhờ giúp đỡ của nàng ta, liền đáp ứng để Tiểu Thúy ở trong vương phủ làm công. Vương phủ so với nhà bình thường, mọi chuyện đều không được qua loa, tuy rằng Đoan vương phi cảm thấy Tiểu Thúy đáng thương, nhưng cũng cố ý giữ nàng ta bên cạnh hầu hạ, để cho ma ma có kinh nghiệm phong phú nhìn một chút, chính bà cũng chú ý.

Lại nói Tiểu Thúy cũng tốt, làm việc chăm chỉ lại tỉ mỉ, lại là người thành thật trung thành, tính tình vâng vâng dạ dạ có chút phiền phức, nhưng mà chỉ là một cái nha hoàn, muốn to gan như vậy làm gì?

Vài ngày sau cả nhà Đoan vương xuất phát đến nước Kỳ, Đoan Vương phi vốn không có ý định mang Tiểu Thúy đi cùng, lại khi xuất phát Tiểu Thúy chạy tới nói Bích Diệp nóng rần tiêu chảy, nàng ta nguyện ý đi thay Bích Diệp.

Đoan Vương phi vì nữ nhi nên sốt ruột, không ngần ngại lại, vội vã đồng ý.

Vì vậy, Tiểu Thúy tài năng kia liền theo bọn họ đến nước Kỳ một chuyến.

"Nhưng mà, nàng ta đã làm sai chuyện gì?" Đoan vương phi nói xong, lại hỏi một lần.

Trầm Cẩm Huyền nghe xong chân mày càng nhíu sâu hơn, nàng suy nghĩ thật trùng hợp, Tiểu Thúy xuất hiện, Bích Diệp bị bệnh, đều thật trùng hợp, khéo là nàng phải lưu tâm đến cái người Tiểu Thúy này rồi.

Hai đời làm người, Trầm Cẩm Huyền rất bén nhạy, nàng nghĩ một lát mới nói: "Mẫu thân không cảm thấy Tiểu Thúy như vậy có âm mưu nhất định muốn tới đây với người sao?" Không cảm thấy nàng ta đi theo làm những chuyện này sao?

Đoan vương phi a một tiếng, lại nói tiếp bà hiểu là phải phòng người, nhưng chỉ "Đơn thuần" là hiểu được, dù sao Đoan vương phủ cũng không có chuyện vụn vặt trong hậu trạch, Đoan vương chỉ có một mình bà là chính thể, nên thật cẩn thận, sợ rằng bà lục đục với nhau, nên bà chưa bao giờ trải đời.

Trầm Cẩm Huyền thấy mẫu thân nói như thế, giọng nói có chút lạnh lẽo, ngay cả vẻ mặt đều âm trầm xuống, nàng không biết Đoan vương phi đầu tiên nghe không phải nghĩ Tiểu Thúy có vấn đề, mà là nữ nhi của bà thay đổi rồi sao?

Nàng trở nên như vậy cảm giác có chút xa lạ.

Đúng rồi, hoàng cung là địa phương gì, đây chính là nơi nổi danh ăn tươi nuốt sống, miệng to như chậu máu, mỗi người ở trong đó đều là hàm răng bén nhọn.

Đoan vương phi nghĩ như vậy rất đúng, nhưng mà phải nói thêm một câu, đó chính là hoàng chi Trầm Cẩm Huyền đã hai đời làm phi? Nàng đã chết qua một lần, bị cực khổ ở mười tám tầng địa ngục, nàng muốn ngoan độc, ai có thể hơn được nàng? Nếu nàng muốn giấu đi, ai có thể tìm ra?

"Mẫu thân, sau này người phải phá lệ chú ý đến Tiểu Thúy, hơn nữa..." Trầm Cẩm Huyền cũng không phát hiện Đoan vương phi có gì khác, nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy cần nói rõ ràng trọng điểm, giọng nói lại cường điệu lên: "Hơn nữa không để cho nàng ta đơn độc ở cùng đệ đệ."

Vừa nghe đến chuyện nữ tử có thể gặp nguy hiểm, Đoan vương phi lập tức đáp ứng: "Mẫu thân đã nhớ, yên tâm đi, mẫu thân đều nhớ kỹ rồi." Đối với chuyển biến của nữ nhi, người làm mẫu thân như bà vừa kinh ngạc vừa đau lòng, bà giờ tay vuốt lên tóc mai chải chỉnh tề của Trầm Cẩm Huyền, ánh mắt nhìn nàng mềm như giọt nước, đáy mắt là sự bất đắc dĩ và cung chiều, cũng là sự bao dung dành cho Trầm Cẩm Huyền.

Trong xe ngựa hồi cung, Trầm Cẩm Huyền như có điều suy nghĩ.

"Nghĩ cái gì vậy? Đã nghĩ một đường rồi." Mục Diễm ôm thật tốt lấy bé con trong ngực, miễn cho xe ngựa lay động mà ảnh hưởng đến vết thương của bé con, đối với biểu hiện trầm tư suy nghĩ cả quãng đường của nàng rất là hiểu kỳ.

Trầm Cẩm Huyền hừ hừ hai tiếng nhỏ, cũng không giấu hân: "Cũng không có gì, một đứa nha hoàn bên cạnh mẫu thân hình như có một chút vấn đề."

"À? Chỉ là cái này?" Mục Diễm lại hỏi, lần này không chờ nàng đáp lại, liền xuy cười một tiếng: "Chỉ là một nha hoàn mà thôi, đã làm cho nàng cất lòng nghi ngờ, như thế không cần, tội gì nàng phải hao tổn tâm sức."

"Hừ, theo ngài nói thì rất đơn giản, trực tiếp đuổi người làm sao bắt được người đứng phía sau?" Trầm Cẩm Huyền cười xinh đẹp, dựa ở trong lòng Mục Diễm ngửa mặt nhìn hân, ngón tay bạch ngọc nhỏ dài nắm lấy cằm hân, bắt đầu tẩy máy tay chân.

"Hoá ra là nàng không ghét, kia làm trăm an tâm rồi." Mục Diễm mặc cho nàng đùa bỡn cựa của bản thân, nhiều lần cho nàng sờ đầu, coi như để cho nàng thuận lòng.

Trầm Cẩm Huyền bất mãn, chu môi phản bác: "Nô tì nơi nào ghét? Bệ hạ vì sao ngài lại lo lắng?" Nàng đương nhiên biết hân lo lắng cái gì, nhưng nàng chỉ muốn hỏi, liền nghĩ muốn hân nói ra.

Bởi vì có mấy lời, có một số việc, nàng biết là một chuyện, hân nói ra liền lại là một chuyện khác.

"Đúng là ghét." Mục Diễm không biết trong lòng bé con của hân đang nghĩ gì, chỉ nói đến nước này, hân cùng đành nói tiếp: "Ngày mai trăm rời kinh, lưu một mình nàng ở trong cung, hơn nữa nàng còn mang thai, làm sao nàng để trăm có thể yên tâm được? Hai ngày trước trăm đưa Phương Vũ đến trong cung nàng, trăm không ở đây y sẽ bảo hộ nàng và hài tử chu toàn."

Nhấn tới Phương Vũ, Trầm Cẩm Huyền nghĩ tới, là người Cảnh quý nhân tư thông cấm sủng Hoàng Đế bệ hạ, kết quả bị nàng bắt quả tang tại trận? Nghe nói y được đưa tới Tịnh phòng tử thị vệ biến thành thái giám trong cung, Hoàng Đế bệ hạ còn đưa Cảnh quý nhân bị cách chức cho y, tuy rằng y không thể giao hợp.

Hoàng Đế bệ hạ đúng thật ác độc.

Trầm Cẩm Huyền nháy con mắt nhìn Hoàng Đế bệ hạ, trong lòng nghĩ hai cặp mắt đào hoa kia, đặc biệt rõ ràng.

Mục Diễm chỉ liếc mắt, liền nhìn thấu nàng: "A...Nàng lại suy nghĩ cái gì, thật không biết trong đầu nàng có cái gì nữa." Hân nói, dùng ngón tay xinh đẹp thon dài điểm nhẹ lên trán nàng.

"Tự nhiên là giống bệ hạ rồi."

Khi nói chuyện, xe ngựa từ chuyển chậm dần dần dừng lại.

Trầm Cẩm Huyền tự nhiên biết đã đến nơi, liền ngồi ngay ngắn, đương nhiên, là do Hoàng Đế bệ hạ nâng dậy.

Hiện nay không có người trông cửa cung, Viêm An đã đứng ngoài cửa chờ rất lâu, hân chỉ dẫn theo bốn người thân tín ở Sùng đức điện, hai cung nữ hai thái giám.

Bọn họ chỉ coi như đang tùy tiện đi bộ trong cung, một đường đi bộ về Trà Huyền các.

Trầm Cẩm Huyền mặc cung trang, Mục Diễm bên cạnh làm bạn, vết thương trên vai nàng nói nhẹ không nhẹ, nói nặng không nặng, nhưng cũng đau, có đôi khi quên chuyện này, ngược lại cũng cảm giác không đau lắm, nhưng bỗng nhiên khi yên tĩnh lại, cái đau liền chui ra.

Nàng đi đường ngày càng chậm, Mục Diễm phát hiện nhìn nàng, liền nhìn thấy trán nàng toát một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt cũng bắt đầu khó coi, hân muốn ôm nàng đi, nhưng mà nếu ôm trúng chỗ cánh tay đặt lên vết thương sẽ làm cho nàng đau...

Mục Diễm dừng lại, cách Trà Huyền các còn cách một đoạn nữa, hân phải để bé con xuống tự đi nhưng lại không có biện pháp.

Hân đứng nhìn Trầm Cẩm Huyền đang không hiểu ở trước mặt, hơi khom lưng: "Tới đây, ôm cổ trăm."

Trầm Cẩm Huyền đau muốn chết, một điểm đều không nghĩ đến kiên trì cùng thận trọng, ngoan ngoãn vươn hai tay vòng qua cổ Hoàng Đế bệ hạ, sắc mặt của nàng đã xấu xí cực kỳ.

Tay phải Mục Diễm ôm eo nàng, cánh tay trái nâng đầu gối của nàng, thật cẩn thận bế nàng lên, sau đó tay phải của hân dời xuống phía dưới, hầu như là trượt đến dưới mông Trầm Cẩm Huyền, vững vàng nâng lên cánh tay trái nâng lên dời một chút chỗ bắp đùi của nàng, như thế hai cánh tay đều sẽ giữ vững cân đối, Trầm Cẩm Huyền giống như là đang ngồi trên hai cánh tay của hân, người cũng cao hơn Mục Diễm.

"Bệ hạ, như vậy sẽ mệt lắm!" Trầm Cẩm Huyền nghiêng đầu để trên đầu Mục Diễm, giọng nói nhiều ít có chút mờ ảo vô lực.

"Gọi Dương ngự y." Dưới chân Mục Diễm ổn định, đi không tính nhanh, hân cũng không lo lắng Trầm Cẩm Huyền ngã đi, không có tiếp lời nàng trái lại phản phó Viêm An.

Viêm An sau lưng bọn họ lên tiếng, lập tức nhìn về một tiểu thái giám phát tay, tiểu thái giám kia lập tức chạy chậm mời người đến.

Lúc này Mục Diễm mới đáp lại Trầm Cẩm Huyền: "Lời nói này không khỏi coi thường trăm."

"Hừ... Lê nào bệ hạ không nghe ra nô tỳ chỉ là khách sáo thôi sao?"

"Lê nào nàng không nghe ra trẫm đang phối hợp với nàng sao?"

"A... không nghe ra." Trầm Căn Huyền nhẹ nhàng lắc đầu, nghiêm túc trả lời.

Sau khi đến Trà Huyền các, lưng Mục Diễm có một tầng mồ hôi nóng đi ra, Trầm Căn Huyền thật giống như hán nghĩ không ngất, nhưng đôi mắt đào hoa chớp rất khó chịu, ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch, chắc là rất đau.

Vết thương phải chậm rãi hồi phục, không gấp được.

Mục Diễm đặt Trầm Căn Huyền lên giường, sau đó cởi y phục của nàng, chỉ chừa một kiện áo trung y, hán luôn là luyến tiếc vết thương của nàng, liền nằm áp về phía sau thổi vài ngụm khí.

Không quản nàng không đi được, mặt trời có lên cao hay không, vết thương tương đối nghiêm trọng, nhiều ít đã ra mồ hôi rồi.

Kỳ thực là do Mục Diễm nghĩ nhiều, quần áo Trầm Căn Huyền có thiếu điều là loại tốt nhất, hiện tại mặc cũng ít, không chỉ ăn mặc nhẹ tênh, hơn nữa lại rất thoáng gió, có chút khác biệt là trực tiếp chạm vào da. Lại nói vài bằng bó vết thương màu trắng lại rất mỏng, thông khí rất hiệu quả, nếu chỉ nhìn một chút, có thể chỉ thấy được lỗ nhỏ vết thương. Cuối cùng thêm là Trầm Căn Huyền sớm được Dương ngự y dặn dò qua, mỗi ngày đều phải đổi thuốc hai lần, cẩn thận sẽ lành.

Nói đổi thuốc, một chút thuốc Minh Yến thu thập cũng không cảm về, bao gồm Minh Yến, phải đêm nay hoặc ngày mai mới có thể hồi cung, Trầm Căn Huyền phân phó một việc cần nàng đi làm.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày đều thân ~

(づ 3)づ ？ ~

(cầu duy trì)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tiểu Thúy

Editor: Lạc Du.

Tại tư trạch ở ngoại ô, Đoan vương nghe lời của thê tử, trong lòng vẫn rất tán thành chuyện này. Ngược lại là Đoan vương phi, cuối cùng lại thờ dài một hơi, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay Huyền nhi tính toán như vậy, trong lòng người làm mẫu thân cũng không biết nên có tư vị gì."

Đoan vương cầm tay bà, cười thê tử không bằng tâm tư thành thực của nữ nhi: "Tự nhiên nên vì con mà cao hứng."

"Nhưng ta nguyện ý bảo hộ nữ nhi bên người chúng ta, không cho nữ nhi học chút bản lĩnh này." Đoan vương phi dựa vào trong lòng trượng phu, nghe nhịp tim của ông, trong lòng cảm khái vạn phần.

Đoan vương biết được bà đang luyến tiếc nữ nhi, luyến tiếc nữ nhi sinh hoạt trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, cánh tay đặt tại vai bà, ôn nhu vỗ vỗ hai cái: "Thế nào có bảo vệ cả đời? Trước đây Huyền nhi cố ý gả cho hán, gả cho người này, nàng liền sẽ biết, đó là con bé cam tâm tình nguyện, cũng phải tin tưởng nữ nhi của chúng ta chứ.""

"Ừ, ta biết, kỳ thực ta luyến tiếc nữ nhi, ta đau lòng cho con bé." Vừa nghĩ đến những nữ nhân trong cung có khả năng làm những chuyện gì, có thể phải đối mặt với vô số chuyện, Đoan vương phi liền hoảng hốt, bà hối hận không thể vớt Trầm Căn Huyền từ trong cung ra. Nhưng là Đoan vương phi không thể, con gái bà nghĩ muốn Hoàng Đế bệ hạ, người làm mẫu thân, liền không thể ngăn cản nàng, cũng sớm đã không ngăn được.

"Yên tâm.. Yên tâm đi." Đoan vương vỗ về vai thê tử, an ủi.

Buổi trưa, hầu hạ qua chủ tử dùng xong yến thiện, mấy nha hoàn trở về phòng bên, trong đó, Minh Yến là người nói nhiều nhất, nàng chính là đang khen ngợi một tiểu nha hoàn có dung mạo khá ái lân da trắng mịn, ở trong cung nghe nhiều liền học được nên lời nói ngọt như mía lùn liền khen tiểu nha hoàn thành mặt hồng hồng: "Minh Yến muội tử người còn nhỏ hơn ta, lại biết ăn nói đúng là người thông minh. Nhưng mà như đã nói qua, lần này quận chúa hỏi cung tại sao không mang muội về?"

"Là như vậy, quận chúa lo lắng cho đệ đệ nàng, Trầm tiểu vương gia của chúng ta, cho nên lưu ta lại ở chỗ này hầu hạ, đúng rồi, quận chúa bảo ta nửa bước cũng không thể rời Trầm tiểu vương gia, ta đi về trước, tỳ mau ăn cơm đi." Giọng nói Minh Yến nhẹ nhàng, nói chuyện rất giòn giã giống như cây

đau đập bùm bùm.

Tiểu nha hoàn nhìn nàng sinh khí dồi dào, cười một trận khanh khách, chính là đánh nhẹ Tiểu Thúy từ trong đi ra ngoài: "Ài, Tiểu Thúy tỷ, chúng ta đi cùng đi. Người nhìn thấy Minh Yến chưa? Tính tình hoạt bát hiểu động lại làm việc ổn thoả, hiện tại chúng ta tới nước Kỳ tay không đủ dùng, quận chúa chỉ để cho nàng coi chừng Trầm tiểu vương gia, ha ha ha, nếu là xảy ra vấn đề gì..."

"Xuyt..." Tiểu Thúy nghe càng phát hiện miệng nàng ta nói không có chừng mực, lại đi rửa chủ tử, làm một động tác không phát ra tiếng động: "Lời này cũng không thể nói lung tung, nếu để Vương phi nghe được, nhật định sẽ rất tức giận."

Tiểu nha hoàn bị điểm tỉnh liền đưa tay che miệng lại, cuống quýt gạt đầu hai cái: "Ừ, cảm ơn Tiểu Thúy tỷ, sau này ta sẽ không nói lung tung nữa, chúng ta đi ăn cơm đi."

Tiểu Thúy tùy ý lên tiếng, tay bị nàng ta nắm cùng đi, đi tới, Tiểu Thúy quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Minh Yến rồi đi.

Mấy ngày nay, thương thế Trầm tiểu vương gia cơ bản đã ổn định, Đoan vương và Đoan vương phi sẽ không thức suốt đêm ở bên giường canh chừng, tuy rằng trong phòng không có ai bên ngoài nhưng bởi vì Minh Huyền quận chúa ở tại cách vách phòng Trầm tiểu vương gia, bên ngoài phòng của nàng không thể thiếu hai người thời khắc cảnh giác xung quanh, nàng ta vẫn không có cơ hội, rốt cuộc hiện tại Minh Huyền quận chúa cũng hồi cung, hai người canh chừng ngoài cửa phòng nàng cũng lui xuống, hiện tại, chỉ còn có Minh Yến, coi như rất dễ giải quyết.

Tiểu Thúy không trải qua huấn luyện của sát thủ, chỉ là bị dạy hầu hạ người như thế nào, nàng ta không biết vì sao mọi người lại bị lừa, cũng có thể bởi vì bề ngoài nhất gan của nàng ta, che mắt đã tâm giết hồ lang.

Mặc kệ như thế nào, Tư Đình cô cô đã nói chỉ cần nàng ta hoàn thành chuyện này, khi trở về nước Ti nàng ta liền hưởng vinh hoa phú quý bất tận, để cho nàng ta trở thành phi tần nương nung cao cao tại thượng mắt đứng trên cao coi thường người khác.

Tiểu Thúy là người tương đối bình tĩnh, nàng ta nhớ được lời Tư Đình cô cô phân phó, nếu như cuộc ám sát do bọn họ sắp xếp không làm cho cả nhà Đoan vương xuống hoàng tuyền, như vậy thì nàng ta cần thời gian, nàng ta muốn giết chết Trầm tiểu vương gia, đồng thời, gán họa cho người nước Kỳ.

Thật đúng là dịp tốt, thực hiện mưu kế tốt.

Chủ tử của Tư Đình cô cô là ai, Tiểu Thúy đương nhiên biết rõ, hoàng đế có bộ dạng tuất dật như tiên kia, là hoàng đế nước Ti của bọn họ.... À. Giống như một tiên nhân sao?

Y nghĩ cũng quá tốt đẹp rồi, ám sát Đoan vương không thành lại độc hại con trai Đoan vương, muốn cho Đoan vương cực kỳ hận nước Kỳ, cực hận hoàng đế nước Kỳ, để cho ông chiến đấu anh dũng thật tốt, thật coi trọng đầu hoàng đế nước Kỳ cất cái hố sao? Cho là bọn họ không tra ra chân tướng của chuyện ám sát sao?

Nhưng mà, nàng ta lại là muốn thử một lần, có thể, trong đầu hoàng đế nước Kỳ thật đúng là cất một cái hố thì sao?

Nghĩ đến Trầm vương gia mười sáu tuổi kia, đáng về tiêu sái khi cậu cứu mình, trong tâm Tiểu Thúy cảm thấy một trận tiếc hận, xét đến cùng, chỉ có thể nói là cậu đầu thai sai chỗ.

Thật là khéo, nàng ta cũng đầu thai sai.

Trong lòng Tiểu Thúy cười nhạo, pha lẫn sự tự giễu.

Từ nhỏ nàng ta đã bị người khinh dễ, trốn vào trong cung cũng bị người ta khinh dễ dẫn đến phá thai, mà Trầm tiểu vương gia, cậu hưởng mười sáu năm mà nàng ta chưa bao giờ được hưởng thụ toàn bộ, hôm nay, lại chết trước nàng ta.

Tiểu Thúy miễn cưỡng giết chết Trầm tiểu vương gia, cũng đổ lỗi lên đầu cậu đầu thai sai chỗ. Mà nàng ta lại có phúc khí, nàng ta lại ở phía sau câu chuyện, chỉ cần hoàn thành chuyện này, nàng ta liền xoay người trở thành chủ tử tại một khoảng thời gian.

Mặc dù nếu không làm được, dù sao nàng ta cũng sống đủ rồi.

Bưng bát đựng không ít đồ ăn, Tiểu Thúy đi vào phòng của Trầm tiểu vương gia, liền nhìn thấy Minh Yến ngồi ở chỗ đạp chân giường, khuỷu tay để tại mép giường, cầm đặt tại lòng bàn tay, mắt trừng to tỉ mỉ nhìn khuôn mặt ngủ của Trầm tiểu vương gia.

"Minh Yến muội tử." Tiểu Thúy hạ thấp giọng, vẫy tay với Minh Yến, đợi cho nàng đi qua thì đưa chén cơm qua cho nàng, rụt rè cười một chút. "Ta thấy buổi trưa người không ăn cơm, nghĩ người còn nhỏ tuổi, đói bụng sẽ làm thân thể không tốt, liền đưa tới cho người, người ăn chút đi?"

Lúc nói chuyện giọng nói của Tiểu Thúy không tận lực đè thấp cũng rất nhỏ rồi, nàng ta luôn cúi đầu, một dáng vẻ vẻ nhất gan, rõ ràng lớn hơn Minh Yến vài tuổi, rõ ràng đồng dạng có thân phận nô tỳ như nàng, nhưng trong lo lắng của nàng ta, làm hạ mình thấp hơn, càng hèn mọn hơn.

Tự làm bậy không thể sống.

Trong lòng Minh Yến coi thường người như nàng ta, nhưng trên mặt lại vui rạo rức tiếp nhận chén cơm, điềm nhiên cảm tạ: "Cảm ơn Tiểu Thúy tỷ."

"Không, không cần khách khí." Nhìn này, ngay cả một câu cảm tạ nàng ta cũng không chịu nổi.

Người như thế không quan tâm trong lòng nghĩ như thế nào, nội tâm đều đã sớm bị chèn ép trở thành bộ dạng ghơ tởm, chỉ là, bọn họ ngu muội không tự biết, dù sao vẫn cho là bọn họ có thể sống.

Minh Yến ăn chén cơm khẳng định có vấn đề chỉ chờ lại một chút cơm tẻ: "Tiểu Thúy tỷ, ta ăn no rồi, thừa lại một chút phiền người đồ đi."

Tiểu Thúy đưa tay tiếp nhận cái chén Minh Yến đưa tới, trong mắt liếc nhìn cơm tẻ còn thừa nửa chén, biết là nàng ăn ít, nhưng cũng sinh ra bất mãn với hành vi lãng phí của nàng, phải biết rằng từ bé nàng ta đã không có gạo trắng để ăn, còn sau khi vào cung mới được hưởng qua.

"Tốt... Vậy người tiếp tục làm việc đi." Tiểu Thúy cúi đầu thấp hơn, bụng chén mở cửa rời khỏi.

Cho đến đêm khuya, cơm tối Minh Yến đều ăn, thân thể cũng không có phản ứng gì, nàng đang ngồi ở chân đạp giường nhìn khuôn mặt ngủ tốt đẹp của Trầm Tiểu vương gia mà suy nghĩ, bụng liền vang lên tiếng cô lõ.

A, thật đúng là thuốc có tính nhẫn nại sâu.

Minh Yến cảm thán một tiếng, che bụng liền xông ra ngoài.

Nàng đi thẳng đến nhà xí, liền tìm người thay nàng canh chừng Trầm tiểu vương gia nhưng tìm không có, thuốc kia thật đúng là không phát thì thôi, đã phát là kinh người.

Tuy rằng đã có chuẩn bị trước, nhưng khi Minh Yến đi ra khỏi nhà xí, vẫn cảm thấy đi đứng như nhũn ra, trán xuất mồ hôi.

Nhưng mà, nhìn đi, cá đã cắn câu rồi.

Minh Yến khẽ cắn môi, đứng thẳng lưng đang run rẩy, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới căn phòng đèn đuốc sáng trưng, chỉ thấy vẻ mặt thất kinh kia của Tiểu Thúy, té quỵ dưới đất, khóc lớn úp mặt vào lòng bàn tay.

"Vương phi... Xin lỗi..." Sự việc đã bại lộ, Tiểu Thúy không cầu tha tội, trái lại xin lỗi Đao vương phi.

Kỳ thực, Tiểu Thúy vẫn luôn canh giữ bên ngoài phòng của Trầm tiểu vương gia, thấy Minh Yến lao ra ngoài liền bật người chui vào trong, chỉ là nàng ta không ngờ tới trong phòng lại có người.

Người kia không đợi Tiểu Thúy đi tới giường hạ độc, liền từ nóc xà nhảy xuống, bắt Tiểu Thúy lại, Đao vương phi xoay mặt lại giống như người đã mai phục lâu.

"Vương phi, xin lỗi... Xin lỗi..."

Trong lòng Đao vương phi nhảy lên một dự cảm xấu, bà hơi lộ ra lay động nhào về phía bên trong phòng, chỉ thấy Trầm Tiểu vương gia khụ một cái khóe miệng liền chảy ra máu: "Tiểu Hiền!"

Móc ra khăn tay, Đao vương phi lau máu cho nhi tử, trong miệng kêu Dương ngự y.

"...Mẫu thân..." Thanh âm thô ráp lại khàn khàn, hầu như nghe không được gì, Trầm tiểu vương gia đã không ho khụ khụ nữa, cậu nghe được giọng nói của mình, hung hăng nhìn lại mẹ, cậu nhớ được Tiểu Thúy phóng bột phấn về phía mình, bột phấn kia bị cậu hít vào mũi, coi như mang vào trong tiếng nói.

Sợ rằng...

"Tiểu Hiền, Hiền nhi, Hiền nhi con đừng sợ, mẫu thân ở chỗ này, đừng sợ." Trong mắt Đao vương phi tràn ra nước mắt, bà liền tiếp chớp mắt, ngồi vào bên giường ôm con trai vào ngực, một chút một chút sợ khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt của cậu.

Khi bà nghe được tiếng Trầm tiểu vương gia vọng lại, lòng bà thật đau.

Dương ngự y đang bắt mạch cho Trầm Tiểu vương gia, ông cũng cau mày, ngón tay đặt trên cổ tay Trầm Tiểu vương gia động động, sau đó lại đẩy mi mắt càng ảm đạm của Trầm Tiểu vương gia lên.

"Tiểu vương gia, ngài há mồm." Ánh nến hơi tối, nhưng cũng miễn cưỡng có thể để cho hắn thấy rõ.

Dương ngự y theo nghề mở hòm thuốc lấy ra một lọ được, đổ ra hai viên thuốc đen thui, từng viên đều lớn, hắn nhét vào trong miệng Trầm Tiểu vương gia hai viên: "Ngậm vào, không cần nuốt xuống."

Sau đó Dương ngự y kiểm tra ánh mắt của Trầm Tiểu vương gia, khi thấy tròng mắt của cậu có một điểm đen kịt lúc này lại tản ra, tâm Dương ngự y rụt một chút, ông để Đao vương phi đứng dậy, liền tiếp châm mấy cây châm lên đầu Trầm tiểu vương gia.

Quan sát chốc lát, Dương ngự y ai thán một tiếng.

Chung quy là hết cách xoay chuyển.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày một thân ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Editor: Lạc Du.

Thu chân, Dương ngự y nói: "Vương phi, người yên tâm, tính mạng Tiểu vương gia cũng không có trở ngại gì, chỉ là..." Hắn nói, lại quay đầu nhìn Trầm Tiểu vương gia, hắn cần bệnh nhân trả lời để xác định lại lần cuối: "Tiểu vương gia người cảm thấy loại đau đốn trong mắt đã hết, cổ họng cũng không còn nóng rực nữa?"

Trầm tiểu vương gia dùng một chút, coi như là đang tỉ mỉ cảm thụ, cậu một lát sau mới khẽ gật đầu một cái.

Mắt không hề cảm thấy đau, đó là bởi vì độc đã phát huy tác dụng, cổ họng không hề nóng rất nữa, là bởi vì giọng nói trúng độc không nghiêm trọng, nhưng cũng bị nhiễm độc.

"Ai..." Dương ngự y lắc đầu cảm thấy đau lòng, hắn quỳ trên mặt đất, đau lòng nói: "Vương phi, vì thân vô năng, sợ là mắt Tiểu vương gia sẽ không nhìn thấy nữa, tiếng nói... Sợ cũng gần như mất, cổ họng trúng độc tuy nhẹ, chỉ chờ vì thần chế giả được ra, là khôi phục được, Vương phi, người bớt đau buồn!"

Độc thêm vết thương cũ, Trầm tiểu vương gia không nhịn được, đã ngủ mê man rồi.

"Khoan đã... Mù?" Đoan vương phi cố nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nhi tử, khẽ cắn môi, cố nén không cho nước mắt rơi xuống, trong lòng đau đến tột đỉnh.

Tại sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, vì sao, vì sao lại muốn hại nhi tử của bà!

Bà run rẩy đứng lên, đi tới cửa thì va vào Đoan vương đang chạy tới, giống như là giống như không phát hiện trạng thái của mình, Đoan vương phi chỉ đi tới trước mặt Tiểu Thúy, nâng tay lên hai bạt tai rơi vào mặt nàng ta, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người, không chết từ tể được!"

Đoan vương vừa mới đi gặp một người, người kia là người ông phải tra chuyện ám sát, đêm nay ông mới trở về nước Kỳ, lời nói gần như là gần giống như Viêm Thành, chỉ có thể tra ra thích khách xuất phát từ nước Ti, đến cùng là ai phải tới tra xét cũng không tra ra người nào, kì thực đáp án giống như nét vẽ nghệ thuật, chỉ là trong lòng Đoan vương vẫn đang tồn tại hoài nghi.

Ông cho rằng chuyện này vẫn không được xem là chứng cứ, giữa lúc ông muốn phân phó người kia tiếp tục điều tra thêm một thời gian, đã có người đến nói cho ông biết: Vương gia, không tốt rồi, tiểu vương gia đã xảy ra chuyện!

Đoan vương nhanh chóng chạy về, liền nhìn thấy Đoan vương phi cực hận từ trong nhà đi ra, phu thê hai người chạm vào nhau, thê tử lại không thấy được đi thẳng trước mặt nha hoàn kia mà tát hai bạt tai, cái tát này là rất hung hăng.

"Người, không chết từ tể được!"

Đây là Đoan vương nghe thê tử nói độc nhất một câu, trong lòng ông vừa kinh ngạc vừa khấn trương, xoay mặt nhìn về phía Dương ngự y.

Nghe dương ngự y bẩm báo, thân hình to lớn của Đoan vương lung lảng không dễ dàng phát giác, chớp mũi của ông bắt đầu chưa sót, nắm tay thật chặt thử nhắc chân, đợi ông xác định còn có thể đi tới, đi tới trước mặt thê tử ôm bà vào lòng.

"Dẫn đi, thẩm tra."

Thẩm tra ra hung thủ, thẩm tra ra chân tướng, thẩm tra ra, ông muốn giết người kia, lúc từng miếng thịt, báo thù cho nhi tử!

Nửa bên mặt của Tiểu Thúy bị phiếm sung đến gần như hồng, đột nhiên khanh khách cười lớn: "Vương gia, người chẳng lẽ không biết ai đứng phía sau sao?" Nàng ta kì quái, thanh âm bén nhọn, ánh mắt của nàng ta sáng trong suốt, giống như là phát ra ánh sáng xanh biếc, tóc của nàng ta bị cái tát mà chập vạt tán ra, khóe môi chạy máu đỏ tươi, nàng ta nói: "Là người ngài thuận phục! Là người ngài vì y bán mạng, giúp y chống gặc giành lấy thiên hạ, bảo hộ vùng đất biên cương của y!"

Tiểu Thúy nói đến chỗ này, về mặt nhìn Đoan vương giống như đang nhìn một kẻ ngốc, nàng ta ngửa đầu cười lớn, rồi sau đó, hung hăng dùng lời nói như đao xuyên qua tim Đoan vương: "Ha ha... Ha ha ha... Vương gia, nhưng thật ra là ngài, là ngài hại nhi tử của ngài, ha ha ha ha... Buồn cười, thật buồn cười... Ha ha..."

Nàng ta vừa cười, vừa khóc.

Thân tình sao, đau lòng sao, yêu mến sao?

Nàng ta đều không có người để cho nàng ta trải qua, ngay cả phụ mẫu ruột nàng ta cũng không biết, dựa vào cái gì bọn họ lại có tất cả?

Tiểu Thúy hồi tưởng lại hai mươi một năm đã trải qua của bản thân, sinh ra liền bị bán đi, mười tuổi lần đầu tiên bị dưỡng phụ hãm hiếp, từ đó mỗi ngày đều bị dưỡng mẫu trách đánh, thẳng đến hai mươi tuổi thì bị bán vào trong cung, rồi lại bị một người khác dẫm nát ở dưới chân, nàng ta bị bọn thái giám coi như con rối mà thương thức tiết dục, là mục tiêu mà nhóm cung nữ cùng nhau hãm hiếp.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Tiểu Thúy nhắm mắt lại, lại mở mắt ra nhìn Đao Vương Phi đang vùi đầu vào trong ngực Đao vương, chỉ có nữ nhân mỹ lệ đoan trang này, bởi vì mình lừa dối còn dùng lời ôn nhu quyến rũ, vì sao người không phải là mẫu thân của ta?

Vương gia, người phải tự trách khuyết điểm của mình thật tốt đi.

Vương Phi, người phải thống hận trượng phu của mình thật tốt đi.

Trước khi chết Tiểu Thúy nghĩ đến một người, người kia tên là Phó Dập.

Là chính miệng Phó Dập phân phó cho nàng ta, nếu nhưng mà bị phát hiện, thì liều mạng tung gói dược này ra, thuốc này là dạng bột phấn, đi vào mắt người hoặc bị hít vào mũi, đều có thể lập tức làm cho người ta mù mắt đi tiếng nói, độc tính rất mạnh.

Đã giết không chết, như thế thì hủy diệt là một lựa chọn tốt.

Đã không chiếm được, như thế thì hủy diệt đúng là lựa chọn tốt.

Tiểu Thúy nghĩ như thế, sau cùng một thoáng hô hấp liền ngừng hẳn.

Đao vương cảm giác được, khi Tiểu Thúy nói ra "Là người" cả người thê tử trong ngực ông run lên, sau đó bà ôm eo ông, khó khăn hỏi ông: "Chàng sẽ..." Lại là tiếng nghẹn ngào nói không ra lời.

"Ta sẽ." Ta sẽ báo thù.

Đêm đã khuya, ánh trăng treo cao trên trời, thanh lương mà bi thương.

Người không biết chuyện thì vô ưu vô lo.

Trong cung, Trà Huyền các.

Trầm Cẩm Huyền mang theo ưu thương không muốn có chút nhúc nhích đầu mắt ngủ, bởi vì ngày mai Hoàng Đế bệ hạ phải rời kinh đi tới nơi vỡ đập, bọn họ sẽ xa nhau một thời gian lâu, nàng luyện tiết hẳn.

Cũng không biết chuyện của Tiểu Thúy xử lý như thế nào, có thuận lợi không?

Nếu như Tiểu Thúy thực chất là do Phó Dập phái tới, như thế phụ thân nàng sẽ không có lí do mà tiếp tục kiên trì nữa.

Buổi sáng, mới về cung Trầm Cẩm Huyền đã đau đến choáng váng, Hoàng Đế bệ hạ triệu Dương ngự y bắt mạch cho nàng, thai trong bụng an ổn, vết thương khép lại cũng rất bình thường, không có chuyện lớn gì, chỉ là nàng không thể chịu được đau đớn, nhưng mà việc này cũng không có biện pháp giải quyết, không thể nhân nhện cũng phải nhện.

Nhiều ngày như vậy, Trầm Cẩm Huyền đã xem Dương ngự y như người nhà, nàng bảo hần đừng về nhà hần trước, đi tới ngoại ô tư trạch đợi một hồi, để ngựa cái vận nhất, dù sao mỗi ngày hần đều ở trong cung, tư trạch, nhà hần, là ba nơi mà hần chạy qua chạy lại như vậy sẽ rất mệt.

Dương ngự y coi như là hiểu rõ tâm tư Hoàng Đế bệ hạ, lúc này bảo bồi là Huyền quý tần, ở trong cung ai không kết bè kéo cánh để lấy được tình yêu thương của đế vương?

Cung nữ thái giám có chủ tốt để hầu hạ là phúc, thái y có chủ tử tốt là có tiền đồ sáng lạng. Vì vậy, Dương ngự y không nói hai lời liền lĩnh mệnh, ra ngoài cung lập tức đi tới ngoại ô tư trạch, cũng bởi vậy, tài năng của hần trước tiên phải trị liệu cho Trầm tiểu vương gia.

Sau khi Dương ngự y đi không lâu, Mục Diễm cũng trở về Sùng Đức điện, hần và Lưu thừa tướng bàn bạc một chút chuyện bận rộn phút tạt. Thẳng đến buổi tối, rất muộn, Trầm Cẩm Huyền đã rơi vào giấc ngủ, thì chợt cảm thấy, hần trở về lần nữa.

"Bệ hạ."

Hai người đã có mấy buổi tối không ở cùng, nửa người Trầm Cẩm Huyền gần như nằm úp sấp trên ngực của Mục Diễm, nghiêng tai nghe nhịp tim của hần, ngoan ngoan để bàn tay hần xoa lên mái tóc dài của nàng.

"Ừ?"

Một tay Mục Diễm đỡ đệm lót phía dưới cổ, để nâng cao đầu một chút, có thể thấy rõ bé con đang chớp mắt toát ra tia phong tình vạn chủng.

"Nô tì cảm thấy đã lâu không ngủ chung với bệ hạ, thật là hoài niệm, thật thoải mái..." Ngón tay Trầm Cẩm Huyền quần quýt đảo quanh trung y rộng rãi trên người hắn, trong miệng bữu môi lầm bầm: "Nhưng mà lại nghĩ đến đêm mai lại phải ngủ một mình, đã cảm thấy không tốt rồi... Nôi này."

Nàng nói, cảm ngược lên, ngón tay chạm lên ngực trái của Mục Diễm, lại tinh tế nói: "Bệ hạ, nô tì nhất định sẽ nhớ ngài, rất nhớ rất nhớ."

Mục Diễm từ trong khe hở lướt qua mái tóc dài đen nhánh nhu thuận của nàng, cảm giác thật tốt, lời dỗ ngon dỗ ngọt tiến vào trong lỗ tai, cảm giác rất tốt, ngay cả ngực bởi vì gương mặt nàng dán vào, cũng rất tốt.

Hắn hé mắt, thoát nhìn phi thường hưởng thụ.

"Trẫm sẽ sớm trở về."

"Nhưng giúp dân tị nạn phải mất bao lâu?" Trầm Cẩm Huyền bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn hắn hỏi: "Bệ hạ sẽ không kịp về lúc nô tì sinh hài tử sao?"

Nhìn nàng mở to hai mắt, nước sóng lằng lằng, ánh nến chập chênh càng làm trên người nàng thêm mềm mại, Mục Diễm dùng động tác xoa tóc nàng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ đầu nàng, cười nói: "Đưa ngọc, đến lúc đó trẫm nhất định sẽ cùng với nàng, chúng ta sẽ cùng đón chào hài tử tới, được không?"

"Ừ." Trầm Cẩm Huyền cười rộ lên lộ ra răng nhỏ: "Vậy bệ hạ thích nam hài hay nữ hài?" Nàng cũng không quên lời nói đêm qua của Trầm tiểu vương gia.

Mục Diễm nghe được vấn đề của nàng, vận mi trầm mặc một lát không nói.

Hắn thật nghiêm túc nghĩ đến vấn đề này, hắn thậm chí phân tích mặt lợi mặt hại mối quan hệ của nữ hài nam hài, cuối cùng lại không có được kết quả làm cho hắn hài lòng.

Trầm Cẩm Huyền nhìn chăm chăm vào hắn, nhìn lâu lòng đều như muốn biến đổi, nàng hiểu được người trước mặt này, cũng sẽ không cảm thấy bất mãn với chuyện này, ngược lại, nàng còn nhân cơ hội này cảm thấy hạnh phúc.

Mục Diễm nghĩ như thế nào, đều không nghĩ ra nam hài tốt hơn hay nữ hài tốt hơn, ý nghĩ lóe lên, nghĩ đến nguyên nhân kia, chẳng lẽ phải dựa vào ý nghĩ của hắn để định nam hài hay nữ hài sao?

Thật là hồ đồ mới có thể để vấn đề này làm đau não.

"Nam hài hay nữ hài đều tốt, trẫm không chọn, đều thích." Hắn vẫn trả lời rất nghiêm túc, trên mặt hiếm thấy có vẻ mặt thành thật khờ khạo: "Nếu là nữ nhi, trẫm sẽ bảo vệ hai người các ngươi, nếu là nhi tử, trẫm sẽ cùng bé bảo vệ nàng, ừ... Nói như vậy, nhiều người bảo vệ ngược lại cũng không tệ, nhưng trẫm cũng rất tin tưởng năng lực bảo vệ mẫu tử hai người của trẫm...Ừ..."

Mục Diễm vòng quanh vòng quanh, lại muốn quán mình vào.

Vừa mới mang thai, mà đã nghĩ đến chuyện này rồi sao?

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày một thân ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Editor: Lạc Du.

Trầm Cẩm Huyền xi cười ra tiếng, thật sự nhìn không được vươn tay lên nheo nheo mắt Hoàng Đế bệ hạ, than thở tự đáy lòng: "Bệ hạ ngài thật ngốc nha, thế nào đây, nô tì càng thích bệ hạ hơn..."

Nếu như Mục Diễm không lúc nào nhớ đến trên người nàng còn có vết thương, như thế sau khi hắn nghe câu nói này, nhất định sẽ biết làm những gì.

Hắn còn chưa từng vì một câu nói của người khác mà khóe môi dương lên, Mục Diễm chỉ muốn nói, loại cảm giác này đúng là không quá tốt đẹp.

"Vật nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn đêm nay của nàng thật là ngọt? Ngậm đường ăn sao?" Mục Diễm lại cảm thấy hắn lộ tâm tình ra ngoài như thế thực sự không tốt, dự định rút tấm đệm dưới cổ ra, đặt trên vai Trầm Cẩm Huyền.

Nhưng Trầm Cẩn Huyền nằm úp sấp trên ngực hắn, nàng ngược mặt tận lực muốn nhìn hắn thật kỹ, nét mặt mừng rỡ như điên của hắn tự nhiên không tránh khỏi tầm mắt của nàng: "Bệ hạ...ngài..."

Lời còn chưa dứt, Mục Diễm đã dôi tay từ bả vai nàng đến trước mắt nàng, hắn che kín ánh mắt của Trầm Cẩn Huyền: "Ngoan chút, chớ có lên tiếng."

Lần thứ hai bị Hoàng Đế bệ hạ che mắt.

Trầm Cẩn Huyền cầm lấy tay của Mục Diễm kéo xuống, dẫn hắn đến trước mũi nàng, cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Bệ hạ có thể kiểm tra một chút, nhìn xem thử trong miệng nó có ngậm đường ăn không."

Ngón tay Mục Diễm chạm vào đôi môi mềm mại của nàng, hắn nhin lại kích thích không nhúc nhích tí nào, rũ mắt thấy nàng nhẹ nhàng mở ra cái miệng nhỏ, đưa ngón tay hắn vào kiểm tra.

Hậu cung tuyệt không có ai lớn gan như vậy?

Trên người nàng hắn nếm được hương vị xưa nay chưa có người nào có thể so sánh được, hắn luôn cảm thấy bé con luôn có thể cho hắn kinh hi, trong lúc nàng không chú ý, trong lúc bọn họ không để ý, luôn làm được một chuyện, khiến cho hắn phải nỗ mạnh.

Không có gì hơn sự ngượng ngùng lớn mật cùng với ngây thơ động lòng người tập trung vào một người, như thế càng dụ người hơn.

Xa cách sắp tới, Trầm Cẩn Huyền khó có thể lại nhìn thấy đáng về Hoàng Đế bệ hạ co quắp xấu hổ, nàng cảm thấy, nàng nên thừa dịp bầu không khí hồ hập đều dính liền này, làm những việc.

Tỉ như, thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ của Hoàng Đế bệ hạ ngày trước...

Nàng nghĩ xấu xa, khuôn mặt từ lâu đã đỏ bừng một mảnh.

Trong lòng Mục Diễm ngứa ngáy, giống như bàn tay đang khuôn đảo trái tim hắn, hắn có thể cảm giác được đầu lưỡi trơn trượt của nàng lướt qua ngón tay hắn, hắn không muốn nhin nữa.

Vì vậy, đợi cho sau khi Trầm Cẩn Huyền ngậm tiểu hoàng đế, nàng bắt đầu cảm thấy mình tự chuốc lấy khổ.

Thực sự rất mệt...

Chờ đến khi hết dục vọng Mục Diễm mới hài lòng buông tha nàng, sau đó nàng lại chậm chạp không thể đi vào giấc ngủ, cũng không phải là tư thế nằm ngủ khó chịu, mà là trong lòng.

Nàng nghĩ, lúc ban đầu, nàng chỉ là lòng mang áy náy muốn chuộc tội trả nợ tâm tư hắn đối tốt với nàng, phương thức này thật tốt, nàng cứu con cả cùng phi tần Uyển dung hoa của hắn, tuy rằng kiếp trước Uyển dung hoa là do nàng giết chết, không sai, nàng phải chịu cắt thịt lóc xương, nàng ngay cả giết chết bao nhiêu người cũng không nhớ rõ.

A di đà phật, tội lỗi.

Trầm Cẩn Huyền chìm đắm trong tự trách tận đáy lòng tiếp tục nhớ lại.

Sau lại, nàng một mực làm cho Mục Diễm yêu nàng, nàng muốn trở thành người xuất sắc nhất duy nhất trong hậu cung, giống như đời trước, nàng phải lấy được độc sủng của Mục Diễm.

Kiếp trước, Trầm Cẩn Huyền làm bảy năm sủng phi, việc làm thứ nhất của nàng là cân đo tâm tư của nam nhân, cân đo tâm tư của Mục Diễm.

Chuyện này toàn bộ toàn bộ, đều là bởi vì Trầm Cẩn Huyền muốn báo thù, chỉ có thể trở thành nữ nhân Hoàng Đế bệ hạ yêu thương lại tín nhiệm, nàng mới có thể xuất thủ với Phó Dật, nghĩ biện pháp thá gia chuyện kia, sau đó ngăn cản y, phá hủy y.

Nhưng mà bây giờ, dường như có cái gì đó đang thay đổi, Trầm Cẩn Huyền biết, chấp niệm báo thù của nàng vẫn không thay đổi, mà là ước nguyện ban đầu đối với Mục Diễm thay đổi.

Cho tới nay, nàng đối với hắn quá tốt, nàng yêu thích hắn, không kém chút nào trở thành thói quen ghi khắc trong đầu, nàng lấy sự vui sướng của hắn làm vui sướng của bản thân, thấy hắn lo âu thì nàng lo âu, lấy hết của hắn làm trung tâm chính nàng.

Trầm Cẩn Huyền chỉ muốn bồi thường cho Mục Diễm, cho nên bất luận hắn như thế nào đều cho rằng hắn lớn nhất, cho nên, nàng thật đối xử với hắn quá tốt, tốt đến mức bản thân nàng cũng không có cách nào phân rõ rốt cuộc là nàng đang diễn trò, hay thật đã yêu Mục Diễm.

Trầm Cẩn Huyền cho rằng, diễn trò đến cảnh giới cao nhất, ngay cả con hát cũng không phân biệt thật giả, cho nên y cũng sẽ vì người run động, vì người nỗ tung, như thế, mới chân thật.

Sau khi tự nàng vào cung, nàng đều sống giữa tình cảm do chính mình đặt ra, Trầm Cẩn Huyền để cho mình cho là yêu Mục Diễm, thế nhưng suy nghĩ kỹ một chút, nàng đối tốt với hắn, có thể trong khoảng thời gian không nhận thức được, đã không còn là bồi thường nữa, nàng cho rằng mình yêu, cũng

không còn do chính mình đặt ra nữa.

Nghĩ đến đây, Trầm Cẩm Huyền nhìn thoáng qua Mục Diễm ngủ say bên cạnh nàng, cảm thấy trong lòng có chút hoảng, nàng cảm thấy mình theo một cái hồ nhảy xuống kết quả là ngã vào một cái hồ khác.

Nàng quả thực không thể tin được, nàng lại một lần nữa yêu một nam nhân, một nam nhân đế vương.

Chuyện này là không đúng.

Ngay cả khi tỉnh Mục Diễm yêu nàng, sủng nàng, này cũng không phải chuyện đúng.

Nhịp tim Trầm Cẩm Huyền đang dần gia tốc, đế vương vô tình, lấy giang sơn làm trọng, trở mặt chỉ trong nháy mắt.

Nàng không muốn nghĩ đến tương lai tình cảnh nàng đau lòng muốn chết.

Nhưng mà, nàng đã yêu hắn rồi.

Mục Diễm trở mình, khuôn mặt tuấn tú hướng về phía Trầm Cẩm Huyền, bỗng nhiên mở mắt: "Thế nào còn chưa ngủ? Vết thương đau sao?"

Hắn đang quan tâm nàng, mắt sẽ không gạt người, nàng nhìn ra được. Nhưng mà bệ hạ, nếu giữa giang sơn và mỹ nhân chỉ có thể chọn một, ngài sẽ chọn ai?

Nàng nghĩ đến lâm vào mê hoặc, có chút bất tri bất giác hỏi: "Bệ hạ, nếu có một ngày, ngài muốn có được thiên hạ cần vứt bỏ ta, ngược lại, ngài sẽ chọn ai?"

Mục Diễm ngẩn ra.

Sự kinh ngạc chân thật trong chớp nhoáng toát ra, khiến nước mắt Trầm Cẩm Huyền trượt ra khỏi viền mắt.

Mục Diễm hầu như phản xạ có điều kiện giơ tay lên lau nước mắt cho nàng, không biết bé con có phải lại gặp ác mộng hay không, đột nhiên lại hỏi hắn vấn đề này: "Huyền nhi, trẫm sẽ không chọn."

"...Ừ" Trầm Cẩm Huyền bởi vì có chút phản ứng quá mức, chuyện này khác với chuyện nhà cần phải tỉ mỉ tự hỏi, nàng thấp giọng lên tiếng, còn nói: "Nô tì biết, bệ hạ ngủ tiếp đi."

Cái này là không hài lòng với câu trả lời của hắn.

Mục Diễm cảm thấy cần phải làm rõ ràng lời nói, không thì hai người sẽ tồn tại ngăn cách như thế sẽ không tốt.

"Không vội." Hắn dùng mu bàn tay cọ cọ gương mặt Trầm Cẩm Huyền, ôn nhu nói: "Nàng cũng giang sơn đều đã thuộc về trẫm, tại sao lại có lúc phải lựa chọn?"

"Vây, vậy nếu như...." Trầm Cẩm Huyền nghe được sự ngạo nghễ như thế của hắn lại hỏi, trái tim vừa nhảy, cùng với cảm giác rung động lòng người hoàn toàn khác nhau, nàng cũng có chút hoảng, lại có chút mơ hồ chờ mong, nàng vốn muốn hỏi lại, lại bị Mục Diễm mở miệng cắt đứt.

Mục Diễm nhìn dáng vẻ này của nàng, ánh mắt như nước trong veo viết đầy sự hoảng hốt cùng rối loạn, còn có sợ hãi. Lần đầu tiên hắn bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác Trầm Cẩm Huyền vì hắn mà rối loạn nhận thức.

"Huyền nhi, nàng là người của trẫm, là người trẫm muốn cả đời, cho nên bất luận xảy ra chuyện gì, trẫm cũng không bỏ mặc nàng." Mục Diễm nói, chính mình cũng không ý thức được hắn dùng "Cả đời" để hứa hẹn: "Giang sơn của trẫm, cũng không cần dùng nữ nhân của trẫm để trao đổi, trẫm muốn có được, mỹ nhân, quyền lợi, địa vị, trẫm đều sẽ dựa vào năng lực của mình để lấy được, cho nên trẫm, sẽ không chọn, hiện tại, nàng hiểu không?"

Trầm Cẩm Huyền chưa từng thấy qua người nào cuồng ngạo như hắn vậy.

"Đã hiểu... Bệ hạ, ngài nói chuyện như vậy, rất có sức quyến rũ, nô tì đều cảm thấy ngài đang phát sáng!"

Ha ha, dễ vui vẻ rồi thì nịnh bợ cũng lập tức đứng lên.

Mục Diễm tỏ vẻ rất hưởng thụ, xuất thủ bóp lấy cái mũi nhỏ của nàng, cả người vẻ mặt ánh mắt động tác, đều có thể chảy ra yêu thương cùng cưng chiều ngọt chết Trầm Cẩm Huyền: "Mau ngủ đi, không nghỉ ngơi thật tốt thì sao có thể dưỡng thương?"

"Ừ, ngủ! Bệ hạ cũng ngủ!" Tất cả phiền muộn của Trầm Cẩm Huyền đều bị quét ra, đêm này nàng không chỉ nhận rõ bản thân thật có tình yêu, còn chiếm được hứa hẹn "Cả đời" của Hoàng Đế bệ hạ, hơn nữa còn là hứa hẹn "Cả đời" của một vị Hoàng Đế bệ hạ tuấn lãng khí phách, nàng cảm thấy ngay cả vết thương cũng không đau!

Không, thật ra thì vẫn là rất đau.

Trầm Cẩm Huyền nhăn nhăn mũi, ở cái nhìn chằm chằm của Mục Diễm thì ngoan ngoãn nhắm mắt.

Trong nháy mắt nàng nhắm mắt, giống như một đóa hoa tạm ngừng nở rộ, cực kỳ xinh đẹp.

Tâm tình đêm nay của Mục Diễm cũng rất thoải mái, thứ nhất, Trầm Cẩm Huyền như hân mong muốn; thứ hai, hân cũng nhìn thấy đáng về rối loạn vì hân của Trầm Cẩm Huyền; thứ ba, hân cảm thấy tình cảm của bọn họ tiến vào giai đoạn mới.

Tâm tình nhẹ nhàng của Hoàng Đế bệ hạ xác định bé con đã ngủ, cũng đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, bầu trời dần sáng, tiếng khóc dứt quãng đánh thức Trầm Cẩm Huyền, nàng cũng coi như ngủ trở tỉnh sớm, nhưng khi nàng mở mắt lại phát hiện không thấy Hoàng Đế bệ hạ, ngược lại trước giường, Minh Yên đang quỳ khóc sụt sướt.

Lòng Trầm Cẩm Huyền lập tức trầm xuống.

"Nói, đã xảy ra chuyện gì?" Nàng cứng rắn nắm chặt tay, trong giọng nói của bản thân cũng không nhận ra có chút run rẩy.

Minh Yên vừa mới vào cung, nên chân trước Mục Diễm vừa đi chân sau nàng liền đi vào phòng Trầm Cẩm Huyền, nhìn dung nhan điềm tĩnh ngủ yên của quận chúa nhà mình, Minh Yên lập tức nghĩ đến Trầm tiểu vương gia, trái tim lại co rứt đau đớn, oa oa khóc lên.

"Quận chúa, Tiểu vương gia, ô ô... Tiểu vương gia ngài..."

"Minh Yên!"

Dây vò, nghe không được nàng nói cái gì đúng là rất dây vò với Trầm Cẩm Huyền, trùng sinh tới nay lần đầu tiên nàng phát hỏa với Minh Yên: "Em không biết nói chuyện sao!"

"Quận chúa..." Minh Yên ngẩng mặt đầy nước mắt, liền thấy quận chúa nhà nàng không biết lúc nào đã ngồi dậy, khuôn mặt xinh đẹp đã tái nhợt một mảnh, nàng bỗng nhiên ý thức được bản thân đã sai ở chỗ nào, vì vậy cắn răng nói thẳng: "Tiểu vương gia trúng độc dẫn đến mù và mất tiếng nói, quận chúa, Minh Yên vô dụng!"

Trầm Cẩm Huyền nghe được 'Mù mất tiếng' miệng không tự chủ mở ra, nàng nghĩ muốn nói gì, nhưng chỉ có hai cánh môi động động, lông mày của nàng vận chặt, càng ngày càng gấp, khủy tay chống trên giường run run, run đến có góc độ, Trầm Cẩm Huyền lại lộ ra vẻ kiên cường chống đỡ, khiến cho nàng tiếp tục duy trì tư thế này, không cho nàng ngã xuống giường.

Trầm Cẩm Huyền im lặng một lát, nước mắt chảy ra cùng tiếng nói phát ra từng trận nghẹn ngào, ngực càng không ngừng phập phồng, hô hấp gấp gấp bật lên tiếng khóc rống.

"Không!!!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đây là báo ứng

Trầm Cẩm Huyền nằm ở đầu giường, khóc khàn cả giọng. Vai truyền tới từng hồi đau đớn nhưng so với nỗi đau ở ngực hoàn toàn không đáng nhắc tới. Hoặc là nói nàng đã chìm đắm trong cái tin tức gây cho nàng bi thương và sự thống khổ, không có cách nào kiềm chế.

Đây là báo ứng!

Nhưng vì sao, tại sao lại muốn nghiêm phạt trả thù trên người nhà của nàng!?

Trầm Cẩm Huyền nghĩ muốn lớn tiếng kêu, hỏi một chút ông trời rốt cuộc là sao, nhưng cổ họng của nàng chỉ có thể phát những âm thanh nghẹn ngào than khóc.

Ông trời, ta biết ông cười ta không biết điều, đơn giản bị tình yêu lừa gạt, ta biết ông cho là ta si tình, để cho ta trùng sinh một lần, ta cũng vừa mới hiểu ki thức trùng sinh ông cho ta chính là sự nghiêm phạt tàn nhẫn nhất!

Nàng cũng không dám nghĩ đến đệ đệ vừa mới mười sáu tuổi chưa trưởng thành sẽ...Sẽ như thế.

"Ô - -" Trầm Cẩm Huyền cúi đầu, trán chạm được trên giường, sức lực cả người giống như bị hút hết, mềm nhũn nằm úp sấp, rất nhanh tay chân đều cuộn lại trên giường.

Minh Yên nhìn thấy, đau lòng tới cùng, nàng không biết nên an ủi quận chúa nhà nàng như thế nào, nàng đã thực sự thử muốn nói điều gì, nhưng mỗi lần đều nghẹn trong cổ họng.

Là mơ?

Trong mơ Trầm Cẩm Huyền về lại một đêm thay đổi kiếp trước kiếp này... Đó là một lần đêm khuya, hoàng đế Phó Dập đăng ngôi vua say bất tỉnh nhân sự lại không kinh động người ngoài lặng lẽ lên vào khuê phòng của nàng trong Đoan vương phủ, Trầm Cẩm Huyền vừa kinh sợ vừa thấy mình rõ như điện.

Y uống say, người nghĩ đến là nàng, nàng có thể không cao hứng được sao? Khi đó, ngay cả trái tim của nàng cũng đã giao phó cho y.

Một đêm đó Phó Dập ôm Trầm Cẩm Huyền nói rất nhiều, nhiều đến nỗi nàng không nhớ rõ nội dung cụ thể, chỉ nhớ được y khóc, nước mắt chảy vào cổ áo của nàng, nóng đến da thịt của nàng. Nàng còn nhớ y thổ lộ hùng tâm tráng chí nhất thống giang sơn, nhớ được y thổ lộ sự khổ sở không thể không nhân nhượng và kiên trì của nhiều năm qua, nhớ được y run giọng cầu nàng, cầu nàng trợ giúp y một tay...

Kia là nam nhân nàng tâm tâm niệm niệm, là nam nhân mà nàng nhớ thương, là nam nhân mà nàng nghĩ muốn sống cả đời, y vốn nên là người cao cao tại thượng khí vũ phi phàm, vốn nên là người nói cười thảo luận chuyện thiên hạ đột biến, nhưng y lại khác, ở trước mặt nàng, nước mắt của y cùng mùi rượu của y chảy vào trong môi y và nàng, Trầm Cẩm Huyền cảm thấy đau lòng vạn phần, nàng gặt đầu đáp ứng.

Từ nay về sau, nàng vạn kiếp bất phục (Muôn đời muôn kiếp không trở lại được), vì y mà bị người phi nhũ, chết không có chỗ chôn, y thì cùng cố giang sơn nước Tì, không ngừng chinh chiến dành lấy thiên hạ, có thể từ có nhà để về.

Đúng rồi, hết thấy hết thấy đều từ đêm đó.

Đêm đó qua đi không lâu, Trầm Cẩm Huyền gả vào nước Kỳ, ra sức mê hoặc Mục Diễm, triều đình nước Kỳ dần dần bị nội gián của nước Tì khống chế, loạn trong giặc ngoài không sao đếm được, sau chiến tranh nước Kỳ đầu hàng.

Trầm Cẩm Huyền hận Phó Dập, không phải hận nhất y lừa dối tình cảm thật lòng của nàng, mà là hận y tàn sát cả nhà nàng lừa nàng ba năm, nàng còn ngu ngốc vì kẻ thù mà bá mạng phí sức.

Kiếp trước người nhà vì nàng ngu muội mà chết, Trầm Cẩm Huyền vốn nghĩ trùng sinh lại một đời có thể tránh bị Phó Dập sát hại, lại không nghĩ tới bởi vì kế hoạch của nàng không chu đáo cẩn thận mà có thể làm Trầm tiểu vương gia bị mù bị mất tiếng nói.

Mù lại mất tiếng nói...

Trầm Cẩm Huyền mở mắt ra, ý thức được tư thế nằm úp sấp của mình, tầm mắt bắn thẳng tới Minh Yến đang đứng trên đầu giường, hỏi nàng: "Ta ngủ bao lâu rồi?"

Minh Yến vừa nhìn thấy quận chúa nhà mình tỉnh, không tiếp tục khóc nữa mà hỏi nàng vấn đề này, trong lòng yên tâm, ngoài miệng vẫn vội vàng đáp: "Quận chúa ngủ không lâu, chỉ mới có hai khắc thôi (mười lăm phút= một khắc)." Ánh mắt của nàng cũng sung đỏ, có thể thấy Minh Yến khóc rất lâu, tiếng nói chuyện nghẹn ngào, giọng mũi rất nặng.

Minh Yến còn tưởng sau khi quận chúa nhà nàng chủ động nói chuyện chỉ ít sẽ không lún sâu vào bi thương u buồn lần hai, lại không nghĩ khi nàng trả lời xong, hai mắt của Trầm Cẩm Huyền liền bắt đầu thất thần.

Cũng không biết quận chúa có nghe được câu trả lời của nàng hay không.

Minh Yến nhìn đôi mắt càng ngày trở nên vô thần của Trầm Cẩm Huyền, cảm thấy có thể để quận chúa làm chút chuyện, để phân tán lực chú ý, tỷ như dùng một chút đồ ăn sáng.

"Quận chúa, ăn chút gì đi?"

Trầm Cẩm Huyền cau mày, kỳ thực nàng nghe rõ Minh Yến nói gì, liền lắc đầu, động động cái cổ xoay vào bên trong giường.

Nàng cố ý dẫn Tiểu Thụy đến vì mục đích để cho nàng ta hành động, để cho nàng ta hết đường chối cãi, nếu như Tiểu Thụy sau khi bị bắt vẫn không khai ra người đứng sau, như thế, Trầm Cẩm Huyền có trăm loại biện pháp để cho nàng ta mở miệng.

Chỉ cần Tiểu Thụy khai ra do ai phái tới, đến lúc đó Trầm Cẩm Huyền sẽ lấy tình cảm, lý lẽ cùng khả năng đeo bám người, ít nhất tám phần nắm chắc có thể làm cho phu thê Đoan Vương và Trầm tiểu vương gia ở lại nước Kỳ, như vậy, ở sự bảo hộ của Mục Diễm, bọn họ nhất định sẽ an toàn.

Vốn Trầm Cẩm Huyền tính như vậy, nhưng mà, chuyện lại phát triển trở thành cục diện như ngày hôm nay.

Là nàng cân nhắc không chu toàn, là nàng không đủ cẩn thận, thậm chí điều nàng làm là dư thừa.

Đã hoài nghi Tiểu Thụy, như vậy thì dựa vào lời nói của Mục Diễm, trực tiếp bắt sau đó nghiêm hình tra tấn một phen, không sợ nàng ta không nói, không sợ nàng ta không khai, dù cho nàng ta thật sự không nói, vậy thì như thế nào?

Dù sao vẫn còn có cơ hội, hà tất gì phải quá phận để ý?

Là nàng sai, là nàng nóng lòng muốn thành công.

Trầm Cẩm Huyền khẽ cắn môi, nước mắt lại một lần nữa lăn xuống.

Trong phòng đi vào một người, là Trảng Hoa, nàng gập đầu một cái quỳ bên cạnh Minh Yến, sau đó thì thấy một gương mặt khóc thành mềo hoa, hai mắt lúc này đã đỏ hồng, đáy mắt đầy tơ máu, khóe mắt tuy không nhìn thấy màu hồng hào nhưng lại có màu hồng ảm đạm, nói chung thoát nhìn rất... làm cho Trảng Hoa lo lắng: "Đừng quỳ nữa, mau đi nghỉ ngơi một chút đi, nương nương sẽ không trách tội người đâu."

Minh Yến nghẹn ngào bấu môi, hai giọt nước mắt lăn xuống rơi xuống y phục nàng, thấm đi vào.

Mắt thấy khuôn nàng vẫn bất động, Trảng Hoa dời đi mục tiêu, đầu tiên liền nhìn thấy vết thương trên vai Trầm Cẩm Huyền có một tia máu: "Nương nương, giờ Tỳ đã đến."

Giờ Tỳ Hoàng Đế bệ hạ và đội ngũ đứng giờ sẽ xuất phát đi tới giúp dân thiên tai.

Quả nhiên Trảng Hoa vừa dứt lời, Trầm Cẩm Huyền liền động động ngón tay, nàng quay đầu, nhắc lên một đôi mắt đỏ bừng không khác gì Minh Yến là mấy, khăn giọng phân phó: "...Trước đổi thuốc cho ta, cầm được giảm đau đưa cho ta ăn."

Trảng Hoa đáp ứng, mang tới một viên thuốc có thể không ăn thì không nên ăn, liền dùng nước dứt cho Trầm Cẩm Huyền, còn vì nàng thay một bộ trung y sạch sẽ. Sau đó Trảng Hoa nhìn về phía cửa kêu một tiếng, hai người cung nữ bụng dụng cụ rửa mặt lục tục đi vào.

Lúc này, Trầm Cẩm Huyền đã để Minh Yến từ dưới đất đứng dậy, để cho nàng về phòng ngủ một giấc thật tốt, việc khác, liền cho đến khi tiền Hoàng Đế bệ hạ xong mới quyết định.

Minh Yến không từ chối, được Trảng Hoa đỡ lên, trùng hợp gặp thoáng qua hai người cung nữ.

Đi một chút, thân hình Minh Yến có chút lay động, chắc hẳn là quỳ nữa canh giờ nên đầu gối có chút đau, Trầm Cẩm Huyền liếc mắt nhìn Trảng Hoa.

Trảng Hoa hiểu ý, nhưng mà trước hết phải hầu hạ chu toàn cho Trầm Cẩm Huyền, sau đó mới có thể đưa Minh Yến về phòng.

Bên này, Lư hoàng hậu dẫn đầu, người mang thai liên tiếp mấy ngày không lộ diện Huyền quý tần cũng không thấy bóng dáng đầu, đúng là một người có giá, có phải còn muốn Hoàng Đế bệ hạ chờ nàng hay không?

Mắt thấy mặt trời càng ngày lên cao, trong lòng mấy phi tần đều có chút bức hỏa, giống như các nàng không tới cung tiền bệ hạ, mà là chủ yếu là đang đợi Trầm Cẩm Huyền đi về.

Khi Trầm Cẩm Huyền được Trảng Hoa đỡ từng bước đi về phía mọi người, đầu tiên nàng hướng Lư hoàng hậu hành lễ vãn an, sau đó làm lễ với Di chiêu viện, ngược lại Lư hoàng hậu không có bao nhiêu lời muốn nói với nàng, chỉ để cho nàng đứng dậy, Di chiêu viện lại chăm chọc khiêu khích nàng một phen.

"Mấy ngày không gặp, ta xem muội mọi càng ngày xinh đẹp, cũng khó trách, không cần phải đến Vĩnh Yên cung thỉnh an mà được ngủ thêm một lát nữa, ta cũng là nữ tử, được nhất là ngủ để dưỡng nhan sắc. Muội muội người nói xem, đây có phải nguyên nhân hay không?"

Trầm Cẩm Huyền căn bản không có tâm tư để ngheh chiến, chỉ rừ mắt ừ một tiếng, nàng vẫn còn duy trì tư thế hành lễ, nhưng cũng không so đo.

Một quyền giống như đánh vào bông, Di chiêu viện lão đạo, khóe môi nàng ta quẩy rừ, có chút nũng nịu cười nói: "Thế nào ta nhìn tinh thần muội muội không được tốt? Chẳng lẽ còn chưa tỉnh ngủ?"

Đến lúc này, chân nhỏ Trầm Cẩm Huyền bắt đầu có chút run. Nàng ngược mắt, đối diện với cặp mắt không có ý cười đạt tới đáy mắt của Di chiêu viện đứng đối diện: "Tỳ tỳ nếu như muốn mỗi buổi sáng ngủ thêm một chút, liền đi thỉnh Hoàng Đế bệ hạ cho người miễn thỉnh an mỗi ngày, nhưng mà, chắc bệ hạ sẽ không đáp ứng, nhưng còn phải xem năng lực của tỳ tỳ."

Ở trước mặt hoàng hậu nói lời này, có chút đánh vào mặt mũi của Lư hoàng hậu, mà giống như không tiếng động của bàn tay vô hình, lại giống như là cánh quạt giữa Trầm Cẩm Huyền cầm cho Di Chiêu viện.

Lư hoàng hậu đứng ở một bên, đoan trang khóe léo mỉm cười, thoát nhìn lơ đãng, chủ ý của nàng là ngồi yên xem hồ đấu, thủy chung không nói câu nào, ngay cả lông mi cũng không nhắc lên một chút, rất tự nhiên, trong lòng lại thầm mắng Di chiêu viện một câu.

Ngu xuẩn!

Lư hoàng hậu không dấu vết liếc ngang Di chiêu viện, dư quang nhìn thấy bóng dáng mình hoàng, không nhanh không chậm nói: "Đi thôi, người nếu muốn nghỉ đi cầu bệ hạ, như thế chung quy để Huyền quý tần giữ lễ vãn an với người tính là cái gì? Người mau đứng lên, mang bầu nên chú ý nhiều hơn, không nhất thiết thì không cần đa lễ."

Nàng nói trong trêu nhẹ nhàng, cũng không hàm chứa tâm tư gì, vừa vặn để Mục Diễm nghe vào không sót chữ nào.

Lúc này Di chiêu viện cũng nhìn thấy Hoàng Đế bệ hạ, bởi vì chân dài Mục Diễm đã đi tới trước mặt chúng phi tần, Di chiêu viện muốn nói gì đó, Lư hoàng hậu lại ngăn lời muốn nói của nàng ta trong miệng, dẫn đầu mở miệng nói trước: "Nô tì tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn an."

Vì vậy, một đám phi tần đều làm theo. "Đều đứng lên đi." Mục Diễm trước liếc mắt nhìn Trầm Cẩm Huyền, sau đó nhìn đội ngũ mệnh mông cuồn cuộn bên ngoài cửa cung, trong lòng lại có chút không vui với việc nàng đến trễ.

Cúi đầu Trầm Cẩm Huyền nghe được giọng nói của hân, chua xót trong lòng nháy mắt dâng trào, nàng hối hận tự trách cùng với tâm tình hỗn loạn phức tạp, giọt lệ lách cách rơi trên mặt đất, ấn khắc thành một đóa hoa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Trầm Cẩm Huyền nhanh chóng lau đi nước mắt, tai nghe Mục Diễm nói chuyện với Lư hoàng hậu, trong lúc đó Di chiêu viện còn thường thường chen vào một câu, dù sao chỉ là một chút dận dỏ, sắp tới Hoàng Đế bệ hạ xuất hành, bầu không khí cũng không quá khẩn trương ngưng trọng.

Có chút bất tri bất giác, Diệp phân nghi diu dằng cùng Uyển dung hoa đứng ở hai bên Trầm Cẩm Huyền, ba người cũng nhỏ giọng nói chuyện, phần lớn thời gian, Trầm Cẩm Huyền đáp lại các nàng chỉ những tiếng ừ ừ a a, nói cũng không nhiều, hai người chỉ cho là nàng luyến tiếc Hoàng Đế bệ hạ nên chỉ thương cảm thôi.

"Sao rồi? Nếu luyến tiếc Hoàng Đế bệ hạ, còn không nhanh cơ hội này nói chuyện đi!" Diệp phân nghi dùng khủy tay chạm vào Trầm Cẩm Huyền, ý bảo nàng đừng đứng cuối thấp đầu làm đầu gối, lại không nhìn đến Hoàng Đế bệ hạ, vậy coi như là đủ có nhanh nhất cũng phải một tháng sau mới thấy Hoàng Đế bệ hạ.

Trầm Cẩm Huyền điều chỉnh chút tâm tình, dùng sức nháy mắt hai cái, xác định không chảy nước mắt nữa, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mục Diễm, hân đang nói với Lư hoàng hậu cái gì đó, chỗ sâu ở đáy mắt có vài phần sắc bén, hân nói, đôi mắt vừa chuyển đến trên người nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau, Trầm Cẩm Huyền đột nhiên có cảm giác được khẳng định hân đang nói với Lư hoàng hậu chuyện có liên quan đến nàng.

Lại nhìn khoé môi Lư hoàng hậu càng cứng ngắt, liền biết nhất định là chuyện liên quan đến nàng.

Nàng đoán không sai, Hoàng Đế bệ hạ đang cực kì uyển chuyển mời Lư hoàng hậu chiếu cố thật tốt Trầm Cẩm Huyền cùng hài tử của hân.

Chuyện này xem có chút không công bằng, nhưng mà hoàng hậu gánh sẽ nổi thôi. Nàng là chính thê của Hoàng Đế bệ hạ, là người đứng đầu của hậu cung, là quốc mẫu của nước Kỳ, nàng sớm đã biết nam nhân của nàng, trọng phụ của nàng sẽ có ba vợ bốn nàng hậu và lại sẽ càng nhiều nữ nhân hơn nữa.

Đã từng, Mục Diễm cực lực phản đối cưới nữ nhi của Lư thừa tướng, thanh mai của hân, hân luôn xem Lư hoàng hậu là muội muội, khi đó, Lư hoàng hậu chỉ cần nói một câu, liền sẽ không có cục diện như ngày hôm nay.

Lư hoàng hậu yêu hân, cho nên muốn có được hân, nhưng chưa từng nghĩ đến gả cho hân gả cho một người không thương nàng, mà cũng không có được hân.

Vậy đúng là tự làm bậy không thể sống.

Trầm Cẩm Huyền nghĩ như thế, nàng có thể tôn kính Lư hoàng hậu, bởi vì nàng ta là Hoàng Hậu nương nương của nước Kỳ, nhưng nàng sẽ không đồng tình với Lư hoàng hậu, bởi vì đây là kết quả mà Lư hoàng hậu phải thừa nhận, mà đại khái nàng ta cũng không cần người bên ngoài đồng tình.

Hướng chỉ ở trong hậu cung này, ai cũng muốn có chút đồng tình nghĩ muốn cùng những người khác tranh dành vị trí bên cạnh người nam nhân kia, lại có mấy người là không cần sự đồng tình?

Những ý nghĩ trong đầu này, Trầm Cẩm Huyền chỉ chợt lóe trong đầu, nàng nhắc chân đi về phía trước vài bước, trong lúc đo ống tay áo của nàng nhẹ nhàng lướt qua Di chiêu viện, bước chân của nàng hầu như không có tiếng động, trong mắt của nàng thủy chung chỉ có hân.

"Bệ hạ... Nô tì tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn an." Nàng giống như là đã rất lâu rồi không quy củ hành lễ vấn an hân.

Mục Diễm cũng không nói chuyện, hân đưa tay ra.

Khi hành lễ ánh mắt cần nhìn xuống dưới để bày tỏ tôn kính, vì vậy, Trầm Cẩm Huyền thẳng mắt nhìn giày của Hoàng Đế bệ hạ, sau đó, đập vào mi mắt, là bàn tay không biết nàng đã nắm bao nhiêu lần.

Khoảng cách gần như thế, nàng có thể thấy rõ toàn bộ đường vân trên tay hân, ngón tay hân thon dài, đầu ngón tay êm dịu chưa từng có móng tay quá dài, da ở lòng bàn tay hồng hào trắng nõn, chỉ có mấy chỗ có vết chai nhưng vẫn nhìn tốt.

Trầm Cẩm Huyền sùng sốt trong chớp mắt, hầu như là không có do dự, tay của nàng đặt vào tay hân.

Mục Diễm như ý nguyện, cầm lấy bàn tay ấm áp của nàng, nâng nàng dậy.

"Hoàng hậu nói rất đúng, nàng đang mang thai, không cần đa lễ."

Hắn đây là muốn cho nàng kim bài miễn lễ sao? Chúng phi tần cẩn rằng, trong đầu thì suy nghĩ.

Hai người nắm tay nhau, khoảng cách ở giữa tự nhiên mà gần theo một chút, cũng đủ để Trầm Cẩm Huyền ngửi được hương thơm trên người Mục Diễm trong không khí.

Nàng thực sự rất đau lòng, sau khi thấy hắn, chỉ cảm thấy toàn bộ chua xót cùng tự trách trong lòng giống như nhện không được đều xông lên, thậm chí muốn được hắn ôm, tại ngực của hắn tùy ý khóc phát tiết.

Nàng đã ý lại hắn đến trình độ như vậy rồi.

"Bệ hạ đã thu thập chính tề hết chưa?"

"Yên tâm đi, sẽ không quên thứ gì đâu." Mục Diễm biết nàng không phải hỏi vật tư giúp dân tị nạn, mà là quấy áo đồ dùng bản thân, nhưng mà chuyện này thuộc trách nhiệm của Tổng quản Viêm An.

Về phần Viêm An, hắn tất nhiên là yên tâm rồi.

Cái nam nhân này thoát nhìn ôn nhu như ngọc, cười lên giống như công tử văn nhã nhà bình thường, kì thực trong nội tâm là cuồng ngạo lãnh khốc vô tình, lúc trước, hắn chăm lo việc nước yêu dân như con biết lời nghe can gián, trong hậu cung, hắn đối đãi với từng phi tần đều nho nhã lễ độ nhu hòa, trước lúc Trầm Cẩm Huyền xuất hiện, chưa từng đối với người nào đặc biệt.

Cho nên Trầm Cẩm Huyền mới có thể không nhẹn được, không nhẹn được nghĩ muốn gần hắn nhiều hơn.

"Vậy thì tốt, bệ hạ, ngài nhất định phải chiếu cố bản thân kỹ lưỡng, hơn nữa..." Nàng nói, một tay khác xoa lên bụng mình, lúc này mới nói tiếp, thanh âm mềm mại giọng nói hơi thấp, nàng nói: "Chúng ta đều sẽ rất rất rất nhớ bệ hạ."

Mục Diễm mỉm cười: "Yên tâm, trăm tuyệt sẽ không để cho hai người đợi lâu."

Nói xong, hắn buông tay nàng ra, nhìn về phía chúng phi tần: "Tốt, giờ Tỵ (Từ 9h-11h sáng) đã tới, đi trở về đi, hoàng hậu, lời của trẫm, người chớ quên."

Hắn dặn dò nhiều lần, có thể thấy được hắn rất chú trọng đứa bé trong bụng nàng.

Lưu hoàng hậu ôn nhu trả lời: "Nô tì tự nhiên sẽ ghi nhớ, mong rằng bệ hạ an tâm xuất phát."

"Tốt, hoàng hậu cũng phải chú ý sức khỏe bản thân." Mục Diễm nói xong, xoay người cất bước lớn đi ra cửa cung.

Mặt sau ngoài cửa cung chính là nơi đưa tiễn của các quần thần, phi thần quần thần hai phe không thể gặp mặt, cố lấy cửa cung để tách ra, chỉ là Hoàng Đế bệ hạ không có quá nhiều lời muốn nói với đám thần tử này, cho nên hắn chỉ ngắn gọn cường điệu nói với Lưu thừa tướng vài câu, đội ngũ giúp dân thiên tai liền xuất phát.

Tình hình tai nạn nghiêm trọng, nhân dân ở cửa sông bị vỡ lở than, mặc dù hoàng đế xuất hành, cũng không quá long trọng phô trương, toàn bộ đều giản lược.

Vì vậy cửa cung khép lại, như vậy liền để cho Hoàng Đế bệ hạ biến mất trước mắt của phi tần và mọi người, chỉ lưu lại ở trong đầu các nàng một bóng lưng cực kì mơ hồ.

Trầm Cẩm Huyền chìm vào suy nghĩ, áp chế tất cả những lời muốn nói với Mục Diễm về chuyện xảy ra với Trầm tiểu vương gia ở trong lòng, xoay người trở về Trà Huyền các, nhưng mà, Lưu hoàng hậu vẫn chưa về, trước hết nàng phải chào từ giả Lưu hoàng hậu đã, để nàng ta cho phép nàng rời đi trước, không thì, tùy tiện ai cũng có thể đưa chứng cứ nàng phạm tội rồi.

Lưu hoàng hậu nghe được lời nói cung kính lời ít ý nhiều của nàng, vẫn như trước duy trì vẻ mặt cùng giọng nói vân đạm phong khinh: "Nhìn một chút, cũng là người hiền quy củ, nhưng mà như đã nói qua, mỗi người chúng ta đều là tì muội trong nhà, làm sao lại khách sáo câu nệ, người nói có đúng hay không?"

Lời tuy nói như thế, nhưng nàng ta lại bất động, ai có thể đi trước? Nhưng mà chỉ là lời nói để nghe khách sáo mà thôi, thật là đám đương không nói.

Trầm Cẩm Huyền đáp ứng một tiếng, lại khiêm tốn khom người một chút: "Nhận được sự khoan dung rộng lượng của Hoàng Hậu nương nương, cảm sóc nô tì, nhưng nô tì không dám vượt qua quy củ của hoàng gia."

Lúc này, Di Chiêu viện nhìn Trầm Cẩm Huyền cũng thở ra một hơi.

Hừ, nói cho cùng, nhưng mà nàng ta cũng chỉ làm thiếp trong nhà, chỉ là có tần vị cao hơn làm thiếp, a, liên tính nàng ta một thời được bệ hạ sủng ái, nhưng tại hậu cung không phải là xem sắc mặt của Hoàng Hậu nương nương sao?

Như vậy, Di chiêu viện liền cảm thấy mấy ngày vừa rồi mặt trời chiếu sáng càng ngày càng nóng, gần như khó có thể chịu được rồi.

Nàng ta thật hy vọng Hoàng Hậu nương nương dừng lại ở chỗ này một lúc, không cho nữ nhân kia vừa lòng đẹp ý. Không phải nàng muốn sớm trở về Trà Huyền các nghỉ ngơi sao? Tốt nhất là phí một chút thời gian, để cho nàng đến trễ bao nhiêu thì về trễ bấy nhiêu, tốt nhất để Lư hoàng hậu và Huyền quý tần đứng dưới ánh mặt trời phơi nắng.

Trong đầu Lư hoàng hậu cũng không có ngốc, tự nhiên sẽ không ở chỗ này phí thời gian với Trầm Cẩm Huyền: "Rất tốt, các người đều nhìn thấy không, Huyền quý tần nhiều một chút, tốt tốt, bệ hạ đều nói qua người có thai không nên hành lễ nghĩa, người lại rất hiểu quy củ, trở về đi, người cần nên chăm sóc chủ tử nhà người thật tốt, một chút sai lầm cũng không thể, nhớ chưa?"

Câu nói sau kia, đúng là nói với Trạng Hoa.

"Bẩm Hoàng Hậu nương nương, nô tì nhớ kĩ."

Cung nữ này Lư hoàng hậu nhận ra được, cũng không phải bởi vì cung nữ này là cung nữ mới vào của Trầm Cẩm Huyền, mà là bởi vì cung nữ này phục vụ ở Sùng Đức điện, là cung nữ bên người hoàng đế.

Lư hoàng hậu từng cho rằng cung nữ này là cơ sở ngầm mà Mục Diễm đặt vào bên người Trầm Cẩm Huyền, hôm nay mới biết, hoá ra cơ sở ngầm cái gì, cũng chỉ là suy đoán an ủi bản thân nàng ta mà thôi.

Nào có người lại xếp cơ sở ngầm của mình quang minh chính đại như vậy?

Kỳ thực, Trạng Hoa đúng là tai mắt Mục Diễm xếp ở bên người Trầm Cẩm Huyền, chẳng qua là vô hại mà thôi.

Được lời nói của Lư hoàng hậu, Trầm Cẩm Huyền nâng chân bước đi, dưới chân đều muốn sinh ra gió.

"Chờ chút, chờ chút!" Diệp phân nghi lôi kéo Uyển dung hoa chạy chậm hai bước mới tới sau lưng Trầm Cẩm Huyền, nàng ấy kéo cánh tay nàng, hỏi Trầm Cẩm Huyền: "Muội làm gì đi nhanh như vậy, chạy về hay là muốn đi, có thể chúng ta chạy mới đuổi kịp được?"

Diệp phân nghi vừa nói, ngữ điệu nhẹ nhàng, một bên dùng một tay cầm quạt hơi nghiêng. Nàng ấy cũng không có tâm tư luyến tiếc Hoàng Đế bệ hạ, tiễn Mục Diễm đi, trái lại nàng cảm thấy tâm tình vui sướng.

"Diệp tỷ tỷ, Uyển tỷ tỷ, hai người cùng ta trở về thì biết." Khí trời đã bắt đầu nóng lên, cho nên quây áo đều mặt rất mỏng, sáng sớm Trầm Cẩm Huyền đã làm nứt vết thương, hiện tại nàng luôn hoạt động, vết thương sau bả vai khó tránh khỏi ra máu.

Lời của nàng nói rất vội. Giữa chân mày là sự u sầu rõ ràng, nhận thấy là có việc, ngược lại Uyển dung hoa và Diệp phân nghi cũng không nói nữa, hai người đều gật đầu, cung nữ phía sau cũng hướng đi đến Trà Huyền các.

Di chiêu viện bất tri bất giác đi bên người Lư hoàng hậu, tuy rằng nàng ta không thích Lư hoàng hậu, nhưng mà theo tình hình hiện tại, đối đầu với Trầm Cẩm Huyền, nàng ta cũng nên có bằng hữu, coi như lúc trước nàng ta ghét nhất là Lư hoàng hậu, vậy bây giờ cũng có thể lôi kéo thành một bên.

"Hoàng Hậu nương nương, Huyền quý tần kia quả là quá kiêu ngạo, bệ hạ vừa mới đi ra khỏi cung, người cũng còn chưa về cung, tiếp theo chỉ một cái chớp mắt nàng liền chờ không kịp hướng người chào về, đúng là thịnh sùng mà kiêu? Nô tì xem, nàng ta đâu có để người vào trong mắt, ngay cả bệ hạ, nàng ta cũng giống như coi rẻ!"

Di chiêu viện nói giống như là hại đầu bị nó, nàng ta là người có tính tình nóng nảy, nói cho cùng, nàng ta chính là người mới bị làm hư kia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Tiếng ồn ào huyền ảo lưu rú của nữ nhân làm ồn ào cả trên đường đi, Lư hoàng hậu bị nhắc mãi cảm thấy phiền, biểu hiện trên mặt càng phiền muộn, lại chỉ có thể ở trong lòng không ngừng khinh bỉ nói:

"Thật là buồn cười, bản cung nhìn thấy ngược lại người để bệ hạ trong lòng, nhưng không hẳn bệ hạ cũng để người trong lòng đâu!"

Di chiêu viện muốn cùng mình làm bạn, cũng phải nhìn xem nàng ta có đủ tư cách hay không, còn có bản thân nàng có nguyện ý để nàng ta gia nhập đội ngũ hay không. Nàng ta ngược lại còn nghĩ thật đã quên thời gian nàng ta công khai bất kính với nàng và liên tiếp mạo phạm nàng sao?

Nếu đại não ngu ngốc của Di chiêu viện thực sự đã quên, nhưng còn có bản thân Lư hoàng hậu thủy chung vẫn nhớ kỹ.

Ngay cả khi tính đến Lư hoàng hậu không thích Huyền quý tần, nhưng nàng cũng không chán ghét nhiều như đối với Di chiêu viện. Tốt xấu gì người ta

cũng là Huyền quý tần hiểu lẽ nghĩa, ban ngày ban mặt, mắt nhìn luôn khiêm tốn nói không phản đối, mười phần thỏa mãn lòng hư vinh của Lư hoàng hậu.

Di chiêu viện tự mình tự quyết định nói một đường, miệng đều khát khô cũng không thấy Lư hoàng hậu đáp lại một tiếng, không khỏi có chút tức giận, nhưng nàng cũng không phải người không có não, vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười nói: "Hoàng hậu nương nương, vô luận là như thế nào, người cùng chúng nô tì đều là người nước Kỳ làm sao có thể kêu một người nước Ti...Nói dễ nghe một chút là người hòa thân mà đến đây, nếu lột một tầng da thịt đẹp kia, nàng ta không phải đi tới nước ta làm một nữ nô tì ti tiện sao? Người làm sao có thể coi nàng ta là được thánh tâm của hoàng đế, còn có thể mang hoàng tử có huyết mạch nước Kỳ? Người xem..."

"Đủ rồi! Con cháu hoàng thất há có thể để một phi tần nhỏ nhỏ như người có thể nghị luận?!" Lư hoàng hậu nghe nàng ta nói càng không có giới hạn, tức thì thấp giọng nổi giận nói. Dien..dan..le..quy..don.com

Nếu lời này để cho người khác nghe được, hai nước sao có thể quan hệ hòa hảo? Ngay cả khi nước Ti là một quốc gia nhỏ người dân yếu đuối, cũng không thể nào chịu nổi ngôn ngữ của một phi tử như thế.

Tuy nói nơi này là hậu cung trong hoàng cung nước Kỳ, nhưng tai vách mạch rừng khó mà phòng bị, cần phải cẩn thận hơn.

Chỉ cần lời này truyền vào lỗ tai hoàng đế bệ hạ, đó không phải là chuyện đơn giản giải thích là có thể xong chuyện, thân là phi tần mà nghị luận còn cháu hoàng gia, lời nói của Di chiêu viện phạm pháp không nói, ngay cả người nghe sợ cũng có tội.

Bất quá...Không thể không nói, lời Di chiêu viện có một chút đúng.

Huyền quý tần là người của nước Ti, đây là chuyện không thể thay đổi, hoàng đế bệ hạ sủng ái có thừa với nàng, cũng không thể làm cho toàn bộ người dân nước Kỳ, toàn bộ triều đình nước Kỳ không nhìn đến điểm này.

Cũng chỉ dựa vào một điểm này, sớm muộn Huyền quý tần cũng mất đi sự thịnh sủng của hoàng đế bệ hạ.

Lư hoàng hậu giận dữ là mắng kéo lại hồn trí của Di chiêu viện đang nói nước miếng văng tung tóe, cũng biết rõ ràng mình nói quá đáng, ánh mắt nàng ta nhanh chóng chuyển chuyển, xác định xung quanh không có người dư thừa, nàng ta hạ người về phía bộ mặt tức giận của Lư hoàng hậu, ngược lại thái độ rất nghiêm túc sợ hãi nhận sai: "Hoàng hậu nương nương bớt giận, là nô tì nói sai."

"Di chiêu viện, thời gian tiến cung của ngươi không ngắn, còn không hiểu cái gì nên nói cái gì không nên nói sao? Nói nhiều tắt mắt mạng, cái này ngươi chẳng lẽ không hiểu sao?!"

Lư hoàng hậu vẫn sắm vai là một hoàng hậu đoan trang ôn hòa, nàng rất ít khi nổi giận như vậy, bây giờ dùng giọng nói nặng như vậy. Điều này làm cho Di chiêu viện cảm thấy giật mình, nguyên lai bánh bao hoàng hậu cũng có bộ mặt uy nghiêm như vậy, ngược lại bộ dạng này có vài phần ý tứ của thân phận hoàng hậu.

"Vâng, là hoàng hậu nương nương dạy phải, nô tì biết sai." Lư hoàng hậu càng thể hiện giống hoàng hậu, Di chiêu viện càng cảm thấy không thoải mái, nàng ta khẽ cắn môi, thấp giọng tiếp tục nhận sai. DBLQD>com

Kỳ thực, nàng ta bất quá nhất thời quá say mê nói, ngoài miệng mắt không chế, liền không cần suy nghĩ, cho Lư hoàng hậu cơ hội để đạp cái đuôi của nàng ta, nàng ta đúng là không trưởng thành rồi.

Người như thế, không thích hợp ở trong hậu cung.

Lư hoàng hậu cũng không có ý định ở dưới ánh mặt trời chói chan tổn miệng lưỡi nói chuyện với nàng ta, trực tiếp làm mặt lạnh cho nàng ta trở về.

Sau khi Di chiêu viện đi, Mộc Mơ tiến lên một bước đỡ lấy cánh tay hơi nghiêng của nàng, nhẹ giọng nói: "Nương nương tiệc Hoa mẫu đơn ở ngự hoa viên bắt đầu mở."

"Ừ, vậy liền chuẩn bị đi." Lư hoàng hậu không biết nhìn cái gì, tầm mắt phản phát ở một chỗ xa xôi.

Trà Huyền các.

Trầm Cẩm Huyền trực tiếp dẫn hai nàng ấy ngồi trên giường, ánh mắt lơ đãng nhìn đến Diệp phân nghi đang lắc quạt trong tay, không khỏi bật cười: "Diệp tỷ tỷ, mới thời tiết đầu tháng Tư, tỷ thế nào liền đóng đưa cây quạt rồi?"

"Này, muội cũng không rõ ta sao, tội kỳ thời tiết nóng." Diệp phân nghi cảm thấy trọng điểm không phải cây quạt trên tay nàng, vì vậy không tha hỏi tiếp Trầm Cẩm Huyền: "Ngược lại muội nói mau, có chuyện gì?"

Uyển dung hoa có tính thận trọng lại phi thường miễn cảm, nàng luôn cảm thấy hôm nay Trầm Cẩm Huyền không thích hợp, nàng ấy giống như không phải không vui, tinh thần cả người thoát nhìn rất kém, mặt dù nàng ấy ngụy trang rất tốt, giống như là không có chuyện gì, nhưng nàng có thể vẫn nhận ra được. Lại nói ngay cả khi Trầm Cẩm Huyền mang thai, cũng không động một chút là lên giường nằm đi?

Tiếp nhận chén trà thơm ngon của Trầm Hoa đưa tới, Uyển dung hoa nhẹ nhàng thoáng một cái, cuối cùng không đưa đến môi nhấp, nàng đưa qua cho cung nữ thiếp thân Dương Qua: "Đúng vậy, muội nói nhanh lên, đã xảy ra chuyện gì?"

"Chắc hẳn hai vị tỷ tỷ đều biết chuyện người nhà của muội đến nước Kỳ, thực không dám dấu giếm, vài ngày ta chưa bao giờ ra khỏi Trà Huyền các nửa bước, là đi ra ngoài cung, đi đến chỗ của bọn họ." Trầm Cẩm Huyền nhìn hai người cũng không có khuôn mặt kinh hãi, liền biết các nàng đã nhận ra, nàng dừng một chút, mới nói tiếp: "Chỉ là hai người chắc cũng biết buổi chiều phụ mẫu đệ đệ ta đến nước Kỳ gặp thích khách? Đêm đó ta cũng bị thương."

Nàng nói xong, nghiêng người sang, vết thương trên vai bại lộ dưới tầm mắt của Diệp phân nghi và Uyển Dung hoa, mờ mờ nhìn là một tia huyết sắc.

Lúc này Diệp phân nghi cùng Trầm Cẩm Huyền đều cùng ngồi xuống một lượt, nàng liếc mắt đã nhìn thấy màu hồng trên vải không bình thường: "Nha! muội bị thương? Vậy còn đứa bé? Có sao không?"

Trầm Cẩm Huyền xoay người, miêng cường cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, hài tử vô sự."

Đoan vương nước Ty bị đâm ở nước Kỳ, đúng là không phải bí mật, người dân đã truyền mấy ngày qua, nơi xảy ra còn có thể ngửi được mùi máu tanh, loại thuyết pháp này rất khoa trương nhưng cũng đủ để mọi người có thể biết lúc đó chảy rất nhiều máu.

Bất quá Trầm Cẩm Huyền có thể ra cung gặp mặt Đoan vương, này... Mấy ngày Huyền quý tần liên tiếp không lộ mặt, kỳ thực hai người đã to gan đoán khả năng nàng đã lặng lẽ xuất cung, ngược lại coi như là chiếm được sự thật.

Bởi vậy có thể thấy được, trình độ Hoàng đế bệ hạ sủng ái Huyền quý tần là chắc chắn rồi.

Bất quá điều này là thứ yếu, chủ yếu là Trầm Cẩm Huyền bị thương, hơn nữa còn là dưới tình huống mang thai, lòng Uyển dung hoa néo một cái, Diệp phân nghi cũng bị dọa giật mình.

Trầm Cẩm Huyền miêng cường cười khiến cho trong lòng Diệp phân nghi thất lại, chân mày cũng nhăn lại, nàng cầm tay Trầm Cẩm Huyền, mới phác giác cư nhiên hai tay rất lạnh lẽo.

Uyển Dung hoa cùng Trầm Cẩm Huyền cách một khoảng ở giữa hai người là Diệp phân nghi, nàng tuy không cầm tay Trầm Cẩm Huyền, chỉ có thể dùng ánh mắt thân thiết, biết được cái thai vô sự, nàng nói: "Muội cùng hài tử đều không sao, vì sao muội..." Nói đến đây, Uyển Dung hoa ngưng nghẹn.

Hài tử cùng Trầm Cẩm Huyền đều không có chuyện, nhưng nàng lại có một dáng vẻ buồn bã thương tâm, đó chính là người nhà nàng đã xảy ra chuyện.

Trầm Cẩm Huyền chưa kịp đáp lại, Diệp phân nghi trước đã nói, nàng ấy chỉ kinh hô: "Tay muội tại sao lại lạnh như vậy?" Nói xong, nàng buông tay Trầm Cẩm Huyền, đưa đến trán, chạm vào: "Rất nóng, muội phát sốt rồi! Trầm Hoa, còn đứng đó làm gì, không nhanh đi gọi thái y?"

Trầm Hoa "A" một tiếng, cùng liếc nhìn Trầm Cẩm Huyền, bước nhanh đi ra ngoài.

Nàng nhớ, thái y bắt thai mạch cho chủ tử là Dương ngự y.

Phát sốt vừa phát hiện, để cho suy nghĩ của Uyển dung hoa chậm lại. Hiện tại các nàng chính là nhào vô quan tâm đến chuyện Trầm Cẩm Huyền phát sốt.

"Muội thật đúng là giỏi, biết rõ mang thai, thế nào lại sợ ý như vậy, phát sốt cũng không biết!" Uyển dung hoa đứng ở bên giường, nhìn Dương Qua cò áo ngoài cho Trầm Cẩm Huyền, lộ ra trung y nhiễm máu, trong lòng lại cả kinh: "Thế nào lại chảy máu? Thuốc cầm máu ở nơi nào, Dương Qua người mau nhìn xem sao hiện tại sao còn đang chảy máu?"

Diệp phân nghi đứng ở bên cạnh Uyển dung hoa, hai người đều cau mày.

Bên trong trung y từ vai đi xuống, sau vai một dải vải trắng lộ ra, nếu như luôn đổi được, cũng sẽ không phát sinh tình huống vải trắng dính lên vết thương, Dương Qua sợ động tác quá lớn sẽ làm đau Quý tần nương nương, vì vậy đặc biệt cẩn thận, ngay cả hô hấp đều rất nhẹ, một chút vải được xóc lên, chân mày không tự chủ nhăn lại.

Nàng rõ ràng thấy mảnh vải kéo thịt đi ra.

Uyển dung hoa nhắm mắt quay đầu đi, Diệp phân nghi cầm tay nàng, trong lòng cũng trào dâng một mảnh thương tiếc.

Sau khi Dương ngự y chạy tới, kiểm tra vết thương cho Trầm Cẩm Huyền, da non mới lành lại bây giờ lại nứt ra, là động tác quá lớn làm ảnh hưởng đến vết thương.

Là bởi vì Trầm tiểu vương gia đi.

"Nương nương, mong rằng người giữ gìn sức khỏe, tiếp tục như thế, thương thế kia sẽ không dễ dàng khỏi hẳn." Dương ngự y một bên viết đơn thuốc, một bên nói.

Ngữ khí cùng vẻ mặt của ông đều rất bi thống, đi ễn☆đ ản☆l ê☆qu ỷ☆đ ôn

Trầm Cẩm Huyền cắn răng nhin đau, ngón tay cùng các đốt ngón tay đều trở nên trắng bệch, giữ gìn sức khỏe? Nàng thế nào giữ gìn sức khỏe được? Kia là đệ đệ của nàng, chỉ là một chút vết thương, đây là bởi vì nàng gây ra cho đệ đệ, giữ gìn sức khỏe thế nào đây?

Nàng cũng không biết sau này phải đối mặt với Trầm tiểu vương gia thế nào nữa.

Có lẽ sinh bệnh thì người càng yếu đuối, mũi Trầm Cẩm Huyền đau xót, nước mắt đã rơi xuống, đơn giản là mắt nàng hướng trong giường, cũng không có người nhìn thấy.

Móng tay chẳng biết lúc nào khảm vào trong da thịt, đau đớn bén nhọn để Trầm Cẩm Huyền mở mắt.

Nàng, làm sao có thể không hận?

Bất luận thế nào, nàng cũng muốn trả thù, nhất định phải trả thù Phó Dập. Trầm Cẩm Huyền quyết định, nhất định nàng sẽ để Phó Dập ném thù tư vị đau khổ hai đời của nàng, muốn cho y đau lòng vì mất huyết mạch, muốn cho y thống khổ không thể tả, muốn cho tất cả hoài bão của y thất bại!

Khỏe mắt có dịch thể ẩm áp không ngừng trào ra, trái tim đau giống như bị người ta cầm kim vào vậy, đau đến nỗi nàng muốn khóa thân thể lại, nhưng là nàng không thể, cho nên nàng chỉ có cắn răng nhịn xuống, cắn răng nhịn xuống...

Chỉ là vô luận có cắn răng mãnh mẽ nhẫn nại chịu đựng như thế nào đi nữa thì phần nộ cùng bi thống trong lòng vẫn mãnh mẽ bốc lên, đầu Trầm Cẩm Huyền ngập tràn hận ý không giảm, cả người đều muốn bốc cháy.

Uyển Dung hoa cùng Diệp phân nghi vừa nghe lời nói của Dương ngự y, đều cảm thấy tâm tình có chút trầm trọng.

Quả nhiên, quả nhiên người nhà của nàng đã xảy ra chuyện.

Khử trùng vết thương xong, Dương ngự ý lại viết thuốc giảm sốt, về phần phát sốt, ngược lại vấn đề cũng không lớn, chỉ cần cẩn thận đừng gặp lại, một khi lặp lại, như vậy rất nghiêm trọng.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày một thân ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Sau khi Dương ngự y lui ra, trong phòng hiện ra một không khí an tĩnh quý dị.

Cuối cùng vẫn là Uyển dung hoa phá vỡ sự an tĩnh này, nàng đi tới trước ngai mếp giường, ôn nhu an ủi: "Huyền nhi, bất kể xảy ra chuyện gì, hết thảy đều sẽ tốt lên, tin tưởng ta."

Nàng nghĩ muốn vỗ vỗ vai Trầm Cẩm Huyền, nhưng lại phát hiện không thể xuống tay, tay vươn lên không trung một lát rồi rơi trở về.

Loại an ủi này trên thực tế không có chút tác dụng nào, Uyển dung hoa cho rằng vào lúc này một cái chạm nhẹ quan tâm vẫn có tác dụng hơn bất cứ ngôn ngữ nào, nàng do dự một cái chớp mắt, lại giơ tay lên, chạm vào phía dưới đầu Trầm Cẩm Huyền, chạm nhẹ vào tóc đen mềm mại. ๑๓๓.๑๓๓

Diệp phân nghi nhìn toàn bộ, đi tới đặt tay lên vai Uyển dung hoa.

Không có tiếng động an ủi kéo dài hồi lâu, Trầm Cẩm Huyền dùng tay nhéo mi tâm, sau đó mới quay mặt lại, ánh mắt của nàng đã đỏ hơn, dưới lông mi có chút phát sáng, trên treo từng giọt nước mắt nhỏ.

Nàng nhìn nhìn hai người bọn họ, bỗng nhiên lại nở nụ cười, không tính là miết cưỡng, nhưng cũng không đủ thư sướng: "Cảm ơn, cảm ơn hai tỷ."

Loại ẩm áp này bảy năm kiếp trước ở trong cung nước Kỳ Trầm Cẩm Huyền chưa bao giờ cảm nhận qua, bởi vì nàng là sùng phi là cái đích cho người chỉ trích, nàng là yêu phi được dân gian tương truyền là tội ác chồng chất, nàng không có bằng hữu, sủng ái của hoàng đế cũng không xuất phát từ nội tâm, thậm chí bởi vì nàng uống canh tránh thai ngay cả hài tử cũng không có.

Kỳ thực sau khi nàng làm chuyện xấu, báo ứng vẫn tồn tại bên trái phải nàng, để cho nàng không chỗ trốn, chỉ có thể thừa nhận.

Đó là vào lúc đêm khuya Trầm Cẩm Huyền luôn bị hoảng sợ vì gặp ác mộng, lúc sau lại không thể bình yên đi vào giấc ngủ, cũng không biết chuyện này kéo dài ngày ngày dần thành hậu quả ngủ không yên giấc, thỉnh thoảng tâm tình trở nên nóng nảy không kiềm chế được, về sau nhiều lần tự trách, lại nhiều lần vô tình lạnh khốc tự chửi trách chính mình, rồi sau lại tiếp tục như vậy lại cảm thấy tội nghiệt mình càng nặng thêm sau mỗi chuyện phát sinh.

Đây không thể nghi ngờ là một loại dày vò tàn khốc, bởi vì nàng vẫn chưa hoàn toàn mất đi tính người.

Trầm Cẩm Huyền nhìn hai khuôn mặt hiền lành xinh đẹp, trong mắt các nàng lộ ra sự lo âu quan tâm là chân thật thuần túy, làm cho nàng muốn rơi lệ, các nàng quả thực đã cứu vớt nàng, các nàng để cho nàng cố gắng làm người tốt, cùng các nàng làm người tốt.

Uyển dung hoa cùng Diệp phân nghi làm cho nàng cảm thấy không cô độc tại nơi thâm cung to lớn này, nàng biết, mình không lẻ loi một mình.

"Khách khí với chúng ta làm gì." Diệp phân nghi cười nói, lúc này, Trầng Hoa bung một chén thuốc vào trong, đến bên giường Uyển dung hoa đưa tay tiếp nhận: "Đến, ta dứt muội uống thuốc."

Dứt lời, nàng mút một muỗng thuốc đen thui, trước đưa tới môi bản thân thử trước. Dien..dan..le..quy..don.com

Uyển dung hoa cảm thấy nóng, đưa xa muỗng một chút, nhẹ thổi thổi mấy hơi, lại như lúc đầu đưa tới môi thử độ ấm, cảm thấy độ ấm thích hợp, lúc này mới dứt cho Trầm Cẩn Huyền uống.

Kỳ thực phiên môi của nàng cũng không đụng đến thuốc trong muỗng, chỉ là cách rất gần, đối với sự nóng lạnh, tự nhiên có thể phán đoán tương đối chính xác.

Một chén thuốc dứt chỉ còn lại đáy, Uyển dung hoa dùng tay trái đưa chén cho Trầng Hoa, đồng thời tay phải cầm lấy một viên mứt hoa quả, nhét vào trong miệng Trầm Cẩn Huyền.

"Giải đắng."

"Cảm ơn." Trầm Cẩn Huyền giống như là nghiện nói cảm ơn. Điều này làm cho Uyển dung hoa cùng Diệp phân nghi đều bắt đầu thảo luận cho rằng ngày hôm nay nàng bị bệnh nên phá lệ đặc biệt chút, hay là từ trước nàng cũng biết lễ, chỉ là các nàng không chú ý.

Diệp phân nghi ngồi trên ghế tròn gỗ liềm khắc hoa được cung nữ đặt bên giường, nàng nhìn tâm tình Trầm Cẩn Huyền đã tốt lên, khi nói chuyện giọng nói của nàng rất nhiều: "Nhất định là ta và Uyển tỷ tỷ từ trước đã sợ ý, nguyên lai muội quả nhiên như hoàng hậu nương nương nói, thật biết lễ nghĩa."

"Đúng, Diệp tỷ tỷ chẳng lẽ không thương cho ta cái gì?" Trầm Cẩn Huyền không muốn tâm tình mình ảnh hưởng đến hai nàng, khóe môi hiện ra một ý cười cực kỳ nhạt nhẽo.

Ba tỷ muội nói chuyện một hồi, trò chuyện đông tây cùng việc nhà, thẳng đến khi thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, khiến mắt nàng càng ngày càng nặng, đầu càng mơ hồ, Uyển Dung hoa cùng Diệp phân nghi lúc này mới ly khai, từng người trở về trong cung của mình, đã vào trưa rồi.

Diệp phân nghi không quá muốn cùng Uyển dung hoa cùng nhau thảo luận chuyện Trầm Cẩn Huyền liên quan đến hoàng đế bệ hạ, nàng cảm thấy Uyển dung hoa cấm kỵ chuyện bọn họ, nếu nàng nói có chút quá, đều sẽ xát muối lên vết thương của Uyển dung hoa, như thế họa vô đơn chí, nàng thân là bạn thân, làm sao có thể làm như vậy? Lại không nghĩ đến, Uyển dung hoa lại chủ động nói về chuyện này.

"Ta cảm thấy tình cảnh hôm nay của Huyền nhi có chút nguy hiểm, hậu cung có quá nhiều người ghen tỵ với nàng, hơn nữa nàng còn đang mang thai, muội biết không? Ta luôn cảm thấy nhất định sẽ phát sinh chuyện gì đó, Lâm nhi, muội cũng biết, từ trước đến nay trực giác của ta rất chuẩn."

Lâm nhi, Diệp Lâm, là tên của Diệp phân nghi. Dien..dan..le..quy..don.com

Nàng nghe Uyển dung hoa nói, trầm mặc một hồi mới nói, tựa hồ như đang nghĩ điều gì đó: "Ta biết, sáng sớm mấy nữ nhân kia nhìn Huyền nhi ta cũng nhìn thấy rõ ràng, gần như đều hận không thể từ hình muội ấy ngay tại chỗ, ha ha, nói thật ra, ta thực sự cảm thấy buồn cười." Diệp phân nghi dừng lại, nàng chú ý bốn phía mới nói tiếp, trong giọng nói có ý tứ trào phúng rất đủ: "Tiền cung là do các nàng lựa chọn, chính như tiền cung là sự lựa chọn của ta, được sủng ái rồi thất sủng là do các nàng vô năng, cùng ta khác biệt, mục đích của ta tiền cung cũng không phải bởi vì sủng ái, nên ta mới thấy buồn cười."

Giống như là thực sự cảm thấy buồn cười, nụ cười trên mặt Diệp phân nghi không giảm, cười nhạo treo đầy trên mặt.

"Uyển tỷ, tỷ đừng nghĩ quá nhiều, chính như lời tỷ nói "Hết thấy đều sẽ tốt" tin tưởng bản thân tỷ, tin tưởng vào chúng ta, vô luận phát sinh chuyện gì, hết thấy đều sẽ tốt." Diệp phân nghi nói xong, đưa tay nắm tay Uyển dung hoa, vỗ vỗ rồi mới buông ra, sau đó hai người tiếp tục sống vai đi về phía trước.

Thời gian không không lâu, đi tới một ngã rẽ, bởi vì đều tự về cung mình nên hai người hướng trái phải mà đi.

Hai ngày sau, Trầm Cẩn Huyền lui sốt, Hoàng hậu nương nương yêu cầu chúng phi ngắm hoa phải đến đúng dịp, ngay khi Dương ngự y nói nàng lui sốt không bao lâu, ý chỉ Lưu hoàng hậu đến, điều này làm cho Trầm Cẩn Huyền vừa mới hết đau đầu vì cơn sốt, nhất thời nay lại càng thêm đau đầu.

Nàng không muốn đi, hiện tại nàng muốn xuất cung an ủi phụ thân mẫu thân, gặp mặt đệ đệ một chút cũng không thể, nơi nào còn có tâm tình thưởng hoa?

Mẫu đơn khoe sắc?

Coi như là mẫu đơn hiem thấy nàng cũng không muốn đi có được hay không?

"Ai..." Không biết đã mấy lần Trầm Cẩn Huyền vì ý chỉ của hoàng hậu mà thở dài, than thở vậy làm cho Minh Yến cùng Trầng Hoa cũng có thể biết được nàng sâu đã có một cọng tóc bạc.

"Quận chúa, người nếu không muốn đi, thì tìm lý do không đi?" Nàng thực sự không muốn thấy quận chúa nhà mình buồn bã như vậy, nhưng lại có thể giả bộ thần thái mạnh mẽ đi tiệc ngắm hoa rõ là đồ bỏ kia.

"Em cho là Hoàng hậu nương nương không phải chủ nhân của hậu cung sao?" Vừa vặn Minh Yến cuối người đi giày cho nàng, cho nên Trầm Cẩm Huyền vừa nói chuyện, còn động thủ khẽ búng vào trán Minh Yến một cái: "Đi, mau trang điểm cho ta."

"Nương nương, hôm nay người muốn trang điểm như thế nào?" Tràng Hoa cùng Minh Yến vừa mới bị búng đầu cần thận đỡ Trầm Cẩm Huyền, đỡ nàng tới trước bàn trang điểm ngồi xuống, giữa lúc ấy Tràng Hoa hỏi nàng.

Trầm Cẩm Huyền liếc mắt nhìn mình trong gương xem xét, vừa cười nhìn hai người chiếu cố hầu hạ nàng, coi như nàng không muốn đi, nhưng vẫn cố cười: "Thế nào cũng được."

Giống nhau mà nói, vào những trường hợp này là cơ hội quý báu để nhóm phi tần kia khẳng định thể diện mình, trang điểm y phục lộng lẫy để hoàng đế bệ hạ hài lòng.

Chỉ tiếc là, hiện tại hoàng đế bệ hạ không có ở trong cung, nhìn không thấy thành quả các nàng dốc lòng ăn mặc, ăn mặc trang phục tinh tế cũng lãng phí thời gian, chẳng bằng tùy ý.

Tràng Hoa khéo tay, phương diện trang điểm mạnh hơn Minh Yến, thật không hổ là người mười hai tuổi vào cung, bất quá Minh Yến có mưu kế nhiều, bình thường có chuyện gì hai người đều thương lượng với nhau, hôm nay hai người thảo luận nho nhỏ một chút, còn quyết định ăn mặc xinh đẹp hơn nhóm phi tần kia, tốt nhất có thể áp đảo đám hoa thơm cỏ lạ đó.

Hao tổn không ít thời gian, Trầm Cẩm Huyền lại nhìn mình trong gương, khuôn mặt coi như không có biến hóa, cần thận nhìn có thể thấy, địa phương muốn xinh đẹp đều xinh đẹp một phen, giống như mi, giống như môi, lại giống như cặp mắt đào hoa này. 帝 后 的 命 运 是 什 么 呢 帝 后 的 命 运 是 什 么 呢

Tóc của nàng dài mà xuôi mềm, đồng thời còn rất đen bóng loáng, thực sự là một mái tóc đẹp, búi tóc mới làm hơi lỏng tạo sự bông bênh, lại không bởi vì vậy mà tán ra, bên mặt nghiêng có một loạn tóc rủ xuống, lại tăng thêm vài phần quyến rũ, lại càng thêm một chút lười biếng, thanh nhàn.

Áo ngắn màu lam lục thêu hoa bách hợp, dưới là quần dài màu lam lục nhạt, thắt lưng nhỏ cài một hoa mai xinh đẹp sáng rỡ, chỉ là hoa mai là màu lục đậm, màu xanh cùng màu hoa mai nhìn vào ngược lại cũng không quá nồng.

Bên hông rủ xuống một dải tơ tằm, cùng màu với sắc áo, hai dải tơ tằm theo động tác của nàng như là quần quít, còn có một ngọc bội hoa mai được buột dải lụa thả đến bên gối nàng, dây màu xanh thẫm, gắn hai viên lục bảo, một viên là bạch ngọc lớn, viên châu ngọc nhỏ được gắn ở giữa, tiếp là một viên châu tròn lớn.

Đi xuống dải lụa đính ba viên châu, hai viên bạch sắc cùng một viên nhỏ màu lục, cuối cùng điểm tô một viên châu hắc sắc.

Sửa soạn cuối cùng đã chỉnh tề, cũng không phải khá lâu hay hơi ngắn, rất tin tề, sắc nhạt từng sợi, váy dài ánh lục, đi lại giống như nước chảy.

Minh Yến Tràng Hoa nhìn đến ngây dại, cho dù các nàng là người trang điểm, nhưng các nàng vẫn đứng nhìn đến ngốc sững. 帝 后 的 命 运 是 什 么 呢 帝 后 的 命 运 是 什 么 呢

Nhìn thấy phản ứng thú vị của các nàng, Trầm Cẩm Huyền không khỏi ôn nhu cười, nhưng một lần nữa lại làm cho các nàng sững sốt: "Tràng Hoa còn không mau nhanh chóng đi theo ta? Minh Yến, em phải giữ tốt nhà cửa đấy."

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi ngày một thân ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Minh Yến thu dọn lại nhưng hộp trang điểm nhỏ được mở trên bàn trang điểm, khép lại hộp cuối cùng đựng giấy son môi, lại xếp cần thận các hộp bên cạnh, Minh Yến khom lưng đẩy cái ghế gỗ khắc hoa cúc trước bàn trang điểm vào một cái, lúc này mới chạy chậm vài bước chạy tới trước cửa đuổi tới chỗ Trầm Cẩm Huyền cùng Tràng Hoa.

Dùng tay nâng cánh tay quận chúa nhà nàng, Minh Yến cười xinh đẹp nói: "Quận chúa người cứ việc yên tâm mà đi, em nhất định coi được Trà Huyền các của chúng ta."

Chuyện Trầm Tiểu vương gia làm cho Trầm Cẩm Huyền buồn bực không vui hồi lâu, cho đến hôm nay mới thể hiện một chút ý cười, mặc dù là ứng phó tiệc yến của Hoàng hậu nương nương, còn có thể gặp phi tần không vừa mắt chủ tử, nhưng Minh Yến vẫn cảm thấy vui vẻ, có thể đi ra ngự hoa viên nhìn mẫu đơn khoe sắc một chút, đối với quận chúa nhà nàng cũng rất hữu ích.

Cả ngày bị đè nén trong phòng, trên người lại có vết thương, làm sao mà tốt được? 帝 后 的 命 运 是 什 么 呢 帝 后 的 命 运 是 什 么 呢

Minh Yến biết quận chúa nhà nàng sẽ không để ý những lời khiêu khích chanh chua của người bên ngoài, cho nên bữa tiệc ngắm hoa có thể để cho Trầm Cẩm Huyền tiếp xúc với bên ngoài một chút, nàng cho rằng cực tốt.

Vì vậy, ngữ điệu của nàng nhẹ nhàng tựa như con chim đang hót trên cành cây cao kia.

Trầm Cẩm Huyền không biết trong lòng Minh Yến có ý tưởng gì, nhưng cũng có thể nhìn thấy hiện tại tâm tình nàng ấy rất tốt, liền nghiêng người liếc nàng: "Em nha đầu này, ta đi yến tiệc, em ngây ngô cười cái gì?"

Ngay tại vừa rồi, cũng không biết ai thờ dài bảo nàng tự chối tiệc ngắm hoa. Mới qua một chút, nàng đi đến tiệc ngắm hoa lại vui đến mức nở hoa như vậy?

Trầm Cẩm Huyền không hiểu, hận không thể chỉ lên trán của Minh Yến, nhưng chung quy lại lười động thủ.

Khi nói chuyện, dưới chân nàng vẫn bước đi, bước chân nhỏ trải vụn, bên trái bên phải phân biệt là Minh Yến và Trầm Hoa nâng tay nàng, chủ từ hai người bước ra khuông cửa, lại đi xuống hai tầng thêm đá.

Viện hoa trong Trà Huyền các cũng vừa mới mở, tháng trước chỉ có nụ hoa cây bông gòn, bây giờ nở ra nhiều đóa hoa, bắt quá thân cây bông gòn cao, trong viện chỉ có một gốc cây, nở hoa cũng không tính là một đám đoàn hoa, trừ cái đó ra, cùng hoa hồng làm bạn là một gốc cây vụn vụn, chỉ cần ngắm xem, rất xinh đẹp, đứng xa lại thấy tổng thể vườn hoa, liền thiếu hụt mỹ cảm.

Trầm Cẩm Huyền nghi chân, xuất thần ngắm một cây bông, chỉ cảm thấy vô cùng đẹp, chợt hoàn hồn, nàng cảm thấy rất lâu rồi mình chưa tỉ mỉ lưu ý mọi thứ xung quanh Trà Huyền các.

Nguyên lai trong viện có một gốc cây bông gòn.

"Hoa này nở thật điểm lệ."

Nàng ni non một mình đi tới, giống như kiếp trước đi về phía hán, giống như cây bông gòn kia, nơi hán đứng.

Vườn cánh tay trắng nõn nà, nhẹ nhàng rơi trên cây bông gòn, xúc cảm vô ngoài cây cũng không hề tốt, Trầm Cẩm Huyền nhìn bàn tay cùng vô cây tương phản, kéo kéo khóe miệng, nâng một ý cười không rõ cảm xúc.

Phó Dật, ta nhất định sẽ tìm người báo thù.

Chỉ người, duy nhất là người.

"Nương nương, " Trầm Hoa rất sợ trễ thời gian, mở miệng gọi Trầm Cẩm Huyền, cùng lúc đó nàng xoay người lại, nhìn thoáng qua phương hướng của gian phòng hạ nhân ở: "Nương nương, nếu không đi chúng ta sẽ trễ."

Trầm Hoa vừa nói, Trầm Cẩm Huyền đi tới bên cạnh, lại tiếp tục nói: "Còn có...trường hợp ngắm hoa như vậy, người nên mang theo Phương Vũ đi cùng, hoàng đế bề hạ không có ở trong cung, người cần phải cẩn thận nhiều hơn."

Tay trở xuống bên người mình, Trầm Cẩm Huyền bối mót thiếu sót nhìn về phía Trầm Hoa, lập lại: "... Phương Vũ?"

Đúng rồi, sao lại quên được, ngày ấy nàng đưa tiễn bề hạ cũng đã nói qua, hình như nói cái gì Phương Vũ đã tịnh thân đưa đến Trà Huyền các.

Phương Vũ có vô, thời khắc nguy hiểm nói không chừng có thể bảo vệ nàng.

Tuy rằng nơi này là hậu cung, nguy hiểm cũng không nguy hiểm bằng ở bên ngoài cung. Dien..dan..le..quy..don.com

Nhưng dầu gì cũng không thể để Mục Diễm phân tâm nhiều.

"Đề y cùng đi đi."

Được lệnh của Trầm Cẩm Huyền, tầm mắt Trầm Hoa rơi xuống tiểu cung nữ đứng bên cạnh, nàng hướng về nơi Phương Vũ đang ở giờ giờ cầm, tiểu cung nữ gật đầu, vui vẻ chạy đi.

Không bao lâu, Phương Vũ cùng tiểu cung nữ kia đi tới, y mặc bộ y phục xanh xám tro của thái giám, đầu trên đeo mũ, chóp đỉnh mũ có viên ngọc, theo đỉnh mũ, hai sườn tai rủ xuống hai dây màu đen, sợi dây đại khái rơi xuống vừa đi nơi sườn, mũ màu đen, là một thái giám cấp thấp nhất.

Về mặt của y không giống với thái giám trong cung chút nào, không có một tia mềm hóa, vẫn là lông mày thô dày đen đặc, con mắt to hữu thần, chỉ thấp hơn một cái đầu với Mục Diễm, chân dài rộng, nơi nào giống thái giám đâu.?

Mặc dù y mặc trang phục tiêu chuẩn của thái giám, nhưng một điểm cũng không giống.

Phương Vũ tỉ mỉ quan sát Trầm Cẩm Huyền sau đó hành lễ với nàng, giọng nơi trong trẻo, dùng từ cung kính.

Trầm Cẩm Huyền thu hồi ánh mắt dò xét, để Phương Vũ đứng dậy, lại một tiếng phân phó y theo nàng đến yến tiệc ngắm hoa, Phương Vũ cuối người

tiếp lệnh, eo cong một chút, nhưng hai viên châu hắc sắc lại không rũ xuống, y nói: "Vâng, mời nương nương đi trước."

Không biết thế nào, Trầm Cẩm Huyền cảm thấy tình cảnh có chút buồn cười, nhin không được nhếch khóe môi, cất bước về phía đại môn Trà Huyền các. DDLQĐ>com

Trên đường, Trầm Cẩm Huyền vẫn không nhin xuống, hồi nghi hoặc trong lòng ra, ánh mắt nàng nhin đường, mấp máy hai cánh môi phấn hồng, thanh âm nhẹ nhàng hỏi Phuong Vũ: "Ta xem ngươi gần như... Vẫn chưa tỉnh thân."

Hai đôi nàng làm người, đều ở trong cung, nếu liếc mắt có thể nhin ra thái giám thật hay giả, đó là chuyện không có khả năng, chỉ là mặc danh kì diệu, trực giác của nàng nói cho nàng biết mà thôi.

Nếu như thực sự Phuong Vũ vẫn chưa tỉnh thân, vậy sao hoàng đế bệ hạ lại đưa Cảnh quý nhân đã cách chức cho y, như thế đây không phải là nghiêm phạt, ngược lại thành toàn cho đôi uyên ương bọn họ sao?

Trầm Cẩm Huyền cũng không nhin ra Phuong Vũ trộm bí mật lừa gạt hoàng đế, cho nên Phuong Vũ không tỉnh thân, hoàng đế bệ hạ rõ ràng biết, hần... Đại khái là thật tâm thành toàn đi?

Trong nháy mắt Phuong Vũ rất muốn nói "Ánh mắt của quý tần nương nương thật tốt", nhưng nếu nói ra chuyện này, khẳng định y khó đỡ mạng nhỏ này, liện hạ tâm tư, nhanh chóng giải đáp nghi hoặc của Trầm Cẩm Huyền: "Bẩm nương nương, nô tài quả thực chưa tỉnh thân."

Không thể không nói, ban đầu Trầm Cẩm Huyền nghe lời ấy cảm thấy khiếp sợ, nàng dừng bước, không thể ức chế mà quay đầu nhin Phuong Vũ, cặp mắt đào hoa tràn đầy khiếp sợ.

Tuy rằng đây là trực giác của nàng, nhưng cái này không đại biểu nàng với suy đoán của mình không khiếp sợ.

Hoàng đế bệ hạ muốn làm gì đây, vì sao phải để một nam nhân quang minh chính đại vào cung, còn bỏ bên cạnh nàng?

Liên tiếp nghi vấn xuất hiện trong đầu, Trầm Cẩm Huyền cau mày nhin phía sau mình, nam nhân cuối đầu, vẫn cảm thấy đầu đau muốn ngáy.

"Ngươi nói đi, vì sao?" Mục Diễm làm như thế, nhất định có đạo lý của hần, mà Phuong Vũ, cũng nhất định biết đạo lý của Mục Diễm.

Chuyện là như vậy - -

Ngày đó Phuong Vũ bị hai thị vệ áp dẫn đến Kính sự phòng, nhưng không như dự liệu của y làm lễ tỉnh thân, chỉ là bị ép buộc uống vào một chén thuốc đen như mực, chén thuốc vừa vào dạ dày, hai mắt y liền tối đen, mất đi toàn bộ tri giác.

Chờ khi y tỉnh lại, từ trên giường ngồi dậy, hai mắt tối sầm lại, loạng choạng ngã trở lại giường, thế nhưng Phuong Vũ rõ ràng cảm giác được, trên người y không có tý xiu đau đớn nào, chỉ có chút thoát lực suy yếu mà thôi.

Sau đó y xác định bản thân không có thiếu miếng thịt nào, đầu óc của y vẫn còn mơ hồ, Phuong Vũ đang tâm tâm niệm niệm thì Cảnh Mặc Dương đẩy cửa vào.

Cảnh Mặc Dương lại nhớ rõ ràng, hoàng đế bệ hạ nói Sùng Đức điện của hần thiếu một thái giám, ý của hần là biến Phuong Vũ thành thái giám, hiện tại nàng nhin sắc mặt y tái nhợt nằm trên giường, tự nhiên cho rằng Phuong Vũ đã trở thành thái giám.

Lảo đảo nhào tới trước giường, tiếp xúc được cơ thể ấm áp của y nàng gần như là lập tức khóc lên, nước mắt như bị đứt tuyến lệ, từng giọt từng giọt rơi, không có điểm dừng.

"Xin lỗi xin lỗi... Đầu là ta sai... Ta không nên..." Cảnh Mặc Dương vừa khóc vừa giải thích, quả thực nàng áy náy cực kỳ, hai tay ôm thật chặt lấy Phuong Vũ, giống như sợ y trách nàng muốn đẩy nàng ra.

"Mạn Dương, đừng khóc, ta không sao, ta rất tốt, không phải là lỗi của nàng, đừng khóc." Đối với Mạn Dương như thế, Phuong Vũ đau lòng, y có thể hiểu mọi động tác của nàng hàm nghĩa gì, nàng lo âu sợ hãi tự trách bản thân y nhin không xót thứ gì, đã như thế, y mới đau lòng, cũng càng hối hận.

Nếu không phải y nhu nhược lùi bước, nàng cùng y sẽ không đi đến bước này, cho dù bỏ trốn đến chân trời góc bể, khẳng định tốt hơn hiện tại vạn vạn lần, là y sai, làm sao nàng lại sai được?

Nhưng may mà ông trời che chở, may gặp hoàng đế bệ hạ khoan dung, tình yêu của y và Mạn Dương lại có hi vọng, rốt cuộc bọn họ cũng có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ, tuy rằng có vô số người chửi bới cười nhạo, như thế thì sao?

Trong lòng Phuong Vũ ngũ vị tạp trần không hơn Cảnh Mặc Dương, chỉ là nhiều hơn nàng, vì vậy mũi cũng chưa sót, đồng thời cũng mừng rỡ như điên.

Y cảm tạ bệ hạ thành toàn, bái tạ trời cao, hơn nửa là cảm động rơi nước mắt với bệ hạ.

Sau lại, Phuong Vũ đến Sùng Đức điện lấy thân phận là tiểu thái giám, cùng Cảnh Mặc Dương chịu tội hầu quân không chu toàn sinh hoạt tại một nơi xa xôi ở hậu cung, là một tiểu viện hoang tàn cạnh lãnh cung âm trầm hoang lạnh, nhưng cũng là hạnh phúc mỹ mãn. di ễn ☆ đ ản ☆ l ệ ☆ qu ỷ ☆ đ ôn

Lần sau lại, mấy ngày trước đây, đột nhiên hoàng đế bệ hạ triệu kiến Phuong Vũ, là muốn đưa y đến Trà Huyền các.

Nói đến chỗ này, ba người nhìn đã đến Ngự hoa viên, Phương Vũ nói đơn giản kết thúc câu chuyện.

Nói là Mục Diễm sắp xuất cung, cực kỳ không yên lòng với người đang mang thai như Trầm Cẩm Huyền, hẳn phải Phương Vũ đến có thể bảo vệ nàng.

Mục Diễm chỉ nói cho Phương Vũ, nếu Phương Vũ có thể bảo vệ Trầm Cẩm Huyền bình an, vậy hạnh phúc của y sẽ duy trì dài lâu, nếu Trầm Cẩm Huyền có xảy ra sai lầm gì, Mục Diễm có hàng vạn nghìn biện pháp khiến Phương Vũ và Cảnh Mạn Dương sống không bằng chết.

Hắn ngoan lệ uy hiếp như thế, lời nói không cho người khác hoài nghi chút nào, Phương Vũ lại một chút cũng không sợ, bởi vì y biết, đây là phương thức của Mục Diễm, đây là phương thức mà Mục Diễm hẳn bảo vệ nữ nhân bản thân mình yêu mến.

Đã từng, Phương Vũ không làm được, hiện tại, Hoàng đế bệ hạ đang làm, là chính xác. Nếu thời gian có thể quay trở lại, chuyện xưa diễn ra một ần nữa, y Phương Vũ nhất định sẽ không từ thủ đoạn chỉ vì Cảnh Mạn Dương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Editor: Phinny

Thẩm Cẩm Huyền nghe Phương Vũ nói xong, mi mắt nàng xuống cười nhẹ nhàng một tiếng.

Mục đích ban đầu bệ hạ giữ Phương Vũ lại nàng đoán không ra. Có lẽ hẳn từng nghĩ để Phương Vũ vừa bảo vệ vừa theo dõi nàng chăng. Cũng có thể là một lý do khác. Nhưng bây giờ đối với Thẩm Cẩm Huyền thì nàng không để ý những điều đó nữa, mặc kệ mục đích ban đầu hẳn giữ Phương Vũ lại là để làm gì nàng không quan tâm nữa. Thứ nàng biết hôm nay là bệ hạ luôn suy nghĩ mọi chuyện cho nàng, lúc nào cũng lo lắng cho nàng.

Chỉ vậy thôi là đủ rồi.

Còn cách Ngự hoa viên một đoạn mà đã ngửi thấy mùi hoa được mang trong cơn gió nhẹ thoang thoảng dịu dàng say lòng người, mùi hoa thoang thoảng như có như không chuyển động ở mọi nơi, khiến cho tâm tình của người ta tốt hơn, đột nhiên nhìn thấy trước mặt một đám nữ nhân mặc y phục trong cung, xinh đẹp diễm lệ còn nhiều màu sắc hơn cả hoa trong vườn, khuôn mặt xinh đẹp miệng cười chum chím nhìn còn hơn hoa, tiếng cười vang như tiếng chuông bạc ngân nga, như chim vàng anh đang hót, thật sự là không biết là người tới ngắm hoa hay là để hoa khen người?

Từ trước đến giờ Di chiêu nghi có nhan sắc xinh đẹp, mặc dù các nàng kiều diễm mỹ lệ cũng không thể so với nàng, khoe môi liền hé lên một nụ cười tràn đầy tự tin, bước đi nhẹ nhàng khẽ đưa vòng eo nhỏ nhắn đi tới.

Quả nhiên, đám phi tần kia vừa nhìn thấy nàng, liền vây quanh nàng, đều muốn đứng lên tranh giành để được nàng chú ý mà nâng đỡ.

Liên tục nghe những lời nói khen ngợi, nụ cười trên mặt Di chiêu nghi càng sâu, toát ra vẻ tự đắc mà không lời nào có thể miêu tả nói được. Chỉ là không biết người nào đột nhiên chen vào một câu, trong nháy mắt liền nàng ta liền cứng ngắt khoe môi.

"Dung mạo của Chiêu nghi nương nương quả nhiên đúng như tin đồn, chỉ là Tàn thiếp lại nghe nói mọi người nói nếu nhắc đến mỹ nhân, đầu tiên cần phải nói đến là Minh Huyền Quận chúa của Tư Quốc. Cũng chính là quý tần nương nương. Tàn thiếp chưa từng thấy nàng, thật muốn nhìn một chút quý tần nương nương xinh đẹp đến mức nào. So với chiêu nghi nương nương còn đẹp hơn thì tác hấn về đẹp của quý tần chỉ có thể so sánh với tiên nữ trên trời. *quydon Tàn thiếp thật sự không biết phải tưởng sao mới giống."

Trong khoảng thời gian ngắn, các phi tần yên lặng, ai cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.

Theo giọng nói nhìn qua, người vừa lên tiếng lạ mặt cực kì, nhưng cũng có người nhận ra.

Chính là Lý Mỹ Nhân.

Ngày thường nàng lúc nào cũng tỏ ra hòa thuận với những người khác, không cẩn thận liền bị bỏ quên. Mà lần này ở trước mặt Di chiêu nghi nàng lại lớn mật như vậy chắc hẳn do cảm thấy không cam lòng. Đây là điều không trách được.

Lý Mỹ Nhân thấy không khí không đúng, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên trắng nhợt đầy vẻ lo âu sợ hãi, nàng sợ hãi không biết làm gì liền quỳ xuống trước mặt Di chiêu nghi, lo lắng mở miệng giải thích: "Chiêu nghi nương nương tha tội, tần thiếp cũng chỉ là nghe thấy mà thôi, tần thiếp thắc mắc lâu nay mà vẫn chưa có lời giải đáp, hiện giờ là lần đầu ra mắt chiêu nghi nương nương, không tránh được nhớ tới lời đồn đãi kia, liền... nói ra, là tần, tần thiếp lỡ lời, tần thiếp ngu ngốc, còn cầu xin nương nương khoan dung độ lượng, tha chết cho tần thiếp..."

Vừa nói chuyện, đã là khóc lóc vô cùng thảm thiết, rất đáng thương.

Nàng trực tiếp quỳ xuống, khẩn thiết cầu xin Di chiêu nghi, đáng vẻ giật mình khủng hoảng giống như một con nai nhỏ, con người trong sáng thuần khiết tựa như lần đầu trải qua sự đời, thật giống như chính nàng cũng không biết lời nàng vừa mới nói là sự khiêu khích chọc giận, là điều mà Di chiêu nghi cảm kỵ nhất. Nhìn biểu hiện của nàng làm người ta nghi ngờ giữa chốn ăn thịt người này còn có người thật thà thế nào?

Di chiêu nghi giờ tay lên khẽ vuốt một sợi tóc ở thái dương, lại nhẹ “à” một tiếng, nàng bình tĩnh trầm mặc nhìn Lý Mỹ Nhân run lẩy bẩy, cắn chặt môi dưới, toàn thân run lên liên tục, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt.

Lúc này, đứng bên cạnh Di chiêu nghi, Vệ Tiệp dư lên tiếng: "Nương nương, đây là Lý Mỹ Nhân."

Ý gì vừa nhìn đã biết. Sợ là việc Lý Mỹ Nhân đến Minh Huyền các ngăn cản hoàng thượng đã sớm truyền ra ngoài, khiến Lý Mỹ Nhân ở trong cung đã bị mọi người biết đến.

Còn ai không biết, Lý Mỹ Nhân đêm đó to gan lớn mật, sau khi hoàng đế bệ hạ rời Vĩnh An Cung, thay đổi hướng đi của hân, dù cuối cùng hoàng đế bệ hạ cũng không còn ở lại Bích Tiêu cung, nhưng cũng khiến cho mặt mũi của hoàng hậu nương nương bị mất sạch.

Dĩ nhiên hiện tại mà nói đây chỉ là thứ yếu, mọi người phỏng đoán nhất định là Lý Mỹ Nhân cố ý gây nên, người nào trong hậu cung không biết Di chiêu nghi thường hay ghen? Nàng lại nghe nói Huyền quý tần đẹp tuyệt, thì không thể không nghe nói Di chiêu nghi rất hay đồ kỵ?

Rõ ràng chính là cố ý, Lý Mỹ Nhân ở trước mặt Di chiêu nghi nói Huyền quý tần đẹp không gì sánh bằng, căn bản là cố ý châm vào chỗ hiểm, chọc giận nàng ghen hận Huyền quý tần.

Người này thật là tâm địa độc ác, đi thưởng thức hoa đẹp cũng không quên hắt dầu lên người Huyền quý tần, sợ rằng bây giờ nàng chỉ ngóng trông lửa ghen hùng hực đang dấy lên trên người Di chiêu nghi tới đốt cháy Huyền quý tần.

Lại nói gương mặt Huyền quý tần, ai mà không ghen ghét nhưng trong lòng thì luôn mơ ước?

Nhưng, Lý Mỹ Nhân không những không che dấu khuyết điểm của mình mà còn đưa ra cho mọi người thấy, Di chiêu nghi sao có thể dễ dàng tha cho nàng? Vì để đạt được mục đích mà không ngừng nhóm lửa hành động, lần nữa xác minh rằng nàng thật là can đảm.

Tay Di chiêu nghi nhẹ nhàng vuốt tóc mai, chuyển qua nâng cằm Lý Mỹ Nhân lên, nàng khẽ khom người, nhìn thẳng vào đôi mắt đang rơi lệ của Lý Mỹ Nhân, trong mắt là nụ cười đen tối: "Không cần vội, Huyền quý tần cũng sắp đến rồi, tới lúc đó, người có thể nhìn thấy nàng." Nàng buông lỏng tay, nâng người lên, lúc này mới nói tiếp: "Cần phải nhìn thật cẩn thận, xem có phải nàng đẹp hơn Bôn cung hay không?"

Nhưng vẫn không cho Lý Mỹ Nhân đứng lên.

Dưới chân của các nàng đều phủ kín đá cuội.

Thật là trùng hợp.

Di chiêu nghi từ từ đi lại, tốc độ chậm rãi, nàng đến trước chỗ bàn ghế được sắp xếp gọn gàng, tìm đúng vị trí của mình ngồi xuống: "Thế nào, các vị tỷ muội còn không ngồi xuống?"

Vừa dứt lời, các phi tần từng người đi đến vị trí của mình, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lý Mỹ Nhân, cùng cung nữ nàng mang tới. [#ien.d anl^equ'ydo](#) n Chủ tử nhà mình quý, cung nữ kia cũng đã sớm quỳ xuống bên người Lý Mỹ Nhân.

Hoàng đế bệ hạ tới nhưng không ở lại, có thể thấy được chủ tử nhà nàng không có gì để lên mặt hết, hiện lại đắc tội với Di chiêu nghi, còn phải tính cả lúc trước đắc tội hoàng hậu nương nương, thật sự là rất mất mặt.

Cung nữ kia vốn cũng không phải là hồi môn của Lý Mỹ Nhân tới, không có tình cảm của một nhà hoàn lâu năm, vậy nên nàng không kìm được hung hăng nhìn Lý Mỹ Nhân, đầu gối của nàng đau muốn chết!

Thẩm Cẩn Huyền cũng không biết nàng còn chưa tới đã trở thành đề tài nghị luận của đám phi tần.

Đội nàng đến Ngự Hoa Viên, quả nhiên là tất cả mọi người đều khí thế bừng bừng, bàn ghế trưng bày đối diện Mẫu Đơn nhị kiều, bị những người kia dùng nhiều loại ánh mắt khác nhau nhìn.

Nếu nói là trên mặt chữ thì cũng là có thể từ ‘Nhị Kiều’ là tìm được một, hai đầu mối, ‘Nhị Kiều, Nhị Kiều’, nhất định là cùng ‘hai’ chữ tương quan rồi, một đoá hoa, hai màu sắc, không phải rất ly kỳ sao?

Thẩm Cẩn Huyền cũng không phải không nhìn thấy thân hình của Lý Mỹ Nhân càng phát ra lay động, nàng chỉ nhìn lướt qua Lý Mỹ Nhân đang bị phạt quỳ, tầm mắt trực tiếp đặt ở bông hoa Mẫu Đơn Nhị Kiều tươi đẹp đang nở phía trên.

Mẫu Đơn có màu sắc hoa lệ giống trông rất ít, vốn là trân quý, mà trong đó Hoa Nhị kiều là hiếm nhất, vô cùng trân quý trong hiếm thấy. Nhị Kiều hoa nở lúc hai màu, một nửa hồng đến đỏ rực như lửa, sáng sủa, một nửa trắng băng tinh ngọc khiết, thanh nhã. Chiếm lấy hết sự tập trung của người nhìn, làm người ta nhìn mà than thở, cực kỳ ngạo nhiên.

Chỉ thấy hoa Mẫu Đơn được bao quanh bởi màu xanh của lá, cánh hoa đầy đặn, chính giữa hoa màu vàng, nhiều điểm như được tô vẽ, cánh hoa nhỏ là hai màu, tầng tầng đan xen, giống như là được từng sợi tơ màu sắc nhuộm lên, cẩn thận nhìn còn thấy một mảnh cánh hoa bên trên chứa hai loại màu sắc,

thật sự rất xinh đẹp.

Thẩm Cận Huyền chỉ vội vàng liếc mắt một cái, nàng đi lên phía trước thỉnh an Di chiêu nghi, hiện nay trong hậu cung vị phi tần cao cũng chỉ có nàng và Di chiêu nghi, nàng cảm thấy hình như Mục Diễm không muốn để cho các phi tần của hân dễ dàng có địa vị cao, thật sự rất ít người đột nhiên xuất hiện mà được địa vị cao, dĩ nhiên nàng là ngoại lệ, nàng đến là vì hòa thân.

Nàng cũng không phải là người thanh lịch, cho nên chúng phi tần nhìn thấy trang phục của nàng, trừ kinh ngạc cũng chỉ còn là kinh ngạc.

"Lý Mỹ Nhân sao vậy? Còn không qua đây để nhìn thấy Huyền quý tần? Không phải người luôn muốn được nhìn thấy nàng sao?"

Di chiêu nghi cười, hòa nhã nói.

Điều này cũng làm cho Thẩm Cận Huyền không biết chút gì, nhưng ba chữ Lý Mỹ Nhân cũng là ký ức còn mới mẻ, chính là phi tần đang bị phạt quỳ gối trên đá cuối sao?

Thẩm Cận Huyền thấy lời nói lơ đãng của Di chiêu nghi có vẻ hơi kì lạ, nhưng dù sao nàng đã thỉnh an rồi, có thể đi đến vị trí của mình ngồi ngắm hoa.
die#nda!nleq,uy*do-n chỉ là vị trí của nàng cùng Di chiêu nghi là phân chia trái phải rõ rệt.

Lý Mỹ Nhân run lên một cái, nàng cố gắng đứng lên, cả người xiêu vẹo, yếu ớt như sắp ngã xuống, làm cho người ta nhìn làm người thương yêu.

Thật là một mỹ nhân.

Thẩm Cận Huyền uống một ngụm trà, nhìn nàng ta đang đi tới với vẻ rất thú vị, rồi sau đó lại tiếp tục quỳ xuống. Nhìn lại như vậy, sắc mặt thật là âm đạm, nhưng cũng đẹp mắt hơn.

Quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc, hoàng đế bệ hạ vậy mà lại ngăn cản được sự cảm dỗ này.

Trong lòng nàng nghi ngờ, quay mặt nhìn về bên tay phải của Uyển Dung hoa.

Dương Thuận qua chỗ chủ tử nhà mình, đi đến sau lưng Thẩm Cận Huyền, cúi người xuống cạnh tai nàng, kể vài câu đơn giản rõ ràng, khiến cho Thẩm Cận Huyền nhếch môi cười.

Mẫu Đan Nhị Kiều cũng phải thất sắc, các phi tần nhìn về phía nàng không có một người nào không cảm thấy kinh ngạc.

Lý Mỹ Nhân khiến cho Thẩm Cận Huyền nàng gặp phiền phức, đắc tội với Di chiêu nghi để lấy lòng nàng sao?

Nhưng đáng tiếc, Lý Mỹ Nhân làm sao chỉ nghĩ được Thẩm Cận Huyền thích người khác khen dung nhan xinh đẹp? Bởi vì nàng mà Lý mỹ nhân đắc tội với Di chiêu nghi, nàng cũng không vì vậy mà thương xót. Chỉ có thể để nàng ấy tự mình cầu phúc.

Nếu nói Lý Mỹ Nhân là một người to gan, thì cũng thật là quá to gan, có lời nói "Đánh được nước cờ hiểm mới có thể thắng, xảy ra chuyện có thể xử lý tốt thì mọi thứ rồi cũng qua", nhưng cũng phải xem trước một chút là có bao nhiêu phần thắng, đến lúc đó có thể lật ngược tình thế hay không.

Đừng để cho thông minh quá bị thông minh hại chứ.

Lý Mỹ Nhân nghĩ mình vì nói tốt cho Thẩm Cận Huyền mà bị phạt, làm cho Thẩm Cận Huyền không những đắc tội, đối đầu với Di chiêu nghi mà còn cùng nàng đứng về một phía?

Không biết có phải Lý Mỹ Nhân quên hay không, trước đó vài ngày nàng còn đến Minh Huyền các dẫn hoàng thượng đi mát, chuyện đó không chỉ khiến nàng đắc tội với Lưu hoàng hậu, mà còn đắc tội với Thẩm Cận Huyền nàng.

Tất cả các chuyện khác đều dễ nói. Nhưng cứ những chuyện liên quan đến Hoàng đế thì khó mà đoán trước được.

Thẩm Cận Huyền lười biếng nở nụ cười, cặp mắt hoa đào như say như không, tăng phần cuốn hút.
d*lend@anlequ1ydo>n chuyện nhỏ này ở trong mắt nàng vốn không đáng nhắc tới, cũng không biết Di chiêu nghi phải xử lý như thế nào.

Liệu nàng có bằng lòng đem chuyện nhỏ hóa thành không?

Lời của tác giả: mỗi ngày một thân~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

"Hoàng hậu nương nương đến ——" giọng thông báo the thé của thái giám vang lên, truyền đến tai của các phi tần, tất cả đều quay mặt nhìn về nơi phát ra giọng nói.

Liền thấy Lư hoàng hậu mặc một bộ trang phục lộng lẫy cùng với sáu cung nữ và mười binh lính theo bảo vệ đang chậm chậm đi tới, khuôn mặt ôn hòa, nụ cười nhân nhật yếu ớt, bước đi một cách ung dung hoa lệ. Chỉ trong chốc lát, đi tới vị trí còn trống trên đầu nhẹ nhàng chỉnh sửa quần áo, ngồi xuống.

Các phi tần đang ngồi, ngay từ lúc Lư hoàng hậu còn chưa đi tới đã đứng lên, trừ Lý Mỹ Nhân đang quỳ, không ai khác biệt cả.

Lư hoàng hậu mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Nhanh ngồi xuống đi, chúng ta đều là tỷ muội một nhà, không cần phải như thế." Đợi các phi tần ngồi xuống như lời của nàng, nàng lại tiếp tục nói: "Hãy nhìn xem, đúng là Ngự Hoa Viên, người ngắm hoa, hoa cũng khen người, các muội so với hoa còn xinh đẹp rực rỡ hơn."

"Dù là hoa, cũng phân biệt đẹp xấu, hoàng hậu nương nương đoan trang thủy mị, xinh đẹp nho nhã, nghiêng nước nghiêng thành, là người đứng đầu, nô tì thấy mình không thể bằng người nên cảm thấy rất xấu hổ." Quách Thục Nghi cười nói.

Lời này của nàng, ở trong lòng Di chiêu nghi và Thẩm Cẩm Huyền bị xem là lời buồn cười dối trá, nhất là mới vừa xảy ra chuyện của Lý Mỹ Nhân, như vậy không phải là càng buồn cười hơn sao?

Không nói hai người bọn họ, chính người trong cuộc là Lý Mỹ Nhân đang quỳ dưới đất kia, bản vẽ cho nhan sắc cũng hơn Lư hoàng hậu mấy phần, còn có Uyển Dung hoa, Diệp phân nghi, tất cả đều là số một số hai, bản vẽ tướng mạo Lư hoàng hậu khó có thể giành phần hơn.

Thẩm Cẩm Huyền đặt ly trà xuống, hai ngón tay thon dài cầm một miếng bánh nhỏ tinh xảo cho vào trong miệng, hương thơm tràn ngập trong miệng, ngọt mà không ngán, ăn xong miếng này nàng lại cầm lên miếng khác, bữa tiệc của hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương sai người chuẩn bị điểm tâm, dù là ra sao thì bên trong cũng sẽ không có độc chứ?

Nàng ăn không ngừng, tổng cộng có sáu đĩa nhỏ đựng cái loại điểm tâm khác nhau được đặt trên chiếc bàn ở trước mặt nàng, mỗi cái đĩa Thẩm Cẩm Huyền đều ăn hai ba chỗ, chỉ cảm thấy vị của những món nhỏ này không giống nhau, mỗi thứ mỗi vẻ, giống như các nữ nhân trong hậu cung, mỗi người một dáng vẻ, bản lĩnh động lòng người, mỗi người đều có một đặc điểm tính tình riêng, mỗi người đều mang lại cảm giác khác nhau, như vậy có thể thấy được hoàng đế bệ hạ có rất nhiều mỹ nhân.

Thẩm Cẩm Huyền nhớ tới hân, không nhịn được hơi cong môi lên.

"Miệng của người thật ngọt, cũng rất hiểu chuyện, Bồn cung rất vui vẻ." Lư hoàng hậu cười, tầm mắt rơi xuống người Lý Mỹ Nhân, nàng hơi nhíu mày lại, cất giọng hỏi, trong giọng nói cũng có chút không vui, nhưng trước sau đều bình tĩnh như không có việc gì xảy ra: "Đây là thế nào, đã xảy ra chuyện gì?"

Lời của nàng mang giọng điệu cứng rắn, cung nữ Thụ Mối đứng thẳng bên người lập tức cúi xuống bên tai nàng, báo cho Lư hoàng hậu người này chính là Lý Mỹ Nhân.

Thẩm Cẩm Huyền thấy thế trong lòng cười nhạo một tiếng, thầm nghĩ ngày đó Lý Mỹ Nhân cho Lư hoàng hậu một bạt tay lớn như vậy, nàng thật sự không biết nàng ta? Chẳng qua cũng là làm dáng thôi, để người khác nhìn thấy, cho là nàng không âm thầm điều tra Lý Mỹ Nhân, liền nghĩ nàng là một hoàng hậu tốt, có tấm lòng vị tha rộng mở.

Hoàng hậu nương nương vẫn như cũ, ngoài mặt lại thể hiện một chút, năm nay trong cung không có tới người mới, nàng nghĩ mình có thể lừa gạt được ai?

Thẩm Cẩm Huyền không nói một lời, chỉ chờ những người khác lên tiếng, nàng ngồi xem là được rồi.

Di chiêu nghi không ít lần phải trải qua việc bị người khác nói lại chuyện có liên quan đến nàng, khoát tay ý bảo cung nữ phía sau nàng mở lời, giải thích với hoàng hậu nương nương, đầu tiên Bích Hồng gạt đầu với chủ tử nhà mình, bày tỏ đã nhận lệnh, mới bước ra phía trước, hành lễ với Lư hoàng hậu: "Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương vạn an."

"Khỏi bẩm nương nương, trước khi ngài đến, Lý Mỹ Nhân bệnh lâu ở trong viện mấy năm, bị quên quy định trong cung, nói năng lỗ mãng, cử chỉ vô lễ, xúc phạm chiêu nghi nương nương, vì vậy, chiêu nghi nương nương mới phạt nàng quỳ dưới đất nửa canh giờ."

Chuyện không liên quan đến Thẩm Cẩm Huyền, nhưng nàng cũng biết lời Bích Hồng bẩm báo rõ ràng là hoàn toàn bịa đặt, gán đại một tội danh, Lý Mỹ Nhân nói một câu không suy nghĩ, xúc phạm đến người khác.

Chỉ là hoàng hậu biết Di chiêu nghi ở chức vị cao, hơn nữa nàng rất phách lối, là người ngông cuồng, ngay cả bây giờ không có hoàng đế bệ hạ sủng ái che chở, cũng có mấy ai dám đắc tội với nàng?

Nhà mẹ của nàng là Hữu Thừa Tướng.

Thừa Tướng Kỳ quốc phân biệt trái phải, lấy bên phải làm đầu, phụ thân Lư hoàng hậu Lư Thừa là Tả Thừa Tướng (bên trái), bởi vì mẹ của Lư hoàng hậu cùng Thái hậu có quan hệ thân mật, khiến cho quan hệ của Lư Thừa Tướng và Thái Thượng Hoàng tốt hơn một chút, mới khiến Mục Diễm tin tưởng Lư Thừa Tướng hơn một chút. nhưng dù nói thế nào, Hữu Thừa Tướng vẫn có uy tín hơn, cho nên nữ nhi bảo bối ông thương yêu nhất là Di

chiều nghi, ở trong hậu cung phách lối giống như ở trong phủ Thừa tướng, nhưng cũng không phải là không có lý do.

Không có phi tần dám bỏ qua mặt mũi của nàng.

"Đã như vậy, phạt cũng phạt rồi, Lý Mỹ Nhân chắc hẳn đã nhớ sự dạy dỗ lần này." Câu nói kế tiếp hiển nhiên là đối với Lý Mỹ Nhân nói: "Đứng lên đi, Bôn cung nhìn sắc mặt ngươi không được tốt, vẫn có thể tham gia yến tiệc chứ? Nếu không thể thì trở về nghỉ ngơi đi."

Đây là Lư hoàng hậu muốn diễn mình là một người rất khoan dung độ lượng sao?

Ngay từ lúc Lý Mỹ Nhân quyết định đến Minh Huyền các chặn đường Hoàng đế cũng đã xem sinh mạng như vật ngoài thân rồi, dù sao nàng ở trong cung ba năm bị bệnh ở trên giường, nhìn rõ bộ mặt của cung nữ thái giám, sống không bằng chết, muốn kết thân với Thẩm Cẩm Huyền, lại phát hiện người ta cần bản cũng không cần làm bạn với nàng.

Hiển nhiên cũng là cá nhớ thù, là nàng đánh giá cao lòng dạ của người trong hậu cung.

Sai một ly, đi một dặm, tất nhiên là không có khả năng cứu vãn. Nhưng không nghĩ đến hoàng hậu nương nương cũng là cá quen mặt, không ít nhất là trên mặt hiền hòa.

Lý Mỹ Nhân được cung nữ của nàng đỡ dậy, quỳ gối hành lễ: "Tạ hoàng hậu nương nương đã rù lòng thương..... Nô tì không sao....."

Không sao?

Hơi thờ mong manh còn không sao.

Thẩm Cẩm Huyền nhìn dung nhan xinh đẹp đang tái nhợt yếu đuối của Lý Mỹ Nhân một cái, nói với nàng thì nàng cũng không tin, chắc hẳn nàng lại muốn mượn cơ hội này dựa vào Lư hoàng hậu để leo lên chức cao. dĩ nhiên#an/leq*uyd~on Mặc kệ mục đích của Lư hoàng hậu như thế nào, dù sao cũng có thể giữ được mạng nhỏ của nàng, nói không chừng sau này còn có thể cho nàng cơ hội phục vụ hoàng đế bệ hạ, đây cũng là điều tốt, so với việc Lư hoàng hậu có thể mang đến cơ hội của nàng, bị lợi dụng cũng không đáng nhắc tới rồi.

Ăn bánh nhiều đến nỗi cổ họng cũng khát khô, vậy là đủ rồi.

Thẩm Cẩm Huyền giơ tay lên, lòng bàn tay trắng nõn mềm mại hướng lên trời, giờ lên độ cao thấp hơn vai một chút, cổ tay hơi vặn một chút khiến cho các ngón tay xinh đẹp đang dính dầu mỡ hơi hướng về phía sau.

Hoa Thái nhìn thấy, khề khom lưng vội móc khăn ra, một tay nàng nâng bàn tay dính không ít điểm tâm của Thẩm Cẩm Huyền lên, tay còn lại nắm chiếc khăn tơ lụa mềm mại cẩn thận lau cho nàng.

Không lâu lắm, Hoa Thái nhỏ giọng nói: "Đã xong rồi, nương nương."

Thẩm Cẩm Huyền nghe vậy thu tay lại, đảo mắt tới bàn tiệc trước mặt, dùng sức bưng ly sứ gốm đựng trà được tô điểm hoa văn xinh đẹp, thông thả đưa đến bên môi, khẽ nhấp một chút nước trà tinh khiết và thơm ngon, làm trơn cổ.

Ánh mắt Uyển Dung Hoa trùng hợp rơi vào trên người Lý Mỹ Nhân xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, ánh mắt khó tránh khỏi việc hạ thấp nàng, liền nhìn chỗ khác, đem tâm mắt rơi xuống Huyền muội muội bên người nàng, thật sự là từng cử động lúc vui sướng đều làm cho lòng người kinh sợ.

Thẩm Cẩm Huyền nhận thấy được nàng nhìn chăm chú, quay mặt nhìn nàng, khoe mắt khề nhìn, lông mày cũng cao lên, môi đỏ mọng mỉm cười, trong mắt gợn sóng lăn tăn, cười như không cười, có mấy phần say?

Những sợi tóc bên tai của nàng, ánh mắt của nàng như được phủ lên một màng sương mỏng, sâu thẳm, thần bí mê ly, làm cho người theo dõi bị lôi cuốn.

Vẻ đẹp của nàng khác biệt so với mọi người, hình như xinh đẹp quá cũng không tốt, nhìn diêm dúa, lẳng lơ, mị hoặc, hào phóng không câu nệ.

Ai có thể che dấu được sự mê hoặc động lòng người như thế?

Khó trách hoàng đế bệ hạ cung chiều không ngán.

Uyển Dung hoa nhìn vào ánh mắt của nàng, giống như đã hiểu rõ mọi chuyện, cười lên.

Thẩm Cẩm Huyền thấy Uyển Dung hoa liền không nhìn được muốn nói chuyện với nàng, khoảng cách giữa hai bàn khá xa, nhưng cũng có lỗ hổng nhỏ, nàng nhẹ nhàng đi chuyển tới, khẽ nói: "Tại sao tỷ tỷ lại không ăn những món điểm tâm này? Muội thấy ăn rất ngon đấy."

Uyển Dung Hoa sợ động tác của nàng quá mạnh, liền lụy đến vết thương trên vai, liền quay người đến gần nàng, vội vàng nghênh đón: "Muội thật nhiều lời, đừng lộn xộn nữa. Tỷ không thích đồ ngọt."

Thẩm Cẩm Huyền cười khanh khách hai tiếng, giọng nói của thiếu nữ nhẹ nhàng giòn tai: "Uyển tỷ tỷ có biết truyền thuyết Hoa Nhị kiều không?" đi en@da^nequ\$ydo+n Thấy Uyển Dung hoa lắc đầu đáp lại, nàng mới nói tiếp: "Vậy thì chờ lát nữa dùng bữa xong, muội sẽ nói cho tỷ nghe, còn có Diệp tỷ tỷ nữa, được không?"

"Tốt tốt tốt, đều tốt, nhanh ngồi thẳng, để hoàng hậu nhìn lại nói muội không chú ý dáng vẻ của mình."

Nàng ánh mắt lơ đãng lộ ra vẻ nhu tình, ánh mắt khiến cho người ta không dứt ra được, muốn bắt lấy, chú ý đến, nhớ kỹ sự mê hoặc của nàng, vô tội lại đẹp đẽ.

Quả nhiên là một bảo bối.

Uyển Dung hoa nhìn thiếu nữ ngây thơ như một bé gái trước mắt mình, trong lòng tổng kết.

Thẩm Cẩm Huyền thấy nàng đồng ý, trong lòng vui mừng, toét miệng cười, lại đem suy nghĩ đặt trên người Lý Mỹ Nhân thì mới phát hiện, thì ra là người ta đã được cung nữ của mình dắt đi bước khắp khênh cũng ngồi xuống rồi, giọng nói Lưu hoàng hậu ôn hòa ở vị trí cao nhất vang lên, Thẩm Cẩm Huyền quay mặt đi xem.

"Buổi tiệc ngắm hoa ngày hôm nay, Bồn cung có hai việc muốn nói với mọi người một chút, thứ nhất: khu vực cửa biển đang gặp thiên tai lũ lụt, tình hình nghiêm trọng, chúng ta ở hậu cung, không biết dân gian khó khăn thế nào, nhưng cũng muốn dốc hết sức mình để giúp đỡ, thắt chặt tình cảm với dân chúng, Bồn cung đã mang rất trang sức đã lâu không sử dụng nhiều, để Thụ Môi sai người đem đi bán đổi lấy ngân phiếu."

Đã nói nhiều như thế rồi, ai còn không hiểu đây chính là cố ý.

Thẩm Cẩm Huyền không thèm để ý những thứ vật ngoại thân này, bữa tiệc kết thúc, sau khi trở về dĩ nhiên là dọn dẹp thật tốt một phen, trừ đồ cưới cùng với một số vật dụng nhỏ xinh mà Hoàng đế ban cho, những lễ vật mà người trong cung cho nàng đều có thể dọn dẹp bán đi một chút, làm như vậy không phải là để xua nịnh Lưu hoàng hậu, là vì hoàng đế bề hạ của nàng, vì con dân của hắn, cũng vì nàng có thể chuộc tội.

Nàng đang suy nghĩ thì đã có người lên tiếng nói với Lưu hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương hãy yên tâm, đợi xong bữa ăn này, nô tì nguyện lấy chút năng lực yếu kém của mình, vì ngài và bề hạ chia sẻ chút nỗi phiền muộn."

Vẫn là cái miệng ngọt ngào của Quách Thục Nghi.

Quả nhiên là miệng ngọt.

Thẩm Cẩm Huyền chỉ là cười, vẫn như cũ không nói.

"Được, các người có lòng nhớ là tốt rồi, còn chuyện thứ hai....."

Lời của tác giả: Mỗi ngày một thân~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Lưu Hoàng Hậu nói đều đều, bỗng chốc xoay qua nhìn Thẩm Cẩm Huyền, tất cả những người khác tự nhiên cũng thuận theo đều nhìn nàng, đều nghe hoàng hậu nương nương tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, chính là về con cháu hoàng thất. Các người đã biết Huyền Quý Tàn có thai chưa, cho nên thường ngày cần phải cẩn thận, chú ý nhiều hơn, đừng để trên đường đi đụng phải nàng."

"Huyết yến trong cung tạm thời cho phép người dùng, đây là bề hạ cố ý dận dò trước khi đi." Dĩ nhiên những lời này là nói với Thẩm Cẩm Huyền rồi.

Huyết yến, tổ yến đều là những vật phẩm quý giá, trong cung cũng rất hiếm thấy, một tháng không có được bao nhiêu, đều cho phép nàng?

Thẩm Cẩm Huyền có thể cảm thấy ánh mắt tập trung trên bản thân giống như kim bạc nhọn, mọi người hận không thể mang nàng ra vạn tiền xuyên tim rồi, nhất là Di Chiêu Viện, trong mắt như sắp tức lửa.

Nhưng đáng tiếc, ánh mắt bén nhọn hơn nữa, cuối cùng cũng không thể biến hóa thành vũ khí.

Thẩm Cẩm Huyền đứng lên, nhẹ nhàng thút tha khẽ nhún trước người Lưu Hoàng Hậu: "Nô tì tạ hoàng hậu nương nương ưu ái."

"Nhanh ngồi nhanh ngồi, bề hạ Diểnndkdan/leequhydonnn không phải đã nói không cho người hơi một chút là hành lễ, bây giờ người phải nhớ, người đang mang Long thai, đương thiên ngàn vạn lần cẩn thận chú ý, đợi sau khi đưa bé ra đời, Bồn Cung cùng Bệ Hạ tự nhiên sẽ không ngăn cản người hiểu lễ tri ân, nhớ kỹ chưa?"

Hoàng Đế Bệ Hạ yêu thương, thương tiếc không phải nàng, mà là con cháu hoàng thất trong bụng của nàng?

Thẩm Cẩm Huyền lơ đãng, có lẽ Hoàng Hậu Nương Nương chỉ có thể hình thức này tự an ủi chính mình một chút.

Nàng không ngại rộng lượng, lương thiện một chút thỏa mãn nàng: "Dạ, nô tì ghi nhớ không quên." Ngược lại thật sự không đứng lên vái chào nữa.

"Tốt lắm, Bồn Cung chỉ có ít chuyện nhỏ như vậy, các vị tỷ muội, đi ngắm hoa đi, hai loài mẫu đơn này nuôi đến bây giờ cũng không dễ dàng đâu, các người nên ngắm nghía cẩn thận, nếu thích ta liền phân phó người mang cây đến trong cung của các người để thưởng thức."

Lưu Hoàng Hậu thẳng lưng, nhìn về phía hai loài cây mẫu đơn đối diện cách đó không xa.

Lá cây màu xanh bóng trải ra làm nền, những đóa hoa mẫu đơn đầy đặn rực rỡ lung lay sinh động, điểm lệt đỏ rực sôi nổi, lại lạnh nhạt thanh cao thuần khiết như tuyết trắng.

Gió nhẹ nổi lên, mùi thơm vỗ vào người.

Thẩm Cẩm Huyền không ngờ nói chuyện còn nhàm chán hơn ngắm hoa.

Nhặt nhẻo ngồi một chỗ, liếc mắt một cái trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, nhưng ngay lập tức hai mắt đã biểu hiện sự nhạt nhẽo, nhìn ba bốn lần... Muốn nhìn đến khi mình phát điên.

Nàng nghĩ có thể Lưu Hoàng Hậu đang thay đổi biện pháp hành hạ người, muốn nàng nhàm chán tới chết.

Nàng nghĩ hiện tại Hoàng Đế Bộ Hạ của nàng đang ở phương nào, ở cửa biển phương nam, hay là đang trên đường xuôi nam?

Nàng nghĩ nàng cảm giác thật nhàm chán, nếu Lưu Hoàng Hậu nguy trang là vô cùng để ý đến đứa bé trong bụng của nàng, như thế làm nàng cảm thấy không thoải mái, trở về Trà Huyền Các là được rồi, nhưng nàng cũng không thể lôi kéo Uyển Dung Hoa và Diệp Phân Nghi cùng nhau trở về được?

Trong lòng Thẩm Cẩm Huyền cảm thấy khó khăn, nhúu chặt lồng mày.

Mục đích Lưu Hoàng Hậu bố trí thưởng hoa yến rớt cuộc là gì?

Không khả năng triệu tập phi tần trong cung ở chung một chỗ, sau đó nói cho các nàng biết hai chuyện kia, dù sao Thẩm Cẩm Huyền cũng không tin, phải nói là vì Lưu Hoàng Hậu muốn xem xét tình yêu nam nữ, đồng thời còn muốn chia sẻ với các nàng, đây cũng quá không có sức thuyết phục.

Thẩm Cẩm Huyền càng nghĩ càng thấy bên trong này nhất định là có nguyên nhân mà Lưu Hoàng Hậu đã tính toán tỉ mỉ.

Ngắm hoa là biểu tượng, nàng nhất định lợi dụng cái biểu tượng xinh đẹp này làm những chuyện bẩn thỉu.

Đang muốn tìm xem có không cái gì có thể dính đến âm mưu của nàng ở chỗ này không, liền nghe được âm thanh chiếc ghế và người ngã xuống đất loảng xoảng, Thẩm Cẩm Huyền nghe tiếng nhìn sang.

Liền thấy Lý Mỹ Nhân ngồi ở cuối cùng đã ngã bất tỉnh.

Chẳng nhẽ phạt quỳ khiến bệnh cũ của nàng tái phát sao?

Đã nói từ lâu rồi, sắc mặt tái nhợt die,n; da.nlze.quydo/mn thành bộ dáng kia còn không đi về nghỉ nhất định là không được, hiện tại té xỉu dưới con mắt mọi người, chỉ có thể khiến mọi người chê cười, chế giễu.

Thẩm Cẩm Huyền than nhẹ, bên kia đã có cung nữ đỡ Lý Mỹ Nhân từ mặt đất lên, ôm vào trong ngực, nhận thấy trước phải ôm nàng đi Lăng Nguyệt các đồng thời xin thái y đến Lăng Nguyệt các. Nhìn khắp bốn phía cũng chỉ có Lưu Hoàng Hậu mang theo nhiều người, nàng vung tay một cái, một quân sự thái giám bước nhanh đi tới bên người Lý Mỹ Nhân, bắt đầu bế nàng lên.

Thẩm Cẩm Huyền thấy cảnh này, đầu quay về phía sau nghiêng đầu sang bên trái một chút, nhìn Phương Vũ một cái, hết cách rồi, nàng nghĩ người có thể dễ dàng di chuyển Lý Mỹ Nhân tới Lăng Nguyệt các, chỉ có hấn.

Phương Vũ đọc hiểu ý tứ chủ tử của hấn, gật đầu bày tỏ cũng không phiền nếu hấn động thủ.

Thẩm Cẩm Huyền nhếch môi cười, xảy ra sự việc như vậy, thưởng hoa yến khẳng định sắp giải tán, tâm tình của nàng không khỏi trở nên tốt hơn, liền lại nắm mấy khối điểm tâm đút vào trong bụng.

Quả nhiên, Lý Mỹ Nhân bị mang đi không bao lâu, Lưu Hoàng Hậu nói một tiếng xong bữa, giải phóng cho Thẩm Cẩm Huyền.

"Uyển Tỷ Tỷ, qua đây, chúng ta đi mau, ta không muốn ngồi ở nơi này chút nào, chán chết được." Thẩm Cẩm Huyền rầm rì, khoác cánh tay Uyển Dung Hoa, lôi kéo muốn nhanh cách xa nơi này một chút.

Uyển Dung Hoa chỉ chỉ mũi, không nhìn được cười nàng: "Nhìn đem người nhanh chóng, làm sao lại ngồi không yên, cũng sắp trở thành mẹ, bộ dáng này người ta mà thấy còn không cười sau lưng người?"

Thẩm Cẩm Huyền lại hừ hai tiếng, lôi kéo nàng đi nhanh một chút: "Tỷ Tỷ người không biết, thật ra ta rất gấp gáp đây." Nàng nói xong, sờ sờ lên tay bụng, làm cho Uyển Dung Hoa dở khóc dở cười, chỉ có thể theo tốc độ của nàng đi nhanh một chút.

Cùng lúc đó gặp mặt Diệp Phân Nghi đang đi cùng hướng họ, Thẩm Cẩm Huyền dùng tay vừa sờ vào bụng đất tay của nàng: "Diệp Tỷ Tỷ, người và Uyển Tỷ Tỷ tới chỗ ta ngồi một chút đi? Ta và các người nói chuyện xưa."

Nàng khoe bộ dạng xem ra thật đúng là rất ngoan, khiến cho Diệp Phân Nghi cũng cười ha ha: "Được rồi, đi thôi." Hai người bọn họ vì Uyển Dung Hoa tính tình điềm tĩnh lạnh nhạt, dĩ nhiên cũng cảm thấy nhàm chán.

Lưu Hoàng Hậu đi sớm hơn so với các nàng một bước, Thụ Môi đi theo phía sau nàng, khoảng cách giữa hai chủ tớ tương đối gần, nói như thế người khác sẽ không nghe thấy: "Xử lý sạch sẽ những thứ đó chưa?"

"Nương nương yên tâm, xử lý thỏa đáng rồi."

"Ừ" Để Thụ Môi làm việc thì nàng yên tâm nhất nhưng mà: "Bắt đầu bắt tay chuẩn bị sự kiện kia đi."

Thụ Môi gật đầu đồng ý.

Bên này Lý Mỹ Nhân được người bên cạnh Lưu Hoàng Hậu động tác cẩn thận đặt lên trên giường của nàng, sau đó thái y cũng chạy tới, tuy nói ba năm qua bệnh của Lý Mỹ Nhân kéo dài liên miên, nhưng thật ra lúc mới bệnh thái y có tới xem một hai lần, những lúc khác căn bản sẽ không tới xem bệnh cho nàng.

Vì chưa bao giờ có người đi mời qua.

Lại nhìn Lăng Nguyệt các, thật sự rất mộc mạc, dù là bốn tiểu các trong một các, tuy không thể so sánh với chánh điện và sườn điện, nhưng cũng không đến nỗi mộc mạc đến thế này?

Như vậy có thể thấy được, Lý Mỹ Nhân bị người khi dễ đến không ai coi nàng là chủ tử.

Thái y nhìn thái giám quản sự này rất quen mặt, nhớ hẳn là người bên cạnh Hoàng Hậu Nương Nương, liền bắt mạch cho Lý Mỹ Nhân cẩn thận hơn một chút.

Bắt mạch xong rồi, lại nhìn mặt của dĩ nhiên dĩ nhiên Lý Mỹ Nhân đang dần dần ửng hồng. Trong lòng đã có cân nhắc.

"Là bệnh phấn hoa."

Vừa mới từ từ tỉnh lại, Lý Mỹ Nhân nghe xong tròn to một đôi thủy mâu, gấp giọng phủ nhận: "Không thể nào!"

Không thể nào là bệnh phấn hoa, căn bản trong ngự hoa viên không có cây tử đằng, nàng làm sao lại bị bệnh phấn hoa? Nàng chỉ sợ cây tử đằng, hoa khác sẽ không làm cho nàng bị bệnh, nàng biết rõ điểm này.

Thái y bị bác bỏ kết quả chẩn đoán cũng không tức giận, hẳn lại lần nữa đặt khăn lụa lên cổ tay Lý Mỹ Nhân, lại nhắm mắt bắt mạch lần nữa, cuối cùng, hẳn lắc đầu một cái: "Không sai được, là bệnh phấn hoa, nếu bị ngứa ngứa, nhớ không thể gãi, không thể cào."

Nói xong, thái y cất đồ của mình vào hòm thuốc, khẽ nhún người rồi lui khỏi bên trong nhà, đi ra với hẳn còn có cung nữ thân cận của Lý Mỹ Nhân, nàng là muốn đi theo thái y đến Thái Y Viện bốc thuốc.

Lý Mỹ Nhân đưa mắt nhìn thái y rồi đi, nằm ở trên giường ngầy ngẫn cả người, cho đến khi thái giám quản sự họ khan một cái mới hồi được hồn của nàng: "Phiền toái công công rồi, mong sau khi trở về công công thay mặt nô tì cảm ơn Hoàng Hậu Nương Nương."

Nàng nói xong, từ dưới gối móc ra một hà bao, đưa tới.

Vĩnh An Cung là nơi nào, công công quản sự nơi đó xem ngân lượng một chút còn không đủ dính răng, hẳn lui về sau mấy bước, cúi đầu cười nói: "Ngài nói quá lời, nô tài nhất định truyền đạt, nếu không có chuyện gì, nô tài liền trở về."

Lý Mỹ Nhân mừng rỡ khi không phải tiêu tiền, thu tay lại lần nữa nhét hà bao xuống dưới gối, rồi đưa mắt nhìn thái giám đi ra ngoài.

Nàng phải suy nghĩ một chút, tại sao lại mắc phải bệnh phấn hoa.

Chẳng lẽ trong cung có nơi trồng cây tử đằng?

Không đúng, trước khi đồng ý tham gia thưởng hoa yến nàng đã tìm người thăm hỏi rồi, trong cung ngay cả một gốc cây tử đằng cũng không có, mà nàng, trừ cây tử đằng, tiếp xúc với những hoa khác cũng sẽ không bị nhiễm bệnh phấn hoa.

Có chuyện gì xảy ra chứ?

Lý Mỹ Nhân không nghĩ ra, lại cảm thấy cái ót đau đến sợ, cả người đều nóng lên, quê hương nhà nàng có rất nhiều cây tử đằng, kể từ biết nguyên nhân bởi vì phấn hoa của cây tử đằng mà đến mỗi mùa xuân cả người nàng có những điểm nhỏ ửng hồng, nàng liền không đi ra ngoài khi cây tử đằng nở rộ, nàng bị cây tử đằng gây và rất thảm, cho nên trí nhớ đặc biệt tỉnh mạch, nàng không nhớ khi phát bệnh thì sẽ bị như vậy, khó chịu như thế.

Cả trên mặt và cánh tay, đều rất ngứa.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thật sự là trúng độc phấn hoa sao?

Răng hàm Lý Mỹ Nhân đều muốn cắn nát, móng tay bấm thật sâu vào thịt non ở trong lòng bàn tay, gai đâm đau đớn cũng không thể khiến tê ngứa trên người nàng giảm bớt chút nào.

Nàng không nhìn được xoay người, co đầu gối lên, động tác này kéo căng vết thương khi bị phạt quỳ, nhưng là... Không đủ.....

"Người đâu! Mau tới đây....!" Lý Mỹ Nhân kinh hoàng gào thét, sau khi nghe thấy âm thanh cửa phòng bị đẩy ra liền gấp giọng phản phó người tới: "Nhanh, tìm sợi dây buộc tay ta lại!"

Nếu không, nàng sẽ không nhìn được!

Người tới là tỷ nữ trong các cửa Lý Mỹ Nhân, người hay khi dễ nàng nhất, tên là Tuyền Hương.

Tuyền Hương thấy bộ dáng chủ tử nhà mình nhếch nhác đáng thương, chẳng những không có lo lắng, ngược lại cười ha ha, trong tay nàng vốn cầm một bó sợi dây, căn bản không cần đi tìm.

Lý Mỹ Nhân ngứa đến muốn nổi giận, lòng bàn tay chảy máu cũng không buông ra dùng móng tay lực đạo mãnh liệt đâm vào thịt, nàng không bận tâm đến những thứ khác, không có dư thừa lý trí để cho nàng suy nghĩ tại sao Tuyền Hương lại biết nàng cần sợi dây trói chặt tay.

Tác giả có lời muốn nói: mỗi ngày một hôn ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Tuyền Hương cầm sợi dây trong tay, giẫm chân lên gối vào đầu giường, nụ cười trên mặt u ám, hết sức đáng sợ.

“Chủ tử, đây là ngài yêu cầu, không phải ta dĩ hạ phạm thượng.”

Trên giường, Lý Mỹ Nhân đã lâm vào trong thống khổ sâu sắc, thậm chí nàng cảm thấy đây không phải là trúng độc, căn bản... Không phải, nhất định không phải, là có người hạ độc nàng, chính là muốn nàng tự gãi phá nát mình, là muốn nàng chết.

Lý Mỹ Nhân thống khổ nước nờ nghẹn ngào, sau khi nghe được lời nói của Tuyền Hương liền lật người quay mặt về phía nàng.

Tuyền Hương thấy, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn mặc dù tái nhợt nhưng lại làm người thương yêu giờ phút này phiem màu đỏ sậm không bình thường, hơn nữa có nhiều chỗ đã bắt đầu toát ra một ít điểm nhỏ màu đỏ, cẩn thận nhìn là có thể nhìn ra, những điểm nhỏ màu đỏ kỳ thực đều là chút mụn com nhỏ nhỏ.

Nếu để lâu hơn, mụn nhỏ càng chằng chịt trải rộng cả khuôn mặt, chỉ suy nghĩ một chút liền khiến trong lòng người sợ hãi.

Tuyền Hương lại chỉ cảm thấy sung sướng sáng khoái, đi theo chủ tử vô dụng như Lý Mỹ Nhân, cuộc sống của nàng cũng chỉ có thể mịt mù tăm tối, hừ, dẫn Hoàng Đế bệ hạ vào trong nhà cũng có thể để cho người đi mất, phải thật vô dụng mới có thể đạt tới trình độ như vậy?

Tay chân lạnh lẽo mà trói đôi tay chủ tử nàng, Tuyền Hương nhìn bộ dáng của Lý Mỹ Nhân đau đến không muốn sống đã cảm thấy ác khí trong lòng ra hết thập phần vui vẻ.

"Chủ tử, ngài có ngứa không, có muốn ta giúp ngài gãi hay không?" Tuyền Hương không có ý tốt, nhẹ nhàng chạm một cái vào gò má của Lý Mỹ Nhân, khiến cả người Lý Mỹ Nhân sợ run một cái.

"Không! Ra ngoài, người ddanle@qqquyydd0n cắt ra ngoài cho ta!" Lý Mỹ Nhân nhận thấy Tuyền Hương không có ý tốt, rút người một cái vào bên trong giường, nàng giãy giụa tay, phát hiện Tuyền Hương trói chặt vô cùng, hai cổ tay bị sợi dây quấn quanh ngay một khe hở cũng không có.

"Ra ngoài?" Tuyền Hương hình như không có nghe hiểu lời nói của Lý Mỹ Nhân, hình như nàng không biết hai chữ ‘ra ngoài’ ý nghĩa là gì, nhỏ giọng lặp lại một lần nữa, khuỷu tay của Tuyền Hương chống trên giường, đến gần Lý Mỹ Nhân: "Chủ tử, ngài nhất định muốn ta ra ngoài? Ta ra ngoài, ai giải sầu với ngài, ai gãi ngứa cho ngài?"

Nói xong, nàng lần nữa dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi một cái trên gương mặt của Lý Mỹ Nhân.

"A!"

Trên mặt ngựa muốn dùng sức gãi, sau khi bị chạm đến lại đau càng làm cho người ta phát run, Lý Mỹ Nhân đã có thể xác định nàng đây là trúng độc.

Hơn nữa, sắp chết đi.

Mới vừa rồi thái y nói nếu không ngựa thì dùng gãi, bệnh phần hoa chưa bao giờ xuất hiện qua triệu chứng ngựa, lúc đó nàng nên nghi ngờ, thái y cũng có vấn đề, hẳn cùng người hại nàng là một nhóm, bọn họ muốn để cho nàng chết, nàng cuối cùng đã biết.

Lý Mỹ Nhân cảm thấy nản lòng thoái chí.

Coi như nàng bị trói chặt tay có thể không gãi, cũng tự có người giúp nàng đi lên hoàng tuyền.

Tuyền Hương!

Bị chủ tử nhà mình dùng ánh mắt ác độc cừu hận trừng liến sừng sờ, Tuyền Hương ngay sau đó lại khôi phục giả cười: "Nếu chủ tử không muốn để cho ta giúp ngài, cứ nói thẳng chứ sao." Nàng nói xong, ngồi dậy, nguyên lý Lý Mỹ Nhân: "Vậy ta ra ngoài, chủ tử ngài cần gì kêu nữa ta."

Tuyền Hương nói dứt lời, đạp chân xuống đất.

Nàng mới vừa sờ soạng mặt của Lý Mỹ Nhân, phải đi rửa tay mới được.

Rửa tay xong bụng chầu nước nhỏ đi ra, Tràng Hoa đang ngồi ở trên giường Thảm Cẩn Huyền lau cái tay ướt sũng của nàng, bên cạnh cũng lần lượt cho Diệp Phân Nghi và Uyển Dung Hoa lau rửa bàn tay.

Thừa dịp thời gian họ tham gia thưởng hoa yến, ở lại Trà Huyền Các giữ nhà, Minh Yến đã làm chút canh ngân nhĩ hạt sen đường phèn để thanh nhiệt.

Chén sứ hình bán nguyệt màu xanh sẫm, một vòng vòng nhỏ hoa văn, màu sắc ở mép chén nhỏ không giống với màu lá cọ, màu sắc của nắp nhật hơn thân chén, cũng có đường vân sâu cạn, nắp chén nhỏ đặt nghiêng lên mép chén, bên cạnh chén có một cái muôi gỗ nhỏ màu nâu đỏ.

Trong chén màu sắc trong trẻo sạch sẽ, mờ ảo, mùi thơm thấm lòng người.

Ngân nhĩ màu bạc nhàn nhạt, hạt sen tròn xoe lại trắng thuần, chè trong suốt vô sắc, ngân nhĩ đoàn đoàn chen chúc trong chén, giống như bố trí lộn xộn tùy tiện, ngâm ở trong nước đường phèn trong suốt thật giống những làn khói vẫn chưa tiêu tan.

"Chỉ nhìn đã cảm thấy mùi vị rất ngon." Diệp Phân Nghi dẫn đầu giơ tay lấy nắp chén nhỏ ra, phòng ngừa cung nữ đang bụng trên bàn, lại cẩn thận bụng lên chén canh ngân nhĩ hạt sen đường phèn, tay phải cầm lên muôi gỗ nhỏ, không thể chờ đợi danlllle@quyd0n*; múc một muỗng đưa vào trong miệng.

Quả nhiên mát mẻ, ngon miệng.

Ngân nhĩ tơ lụa, chè ngọt mịn, hạt sen ngọt chát không đến nỗi gắt.

"Được, bên người Huyền muối muối thật là nhiều nhân tài, so ngự trù làm, ta ăn còn thấy ngon hơn rất nhiều đấy." Diệp Phân Nghi ăn một ngụm, bình luận.

Minh Yến cười đến sáng sủa: "Phân Nghi Nương Nương khen nhầm, nô tỳ cũng không dám so sánh với ngự trù, ngài nếu là thích thứ nô tỳ làm, về sau muốn ăn cái gì liền gọi người gọi nô tỳ qua, chỉ cần là nô tỳ biết làm, nô tỳ sẽ làm cho ngài."

"Nếu Nương Nương người không đồng ý, không muốn thả người tới thì thế nào?" Nhìn đôi mắt to tròn trong veo như nước, Diệp Phân Nghi không nhịn được nghĩ muốn trêu ghẹo một phen.

Minh Yến nghe nàng nói, hai cái tay giơ lên trước ngực đưa trái phải, đầu cũng dao động: "Sẽ không, sẽ không. Quận chúa nhà ta thích ngài, khẳng định nguyện ý." Nàng quay ngoắt một cái, nhìn về phía Quận chúa nhà nàng, nháy mắt hỏi: "Đúng không, Quận chúa?"

Thảm Cẩn Huyền biết tính tình của Diệp Phân Nghi, nuốt xuống một hóp canh ngân nhĩ hạt sen đường phèn mỉm cười gật đầu: "Đương nhiên nguyện ý, Uyển tỷ tỷ, tỷ ăn chưa? Có hợp với khẩu vị của tỷ không?"

Theo nàng nhớ, Uyển Dung Hoa không thích ăn đồ ngọt.

Chỉ là Minh Yến làm canh ngân nhĩ hạt sen đường phèn, chè hơi ngọt, ngân nhĩ vô vị, hạt sen ngọt chát, cũng không thể coi là 'đồ ngọt' được, có lẽ tỷ ấy sẽ ăn được?

Uyển Dung Hoa cũng đã ăn vài hóp, nàng rất kén ăn, khó được uống món điểm tâm như ý của nàng, nàng gật đầu một cái, dịu dàng khẳng định nói: "Hợp, thật sự rất hợp, đừng nói Lâm Nhi, ngay cả ta cũng hâm mộ người có tay nghề phòng bếp giỏi giang, tướng mạo luôn vui vẻ, thủ nghệ còn tốt như vậy, bên cạnh Huyền nhi thật là nhiều nhân tài đấy."

Thảm Cẩn Huyền cười đến thấy rằng không thấy mắt, nàng liếc nhìn một nhân tài mới khác, không khỏi cảm thấy ấm lòng thỏa mãn.

Đứa nhỏ này là Hoàng Đế bệ hạ chỉ cho nàng, giống như Phương Vũ, mặc kệ mục đích lúc đầu của hắn là gì, hiện tại Trùng Hoa cùng Phương Vũ đều một lòng một dạ đối với nàng, với người chủ tử này rất tốt, bọn họ đối nàng tốt, chính là kính trọng nàng. Tại sao có thể chưa đủ, bất giác ấm lòng chứ?

Ba tỷ muội trêu chọc lẫn nhau, trừ Thẩm Cẩm Huyền đã ăn quá nhiều điểm tâm ngọt khi thưởng hoa yến ra, Diệp Phân Nghi và Uyển Dung Hoa đều uống hai chén nhỏ canh ngân nhĩ hạt sen đường phèn.

Cũng không biết họ đang nói gì, một tiểu cung nữ từ ngoài phòng đi tới, cúi người đến không biết nói bên tai Thẩm Cẩm Huyền những gì, theo mỗi nàng cao thấp đứng lại, chân mày Thẩm Cẩm Huyền cũng càng nhíu càng sâu.

Tiểu cung nữ bậm báo xong, đứng thẳng eo chờ đợi xử lý.

"Được, làm tốt lắm, đi xuống đi." Thẩm Cẩm Huyền vừa dứt lời, Minh Yến khen thưởng, đưa chút bạc cho tiểu cung nữ.

Đội tiểu cung nữ lĩnh tiền thưởng lui ra ngoài, Diệp Phân Nghi mở miệng trước, hỏi nàng: "Thế nào?"

"Là Lý Mỹ Nhân."

Thẩm Cẩm Huyền trầm ngâm một hồi lâu, mới từ từ nói tới: "Nói là Lý Mỹ Nhân trúng độc phấn hoa, khổ sở, cần lưỡi tự sát rồi."

Uyển Dung Hoa kinh ngạc một chút: "Thế nào, làm sao sẽ trúng độc phấn hoa đây? Nếu đã biết nhiễm bệnh phấn hoa, nàng còn tới tham gia thưởng hoa yến sao?!"

Thật chẳng lẽ là tự gây nghiệt không muốn sống sao?

"Chuyện này..... Ta cũng không biết được, nhưng chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy. Lý Mỹ Nhân cũng không phải là ngu dại, nàng biết mình nhiễm bệnh phấn hoa, sẽ không nguyện ý tham gia tiệc? Nàng khẳng định trước đó xác định Ngự Hoa Viên không có hoa tương khắc với nàng, cho nên mới tham gia yến. Nhưng nàng vẫn bị điện hạ an lỵ quy?""đơn nhiễm bệnh, là có người muốn làm nàng..... Trúng độc."

Thẩm Cẩm Huyền trầm giọng nói xong, trong lòng đáp án cũng đã toát ra ngoài.

Không trách được, không trách được nàng cảm giác không thích hợp, không có chuyện gì mở thưởng hoa yến, nhất định có quỷ.

Lưu Hoàng Hậu cũng thật lớn mật, quá phô trương, vì khiến Lý Mỹ Nhân trúng độc phấn hoa, cư nhiên mời tất cả phi tần trong hậu cung.

Nàng ta là cảnh cáo đây.

Thẩm Cẩm Huyền tin tưởng người mà Lưu Hoàng Hậu muốn cảnh cáo là nàng.

Diệp Phân Nghi và Uyển Dung Hoa, cũng tin tưởng là như vậy.

"Huyền Nhi..... Người nhất định phải cẩn thận." Ngay từ lúc thưởng hoa yến, Uyển Dung Hoa đã cảm thấy lời nói của Lưu Hoàng Hậu chứa đầy hàm ý, nàng cố ý cường điệu nói ra lời Hoàng Đế bệ hạ cố ý dấn dò, còn hướng toàn bộ mũi nhọn vào hai nữ trong bụng Thẩm Cẩm Huyền, Lưu Hoàng Hậu không có lòng tốt, nàng ta muốn dùng ngôn ngữ kích thích chúng phi, nhất là kích thích Di Chiêu Viện vẫn không có thai.

Nàng ta muốn mượn tay người khác, khiến hai nữ của Thẩm Cẩm Huyền không thể ra đời thuận lợi.

Đặc biệt, trong thời gian Hoàng Đế bệ hạ không có ở trong cung.

Uyển Dung Hoa một lớp kính hãi chưa hết kính hãi, lại nghiêng đón một hồi kinh động, ban đầu nàng có thể thuận lợi sinh con, mười tháng, hoàn toàn dựa vào Hoàng Đế bệ hạ bảo vệ không chê vào đâu được, còn có đêm đó Thẩm Cẩm Huyền ra tay cứu, nếu không, Đại hoàng tử Mục Thụy liền không cách nào mở mắt nhìn thế giới này, càng không cách nào lớn lên đến nay.

Mà bây giờ, Hoàng Đế bệ hạ ở kinh thành.

Dù là Thẩm Cẩm Huyền chỉ là hơi sơ suất, tiểu sinh mệnh yếu ớt sẽ biến mất hầu như không còn.

Nàng quả thật không dám nghĩ.

Uyển Dung Hoa lặp lại dấn dò Thẩm Cẩm Huyền, mới có thể làm cho chính nàng bình tĩnh một chút.

Nàng thanh tâm quả dục, thậm chí vô dục vô cầu, nhưng nàng rõ ràng biết trong cung phi tần ngoại trừ Diệp Phân Nghi và nàng giống nhau, thì đa số còn lại đều như lang như hổ.

Dùng thời gian năm năm, nàng mới lấy được tư cách có hai nữ của Hoàng Đế bệ hạ, cho tới khi bệ hạ vì Đại hoàng tử an toàn ra đời, còn Hàn Tiệp Du cũng mang thai, liền khiến chúng phi thay đổi mục tiêu, giảm bớt áp lực trên người nàng xuống.

Uyển Dung Hoa hiểu thật sâu trong hậu cung đáng sợ phức tạp âm mưu hắc ám, nhưng nàng không biết dùng biện pháp gì mới có thể làm cho Thẩm Cẩm

Huyền và hải tử trong bụng chưa ra đời tránh khỏi những thứ u ám này.

Diệp Phân Nghi lại bất động, nàng không nói gì, tĩnh tâm suy tư hồi lâu.

Rất nhiều chuyện chỉ có thể bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản, không có chuyện gì xảy ra trước, rất khó ngăn cản, chỉ có thể cố gắng hết sức đề phòng tất cả.

"Tràng Hoa, Minh Yến, sau này các ngươi không thể có một chút sơ sót, nếu không, các ngươi khó có thể gánh chịu hậu quả, biết không?" Diệp Phân Nghi rất có vài phần ý vị sâu xa ý tứ.

Tác giả có lời muốn nói: mỗi ngày một hôn ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Hai cô nương gật đầu nặng nề.

Thẩm Cẩm Huyền thấy họ như vậy, cảm thấy thật ám lòng.

"Được rồi, cứ việc yên tâm, các ngươi cảm thấy ta giống như là loại dễ bị người khác tính toán sao? Hơn nữa lại là chuyện liên quan đến ta." Nàng đứng dậy, tay trái thả cái tay của Uyển Dung Hoa đang xoắn khăn tay lung tung trên đùi, tay phải vươn tới chỗ Diệp Phân Nghi.

Diệp Phân Nghi đưa tay mình tới, cùng nắm tay Thẩm Cẩm Huyền, nàng đến gần nàng, nói: "Đứa bé chưa bình an ra đời trước, ngươi nghĩ chúng ta sao có thể yên tâm?"

"Đúng vậy, tóm lại ngươi ngàn vạn lần không được buông lỏng cảnh giác." Uyển Dung Hoa cũng đứng lên, dựa chung một chỗ với hai nàng: "Ta cùng với Lâm Nhi đều hết sức mong đợi ta phủ xuống đây."

Thẩm Cẩm Huyền hình như là cười, nhưng lại cười không ra tiếng, nàng nắm tay hai người các nàng, ba người cứ thế chạy ra ngoài: "Ta hiểu rõ, ta bảo đảm sẽ không để xảy ra chuyện, bảo đảm"

"Ừ, vậy chúng ta trở về." Diệp Phân Nghi nhận được cam đoan của nàng, nhưng cũng không cảm thấy yên tâm, nàng còn cười nhạt một tiếng, sau đó phản ứng cũng không khác biệt là mấy, liếc mắt với Uyển Dung Hoa, hai người trong cái nhìn soi mói của Thẩm Cẩm Huyền càng lúc càng xa.

Mặt trời đã lên cao, ánh sáng sáng lập lờ, Thẩm Cẩm Huyền đứng trước cửa, nhìn hai người bọn họ đi ra đến trước cửa Trà Huyền Các, còn rồi rít quay đầu lại nhìn nàng một cái, nàng chỉ đành cười hướng các nàng khoát khoát tay.

Đến khi không thấy người, nàng dựa vào khung cửa giạt mình hồi lâu, Lư Hoàng Hậu đối với đứa bé trong bụng nàng nổi lên ý niệm phải diệt trừ, bệ hạ vì nàng trước khi đi lấy bảo đảm ngược lại ép Lư Hoàng Hậu.

Thẩm Cẩm Huyền chân chân thật thật chán ghét những thứ lục đục với nhau trong cung này, kiếp trước càng đấu tranh danh càng xấu, tay nhiễm máu tươi, chịu tội liên tiếp, không ngừng thấy ác mộng, kiếp này nàng hi vọng nếu có thể sống đơn giản một chút, vậy liền đơn giản một chút.

Sự sủng ái của Hoàng Đế nàng đã có được, hơn nữa còn thu hoạch ngoài ý muốn là tình yêu của hắn, như vậy đứa bé của bọn họ phải bình an ra đời, nàng nhất định phải dieen.ddanle@q&uyd0n bảo đảm.

Nếu như kiếp trước tính tình của Thẩm Cẩm Huyền là xảy ra rồi tính, gặp phải loại chuyện như vậy thì nàng nhất định sẽ ra tay trước vì mệnh, ở thời điểm ý niệm nhỏ của kẻ địch mới vừa toát ra một chút, cũng không chút nào chần chờ chần chờ, nhô tận gốc, quản hắn rốt cuộc có âm mưu gì, không còn tánh mạng người còn có thể làm gì đây?

Nhưng bây giờ không được, nàng không thể làm như vậy, nàng không thể bởi vì sự tồn tại của Lư Hoàng Hậu uy hiếp đến sự an nguy của đứa bé trong bụng nàng, liền giết Lư Hoàng Hậu.

Như vậy là không đúng.

Thẩm Cẩm Huyền muốn ý niệm lương thiện luôn luôn tồn tại, thời khắc hồi tưởng đã từng chịu tội lúc đau khổ cùng hành hạ, mới có thể khắc chế ý muốn giết người bảo vệ bình an mãnh liệt.

"Minh Yến, đến thay đổi thuốc cho ta." Nàng xoay người lại, vào trong phòng đang dọn dẹp mới vừa ba người các nàng tán gẫu lúc ăn món điểm tâm ngọt Minh Yến kêu, Tràng Hoa một mực phía sau nàng, lúc này nàng đưa tay vịn nàng, một chủ một nô đi vào trong phòng, Thẩm Cẩm Huyền nói với Tràng Hoa: "Đội lát nữa liền dọn dẹp những thứ ta không cần, đồ trang sức châu báu mà người khác đưa tới, còn có những thứ không dùng được cắt

giữ trong kho, người xem những đồ chơi trang trí, sau đó người lại tự mình tìm người đi bên ngoài cung bán của cái lấy tiền mặt, tìm người người tin tưởng, có thể xử lý tốt mọi chuyện, nhớ chưa?"

"Dạ, nô tỳ nhớ."

Đỡ Thẩm Cẩm Huyền tới bên giường, Trạng Hoa cũng không mơ hồ, trực tiếp cầm sổ sách nhỏ tới tồn kho, dẫn theo hai cung nữ đi vào kho Trà Huyền Các để tìm kiếm, trong phòng đồ trang sức bày trên bàn đều là nung nung nhà nàng yêu thích hơn nữa thường xài, dĩ nhiên không cần tốn hơi sức để tìm kiếm, còn có nung nung phân phó không để cho nàng thu thập được đồ giao cho Hoàng Hậu nung nung, thống nhất phải bắt được cung nhân bán của cái ra bên ngoài để lấy tiền mặt, là sợ hoàng hậu nung nung nuốt riêng sao?

Với chút tiền này mà đòi đưa cho Hoàng hậu, nàng ta cũng không thèm nhìn đâu, Thẩm Cẩm Huyền dĩ nhiên phải là vì cái này, mà là nàng nghĩ đến lúc đó sẽ lệnh cho người đó đến nhìn qua mẹ của nàng, đã một thời gian nàng không nghe thấy tin tức của bọn họ, độc của em trai nàng đã có thể giải, bị thương đã khỏi chưa?

Và quan trọng nhất, cha nàng cần cân nhắc kỹ, là ở lại Kỳ quốc cùng với nàng, hay là trở về Tư Quốc tiếp tục biểu đạt lòng trung thành?

Vấn đề nhạy cảm này Thẩm Cẩm Huyền dĩ nhiên là muốn đến lúc đó sẽ đích thân hỏi.

Đối với âm mưu tính toán sắp tới của Lưu Hoàng Hậu, trong lòng nàng đã có tính toán đối phó.

Nàng cũng không thích loại không khí xung quanh nàng lúc này, thật giống như nàng là kẻ yếu, không được ra tay, không thể tính toán, không thể gây tổn thương cho tính mạng người khác, chỉ có thể bị hoảng sợ bao phủ, chỉ có thể ngồi chờ chết?

Thẩm Cẩm Huyền thật muốn giết Lưu hoàng hậu, làm tai họa biến mất vĩnh viễn.

Hao phí tâm tư để phế đi tay chân của Lưu Hoàng Hậu, khiến Lưu Hoàng Hậu chỉ có thể có ý đồ xấu đối với nàng nhưng không có năng lực hành động, nàng không thích suy nghĩ biện pháp phức tạp rối rắm như thế, khoái đao chém ma là phong cách hành sự trước sau như một, khó sửa đổi của nàng.

Nàng ngồi vào trên giường, cởi giày, cho Minh Yến xem sau lưng nàng, sau đó khoanh chân, cuối cùng ở trong lòng roi xuống một cái búa, xác định nếu nàng muốn tránh, vậy thì trốn xa mưu kế này một chút.

Đội thay xong thuốc, mí mắt của Thẩm Cẩm Huyền cũng nặng nề, muốn ngủ, bị Minh Yến ngăn lại: "Quận chúa, chờ một lát ăn trưa xong hãy ngủ, nếu không thì sẽ đau dạ dày."

Nàng ở yến tiệc ăn rồi sau khi trở lại còn cùng Uyển Dung Hoa, Diệp Phan Nghi tán gẫu và ăn rất diện""dan@le#don nhiều điểm tâm, hiện tại trong bụng tí xiu giả bộ muốn ăn trưa cũng không có, nhất định không muốn chờ cơm trưa làm xong.

"Nhưng ta một ít cũng không muốn ăn, Minh Yến, ta mệt cực kỳ, tiểu bảo bảo của ta cũng mệt mỏi, người để cho chúng ta ngủ đi, không cần ăn trưa, sau khi ta tỉnh ngủ ăn cũng được."

Thẩm Cẩm Huyền mềm mại yếu ớt nói, càng nói giọng điệu càng nhỏ, cuối cùng trực tiếp khép mí mắt, trong chốc lát liền chìm vào mộng đẹp.

Minh Yến lắc đầu bật cười, có được hay không sao nàng có thể nói.

Sau khi đắp kín mền cho Quận chúa nhà nàng, Minh Yến tiếp tục làm việc của mình, nàng muốn dùng tơ lụa vừa mới đưa tới mới, làm cho Tiểu Chủ Tử tương lai của nàng nhiều y phục và vớ một chút.

Năm sáu ngày, thật giống như trong chớp mắt liền trôi qua.

Một ngày kia, Thẩm Cẩm Huyền ngồi ở trong viện Trà Huyền các, nghiêng nửa người trên bệ hồ nuôi cá, một cánh tay chống trên đệm nâng cầm lên, cánh tay kia ở trong nước.

Cái ao nhỏ này là Bệ Hạ sai người làm cho nàng, nước trong ao hiện lên màu xanh biếc, màu sắc cá cũng không đồng nhất, năm sắc rực rỡ, thành đàn thành đám, bơi nổi lên phần đuôi phiêu dật lần lượt tron bóng, giống như một đường dưới nước, thân cá bơi qua, cái đường kia nhìn như bị kéo dài ra, tất cả đều là dấu vết do cá để lại trong nước.

Tay Thẩm Cẩm Huyền dò vào trong nước, nước ngập lên mu bàn tay nàng, sau đó nàng lại rút ra bên ngoài, chỉ chừa đầu ngón tay còn sờ nước, vung chỉ, hai bên ngón tay rất nhanh phát ra tầng tầng gợn sóng, mềm mại khuếch tán.

"Nung nung, đây là tiền của việc bán của cái lấy tiền mặt, tổng cộng có ba trăm bảy mươi lượng." Trạng hoa đi vào Trà Huyền các, trực tiếp tìm được chỗ Thẩm Cẩm Huyền ở, đôi tay bê ra sổ ngân phiếu của việc bán của cái lấy tiền mặt.

Đối với dân gian mà nói thì thật nhiều.

Trong cung này, tùy tiện một món đồ chơi của trẻ con thôi cũng phải trị giá mấy chục mấy trăm lượng.

Tốt, mỗi cái cộng lại, đúng là một con số không nhỏ.

Thẩm Cẩn Huyền tính toán trong lòng, rút bàn tay đang ở trong nước ra, chạm đầu ngón tay vẫn còn đọng nước lên ngân phiếu, rất nhanh văng ra màu nước đậm.

"Người cầm lấy, nhưng người hỏi thăm được chuyện thú vị gì vừa mới xảy ra."

Tràng Hoa cẩn thận cất kỹ ngân phiếu, rồi mới móc khăn ra lau tay cho Nương Nương của nàng, vừa đáp nói: "Nương Nương, hôm qua Bệ Hạ đến cửa biển rồi, nghe nói ngày thứ nhất liền đến nơi ban phát lương thực giúp nạn thiên tai đấy."

Vậy bây giờ bệ hạ khẳng định vẫn còn ban phát lương.

Đường nét trên mặt Thẩm Cẩn Huyền mềm hơn vài phần, tay của nàng che ở trên bụng của mình, trong đầu nghĩ đến người nam nhân kia, Bệ Hạ của nàng, chính lúc này ở cửa biển nào đó một chút cũng không ngại cực khổ lao lực, lập tức cảm thấy đau lòng, lại cảm thấy tự hào.

Bệ Hạ của nàng đại khái dù chuyện gì xảy ra cũng tự thân tự lực, đội nàng gặp được hấn, nhất định nhìn thấy hấn gầy, lấy được lời hứa vẫn là nâng ăn đến đầy.

Bệ Hạ.....

Dương Thái Thú làm quan hơn bốn mươi năm, liền canh giữ ở cửa biển ở một châu này hơn bốn mươi năm, từ một Tiểu Quan không đáng kể hôm nay làm được người quan trọng nhất ở cửa biển, cả đời thanh liêm, rất được dân chúng ở cửa biển kính yêu cùng tôn trọng.

Dương Thái Thú năm nay 73 tuổi, nguyên bản vốn đã có thể cáo lão về quê, tiếc rằng mấy năm này ở cửa biển lũ lụt liên tiếp, lòng hấn gắn liền với tình hình thiên tai, luôn nghĩ chờ cho tình huống ở cửa biển ổn định lại hấn sẽ ăn nấu nơi thôn quê dân đã bảo dưỡng tuổi già cũng không muộn, sao đoán được như vậy một kéo hai kéo, liền kéo dài tới năm nay cửa biển đại tai, số người chết không đếm hết, bị phá hủy hai phần ba diện tích phòng ốc của toàn bộ cửa biển, đau lòng rất nhiều, hấn chỉ nguyện giữ vững ở chỗ này, cùng dân chúng còn sống sót đối mặt thiên tai lần này.

Đối với Mục Diễm đích thân diện@danlleqqquyddon hộ tổng nhóm lớn vật liệu an toàn giúp nạn thiên tai tới cửa biển, Dương Thái Thú tâm tình kích động quá thật không lời nào có thể miêu tả được, khi Mục Diễm cười ngửa khoan thai tỏa ra khí lực cường tráng của người đứng đầu, khi con ngựa cao to xuất hiện trong tầm mắt của Dương Thái Thú thì trong nháy mắt lão lệ tung hoành, đi nhanh hai bước quỳ rạp xuống trước ngựa, bằng tư thái trung thành, thần phục, nghênh đón người quân chủ tuổi trẻ tài cao khí vũ hiên ngang trong lòng dân chúng.

Mục Diễm thấy thế vội vàng tung người xuống ngựa, động tác làm liền một mạch, không nói hết dứt khoát tự nhiên, đạo vô cùng phong lưu phóng khoáng, hấn khom lưng cẩn thận đỡ lão nhân lệ rơi đầy mặt dầy, một đôi mắt thâm thúy đen tối không biết che bao nhiêu tàn nhẫn khát máu nhìn lão nhân, mở miệng nói: "Dương Thái Thú, xin đứng lên, trẫm chắc chắn trả lại ngươi một cửa biển mới tinh."

Trên đường gần tới cửa biển Mục Diễm cũng không biết đã tiếp tế bao nhiêu nạn dân chạy nạn, làm cho nhiều người dứt khoát đi theo đội ngũ giúp nạn thiên tai, liền vì mỗi ngày có thể có chút lương khô bảo vệ bụng duy trì tánh mạng xiêu vẹo chỉ chờ sự đổ của bọn họ.

Cấp bách thi hành phát cháo, liên tục bốn ba nửa tháng Hoàng Đế Bệ Hạ cũng không có nghỉ ngơi liên tục trung tâm thần chiếu cố chuyện bên trong, liền thời gian để nhớ nhưng Thẩm Cẩn Huyền cũng không có.

Thẩm Cẩn Huyền nhìn phía Nam xa xa, nơi có Hoàng Đế Bệ Hạ của nàng.

Lại mấy ngày trôi qua, vết thương trên vai nàng cũng không thường cảm thấy đau, nhớ nhưng đối với Bệ Hạ cũng càng phát ra khó có thể kiềm nén, cũng may, hoàn hảo tới nay nàng bước đầu tính toán sẽ phải bước vào giai đoạn thực hiện.

Chỉ cần qua thời điểm mấu chốt này, như vậy ngày được gặp hấn, sắp tới.

Tác giả có lời muốn nói: mỗi ngày một hôn ~

~(3 ~)

Trời đông giá rét, các vị chú ý giữ cho ấm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Ánh trắng sáng tỏ đang treo giữa màn trời đen tối, hình như tất cả ánh sáng trong viện đều bắt nguồn từ đó.

Ở hành lang tia sáng màu vàng ấm áp của đèn lồng thoảng một cái nhẹ nhàng lay động tán ra, thật ra thì so với trắng sáng, hình như đèn lồng ấm áp hơn, cũng có thể chiếu sáng con đường dài, quanh co phía dưới.

Thẩm Tiểu Vương Gia cũng đã không cách nào phân biệt từ sáng đến tối, trắng sáng và tia sáng của đèn lồng mạnh yếu càng không thể nào biết được.

Hắn đẹp đẽ vô cùng giống như hàng thủ công nghệ mộc mạc, chất phác ngồi ở bên trong xe lăn, một tay để trên đùi, cùi chỏ một tay khác chống đỡ ở trên xe lăn, thân thể thuần thục thoáng nghiêng, mơ hồ lộ ra sự lười biếng tùy ý.

Tóc buộc buông lỏng, vài sợi tóc tung bay ở khuôn mặt cùng tần số lay động với đèn lồng đang lắc trên hành lang, tuy chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng ngũ quan đã tuần dật phi phạm, bây giờ hẳn rõ ràng không còn ngây thơ, làm cho cha mẹ hắn càng tan nát cõi lòng.

Bờ môi của hắn nhấp thành một đường thẳng, thật giống như đang nhìn đường, kì thực hai mắt vô hồn.

Bị đẩy mạnh xe lăn lộc cộc cộc vang, cuối cùng dừng ở cuối hành lang.

Trong phút chốc, giống như thế giới cũng yên lặng.

Thẩm Cẩm Huyền cắn cắn môi dưới, buông cán xe lăn ra mới thấy lòng bàn tay của nàng đã thấm ướt mồ hôi. Chân trở nên nặng nề nâng lên đi vòng qua trước mặt của Thẩm Tiểu Vương Gia, nhìn hắn nâng lên chiếc cầm gậy còm, thật giống như nghênh hợp ánh mắt của nàng, vậy mà mắt đen trong chỉ có ánh trắng, bóng người, nhưng không có thần thái, tức giận.

Nàng khua tất quỳ trên mặt đất, động tác chậm chạp, khó khăn giống như là lão thái bảy tám chục tuổi.

Hai tay khẽ run cầm lấy cái tay đang để trên đùi của đệ đệ nàng, chớp mũi Thẩm Cẩm Huyền vừa chua xót vừa ảm áp, miệng cứ mở rồi lại khép lại, cắn bản không biết nên nói như thế nào, nói những gì.

Tuy rằng Thẩm Tiểu Vương Gia không nhìn thấy, nhưng cũng có thể biết dáng vẻ của nàng.

"Tỷ tỷ....." Khuỷu tay của hắn thoát khỏi ghế, trên người tùy theo cũng đang đứng lên, cơ hồ đưa tay chính xác roi trên đầu Thẩm Cẩm Huyền, hắn nói tiếp: "Không sao....."

Trải qua mấy ngày nay Dương ngự y tận tâm tận lực trị liệu, giọng nói Thẩm Tiểu Vương Gia đã từ từ khôi phục, chỉ là khoảng cách để khỏi hẳn, còn cần thời gian.

Trong lúc nói chuyện hắn vô tình diện'd@nllle:>d0n dừng lại, cho trái tim nặng nề của Thẩm Cẩm Huyền một kích.

Đau đến nàng hô hấp khó khăn.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, Hiền nhi, thật xin lỗi....."

Thẩm Tiểu Vương Gia có thể cảm nhận được tỷ tỷ của hắn tự trách chỉ tăng không giảm, cái trán của nàng chống đỡ ở trên đầu gối hắn, thỉnh thoảng nước mắt nhỏ giọt trên mặt đất âm thanh bạo liệt hẳn cũng có thể nghe thấy được, từ sau khi hắn bị mù cộng thêm nội lực hùng hậu, thì độ nhạy bén của thính giác đã cao đến trình độ nhất định.

Hắn nghĩ phải nói an ủi tỷ tỷ đang mất khống chế một chút, nhưng lại giống như nàng muốn nói lại thôi.

Cổ họng vẫn đau, thanh thanh đạm đạm, không thể coi thường một chút nào.

Nhưng đây không phải là lỗi của nàng.

Thẩm Tiểu Vương Gia nhắm lại hai mắt, ngẩng đầu lên, gió đêm mát mẽ dịu dàng phát qua chớp mũi hắn, tựa như những ngày qua mẫu thân êm ái vuốt ve đầy yêu thương.

Vốn tưởng rằng sẽ biến mất nước mắt lại tự đứng ngoài khóe mắt đồng thời chảy ra, xuyên vào bên trong tóc mai của hắn, rất nhanh liền dung nhập vào tóc và từng sợi tơ tằm trong lòng.

Năm nay, Thẩm Tiểu Vương Gia 16 tuổi.

Giấc mộng của hắn là ra chiến trường bảo vệ quốc gia bảo vệ người nhà bình an, một đời.

Nhưng bây giờ, không còn khả năng.

Trúng độc mù tạm thời không nói đến, người hạ độc phía sau màn cũng là chủ nhân quốc gia mà hắn nghĩ phải tuân thủ vệ, hôm nay, đại khái xem hắn như kẻ thù?

"Tỷ tỷ, không sao, chớ khóc, đừng đau lòng."

Hắn cũng không biết thì ra mình có thể kiên cường như vậy, chẳng lẽ hiện tại nên được an ủi, không phải hẳn sao?

Nghe tỷ tỷ thì thảo nói xin lỗi, Thẩm Tiểu Vương Gia không khỏi khổ sở khẽ cười: "Tỷ tỷ, phải là ta..... được người an ủi chứ? Thế nào..... Hiện tại

ngược lại ta an ủi người là sao? Huống chi, người không sai, người cần gì phải..... Nói xin lỗi?"

Nước mắt Thẩm Cẩn Huyền căn bản không cách nào ngừng, nàng rất muốn lớn tiếng nói cho hắn biết, chính là lỗi của nàng, toàn bộ đều là lỗi của nàng.

"Hiên nhi, là lỗi của ta, ta gả vào Kỳ quốc, là bởi vì Phó Dập." Thẩm Cẩn Huyền nâng lên đôi mắt đầm lệ và vẻ mặt mông lung, trên mặt toàn là nước mắt, nàng mặc kệ đệ đệ có thể thấy nàng hay không, chỉ hết sức nhìn vào hắn:

"Là hắn muốn ta mê hoặc bệ hạ, làm gian tế cho hắn, thế nhưng sau khi ta gả cho bệ hạ lại yêu hắn, ta không truyền lại cho Phó Dập bất cứ tin tức gì, các người lại đến Kỳ quốc, hắn sốt ruột, hắn cho rằng phụ thân phản bội, coi một nhà chúng ta cũng phản bội hắn, cho nên..... Cho nên mới như thế."

Đã đến nước này, Thẩm Cẩn Huyền không giữ lại.

"Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ không vội vã như vậy, sẽ có phần kiêng dè thân phận phụ thân cùng binh quyền, ta sai lầm rồi, là ta tính sai, ta đã sớm biết hắn có lòng dạ muốn trừ đi phụ thân, như thế nào lại bỏ lỡ cơ hội tốt lần này!"

Tất cả, nguồn gốc là tại Mục Diễm, và do nàng, làm sao nàng lại không sai?

Thẩm Cẩn Huyền mạnh mẽ mẽ quỳ gối trên nền đất lạnh, không biết đến cuối cùng là quỳ vì ai.

Có lẽ là bởi vì nàng gián tiếp làm đệ đệ bị mù, hoặc có thể là là kiếp trước bởi vì nàng mà bị mất mạng, rất nhiều oan khuất.

Thật ra thì Thẩm Cẩn Huyền nói những chuyện này, Thẩm Tiểu Vương Gia với Đoan Vương và Đoan Vương phi cũng đều biết đến bảy tám phần, nhưng hắn chỉ không biết tỷ tỷ của hắn cố ý đến Kỳ quốc, chủ ý là muốn tới nơi này làm gian tế.

Còn nữa, ham muốn của Phó Dập này quá lớn.

Ý này, là muốn nuốt trọn Kỳ quốc sao?

Chẳng biết tại sao, diện mạo trong đầu Thẩm Tiểu Vương Gia đột nhiên hiện lên khuôn mặt của Mục Diễm, cùng với không khỏi sinh ra ý nghĩ giết chết Phó Dập.

"Tỷ phụ có biết không?"

Nói một hơi nhiều lời như vậy, hôm nay Thẩm Cẩn Huyền chỉ là nức nở, nàng lắc đầu một cái, vừa nghĩ đến hắn, hô hấp cứng lại, mở miệng nói: "Hắn chẳng hề biết, mà ta cũng nào dám nói?"

Nàng không nói cho Mục Diễm biết điều này, không cho hắn biết Phó Dập có suy nghĩ động chạm đến giang sơn của hắn, là bởi vì nàng không muốn hai nước phát lên chiến tranh giống như kiếp trước, bất kể là Tư Quốc dẫn binh tấn công Kỳ quốc, hay là Kỳ quốc muốn bắt Tư Quốc, chiến tranh loạn lạc chỉ tổn thương đến dân chúng vô tội cùng tính mạng của những chiến sĩ kiên cường khí khái.

Trái tim Thẩm Cẩn Huyền quặn thắt lại, thậm chí đã quên khóc, là bởi vì nàng chợt nghĩ nếu như Mục Diễm biết những chuyện này, sẽ có phản ứng như thế nào.

Nhất là chủ ý khi nàng gả vào Kỳ quốc, nếu như bị hắn biết được, kết quả sẽ như thế nào?

Nàng có chút không dám nghĩ, lại cảm thấy chuyện này không lớn.

Không dám nghĩ là bởi vì nàng đối với tình cảm giữa bọn họ vẫn tồn tại dao động, cảm thấy chuyện không lớn là bởi vì dao động đồng thời lại biết Mục Diễm yêu nàng.

Thật là mâu thuẫn.

"Tỷ tỷ, đây ta trở về đi." Ban ngày mặt trời lớn, ấm áp dễ chịu, buổi tối lại là gió đêm lạnh, thổi đã lâu làm hắn đau đầu.

Thẩm Tiểu Vương Gia rút ra hai tay bị Thẩm Cẩn Huyền giữ tại, vỗ vỗ mu bàn tay nàng.

Thật ra thì vết thương trên người hắn phần lớn cũng đã kết vảy rồi, bên trong thân thể đã tốt, ngay cả chén thuốc bổ cũng tốt nhất, xuống đất đi hai bước cũng không phải vấn đề lớn lao gì. Nói là ngồi xe lăn, nhưng thật ra là để tiện cho Thẩm Tiểu Vương Gia hành động, dù sao bên trong thân thể cùng thuốc bổ khá hơn nữa, hắn vẫn là không thể tự do đi lại trong thời gian quá dài.

Thẩm Cẩn Huyền nhất định muốn nghe theo ý tứ của đệ đệ nàng, một tiếng nhỏ từ dưới đất đứng lên, bất ngờ không kịp đề phòng hai mắt tối sầm lại, thân hình cũng lắc lư theo, sau khi đứng vững, nàng chỉ cảm thấy cái ót đau đến co rút mãi.

"Làm sao vậy?" Lúc nói chuyện Thẩm Tiểu Vương Gia không tự chủ được nghiêng tai, hắn có thể cảm thấy tỷ tỷ của hắn lão đạo.

"Không có việc gì không có việc gì, thời điểm ta đứng lên động tác quá mạnh, chóng mặt một chút." Dần dần khôi phục thị giác, lúc này không ý thức Thẩm Cẩn Huyền đã bảo hộ ở trên bụng, nàng rũ mắt vuốt ve, lúc này mới đi tới sau lưng Thẩm Tiểu Vương Gia, đẩy hắn trở về phòng.

Hai tỷ đệ giống như lúc đi ra, cùng nhau im lặng.

Đi hết hơn một nửa hành lang, dien:"d@nlllequyd0n Thảm Tiểu Vương Gia chợt mở miệng hỏi "Tỷ tỷ, người đột nhiên xuất cung, thật sự không có chuyện gì sao?"

Thảm Cẩm Huyền ừ một tiếng, "Yên tâm đi, không có việc gì, là ta muốn đến xem người, cũng cùng phụ thân thương lượng chút chuyện, Hiên nhi, người nguyện ý đến Kỳ quốc sao?"

Thời điểm nàng hỏi câu hỏi cuối cùng, trong lòng có chút không tự chủ run rẩy, hình như còn nín thở.

Thảm Tiểu Vương Gia vẫn giữ tư thế ưu tú đi động tại tựa vào bên trong xe lăn như cũ, giống như hắn đã sớm đoán trước được ý đồ của nàng: "Bây giờ thân thể ta ở đâu mà không được?"

Dù sao trong lời nói này cũng có chút cam chịu.

Lòng của Thảm Cẩm Huyền liền theo giọng nói của Thảm Tiểu Vương Gia càng ngày càng thấp rồi cùng nhau trầm xuống.

Nàng biết tâm chí mạnh mẽ của hắn, cũng biết hắn rất mất mát, nàng biết mặt ngoài hắn càng lạnh nhạt yên ổn, thì nội tâm càng giống như tro tàn.

Nàng tự trách và ý nghĩ phần hận muốn trả thù, liền khắc sâu, tăng vọt, tích trữ.

Cùng lúc đó, Thảm Cẩm Huyền thâm hạ quyết tâm, bất luận như thế nào, phải nghĩ ra biện pháp trị lành mắt đệ đệ nàng, nhưng nàng lại không dám dễ dàng hứa bất kỳ điều gì với Thảm Tiểu Vương Gia.

Nàng sợ đến lúc đó nếu như không làm được, đẩy lên kỳ vọng hắn, sẽ càng thêm mất mát.

Cho nên, Thảm Cẩm Huyền phải đợi khôi phục thị lực cho đệ đệ của nàng, sau khi

chuyện ánh mắt có thể bảo đảm, rồi nói cho hắn.

Không cho hắn hi vọng, chính là tránh làm hắn thất vọng.

Ở bên trong suy nghĩ của Thảm Cẩm Huyền, nàng đẩy Thảm Tiểu Vương Gia vào bên trong phòng, vợ chồng Đoan Vương cũng không có ở trong phòng.

Đêm đã khuya, Thảm Cẩm Huyền quay bánh xe đỡ Thảm Tiểu Vương Gia dậy, đưa hắn lên trên giường, khẽ gọi người làm chuẩn bị rửa mặt cho hắn.

Đội hai tỷ nữ một trước một sau bưng chậu sành và chậu rửa chân, trên cánh tay trắng nõn như tuyết xuất hiện khăn vải, nàng một mực giúp một tay, tháo búi tóc, lau tay rửa chân sạch sẽ, cơ hồ chỉ một mình nàng làm, bận trước bận sau phục vụ đệ đệ.

Hai tiểu tỷ nữ buồn tẻ đứng ở một bên, nhìn Tiểu Vương Gia họ hầu hạ từ nhỏ hai mắt mất hồn, lòng chua xót khó nhịn.

Những chuyện này Thảm Cẩm Huyền thường làm vì Mục Diễm, cho nên hiện tại làm cũng vô cùng thuận tay, tốc độ rất có bảo đảm. Không lâu, liền cẩn thận thả Thảm Tiểu Vương Gia vốn đang ngồi ở mép giường đến trên giường.

Mặc dù Thảm Cẩm Huyền đổ tất cả sai lầm lên người nàng, nhưng Thảm Tiểu Vương Gia không cho là như thế, mặc dù trong lòng hắn có bất bình, có hận ý, có tức giận, sẽ không phát tiết với người nhà mình, báo thù sao.....

Hắn đã từng rất yêu quý vùng thổ địa kia, nhưng hôm nay lại khó có thể dâng lên chút thiết tha nào, dù vậy, tổn thương nó, hắn cũng không muốn.

Cho nên có báo thù hay không cũng quên đi?

Nhưng Thảm Tiểu Vương Gia cũng là không nói chính xác.

Hắn không biết có thể có một ngày một người nào đó chiếm đoạt thế lực hắc ám đó, nếu có một ngày kia, hắn có thể lấy lý do ‘làm hại kẻ thù đó chính là làm hại Tư Quốc’ an ủi mình, có thể có hiệu quả hay không?

Hay là nói..... Hiện tại hắn đã mong đợi Mục Diễm có hành động gì rồi đó?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Editor: Phinny

Nhìn đệ đệ đã chìm vào giấc ngủ sâu, Thẩm Cẩm Huyền một tay xoa nhẹ huyệt Thái Dương, cửa phòng được mở ra, nàng theo tiếng động nhìn sang, liền nhìn thấy cha mẹ cùng nhau đến gần, chớp mũi cay cay, nhào vào lòng mẫu thân.

Nàng không dám tạo ra tiếng động quá lớn, ngay cả nước nở cũng phải đè nén, làm lòng của Đoan Vương phi co rút lại, mang theo một khối đau thương, hai mắt mờ hồ, nhưng quyết không chịu rơi lệ ở trước mặt của con gái.

"Huyền Nhi, đừng khóc, muốn đánh thức đệ đệ của con sao? Hơn nữa con còn có bầu, khóc nhiều sẽ tổn thương đến đứa bé." diienda@nle#quy*donn
Đoan Vương phi dùng tất cả sức lực để sửa lại cảm xúc, vỗ về sau một bên vai không bị thương của nữ nhi, ghen ngào nói.

Đoan Vương đã sớm nhanh chóng nhìn qua chỗ khác, chỉ nhìn chăm chăm nữ tử quen thuộc của mình đang ngủ trên giường.

Giang hồ có truyền thuyết về một vị thần y Đồng Hà, có thể giải ngàn vạn độc, có thể chữa lành cho người sắp chết.

Chỉ cần tìm được hần, mời hần về trị liệu mất cho Trầm tiểu vương gia, như vậy Đoan Vương tin tưởng, con trai hần liền nhất định có thể gặp lại ánh sáng. Hần đã sớm cho mười người lên đường, chia nhau đi tìm thần y Đồng Hà rồi, đáng tiếc đến bây giờ cũng không có bất kỳ tin tức tốt nào được truyền về.

Bây giờ cũng chỉ có thể chờ đợi

Mà chờ đợi bao giờ cũng là đau khổ nhất.

Ba người chia ra bình phục cảm xúc một chút, Thẩm Cẩm Huyền đỏ mắt đi thẳng vào vấn đề, phịch một tiếng lại quỳ xuống khiến cho cha mẹ của nàng đều là sửng sốt, cũng không bận tâm tới việc tiếp tục đau lòng, chỉ nhìn nàng.

Đoan Vương phi kịp phản ứng lại, đến đỡ nữ nhi đứng lên, tối hôm nay trên đất khí lạnh rất nhiều, nếu thai nhi trong bụng lỡ có xảy ra việc gì thì phải làm như thế nào mới tốt?

"Mau dậy đi mau dậy đi, có lời gì Huyền Nhi con cứ nói thẳng cùng cha mẹ, cần gì như vậy?"

Mặc dù Thẩm Cẩm Huyền quỳ đến đau đầu gối, nhưng nàng cố chấp không muốn đứng dậy, nàng còn không hiểu rõ ý định của phụ thân sao? Chỉ là, dù có không hiểu rõ, nàng chính là không quan việc bị thương dùng lấy loại phương thức này khẩn cầu, cũng là muốn bọn họ ở lại Kỳ Quốc, tuyệt đối không thể để cho người nhà của nàng dù là bất kỳ người nào trở lại Tư Quốc mạo hiểm.

Hiện nay sự tiến triển của tình hình sớm không phải là chuyện Phó Dật có thể nắm trong tay, hần tính toán bề thành mảnh vụn, ai biết hần sẽ không vô đã mẻ lại sứ, rốt cuộc lại một ném bỏ đi đây?

Thẩm Cẩm Huyền quyết định, ánh mắt cương quyết nhìn thẳng vào mắt phụ thân mình: "Cha, nữ nhi xin người hãy cùng mẫu thân, đệ đệ ở lại Kỳ Quốc."

Ngoài dự liệu của nàng, Đoan Vương không hề do dự không chắc giống như ngoài mặt, ông yêu Tư Quốc, cùng Tư Quốc Hoàng đế là ai, đối với ông đều không có chút quan hệ nào. Ông yêu là yêu vùng đất cũng không tính là bát ngát giàu có kia, yêu là đất nước đầy có những người dân thuần phác thiện lương, mặt khác cũng yêu những người chiến sĩ kia dù trẻ hay đã ở độ tuổi trung niên.

Nhưng những điều này, cũng không thể làm cho hần mang tính mạng vợ con đánh đổi.

Con trai ông mù rồi, chính xác hơn phải nói còn sống là tốt rồi, đối với nữ tử sống khỏe mạnh, Đoan Vương vẫn là hết sức vui mừng, nữ tử muốn đấu tranh anh dũng thì cũng có ông ở sau lưng bảo vệ, nữ tử thích sáng tác văn thơ nhạc điệu, ông sẽ ở bên cạnh thưởng thức, nữ tử mù..... Ông phải làm cái gì mới có thể giúp cho con trai của ông ở trong bóng tối tìm kiếm được người có điều kiện tốt, yên định cuộc sống đây?

Đoan Vương khó nén đau buồn, quả đấm không kìm được nắm lại so với sắt thép còn cứng rắn hơn.

Dĩ nhiên ông sẽ không để cho vợ con của mình phải mạo hiểm lần nữa, vì vậy, ở lại Kỳ Quốc chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Thẩm Cẩm Huyền bật khóc vì quá vui mừng, nàng được Đoan vương phi đỡ dậy, ba người thảo luận thật cẩn thận về những chuyện sau này, trên hết vẫn muốn đưa ra biện pháp để có thể chữa lành mắt cho Trầm tiểu Vương gia....

Cho đến khi trăng đã lên cao, đêm đã rất khuya Thẩm Cẩm Huyền mặc lên người trang phục của cung nữ, lén lút trở về cung, lần xuất cung này nàng chỉ đi một mình, các cung nữ thái giám bên người nàng đều là do hoàng đế bệ hạ đích thân phái đến, có thể tin tưởng tuyệt đối, hơn nữa năng lực làm việc cũng rất tốt.

Minh Yến đã chờ rất lâu ở trong sân của Minh Huyền các, thấy Quận chúa nhà mình trở về bình an, trái tim đang treo lơ lửng trong phút chốc đã trở về đúng với vị trí của nó ở trong lồng ngực.

Bước nhanh đến đón Thẩm Cẩm Huyền, Minh Yến tự điều chỉnh lại nhịp thở cho ổn định: "Quận chúa, sao lại trễ như thế, đã trễ như vậy mà ngài chưa trở lại làm nô tì lo lắng gần chết, còn tưởng rằng ngài đã xảy ra chuyện gì rồi, thiệt là, ngài tại sao không để cho nô tì theo cùng ngài, dù sao thì cũng bảo đảm hơn, nếu có xảy ra chuyện nô tì còn có thể kéo ngài bỏ chạy....."

Minh Yến tâm tư lo lắng ngày càng cao hơn, nói một lần không hết, cứ cần nhần liên miên rất ồn ào.

Nhưng việc bảo vệ Thẩm Cẩn Huyền bình an luôn là điều quan trọng nhất, vì nếu có chuyện gì xảy ra lấy đi mất Quận chúa tốt đẹp nhà nàng, chính nàng phải chịu trách nhiệm nha. D%oicnd#anle^qu-ydo!n Như hôm nay Thẩm Cẩn Huyền mạo hiểm xuất cung không mang theo nàng, khiến Minh Yến cảm thấy nàng hoàn toàn không có đất dụng võ rồi, thực là không xứng với công dạy dỗ của vương gia.

"Được rồi được rồi, nghe lời này của ngươi, thật giống như đang mong ta làm ra những chuyện không hay vậy?" Thẩm Cẩn Huyền sớm đã hình thành thói quen với những tiếng huyền não(ồn ào) của nàng, cũng không cảm thấy chán ghét. Ngược lại còn bởi vì cha nàng đồng ý ở lại Kỳ quốc mà nỗi lòng vui vẻ trêu ghẹo Minh Yến.

Nghe vậy, Minh Yến vội vàng đưa tay ra trước tự giải bày cho mình: "Làm sao có thể chứ Quận chúa, nô tì sao có thể nghĩ như vậy, nô tì thật sự lo lắng cho ngài."

Thẩm Cẩn Huyền không khỏi bật cười. Sau khi vào nhà, lập tức đi thẳng tới trước bàn trang điểm, ngồi xuống, cả người mệt mỏi, giọng nói cũng khó giữ được thốt ra thật mệt mỏi: "Tốt lắm, ta thật sự rất buồn ngủ, nhanh đi múc nước."

Hoa Thái đi tới, nhìn thấy nương nương nhà nàng chống tay, ngủ gật trên bàn trang điểm.

"Nương nương, kiên trì thêm một chút nữa, Minh Yến sẽ trở lại rất nhanh." Vì Thẩm Cẩn Huyền, nàng thay đổi búi tóc đơn giản của cung nữ trên đầu Thẩm Cẩn Huyền thành một búi tóc tinh xảo, lại đỡ nàng dậy từ trên ghế, bỏ đi bộ cung trang màu hồng nhạt trên người nàng.

Trong khi đổi trang phục vô tình chạm đến đầu gối của Thẩm Cẩn Huyền, nàng bị đau nên giật mình một cái, con buồn ngủ đều bị giảm đi rất nhiều.

"Đau....." Nàng khẽ sởn hít một hơi, mới từ từ nói ra một chữ.

Hoa Thái đã sớm nhìn thấy đôi mắt đỏ của nàng, thì biết rõ nương nương nhà nàng nhất định mới vừa khóc một hồi, lại không biết như thế nào mà đầu gối cũng bị thương thành bộ dáng này.

Không phải nói nương nương đi gặp cha mẹ rồi sao?

Không lẽ còn bị phạt quỳ?

Hoa Thái cẩn thận xắn ống quần, thổi nhẹ mấy hơi vào hai đầu gối tím bầm của Thẩm Cẩn Huyền:" Nương nương, hay là mời Dương ngự y tới xem một chút đi?"

"Không cần, vết thương nhỏ thôi mà, điều dưỡng chút là tốt thôi." Thẩm Cẩn Huyền nói xong, giọng mũi rất nghiêm trọng.

Minh Yến đi vào phòng, theo phía sau nàng là một cung nữ, nàng tinh mắt, buông vật trong tay xuống liền hỏi: "Quận chúa, ngài bị làm sao thế? Có đau hay không?"

Nàng chỉ cho là khi giả trang thành cung nữ hồi cung Thẩm Cẩn Huyền đã bị một vị chủ tử phạt quỳ, một bộ dáng như thế ‘ Quận chúa, ngài cứ việc nói ra là ai phạt ngài quỳ, nô tì liền báo thù cho ngài’, chọc cho Thẩm Cẩn Huyền vui vẻ.

"Ngươi chỉ có thể nghĩ như thế à? Nàng nhìn quen quen."

Tiếng nói vừa dứt, cung nữ mà Thẩm Cẩn Huyền nói nhìn quen mắt liền khẽ nhún người, hơi lộ ra chút hèn nhát, nhưng cũng là đoán chính thì lẽ không sai: "Tham kiến quý tần nương nương, nương nương vạn an, nô tỳ Vi Sở, tạ ơn nương nương cứu mạng."

Nàng vừa nói như vậy, Thẩm Cẩn Huyền liền nhớ tới.

Đây là cung nữ để bảo vệ người nhà bình an mà cố gắng sát hại Uyển Dung hoa cùng Đại hoàng tử, nhưng cuối cùng lại khiến cả nhà bị mất mạng.

Thẩm Cẩn Huyền bảo nàng đứng dậy.

Từ lúc Vi Sở được đưa đến Thái Y Viện, Thẩm Cẩn Huyền vẫn để Minh Yến chăm sóc, không để cho nàng nghĩ luẩn quẩn trong lòng(không thấu đáo) lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, giúp nàng sống thật tốt.

Vốn là tối hôm nay sau khi Thẩm Cẩn Huyền xuất cung, Vi Sở lấy hết can đảm tự mình mạo hiểm tìm đến Minh Huyền các cầu xin Minh Yến tiếp nhận nàng, nàng nói nàng nguyện vì Thẩm Cẩn Huyền mà vào sinh ra tử. d[ic nda/nle^qu=ydo+n Minh Yến cũng biết chính nàng lỗ mãng chưa hỏi qua ý kiến của ai đã lôi kéo Hoa Thái làm Hoa Thái quyết định, cuối cùng vẫn là để nàng lại.

"Đã như vậy, về sau ngươi cứ ở lại Minh Huyền các làm việc thật tốt, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi ngươi." Thẩm Cẩn Huyền nghe Minh Yến kể rõ quá trình, chỉ nói như vậy, sau đó liền buồn ngủ.

Mệt mỏi cả đêm, nàng ngủ rất nhanh, có một giấc mơ, trong mơ có Thẩm tiểu vương gia.

Thẩm Cẩn Huyền giật mình tỉnh giấc, trong phòng tràn ngập ánh sáng.

Nàng đổ mồ hôi lạnh cả người vì sợ, quần áo sau lưng cũng có chút ướt. Vết thương trên vai phải điều trị vất vả lắm mới có thể trở lại bình thường, nàng cũng không muốn gặp bất kì sự cố gì để rồi phải điều trị lại từ đầu. Nàng lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, sau đó gọi Minh Yến vào giúp nàng thay thuốc. Thảm Cẩm Huyền yên lặng hồi tưởng lại tình cảnh trong mộng.

Giấc mộng kia đã đánh thức nàng. Trong mộng là một tên ngấm chuẩn ngay mi tâm của Thảm tiểu vương gia. Nàng muốn thay đệ đệ cản tên, lại phát hiện dù nàng có nhanh hơn nữa nhưng cũng không cản nổi tốc độ của mũi tên, nàng hô to kêu Thảm tiểu vương gia tránh ra, lại phát hiện hắn hoàn toàn không cử động, cuối cùng vào 1 giây trước khi tên chạm đến mi tâm hắn, Thảm Cẩm Huyền mở mắt.

Nàng gần như khóc lên, sợ cảm giác giống như giấc mộng kia không phải là mộng.

Mục Diễm xoa mi tâm từ trên giường ngồi dậy, chỉ cảm thấy con người ở trong hốc mắt khô khốc ngay cả chuyển động một cái cũng thấy đau, hắn đã nhiều đêm không ngủ được yên giấc, bị thiếu ngủ trầm trọng.

Hết cách rồi, nạn đói đã xảy ra chuyện.

Vẫn chưa tra ra nguyên nhân vì sao, hắn cũng không thể tiếp tục xuất lương thực trong kho giúp họ giữa nạn đói.

Đại khái là ngày hôm trước, có Huyện lệnh báo lại nói là lương thực đưa ra giúp dân chúng trong nạn đói sau khi ăn liền bị đau bụng phát sốt, nghiêm trọng thì mất mạng, nhưng cũng không phải là tất cả đều có chứng bệnh này, có người ăn xong rất khỏe mạnh, căn bản là không chuyện gì.

Nhưng dù là có thái y đi theo hay là những đại phu từng chữa những căn bệnh phát sốt đau bụng của nạn dân, đều đưa ra một kết luận, đó chính là trúng độc, nhẹ thì đau bụng phát sốt, nặng thì trực tiếp tử vong.

Có một vài nạn dân vì vậy mà giận dữ, tập trung ở vài cửa Huyện lệnh, ngay cả trước cửa Tri Phủ cũng bị người vây kín, những nạn dân này đều có người nhà bị trúng độc, bọn họ nói là triều đình cố ý gây nên, muốn dùng độc giết phần lớn các nạn dân, đây không phải là oan uổng sao?

Bị nghi oan Mục Diễm cảm thấy vô cùng nhức đầu, điều tra rõ phủ chiếm giữ phần lương thực còn lại cứu giúp nạn đói, kết quả là một chút tin nhỏ cũng không có, nếu vấn đề không ở Tri Phủ, vậy thì chính là các Huyện lệnh này có vấn đề.

Nhưng Huyện lệnh luôn báo lên là phần lương thực giúp nạn đói đã phát ra ngoài, ngay cả một hạt gạo nhỏ cũng không còn dư lại, điều này cũng không là vấn đề, trong mười nhà nạn dân thì có một nhà trúng độc, >=end*anle&qu!ydo\$N Mục Diễm cho người đi tìm, đưa gạo người trúng độc ăn còn dư lại về, quả nhiên tra ra là có độc, đồng thời thu trở về những đồ ăn khác trong nhà còn dư lại nhưng không có độc.

Lương thực phát ra giúp nạn đói quá nhiều, trúng độc cũng đã sớm bị, Mục Diễm cũng không cứu vãn được gì.

Có một số nạn dân đói đến không thể nào chịu đựng được nữa, mặc kệ điều này, nhưng cũng có một số nạn dân lại không như thế, bọn họ dù ít hay nhiều đều có người nhà bị độc chết rồi, hoặc là có dấu hiệu trúng độc, vừa nhạy cảm (sợ hãi) vừa yếu ớt, khó tránh khỏi biểu hiện phần nộ.

Mục Diễm mệt mỏi vô cùng, giúp giải quyết vấn đề nạn đói đồng thời vấn đề về đập nước cũng dần dần được sáng tỏ.

Đập dùng để tích trữ nước đột nhiên sụp đổ, là do con người tạo nên.

Đây là cố ý muốn để cho vùng cửa biển gặp tai họa nha.

Trong lòng Mục Diễm vang lên tiếng chuông cảnh báo, vừa phái người bắt hung thủ phá hủy đập nước, vừa tiếp tục điều tra nguyên nhân giúp nạn đói, muốn có biện pháp hữu hiệu cho vùng cửa biển tránh khỏi nạn úng sau này, hơn nữa, còn phải trấn an các nạn dân đang bất mãn.

Thật sự là bận đến nỗi ngay cả thời gian nhớ nhưng Thảm Cẩm Huyền cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Editor: Phinny

Chớp mắt nửa tháng đã trôi qua.

Đêm rất khuya Mục Diễm mới đi ngủ, hắn muốn ngủ một giấc tới khi trời sáng, dùng điều này như phần thưởng cho hắn vì đã tra rõ chuyện đập nước và việc cứu trợ nạn đói đã diễn ra suông sẻ, đang khi chìm vào giấc ngủ thì trên môi của hắn dần dần cảm thấy có gì đó mềm mại chạm vào, một mùi hương thoang thoảng tỏa ra từ hơi thở theo chớp mũi đi sâu vào trong lòng hắn, đây là hương thơm của một người hắn vẫn thường nhớ thương.

Mục Diễm cho rằng đây chỉ là mơ, dù hắn đã hơn hai mươi tuổi, nhưng đây là lần đầu hắn nằm mơ, mà trong mơ hắn còn cảm nhận được mùi hương của

nàng một cách sống động.

Một ngón tay mềm mại nhỏ bé, đơn thuần chỉ là chạm vào lồng ngực hắn, đã đủ khiến hắn cảm thấy nóng rực.

Mục Diễm ổn định hô hấp như đang chờ đợi, quả nhiên, ngón tay bắt đầu đi xuống, lướt qua bụng của hắn, dừng lại ở đai lưng của hắn, ngón tay khẽ kéo, đai lưng của hắn liền bị tháo ra, rơi qua một bên, không có đai lưng hạn chế, bàn tay trượt vào quần trong mà không có một chút trở ngại gì, tìm đến nơi đang nóng rực.

Hơi thở giao hòa hương vị ngọt ngào, đầu lưỡi mềm mại cẩn thận liếm qua môi của hắn, quét qua hàm răng của hắn, đầu lưỡi như muốn đi vào, hắn liền không tự chủ được mở to miệng, đồng ý để đầu lưỡi của nàng cùng hắn quấn lấy nhau.

Hắn vừa mệt lại buồn ngủ, cũng không muốn chủ động, ngay cả mắt cũng còn không mở, chỉ để cho người trong lòng hắn tùy ý thực hiện, dù sao cũng là mơ, phải hưởng thụ chút chứ.

Đầu lưỡi tấn công vào miệng của hắn, cẩn thận liếm lấy, cứ như sợ hắn tỉnh.

Tay của nàng dùng lực vừa phải, lên xuống hợp lý, làm cho tâm trạng Mục Diễm nhộn nhạo, chỉ cảm thấy không đủ, nâng eo đòi nhiều hơn. D\$ien)da/nl,equ"ydo.n Người đề ở trên thân của hắn hình như không thể kiềm nén thêm nữa, “um” một tiếng mê hoặc lòng người.

Mục Diễm giơ tay lên nắm lấy nơi nóng rực mà tay của nàng đang đặt lên, lập tức cảm thấy cánh tay cùng cổ tay đều mệt mỏi, liền buông lỏng ra, nằm lại dang hoàng, hắn nghĩ, quả nhiên vẫn là được người hầu hạ vẫn thoải mái hơn.

Nàng chợt thu hồi đầu lưỡi, Mục Diễm nuốt một ngụm nước miếng ngọt ngào nàng lưu lại, dục vọng chưa thỏa mãn, liền nâng lên một cái tay khác giữ chặt cái ót của nàng một cách chính xác, khàn giọng một mực phân phó: "Hãy ở lại đây....."

Thẩm Căn Huyền liền cảm thấy có chút mềm lòng, nàng đã lâu không có nghe được âm thanh của hắn rồi, trầm thấp hấp dẫn mang theo dục vọng, nàng nằm ở lòng của hắn, cũng có thể cảm nhận được sự chấn động từ trong ra ngoài.

Uốn eo vòng eo nhỏ nhỏ, không biết vô tình hay cố ý dùng ngực mềm mại của mình cọ hắn, cọ đến khi eo cũng mềm nhũn, ngón tay hình như cũng bị nóng theo, nàng chợt thu tay, thân thể liền dừng lại.

Khiến cho Mục Diễm rất bất mãn, lật người liền bắt được nàng, hắn mở to đôi mắt buồn ngủ tràn đầy sóng tình: "Làm được đến mức này, còn muốn chạy?"

Thẩm Căn Huyền cười khẽ một tiếng, nàng thật là hoài nghi bề hạ của nàng còn phân rõ là mơ hay thực không, liền dùng hai cánh tay ôm cổ hắn, dùng sức hạ thấp xuống, khiến cho gương mặt tuấn đạt kia chôn sâu ở trong cổ nàng, hô hấp toàn bộ tỏa lên trên người của nàng, vừa ấm vừa nhột, nàng cực kỳ mềm mại, hơi thở nhẹ nhàng, cười rồi nói: "Bề hạ, thần thiếp nhớ ngài quá....."

Hắn dùng toàn thân đè trên người nàng, ép nàng tới không thở nổi, nhưng nàng không thể làm điều gì quá khích, phần cứng rắn của hắn đang kẹp ở giữa hai người bọn họ, làm cho nàng cảm thấy thất lưng mềm nhũn.

Mục Diễm hô hấp chẳng biết lúc nào trở nên nặng hơn, hắn nâng cao đầu lần nữa, trong lúc nhất thời không phân biệt rõ rốt cuộc đây là thật hay giả, chỉ cảm thấy nàng giống như lại cố ý uốn ngực chạm vào hắn, khiến hắn máu nóng sục sôi, khiến cho máu toàn thân hắn cũng bắt đầu dâng trào khó kiềm nén, một tay hắn gấp lại dùng phần khuỷu chống đỡ ở bên người của nàng, một cái tay dò tìm mảnh đất mềm mại nóng rực kia.

Nhìn không được thở ra một hơi, Mục Diễm rút tay ra trực tiếp thẳng tiến.

Thân hình nhỏ bé bị hắn đè ở dưới người ngẩng cảm lên, lộ ra cổ trắng nõn, xương quai xanh nhỏ nhắn tinh xảo thanh tú, nhấp nhô dưới lớp váy cao mềm, nàng mở môi đỏ mọng có chút đau, điềm đậm đáng yêu cầu xin hắn nhẹ nhàng, chạm một chút.....

Mục Diễm cũng hoài nghi đây là sự thật, rồi lại không muốn là thật, không nói đến người trong lòng hắn còn đang ở Đề An thành, nàng còn có thai đấy.

Nhưng hắn mở mắt ra lại hoảng sợ, thân thể mềm mại thom ngát trong ngực này thật sự ở đây.

Đây không phải là làm càn sao!

Nhưng hắn lại cảm thấy tràn đầy sung sướng.

Không nỡ đánh thức người hắn yêu đã lâu không gặp, Mục Diễm tạm bỏ qua tất cả trách nhiệm, tiếp tục ngủ nướng, theo dõi người trong lòng một cách mãnh liệt.

Thật ra thì trong lòng hắn tựa như có một con mèo nghịch ngợm dùng móng vuốt cào nhẹ, ngứa ngáy cực kì, hắn thật sự muốn biết tối hôm qua hai người bọn họ rốt cuộc có làm hay không!

Thẩm Căn Huyền chìm trong giấc ngủ, cũng không có phát hiện người ôm nàng đã tỉnh, hơn nữa thật sự hi vọng nàng cũng nhanh chóng tỉnh dậy, sau đó nói cho hắn biết sự thật tối hôm qua.

Mục Diễm chịu đủ dày vò, hơn nữa bên ngoài mặt trời cũng đã ló dạng, không rồi đi sẽ thật sự bị trễ, giống như tối hôm qua hắn in lại một nụ hôn trên

môi hồng nộn mềm nhũn của Thẩm Cẩm Huyền, thu hết tất cả hơi thở trong mũi của nàng lại. D#iend^anl*equ(yd=on Quà nhiên nàng nhưng mây, “hừ hừ” hai tiếng, rồi từ từ tỉnh lại.

"Úm, bệ hạ....."

"Nói mau, tối hôm qua chúng ta rốt cuộc có làm hay không?" Mục Diễm vừa thấy nàng mở cặp mắt kia mơ màng buồn ngủ hơi lộ vẻ ngây thơ đào hoa ra, liền rời khỏi môi nàng lập tức cất tiếng hỏi.

Thẩm Cẩm Huyền không nhịn được khoe môi cong lên, khẽ cười nói: "Không có, không có, ta dùng....." Nàng nói tới chỗ này, chợt cảm thấy thẹn thùng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng lên, ấp úng nửa ngày cũng không nói ra được một lời, ánh mắt cũng bắt đầu tránh né.

Mục Diễm chỉ thấy cảm giác bị mèo cào trong lòng chẳng những không có biến mất mà ngược lại còn tăng một con, cùng nhau cào tim của hắn, làm nhiễu loạn thần trí hắn, hắn cười xấu xa, hạ thấp giọng nói kiên nhẫn hỏi nàng: "Hả? Lấy cái gì?"

Nàng không nói, còn dùng tay đẩy hắn, "Bệ hạ, ngài, ngài....." Thẩm Cẩm Huyền rất muốn nói ‘biết rõ còn hỏi’, nàng đưa ra đầu lưỡi liếm liếm môi, mí mắt mở to, khẽ xéch lên, khoe mắt thêm một chút kiều mỵ xinh đẹp, nàng lấy tay áp sau ót của hắn, đưa môi mình đến bên tai hắn, tràn đầy ác ý hà hơi: "Bệ hạ ngài đoán nha."

Nói xong, ngậm vành tai của hắn liếm láp.

Mục Diễm hô hấp nặng nhọc, vận cổ muốn thưởng thức cổ nhai nhụi trơn mềm của nàng, lại bị nàng đẩy ra.

"Hừ, miệng nó tí bây giờ còn môi!"

Nũng nịu như vậy, nhất định là thật.

Bị đẩy ra khỏi giường, Mục Diễm phát ra một tiếng cười nhẹ sáng khoái, chỉ tùy ý để cho người kia đá giày ra xa, rồi sau đó đứng quay đầu lại, thần nhiên cười, giống như xuân về hoa nở.

Phi tần không có thánh dụ tự mình xuất cung đây là tử tội, phải ban thưởng Bạch Lăng, nhưng Mục Diễm đối với người này ngoại trừ vui sướng, thì cũng là vô cùng vui sướng, bất quá hắn vẫn phải giả bộ dùng giọng điệu ngôn từ người bề trên già dặn nguyên tắc mà phê bình Thẩm Cẩm Huyền dặn nàng phải dừng lại, chủ yếu là liên quan đến vấn đề an nguy của nàng trên đường đi, phải thật hoàn hảo không có việc gì xảy ra, nếu không hắn phải làm thế nào đây, nói đến vấn đề này khiến Thẩm Cẩm Huyền đến ăn cơm cũng không để ý tới, chỉ vui vẻ cười ngây ngô.

Sau khi hai người cùng nhau ăn điểm tâm xong, Mục Diễm liền đi ra ngoài làm việc, đến tối mới trở về.

Quần áo trên người hắn vô cùng bẩn, ở gần còn có thể ngửi thấy mùi hôi, không chỗ nào trên người nhìn ra hắn là vị hoàng đế nhưng lựa cao quý sống trong hoàng cung.

"Bệ hạ, ngài bị té xuống cống sao?"

Lòng Thẩm Cẩm Huyền nhói một cái, trước tiên phân phó Minh Yến nhanh đi nấu nước nóng để cho hắn tắm, sau đó lại để cho Minh Yến đi phòng bếp làm chút thức ăn cho hắn lót dạ.

Còn nàng đi trong phòng tìm y phục cho hắn thay.

Tìm y phục thật tốt treo lên trên giá áo, Thẩm Cẩm Huyền đi đến phòng ngoài thì nhìn thấy Mục Diễm đang ngồi ở trên ghế bành nhắm mắt dưỡng thần, hắn tựa như đã ngủ thiếp đi, hô hấp rất nhẹ, đầu hướng qua một bên, lộ một bên cổ thon dài, y phục rộng thùng thình, mơ hồ lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Nàng không muốn đánh thức hắn, rón rén đi tới trước mặt hắn, trông mắt đang chuẩn bị nhìn hắn kỹ một chút, thế nhưng lông mi hắn lại run lên hai cái, lúc chợt mở mắt, chỉ trong nháy mắt nàng giống như bóng tối đang che đi ánh mặt trời.

Thẩm Cẩm Huyền hốt hoảng, không tự chủ được mà lui về sau một bước, mở miệng nhẹ nhàng kêu hắn: "Bệ hạ....."

Nàng nhìn lên hắn chưa đã mắt mà còn bị bắt tại chỗ, nàng cảm giác mặt mình có hơi nóng lên.

Mục Diễm mỉm cười, nụ cười giống như ánh mặt trời trong ngày xuân khiến cho đóa hoa lặng lẽ nở rộ, làm cho người ta thấy nhịp tim ngày càng đập nhanh hơn, thế nhưng hắn lại không tự biết, nhìn nàng bằng đôi mắt ngậm chứa đựng thật nhiều sóng nước tình cảm chuyên chú dịu dàng, dường như trời đất bây giờ không có quan hệ gì với hắn, trong mắt của hắn chỉ có nàng.

Cái gọi là mắt sáng như đuốc, đại khái là chỉ cái này.

Thẩm Cẩm Huyền và hắn cùng nhau cười, hai người ở đối mặt đều cảm thấy thời gian trôi qua thật ngắn ngủi, ta và ngươi mạnh khỏe lâu dài.

Minh Yến gõ cửa, nói nước đã nấu xong.

Về điểm này Tri Phủ không bằng hoàng cung một chút dù có hơn nữa cũng không bằng, Thẩm Cẩm Huyền đáp một tiếng, sau lưng Minh Yến liền có ba

người tiến vào, mỗi người xách hai thùng nước nóng bốc hơi nghi ngút, hơn nửa thân Minh Yến còn xách một thùng, tổng cộng bảy thùng, đều đổ vào an trí thùng tắm lớn được bố trí phía sau tấm bình phong.

Thắm Cẩn Huyền lấy tay xem thử độ ấm của nước, cảm thấy đã phù hợp mới kêu Mục Diễm, vừa quay người lại phát hiện người nọ đã cời hết sạch đồ đứng ở sau lưng nàng, nàng không tự chủ được nhìn xuống, chỉ liếc mắt một cái liền nhanh chóng tránh ra, nũng nịu khiển trách hần: "Bệ hạ, sao ngài lại im lặng bước vào thế!"

Nàng chẳng biết tại sao quay lưng đi, tay nhỏ bé vỗ từng cái vào ngực của mình, khiến Mục Diễm cảm thấy hết sức buồn cười.

"Trên người trẫm còn có nơi nào mà người chưa xem qua? Lại mềm buộc chặt muốn gây sự chú ý cũng không phải, giả bộ thẹn thùng cái gì?"

Thắm Cẩn Huyền nghe được tiếng nước chảy, biết hần là vào thùng, lại nghe hần nhạo báng không khỏi cười lên, xoay người lại: "Da mặt nò tí mông, rất dễ xấu hổ, làm sao giống như bệ hạ được."

Da mặt hần đúng là dày thật đấy.

Ngâm mình trong thùng tắm, Mục Diễm cảm thấy bắp thịt cả người đều được thả lỏng, nhiệt độ nước ấm áp vừa phải cho hần thư hoãn trên người đau nhức mệt mỏi, hơi nước bốc lên khắp nơi nhưng cũng đã vài đêm liên tiếp không ngủ lại đang được thư giãn, hần thật sự cảm thấy rất buồn ngủ. Hần hừ một tiếng, bày ra tư thế không muốn làm gì nữa hết.

Thắm Cẩn Huyền thấy mặt nước chỉ đến xương quai xanh của Mục Diễm, hần ngẩng mặt, cái ót đặt ở bên trên cạnh thùng tắm, nhắm mắt lại trở thành bộ dáng đang ngủ, liền càng cảm thấy đau lòng.

Cũng không biết là sương mù hay là nước ấm, khiến gò má hần trở nên hồng hào, nhìn như vậy, Thắm Cẩn Huyền cảm thấy có cảm giác sáng sủa hần lên, sạch sẽ không ít đấy.

Nàng đi lên trước lấy vải gấm đang ở mặt nước lên vắt khô, xếp chiếc khăn lại cho vuông vức đẹp đẽ, sau đó lấy cánh tay Mục Diễm ngâm ở trong nước nhẹ nhàng lau sạch.

Ngược lại hần một chút cũng không có đen, chỉ là gầy, nhưng cánh tay đã trở nên mạnh mẽ hơn, không biết chứa đựng bao nhiêu sức lực làm cho người ta sợ hãi.

Không thể không nhìn thấy thân thể của hần, Thắm Cẩn Huyền không cảm thấy có chút quần bách nào, chỉ chuyên tâm lau chùi thân thể cho hần, cánh tay, ngực, sau lưng, chỉ là chân của hần quá dài, thật sự không thể từ trong bồn tắm lấy ra ngoài, Thắm Cẩn Huyền chỉ đành phải từ bỏ, gọi sạch mái tóc dài của hần.

Cả quá trình động tác của nàng cũng làm hết sức nhẹ, ngay cả vẩy nước rửa sạch người cũng rất cẩn thận, phía dưới dùng vải gấm, không để cho nhỏ nước trực tiếp chạm vào mắt nước của hần phát ra âm thanh.

Nhưng hần không thể ngủ trong nước, Thắm Cẩn Huyền xoa cánh tay có chút đau nhức vô lực, khẽ cắn răng, quyết định tiến lại gần gọi hần.

Mục Diễm nghe được âm thanh của nàng, hừ hừ hai tiếng đáp lại, một chút cũng không có muốn mở mắt, môi của hần giật giật, hình như đang nói, âm lượng quá nhỏ Thắm Cẩn Huyền không có nghe rõ, nàng cúi người xuống, đem lỗ tai đến gần môi của hần, hỏi: "Hà? Bệ hạ ngài nói gì?"

"Trẫm nói....."

Mục Diễm đột nhiên mở mắt, chính là thấy lỗ tai người trong lòng thanh tú khả ái, vành tai trắng như trân châu, trong lòng hần nhất thời muốn chọc ghẹo, câu nói dùng âm lượng nhẹ hơn thốt ra. [Đjie nda!nleq%uyd8on](#) Quả nhiên lỗ tai nhỏ càng thêm đến gần hần, cự ly gần khiến cho hần có thể há mồm ra cắn.

"A!" Thắm Cẩn Huyền hoảng hốt kêu to một tiếng duyên dáng mỉa hoặc lòng người, tay 'bùm' chụp nước vào mặt, kích thích một đồng bọt nước: "Bệ hạ!" Mục Diễm cũng đã buông lỏng miệng của mình, cũng không thể ăn đến nghiền, nhất định phải có chừng có mực, nếu không vẫn là hần nhện cực khổ.

Thắm Cẩn Huyền liền che lỗ tai lùi lại hai bước, nụ cười ửng đỏ cảm tức nhìn hần, khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ trên phấn trang điểm không thi, sương mù hun lên khiến cho những sợi tóc của nàng trơn bóng, đỉnh trực eo nhỏ nhắn nàng đứng ở nơi đó làm như một bụi hoa sen mới nở, thanh tân thoát tục ngoài bởi vì một đôi đa tình đào hoa hần mà thêm mấy phần quyến rũ.

Mục Diễm bị nàng nhìn trong lòng rung động, khóe miệng mỉm cười, lại nói: "Nước lạnh rồi."

Vì vậy Thắm Cẩn Huyền không nói hai lời vội vàng với tay cầm vải gấm sạch sẽ, đưa tới trước mặt Mục Diễm, giọng ồm ồm nói: "Bệ hạ mau ra đây đi, ngâm lâu sẽ lạnh."

"Nhưng trẫm mệt chết đi, trên tay không còn hơi sức." Mục Diễm ngửa cổ, tóc dài trôi lơ lửng trên mặt nước, đen tuyền mềm mại.

Thắm Cẩn Huyền chẳng biết tại sao, chính là cảm thấy thật xấu hổ, nói nhỏ nói: "Vậy..... Thiếp gọi Minh Yến đi vào để xoa bóp cho người."

Mục Diễm quyết định giả trò cho tới cùng, thừa dịp khuôn mặt tuần tú bị hơi nước làm đỏ, xấu hổ nói: "Trẫm không quen với nàng ta, sẽ xấu hổ."

"....." quả nhiên da mặt Thẩm Cẩm Huyền mỏng nang sớm buông vũ khí đầu hàng, nang cũng không muốn hấn cảm lạnh.

Dù sao lát nữa Mục Diễm cũng phải ngủ một giấc để nghỉ ngơi, nên cho hấn mặc một cái áo trong màu trắng, sau đó để hấn ngồi ở trên ghế trước bàn trang điểm, giúp hấn lau tóc.

Chỉ nhìn nét mặt Mục Diễm một cách đơn thuần cũng biết là hấn đang hết sức hưởng thụ.

Thẩm Cẩm Huyền biết hấn vẫn nhìn chăm chăm nang qua gương, hấn trở về mấy lần, hơn một tháng không thấy khiến hai người nhớ nhưng rất sâu đậm, hai người đều tận hưởng khoảng thời gian này được ở bên nhau cảm giác thật tuyệt vời.

Bất chợt hai người nhìn thẳng vào mắt nhau thì Mục Diễm nháy mắt, tỏ vẻ ngưng ngừng: "Ái phi nhìn trộm như vậy, trộm thật bối rối nha....."

"....." Thẩm Cẩm Huyền nuốt chút nữa làm rơi khăn vải trong tay, giả bộ thẹn thùng đến nghiêng rồi.

Nói cho cùng hoàng đế bệ hạ một muốn chết rồi, dùng xong bữa tối liền đi nghỉ ngơi, chờ Thẩm Cẩm Huyền thu dọn ổn thỏa đi vào trong phòng, hấn đã ngủ rất lâu rất sâu rồi.

Trong giấc mộng Mục Diễm nhẹ nhàng nhú lại cặp mày kiếm trời sanh, tràn đầy ưu sầu.

Thẩm Cẩm Huyền không tiếng động nằm xuống bên cạnh hấn, nhưng đầu vẫn chưa hoàn toàn đặt ở trên gối, hình như hấn đã biết được, xoay người ôm nang, cánh tay khẽ dùng sức liền mang nang vào trong ngực, nhưng hô hấp của hấn từ đầu đến cuối đều rất vững vàng.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, hấn luôn thích ôm nang.

Thẩm Cẩm Huyền mỉm cười nghĩ như vậy, cẩn thận ngẩng đầu lên từ trong ngực của hấn, mở một đôi mắt ướt át giống như hoa đào nhìn kỹ hấn, nang biết hấn nhất định là bị tình hình thiên tai gây cho rất nhiều khổ sở, cho nên ngay cả nằm mơ cũng không buông lỏng.

Nhớ lại Thượng Nhất Thế Kỳ quốc cũng không xuất hiện qua tai hoạ ở vùng cửa biển như lần này, vùng đất này cho tới nay lúc nào cũng mưa thuận gió hòa, dân chúng Kỳ quốc com no áo ấm mấy trăm năm nay, cho đến khi Phó Dập gả nang vào Kỳ quốc, hấn từng bước một giảng dạy cho nang các loại phương pháp xử lý tâm kế mê hoặc mị chủ khích bác ly gián, d?ienda+nlcq-uyd*on biến nang từ một nữ nhi nhỏ bé không rành việc đời bình thường bởi dưỡng thành một Yêu Phi lòng dạ độc ác giết người như ngóc, trở thành con cò tốt nhất dùng trong tay hấn.

Đúng vậy nha.....

Đời này không giống với kiếp trước, có rất nhiều rất nhiều biến hóa.

Thay đổi lớn nhất chính là bọn họ yêu nhau.

Thẩm Cẩm Huyền nằm trong ngực Mục Diễm được hấn ôm ở trong lòng, khẽ nhắm mắt, cùng hấn đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Editor: Phinny

Đột nhiên xuất cung tìm bệ hạ, Thẩm Cẩm Huyền không biết đã ngắm nhìn, vuốt ve cái yếm dành cho đứa bé chưa ra đời bao nhiêu lần để đưa ra được quyết định. như vậy, dù Lưu hoàng hậu muốn làm cái gì, cũng không thể đụng đến nang. Đồng thời, nang còn có thể trút đi nỗi khổ tương tư.

Hừ, nếu đúng như lời bệ hạ thì mỗi ngày hấn rất bận rộn ngay cả thời gian nhớ nhung nang và đứa bé cũng không có, vậy nên nang cần xuất hiện nhiều trước mặt hấn, để tránh cho hấn quên mất nang.

Thẩm Cẩm Huyền nằm ở trên giường đoán mò trong chốc lát, lại nhớ tới tình hình thiên tai ở vùng cửa biển, bệ hạ tới nơi này cũng đã một tháng, ừ, tính cả lộ trình ít thì cũng nửa tháng, như thế nào mà ngày ngày đều bận rộn, một mõi như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, nang liền gọi Minh Yến đi vào.

“Một lát người kêu Phương Vũ ra ngoài hỏi một chút, nơi này đang xảy ra chuyện gì”

Vì sao nang cảm thấy thiên tai lần này đột nhiên tới rất không bình thường.

Thẩm Cẩm Huyền đỡ dậy nhẹ nhàng, tay trái vô thức đặt lên trên bụng đã hơi nhô, vừa để Minh Yến đi xuống giường, vừa căn dặn.

“Quận chúa, nô tì đã hiểu rồi, sau khi ngài rửa mặt xong nô tì đi ngay!”

Minh Yến tay chân lạnh lẽo, nhanh chóng bắt đầu công việc, nàng không mang theo đai lưng, tới hầu hạ không chỉ có một mình Minh Yến, mà còn có nha hoàn nàng mới tìm được Vi Sở, tiểu cô nương cũng là người nhanh nhẹn rất được lòng chủ nhân, chỉ là bây giờ có đôi lúc đi lại vô thức, vẻ mặt buồn bã. Mỗi lần như thế, Minh Yến đều nhanh nhẹn tiến lên làm tròn, khiến cho mọi người cười vang.

Sau khi Thâm Cần Huyền mặc xong y phục, cảm thấy nhàm chán, so trong cung còn phải nhàm chán hơn, dù gì cung đình cũng là một vở kịch, ngồi ở trong phòng cũng có thể nghe cung nữ thái giám nói chuyện phiếm, hiện tại, Thâm Cần Huyền không tìm được một thú tiêu khiển nào hết, chỉ có thể ngồi ở hậu viện Phủ Dương tổng trấn buồn bực.

Minh Yến đi ra ngoài tìm Phương Vũ, Vi Sở lấy đồ ăn sáng cho nàng, hoàng đế bệ hạ luôn rời giường vào lúc trời tờ mờ sáng, đợi nàng tỉnh dậy, đầu giường cũng đã lạnh, đừng nói là nhìn thấy bóng người.

Không trách nàng tham ngủ, thật sự là bệ hạ trở về cũng muộn, ngàn dặm xa xôi tìm cách giải quyết thiên tai, không phải là vì nhìn hấn nhiều một chút, ở cùng hấn sao, lần này tốt hơn rồi, phải thức rất khuya mới có thể nhìn thấy hấn một chút.

Nghĩ đến bệ hạ nàng liền không tránh khỏi ưu sầu, Thâm Cần Huyền cảm thấy không thoải mái, nàng nghĩ giúp hấn san sẻ cực nhọc, giúp nạn thiên tai nhưng điều này cũng không phải là chuyện đơn giản, phát lương thực, ngân lượng, xây nhà, chỉ tính toán sơ lược thôi thì đây cũng không phải chuyện nhỏ?

Quang cảnh thiên tai mà nàng thấy trên đường, cũng không còn như lúc Mục Diễm tới, nàng chỉ nhìn thấy là các nạn dân thiên tai sau khi được cứu giúp, xương cốt của những người bị chết đói đã được Mục Diễm cho người đi thu dọn, Thâm Cần Huyền cũng không nhìn thấy, nàng chỉ muốn chạy thẳng tới Phò Thành, còn lòng dạ nào mà quan tâm đến các huyện.

Vùng này địa thế kỳ lạ, chỉ có trung tâm thành, cũng chính là Phò Thành được xây ở đất bằng phẳng nhô cao, còn lại rất nhiều huyện, thôn, đều rải rác ở chỗ các vùng trũng(thấp), nước bao xung quanh.

Sông dài lượn quanh, sông chảy qua nửa Kỳ quốc, nếu có chuyện xảy ra, dĩ nhiên là không được.

Mục Diễm vội dò xét thực địa, hấn thật sự rất lo lắng, tóc dài như muốn bạc màu, tại hai bờ sông, chờ mực nước dâng cao, hiển nhiên là bị ướt.

Tình hình thiên tai quá lớn, khó kiểm soát, hấn muốn từ nay về sau phải hoàn toàn diệt tận gốc, như vậy không phải di dân với quy mô lớn, chính là không thể nào lấp sông.

Đứng từ trên cao nhìn xuống, lòng sông rất rộng, hiện tại so bình thường còn rộng hơn, thôn trang bị chìm dưới nước đã không thấy nữa rồi, sông lớn mịt mờ, đã lấy đi bao nhiêu mạng người? Một khi cành cây đã bị lệch, lá cây mới lên bị tàn phá là chuyện nhỏ, Mục Diễm xem xét, nhập thần.

Lương thực giúp người dân gặp thiên tai có độc,.....

Kẻ hạ độc cũng có thú vị, ở phần đáy túi lương về loạn một chút, bắt được người bên trong đang nghiêm hình tra tấn, nếu là bình thường, Mục Diễm có lẽ sẽ không lập tức cho người ta lời đi tra tấn, nói không chừng còn dùng kế sách nhẹ nhàng, hiện tại? Còn có đập nước, dám can đảm tự mình phá huỷ vài chỗ đe đập của dòng sông, trực tiếp tạo nên nạn úng lần này, đây rốt cuộc là đang mưu mô điều gì?

Mục Diễm ngẩng cảm lên, mắt khép hờ, đứng chấp tay, chỗ cao lộng gió, thổi trúng vạt áo bay bay, nhưng khí thế của hấn khiến cho ai cũng không thể lại gần, đứng sau lưng Lý Tiềm mắt mở to, sùng kính nhìn hấn.

Bất luận là người nào bày mưu đặt kế, người này muốn gì, hấn thật sự cho rằng sẽ được như ý sao? Vậy thì hãy mau tới đây.

Âm mưu tính kế giết hại thần dân của trẫm, thù này sao có thể không báo?

Ở phía nam xa xôi vẫn luôn nhòm ngó đến Tư Quốc.

Khuôn mặt Hoàng đế trẻ tuổi luôn không thay đổi, được che dấu rất sâu, giống như tên là Phó Dập?

Phó Dập hắt hoi.

Nghe người ta nói đánh một nhảy mũi là có người đang nghĩ tới người, đánh hai là mắng người, đánh ba đó chính là cảm lạnh.

Như vậy..... Hấn mới vừa chột hắt hoi, là người nào đang nghĩ tới hấn?

Ba người nhà Đoan vương đột nhiên rời kinh đi Kỳ quốc, đi hai ba tháng, tiểu nữ tử xinh đẹp động lòng người đến Kỳ quốc, cũng đã gần nửa năm.

Nửa năm qua, tin tức cũng không một lần được truyền qua, đừng nói là tin tức nội bộ nhỏ có liên quan Kỳ quốc, dù là hỏi han hấn ân cần để bày tỏ sự quan tâm lòng trung thành cũng chưa hề có.

Đây là đã xảy ra chuyện gì?

Ngay cả tin tức hấn phát ra ngoài cũng không nhận được bất cứ thư hồi âm nào.

Mới đầu Phó Dập còn chỉ cho rằng là cách Thẩm Cẩn Huyền đối nhân xử thế cần thận một chút, đợi đến thời cơ thích hợp, dĩ nhiên là hấn muốn biết cái gì nàng liền nói cho hấn biết cái gì.

Nhưng thời gian lâu dài, cho đến khi nàng lấy lý do bệnh nặng đòi cả nhà của nàng đến Kỳ Quốc thăm thì Phó Dập liền hiểu, không phải nàng trăm phượng ngàn kẻ ả núp không muốn bứt dây động rừng, mà là nàng vô tâm bày mưu tính kế với hấn.

Mặc kệ Phó Dập suy đoán căn cứ này là có thể thật hay giả, tóm lại hấn thà giết lầm còn hơn bỏ sót, đầu tiên là sắp xếp cho người của mình cũng chính là Tiểu Thúy thâm nhập vào Đoan Vương Phủ, lại phái người mời sát thủ bám theo một đoạn, lấy tánh mạng Đoan Vương.

Hấn che giấu thật tốt, không sợ bị người điều tra.

Cũng có người báo lại nói Tiểu Thúy đã bị bại lộ khiến cho hấn có chút kinh hãi.

Ý đồ giết người nhà nàng của hấn, như thế nào mà nàng lại biết hết toàn bộ?

Tin tức khiến cho nỗi sợ trong lòng Phó Dập lần đầu tiên bị đẩy lên, có cảm giác như bị người khác bắt đứng trên đỉnh núi vậy. Hấn không biết Thẩm Cẩn Huyền có nói cho Hoàng đế Kỳ quốc tất cả những gì hấn đã làm với gia đình nàng không, nhưng mà dù như thế nào lần này Tiểu Thúy đã xảy ra chuyện hấn phải suy nghĩ thêm một chút, chỉ mong trời cao phù hộ hấn phải người động tay chân trên đê, không bị người nào phát hiện.

Hiện nay thiên tai vùng cửa biển đang rất lớn, Kỳ quốc thiếu lương thực, tin tức mới nhất là ngay cả trong hoàng cung các phi tần cửa đều bán của cải đồ trang sức châu báu lấy tiền mặt của mình giúp nạn thiên tai, có thể thấy được quốc khố Kỳ quốc đang bắt đầu thiếu hụt.

Thật ra thì kế hoạch bỏ độc vào thức ăn dành cho nạn dân thiên tai chỉ mới thực hiện được một nửa, những người làm việc cho Hoàng đế Kỳ quốc năng lực tra án quá mức tẩn mẩn, theo kế hoạch ban đầu của Phó Dập, nếu lần đầu tiên lương thực phát ra ngoài giúp nạn dân thiên tai có độc, như vậy phần lớn lương thực còn dư lại nhất định là được tích trữ lại trong kho hàng, đến lúc đó người của hấn chỉ cần dùng một cây đuốc đã có thể đốt sạch toàn bộ.

Như vậy mới là kế hoạch hoàn chỉnh.

Chỉ tiếc là người nằm vùng của hấn ở phủ của Dương Thái Thủ bị bắt quá nhanh, không kịp thực hiện kế hoạch nửa phần dưới. Dĩ nhiên Dương Thái Thủ trung thành với nước lại là người cần thận, nằm vùng một người đã không dễ, cho nên trong phủ Tư Quốc cũng chỉ có một người như vậy, kế hoạch phóng hỏa đốt lương thực tẩn mẩn, chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ thôi.

Phó Dập nhủ chặt chân mày, chẳng biết tại sao, hấn cảm giác rất nhiều chuyện vượt quá tầm kiểm soát của hấn, nhất là Thẩm Cẩn Huyền, nàng yêu Hoàng đế Kỳ quốc rồi sao?

Vừa nghĩ tới này, hấn đã cảm thấy hô hấp đều khó khăn.

Dù đê của vùng cửa biển bị đánh sập, mực nước sông dâng cao không giảm, lương thực giúp nạn dân thiên tai ngày càng giảm, ở nơi này người người đều hết sức căng thẳng, ngày ngày đều có người bị đói chết hết sức nghiêm trọng, mà ông trời cũng không đổ xuống một chút mưa nào, khiến cho người dân gặp nạn không thể tiếp tục chịu đựng sự khó khăn nữa.

Lương thực đã thật sự rất khan hiếm, giá cả đã ở mức không thể tin, Mục Diễm phải đi mua lương thực không người nào thu được chút gì cả, rồi rít lấc đầu mà thở dài giá lương thực quá đắt, và lại các nơi bán lương thực mỗi ngày chỉ bán rất ít, người trả giá cao thì được.

Mục Diễm nghe được hỏi bầm, giận đến nổi làm bẽ của nhà Dương Thái Thủ hai ly trà nhỏ “Đồ khốn kiếp! Lúc quốc gia khó khăn, dân chúng làm than, tiểu thương đáng ra nên bỏ qua lợi ích cá nhân phát lương thực, nước uống, để bảo đảm tính mạng hàng nghìn nạn dân, không làm việc tốt cũng được, nhưng sao có thể thừa cơ hội nâng cao giá lương thực, coi mạng người là cái gì? Giết hết đi.”

Nói xong, hấn siết chặt quả đấm, nhớ tới những cặp mắt tham tiền của đám thương nhân kia, sắc mặt càng chán ghét, âm thầm cắn răng.

Có người còn nói: “Bệ hạ, theo tin tức mà thần nhận được, vốn là không có loại hành động nâng cao giá lương thực này, chỉ là có một nhà dẫn đầu, còn lại thấy kiếm tiền, mới rồi rít noi theo, chẳng có gì lạ, kỳ lạ chính là nhà ban đầu bán lương thực giá cao. Trong nhà cũng không phải là mở lương điểm, và lại cũng cực khổ lắm.

Một nhà vốn dĩ cũng đang rất đói, đột nhiên nâng giá bán lương thực, không phải là kỳ quái sao, không phải bọn chúng biết trước được người dân của vùng cửa biển sẽ gặp nạn, nên cố gắng tiết kiệm không ăn lương thực, mong muốn nhờ số lương thực này đổi đời sao?.

Mục Diễm hừ lạnh, hấn đánh hơi được mùi vị của âm mưu, hơn nữa còn là cùng âm mưu hủy đập nước và bỏ độc vào đồ ăn là giống nhau.

Không thể không nói, đúng là càng ngày càng thú vị.

Từ xưa tới nay làm mình quân thì khó, hôn quân thì dễ, cho tới bây giờ Mục Diễm đều chỉ quan tâm kết quả không thêm quan tâm quá trình làm việc như thế nào, hấn cho tất cả quan viên trong phòng đang bị khí thế của hấn làm cho sợ hãi trốn mất há mồm đến thờ cũng không dám thở mạnh lui xuống hết, sai người gọi Lý Tiềm, rồi sau chỉ định cho hấn mấy câu.

Thẩm Cẩn Huyền ở phòng trong, ngoài phòng có tiếng động gì nàng đều nghe hết tất cả rất rõ ràng, hiện tại nghe Mục Diễm lệnh cho Lý Tiềm phải đi làm chuyện gì sau đó, nhất thời khiến nàng có cảm giác dở khóc dở cười.

Đội Lý Tiềm nhận lệnh lui xuống, mỗi nàng không tự chủ được mỉm cười nhàn nhạt nhìn Mục Diễm chưa nguôi giận đi từng bước một tiến vào bên trong, sau đó khó chịu buồn bực ngồi trên ghế, chẳng biết tại sao trong lòng cảm thấy tràn lên ảm áp.

“Bệ hạ sao lại chơi xấu như vậy, nếu người dân Kỳ Quốc mà biết thì không phải trở thành truyện cười sao?”

“Thời gian gấp gáp, trẫm không muốn suy nghĩ nhiều, Lý Tiềm làm việc trẫm yên tâm, sẽ không bị lộ ra ngoài, thế nhưng lộ ra ngoài thì như thế nào? Trẫm không sợ bị người chê cười, ngược lại người...” dĩ%end&an/equ,ydo(n Hần nói xong, đưa tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Thẩm Cẩn Huyền đang đứng bên cạnh châm trà cho hắn, hỏi “Có phải nàng ngại trẫm giờ thủ đoạn không thể lộ ra ngoài ánh sáng?”

Thẩm Cẩn Huyền bị hỏi đến liền đặt tay xuống, tròn mắt nhìn vào đôi mắt dịu dàng thâm thiết kia của hắn, nàng lắc đầu nói: “Không phải đâu ạ, bệ hạ làm rất tốt.”

Để cho ngự tiền thị vệ của mình giả trang thành cướp, chỉ sợ hắn là vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử.

Hắn không nghĩ bọn họ phải tốn nhiều công sức sợ hãi, cũng sẽ không vì chuyện nhỏ này mà lãng phí tế bào não nghĩ ra một kế sách hay khiến cho bọn thương nhân đó cam tâm tình nguyện hạ giá lương thực, bọn họ không biết phải trái, tình người, tham tiền keo kiệt coi mạng người như cỏ rác, hắn tự nhiên cũng không cần phải khách khí, thay vì lấy tình để cảm động lấy lý lẽ nói rõ uy nghiêm bức ép, dụ dỗ, không bằng trực tiếp đem chút lương thực giành được dùng để cứu mạng, để cho bọn họ cuối cùng chút lợi ích cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Lại Làm Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Editor: Windy Thân

Mấy ngày sau, các huyện trấn trên đất liền gấp gáp vận chuyển lương thực đến cửa biển, vậy mà, mấy phạm nhân hạ ngục trong lương thực giúp nạn thiên tai và phá hủy đập nước bị bắt được lại vẫn ngậm chặt miệng, dù xét xử dùng hình phạt tra tấn nghiêm khắc như thế nào, bọn họ vẫn không nói ra là ai sai khiến, điều này làm cho Mục Diễm có chút nóng nảy, bởi vì hắn mơ hồ cảm thấy sau khi xâu chuỗi những chuyện này lại mục đích cuối cùng khẳng định không đơn giản, người thao túng kia vẫn đang ẩn nấp, luôn mơ hồ tồn tại ở trong đầu Mục Diễm, hắn rõ ràng nghi ngờ một người, chỉ là hiện tại vẫn thiếu chứng cứ, nếu như xác định, liền có một cuộc hồ mưa gọi gió.

Hắn vội vã muốn tìm ra chứng cứ.

Trong ngục, Mục Diễm ngồi trên cái ghế thái sư sau bàn, những tiếng kêu thê lương thâm thiết đứt quãng quanh quẩn bên tai, ung dung uống trà, hắn dường như thưởng thức, bày ra nụ cười như có như không trên gương mặt tuấn lãng làm cho người ta khó mà bắt được.

Nghe thật lâu hắn mới nói chuyện, phá vỡ không khí âm u.

"Tốt lắm, để cho bọn họ uống đi."

Tiếng nói vừa ngừng, mấy người bùng mấy cái chén đã sớm chuẩn bị tốt trên bàn, đi về phía các phạm nhân thương tích đầy mình bị trói trên cọc gỗ.

Trong chén có gì đó rất ít, đại khái chỉ có một lớp phủ đáy chén, chất lỏng, vô sắc, về phần có mùi hay không, phải xem người uống nói.

Nhưng dùng không bao lâu, bí mật trong bụng bọn họ có bao nhiêu thì phải phun ra bấy nhiêu.

Mục Diễm không nóng nảy, hắn có là kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi Kỳ quốc phát triển vùng lên trở thành quốc gia đứng đầu ngũ quốc, các triều đại Quân Vương đều phái người mật thiết giám thị tứ quốc, hắn đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chỉ là, lấy tin tức chỗ Tư Quốc luôn ít nhất, hơn nữa cho dù có thể truyền tới tai hắn, khẳng định đều là chút chuyện nhỏ bên ngoài không quan trọng, giống như là Tư Quốc cố ý tiết lộ cho hắn nghe, như là một loại tác dụng trấn an, để cho hắn yên tâm.

Mới vừa rồi, những người đó uống là một loại độc dược có thể khiến người ghiền, sau khi phạm nhân ghiền mà không được uống sẽ không thể thỏa mãn cả người như ngàn vạn con kiến bò qua, cả người như nổ tung, là thời điểm ý chí của con người yếu nhất.

Loại thuốc này rất hiếm, Mục Diễm cũng không dễ dàng mới kiếm được, khoảng cách giao hàng đến cửa biển có chút xa, nếu không bằng những thứ này miệng cùng kẻ hồ của người phía trên đã sớm vừa phun.

Dù sao hiện tại, vẫn là không muộn.

Từ trong lao đi ra, còn có một lòng sáng tỏ thông suốt và thoải mái, trời cao biển rộng, nửa tháng trời ở cửa biển, ngày hôm nay rốt cuộc làm xong chuyện lớn, Mục Diễm ngửa mặt lên, mắt hí nhỏ nhìn mặt trời trên trời cao, giống như quang cầu, căn bản là không nhìn rõ, trong mắt cũng tỏa ra màu sắc, nóng hừng hực.

Hắn mắt khép hờ, trước mắt tối đen một hồi lâu mới bớt đau, nhấc chân đi về phía trước, những người đi theo sau lưng mới thở ra một hơi.

Đê đập sập lại sửa lại từ đầu, lương thực không còn thể cướp nữa, những thôn trang ngập nước kia luôn có thời điểm tạm biệt mặt trời, những thứ này có thể giải quyết, nói trắng ra cũng không coi là chuyện, không đáng giá khiến Mục Diễm dụng tâm tư để lo nghĩ, nhưng người mù cũng không thể keo kiệt ra người khác ném câu thay, đó chính là vĩnh viễn mờ mịt, vĩnh viễn sống ở bên trong một vùng tăm tối, cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng nữa, người yêu tương lai là như thế nào cũng không biết, ngay cả người nhà cùng nhau sinh sống hơn mười năm, d.d.l.q.d cũng sẽ trôi qua theo thời gian, mà trong lòng cũng dần dần mờ hồ, cho đến lúc không nhớ nổi con mắt của người có phong thái như thế nào.

Thẩm Tiểu Vương Gia.....

Chuyện hai mắt Thẩm Tiểu Vương Gia bị mù Thẩm Cẩn Huyền cũng không có nói cho Mục Diễm, nàng chờ chính hắn biết, mặc kệ là thông qua miệng của người nào biết, tóm lại không phải thông qua nàng, chuyện này đã xảy ra, nàng không ngại lợi dụng thêm nữa, dùng cái này để củng cố, tăng cường phân lượng của mình ở trong lòng Mục Diễm, để cho hắn đau lòng, một người đàn ông yêu một người nữ nhân, mới có thể quan tâm hơn.

Bây giờ đối với Thẩm Cẩn Huyền mà nói là đau đến máu chảy đầm đìa, chuyện đang xảy ra, vết thương còn chưa vảy kết, nàng muốn Mục Diễm và nàng, để cho bọn họ cùng đau, nàng đau vì đệ đệ nàng, còn hắn đau vì nàng.

Như vậy, nàng mới không còn vui sâu vào trong đó, không cách nào tự kềm chế, đau lòng đến muốn làm ra chuyện hại mình, có thể lấy lại cân bằng.

Nàng cần hắn, nhưng nàng cũng biết nhẫn nại, yêu thương nhưng nhớ cầu xin hắn, nàng sẽ không làm như vậy, nếu như Mục Diễm không phải Hoàng đế, tai nghe tám hướng mắt nhìn bốn ló, nàng sẽ dùng Tiểu Pháp Tử để cho hắn biết được tin tức này, nhưng Mục Diễm là Hoàng đế, hắn sẽ biết, kéo càng lâu càng tốt.

Những ngày qua sau khi nàng tới tìm hắn, luôn thỉnh thoảng mắt hồn nhìn xa, nói cũng không nói nhiều, chính là một loại làm nèn.

Dưới nhiều loại tình huống xuất hiện vết thương, thời gian càng dài, cũng sẽ không vảy kết để khỏi hẳn, mà là sẽ thối rữa sinh mù, sẽ đau thương gấp bội, theo thời gian mà tích lũy, nàng cần hắn, cần hắn cứu giúp.

Thẩm Cẩn Huyền bao nhiêu ngày đêm khó có thể yên giấc, vô luận kiếp trước kiếp này, nàng đều sẽ giật mình tỉnh giấc, khi đó chỉ có người bên cạnh vẫn ngủ yên mới có thể cho nàng sự an ủi, có thể làm cho nàng cảm thấy: thì ra sống lại một đời, thật sự là trời cao ban ơn, mà không phải trừng phạt nàng.

Mục Diễm vừa mới biết một sự việc như vậy, hắn cơ hồ có thể nghĩ đến mới đầu Thẩm Cẩn Huyền biết đệ đệ của nàng mù sau sẽ phản ứng tê tâm liệt phế như thế nào, nàng quan tâm người nhà của nàng ra sao, bọn họ chỉ bị uy hiếp ở trong mộng nàng, nàng đã gấp gấp đến khóc lên, sau khi Thẩm Tiểu Vương Gia mù nàng đã khóc bao nhiêu lần rồi hả?

Tính toán thời gian, chuyện này xảy ra một ngày trước khi hắn xuất cung giúp nạn thiên tai chứ? Nàng không nói cho hắn, sợ hắn lo lắng sao?

Thật là một đứn gốc, loại chuyện như vậy làm sao có thể tự mình chịu đựng.

Bản thân Mục Diễm đoán, lặng lẽ di chuyển khiến cho Thẩm Cẩn Huyền suy đoán ý nghĩ của hắn.

Cái này ngược lại không có gì lạ, hắn quá tự tin, thậm chí có chút tự phụ, hắn sẽ tự động nghĩ ‘mọi việc Thẩm Cẩn Huyền cũng sẽ đặt hắn ở vị thứ nhất’, cho nên mới phải thật khéo nghĩ kỹ tâm Thẩm Cẩn Huyền.

Hắn chưa hiểu rõ Thẩm Cẩn Huyền, vậy mà, nàng đã đủ hiểu biết về hắn.

Nếu như nói yêu, hắn cũng không cho là Thẩm Cẩn Huyền yêu hắn rất nhiều.

Có lẽ vậy?

Thẩm Cẩn Huyền cũng không đoán ra giữa hai người bọn họ người nào yêu nhiều hơn, nhưng có thể khẳng định, Thẩm Cẩn Huyền nàng cần nhiều thứ từ Mục Diễm hơn so với Mục Diễm cần trên người nàng.

Đây có tính là nàng thương hơn hắn chứ?

Ngón tay trượt dọc theo mép chén ly trà nhỏ mấy vòng, tâm Thẩm Cẩn Huyền nặng nề giống như ở dưới có sợi dây treo tảng đá lớn, trực tiếp làm cho tâm nàng trĩu xuống.

Từ sau khi Mục Diễm đi ra ngoài làm việc, nàng đi đến chỗ này ngồi xuống, đã ngồi gần nửa buổi sáng rồi, động cũng chưa động, trong phòng yên tĩnh giống như có thể nghe được âm thanh thời gian trôi đi.

Chuyện đê đập và bao lương thực giúp nạn thiên tai có độc Thẩm Cẩn Huyền đều biết, phản ứng đầu tiên là chuyện gây rối lung tung này đều là Phó

Dập tìm người làm, hẳn là người tàn nhẫn độc ác, tìm thuốc hạ ra tay với người thân của quan lại, hơn nữa bình thường họ đều là rất trọng tình cảm, có lẽ những người này cần bản không vô công, cũng không thể nào chống đỡ, Phó Dập lại dùng tính mạng cả nhà dienddanllle@;quydonm uy hiếp bọn họ đi làm chuyển phần quốc bản dân này.

Thật là thất đức, giống như hẳn không có người thân.

Một ngày nào đó, nàng sẽ làm cho hẳn ném thư một chút mùi vị người mình thích nhất bị thương tổn sau đó mình đau đến mức khó chịu không muốn sống.

Nàng cảm giác khoảng cách đến thời điểm này, không xa.

Có cái gì đó đang yên lặng phát sinh, lặng lẽ thay đổi những người bọn hẳn, khiến cho chuyện gì đó xảy ra lặng lẽ không tiếng động.

Trong tầm mắt Thẩm Cẩm Huyền chợt xuất hiện một đôi giày, nàng ngẩng mặt lên, bởi vì mắt nhìn chăm chăm một chỗ quá lâu mà có chút điểm mù, hơn nữa con mắt mờ to, hơi chưa xót, đầu tiên không thấy rõ người tới là ai.

Mục Diễm nhìn nàng thật lâu, đầu tiên nhìn cả người nàng mơ màng một trận, rồi sau đó chợt mạnh mẽ đứng lên, quanh thân cũng tản ra một tầng hận ý âm trầm, mãnh liệt không tha khiến người khác không thể coi thường.

Thẩm Cẩm Huyền mất hồn sinh ra mê li, từ đầu đến cuối cũng không nhận ra hẳn đi vào đã lâu.

Ngón tay Mục Diễm che mắt nàng, lòng ngón tay sượt qua mí mắt nàng, khiến cho nàng nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lông mi cong, cảm thấy cực kỳ mềm mại.

"Đang suy nghĩ gì?"

Hắn hỏi nàng, giọng nói trầm thấp khàn khàn, biết rõ còn hỏi.

Thẩm Cẩm Huyền lắc đầu một cái, cái cằm ngẩng lên mắt nhắm lại mặc cho hẳn dịu dàng vuốt ve, cảm nhận bàn tay của hẳn trượt trên khuôn mặt nàng, vành tai, trực tiếp trượt đến chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn của nàng, mang theo một chút ngứa ngáy.

"Không có gì....."

Lắm bảm, nàng nhỏ giọng hỏi đáp.

"Trăm biết vì chuyện của đệ đệ ngươi." Hẳn nói xong, tiến gần hai bước, tay chợt nắm cái gáy của nàng, liền úp vào ngực của hẳn.

Có một tay hạ xuống vuốt ve bả vai nhỏ gầy cùng phần lưng của nàng, Mục Diễm cảm giác sờ toàn xương.

Những ngày qua hẳn bận bịu chuyên tâm dốc sức vào cửa biển, bận nhất là trong một ngày đi hết ba huyện hai thôn trang, thực sự đi thăm dò, luôn luôn tận mắt nhìn, mới có thể nghĩ ra biện pháp thích hợp nhất, cho nên, khi hẳn lơ đãng coi thường, bảo bối của hẳn cũng gầy như vậy rồi hả?

Nàng không phải nữ nhân tầm thường, hẳn đã sớm biết, nàng biết làm nũng, nhưng sẽ không cố tình gây sự, Mục Diễm cũng ghét nhất nữ nhân cố tình gây sự, nhưng bây giờ, thế nhưng hẳn lại hi vọng tiểu tử này chủ động dựa vào hẳn, ý lại vào hẳn, mà không phải một mình ngồi ở chỗ này, một mình đắm chìm trong ưu thương tự trách và oán hận, tự mình gặm nhấm nỗi đau, vừa đáng giận vừa đáng thương.

Thẩm Cẩm Huyền cau mày, ừ một tiếng, cũng không ngẩng đầu, cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Hẳn ôm nàng, thế này là đủ rồi.

Nàng đột nhiên cảm thấy một mối, một chết đi được, cả thể xác và tinh thần đều một mối..., nàng nên tàn nhẫn một chút, ác hơn một chút, không cần quan tâm cái gì trong khi chiến loạn dân chúng sẽ trôi giạt khắp nơi, nàng nên sớm vạch trần bộ mặt thật của Phó Dập cho Mục Diễm nhìn, sau đó giết giết Mục Diễm khởi binh tấn công Tư Quốc, như vậy... diendanlequyyd0n Nếu như vậy, đệ đệ của nàng cũng sẽ không mù.

Dân chúng cái quái gì, cũng không phải là dân chúng của nàng, quốc gia cái gì, dù là quốc gia của nàng, không phải chủ nhân quốc gia này cả ngày mưu tính làm sao để giết chết người nhà của nàng sao?

Tính mạng của hàng nghìn người, trách nhiệm không được phản bội cội nguồn, những thứ này tất cả cộng lại, làm sao có thể so sánh với một đôi mắt có thể ngắm khắp cảnh đẹp thiên hạ của đệ đệ nàng, ánh mắt đã từng xem núi non bao la hùng vĩ?

Nhưng lại ích kỷ, ta bằng lòng bảo vệ, chăm sóc người thân ta đầy đủ, cùng lắm thì nàng xuống địa ngục lần nữa, sợ cái gì?

Vừa nghĩ tới đôi mắt vô hồn của Thẩm Tiểu Vương Gia, Thẩm Cẩm Huyền hận không thể mọc thêm hai cái cánh mang theo đao bay đến trước mặt của Phó Dập, chém chết hẳn.

Đằng nào thì, chắc chắn sẽ có cơ hội.

Phó Dập nhất định sẽ từng bước một đẩy mình vào tình trạng vạn kiếp bất phục.

Nàng chờ nhìn một ngày hắt tự đùa với lửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Editor: Windy Thân

Mục Diễm không biết tiểu nhân này nghĩ cái gì, chỉ có thể khẳng định nàng đang cực kỳ đau lòng, bỗng nhiên, hắt dùng tay nâng cằm nàng lên, dịu dàng cười nói: "Dẫn người đi chơi một vòng, được không?"

Ở góc độ này nhìn hắt, dường như lúc nói chuyện khỏe mắt cũng hơi giờ lên, hai hàm răng trắng, thần sắc ửng đỏ, là nhan sắc khỏe mạnh, hắt cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng cọ xát cằm nàng. Thẩm Cẩm Huyền không tự chủ được gật đầu, bên môi nâng lên một ý cười nhàn nhạt, rất xinh đẹp.

Cho Tiểu Nhân Nhi chỉnh sửa đơn giản một chút, thay đổi một trang phục của nàng ở trong cung thành nam trang mặc đi dọc đường, còn gọi Minh Yên mau đến chải đầu cho Tiểu Nhân Nhi, thời gian cũng không lâu lắm, Mục Diễm liền dắt tay nhỏ bé của nàng ra bên ngoài.

Trong chuồng ngựa, ngựa cũng không nhiều, Mục Diễm để bảo mã của mình nghỉ ngơi ở nơi này, một con ngựa cao lớn, chiếm đoạt ngang nửa chuồng ngựa, tư thái hiên ngang cực kỳ giống chủ nhân của nó.

Con ngựa không bị buộc, không có mệnh lệnh của chủ nhân, nó căn bản sẽ không tự tiện chạy trốn, chỉ thấy nó tự do đi qua đi lại ở bên trong, hoạt động tứ chi, xa xa nhìn thấy chủ nhân mình đi tới, đặc biệt hăng hái ngẩng cao mũi phì ra một hơi.

Ở bên trong chuồng ngựa một phòng nhỏ người chăm sóc con ngựa nghe động tĩnh, lập tức mở cửa chạy tới, hướng về phía Mục Diễm dừng lại, cúi đầu khom lưng hành lễ, qua hồi lâu mới nhìn lên, bên người hoàng đế bệ hạ còn cất giấu một Tiểu Nhân Nhi xinh đẹp.

Dù mặc nam trang, nhưng người sáng suốt có thể nhìn ra đây là một cô gái.

Thẩm Cẩm Huyền tới rất là bí mật, trong ngoài cung cũng không có người ngoài biết, dù sao cửa chính Trà Huyền Các, có Phương Vũ coi chừng, ai cũng khỏi phải nghĩ đến trộm cắp đi vào dò xét, lá gan nàng to, coi như bị người bắt cũng không sợ, dù sao Mục Diễm cũng không thể phạt nàng, sủng phi, kiêu ngạo thì phải phách lối, không có chuyện tình thì cũng phải làm một chút, nếu không còn làm một sủng phi làm gì, một chút chuyện khác người mà cũng không làm, không được hoàng đế bệ hạ cưng chiều, sao có thể biểu hiện ra ta là sủng phi đặc biệt đây.

Cho nên, gã sai vặt cũng không biết cô gái này là ai, chỉ biết là thật đẹp mắt, nhưng dù đẹp hơn nữa hắt cũng không dám nhìn lâu, vội vã liếc mắt một cái liền không dám xem lần thứ hai nữa.

Mục Diễm gọi Hắc Diệu ra, ngựa d.d.l.q.d cũng như tên, toàn thân đen nhánh, tìm khắp không thấy tí xíu màu sắc khác, rất hiếm, hai con mắt to đen nhánh linh động tăng thêm thần thái, chuyển động nhanh như chớp giống như cần thận lưu lại mọi chuyện trong lòng nó, chỉ liếc mắt một cái liền lấy mất tâm của Thẩm Cẩm Huyền, yêu thích không buông tay.

Tay của nàng để lên lông bờm Hắc Diệu, Mục Diễm chỉ cảm thấy trong mắt đen tòà sáng, sáng óng ánh.

Bắt được tay nhỏ bé của nàng, Mục Diễm vỗ vỗ đầu Hắc Diệu, Hắc Diệu lập tức hiểu ý cong hai chân trước, lại làm cho lòng Thẩm Cẩm Huyền càng thích.

Hai người lần lượt lên ngựa, chân Hắc Diệu "Cộc cộc", ra ngoài đi dạo.

Mãi cho đến khi ra khỏi Tri Phủ, rồi đi cửa biển, đi đến đồng ruộng nông thôn, đến nơi trống trải không người, Hắc Diệu mới dám làm bừa vùng lên chạy, Thẩm Cẩm Huyền cảm giác giống như gió gào thét ở bên tai, nói xong nàng không hiểu cũng nghe không rõ.

Toàn bộ hành trình Mục Diễm đều một tay nắm dây cương, một tay kia vòng quanh hông của Thẩm Cẩm Huyền, sau lưng của nàng bị hắt cẩn thận ôm trong ngực, chỉ sợ nàng sẽ ngã xuống, hắt không dám lơ lửng.

Đột nhiên cánh tay cảm thấy bụng của Tiểu Nhân Nhi đội lên một chút, nghĩ tới điều gì lập tức tâm Mục Diễm treo một tảng đá.

Trời, hắt cư nhiên quên Thẩm Cẩm Huyền đã có thai hơn ba tháng rồi!

Cảm thấy Thẩm Cẩm Huyền nhanh nhẹn như vậy, nghiêm nhiên cũng quên mình là phụ nữ có thai rồi.

Nàng chợt buông cánh tay Mục Diễm ra giang hai tay, cái miệng nhỏ nhắn mở ra kêu a a a, gió do Hắc Diệu trước sau vó lên xuống mau chóng đánh tan âm thanh nàng, lẽ tề dời đặc bị bọn họ bỏ mặc sau lưng, chính nàng cũng chưa kịp nghe tí mĩ, cũng đã không nghe được nữa.

Loại phát tiết này rất sáng khoái, nhưng hô xong liền khát nước, chuốc vào rất nhiều gió, những thứ gió kia giống như cuốn nước miếng trong miệng nàng đi vậy.

Hắc Diệu bị lệnh dừng lại, Thẩm Căn Huyền không hiểu, quay đầu lại nhìn Mục Diễm.

"Người có thai, thiếu chút nữa ta đã quên rồi, có khó chịu không? Chúng ta trở về thôi, thay xe ngựa."

Lúc này Thẩm Căn Huyền mới nhớ nàng có thai, tay vỗ lên bụng đã nhô ra, cười hắc hắc, nàng không có cảm thấy khó chịu, lắc đầu một cái, giọng điệu nhanh nhẹn nói: "Bệ Hạ không có gì đáng ngại, chúng ta để Hắc Diệu đi chậm một chút là được, trở về trở ra, làm trễ nãi bao nhiêu thời gian, Bệ Hạ, đi thôi đi thôi, có được hay không, có được hay không?"

Nàng mềm mại buông tay, cho người nói không thể phản đối thành lời.

Nhìn mặt nàng hồng nhuận, Mục Diễm rối rắm một lúc lâu, không kiên trì nữa, gấp bụng ngựa, làm cho Hắc Diệu chậm lại đi về phía trước, Hắc Diệu lĩnh lệnh, lại không nhanh không chậm đứng lên, vững vàng đến nỗi ngay cả một ít lắc lư cũng không có.

Thẩm Căn Huyền hài lòng, khác biệt là mới đầu Mục Diễm lo lắng hải hùng, cảm giác tiểu tử này buông tay đang nắm chặt cánh tay của mình ra hai tay nhỏ bé không có một chút an toàn bảo đảm, muốn để cho nàng tóm lại, không đợi hần mở miệng, lại một lần nữa nghe được âm thanh nàng phát tiết ra ngoài.

Nàng hét "A" một tiếng ra, không có tiếng gió bay nhanh, nghe cực kỳ rõ ràng, dứt quãng, cao có thấp có, thật đúng là không khó nghe, cũng tùy nàng.

Chỉ là chính hần cũng không có chú ý tới, cánh tay siết chặt lấy hông của nàng, giữa lúc bất tri bất giác, chặt hơn.

Chặt đến Thẩm Căn Huyền cảm giác dien/d@nnlequy: ""d0n hần có thể tách nàng thành hai nửa, nàng cười khanh khách, đầu ngửa ra sau, cuối cùng rơi trên bả vai Mục Diễm, mắt có thể lướt qua mặt của hần, mặt của hần mờ mờ, lắc lư.

"Bệ hạ, ngài muốn ghì chết ta sao?"

Nghe tiếng nói, Mục Diễm giật mình tỉnh lại, lời lỏng khí lực, tức giận trừng mắt nhìn nàng: "Còn không phải là sợ người rơi xuống....." Lời còn chưa dứt, còn chưa nói xong, đã giảm âm thanh, là bị người chặn môi.

Hai cánh tay Tiểu Nhân Nhi ôm lấy cổ hần, hần thuận lực cúi đầu, để cho nàng đưa đôi môi mềm mại ngọt ngào đến miệng của mình.

Lưỡi Mục Diễm mạnh mẽ bá đạo hơn, lập tức đung đưa, mạnh mẽ một chút ngược lại không dễ dàng cắn được đối phương.

Thẩm Căn Huyền rất nhanh không ngừng tiếp nhận, ngô ngô ừ lắc đầu ý bảo nàng không được, cầu xin buông tha.

Đợi đến nàng thực sự bị được buông tha thì đã mềm thành một vũng nước, hai má đỏ au, trong con mắt đào hoa hiện lên một tầng sương, khóe mắt câu nhân giống như là cầu người làm xáo trộn đôi mắt phẳng lặng.

Bụng Hắc Diệu bị Mục Diễm dùng chân vỗ nhẹ xuống, tốc độ càng thêm chậm lại.

Bộ dáng Tiểu Nhân Nhi câu nhân quan trọng hơn, hần nhắm hai mắt lại, đè xuống một bụng hỏa khí trong lòng, tà tà nâng lên nụ cười, đè thấp giọng ở bên tai Thẩm Căn Huyền nói: "Muốn sao? Buổi tối sẽ cho nàng! Hiện tại, trước dẫn người đi vui đùa một chút...."

Hơi thở của hần phả vào lỗ tai cùng gáy nàng, một tầng tê dại lan tràn đến toàn thân, Thẩm Căn Huyền không nhận được nghĩ muốn cuộn lại thân thể, nhưng bởi vì ngồi trên lưng ngựa cho nên căn bản cũng không thể thực hiện được.

Nàng cắn môi dưới, lông mi dài cong cong hạ xuống, mắt cỡ không muốn để ý hần.

Mục Diễm thẳng thắn mà cười to ở bên tai, từ từ lay động.

Ở cửa biển, cách thôn trấn để làm việc và nghỉ ngơi bình thường còn có chút xa, ánh mặt trời rơi trên người, ấm áp thúc giục người đang ngủ, tiết tấu Hắc Diệu chạy Thẩm Căn Huyền cũng dần thích ứng, lơ mơ ngủ không mở được mi mắt, cuối cùng thật sự dựa vào vai người sau lưng ngủ thiếp đi.

Nàng biết cỡi ngựa, là vì học Phó Dập.

Mặc dù hai lần làm người số lần cỡi ngựa có thể đếm được trên đầu ngón tay, thật là cái mông kẻ sát trên thân ngựa, cảm giác kia cũng có thể lên, cho nên hần điều chỉnh tư thế thân thể mình rất tốt.

Mục Diễm có thể nhận thấy được.

Hần muốn hỏi một chút tiểu nhân nhi học cỡi ngựa thế nào, lại phát hiện tiểu tử đã trời làm chân đất làm giường ngủ, bộ dáng cực kỳ ngây thơ, nhìn đáng đáp ứng còn rất ngon.

Khẽ cười một tiếng, Mục Diễm ôm nàng chặt hơn chút nữa.

Hắn cảm giác ở bên trong lòng của Thẩm Cẩm Huyền có chuyện gì, nhiều lần, số lần nhiều đến nỗi hắn không nhớ rõ, hắn đang trong giấc mộng cảm thấy Tiểu Nhân Nhi bên cạnh giật mình thật mạnh, sau đó liền sẽ không ngủ được tựa như mô tả lại hình dáng của hắn, cẩn thận, tham lam lệ thuộc vào.

Thường thường lúc đó, hắn đã cảm thấy đây là thời điểm Tiểu Nhân Nhi lệ thuộc vào hắn nhất.

Nhưng thế hắn lại thủy chung cũng không có diendaanll\$%e[!quyd0nnn dừng khí mở mắt hỏi nàng, đến tột cùng trong mộng nàng đã xảy ra những gì.

Cười ngửa, hình như là trí nhớ xa xôi, khi đó nàng vẫn còn ở Tư Quốc, là thiên kim Quận chúa của Đoàn Vương Phủ, vừa cùng Phó Dập xác định quan hệ tình yêu ngọt ngào của tiểu nữ tử.

Bởi vì Phó Dập, bởi vì ghen, có một người con gái danh vọng khác tuy không thể theo kịp Đoàn Vương Quận chúa là nữ nhi tướng quân cũng đặc biệt thích Phó Dập. Cô nương kia mỗi lần gặp mặt đều dùng chuyện nàng và Phó Dập cùng nhau cười ngửa sẵn thủ chọc tức Thẩm Cẩm Huyền, nhưng hết lần này đến lần khác Thẩm Cẩm Huyền đều bị nàng làm cho tức giận cực kỳ.

Sau đó, nàng vẫn lén lút học cười ngửa, Thẩm Cẩm Huyền nghĩ đợi tới khi thuật cười ngửa của nàng tinh xảo, người cùng hắn giục ngửa giờ roi chính là nàng, nhưng mà ở trong đầu ảo tưởng hình ảnh nàng cùng hắn theo gió dong ruổi, cũng đủ để cho nàng vui mừng nhảy dựng lên tại chỗ.

Nhưng..... Phó Dập nhưng không có cho nàng cơ hội biểu diễn thuật cười ngửa của mình.

Thẩm Cẩm Huyền thấy trong mộng vẫn còn am hiểu thế sự tự mình ngồi mưu tính lập tức run run rẩy rẩy, bị sợ đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhưng vẫn cắn răng không muốn cứ từ bỏ như thế.

Lại cảm thấy buồn cười.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng người huyền ảo, đột nhiên ngừng nhớ lại, lúc này Thẩm Cẩm Huyền mở mắt mới phát giác, thì ra là bọn họ đã tiến vào trong Liễu trấn, đi tới chợ náo nhiệt lúc xế chiều.

Con đường Liễu trấn không hẹp, nhưng hai bên bày nhiều gian hàng, người đụng ta...ta chen chúc với hắn, rao hàng trong tiếng hỗn tạp âm thanh trả giá, thật là rất náo nhiệt.

Không nhìn ra gian hàng đa dạng mua bán cái gì nhiều nhất, Thẩm Cẩm Huyền trừng trừng mắt cẩn thận nhìn một ít đồ, có gian hàng bán rau trong đó món ăn mà nàng chưa từng thấy, không, phải nói đại đa số nàng đều không biết, không gọi nổi tên.

Tiểu thư nhà giàu khó được một lần ra cửa, kiếp trước kiếp này cộng vào số lần Thẩm Cẩm Huyền ra cửa liền có thể đếm trên đầu ngón tay, tất cả trên đường cái đối với nàng mà nói đều là mới lạ mà thú vị.

Đây là cuộc sống nhà người thường, cần cù vui vẻ đơn giản, cùng với cuộc sống của nàng có chút giống nhau nhưng lại hình như hoàn toàn không tìm được điểm giống nhau.

Nhưng nàng còn vui mừng, mỹ nữ xinh đẹp khỏe mỗi quuyến rũ, đôi mắt đào hoa nhìn tới nhìn lui, đầu nhỏ quẹo trái quẹo phải không dừng lại qua.

Thẩm Cẩm Huyền hưng phấn như thế, Mục Diễm rõ ràng cảm giác được, cuối cùng không nhịn được cúi đầu nhìn nàng, chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy đây là lần đầu tiên Tiểu Nhân Nhi cười thuần túy như vậy, mừng rỡ, đối với cái gì đều tràn đầy nghiến cứu tò mò, giống như là tiểu hài nhi, hơn nữa trình độ hiểu chuyện cũng còn không bằng tiểu hài nhi, ngốc nghếch ngo ngoe, làm cho người yêu thương.

Giữa con đường có rất nhiều người, cười ngửa dễ dàng làm người khác bị thương, vì vậy, có thể nói Hắc Diệu nửa bước khó đi, cuối cùng, khỏe mắt Mục Diễm lướt qua một quán rượu, ghim chặt Hắc Diệu khiến nó dừng lại, lật người xuống ngựa, đưa tay đón Thẩm Cẩm Huyền, Tiểu Nhân Nhi nhanh nhẹn từ trên cao rơi xuống, vạt áo bông bành nhào vào trong ngực của hắn, giống như một con bướm.

Mục Diễm ôm nàng, muốn khiển trách nàng thế nào hăng hái như vậy, chẳng lẽ không quan tâm đứa bé trong bụng một chút sao, nhưng lời đến khỏe miệng, nhưng cũng không nói ra được gì, bộ dáng tiểu tử kia làm cho người thương yêu, hắn không nói được một câu, trách cứ tràn ngập tình yêu cũng không nói được.

Bỏ ngựa đi bộ.

Bỏ ngựa chỉ là tạm thời gửi Hắc Diệu ở trong khách điểm đó, hắn để lại bạc liên tục dặn dò ông chủ khách sạn trông coi Hắc Diệu khỏe mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Editor: Phinny

Trước con ngựa to lớn, Mục Diễm dung mạo của người ở trên cao lại bị Thảm Cẩn Huyền ngồi ở trước người nên hẳn ít nhiều cũng bị che lại, mặc dù làm người khác chú ý, nhưng cuối cùng cũng không nhìn ra, hẳn cứ như vậy đi trên đường không che đậy gì, trên người không biết thu hút ánh mắt của bao nhiêu người, nóng hừng hực, cũng có tiếng cảm thán bình luận truyền vào trong lỗ tai của hắn, hắn đều lơ đãng, chỉ nắm bàn tay nhỏ bé của Thảm Cẩn Huyền đi về phía trước.

Hắn không thèm để ý, nhưng Thảm Cẩn Huyền bởi vì những phụ nhân kia nói nhỏ mà ngựa cổ lên nhìn hắn, nam nhân cao hơn nàng một đầu, lông mày sáng sủa mắt tinh anh, mũi cao môi mỏng, nàng luôn cho rằng vóc dáng của hắn cực tốt.

Thu hồi ánh mắt tán thưởng về khuôn mặt của Mục Diễm, Thảm Cẩn Huyền ở các loại gian hàng giữa tiếp tục đông nhìn tây ngắm, xem một chút bên này, lại xem một chút bên kia, nghĩ đến nếu không phải bị Mục Diễm dắt, nàng sử dụng hết tiền để mua món hàng theo ý.

Cách một quán bánh nướng thì Mục Diễm chủ động lôi kéo Thảm Cẩn Huyền đi tới trước sạp, giọng ôn hòa nói: "Ông chủ, cho hai cái bánh nướng."

"Vâng, công tử chờ chút lát!"

Gương mặt của hoàng đế bệ hạ chúng ta, đừng nói nữ nhân đỏ, ngay cả nam nhân nhìn cũng sẽ thích. Cho nên ông chủ quán bánh nướng ưu tiên nướng bánh đưa cho Mục Diễm, sau đó vui vẻ nhận tiền từ Lý Tiềm, vui vẻ đưa mắt nhìn Mục Diễm rời đi.

Nói nhỏ, dung mạo nam tử như thế thì có bao nhiêu cô gái mới có thể xứng đôi đây?

Cuối cùng ngắm nhìn xa xa một chút, ánh mắt ông chủ quán bánh nướng chợt lóe, mới nhìn thấy thì ra là bên cạnh công tử tuần tú còn có thêm một vị công tử nhỏ tuần tú nữa.

Vị công tử nhỏ này nhìn cẩn thận thì chính là một cô nương.

Ông chủ quán bánh nướng trong lòng cảm thán cô nương này cũng rất đẹp mắt.

Chỉ là nàng mặc trang phục nam, cùng một người nam tử khí phách lớn như thế đi cùng một chỗ, nếu bị mọi người để mắt đến là điều không thể tránh được.

Đang lúc tự hỏi, liền thấy công tử tuần tú nhẹ nhàng dùng môi thử nhiệt độ bánh nướng, sau đó nhẹ nhàng giơ tay lên vén tóc cho nữ tử mặc trang phục nam, lúc này mới đem bánh nướng đưa đến khóe miệng của nữ tử.

Chỉ thấy mơ hồ một bên mặt của nàng, ông chủ quán bánh nướng cũng sửng sốt quên động tác trong tay, nửa ngày chưa hồi hồn.

"Ai, ông chủ, nhìn thấy thế nào, chẳng lẽ là thích vị công tử kia rồi hả? Ha ha ha ha....."

"Ha ha ha, đáng tiếc ông chủ người không phải là nữ nhi a!"

Lời nói trên ghẹo nhất thời khó tan, ông chủ quán bánh nướng cũng không lắm để ý, vui vẻ lắc đầu vì khách hàng đang xếp hàng chờ đợi gói kỹ bánh nướng, hắn không lên tiếng, chỉ là trong lòng thầm nói: d@ie\$nda^ne+qu!ydo'n dù hắn có thể lắc mình một cái trở thành cô gái, chỉ sợ được nam nhân này để mắt cũng khó khăn, có thể như vậy, cuộc đời này còn mong gì nữa?

Ban ngày ban mặt dưới con mắt của mọi người được Mục Diễm cẩn thận che chở đối đãi như vậy, Thảm Cẩn Huyền đã sớm mặc cờ khuôn mặt mỹ lệ đỏ bừng, mắt thấy quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, âm thanh hâm mộ vang lên liên tiếp, nàng không thể kiềm được, giơ tay đoạt lấy bánh nướng trong tay Mục Diễm, muốn mình tự ăn, âm thanh thẹn thùng nói: "Thiếp sẽ tự ăn, chúng ta đi nhanh đi....."

Thảm Cẩn Huyền chỉ muốn mau sớm thoát khỏi vòng vây của quần chúng, những ánh mắt đang nhìn nóng rực, dưới tình thế cấp bách cũng không còn chú ý gì nhiều, cứ như vậy thoải mái nắm tay Mục Diễm, mạnh mẽ lôi kéo hắn đi về phía trước.

Ai..... Không biết nắm được lòng của bao nhiêu cô gái chưa cưới.

Trong cung lúc bị đám nữ nhân như hổ như sói kia nhìn thù hận, nàng đều không để vào mắt, còn rất tự nhiên, không được nghĩ tới hiện tại ngượng ngùng đến nỗi chạy trời chết, đáng yêu như thế.

Động tác của nàng mạnh mẽ mà ngay thơ, Mục Diễm trong lòng vui mừng hồi lâu, hai người hiện giờ phương thức chung đụng đã bỏ qua luật lệ của cung đình hậu viện, chuyện vụn vặt ở trên triều, lại để cho hắn sinh ra một loại cảm giác đẹp để bọn họ chỉ là một đôi với vợ chồng bình thường.

Thảm Cẩn Huyền một tay cầm bánh nướng nóng, một tay nắm tay Mục Diễm dùng sức kéo hắn đi về phía trước, đợi thoát khỏi đám người thật xa nàng mới khẽ thở hắt ra dừng lại, ngẩng đầu chính là một ánh mắt sắc như dao.

Nụ cười xấu hổ, môi đỏ mọng mím chặt, khóe mắt hơi màu hồng khiến ánh nhìn sắc bén hoàn toàn không có lực uy hiếp, huống chi còn là ở trên mặt Mục Diễm, cuối cùng gương mặt Thảm Cẩn Huyền chỉ có thể càng đỏ, khóe miệng mím chặt đầu cúi xuống thật thấp, tập trung ăn bánh nướng không nhìn hắn nữa.

Hắn nhìn nàng một cách thâm tình, khiến nàng không còn cách nào chỉ có thể đầu hàng tránh đi.

"Thích nơi này sao? Ta dẫn ngươi dạo một vòng ở trấn trên, sau đó khi ngươi chơi đã, chúng ta lại tới khách sạn đón Hắc Diệu trở về vùng cửa biển, ngươi nói được không?"

Mắt thấy Minh Huyền Quận chúa rũ mặt xuống gần chạm ngực rồi, Mục Diễm tạm thời quyết định tha cho nàng một lần, nhìn quanh bốn phía sau đó mở miệng hỏi như thế.

Đây chính là Mục Diễm, là một công tử khiêm tốn điển hình, coi như hắn là Hoàng đế, hầu như muốn làm cũng hỏi người kế bên, sẽ bận tâm cảm nhận của người khác, mặc kệ khiêm tốn này là thật lòng hay là giả dối, ít nhất người ta làm đủ mọi thứ ở mặt ngoài.

Thẩm Cẩm Huyền gật đầu ừ một tiếng trả lời đồng ý, âm mới vừa thốt ra, tay liền bị Mục Diễm lần nữa chụp vào trong tay của hắn.

Nàng cũng không giãy dụa nữa, dù quan hệ của bọn họ có như thế nào thì việc dắt tay trên đường cái cũng là việc nên làm, liền ngoan ngoãn đi theo bên người hắn đi, đi tới đi lui, nàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn vạt áo của hắn lay động không ngừng trong lúc đi lại nói: `dien_da-nle.qu[yo)n` "Người không ăn một chút gì sao?"

Buổi trưa hai người cũng không ăn cơm, hắn mua cho nàng bánh nướng, như vậy còn hắn?

Mục Diễm ánh mắt rơi trên Thẩm Cẩm Huyền một cách tự nhiên trong bàn tay nhỏ cầm bánh nướng, nói: "Ta không thích ăn bánh nướng....."

"Phía trước có quán ăn, có thể đi ăn tô mì không?"

"..... Không cần."

"Hình như là có hoành thánh."

"..... Cũng không ăn."

Sau mấy lần, Thẩm Cẩm Huyền thấy cái gì có thể ăn ở trên đường cũng hỏi, đều bị Mục Diễm từ chối, ngay cả đề nghị hắn đi khách sạn gọi món ăn, hắn cũng không muốn.

"....." Vào đời trước, Mục Diễm có này miệng lưỡi xảo quyết như thế sao? Đương nhiên là không có!

Thẩm Cẩm Huyền không tiếp tục nhìn chăm chăm vạt áo của hắn, đôi mắt đẹp tròn tròn nhìn mặt của hắn, nổi giận dưng dưng hỏi: "Vậy cuối cùng ngươi muốn ăn cái gì?"

"Ta không đói bụng, cũng không muốn ăn cái gì hết." Mục Diễm hướng về phía nàng đang tức giận dịu dàng trả lời, cười yếu ớt, quả thật rất vô tội.

Làm ơn hoàng đế bệ hạ, rõ ràng là ngài chê thức ăn dân gian khó ăn!

Không trách được đầu bếp trong Tri Phủ làm được thức ăn có vị cùng vị trong cung giống nhau như đúc, bây giờ nhìn lại, đầu bếp này chính là hoàng đế bệ hạ mang theo từ trong cung.

Dù sao Thẩm Cẩm Huyền đã ăn no, nếu Mục Diễm đã nói không muốn ăn nàng cũng không tiếp tục quấy rối hắn, hừ, hỏi hắn muốn ăn cái gì đến nỗi miệng cũng khát.

Hai người đi ra ngoài là quyết định tạm thời, Mục Diễm cũng quên mang nước, hắn dắt người trong lòng đi rất chậm, đôi mắt sâu thẳm nhìn tới nhìn lui, cuối cùng dừng trước sạp treo lá cờ nhỏ bán sữa dê.

Sữa dê được đặt trong một chiếc thùng rất đẹp, thùng tròn vo trên thân chia ra đáng hai chữ to rất quen thuộc, một lão bà bà coi chừng gian hàng.

"Cô gái uống cái này tốt nha, sữa này là tốt nhất đấy! Cô đang có thai phải không, đừng thấy Lão Bà ta đây nhiều tuổi như vậy, nhưng ánh mắt tốt lắm, chỉ là cô gái, xem chồng ngươi đối với ngươi cũng tốt, `d'ien=da%anleq(uydo;n` làm sao lại bị đối thành như vậy rồi sao, bụng cũng đã nhô lên, như thế cũng không hay, ăn nhiều lắm, còn phải ăn xong, vị công tử này, ngươi nhìn tiểu nương tử của mình, gầy da bọc xương rồi, có phải đối xử không tốt với người ta?"

Lời nói này, không phải trước sau mâu thuẫn sao?

Mục Diễm vui vẻ vừa nhìn lão bà bà nói chuyện hoài không hết vừa múc sữa dê ra, tự mình uống trước một hớp mới đưa cho Thẩm Cẩm Huyền, mùi vị rất tốt, hương cực kỳ thơm, trong miệng còn lưu lại hương vị.

"Bà bà, ta thế nào đối với nương tử thế nào ngài chẳng lẽ còn không nhìn ra, là nương tử nhà ta có chuyện trong lòng, ta khuyên an ủi cầu xin đều vô dụng, bà bà ngài nên làm cái gì bây giờ đây?"

Không nhìn Thẩm Cẩm Huyền đang âm thầm nhéo lấy ống tay áo của hắn, Mục Diễm nửa cười giỡn nửa thật hỏi.

Lão bà bà dùng ánh mắt lương thiện, cẩn thận nhìn Thẩm Cẩm Huyền, nhìn một chút liền cười, nụ cười cho thấy dấu vết của năm tháng, khắc sâu lại nòng đậm "Cô gái, buông tha những điều không tốt, chính là bỏ qua cho mình."

Nàng lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Mục Diễm nghĩ Thẩm Cẩm Huyền mỗi đêm đều gặp những giấc mộng về hồi ức, bị những thứ trong mộng làm kinh sợ.

Rời khỏi quán sữa dê nhỏ, hai người không tiếng động, tay trong tay từ đều phố trung tâm Liễu trấn đi từ khắp nơi.

Lúc trở về Thẩm Cẩm Huyền mới phát hiện thì ra là bọn họ đi đường dài như vậy, chân cũng có chút đau, thậm chí ở trong lòng ám ảnh tại sao trong lúc vô tình liền cùng Mục Diễm đi xa như vậy, nàng cắn chặt răng kiên trì tiếp tục đi.

Nàng tự cho là không biểu lộ ra chút ý tứ đau chân nào, nhưng Mục Diễm cũng nhạy bén phát giác ra: "Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?"

Thẩm Cẩm Huyền không yên lòng, lắc đầu một cái: "Không cần bệ hạ, ta nhanh đi nhận Hắc Diệu thôi."

"Nhưng chân người không bị thương chứ?"

Mục Diễm dừng lại, Thẩm Cẩm Huyền bị kéo hất cũng dừng lại, nàng nhìn hất, lắc đầu: "Không sao."

"Ừ..... Đã như vậy, thì đành phải tiếp tục."

Ra về buồn rầu trầm tư mấy giây, Mục Diễm đột nhiên ôm eo Thẩm Cẩm Huyền, thành công khiến cho người đi trên đường liền tiếp nhìn chăm chú

"Không cần không muốn không cần không muốn không cần..... Bệ hạ, ngài mau thả thiếp xuống!" Nói liên tục nhiều lần không cần, Thẩm Cẩm Huyền vòng chặc cổ của hất nhưng cũng không dám làm động tác giãy giụa quá lớn, chỉ sợ hất một bị mất lực ném mình trên mặt đất, vậy sẽ té rất thảm, giọng nói cũng không dám quá lớn, thân phận bệ hạ tiết lộ ra ngoài không tốt.

Mục Diễm rũ mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt không biết che giấu tâm tình của nàng, nói: "Yên tâm đi, nàng sẽ không té xuống đâu. Ngoan, ôm ta thật chặt."

Cứ như vậy, Liễu trấn về sau truyền ra một đoạn giai thoại khiến cho người người tán tụng.

Nói là vào năm nào đó, có một công tử tuần tú mang thê tử của mình đi du ngoạn, không chỉ tự tay cho thê tử ăn bánh nướng, còn sợ thê tử đi bộ mệt mỏi mà công vệ khách sạn, di.en?da>nleq*uyd/on miễn cho nàng bị đau chân làm khổ, cung chiều vợ đến nỗi xem đó là điều hiển nhiên.

Trên đường, công tử tuần lã và thê tử xinh đẹp không biết khiến cho bao nhiêu đã cô gái chưa gả hăm mộ ghen tỵ, thậm chí mấy vị tiểu thư mỹ lệ không để ý liêm sỉ lễ nghi làm mất dĩa nhào tới này trước mặt công tử tuần lã khóc lóc cầu xin hất, xin hất lấy nàng làm tiểu thiếp cho dù là nha hoàn cũng được, kết quả cũng không được vị công tử tuần lã nhìn dù chỉ một chút.

Nói tóm lại, mặc kệ lời đồn đãi thật giả ra sao, có thể khẳng định phải là trải qua lần này, Mục Diễm luôn luôn bình tĩnh cũng đã nổi giận.

Dĩ nhiên, điều này để nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Editor: Windy Thân

Mặt trời đã về phía tây, đường trở về giống như nhanh hơn rất nhiều so với lúc đi, cây cối hai bên đường nhỏ thưa thớt, đa số là thảo nguyên rộng rãi mênh mông, rất nhiều loài hoa không biết tên tùy ý nở rộ trên thảm cỏ, trải ra một mảnh xanh mơn mơn làm bối cảnh, những khóm hoa nhỏ vàng óng tô điểm thêm lên cảnh đẹp, trong gió có hương hoa, còn có cả vùng đất cùng cỏ xanh thơm và tinh khiết.

Thẩm Cẩm Huyền dựa vào nam nhân phía sau, mắt không thể rời khỏi cảnh sắc hai bên, vậy thực sự là bầu trời và sông nước rất khác nhau, nhưng chỉ là nhìn cũng làm tâm hồn người ta sáng khoái.

Mục Diễm là đưa nàng ra ngoài giải sầu, nhưng bây giờ nhìn lại, giống như hiệu quả không được tốt, Thẩm Cẩm Huyền vẫn trầm mặc như vậy.

Nàng thay đổi rất nhỏ, rồi lại rõ ràng như vậy, đúng lúc này ngấm biến đổi khiến cho người ta nghĩ rằng nàng căn bản giống như là không có thay đổi, rồi lại giật mình giống như một lại thức tỉnh sau đó mới phát giác, đã thật lâu chưa thấy nàng cười, không phải là khẽ mỉm cười, mà là nụ cười sung sướng tràn trề xuất phát từ nội tâm.

Đúng là đã lâu.

Nếu cẩn thận nghĩ lại, ngay cả nàng thỉnh thoảng mỉm cười, cũng rất trầm tĩnh, cả người càng ngày càng trở nên an tĩnh, càng ngày càng thoát khỏi phạm vi hần hiểu biết, Mục Diễm còn thích Thảm Cẩn Huyền trước đó hơn, cười lên mặt mày cong cong, răng trắng hoàn toàn để lộ.

Hần biết nàng vẫn đang đau lòng.

Chợt đem môi kề lỗ tai trắng muốt như ngọc của Thảm Cẩn Huyền, Mục Diễm hỏi nàng: "Có muốn ăn cá không?"

Lúc hần nhỏ giọng nói chuyện, giọng nói diend@nllle":quyd0n trầm sâu giống như đang nhìn thấy trà lâu, làm cho người vừa nghe suy nghĩ, hấp dẫn người khác vô cùng.

Thảm Cẩn Huyền không thể nào kháng cự, gật đầu đồng ý.

Vì vậy Hắc Diệu liền bị chủ nhân ra lệnh, ở cửa ngõ ba phía trước rẽ bên trái đi vào. "Cộc cộc lộc cộc" tiếng vó ngựa, càng lúc càng xa.

Nơi này là một nhánh nhỏ của sông Hoàng Hà, một mảnh nhỏ nhỏ, những tảng đá nằm dưới nước dịu dàng lưu động, tiếng nước chảy thanh thúy dễ nghe cùng tiếng chim hót xa xa bay tới hòa cùng nhau, có thể hợp thành một khúc làm người ta thích thú.

Bên cạnh sông nhỏ là hoa cỏ, vùng nước cạn có tảng đá hiện ra, lòng sông lóe lên ánh sáng màu đỏ vàng ấm áp, những thứ kia là mặt trời trước khi đi ngủ vồ về nó.

Thảm Cẩn Huyền bị ôm từ trên Hắc Diệu xuống, hai chân đứng lên mặt đất, cảm giác giống như mặt đất mềm nhũn, vô cùng mềm mại.

"Bệ Hạ, ngài muốn xuống sông bắt cá sao?"

Nói muốn ăn cá, nhưng bây giờ trên người hai người cũng không có cá, nước trong sông chảy róc rách, đúng là trong suốt, nhưng có cá hay không, cũng không thấy rõ.

Thảm Cẩn Huyền lộ ra khuôn mặt tươi cười, lúc nói chuyện không tự chủ mang theo một chút kích động, nàng rất chờ mong xem Bệ Hạ xuống sông mò tôm, bởi vì... Trăm năm khó gặp chứ sao.

Mục Diễm thấy bộ dáng nhỏ bé của nàng, trong lòng có mấy phần cảm thấy thoải mái, còn có một loại thả lỏng, giống như thời điểm nàng không vui, thần kinh của hần cũng căng thẳng theo, đều một mối.

Hần không nhận được lắm mồm trêu chọc, mỉm cười nói: "Nếu nương tử đã lên tiếng, vì phu sao có thể không nghe lệnh?"

Khi đang nói chuyện hần cười lên, trực tiếp cười đi vào trong lòng của Thảm Cẩn Huyền, nụ cười kia ấm áp, so mặt trời hôm nay còn ấm hơn, phát sáng, có thể Phật hóa tất cả lo lắng trong lòng nàng, có thể làm cho nàng cảm thấy tình yêu.

"Hừ, vậy nguoi ngược lại nhanh chút nha." Nàng nâng lên chiếc cằm nhỏ gầy, mắt phải nháy nghịch ngợm, tự động phối hợp với hần.

Mục Diễm vẫn cười, xốc vạt áo của mình lên hông, cởi giày chân không giẫm lên mặt đất, hơi sụp xuống nhưng mềm mại tron bóng.

Thảm Cẩn Huyền nhìn hần, mắt dịu dàng muốn chảy ra nước.

Hần thật sự xuống nước, sông nhỏ mát mẽ biến thành vô số cái tay nhỏ bé, tình tế vuốt ve chân của hần.

Tâm Mục Diễm tĩnh lặng, giẫm ở đáy sông đi vào trong sông, thời điểm hần đi lại sẽ vẩy nước, óng ánh trong suốt, nhiều màu, Thảm Cẩn Huyền nhìn hần chậm chậm, trong lòng nâng lên lo lắng, chỉ sợ hần ngã nhào.

"Bệ Hạ, ngài chậm một chút, nếu không trở lại đi, đừng bắt."

Nước cũng xuống rồi, nào có thể không có gì mà đi về?

Mục Diễm khoát khoát tay, ý bảo nàng yên tâm, chút chuyện nhỏ này không có nguy hiểm, khi nước đã cao đến đầu gối của hần, rồi cuộc hần cũng đứng lại, mắt xuyên qua lớp nước thật dày, tìm kiếm con mồi.

Ánh mắt của hần toàn một màu xanh biếc, nếu Thảm Cẩn Huyền có thể nhìn thấy, nhất định sẽ lầm tưởng nàng thấy được sói.

Mục Diễm không bắt được cá, sau khi lỡ tay hai ba lần cuối cùng cũng tìm ra bí quyết, hần khom lưng lấy tay làm chuẩn bị tư thế, khi cá nhỏ lướt qua, nhanh chóng thay đổi phương hướng hướng con cá đưa tới.

Hần ra tay tàn nhẫn, sau khi mười ngón tay chạm đến thân cá trong nháy mắt thu lực giữ chặt, đầu ngón tay đều ỨC HIẾP con cá, trả thù cái vảy quệt làm một đầu ngón tay của hần bị thương.

Cho dù như thế, con cá còn chưa từ bỏ ý đồ chạy trốn, bởi vì mặc dù Mục Diễm hung ác, nhưng lại không biết nơi nào mới là chỗ trú mạng của con cá, vậy dứt khoát chờ cá chảy máu tới chết thôi.

Hắn đang cầm con cá, máu từng giọt lan tràn trong sông, giống như lụa mỏng màu đỏ, dần dần hòa tan trong nước.

Thẩm Cận Huyền thấy hắn xoay người lại, đột nhiên trong tay cầm một con cá lớn thơm ngon, nhỏ giọng hoan hô một tiếng, vạt áo đứng đưa.

Mục Diễm mỉm cười nhìn vào trong mắt của nàng, giờ tay lên, con cá vượt qua nửa cái sông rơi vào bên chân của Thẩm Cận Huyền, cái này không cần chảy máu tới chết, cũng ngã chết.

Thẩm Cận Huyền nhìn con cá ỉu xiu giữa muốn sống, không tự chủ được lui về phía sau vài bước, rồi sau đó đứng lại, quay mặt không nhìn sinh mạng con cá dần ngừng.

Cá lớn nuốt cá bé, vẫn luôn là như thế.

Mục Diễm tổng cộng bắt được ba con cá, đập nước bọt nước lên bờ, nước theo chân của hắn chảy xuống, rất ngứa, hắn muốn dứt khoát cầm ống quần lau sạch sẽ, lại bị tay Thẩm Cận Huyền cản.

Nàng ngồi xổm người xuống, vạt áo rơi trên mặt đất, mặt mày buông xuống dùng khăn tay của nàng nghiêm túc lau nước đọng trên chân hắn.

Tư thế thành kính giống như một người làm lễ.

Mục Diễm lại cảm thấy hạnh phúc, mà không phải cái loại hưởng thụ của đế vương, không, phải nói cũng có hưởng thụ, hưởng thụ người yêu mang cho hắn hạnh phúc ngọt ngào.

Khi Mục Diễm phát hiện thời điểm Thẩm Cận Huyền đau lòng muốn chết mà hắn cư nhiên không biết làm thế nào cho phải thì hắn mới hiểu rõ có lẽ hắn cần bản cũng sẽ không yêu một người.

Không biết an ủi ra sao đối với nàng là an ủi tốt nhất, không biết nói những gì mới có thể có hiệu quả lớn nhất hóa giải tự trách cùng thống khổ trong lòng nàng, không biết nên làm sao, mới có thể làm cho nàng thoát khỏi thương tâm khổ sở, thậm chí hắn không biết trong lòng d.d.l.q.d của nàng nghĩ những gì.

Lần đầu Mục Diễm cảm thấy có tâm nhưng vô lực là một loại như thế nào.

Mang Thẩm Cận Huyền đến Liễu trần chơi một vòng mục đích rất đơn giản, chính là để cho nàng vui vẻ, quên mất phiền não, phản ứng của Thẩm Cận Huyền lúc ở trên trần hiển nhiên không thể coi là thành công, nàng cảm thấy mới lạ, còn cảm thấy khát cầu.

Muốn mà không, còn đây là đau khổ.

Mục Diễm biết trong lúc lơ đãng nàng bộc lộ sự khát nhưng là khát cầu cái gì, thân phận bình thường, cuộc đời bình thường, sinh hoạt bình thường.

Nhưng mà, hắn còn biết, hắn không cho được.

Cho nên hắn cũng mê muội.

Nàng đứng ở trước người của hắn, cẩn thận lau cho hắn, mang vớ đi giày, bỏ quần áo xuống, cuối cùng cũng mỉm cười dịu dàng đứng dậy.

Đó chính là cái gì cũng tiêu tán.

Mục Diễm bỗng nhiên vươn tay ôm người ở trước mặt, gần như tham lam hút lấy mùi vị trên người nàng, mùi thơm thoang thoảng vào lỗ mũi, cong cong quanh quẩn xông vào trái tim, hắn không trốn thoát, không tránh thoát, cũng không muốn trốn không muốn tránh.

Hai người ở chung một chỗ, chắc chắn sẽ có hy sinh, bởi vì yêu, cho nên không so đo.

Ngươi vứt bỏ lý tưởng sống của ngươi, ta cho ngươi thương yêu và cung chiều độc nhất vô nhị.

Thẩm Cận Huyền nhắm mắt lại, mặt chôn ở trong hõm vai Mục Diễm, chợt không muốn rời xa hắn, chợt liền muốn thời gian ngừng lại, một đời một thể thân mật không rời với hắn như vậy.

Chim hót hoa thơm làm bạn, trời cao sông nước trong vắt hỗ trợ, ngươi ở cùng với ta.

Thẩm Cận Huyền cảm thấy thế là đủ rồi.

Hai người ngồi dưới đất, Hắc Diệu găm cỏ ở một bên, Mục Diễm móc ra hộp quẹt lúc nào cũng mang bên mình ở thất lưng đốt đồng gỗ chông chất, những thứ này là Thẩm Cận Huyền tìm, khi hắn dùng dao bóc cá, Tiểu Nhân Nhi hoạt bát giữa bụi hoa, nhặt lên một cành cây nhỏ liền muốn giơ lên cho hắn liếc mắt nhìn, sung sướng vô cùng.

Gỗ bắt lửa rất tốt, Mục Diễm xuyên cành gỗ vào con cá rồi để lên trên, nướng một lát, mùi thơm bốn phía, Thẩm Cận Huyền đang đưa cánh tay của hắn nhao nhao muốn thử.

"Không được không được, ngươi bỏng thì làm sao bây giờ?"

"Bệ Hạ, ngài cũng quá không tin tưởng mình đi, có ngài ở đây, ta làm sao sẽ bỏn. Bệ Hạ, để ta thử xem, thử một chút thôi~" Thẩm Cẩm Huyền lắc tới lắc lui, động tác lại không dám quá lớn, sợ dao động khiến cánh tay Mục Diễm chênh vênh sau đó lửa sẽ làm hấn bị bỏng.

Không ngờ, lần này Mục Diễm dứt khoát không để cho nàng động vào, kiên quyết lắc đầu không cho phép.

Thẩm Cẩm Huyền tức giận hừ hừ, dứt khoát lăm bầm đến một bên tự mình muốn cắm nhánh cây vào con cá.

"Dừng lại, tới đây." Mục Diễm thấy, cũng tức giận muốn nổi khùng, tiểu tử không nghe lời, lại đánh không được mà mắng cũng không xong, tức giận lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phình ra của nàng lại muốn cười, thật là đang tức giận ngược lại cười: "Thật là không lay chuyển được người."

Bên này thỏa hiệp.

Thẩm Cẩm Huyền nhỏ giọng hoan hô một tiếng, lần nữa ngồi xuống bên cạnh hấn.

Nướng con cá này cũng nhanh chín, Mục Diễm đưa nhánh cây cho Tiểu Nhân Nhi, nhìn hai móng vuốt nhỏ của nàng bóp thật chặt, tâm cũng mềm thành một vùng nước.

Chợt chân hấn dài một bước, kẹp Thẩm Cẩm Huyền ở giữa hai chân của mình, tư thế này giống với lúc hai người bọn họ cỡi ngựa.

Cá nặng, nhánh cây không dài không ngắn, cánh tay Tiểu Nhân Nhi nhỏ như vậy sao có thể chịu đựng được?

Thẩm Cẩm Huyền chỉ cảm thấy cổ nàng đúng lúc này có hô hấp ấm áp pha vào trên da, làm cho cả người nàng cũng run run một chút, nàng hừ hừ hai tiếng, vận vẹo uốn éo thân thể, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất dựa vào.

Hai cái tay hấn từ phía sau vươn tới, bắt được tay của mình, dễ dàng nâng lên.

Trong nháy mắt Thẩm Cẩm Huyền còn tưởng rằng Hoàng Đế Bệ Hạ đúng là có thể chống lên một mảnh trời.

Nướng cá xong, bốc lên nóng hổi, tản ra mùi thơm hấp dẫn người, màu sắc toàn thân tím không ra từ ngữ tốt nhất để hình dung, tóm lại Thẩm Cẩm Huyền cảm thấy con cá này thoát nhìn liền cảm thấy giòn tan.

Đề ngùi trong chốc lát, Mục Diễm liền bẻ gãy nhánh cây rắc rắc một tiếng thanh thúy vang lên, chỉ còn một chút xiu cắm vào con cá, nhỏ như vậy người cầm lên gặm cá cũng sẽ không tốn sức, chỉ là nếu hấn tìm thêm một nhánh cây tốt dùng để nướng cá sẽ tốt hơn.

Da cá diendan>:lequyyddooooon thơm ngon giòn tan, thịt cá mềm mại ngon miệng..... Chính là không có vị muối.

Tuy nói như thế, nhưng đây chính là thành quả lao động của hoàng đế Bệ Hạ, Thẩm Cẩm Huyền còn là liếm môi ăn sạch cả một con cá lớn, đủ để làm bụng nàng tròn vo, giống như so với ban ngày lớn hơn một vòng rồi, nàng sờ bụng một cái, cảm thấy phí sức lực để đứng lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, Thẩm Cẩm Huyền hỏi Mục Diễm: "Bệ Hạ, ngài nói bụng của ta có thể hay không nổ tung....."

Nàng thật lo lắng, nếu như nổ tung, vậy tiểu bảo bảo làm thế nào?

Mục Diễm không khỏi buồn cười, bàn tay vươn tới sờ đầu của nàng, bộ dáng Tiểu Nhân Nhi ngây thơ là đáng yêu nhất, hơn nữa hấn thích: "Sao có thể như thế, chắc chắn sẽ không nổ tung đâu, yên tâm đi."

"Nhưng người ta cảm giác rất no....." Tiếp tục lăm nũng.

"Vậy người hoạt động một chút, qua bên kia đi bộ mấy bước đi." Mục Diễm tiếp tục véo hai má của Thẩm Cẩm Huyền, nói nàng đi bộ một chút, mình cũng không buông tay, chính xác là không muốn buông tay.

Thẩm Cẩm Huyền no lăm bầm lăm bầm không ngừng nghỉ, ngã trên đùi Mục Diễm không muốn động.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Editor: Phinny

Mặt trời vừa lặn, nhiệt độ đã giảm xuống.

Thẩm Cẩn Huyền dựa lưng vào một gốc cây vững chắc, cặp chân khép lại, Mục Diễm nằm ở trên đùi của nàng, mặt nhìn lên nàng, từng ngón tay thon dài khẽ vuốt ve cái bụng nhỏ ra của nàng, đầu ngón tay dịu dàng giống như đang lướt trên đóa hoa.

“Bệ hạ, chúng ta trở về thôi?”

Nàng dùng hai bàn tay nâng đầu Mục Diễm lên, ngón tay khẽ chạm vào mặt hắn, đúng là một gương mặt xinh đẹp như điều khác.

Ngày hôm nay hai người đi ra ngoài du ngoạn cùng nhau, Thẩm Cẩn Huyền sẽ nhớ vĩnh viễn, xem đây hoài niệm

Mục Diễm từ một tiếng, nhắm lại ánh mắt để cho nàng vuốt ve.

Hai người không hẹn mà cùng yên lặng khá lâu, hắn mới xoay đầu hôn ở điểm cao nhất trên bụng Thẩm Cẩn Huyền một cách tràn đầy tình yêu, chống tay ngồi dậy.

"Mặc quần áo từ từ." Chính sửa lại quần áo cho người trong lòng đang hoang, ngồi ở trên người hắc diệu sẽ gặp rất nhiều gió, Mục Diễm vừa nói vừa cởi áo khoác của mình xuống nhẹ nhàng khoác cho người mình thương, trong lòng có cảm giác mềm mại tỏa ra.

Trở lại Tri Phủ của vùng cửa biển là lúc sắc trời đã tối, Mục Diễm đỡ người trong lòng ngủ sau đó không nằm xuống, trực tiếp đi tới lao.

Bên ngoài cửa lao (tù), đã có hạ nhân chờ sẵn, đến gần mới có thể biết người này là Lý Tiềm: "Tham kiến bệ hạ."

"Vào đi thôi, tiến triển như thế nào? Người đó đã khai ra tin tức nào có thể dùng chưa?"

Lý Tiềm đi theo sau lưng Mục Diễm, hai người một trước một sau theo ánh nền màu vàng của Thiên Lao, càng đi trong, mùi máu tươi mà lại càng nồng nặc, nếu có thể phân biệt cẩn thận, vừa nghĩ thấy trong đó còn có mùi vị thịt thối rữa.

"Có." Lý Tiềm đi theo phía sau người, không chớp mắt, chuyên tâm trả lời: "Xác định, chính là hắn, mục đích.... Là muốn...." d/ie;nda+nle-qu=ydo*n Hắn đang cố gắng chọn từ thích hợp, chợt nghe được một tiếng cười nhạt.

"A..... Mục đích?"

Mục Diễm khẽ cười, khóe mắt không chút nào giấu sự khinh thường: "Hắn có thể có mục đích gì, còn không phải là nổi lên ý định không nên có?"

"Vậy kế tiếp, bệ hạ muốn làm gì?" Lý Tiềm không tự chủ được nuốt ngụm nước miếng, trong lòng sợ hãi.

Tất cả ai nghĩ đến việc chiếm giang sơn Kỳ quốc, hắn tin hoàng đế bệ hạ nhất định sẽ làm cho những người đó hiểu được cái gì là nước chảy về biển đông (làm không công).

"Để những người này trở về, cẩn thận theo dõi, đồng thời, cho hắn biết, lòng dạ nhỏ mọn của hắn trầm đã biết được. Còn có....." Mục Diễm nói này lời nói, giọng nói lạnh lẽo có thể rơi ra mảnh băng vụn mảnh vụn, ánh mắt cũng càng phát ra bén nhọn: "Nói cho Dong Duẫn, để cho nàng phải cực kỳ chú ý mấy ngày nay, không thể khinh thường một chút nào."

Đem những phạm nhân này thả về Tư Quốc, ra mắt Phó Dật, đây là Mục Diễm đang ép Phó Dật ra tay, kết thúc đúng lúc, hắn đã chơi đủ.

Ba tháng sau.

Thẩm Cẩn Huyền hết sức hưởng thụ chiếc bụng mang cho mình cảm giác nặng nề, nhưng khiến cho nàng không tự chủ bắt đầu mong đợi.

Hôm nay từ vùng cửa biển trở về cung, cũng đã nửa tháng, thật là có chút nhớ những ngày ở vùng cửa biển, đó là một cảm giác tự do trời cao biển rộng vô cùng thoải mái, cách xa đầu đá lục đục, cũng không như lúc trước liên tục thấy ác mộng.

Chính thức vào hè, rất nóng, những tảng băng để giải nóng trong hầm băng đều được đưa đến, trừ Sùng Đức điện cùng Vĩnh An Cung thì Minh Huyền các dùng băng nhiều nhất, ngay cả Di chiêu nghi cũng không dùng nhiều bằng Thẩm Cẩn Huyền, nàng có thai, vừa được cung chịu, không người nào dám nói gì, Di chiêu nghi cũng chỉ là trong lòng ghi hận.

Hoàng đế thương nàng nhất, tiếp tục cho không phải nàng thỉnh an, một chút mặt mũi cũng không cho Lưu hoàng hậu, sủng ái như thế, còn ai có thể so sánh? Quá khứ không có phi tử nào được sủng ái nhiều như thế, vậy tương lai thì sao?

Di chiêu nghi từng chắc chắn tương lai người mới sẽ thay thế Thẩm Cẩn Huyền, mà bây giờ, nàng lại không cho là như vậy, nguy cơ ngày một nhiều, hơn nữa trời nóng, tính tình của nàng nhưng tăng lên mấy lần, nhưng khổ bọn cung nữ thái giám phục vụ ở Trường Nhạc cung.

"Bích Hồng, chuyện là như thế nào?"

Di chiêu nghi trong tay bưng chén sứ men xanh hoa sen đựng chè đậu xanh giải nóng ướp lạnh, cái muỗng khuấy, thỉnh thoảng phát ra một tiếng vang thanh thúy, nàng hồi tựa như không chút để ý, nhưng sự thật đã bóp cái muỗng đến nỗi các đốt ngón tay cũng trắng bệch.

Nàng không kịp chờ đợi xem cảnh tượng Thẩm Cẩn Huyền bị hoàng đế bệ hạ lạnh nhạt, quả thật một khắc đồng hồ cũng không giống đang đợi.

Bích Hồng phẩy cây quạt trong tay không dám ngừng lại dù là trong chốc lát, vì có thể làm cho nàng dễ chịu hơn chút, trong điện khói băng nhỏ trong chậu đồng bay khỏi lên phía trên như có như không, nàng khom người một cái, vuốt cằm nói: d[ien} dan, equ.ydo>n "Tất cả chuẩn bị rất tốt, nương yên tâm."

Di chiều nghi nâng khóe môi, lộ ra nụ cười.

Vốn là mùa hè ban đêm là sáng khoái nhất, trải qua ban ngày khí nóng bốc hơi, đến buổi tối chính là hưởng thụ, gió mùa hè mát mẻ, gió thổi hiu hiu nhẹ nhàng thoải mái, nhưng quá đáng tiếc chính là, trừ nửa đêm, nếu không trong cung là nóng bức nhất.

Thẩm Cẩm Huyền nằm ở trên giường, bụng lớn, lật người không còn lưu loát như ban đầu, nàng cực kỳ cẩn thận, ngay cả lật người đều sợ đè ép hoặc gây hoảng sợ cho đứa bé, bộ dáng thận trọng nhưng khiến người khác thương yêu.

Nàng khó nằm nghiêng, trần trọc không nghỉ, tối nay thật sự là rất nóng, người không ngủ được, giống như vừa nằm xuống, áo sẽ chặt chẽ dính vào trên da, khiến da có cảm giác bị nhột.

Lạnh và nóng đều khiến Thẩm Cẩm Huyền sợ, khó khăn không chịu được.

Mục Diễm bị nàng nhào tới nhào lui mà tỉnh dậy, Thẩm Cẩm Huyền tối ngủ cho tới bây giờ cũng không muốn có người ở trong phòng chờ, buổi tối khuya trong nhà có bóng người, nàng sẽ bị hù, cũng không muốn bị người phát hiện bộ dáng yếu ớt của nàng thức tỉnh sau ác mộng, xấu xí vô cùng, thế nhưng mùa trời mùa hè không giống nhau, nàng cảm thấy cực kỳ nóng, cực kỳ buồn bực, cả đêm ra lệnh cho người thay phiên nhau quạt không ngừng nghỉ, dù vậy, tối nay Thẩm Cẩm Huyền cũng ngủ được không.

"Không ngủ được liền khỏi phải ngủ, lật tới lật lui không chê mệt mỏi sao?, khiến trẫm sờ chút nào." Mục Diễm bắt được tay mềm non của nàng, một tay khác đặt trên bụng của nàng.

Cái bụng bó chặt, mỗi lần hấn sờ cũng rất cẩn thận.

Thẩm Cẩm Huyền nằm ngửa an tĩnh lại, cảm thụ lòng bàn tay ấm áp của hắn đang đặt trên da của nàng.

Kể từ khi có thai, nàng vẫn luôn rất chú trọng thời gian nghỉ ngơi, chỉ sợ ngủ trễ sẽ tổn hại sức khỏe, liên lụy đứa bé tương lai sau khi sinh thân thể không tốt.

Cũng có chút trình độ nghi thần nghi quỷ.

Cho nên không ngủ được rồi lại khẩn cấp muốn ngủ vô cùng lo lắng cảm xúc khiến nàng cảm giác như sắp bị mình hành hạ điên rồi, cực kì khổ sở, so với sau khi ngủ thấy ác mộng thức tỉnh còn thống khổ hơn.

"Bệ hạ....." d[ie.nda`nlequydon Mục Diễm là một liều thuốc tốt, là thứ thuốc đặc hiệu chỉ thuộc về Thẩm Cẩm Huyền nàng, hắn luôn có thể làm cho nàng dần dần trở nên bình tĩnh, an tâm. Ngay cả Thẩm Cẩm Huyền đều kinh ngạc với ảnh hưởng của Mục Diễm đối với nàng.

Ý nghĩ đột nhiên vây quanh, không đợi nàng nói thêm nữa, không lâu lắm, Thẩm Cẩm Huyền liền từ từ đi vào mộng.

Mục Diễm nghe được hơi thở của người trong lòng đã dần ổn định, mở to mắt nhìn về phía tượng gỗ nơi nóc giường nhiều hoa văn hạn chế, ánh trăng trong trẻo, có thể thấy được hình dáng mơ hồ, cũng là một loại vẻ đẹp

Hôm nay lâm triều có báo, Đoan Vương đã rời Đế An thành, muốn trở về Tư Quốc, nhưng mà vợ con của ông còn ở lại nhà riêng trong thành Mục Diễm chuẩn bị.

Một mình hắn trở về như vậy, là muốn đi làm cái gì đây?

Ngày kế, Thẩm Cẩm Huyền đang ngồi chỗ nằm ở trong viện hóng mát, chợt không biết một con chim bồ câu trắng bay tới từ chỗ nào, rất là quen của quen nỏ đáp vào trên cửa, đứng hoài không đi, xinh xắn dễ thương đầu vòng tới vòng lui, đôi mắt đen như mực nhỏ tròn đầy linh khí, lộ ra một sự thông minh nhiệt tình.

Nó vừa đáp xuống, ánh mắt Thẩm Cẩm Huyền liền không rời đi chỗ khác mà chỉ đặt trên người nó, chim bồ câu trắng nhỏ thật đáng yêu rồi, sâu bên trong tâm hồn nàng đều thích.

Nhưng con chim nên bay lượn dưới bầu trời, hưởng thụ tự do, nàng không có tư cách tước đoạt tự do của nó.

Cho nên dù yêu thích, Thẩm Cẩm Huyền cũng không có sai người đi bắt nó, mặc dù tên tiểu tử này giống như rất thích Minh Huyền các, liên tục mấy ngày đều đặt chân đến đây nghỉ ngơi.

"Minh Yến người xem nha, hôm nay nó lại tới rồi, nhận thức về các cửa giống nhau."

Thẩm Cẩm Huyền giọng nói nhẹ nhàng, có thể thấy được là được tâm tình không tệ, Minh Yến nghe vậy ngược lại nhìn Quận chúa nhà nàng một cái, lúc này mới theo lời nói Thẩm Cẩm Huyền nhìn về phía con kia chim bồ câu.

Minh Yến tâm tư đơn giản, cũng không có trải qua gió tanh mưa máu, cho nên đối với con chim bồ câu toàn thân trắng như tuyết kia cũng không có cái

gì thích nha... ở trong mắt nàng, đó chính là con chim bồ câu, nếu như Quận chúa nhà nàng cho phép, nàng còn muốn nhỏ lông của nó nướng ăn.

"Vâng, Quận chúa, nô tì thấy được." Minh Yến chớp chớp mắt to, qua loa nhìn mấy lần rồi thu hồi tầm mắt: "Quận chúa, nô tì thấy ngài thật thích con chim bồ câu kia, không bằng nô tì cho người bắt nó?"

Không biết đây là nàng lần thứ bao nhiêu đề nghị điều đó, vốn tưởng rằng sẽ giống như mấy lần trước bị Thẩm Cẩm Huyền từ chối, không nghĩ lần này Quận chúa nhà nàng lại trầm mặc, điều này rất là kỳ quái.

"Quận chúa? Quận chúa? Người nhìn cái gì thế?"

Cẩn thận nhìn Thẩm Cẩm Huyền, thì ra là nhìn con chim bồ câu đến mê mẩn, nàng nói chuyện cũng không nghe, d=ie?nda#nleq%uydo^nn Quận chúa không hô là Quận chúa, năng lực thường thức cùng một nha hoàn nhỏ bé hư nàng quả là khác xa nhau, ở trong mắt Quận chúa, con chim bồ câu kia nhất định không chỉ là một con chim bồ câu.

Minh Yến suy nghĩ, nếu như không phải là vì vậy, nàng thật sự không nghĩ ra con chim bồ câu kia rốt cuộc có cái gì đẹp.

Thẩm Cẩm Huyền nhíu mày, chim bồ câu bay vào trên cửa, ánh mặt trời cũng tận số tập trung vào nơi đó, lông vũ của nó trắng noãn như tuyết, nhìn như vậy giống như là sẽ sáng lên, Thẩm Cẩm Huyền cảm thấy mình không thể rời mắt đi nhìn những vật khác được.

Nhưng mà... Trên chân của chim bồ câu đang mang một vật.....

"Minh Yến, người đi xem một chút trên đuôi chim bồ câu có phải đang mang đồ hay không?"

Thẩm Cẩm Huyền chột ngồi ngay ngắn lại, giọng nghiêm nghị nói.

Tầm mắt Minh Yến lần nữa trở về trên người con chim bồ câu kia, quả nhiên, lần này mục đích chim bồ câu nhỏ này không giống với thường ngày, hôm nay nó đến có chuẩn bị.

Không đợi Minh Yến lấy xong món đồ mang trên chân của chú chim bồ câu, Minh Huyền các liền vào một đám khách không mời mà tới.

Thẩm Cẩm Huyền cau mày, chuyện sắp xảy ra kế tiếp, nhất định cùng con chim bồ câu này có liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Editor: Windy Thân

Thẩm Cẩm Huyền muốn không tới, thì ra con chim bồ câu này thật nhận thức cánh cửa, nhận thức được cửa Trà Huyền Các của nàng, muốn mời Thẩm Cẩm Huyền nàng. Thấy hai hàng thị vệ sau lưng Lưu Hoàng Hậu chỉnh trang đi vào, cùng với nàng hơi nhíu mày, trong lòng mắt đen hiện ra sự lo lắng và kinh ngạc, tỏa ra toàn thân, vẫn như cũ phần đặc biệt của nàng là hiền lương thực đức, Thẩm Cẩm Huyền hiểu, Lưu Hoàng Hậu, nàng sẽ không chờ tới khi đưa bé ra đời.

Rất nhiều người tràn vào Trà Huyền Các, nhất là tiếng bước chân của thị vệ, âm vang có lực rơi xuống đất, ầm ỉ này làm chim bồ câu trắng trên bệ cửa sổ đứng đưa đầu nhỏ, nó đập cánh một chút, vốn dĩ muốn bay đi.

Mắt Lưu Hoàng Hậu buông xuống, tầm mắt nhẹ nhàng chuyển về phía bên phải, nhưng mà cũng chỉ là động tác bình thường nhất, trong nháy mắt đã có chuyện, con bồ câu kia liền bị thị vệ đứng bên cạnh Lưu Hoàng Hậu dùng chủy thủ ghim vào trên cửa sổ phượng.

Thẩm Cẩm Huyền chỉ nghe được một tiếng ầm ỉ, và âm thanh cấp tốc vỗ cánh, nàng nhìn qua liền thấy con bồ câu màu trắng kia bị nhuộm đỏ tươi, chủy thủ vốn không lớn ở trên thân thể, giống như trở nên nhỏ hơn, nó cũng chỉ gãy giữa trước khi chết thôi, rất nhanh sẽ không còn tức giận nữa.

"Nô tì tham kiến Hoàng Hậu Nương Nương, Hoàng Hậu Nương Nương Vạn An."

Đến bây giờ nàng còn không quên cấp bậc lễ nghi, là có ý gì?

Bất tri bất giác móng tay Lưu Hoàng Hậu rơi vào trong lòng bàn tay, trong lòng ngực sôi trào ngọn lửa nhưng nàng thành thạo khống chế không để cho tuôn ra chút nào. Bụng nữ nhân trước mặt đã nhô lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã có một chút thịt, mắt ngọc mày ngài không đủ để hình dung vẻ kiều diễm của nàng, cặp mắt đào hoa hấp dẫn hồn phách người khác kia lúc nào cũng là đáng vẻ cười như không cười, trên khóe mắt phỉm một chút ửng đỏ, giống một đoá hồng mai ngạo mạn, trong trắng, thuần khiết trong tuyết đều làm cho người ta mê ý. Nàng thờ ơ như thế, là bởi vì nàng tự nhận đã hết hy vọng nên không đấu tranh từ bỏ mong ước rồi, không ngờ.....

Không ngờ nàng căn bản lấy chuyện này để gây khó dễ đâu?!

Lưu Hoàng Hậu không cho phép nàng đứng dậy, mà là mở miệng hỏi nàng: "Huyền Quý Tàn, ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Nô tì không biết." Thân thể vốn mệt mỏi lại còn cúi thấp như thế, hướng chỉ trong bụng của nàng còn một tiểu nhân nhi bé nhỏ, nặng trĩu ngã xuống. Vì vậy Thẩm Cẩm Huyền dứt khoát thuận thế quỵ xuống, thoáng nâng chiếc cằm thon lên nhìn thẳng vào mắt Lưu Hoàng Hậu, trong mắt chỉ có một mảnh thanh thản.

"Được, được! Chuyện đã tới nước này, mà ngươi vẫn mạnh miệng!" Lưu Hoàng Hậu hung hăng cau mày, giọng nói và tư thế giống như chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Đi, mang lên cho Bôn Cung."

Thị vệ bên người lên tiếng lĩnh mệnh, soạn soạn đi qua vài bước mang thư tín trôi trên đuôi bò câu tới, vô cùng cung kính đưa cho Lưu Hoàng Hậu, trên giấy màu trắng viết chữ màu đen nho nhỏ là tin tức tư thông với địch bán nước.

Lưu Hoàng Hậu vội vã nhìn thư tín qua một lần, phần nộ nói: "Bằng chứng như núi, Huyền Quý Tàn ngươi cũng thật to gan lớn mật, Hoàng Đế Bệ Hạ thật lòng yêu thương ngươi, nhưng ngươi lại chưa bao giờ gửi gắm thật lòng, đúng là gian tế Tư Quốc phái tới!"

Nàng vừa nói vừa bước từng một đến gần Thẩm Cẩm Huyền, chợt ném thư tín về ở lòng bàn tay lên mặt đất.

Thẩm Cẩm Huyền mở ra thư tín đầy nếp nhăn, phía trên viết nội dung, chữ chữ trách phạt.

"Hoàng Hậu Nương Nương, trong hoàng cung tồn tại đầy người tài giỏi khác nhau có thể giả tạo một bức thư, nên vô cùng đơn giản, chỉ bằng cái này, ngài liền nhận định ta gian tế, không khỏi khiến nô tì cảm thấy thất vọng đau khổ." Một bàn tay nàng mở ra thư tín, ngón út một cái tay khác cố ý cọ sát lên, "Hay là nói..... Hoàng Hậu Nương Nương ngài không thể chờ đợi muốn nô tì....."

Thẩm Cẩm Huyền nhẹ nhàng thoải mái nói bí mật mọi người đều biết, trên mặt phù dung mơ hồ mỉm cười, thật giống như đây chính là một trò đùa.

Lưu Hoàng Hậu hận nàng đến hai hàm răng cạ vào nhau, hôm nay càng thêm hận không giải quyết được nàng tại chỗ, để cho nàng chết sớm, sớm đầu thai đi, nàng cực hận Thẩm Cẩm Huyền ở đây hoàn cảnh này vẫn như cũ một bộ dạng nhẹ nhàng, giống như chắc chắn nàng không có việc gì, giống như đang nhìn nàng làm chuyện cười, nhìn một mình nàng điều binh để biểu diễn, ở trong mắt của nàng ta, nàng một Nhất Quốc Chi Mẫu lại thành con hát để tiện nhất!

Đã như thế, cần gì tiếp tục đối trá chào hỏi với nàng? Ngược lại thành toàn khí thế của nàng.

"Người đâu! Mang này tội nữ này biếm lãnh cung!"

Cứ như vậy, chẳng phải là chứng thực những lời Huyền Quý Tàn vừa mới nói, sao Lưu Hoàng Hậu lại làm đầu trận tuyến rối loạn vậy?

Hai thị vệ được Lưu Hoàng Hậu mang tới, một tả một hữu đứng ở bên người Thẩm Cẩm Huyền, muốn tóm cánh tay để nàng đứng lên, lại không biết vì sao căn bản không dám động thủ chạm vào nàng, trong đó một người khom lưng cúi người nói: "Nương nương, mời ngài đi."

Thẩm Cẩm Huyền bất động, nhìn về phía Minh Yên, sử dụng ánh mắt ý bảo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ cần chờ một lát nữa, cần gì phải gấp gáp.

Âm thanh kêu to phá vỡ trận giằng co vừa mới bắt đầu ở Trà Huyền Các, Lưu Hoàng Hậu đang hài lòng sau khi nghe âm d.d.l.q.d thanh tâm can không khỏi run rẩy, nhưng mà nàng cũng không phải lo lắng, vật chứng đã có, nhân chứng chờ đợi, tội danh nhạy cảm không thể tha thứ, những ngày gần đây trọng thần triều đình cũng làm áp lực lên Hoàng Đế Bệ Hạ, lần này, dù thế nào đi nữa Huyền Quý Tàn cũng đã lâm vào kiếp nạn khó tránh!

Mục Diễm chạy vào Trà Huyền Các, viện không coi là nhỏ bởi vì hiếm có những người này đồng thời ở, trong thời gian ngắn sinh ra ảo giác chật chội. Hắn đi thẳng tới trước mặt Hoàng Hậu của hắn, sau đó dùng tay đỡ Lưu Hoàng Hậu dậy, đồng thời bảo những người khác miễn lễ.

"Giải thích một chút đi, Hoàng Hậu." Hắn giống như cường điệu đọc hai chữ "Hoàng hậu", lại căn bản tầm mắt không có rơi vào trên người của Thẩm Cẩm Huyền, Lưu Hoàng Hậu trước sau như một không nhìn thấu vị Hoàng Đế Bệ Hạ này, liền kể lại đầu đuôi gốc ngọn sự tình.

Thời gian trôi qua, đầu gối Thẩm Cẩm Huyền bị thương, nàng muốn đổi lại tư thế, có lẽ sẽ giảm bớt một chút, lại không nghĩ chỉ hơi động một cái, đau đớn liền nổi trận lôi đình như tia chớp nhanh chóng xuyên suốt toàn thân nàng, khiến nàng không cách nào ức chế từ trong cổ phát ra một tiếng ngâm đau nho nhỏ, mềm mại.

Mục Diễm nội lực hùng hậu vì vậy lỗ tai rất thính, tiếng nàng rên rỉ lọt vào trong tai thì khỏi phải nói.

"Chính là nói Huyền Quý Tàn thật ra là gian tế Tư Quốc?"

Hắn vừa nói chuyện, chậm chạp không nhìn về Thẩm Cẩm Huyền, chỉ nhìn Lưu Hoàng Hậu, đôi mắt sâu hút dần dần toát ra âm hàn, rồi ngay cả một chút mắt hứng cũng làm người khác không bắt được. Vậy mà bị hắn nhìn như vậy, Lưu Hoàng Hậu lại cảm thấy giống như tất cả ở trong mắt cũng sẽ lộ ra, âm mưu kín đáo như thế nào cũng không có chỗ ẩn nấp.

"Bệ hạ....." Lưu Hoàng Hậu muốn nói ra chuẩn bị trong lòng toàn bộ giải thích, ví dụ như những ngày này đêm không hết cung nữ thái giám phi tần thấy một con bò câu đưa tin thường xuyên bay vào Trà Huyền Các, như là tin tức trên người con bò câu đưa tin kia có liên quan đến việc triều chính Kỳ

Quốc, chữ viết cũng giống chữ Huyền Quý Tàn như đúc, hơn nữa Huyền Quý Tàn vốn là người Tư Quốc, hoàn toàn có thể là người Tư Quốc phải đến nằm vùng trong hậu cung Kỳ Quốc, như là chất vấn Hoàng Đế Bệ Hạ ngài không phải đã bị nàng, bị Minh Huyền Quận Chúa Tư Quốc mê hoặc bắt đầu chân chân chính chính chuyển sủng rồi sao? Đối với đồ chơi thì không thể mất chí, chẳng lẽ bệ hạ ngài quên sao?!

Nàng muốn hô to những suy nghĩ này.

Mắt thấy mấy hành động sau lưng Tư Quốc làm với Kỳ Quốc cũng nổi lên, phơi trần khắp thiên hạ, Hoàng đế Tư Quốc làm sao có thể thờ ơ, người trong thiên hạ cũng biết hấn sinh tà tâm đối với Kỳ Quốc, hấn đương nhiên biết Kỳ Quốc khẳng định cũng biết hấn rồi, bây giờ hấn không hoàn toàn quy thuận hòa hợp với Kỳ Quốc, nhất định muốn khởi binh tấn công Kỳ Quốc. Đã có tâm tư chiếm lấy Kỳ Quốc, sao lại dễ dàng quy thuận, cho nên, Hoàng đế Tư Quốc khi bị bức ép đến mức nóng này, nhất định sẽ khởi binh.

Ở thời điểm quan trọng này, một Quận Chúa Tư Quốc ở hậu cung Kỳ quốc hưởng sủng ái vô tận của Hoàng Đế Kỳ Quốc, làm sao không bị nhân dân Tề Quốc nghị luận, làm sao có thể khiến đại thần Kỳ Quốc không lo lắng?

Thần vốn không nên can thiệp chuyện nhà Quân Vương, nhưng nàng và Tư Quốc có liên quan sao có thể là chuyện nhỏ, cho nên Lư Hoàng Hậu chọn rất đúng, vào lúc này ra tay với Thẩm Cẩn Huyền, có thể nói là thiên thời địa lợi nhân hòa.

Nhưng Lư Hoàng Hậu lại á khẩu không trả lời được.

Nàng đứng ở đó, cách hấn gần như vậy, nhưng căn bản không cảm thấy nhiệt độ của hấn, nàng cũng từng được hấn thương yêu che chở, hấn còn coi mình như muội muội, kể từ khi gả cho nam nhân này ngay cả diend@nIle?>d0n Lư Hoàng Hậu cũng không nhớ ra được mình yêu hấn từ lúc nào, lời nói nu hòa mềm mỏng của hấn không bao giờ thuộc về nàng nữa, hấn sẽ nói những lời yêu thương với tất cả phi tần trong hậu cung, chỉ có đối với nàng, tôn trọng nhau như khách, có lúc ngay cả khúc môi quen mỉm cười của hấn cũng keo kiệt không cho nàng.

"Không phải Hoàng hậu có lời muốn nói sao?" Mục Diễm đang đợi, chờ cái mà cơ hồ sau khi hấn ra đời liền biết, trái tim của muội muội mà hấn từng nâng niu, hiện tại là Hoàng Hậu Kỳ quốc, nói ra những tính toán hoàn hảo trong lòng nàng, làm hấn không niệm tình cũ, hoàn toàn loại trừ mối đe dọa làm cho Thẩm Cẩn Huyền và đứa bé an toàn.

Lư Hoàng Hậu chợt hồi hồn, con mắt buông xuống lui về phía sau một bước, nhẹ nhàng nói: "Bệ Hạ, nô tì vừa mới nghĩ lại, trong này quả thật có rất nhiều điểm đáng ngờ, đều do nô tì quá lo lắng an nguy của Bệ Hạ, vì vậy mới mất thần trí (tinh thần và trí tuệ), mong Bệ Hạ tha tội." Âm thanh của nàng luôn bình thản như vậy, dừng một chút, mới nói tiếp: "Nô tì chắc chắn sẽ cẩn thận điều tra kỹ chuyện này, cho Huyền Muội Muội một cái trong sạch."

Ban đầu, để nàng trở thành vợ của mình, chỉ vì nàng khóc lóc kể về Thái Hậu là yêu hấn, vì Thái hậu thương yêu nàng, liền liều mạng ra lệnh cho hấn, là nàng quá ngu muội, là nàng tự gây nghiệt.

Bệ Hạ, từ nay về sau, ngài muốn, tất cả ta cho ngài.

Lư Hoàng Hậu đi tới, liền cho Thẩm Cẩn Huyền đang quỳ vịn cánh tay đứng lên, đầu gối nàng dần dần mất đi tri giác, lúc trước đó còn sai người đi mời thái y: "Muội muội chịu đau, do Bồn Cung ngu dốt, lần đầu nghe thấy tin tức này nhất thời bị kích động mất khống chế, đắc tội Muội Muội rồi, mong rằng Muội Muội tha thứ Bồn Cung."

Nàng khiêm tốn tự trách, trong nội tâm lại đau đớn nôn nao, giống như trong nháy mắt ngực vỡ tung đen kịt xuyên thấu thân thể, luôn lạnh lẽo.

Đó là bởi vì nàng quyết định diendan^&leq!uydoon muốn buông tay hấn, chấp niệm đối với hấn dần dần biến mất.

Thẩm Cẩn Huyền ô một tiếng, lắc đầu: "Hoàng Hậu Nương Nương cũng là vì lo lắng cho Bệ Hạ, nô tì cũng không oán giận." Nàng là vô cùng yếu ớt, lúc nói chuyện đôi mắt cũng bắt đầu ửng hồng, sau khi được đỡ dậy đứng cũng không vững, bắt đầu lắc lư ngã xuống.

Tất nhiên Mục Diễm tiếp được nàng.

Bọn họ đứng ở chung một chỗ, liền rõ ràng làm cho người ta một loại cảm giác.

Nếu như nói mới vừa quyết định buông tha, kì thực lúc đó nàng còn hơi do dự, như vậy hiện tại, thật là một chút vọng tưởng cũng không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Editor: Phinny

Thẩm Cẩn Huyền là được nuông chiều nhất, nàng ở trong sân quỳ gối trên đất, trời nắng chan chan lại đau đớn, hai má đỏ bừng, đôi mắt cũng phủ một tầng hồng nhạt, muốn khóc nhưng chịu đựng, hai tay nhỏ bé níu lấy y phục Mục Diễm, một chút cũng không nói là nàng khổ sở, cắn chặt môi dưới so

với bình thường càng đỏ đẹp hơn, nàng được hân ôm ngang đi vào trong phòng, tự tay cời giầy cho nàng, vén làn váy, xắn ống quần lên, dấu vết chói mắt liền lộ ra.

Đường cong của bắp chân như một dòng suối đẹp đẽ, cổ chân mảnh khảnh mà tinh xảo, trắng trẻo khiến cho vết thương nơi đầu gối càng thêm rõ ràng, Mục Diễm nhìn qua, tuy biết rằng là nàng rất yếu ớt, thương tổn nhẹ trên người nàng cũng nghiêm trọng hơn năm sáu phần, vẫn là đau lòng.

Giơ tay lau đi nước mắt trên mặt Thẩm Cẩm Huyền, Mục Diễm khẽ thở dài: "Là trầm tới trễ, ngoan, nhịn thêm chút nữa thái y sẽ tới ngay."

Hắn không nói Lưu hoàng hậu, nhưng lòng hắn cũng biết rõ, tất nhiên không cần hắn nói đến.

Nước mắt Thẩm Cẩm Huyền không liên quan là nàng cảm thấy uất ức, chỉ bởi vì đau đớn mà rơi, nàng không nhịn được, sợ nhất đau sao có thể chịu được bị thương? Vì vậy nàng vui ở trong ngực Mục Diễm, dùng sức rên rỉ.

Lưu hoàng hậu không đi vào cùng, ở chỗ này ở lâu một chút đối với nàng mà nói đều là sự hành hạ khốc liệt. Nàng vừa muốn bước đi, thì bị một chút choáng váng, may mà Thụ Môi vẫn đứng ở bên cạnh nàng, mới có thể đỡ nàng.

"Nương nương, người không sao chứ?"

Thụ Môi lo lắng hỏi thăm, giọng nói cố ý to hơn một chút, muốn cho người trong nhà đều nghe.

Nhìn hoàng hậu nương nương nhà mình sắc mặt trắng như tờ giấy, trong lòng Thụ Môi không khỏi bốc lên không cam lòng cùng phần hận, nhưng cuối cùng cũng không thể làm gì. Nàng không phải người ngu, tự nhìn ra được tâm lòng của hoàng đế bệ hạ, chỉ là vì nàng cảm thấy đau lòng cho nương nương nhà mình mà thôi. Nhiều năm như vậy, hiểu tình yêu của Lưu hoàng hậu đối với Mục Diễm nhất chỉ sợ là nàng mà thôi.

Lưu hoàng hậu lắc đầu, ý bảo nàng nhỏ giọng một chút: "Đừng để ồn ào đến bệ hạ, đi thôi, chúng ta trở về." Nàng tự nhận rồi đi như vậy là nàng đang yêu thương bản thân mình, đây là sự thật.

"Bệ hạ, ngài không đi xem hoàng hậu nương nương một chút à? Nàng..." Thẩm Cẩm Huyền mơ hồ nghe được giọng nói của Thụ Môi, hình như là Lưu hoàng hậu bị gì đó. D\$ie^ndanq%uyd&on Nàng khóc đỏ lỗ mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn từ từ rời khỏi lồng ngực Mục Diễm, hai tay nhỏ bé đặt ở trên bụng to của mình, nhẹ nhàng hỏi hắn.

Mục Diễm nỗ lực nếu so với nàng không biết tốt hơn bao nhiêu lần, nghe tiếng biết, nhưng hắn chỉ có thể làm làm không nghe thấy.

"Thế nào, trầm thay nàng giải quyết, nàng sẽ không qua sông rút cầu đuôi trầm đi?" Lời nói hắn trêu ghẹo, lấy tay che phủ lên tay của nàng.

Thẩm Cẩm Huyền rên rỉ một tiếng, chợt nhớ tới đã lâu rồi không xuất cung thăm cha mẹ cùng em trai: "Bệ hạ, nô tì nghĩ mẫu thân....."

Mục Diễm nghe vậy sững sờ, trầm mặc.

"Bệ hạ? Bệ hạ?" Thẩm Cẩm Huyền thật lâu không thấy trả lời, gọi liền hai tiếng vẫn là như thế, trong lòng cũng có chút luống cuống, nàng không để ý đau đớn ngồi ngay ngắn người lại, một tay còn đỡ phía dưới bụng, về mặt lo lắng: "Bệ hạ, ngài nói gì đi, bọn họ..... Bọn họ đã xảy ra chuyện sao?"

Là Đoan Vương, thay vì nói xảy ra chuyện, chẳng bằng nói sắp gặp chuyện không may. Hắn trở về Tư Quốc, vốn là chuyện không tốt, con trai bị hại hạ độc như vậy, thân là cha, hắn làm sao có thể thờ ơ. D;ie+ndan*leq=uyd|on Mục Diễm suy đoán, Đoan Vương chắc chắn việc gây tổn hại đến tính mạng của hắn. Nếu là độc, thì sẽ có thuốc giải, vì lấy được thuốc giải, lợi thế duy nhất của Đoan Vương chính là binh phù, nhưng không có binh phù của Đoan Vương, còn có thể gọi là Đoan Vương sao?

Theo ngày hắn lên đường để tính, hôm nay sợ là đã đến Tư Quốc, dữ nhiều lành ít.

Thẩm Cẩm Huyền sững sờ hồi lâu, giằng giằng muốn xuống giường, bị Mục Diễm ôm vào lòng khư khư giữ chặt: "Người muốn làm gì!"

"Đi Tư Quốc, cứu phụ thân thiếp, bệ hạ, van xin ngài....." Hắn còn tưởng rằng nàng nhất định sẽ khóc, lại không nghĩ rằng nàng sẽ lộ ra nét mặt kiên quyết như thế. Nàng đang cầu xin hắn, cầu xin hắn cho nàng đi, nhưng hắn làm sao có thể để nàng có thai mà rời khỏi phạm vi hắn nắm trong tay?

Mặc kệ là vì cứu người nào, cũng không thể.

"Huyền Nhi, nàng bình tĩnh một chút, nhìn trầm." Mục Diễm nâng mặt của nàng lên, ép nàng nhìn chăm chú hắn: "Trầm đi, trầm sẽ suất lĩnh trăm vạn đại quân đánh đuổi Tư Quốc, bây giờ lên đường, trầm sẽ trả cho nàng một Đoan Vương lành lặn không bị thương gì, được không?"

Đánh chiếm Tư Quốc?

Thẩm Cẩm Huyền ngây ngẩn cả người.

Tuy nói nàng không muốn Phó Dập nhất thống thiên hạ, nhưng cũng chưa từng nghĩ khiến Mục Diễm tấn công Tư Quốc, nhưng nàng có thể nói gì đây? Ngăn cản sao? Sẽ không, xem hắn, xem một chút người đàn ông này đang mỉm cười che đi tâm tính to lớn, quyết tâm to lớn như ngọn lửa bốc cháy có thể làm cho người ta bị thương.

Cho nên, nàng làm sao ngăn cản đây?

Ngay cả là hán một tay tạo thành, ngay cả sẽ khiến vô số linh hồn oán thán hán, nhưng như thế thì sao, hán muốn chiếm được thiên hạ này, nàng sẽ ở bên hán.

"Bệ hạ đã nghĩ kỹ chưa?" Thảm Cẩm Huyền cắn môi dưới, trước khi xuất chình một chút tiếng gió cũng không truyền tới trong hậu cung, lòng có chút lo sợ, nàng vẫn còn ở lo lắng lần này có phải là Mục Diễm quyết định nhất thời hay không.

Hôn mi tâm của nàng một chút, khoe môi Mục Diễm nâng lên lại hạ xuống, bàn tay khẽ vuốt ve gáy của nàng, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Người thấy trầm giống như là đang nói đùa sao? Phó Dập khiến người dân ở vùng cửa biển thiệt mạng rất nhiều, vô số ruộng tốt phòng ốc bị hủy hoại trong chốc lát, bao nhiêu gia đình trong khoảnh khắc bị buộc phải giải tán chia ly, trầm làm sao có thể thờ ơ, hôm nay nhân dân Kỳ quốc đều biết lũ lụt ở vùng cửa biển đều do bị người khác phá hư đê, bọn họ mong trầm phải làm cho Phó Dập nhận hậu quả cho việc mà hán gây ra, trầm sẽ không thể để cho bọn họ thất vọng. d'ie'nda!nle'quydon Trầm, cũng là đã đợi cơ hội này mấy năm." Hán giống như đã nói xong, nhưng lại cảm thấy không đủ, thiếu thứ gì đó, liền không nhịn được lần nữa hôn thân thể mềm mại trong ngực, chỗ sâu nhất trong lòng thấp thỏm hỏi nàng: "Huyền Nhi... Nàng sẽ hận trầm sao?"

Thảm Cẩm Huyền giơ tay lên sờ mặt Mục Diễm, dùng ngón tay chạm vào tay của hán, nhìn đôi mắt đang toát ra vẻ chân tình của hán, lắc đầu nói: "Không đâu, bệ hạ, dù ngài làm gì, muốn có được cái gì, nếu đã quyết định, thì ngài hãy việc thực hiện, nô tì sẽ vĩnh viễn ở bên ngài, ủng hộ ngài."

Nàng biết sâu trong nội tâm Mục Diễm đối với việc sắp xâm phạm quốc gia của nàng liền xuất hiện lên một chút áy náy không đáng có, hán muốn nghe nàng nói là hán không cần áy náy như vậy, nàng cũng là biết điều này, nhưng việc áy náy này không có ý nghĩa sẽ không có chuyện gì vì chút tình cảm này mà sinh ra, nàng muốn hán vui vẻ, đồng thời cũng muốn chính nàng vui vẻ mà thôi.

Thảm Cẩm Huyền dựa vào trong ngực Mục Diễm, mí mắt càng ngày càng nặng nề, dần dần đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Editor: Windy Thân

Trong phòng giam u ám, một người yếu ớt nằm trên đấm cỏ hỗn loạn, tóc không buộc che hết mặt, không thấy rõ tướng mạo hán, nhưng có thể nhìn thấy áo tù nhân của hán gần như tan tành thành mảnh vải giống như chỉ để phủ lên người, nhuộm đầy vết máu, trên da thịt lõa lồ có những vết thương trái rộng, thịt hồng lộ ra ngoài, hết sức đáng sợ.

Trong phòng giam oi bức ẩm ướt, con chuột, con kiến gây tai họa, không biết hán ngủ mê man đã bao lâu, không nhúc nhích.

Bỗng nhiên có từng đợt tiếng nói chuyện và tiếng bước chân vang lên, dần dần, có hai cai ngục tốt song song đứng ở trước cửa phòng giam nhốt nam nhân, trong đó một người móc cái chìa khóa bên hông ra mở khóa, sau khi cửa mở một người khác đi vào trước, hán đi tới mà nam nhân đó vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, khom lưng muốn đỡ hán dậy, tay đưa tới nhưng lại chậm chạp không rơi xuống, hán biết cả người nam nhân này chỗ nào cũng trải rộng những vết thương cũ chưa khỏi hán và vết thương mới thương, nếu bây giờ hán chạm vào, nhất định hán sẽ rất đau đớn.

Đang lúc do dự, người lúc trước mở cửa cũng đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hán, nói: "Ai..... Nhanh lên đi, cấp trên vẫn chờ ta nói về quá khứ của ngươi đây."

Nghe nói đến đây, ngục tốt (linh coi ngục) khẽ cắn răng đặt tay lên vai nam nhân, lật người hán, mặt của nam nhân tái nhợt không có chút máu lộ ra, chính là Đoan Vương của Tư Quốc từng một thời huy hoàng.

Mà ở đây, lại là phòng giam bí mật tồn tại trong hoàng cung Tư Quốc.

Đoan Vương còn chưa khôi phục ý thức, dù dọc đường được hai ngục tốt này đỡ đi cuối cùng trói hán lên cái cọc hình chữ thập, đầu hán vẫn mềm nhũn buông xuống.

Bảy ngày trước, tay hán cầm binh phù một mình đi vào hang hổ, sử dụng binh phù này đổi được thuốc giải cho con trai, nhưng mà Đoan Vương không nghĩ rằng Phó Dập lại trở mặt như thes, khi hán trên đường trở về Kỳ Quốc lại sớm bố trí mai phục, dễ dàng bắt hán trở lại.

Một gáo nước lạnh dội vào đầu, Đoan Vương cau mày mở mắt, ánh mắt rời rạc.

"Đoan Vương, ngài cần gì tự làm khổ mình chứ? Chỉ cần ngài nói hết những chuyện tình ngài hiểu được về Kỳ Quốc, thì sẽ không cần chịu những gian khổ này nữa."

Người khuyên nhủ chờ lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, đành phải giơ roi vung xuống ——

Kỳ Quốc.

Một khi tin tức xuất binh chinh phạt Tư Quốc truyền ra, liền dẫn đến sóng to gió lớn, ngày hôm đó trên triều đình, trong lời nói tất cả đều là vây quanh chuyện tiến hành.

Mục Diễm ngồi đằng hoàng trên ghế rồng, môi mỏng khẽ nhếch: "Cửa biển gặp thiên tai lớn, vì cứu tế trăm điều binh lính đi mua lương, nhất thời quốc khổ trống rỗng, mà lúc này chủ động tấn công Tư Quốc, chắc chắn ngoài dự liệu của Tư Quốc, chúng ái khanh, các người nghĩ sao?"

Một người bước ra khỏi hàng sau khi hành lễ nói: "Tư Quốc chính là kẻ khởi xướng làm cho cửa biển nạn lụt, khắp thiên hạ đều biết, đứng đầu ngũ quốc, nếu không nghiêm trị mà thờ ơ, sẽ làm cho dân chúng thất vọng đau khổ rất nhiều, nước láng giềng cũng sẽ xao động, thần cho là, lúc này xuất binh là thời cơ tốt nhất! Triều đình ta tiền lực hùng hậu, ngân lượng phát ra giúp nạn thiên tai không đáng kể, Bệ Hạ ngài vẫn khéo léo giấu thực lực triều đình ta chưa bao giờ lộ ra, lúc này xuất binh, nước hần chỉ cho là chúng ta phô trương thanh thế, cũng lấy phương thức ứng chiến giằng co lâu dài, có thể ngoài dự kiến mãnh liệt sẵn đũa đánh nhanh thắng nhanh, nhất định có thể dừng lại phách lối đã lâu liên tục khiêu khích ta của Tư Quốc!"

Tại buổi nói chuyện mọi người đều nhiệt huyết sôi trào, bàn bạc sôi nổi, cũng nói ra ý tưởng của bản thân Mục Diễm.

"Được, tốt! Trẫm mang quân chinh phạt Tư Quốc!"

"Ngô Hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Mười ngày sau, thành lâu.

Thẩm Cẩm Huyền nâng cái bụng bự, kiễng chân nhìn về phía con ngựa cao to mỉm cười nhìn nam nhân của nàng, tâm tình vốn nặng nề chẳng biết tại sao bỗng nhiên có cảm giác sáng tỏ thông suốt, nàng khẽ mỉm cười.

Hai người xa xa nhìn nhau mấy giây, rốt cuộc Mục Diễm cũng dời tầm mắt, nữ nhân ngăm thóa mãn với tình yêu, dịu dàng mỉm cười khắc sâu vào lòng, hần nhắm hai mắt lại rồi mở ra, diend@n!!leee^%quyđ0n cũng không cách nào gạt đi khuôn mặt của nàng trong mắt. Tay dùng sức kéo dây cương, đầu ngựa quay lại, tập hợp không khí ở đan điền* sau đó hần ra lệnh một tiếng: "Xuất binh!"

*Đan điền: là thuật ngữ trong y học, võ thuật, dưỡng sinh dùng để chỉ một vài trung tâm khí lực hay là các huyết đạo trên cơ thể người.

Huyền Nhi, đợi ta thắng lợi trở về, chắc hẳn con của chúng ta cũng ra đời.....

Ở thời khắc quan trọng này không thể làm bạn với nàng, Mục Diễm cả đời tiếc nuối.

Tiếng vó ngựa cộc cộc vang lên, vô trật tự nhưng lại chỉnh tề truyền vào trong tai Thẩm Cẩm Huyền đứng trên công thành, chấn động lòng người và cả vùng đất cùng run rẩy.

Cùng lúc đó, tại Tư Quốc, cảnh tượng giống nhau như đúc, ngàn vạn nhân mã mệnh mông cuộn cuộn đi tới, cầm đầu là tướng quân khí thế ngất cao.

Cửa biển lụt lũ làm cho tai họa của Kỳ quốc xảy ra trước mắt, khiến cho người khác không thể không tin lúc này chính là thời điểm Kỳ Quốc suy yếu nhất. Nhưng vốn là tính toán của Phó Dập từng bước một quật ngã Kỳ Quốc, cũng không định sau nạn lụt xuất binh, vậy mà hần phải thay đổi chiến lược khác, thế nhưng khắp thiên hạ đều biết Kỳ Quốc xảy ra nạn lụt là hần ở sau lưng giờ trò quỷ, như vậy, hần liền bị ép vào thế bị động, Kỳ Quốc và thiên hạ quăng ra hai lựa chọn cho hần lựa chọn: một, là trực tiếp xuất binh; hai, nhận lỗi, chính là không đánh mà hàng.

Cho nên, hần chỉ có thể xuất binh đánh một trận với Kỳ quốc, mà kết quả trận đánh này, không phải Kỳ Quốc bị diệt, thì Tư Quốc mất.

Phó Dập nửa người dựa trên giường, trong tay đang cầm quyển sách, diện mạo hần nho nhã, phong cách cũng tĩnh lặng, nếu thay long bào thành một bộ trường sam thanh lịch, hiển nhiên chính là một thư sinh nho nhã yếu ớt, nhưng mà, người, luôn không thể chỉ nhìn tướng mạo.

Một thái giám từ ngoài phòng bước nhanh vào, chỉ nghe hần được Phó Dập miễn lễ sau bẩm báo nói: "Khởi bẩm Bệ Hạ, Đoan Vương đã theo ngài an bài ở Tiêu Vườn, thái y đã đến chữa trị."

Phó Dập không mặn không nhạt "Ừ" một tiếng, tầm mắt chưa bao giờ dời khỏi quyển sách.

Chỉ chốc lát sau, lại có người vào bẩm báo: "Bệ hạ, Phùng tướng quân truyền thư nói, có điềm báo trước quân ta và quân địch đều làm trò cười cho thiên hạ gặp."

Chiến tranh sắp khai hòa, Phó Dập để quyển sách trên tay xuống, cầm ly trà lên nhấp một ngụm trà, vầy người nọ lui xuống, vầy người ngồi bên người của hần từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng, động cũng không động một cái, xinh đẹp giống như một bức họa.

Nhìn đường cong gò má đẹp đẽ của nàng, Phó Dập chợt phiền não, hần tự tay nắm cầm của nàng làm mặt của nàng quay sang, vì vậy cặp mắt kia cực kỳ giống một người khác trong mắt liền có bóng dáng của hần, chỉ là bất động, ánh mắt Dung Doãn nhìn về phía hần không thăm tình quyền luyến như Thẩm Cẩm Huyền. Môi Phó Dập khẽ nhúc nhích, hầu kết cũng lên xuống hai cái, cổ họng phát ra một tiếng thật thấp kêu: "Huyền Nhi....."

Người rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh ta.

Sau đó, chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa nữa.

Ban đầu đưa Thẩm Cẩm Huyền đi, là quyết định mà Phó Dập hối hận nhất kiếp này, hần không trách Thẩm Cẩm Huyền chưa bao giờ truyền về tin tức có

liên quan Kỳ Quốc, mặc dù nàng đã chủ động đồng ý, nhưng d.d.l.q.d nàng khó tránh khỏi thất vọng, nói không chừng khi hán nói để cho nàng lấy chồng ở Kỳ Quốc xa xôi để nằm vùng thì nàng đối với hán đã thất vọng rồi, bởi vì cực kỳ thất vọng, cho nên đồng ý gả đến Kỳ Quốc, cách xa hán, dùng khoảng cách để trừng phạt hán, để cho hán mọi lúc nhớ đến nàng, để cho hán cả ngày lẫn đêm đều đắm chìm trong hối hận và khó ngủ.

Chỉ là, Thẩm Cẩm Huyền không phải là không nói ý định ban đầu của hán cho Hoàng đế Kỳ Quốc Mục Diễm sao? Điều này nói rõ nàng còn thương hán, không phải sao?

Cho nên, Huyền Nhi, ta chờ người trở lại bên cạnh ta.

Ánh mắt của Dung Doãn và Thẩm Cẩm Huyền tương tự là một trùng hợp hết sức thú vị, nàng vốn là tai mắt của Kỳ quốc, vẫn thân phận của cung nữ không gây chú ý ẩn núp trong hoàng cung Tư Quốc, cho đến một ngày, nàng vô tình gặp được Phó Dập ở Ngự Hoa Viên, trình diễn tiết mục 'Ma Tước biến thành Phượng Hoàng' chộc không biết bao nhiêu nữ nhân ghen ghét, như vậy cũng tốt, có thể đến gần Phó Dập hơn nữa.

Vì không để cho Phó Dập hoài nghi, Dung Doãn vẫn nguyên trạng không nguyện ý gần gũi với Phó Dập. Nàng biểu hiện chán ghét Phó Dập, chống cự Phó Dập, vậy mà thân là vua một nước thế nhưng Phó Dập chưa bao giờ tức giận nàng vô lễ, cho đến khi nàng hiểu được, hán tha thứ miễn yêu nàng, dung túng vô biên, tất cả vì nàng có một đôi mắt xinh đẹp, cực kỳ giống một người tên là Thẩm Cẩm Huyền, hôm nay là phi tử Kỳ Quốc đã từng là Minh Huyền Quận Chúa của Tư Quốc.

Quả thật trùng hợp này quá buồn cười không phải sao?

Dung Doãn chỉ có thể cười to ba tiếng, nói một câu trời cũng giúp ta.

Chỉ là bất kỳ một nữ nhân nào bị làm thế thân cũng sẽ không dễ chịu, cho nên nàng càng lạnh nhạt với Phó Dập, dù vậy, Phó Dập cũng trước sau như một mê muội giống như luyện tiếu không bỏ được nàng.

Dung Doãn mất hồn nghĩ, bỗng nhiên cảm giác có cái gì đó ám áp mềm mại rơi trên môi mình, cơ hồ là phản xạ có điều kiện, lấy cánh tay chống đỡ trước ngực nam nhân đang đè trên người nàng, nghiêng đầu rời khỏi môi hán, lạnh giọng nhắc nhở: "Còn là ban ngày."

Nhưng trông mắt nàng không nhìn hán, mặt trắng nõn ửng đỏ phỉếm nhân nhạt cợt nhả, đôi môi ngon miệng vui vẻ khép lại, hàm răng ẩn núp trong đó thỉnh thoảng lộ ra một điểm nhỏ, đáng yêu mê người như vậy, Phó Dập khó nhịn nhớ nhung, * càng thêm kêu gào thiêu đốt, làm sao còn trông nom buổi tối hay là ban ngày?

"Dung, cho ta!" Phó Dập cường ngạnh diện">dan1!!eqyssadoon ra lệnh, cánh tay bóp chặt hông mảnh mai mềm mại của Dung Doãn, lấy nóng bỏng của chính mình không cho từ chối chống đỡ giữa chân của nàng, Dung Doãn cam chịu nhắm mắt lại, lông mi dài mà cong bất lực run rẩy, làm người thương yêu.

"Mở cặp mắt của người ra, nhìn ta cho thật kỹ....." Nói xong, Phó Dập một động thân, liền tiến vào nàng.

Dung Doãn đứng như hán mong muốn, mở con mắt đẹp nén lệ quang, bên trong chứa đựng xấu hổ và căm hận trong khoảng thời gian ngắn cũng lộ rõ. Phó Dập chậm rãi ra vào lúc thấy mắt nàng hô hấp chợt cứng lại, động tác cũng dừng lại, một hồi lâu, mới cúi đầu hôn một cái vào mắt Dung Doãn: "Thôi, người nghĩ như thế nào thì như thế đi, trầm..... Không miễn cưỡng người nữa." Nói xong, cứ như vậy thối lui, lại ới một giây kế tiếp lần nữa điên cuồng vào.

Dung Doãn bị đâm cả người giống như tan rã, trong môi đỏ phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào mê hoặc người, liền cảm thấy nam nhân trên người càng mạnh mẽ hơn, sau đó nàng nâng cánh tay vòng lên vai hán, đầu ngón tay đâm thật sâu vào trong da hán....

Bình thường sau khi kết thúc chuyện như vậy, Dung Doãn không cho phép bất kỳ kẻ nào đi vào bên trong, nhìn đáng vẻ nàng nhếch nhác, lần này cũng giống như vậy. Bọn cung nữ thái giám chờ đợi bên ngoài đều cho rằng nàng xấu hổ, chỉ ở bên trong thu dọn sửa sang, mang thùng tắm gỗ đưa vào liền vội vàng lui ra, tiếp tục trông coi ngoài cửa, chỉ chốc lát sau liền nghe thấy tiếng nước chảy bên trong truyền ra, nhưng mà trên thực tế, Dung Doãn đang viết thư:

"Bệ Hạ đích thân xuất binh, Đoan Vương trọng thương, dời đến Tiêu Vườn, thái y chữa trị; Phùng tướng quân, hiếu tử."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Editor: Phinny

Khi bức thư đồng ý được chuyển đến, đã là nửa tháng sau khi xảy ra chuyện, trong vòng nửa tháng, Kỳ quân đã đánh bại rất nhiều quân địch, một đường xuôi về phía nam, nay đóng quân ở ngoài thành Khố Tử, thành Khố Tử là nơi dễ thủ khó công, Phùng Lăng Tướng quân của Tư Quốc đã chuẩn bị cho một trận đánh lâu dài, dù Kỳ quân ở bên ngoài thành kêu gào như thế nào, thế cũng không mở cửa thành, chờ đến khi Kỳ quân thiếu thức ăn

nước uống, tinh thần bình tĩnh xuống thấp.

Phùng Lăng tận mắt nhìn thấy Hoàng đế Kỳ quốc tự mình ra trận, ở trên chiến trường lấy một địch mười, uy phong凛冽, khiến cho binh lính Kỳ quốc nhiệt huyết sôi trào, nay hấn núp ở trong thành như rùa rụt cổ, là vì không biết phải làm thế nào.

Cho dù không người nào ứng chiến, Kỳ quân cũng không nhàn rỗi, bắt đầu kể từ mấy ngày trước đây, Mục Diễm ở ngoài thành Khố Tứ huấn luyện binh sĩ, âm thanh luyện tập của Kỳ quân ngày ngày đều truyền vào bên trong thành, lần nào cũng đinh tai nhức óc, muốn binh lính Tư Quốc bên trong thành nghe được tức giận, trăm vạn hùng binh dũng mãnh có thể từng tiếng truyền vào bên trong thành Khố Tứ, trên thành tường cũng có nhưng mảnh đá và mũi tên bắn ra, nhưng cũng không có thể làm gì doanh địa ở phía sau mấy cây số của Kỳ quân, vì vậy nhục nhã này, Phùng Lăng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Thời gian như nước chảy, Phùng Lăng ngồi ở trong phòng cùng các vị Tướng quân thảo luận kế sách để đối phó: d[iend8anl=equyd+on “Bệ hạ đã phái viện quân đến, năm ngày sau tới, đến lúc đó viện quân công kích cánh phải của Kỳ quân, chúng ta lại mở cửa thành nghênh chiến, mục đích lấy được đầu của tướng lĩnh bên địch, khiến cho chúng không thể nào chiến đấu.”

Mọi người gật đầu phụ họa, lui ra.

Phùng Lăng tựa lưng vào ghế ngồi, nếu năm ngày sau bại trận, Khố Tứ thành cũng thất thủ. Ban đầu ở Triệu Dương, hai quân từ nhân số thế lực ngang nhau, lại không ngờ rằng khả năng chiến đấu lại cách xa nhau như thế, Kỳ quân rõ ràng là muốn đánh nhanh thắng nhanh, giúp cho hấn trong lòng có thể tính toán một chút, chỉ cần cố bám trụ là được rồi, tự mình an ủi tác dụng cũng không quá nhiều.

Ban đầu hấn cho Kỳ quốc chỉ là nhìn bề ngoài cường đại, trên thực tế đã dần dần suy yếu, hơn nữa gần đây vùng cửa biển nạn lụt nghiêm trọng, cho nên tài lực nhân lực của Kỳ quốc không thể nghi ngờ là một áp lực rất lớn, lại không nghĩ rằng quốc gia đứng đầu ngũ quốc mấy trăm năm nay vẫn là nước giàu binh mạnh.

Sau khi Phùng Lăng nhắm mắt còn có thể thấy tình huống bi thảm của chiến trường lúc ấy.

Chính là chiến tranh tàn khốc.

Tổng tư lệnh của Kỳ quân trong doanh trướng, Mục Diễm mở bức thư mật ra, dòng chữ nhỏ xinh đẹp trên giấy, đập vào trong mắt.

"Con có hiếu sao?" Một giọng nam trầm thấp âm thầm cười lên, nhất thời khiến cho mọi người rớt rít quay đầu nhìn sang.

Mục Diễm trong đầu hiện lên hình ảnh một người đàn ông mặc áo giáp bạc, dùng kiếm lớn trên tay giết địch không chớp mắt, chính là Phùng Lăng. Hấn nhếch môi mỉm cười, ngón tay thon dài đưa mật thư đến trên ngọn lửa để đốt cháy, sau đó ném xuống đất, mặc cho ngọn lửa nhảy lên lại rơi xuống. Thật là không nghĩ đến một người đàn ông khát máu như hấn lại có điểm yếu này.

"Lý Tiềm, người lập tức dẫn người lên đường, dẫn cha mẹ của Phùng Lăng và vợ con hấn đến đây tụ họp." Mỉm cười trộn khác, ôn hòa trông mắt đen trung trung có tà ác ngọn lửa ở uốn éo nhảy lên.

Lý Tiềm mới vừa đi, liền có một người vén màn đi vào, Mục Diễm một cái tay đặt ở cái ghế trên lan can, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ, mắt nhìn người tới: "Chuyện gì?"

"Khởi bẩm bệ hạ, thám tử báo lại, phía bắc có viện quân địch quốc không ngừng đến gần, dự tính năm ngày sau liền có thể tấn công cánh phải của quân ta."

"Hả?" Ngón trỏ đánh vào chiếc ghế làm bằng gỗ lim thượng hạng tạo âm thanh không ngừng, Mục Diễm cảm thấy thú nói: "Bao vây tấn công sao? Thú vị." Hấn nói xong, nhìn lại một cái này ôm quả đấm quý dưới đất người: "Tin tức rất kịp thời, các người làm rất tốt, đi xuống đi."

"Tạ bệ hạ!"

Mục Diễm nhìn về phía ngồi ở Sa Bàn bàn chung quanh những người còn lại, mỉm cười hỏi "Các vị, có ý gì cứ nói, để thu tóm được Khố Tứ."

Một người trong đó lên tiếng đầu tiên, người này khuôn mặt tuấn tú, cũng không mặc chiến y, mặc một bộ cực kỳ bình thường áo khoác màu xám tro, nếu không phải ngồi ở chỗ này, chỉ sợ mọi người đều nghĩ hấn là giáo viên dạy học, chỉ nghe hấn không nhanh không chậm nói: d[iend8anl?equ'ydo^n "Bệ hạ, Lý lạn làm việc rất có hiệu suất, chắc hấn năm ngày sau, các vị mà Phùng tướng quân thân thuộc đã tới này làm khách, Phùng Lăng dũng mãnh, cũng có trí khôn, còn là một hiếu tử, nếu có thể khiến cho hấn hết lòng vì bệ hạ, Kỳ quốc ta tựa như hồ thêm cánh, nếu không thể, lâu dài mà nói, người này là mối họa của Kỳ Quốc. Tư Quốc phái tới viện quân cầm đầu Tướng quân là đơn giản, người này hữu dũng vô mưu, không gây ra nhiều sợ hãi, năm ngày sau chúng ta chỉ cần lấy quân chủ lực đối chiến với Phùng Lăng, đánh bại Khố Tứ thành."

Hấn nói một hơi, những câu đều nói ra ý chính, cũng đều nói đến ý ở bên trong lòng Mục Diễm.

"Rất tốt." Mục Diễm khen, "Vậy hãy để cho chúng ta... Mọi mắt mong chờ thôi."

Khố Tứ thành, Nam sương, Phóng Yến, sau đó liền đến hoàng cung Tư Quốc. Mục Diễm hơi hít mắt lại, ánh mắt hình như nhìn vào nơi xa xăm.

Bên trong hoàng cung, Thẩm Cần Huyền đang ngồi ở trên giường may đồ lót cho đứa nhỏ trong bụng, Hoa Thái bưng một chén nước ô mai ướp lạnh tới, cười nói: "Nuông nung, nghỉ ngơi một lát đi, thù thù nói khổ đã lâu, hại mắt."

Đang khi nói chuyện, ngoài phòng Diệp phân nghi cùng Uyển Dung hoa cùng nhau bước vào bên trong, Thẩm Cẩm Huyền lúc này mới buông việc trong tay xuống, muốn bước lên nghênh đón hai vị tỷ tỷ, nhìn thấy ý đồ của nàng Diệp phân nghi vội vàng lên tiếng ngăn lại: "Muội muốn làm cái gì, mau dừng lại đi."

Diệp phân nghi bước nhanh đi tới bên cạnh Thẩm Cẩm Huyền, đưa tay đỡ nàng, đỡ nàng bước lên phía trước, thấy nàng ngồi xuống yên ổn, lúc này mới ngồi vào ghế tròn Minh Yên mang lên, sáng giọng: "Muội nhìn muội xem, thật là không tốt, chúng ta còn cần muội đứng dậy chào sao? Đối với chúng ta mà còn cần phải nói lễ nghĩa như thế?"

Uyển Dung hoa liền tiếp phụ họa: "Muội bây giờ bụng càng phát ra lớn, phải cực kỳ cẩn thận, không thể khinh thường, mặc dù giống như muội nói, hoàng hậu nương nương đối với muội không còn sát ý, nhưng muội không được quên, trong cung này còn có những nữ nhân khác, có bao nhiêu thiếu nữ muốn tánh mạng của muội và trong đứa bé trong bụng muội."

"Hai vị tỷ tỷ, muội không có bị gì cả? Nhìn hai người khẩn trương, giống như là các tỷ đang có thai, yên tâm đi, Minh Huyền các rất an toàn, đừng nói là giường nhỏ, muội nhảy lên nhảy xuống cũng không sao." Thẩm Cẩm Huyền đem nước ô mai từ trong bầu tinh sảo đổ ra hai chén khác, Minh Yên thay nàng đưa tới tay Diệp phân nghi cùng Uyển Dung hoa.

"Hai vị tỷ tỷ uống chút nước đi cho mát. Bên ngoài trời nóng, khiến cho hai tỷ tỷ khó sở rồi."

Uyển Dung hoa gật đầu, đưa một cái vào trong miệng, quả thật chua chua ngọt ngọt, lạnh lẽo thoải mái, "Chúng ta ngồi kiệu liền tới, làm gì có chuyện phơi nắng đến? Nước ô mai này uống rất ngon..., cũng chỉ có tay nghề của Minh Yên mới có thể làm ra mùi vị này, đầu bếp Ngự Thư Phòng làm cũng không hơn được."

"Tạ nương nương khen ngợi." Minh Yên khẽ nhún người cảm ơn, cười nói: "Về sau nô tỳ lại sai người chuẩn bị những đồ uống này cho người cùng Diệp phân nghi."

"Được." ba người đã rất thân quen với nhau, hoàn toàn không cần phải khách khí.

Diệp phân nghi một hơi uống sạch một chén nước ô mai, tỉ mỉ nhìn cái chén sắc màu trong suốt óng ánh trong tay, cảm thấy rất yêu thích: "Chén ngọc lưu ly này thật là đẹp mắt, chén trên vách còn điêu khắc cây Trúc, thanh thúy ướt át, rất tinh xảo."

Nghe vậy, Thẩm Cẩm Huyền cười: "Chén này là một bộ, tên là Lưu Ly hoa trung Tử Quân Tử, Mai Lan Trúc Cúc, trong tay Diệp tỷ tỷ là Trúc, Uyển tỷ tỷ là hoa lan, còn của muội chính là hoa mai." Nàng biết Diệp phân nghi đặc biệt yêu thích những thứ này chén bàn, lại nói: "Đội lát nữa tỷ tỷ đi, mang nó về luôn, muội không thích những thứ này lắm"

Diệp phân nghi nhìn chén ngọc lưu ly trong tay Thẩm Cẩm Huyền cùng Uyển Dung hoa, thật sự là rất thích, cũng không từ chối: "Được, ta liền nhận lấy, đội lát nữa ta cho người mang tới một cây trầm, là Tiền hoàng hậu nương nương trước kia thưởng, ta cũng vậy không thích mang những thứ đó, nhưng được tặng nên nhận lấy. Đưa cho muội là tốt nhất."

Thẩm Cẩm Huyền mỉm cười đồng ý.

Ba tỷ muội nói thêm một hồi, mắt thấy bên ngoài đã không còn sớm, Uyển Dung hoa cùng Diệp phân nghi cũng liền đứng dậy cáo từ.

Minh Huyền các lần nữa an tĩnh lại, Thẩm Cẩm Huyền may một bộ y phục nhỏ trong chốc lát, cảm giác không thể tập trung, con người hoảng hốt, cây kim đâm vào ngón trỏ, đau đến nỗi nàng co rúm người lại, vội vàng ngậm ngón tay vào trong miệng, máu theo nước bọt đi vào trong miệng, mùi hơi tanh tanh, nhưng chỉ trong chốc lát liền biến mất.

"Nương nương, ngài đừng làm nữa. Sao lại như thế? Có phải trong lòng người đang lo nghĩ chuyện gì không?" Hoa Thái cầm lấy gió may vá, đưa cho Minh Yên.

Thẩm Cẩm Huyền cau mày lắc đầu: "Ta hơi mệt, người đỡ ta lên giường ngủ một lát."

Một giấc ngủ sâu đến nỗi com cũng không ăn, đến khi mở mắt đã là lúc tối khuya, Thẩm Cẩm Huyền ngủ đến nỗi đầu óc quay cuồng, cả người mềm nhũn không có hơi sức, mũi cay xè, hình như còn đắm chìm trong trong giấc mộng: "Minh Yên, Minh Yên?"

Minh Yên đang đợi ngoài phòng, nghe tiếng động vội vàng vào trong: "Quận chúa, nô tỳ ở đây." Nàng đáp lại Thẩm Cẩm Huyền, vừa thấp cây nền, tia sáng màu vàng ấm áp, Minh Yên liền thấy sắc mặt Thẩm Cẩm Huyền trên giường chợt tái nhợt, đôi mắt ứng hồng.

"Thế nào Quận chúa? Không phải là ngài gặp ác mộng chứ?"

Thẩm Cẩm Huyền gật đầu một cái, nhớ lại cảnh trong mộng

Đó là khói thuốc súng nổi lên bốn phía ở chiến trường, nàng giống như là người lạc vào một cảnh tượng kỳ lạ, mùi máu tươi nồng nặc cũng người thấy được, chân thật đến đáng sợ.

Nàng nhìn thấy có một người nằm ở trên tường thành, tay cầm một cây cung, hắn đang đặt mũi tên lên cung, nàng theo hướng mũi tên mà nhìn, di[đến]phát hiện mục tiêu của hắn chính là nam nhân mà luôn nhớ nhưng hai tháng nay chỉ có thể gặp qua giấc mơ.

Tên rời dây cung ——

Thẩm Căn Huyền muốn rất kêu lớn lên, để Mục Diễm tránh, nàng trừng to mắt nhìn mũi tên cứ thế lao tới, nhưng một chữ cũng không phát ra được.

Giấc mộng này rất không tốt.

Tâm tình Thẩm Căn Huyền vô cùng nặng nề, ngay cả sau khi nàng tỉnh lại, không nhìn thấy cái mũi tên có bắn trúng Mục Diễm hay không, nhưng đây cũng không phải là mộng tốt.

Mục Diễm gặp nguy hiểm?

Thẩm Căn Huyền không tự chủ được nghĩ như vậy, càng nghĩ, trong lòng lại càng nặng nề.

"Minh Yến, Minh Yến, ta nằm mơ thấy bệ hạ gặp nguy hiểm."

Nàng đưa tay nắm lấy cánh tay Minh Yến đang lau mồ hôi cho nàng, thì thào nói.

Minh Yến nghe vậy, trong lòng cũng lo lắng không yên, nhưng lại làm ra vẻ không có gì an ủi Thẩm Căn Huyền: "Quận chúa, ngài cũng đừng đoán mò, mộng xấu thường là ngược lại, chắc chắn là báo bệ hạ an toàn, ngài cũng biết, trận chiến ở Triệu Dương, bệ hạ đại thắng, ngài cứ yên tâm chờ bệ hạ trở về thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Năm ngày sau trong thành Khố Tứ, yên tĩnh đến kỳ quái, bắt đầu từ ba ngày trước, quân đội Kỳ Quốc không tập luyện nữa, không có tiếng reo hò phách kối, nhất là hôm nay ở thành Khố Tứ, rơi vào một loại an tĩnh quý dị. Phùng Lăng phái người ở trên công thành giám thị chặt chẽ từng cử động của Kỳ quân, hẳn có thể cảm thấy trong không khí có hai loại khí tức chống lại nhau, nếu chạm vào nhau, thì đó chính là thời điểm sấm sét vang dội, tiếng trống vang lên.

Quá khẩn trương.

Phùng Lăng thông thả bước đi trong phòng, áo giáp trên người phát ra những tiếng vang nhỏ nhỏ, hẳn đang vô cùng lo lắng đợi tin tức của viện quân.

"Tướng quân! Viện quân đã qua sông Hoàng Hà."

Phùng Lăng nghe vậy, biết quyết định thắng bại của trận chiến sắp sửa thành công, tay của hắn đặt trên đại kiếm bên hông, bước sải đi ra ngoài.

Kỳ Quân bên này, tin tức cũng không chậm.

Mục Diễm cũng chờ xuất phát, áo giáp của hắn lấy màu đen làm chủ đạo, màu vàng là phụ, oai phong凛冽, hắn lập tức ngồi xuống, ngẩng đầu ưỡn ngực, Hắc Diệu gào to một tiếng, làm các binh sĩ rối rít chăm chú nhìn qua. Chân dài chạm nhẹ bụng Hắc Diệu, Hắc Diệu hiểu ý dừng lại.

"Các tướng sĩ, hôm nay, chúng ta phải đoạt lại thành Khố Tứ!" Kiếm được rút ra khỏi vỏ trường kiếm chỉ thẳng lên trời, rạng rỡ phát sáng dưới sự soi sáng của ánh mặt trời.

Lời ít mà ý nhiều, đã tâm bùng bùng, đây chính là Quân Vương mà bọn họ thần phục, là Tướng quân mà bọn hắn có phải bỏ mạng cũng không tiếc!

"Đoạt lại thành Khố Tứ!! Đoạt lại thành Khố Tứ!!"

Tiếng gầm liên tiếp giống như biển động, Mục Diễm hài lòng, cười thoải mái mấy tiếng rồi hạ lệnh: "Công! Thành!"

Vì vậy, bão cát bị vó ngựa cuộn cuộn nổi lên, trong khoảnh khắc này sấm sét còn xa hơn tiếng trống trận, cửa thành Khố Tứ mở rộng ra, một đám kỵ binh ào ra như phá kén, người cầm đầu cũng là Phùng Lăng.

Hai quân tương giao, Mục Diễm nhắm vào Phùng Lăng rồi trực tiếp đánh xuống một kiếm, Phùng Lăng tự nhiên xoay ngang kiếm liên tiếp được, tầm mắt hai người chạm vào nhau trong nháy mắt, đều từ trong mắt đối phương thấy được sát ý đang cháy bùng hừng hực.

Sát ý này làm cho người ta mê muội, trong đầu ý trí muốn chinh phục đối phương từ từ sinh ra, khó có thể ức chế.

Mục Diễm tiện tay chém xuống cánh tay nắm trường kiếm của hắn, lại vặn lại cổ tay đón lấy một chiêu của Phùng Lăng, đột nhiên thế công bắt đầu kịch liệt như gió, chiêu thức của hắn tầm thường không có gì lạ, nhưng tốc độ lại làm cho kẻ khác căn bản không cách nào thấy rõ những thứ chiêu thức

không có gì lạ kia, giống như ảo ảnh.

Phùng Lăng nheo mắt lại, lúc mới bắt đầu còn có thể đón lấy từng cái, dần dần, bắt đầu rõ ràng lực bắt tông tâm, hần sắp chết nhưng mà một chút cũng không tỏ ra khiếp sợ, trong mắt sáng loáng khiến cho tốc độ của Mục Diễm chậm lại một chút, vì sao lại như thế? Không có ai có thể bình tĩnh trước cái chết như vậy, mắt là nơi thuận lợi nhất để nhìn thấu lòng người.

Phùng Lăng đang tự tìm cái chết.

Hắn đang tự tìm cái chết, tại sao hắn lại muốn chết?

Bởi vì..... Cái chết của hắn có thể có ích.

Ích lợi gì có thể để cho hần Thủ tướng của quân địch dẫn đầu chịu chết?

Khóe môi Mục Diễm chợt cười, nhanh chóng nghĩ thông suốt tất cả chiêu thức bén nhọn của hần lần nữa, loảng xoảng ——kiếm trong tay Phùng Lăng bị đánh rơi, kiếm của Mục Diễm gác trên cổ của hần.

"Muốn dùng mạng của người đổi mạng của ta? Để ta đoán một chút, là ai ở trong bóng tối vẫn nhắm vào ta đây?"

Từ lúc bọn hần bắt đầu đánh nhau, Phùng Lăng vẫn luôn không chế chiến trường ở trong phạm vi này, bất kể là di động đến địa phương nào, đều sẽ bị hần cố tình kèm chế trở về chỗ này, như vậy chỗ nào nhắm vào nơi này tốt nhất, là chỗ nào?

Ở một góc bí mật trên tường thành, một người nửa quỳ trên mặt đất, trong tay nắm một chiếc cung tinh xảo, mũi tên được chạm rai đưa lên dây, ánh mắt của hần từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi cái chiến trường tràn ngập khói thuốc súng trên mỗi móng khê nhúc nhích nhắm vào chiếc diend@n>leequy'd0n áo giáp màu đen của nam nhân.

Vừa đúng thời cơ.

Huru ——

Mang theo sát ý mãnh liệt và tiếng xé gió truyền vào trong lỗ tai Mục Diễm, xoay cổ một cái mắt hần híp lại tinh chuẩn nhìn về phía cái mũi tên bay tới.

Dễ dàng chặt đứt mũi tên bay đến trước mắt, nhưng mà sau khi chặt đứt mũi tên kia Mục Diễm lại kinh ngạc, lại một mũi tên khác theo sát, đang định chặt đứt mũi tên này thì lại phát hiện ra một mũi tên khác ẩn nấp ở đằng sau, nguyên nhân sát ý mãnh liệt như vậy thì ra là ở đây.

Khi phát hiện ra hai cây tên thì đã quá muộn, cảm kiếm chặt đứt đã là chuyện không thể, cho dù tốc độ của hần nhanh hơn nữa.

Tay không cảm thân tên, lại như cũ không thể đỡ đầu mũi tên đâm vào thịt ba phần.

Rên lên một tiếng, Mục Diễm cắn răng lập tức nhả hết tên, máu đỏ rào rào ra ngoài, ngón tay ở trên người điểm mấy cái che lại huyết đạo, ánh mắt Mục Diễm âm ngoan quét qua một góc tường thành kia. Nếu như có bồi độc, thì tên không thể ở trong thịt trong thời gian quá dài.

Bị bắt xuống ngựa, Phùng Lăng thấy đã đạt được mục đích, trong lòng buông lỏng.

Lấy thành Khố Tử đổi mạng của Hoàng Đế Kỳ Quốc, quả thật là có lời.

Trên tên bồi kịch độc, Hoa Đà trên đời cũng khó cứu.

Thành Khố Tử bị Mục Diễm như nguyện chiếm đóng, viện quân Tư Quốc gây rối cánh phải Kỳ Quân cũng bị Kỳ Quân đánh bại, kể từ khi bắt đầu chiến tranh đến nay, đối với Tư Quốc mà nói, tin tức tốt duy nhất chỉ sợ là ở thành Khố Tử đánh một trận Mục Diễm bị độc tên bắn trúng, mặc dù hiện nay bởi vì Kỳ Quân giữ bí mật quá kỹ mà không thể biết được tình huống cụ thể, nhưng Phó Dập cực kỳ có lòng tin đối với sự tàn nhẫn của độc bồi trên tên.

Hắn chắc chắn hiện tại Mục Diễm khẳng định không xuống giường được.

Tuy nói hiện tại thừa dịp Kỳ Quân Quân Long Vô Thủ (như rắn mất đầu) phản công là một chọn lựa không tồi, nhưng thành Khố Tử dễ thủ khó công, hơn nữa hai lần đại chiến cùng Kỳ Quân kết quả đều thảm bại, vô số tướng sĩ thương vong, Phùng Lăng cũng bị bắt sống, lòng quân đã toán loạn, cho nên nói tóm lại, đó cũng không phải là thời điểm tốt để Tư Quốc chủ động phát động công kích.

Đúng như Phó Dập chắc chắn, Mục Diễm quả thật không xuống giường được, người đã lâm vào hôn mê, quân y cả ngày lẫn đêm nghiên cứu phương pháp điều phối độc Mục Diễm bị trúng, không có phương pháp điều phối độc thì không thể điều phối phương thuốc giải độc, nhưng đây là một d@jenda} n!eq*uyd#on quá trình cực kỳ khó khăn, phức tạp.

Hiện tại Mục Diễm vẫn tức giận, hoàn toàn là hần điểm huyết kịp thời, nhưng bây giờ ngay cả dùng thuốc ức chế độc tố lan tràn, rốt cuộc cũng không kéo được thời gian quá dài, huống chi còn là độc được có độc tính bá đạo như vậy.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Người ở trong phòng, trên trán mỗi người tất cả đều là mồ hôi, bên dưới khóe mắt đều nặng trĩu màu đen.

Người có đôi tai tốt có thể nghe được tiếng bước chân vội vã ngoài phòng truyền tới, từ xa đến gần, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, Lý Tiềm cất bước đi đến, chạy thẳng tới giường Mục Diễm đang nằm, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Một người diện mạo cực kỳ thanh tú, nam tử một thân ăn mặc quần áo thái phó thấy người tới là hắn, suy nghĩ một chút chợt ra khỏi phòng, có người nhìn thấy không khỏi há mồm hỏi hắn: "Nhân Thịnh, ngươi làm gì đây?"

Tiết Nhân Thịnh chỉ coi không nghe thấy, trường sam bảo bọc hai cái chân dài nhanh chóng di chuyển, chỉ chốc lát sau liền đi đến trước một gian phòng khác, hắn vững vàng hô hấp, sử dụng ánh mắt ý bảo binh lính giữ cửa mở cửa phòng ra.

Mùi máu tươi trong căn phòng này không thể so với trong phòng Mục Diễm, Tiết Nhân Thịnh coi thường mọi người đi thẳng tới chỗ Phùng Lăng cả người vết thương chồng chất đang bị trôi trên cái cọc hình chữ thập thượng. Thật ra thì bọn họ vốn không có ý định tổn thương Phùng Lăng, thậm chí còn muốn mở tiệc thiết đãi hắn, dù sao ý của Mục Diễm chính là muốn dùng Phùng Lăng, nhưng bây giờ không giống, Mục Diễm trúng độc, sử dụng cực hình với Phùng Lăng là khẳng định, giết hắn cũng đủ giải tức.

"Phùng Lăng, ta biết rõ ngươi không cần mạng của mình, nhưng ngươi nghe một chút, đây là tiếng khóc của người nào?"

lời của Tiết Nhân Thịnh vừa dứt, tiếng một hài nhi khóc thút thít liền vang lên, hoàn toàn vì hưởng ứng hắn.

Nghe tiếng khóc này, vốn là mí mắt Phùng Lăng từ sau khi Tiết Nhân Thịnh vào nhà cũng không run một cái, liền giống như bị dẫm vào đuôi mèo, lông mềm trên người nổi lên.

Trước khi hắn xuất chinh, thê tử có thai, thời gian lâm bồn mà thái y tính toán ngày càng gần.

"Ngươi!"

"Ngươi có muốn biết, ta còn mời người nào tới đây làm khách?" Mặt Tiết Nhân Thịnh không chút thay đổi, giọng điệu nói chuyện cũng nhẹ nhàng như không có gì, dáng vẻ hời hợt thật giống như hắn chỉ mời người nhà Phùng Lăng đến gia đình hắn làm khách.

Tiếng khóc chưa dứt, giọng nói tinh tế non nớt gào khóc, do thời gian quá dài liền bắt đầu trở nên bén nhọn lại chói tai. Mơ hồ, Phùng Lăng còn có thể nghe được vợ con khóc sù sùi, lời nói cầu xin quanh quẩn, đau lòng đến tận tận.

Nhưng gia đình và quốc gia, cái nào nặng cái nào nhẹ)(nda.nl@!eq^uyd

Tiết Nhân Thịnh rất biết nhìn người, hắn chỉ nhìn chằm chằm ánh mắt của Phùng Lăng là có thể nhìn thấu hắn đang suy nghĩ gì trong lòng "Người đâu, mời Phùng phu nhân vào đoàn tụ với Phùng tướng quân."

Tiếng khóc càng gần, vẫn gần ánh mắt Phùng Lăng.

Phùng phu nhân và Phùng lão phu nhân một trước một sau dẫn đầu vào nhà, sau khi hai nữ nhân thấy Phùng Lăng nước mắt trên mặt càng chảy nhiều hơn, còn không kịp nói gì, nam nhân ôm đứa bé theo sát đi tới, Phùng phu nhân lại dòi tầm mắt lên người đứa trẻ đang khóc không ngừng.

Gương mặt của tiểu tử đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn mở rộng ra, không có hàm răng, đầu lưỡi đỏ thẫm kiên quyết ở trong cổ họng nhỏ nhỏ, hắn chỉ cần hơi nâng cổ lên, là có thể thấy cuống họng.

Khí thế Phùng Lăng xung quanh hoàn toàn thay đổi.

Mục đích của Tiết Nhân Thịnh đã đạt được, cho Phùng Lăng nghe được hắn hành hạ tiểu tử, không bằng để cho hắn nhìn tận mắt.

"Phùng tướng quân, phương pháp phối độc, ngài rút cuộc có muốn cho không đây?"

Phùng Lăng hung tợn nhìn về phía Tiết Nhân Thịnh, không biết là từ lúc nào hắn bắt đầu đấu tranh dữ dội, dù sao hiện tại hắn chỉ cần có thể thoát khỏi khóa sắt trói buộc, như vậy hắn sẽ nhào tới trên người Tiết Nhân Thịnh hắn sẽ lột da gỡ xương, vừa đáng sợ vừa đáng thương.

"Ta căn bản không biết!" Phùng Lăng há mồm gầm thét, nhưng mà Tiết Nhân Thịnh lại giống như không nghe thấy, chỉ là nhìn về phía nam nhân ôm tiểu hài nhi, nhân nhật mở miệng nói: "Giết hắn đi."

Nam nhân gạt đầu lĩnh mệnh, cái tay không ôm hài tử vươn đến trên cổ của tiểu tử đã khóc đến sắc mặt chuyển thành màu tím nhạt, ngón tay dần dần khép lại ——

"Không!!!" Phùng phu nhân và Phùng lão phu nhân cùng nhau điên lên rồi giống nhau nhào qua, trước 1 giây khi tay sắp có thể chạm vào tiểu tử liền bị người khác chia ra ngăn lại, hai nữ nhân tê tâm liệt phế kêu gào chỉ một thoáng đã tràn đầy cả căn phòng.

Tiểu hài nhi tiếng khóc yếu dần, phụ nhân hô hào càng hơn, Tiết Nhân Thịnh chỉ cảm thấy trong gian nhà này vừa an tĩnh, vừa náo nhiệt.

"Đừng, van ngươi, ta thật sự là không biết!!!" Hốc mắt Phùng Lăng ửng đỏ, sau khi nói xong những lời này nước mắt giống như nước lũ vỡ đê bắt đầu rơi xuống, ánh mắt của hắn chưa bao giờ rời đi Tiểu Nhân Nhi kia, Tiểu Nhân Nhi ở trong tầm mắt hắn dần dần an tĩnh..... Sau đó chậm rãi nhắm mắt, lông mi vẫn còn rất thưa thớt cong lại, vênh lên về ra một hình cung cực kỳ nhỏ, Phùng Lăng cảm thấy có dao găm vô hình cắt trên mắt của hắn, cắt trên lòng

mỉ hấn về ra một đường vòng cung giống như vậy, chỉ là một chút vết thương như vậy, lại đau đến làm cho người ta tuyệt vọng.

"Ta nói, ta nói, ta nói!! Cứu hấn, mau cứu hấn, van người cứu hấn!!!"

Tay của đàn ông lập tức thả cổ đứa bé ra, Tiết Nhân Thịnh mỉm cười hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Editor: Phinny

Đã có công thức điều chế độc, như vậy thuốc giải cũng đơn giản.

Bởi vì Lý Tiềm về tới đúng thời điểm, cho nên Tiết Nhân Thịnh quyết định mở tiệc trong thành một ngày, khao các tướng sĩ, cũng vì Lý Tiềm đón gió tẩy trần. Chỉ vì lý do như vậy, yến hội được bày lên theo đúng ý của Tiết Nhân Thịnh.

Nếu như nói Tiết Nhân Thịnh uy hiếp Phùng Lăng, tìm cơ hội thuyết phục Phùng Lăng đến nương tựa Kỳ quốc, như vậy hiện nay Tiết Nhân Thịnh có thể lấy tính mạng người nhà ra uy hiếp, chiêu nạp Phùng Lăng, lần này không có khả năng.

Về phần xử trí Phùng Lăng như thế nào, Tiết Nhân Thịnh còn chưa nghĩ ra, hấn tạm thời không nghĩ để qua một bên, lòng muốn hai ngày nữa sau khi hạ tính lại sẽ tự xử lý, hấn không muốn phí sức lòng một lần nào nữa, sắp xếp một nơi cho người nhà Phùng Lăng trong hậu viện.

Sau khi được giải, mũi tên bị trúng nhỏ đến nỗi không hề gây ra thương tích, Mục Diễm sau hai ngày biến mất đã xuất hiện, thân thể khỏe mạnh.

Chủ soái đã khỏi hấn, các chuyên gia nhanh chóng tập hợp ở chung một chỗ, thương lượng kế sách đánh trận chiến trước mắt.

Thật ra thì bất được Khó Từ dễ thủ khó công, hoàng cung Tư Quốc liền giống như gần kề, lúc này nếu không thừa thắng xông lên, thì đợi đến bao giờ?

Vì vậy, mười ngày sau, do Tiết Nhân Thịnh cầm đầu, Mục Diễm dẫn dắt hơn mười thân tín tướng lĩnh quân sư, lên đường.

Cùng ngày năm tháng mười, Kỳ quân một đường bức lui Tư quân tới Yên thành, thành trung ương, hoàng cung Tư Quốc đứng vững vàng rực rỡ, Kỳ quân nóng lòng muốn thử.

Ngày bảy tháng mười, quân thần Tư Quốc xin hàng, Hoàng đế Tư Quốc Phó Dập cố chấp bắt Đao Vương vừa khỏi bệnh hiện trên tường thành, cao giọng uy hiếp Mục Diễm, nếu không lui binh, liền giết Đao Vương phơi thi thể ba ngày, Mục Diễm nhớ tới Thẩm Căn Huyền, d-iend/anle*quy,do.n nhìn thẳng vào Phó Dập đang cười ngạo nghễ, hạ lệnh lui binh, dựng trại.

Hoàng cung lúc này, đã không tính là hoàng cung nữa rồi, không nhìn ra trang nghiêm tôn quý của ngày xưa, khắp nơi đều khiến lòng người bàng hoàng sợ hãi cùng cẩn thận.

Dong Duẫn khó có thể gặp người lạnh nhạt như thế, phía trước, Đao Vương bị giam lỏng cũng rất là lạnh nhạt, kể cả khi ông bị mang thành kính tường uy hiếp Mục Diễm, bắt đầu một ngày ba lần không ngừng thử tự sát, hoặc là, cố gắng chạy đi, nhưng làm sao mà ông có thể chạy thoát sự canh giữ nghiêm mật của hai mươi lăm người đây.

Dong Duẫn từng muốn khuyên ông, chớ để lãng phí thể lực, nghỉ ngơi cho tốt là được.

Cuối cùng nàng lại để lời nói đó trong lòng không nói ra, Đao Vương chỉ cho là chưa từng gặp, coi nàng giống như không khí. Câu nói ở trong lòng Dong Duẫn là: dù sao cũng sẽ tự có người đón người ra ngoài.

Đao Vương chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như thế, mạng của mình, lại sẽ được Hoàng đế Kỳ quốc quý trọng, không đúng, Mục Diễm quý trọng, không phải là tánh mạng của hấn, mà là nữ nhi của hấn.

Nhớ tới Thẩm Căn Huyền, trong lòng Đao Vương liền mềm nhũn, hôm nay tháng mười khí lạnh càng nghiêm trọng, chắc hấn hấn đã làm ông ngoại.

Vì vậy, tâm lại càng mềm nhũn.

Muốn sống thì phải im lặng. Sự việc ngày càng nghiêm trọng.

Phóng Yên là phòng tuyến cuối cùng của Tư Quốc, Đao Vương, khiến cho Kỳ quốc lui binh một hi vọng rất nhỏ. Thật ra là, hai người vẫn còn một chút quan hệ, nếu một ngày Mục Diễm quyết tâm, đặt người yêu sang một bên, hoặc là bị những tướng lĩnh đang hi vọng có cuộc sống tốt hơn thuyết phục, gạt đầu một cái, trăm vạn đại quân Kỳ quân đập bằng Phóng Yên, không phải là rất dễ dàng sao?

Cho nên, người dân của Yến thành chưa có trải qua ngày nào bình yên cả, không hề cảm thấy vui mừng khi các vị tướng sĩ đã thua trận vẫn cố kiên trì. Người dân so với những người trong cung kia cực khổ hơn rất nhiều, bởi vì dù tốt đẹp, dân chúng khổ, mà mất, dân chúng cũng khổ. Lương thực còn chưa hết, thù thành liền bắt đầu phòng ngừa chu đáo đi vào từng nhà trắng trợn cướp lương thực, dù là đúng hay sai vẫn có người không phục, cũng có người trong lòng mong Kỳ quân mau tràn vào, chấm dứt chuyện này thật sớm.

Tuần giữa tháng mười một, Mục Diễm ra lệnh cho người đột nhập vào thành cứu Đao vương nhưng thất bại bảy lần, rốt cuộc nảy lên ý chí quyết tâm, sau khi trao đổi, mọi người đồng ý ngày mai công thành.

Vượt quá sự dự liệu chính là, người từ trước đến nay giúp cho Tư Quốc chưa bị tiêu diệt, hiện tại lại xuất trước mặt của Mục Diễm.

Bụng của nàng đã bằng phẳng lại, nhiều ngày đi xe mệt nhọc khiến sắc mặt nàng có chút không tốt, nhưng lại không che giấu được toát lên khí chất của một người mẹ thành thực.

Đúng, là Thẩm Cẩm Huyền tới.

Mục Diễm vừa mừng vừa sợ, còn có chút phiền não, sớm không tới trễ không tới, lại tới ngay lúc hần vừa quyết định công thành. Chỉ là này cũng không trọng yếu lắm, chủ yếu là cha của nàng và con của nàng.

Mấy tháng không thấy, cánh tay của hần càng thêm vững trãi, ôm nàng vào lòng thì lại rất cẩn thận, mềm mại xen lẫn khắc chế không dùng quá nhiều lực.

Thẩm Cẩm Huyền nhìn không được nữa, nước mắt rơi xuống.

Bao nhiêu ngày đêm, nỗi nhớ thâm đậm xương tủy như con dao hành hạ nàng, khiến cho nàng kể từ khi hần rời đi chưa một lần cảm thấy yên ổn.

Mặc dù luyến tiếc phải giao con trai mới sinh cho Diệp phân nghi và Uyển dung hoa, nhưng cuối cùng nỗi nhớ hần vẫn đặt trên tất cả, cho nên, nàng tới, trải qua một tháng hai mươi ngày, đi tới bên cạnh hần, gặp được hần đen do ăn nắng dung nhan gầy đi.

Hai người rõ ràng đều hết sức kích động, nhìn nhau thật lâu rồi ôm nhau, hận không thể khiến đối phương trở thành một phần thân thể của mình. D>iendanlequy' do;n Hần ôm nàng thật chặt, nàng cảm nhận được, cũng dang tay ôm chặt thắt lưng của hần, ngôn ngữ gì cũng không thể hình dung được họ bây giờ, niềm vui sướng khi được thấy nhau khó có thể tả thành lời.

Giờ khắc này, giống như ngày đêm luân phiên, xuân đi đông tới, chớp mắt một cái giống như vạn năm.

Sau khi hai người thân mật với nhau, biết được Phó Dập thủ đoạn hèn hạ vùng vẫy gãy chết, Thẩm Cẩm Huyền nóng lòng lại khổ não, nóng lòng an ủi cha nàng, khổ não là phải làm như thế nào để cứu Đao Vương ra.

Nhìn nàng mày khê cau không nói, Mục Diễm cũng biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, hân trán có một chút hơi lạnh lẽo nàng, lại dịch dịch góc cằm, nắm thật chặt cánh tay, khuyên nhủ: "Đừng suy nghĩ, sắc trời đã tối, người mau ngủ."

Dựa vào lồng ngực Mục Diễm, Thẩm Cẩm Huyền gật đầu một cái, nhắm mắt lại, buồn ngủ ập tới, rồi lại không đến nỗi có thể khiến nàng ngủ. Ngày mai sẽ như thế nào đây? Nàng đã biết Mục Diễm muốn ngày mai mạnh mẽ công thành, nói đúng là dù Phó Dập làm lại trò cũ, kéo Đao Vương đến thành tường, cũng không thể uy hiếp Mục Diễm.

Hần là vua một nước, có thể không giữ lời với nàng, nhưng không thể không giữ lời với thiên hạ của hần, hần người đứng đầu.

Nàng cũng không muốn hần lâm vào tình thế khó xử, lại càng không nguyện ý thấy là cha nàng bỏ mạng tại nơi này.

Thẩm Cẩm Huyền khổ não, nhưng rốt cuộc thì cũng ngủ thiếp đi, hô hấp vững vàng nhẹ nhàng chạm vào da Mục Diễm, để cho hần cảm thấy vì nhột mà ngọt ngào.

Nàng sinh một con trai, nói là mắt giống nàng, thật muốn nhìn một chút rốt cuộc có giống bao nhiêu.

Phải kết thúc chuyện này thôi.

Hôm sau, trời vừa sáng, kèn công thành liền được thổi lên, đình tai nhức óc, người thành phố nghe nghĩ thầm đến lúc rồi, cuối cùng là tới, người ngoài thành nghe, ý chí liền nổi lên, gào hét đứng lên, đục cửa thành, leo thành tường, chỉ xét riêng về khí thế, đã thắng tướng sĩ thù thành Tư Quốc rồi, đáng sợ nhưng không khỏi làm người ta hưng phấn.

Mục Diễm ngồi ở trên ngựa, áo giáp bạc sáng bóng, thần thái sáng láng, một đôi đen nhánh mắt, nụ cười lạnh lẽo.

Cửa thành lao đao muốn sập, quả nhiên, Đao Vương lại bị trời tới.

Thật ra thì, nhìn Phó Dập vùng vẫy bộ dạng gãy chết, thật là thú vị.

Mục Diễm nghĩ tràn đầy ác ý, mắt từ đầu đến cuối cũng không nhìn đi theo Phó Dập cùng Đao Vương sau lưng Dong Dẫn một cái.

Hần ra dấu một cái, cửa thành Phóng Yến cuối cùng là sau cùng một giây trước bảo vệ, nhìn hần ánh mắt của Phó Dập, cất giọng nói: "Người chủ động

đầu hàng, miễn cho khỏi chết, hoặc ngoan ngoãn quy thuận, hoặc đến nơi ở khác, đều tự mình quyết định!" d?iend!nlequ%ydo^ñ Lòi nói đến đây, nụ cười trong mắt Mục Diễm sâu hơn rất nhiều.

Không có ai nguyện ý chết, nhất là khi hấn gần lúc tử vong, vậy thì càng không muốn.

Chẳng biết lúc nào Thẩm Cẩm Huyền đã đi ra từ trong trường, nàng liếc mắt liền thấy Phó Dập trên tường thành, cự ly này xa, vượt qua tầng tầng biển người, nàng nhìn thấu hấn lo âu không cam lòng cũng không che giấu được nhếch nhác.

Nàng còn chứng kiến sau lưng của hấn đứng một nữ nhân, cô gái kia mắt cực kỳ giống nàng, mặt mũi của nàng, quen thuộc như vậy.

Là Thượng Nhất Thế, nữ nhân khiến nàng bệnh nặng.

Kỳ quái là, Thẩm Cẩm Huyền lúc này không giận chút nào.

Chỉ cảm thấy nỗi thất vọng đang không ngừng kéo tới hấn, trên tường thành lấy phụ thân nàng uy hiếp nam nhân, đó là nam nhân duy nhất mà nàng yêu nguyện chết vì hấn.

Nàng nhìn chăm chăm Phó Dập, giống như cảm nhận được điều đó, Phó Dập càng nhìn hướng nàng.

Cả người đề phòng chống lại tầm mắt Thẩm Cẩm Huyền một khắc cũng không buông xuống, vì vậy hấn liền bị một thanh thủy chủ đâm từ sau lưng tới tim.

Nếu như Phó Dập muốn, Đoan Vương cũng sẽ phải chết cùng, nhưng mà, nàng khóc, vì vậy, hấn không ra tay nữa.

Phó Dập ngã xuống, rơi vào trong lòng của người đang đứng phía sau, mùi thơm quen thuộc của nữ nhân, vẫn say lòng người như vậy, Dong Dẫn mắt đảo hoa, đẹp như cũ.

".. . Huyền Nhi.... Dong nhi....."

Hấn chết không nhắm mắt, Dong Dẫn gờ tay vuốt cho đôi mắt của hấn khép lại, cũng không biết cuối cùng hấn khẽ gọi người nào.

Trận này tranh chấp giằng co thật lâu, không ngờ được kết quả theo ý muốn, kết thúc vội vã. (kết thúc vội vã, có thể hiểu đó là một đoạn nhỏ thôi ==)

Cuối cùng, Đoan Vương bình an vô sự.

Thẩm Cẩm Huyền cũng rõ một số chuyện chưa hiểu.

Thì ra là Thượng Nhất Thế, gián tiếp giết chết nàng, thật ra là người của Mục Diễm. d#ien.dan!(equ|ydo=n Thượng Nhất Thế Dong Dẫn chính là cung nữ của Kỳ quốc nằm vùng ở trong hoàng cung Tư Quốc, có thể để cho một nữ nhân cam tâm tình nguyện đi vào nguy hiểm, trừ trung thành, chỉ có thể là tình yêu.

Cho nên, hại chết Thẩm Cẩm Huyền mà Mục Diễm yêu, là trả thù nàng, cũng là vì Mục Diễm.

Thẩm Cẩm Huyền không biết kết quả của Thượng Nhất Thế Dong Dẫn là gì, nhưng cả đời này, Dong Dẫn ở hỗn chiến sau đó không xuất hiện nữa, không tìm ra được dấu vết, nàng cũng không có gặp mặt Mục Diễm, nhưng Thẩm Cẩm Huyền xác định, cả đời nàng đều yêu Mục Diễm.

Mà Mục Diễm, sau khi giải quyết mọi việc ổn thỏa, không muốn lúc nào cũng phải tự mình giải quyết công việc, vội vã giải quyết một số chuyện về sau, liền dẫn Thẩm Cẩm Huyền cùng mấy hộ vệ vội vàng trở về Kỳ quốc, hấn và nàng đều muốn về nhà đoàn tụ với các con, nếu như ra sức thúc giục không ngừng, nói không chừng còn có thể kịp lễ mừng năm mới?

Vì vậy, hoàng hôn, một con ngựa lớn, trai tài gái sắc, một đường đi về phương Bắc.

---oOo---

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Lại Làm Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.